

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Først af det Arabiske Sprog i det Franske ved [Ant.] Galland ... men efter manges Begiering paa Dansk oversat.
Titel Title:	<u>Tusende og en Nat, hvorudi paa en fornøielig Maade fortælles allehaande selvsomme Arabiske Historier og forunderlige Hændelser, saa vel som behagelige Elskovs Begivenheder, tillige med de Østerlandske Folkes...</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. forbedrede Opl.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : bekostet af Fr. Chr. Pelt, 1757-58
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

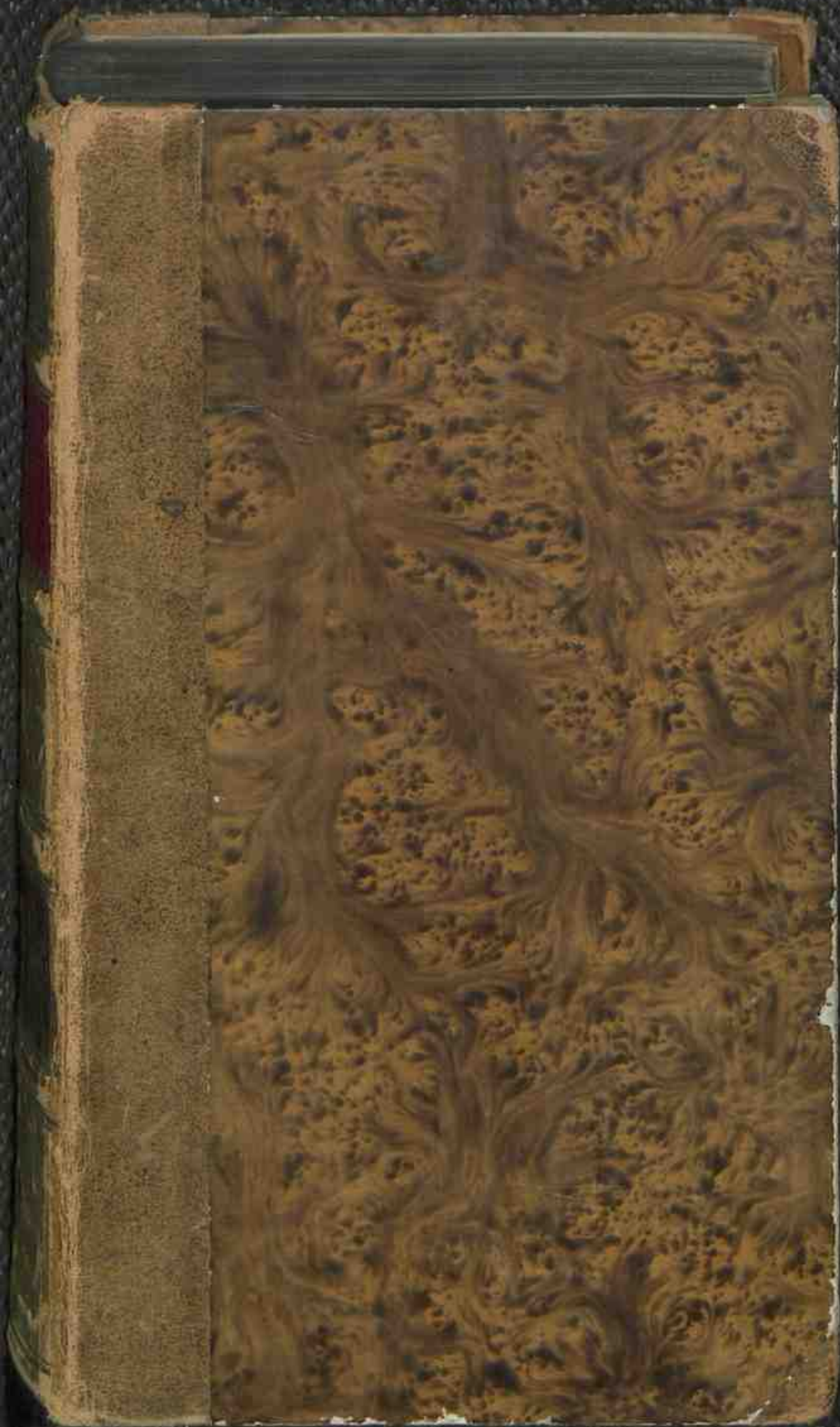
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

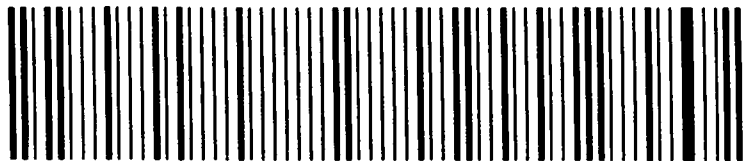
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 433. ex. 2

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

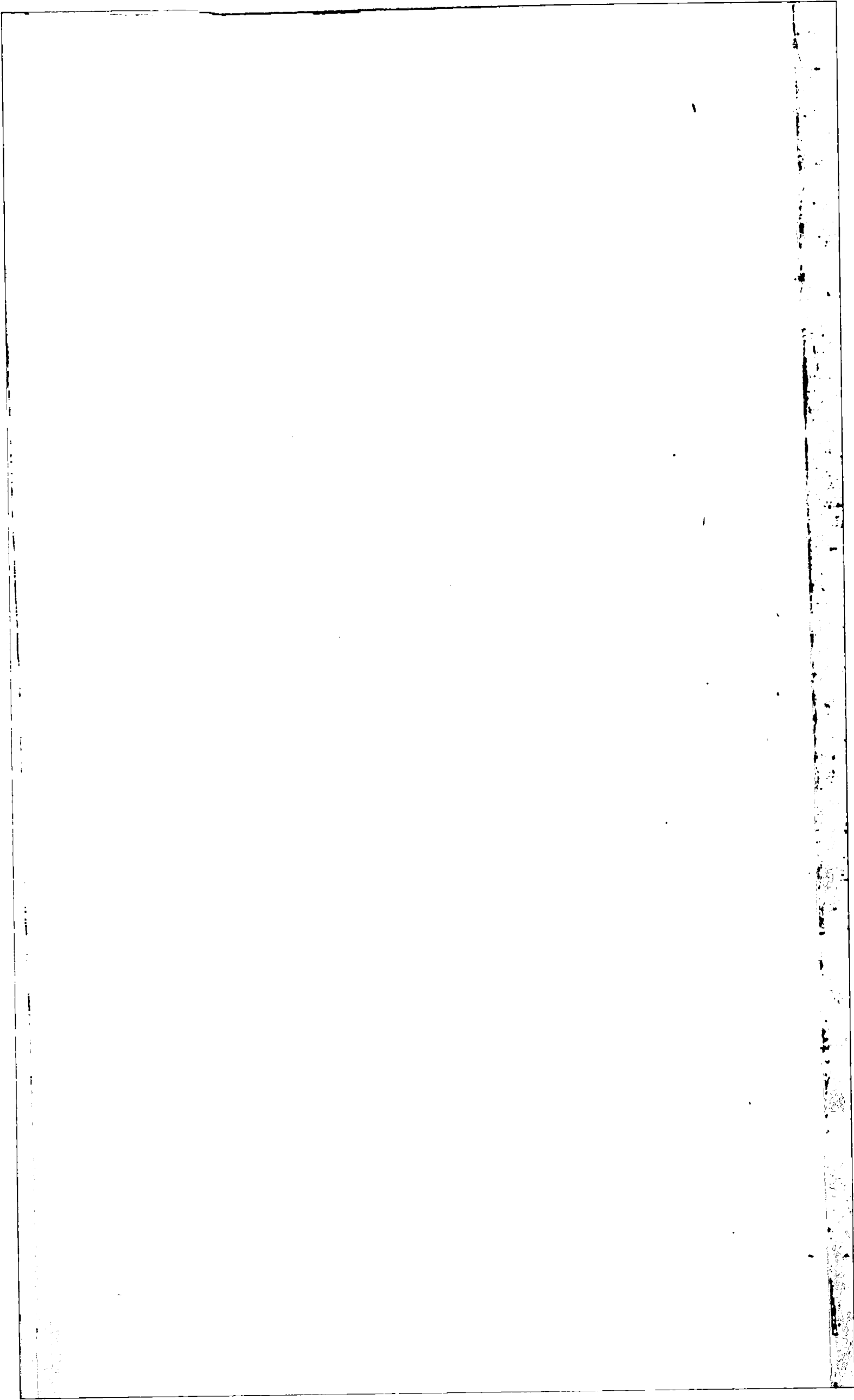

1 1 58 0 8 14629 6

+ REX

Susende

Da

Sin Sæt,

Hvorudi

Paa en fornøielig Maade fortælles
allehaande selvomne Arabiske Historier
og forunderlige Hændelser, saa vel som behagelige
Elfskøvs Begivenheder, tillige med de Oster-
landske Folkes Ceremonier og Sædvane.

Sørst af det Arabiske Sprog i det Franske

Med

Monfr. GALLAND,

Medlem af det Kongl. Franske Academie,

Men efter manges Begiering paa Dansk oversat.

og Andet forbedrede Oplog. 3de

*****

I. Bind.

I. til IV. Deel.

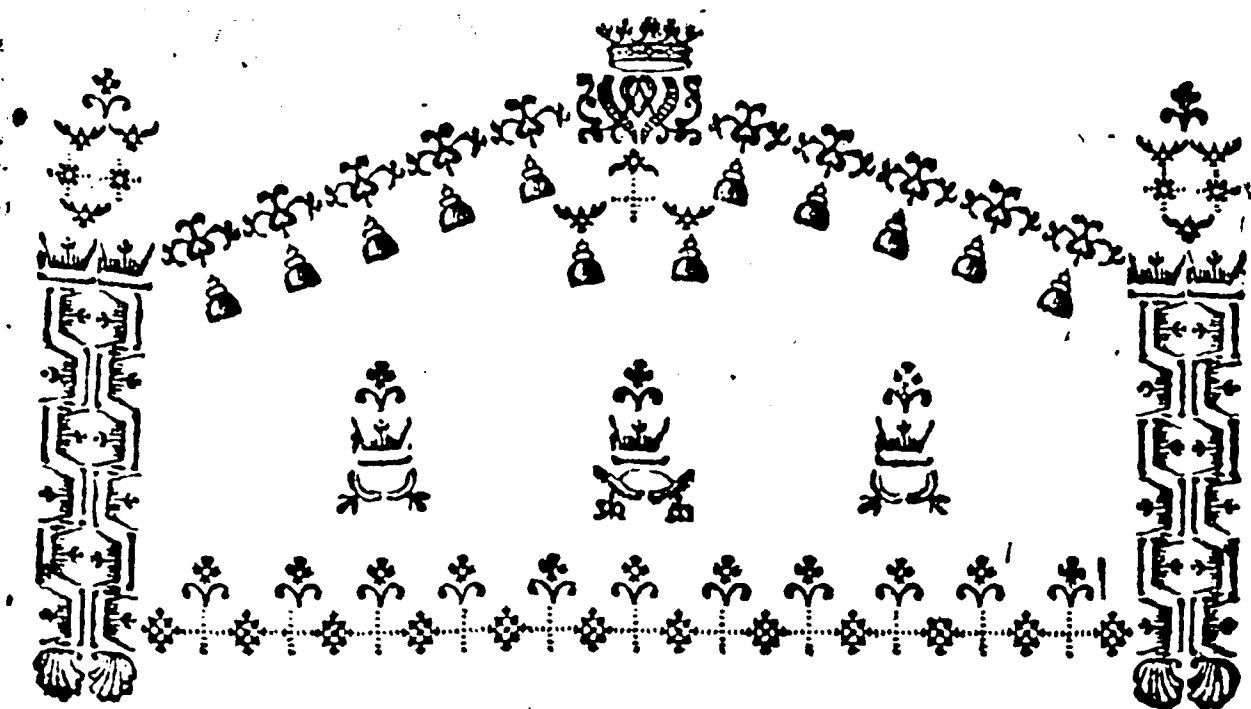

Lisbenhøns, 1757.

Beføstet af Fr. Chr. Pelt, Boghandler paa Børsen

i No. 22. og 23.

Forleggerens Fortale.

De Arabiske Historier som ere
bekiendte under det Navn
af Tusende og-en-Rat, har
funden saadan Behag, at de i de
mest bekiendte Sprog ere bleven

Fortale.

oversatte og med Begierlighed læste. Mr. Galland, en lærd Medlem af det Kongelige Franske Academie, og en stor Kiendene af Bøger, var den første som foretog sig at gjøre dem bekiendt ved en Oversættelse af det Arabiske i det Franske; Han er siden bleven efterfulgt af de fleste Europæiske Nationer, og endelig af os Danske; Thi i Aaret 1745. kom en Oversættelse deraf for Lyset. Endskjønt samme var opfyldt med en stor Deel Feil saavel i Henseende til Skrive = Rigtigheden som Tryk = fen, saa blev dog dette Dplag i saadan Hast opkøbt, at allerede i
nogle

Fortale.

nogle Nar ikke et Exemplar har været at bekomme. Dette, har foranlediget mig at lade den første Oversættelse igiennemsee, rette og forbedre, og saaledes paa nye trykke, hvilken nu herved overleveres mine Landsmænd. Skriftet i sig selv er uskyldigt, og indeholder intet som i ringeste Maader kan forarge, endogsaad den svageste Deel af Dets Læsere; Det er meget mere fuldt af adskillige nyttige Moraler, i det Forfatteren afmaler Dyder og deres Løn med de deiligste Farver, derimod Lasterne og deres Straf, afskyelige.

Fortale.

Det giver desuden Efterretning om Tyrernes, Persianernes, Arabernes og Indianernes Skikke og Sædvaner, saa jeg tør sige at det kan læses baade med Fornøielse og Nytte.

De mange utrolige Fabler, Forvandlinger og Hexerier hvormed Historierne ellers ere opfyldte, maa man henføre til det Lands Skrivemaade, og erindre at det er skrevet med en Arabisk Pen, samt at (naar man undtager de Tusende og en Dag og en Fierdendeel Time) Skriftet da er det eneste vi have af det Slags.

Fortale.

Ligesom jeg allerede forhen har bekostet et nyt Oplag af Tusende og en Fierdendeel Time, saa agter jeg og, naar det andet og tredie Bind af disse Tusende og en Nat ere komne fra Pressen, ligeledes at besørge Tusende og en Dag.

Den Svenske Robinson, Gustav Landcron's Levnet, som forhen med Begierlighed er bleven læst, er nylig kommen fra Pressen, forøget med vores flittige og berømmelige Skribent Hr. Nothes Afhandling om Romaners Læsning, og i min Boglade at bekomme.

Fortale.

Ligeledes har jeg besørget en fuldstændig Oversættelse af den Svenske Konge, Carl den XII. Levnet, som nu er i Trykken og kan med det første ventes færdig.

I øvrigt vil jeg have mig og min Handling til enhver paa det Beste anbefalet.

Kiøbenhavn,
den 13. Junii, 1757.

F. C. PELT.

EU

t en
den
XII.
fan
g.
g og
det

Tusende

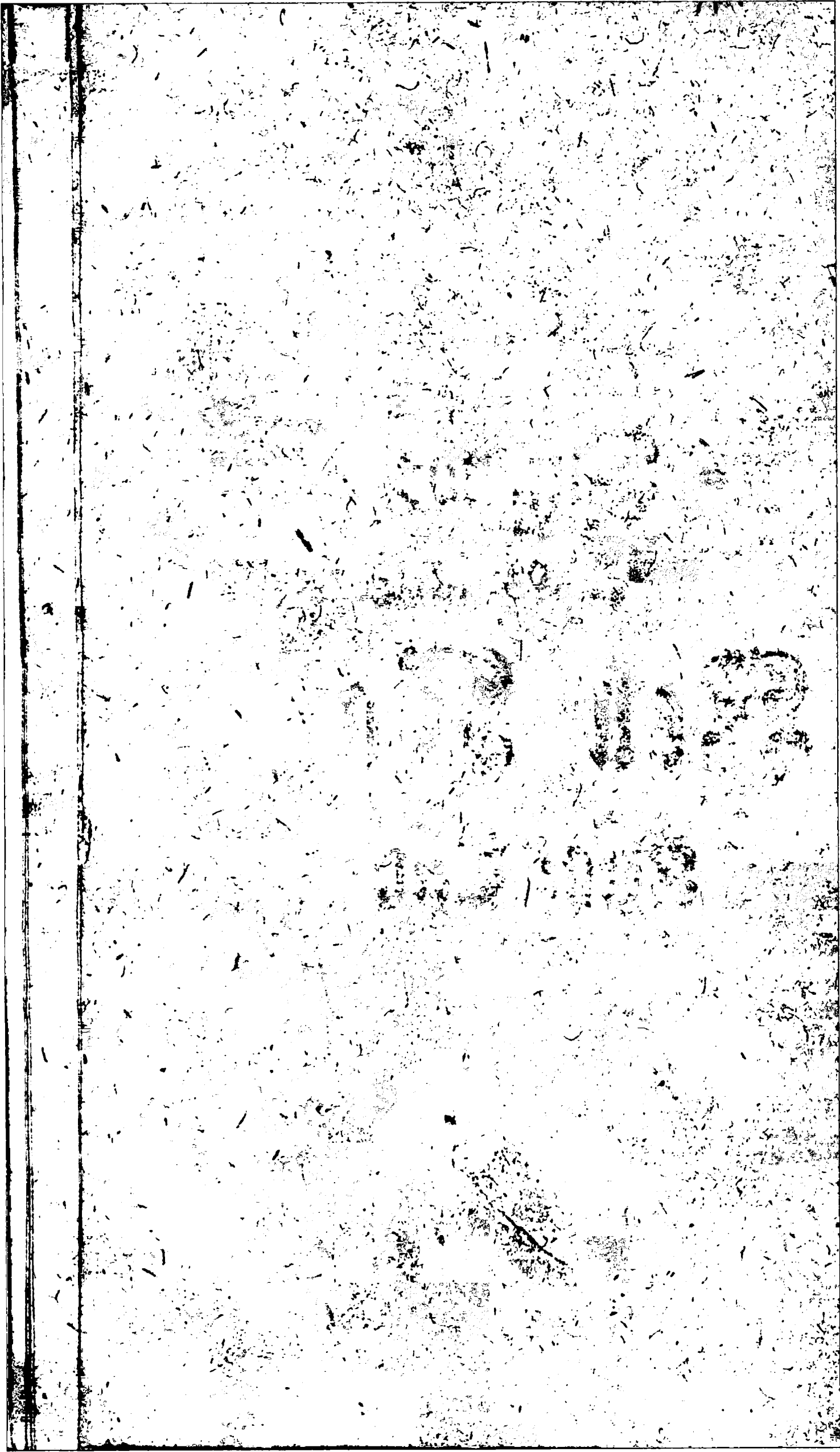
og

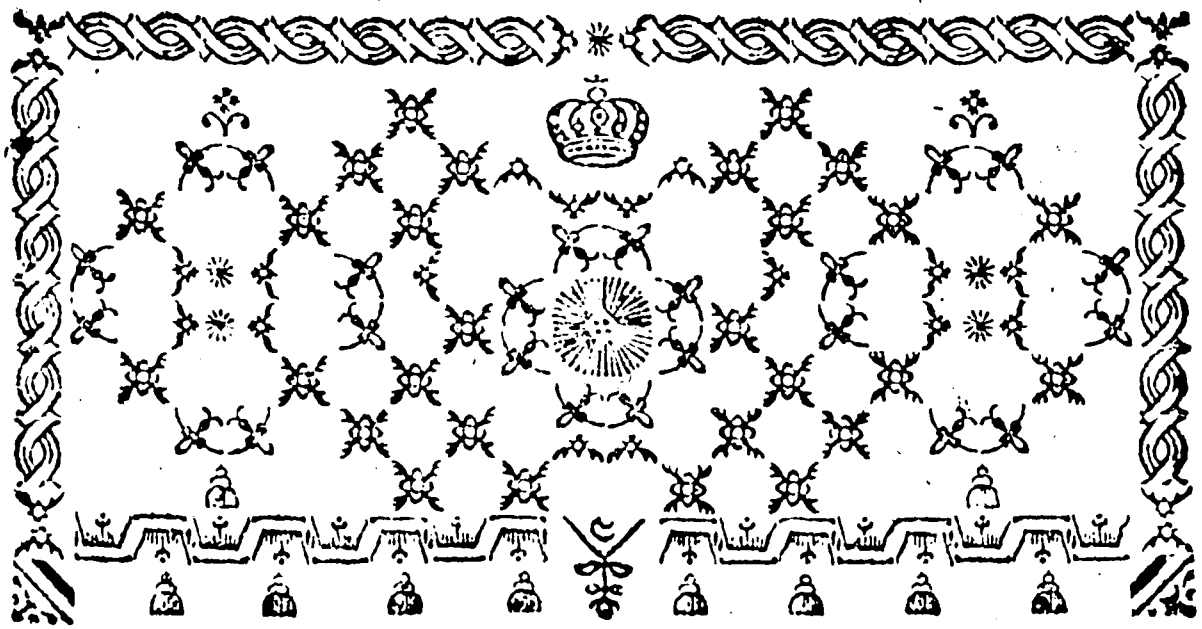
En Saft.

Første Deel.

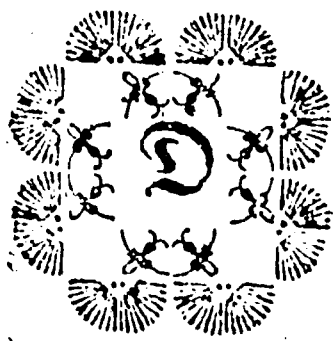
T.

EU

Tusende
og
En Aat.

De Sassanier, hvis Regentere have været meget berømte Konger i Persien, og udbredet deres Magt i ganske Indien, over alle store og smaa Der, som hore dertil, ja endnu videre, nemlig, fra den Flod Ganges, indtil det Kongerige China, deres Historie: Bøger beretter, at der engang opstod en fortreffelig Konge af denne mægtige Stamme, som var den navnkundigste Prints i sin Tid; Han blev saa vel i Henseende til hans hoi Forstand, hoit elsket af

sine Undersaatter, som alle Udlændinge, og for-
 nemmelig hans Naboer frygtede for ham, i Bes-
 tragning af hans vidberømte Magt og vel ind-
 rettede Krigs-Hærs prisværdige Tapperhed.
 Denne Konge havde tvende Sønner, af hvilke
 den Ældste heed Schahriar, som var mere end
 værdig til at efterfølge sin Fader i Regieringen,
 helst siden han fuldkommen besad sin Faders
 Dyder, og den Yngste, Schahzenan, havde
 ikke mindre Fortienester, end hans Broder.
 Endelig døde samme Konge, efter et saavel lang-
 varigt som lykkeligt Regimente, og hans Søn
 Schahriar arvede den Kongelige Trone.
 Saaom nu Rigets gamle Konge-Love ganske
 havde berøvet Schahzenan al Haab, at kunde
 dele Landene med sin Broder, saa forbandt de
 ham derimod til at leve sin Tid hen, som en
 privat Person, i hvilken Tilstand han ingen-
 lunde af Utaalmodighed misundte sin Hr. Bro-
 der hans Ække, men paa alle Maader stræbte,
 at give ham Marsag til at elske sig. Dette
 kunde han ogsaa lettelig naae; Thi, foruden det,
 at Schahriar bar af Naturen en særdeles Til-
 bøjelighed til denne Prints, saa forelskede han
 sig desforuden meget heftig i hans synderlige
 store Høflighed og Artighed, at han til sidst,
 drevet af en overmaade stor, ja snart uhorlig
 Kierlighed til ham, delte sin ganske Stat og
 Rige med hannem, i det han overlod ham det
 store Tartariske Kongerige, da Schahzenan
 ikke forsømmede sig længe, førend han tog det

og for Besiddelse, og oprettede sit Kongelige Sæde i i Bes Samarqande, Hoved-Staden i det store Tartarie. Ei Nar, efter at disse tvende Konger el ind- tarie. Ti Nar, efter at disse tvende Konger derhed. saaledes havde skilt sig fra hinanden, indstillede hvilke sig hos Schahriar en inderlig Længsel efter at ere end see sin Broder engang igien, besluttede derfor, ringen, at bortstikke en Gesandt, at indbyde hannem Faders til sig. Til dette Gesandtskab udvalte han sin havde Store-Bezier, som og med et sin høie Stand broder. anstændig Følgeskab begav sig derhen, og an i lang vendte al optænkelig Flid, at overtale Schahs s Son zenan til Reisen. Saa snart Schahzenan Trone. befom Tidende om hans Tilkommelse, drog ganske han ud imod denne Sultanens store Minister, kunde ledsaget af alle Hoffets fornemste Forster, ndt de hvilke, for at bevise hannem al optænkelig Ære, om en forte sig op paa det prægtigste. Den Tartar ingen-riske Konge tog imod ham med stor Glæde og Bro Hoflighed, og spurgte strax, hvorledes Sultas træbte, nen hans Broder befandt sig? Den Store-Bez Dette zier gav hannem fuldkommen fornøielig Svar en det, paa alting, og anmeldte derpaa Narfagen til s Til sit Gesandtskab. Schahzenan studsede, og lod de han sig saaledes mod Bezieren forlyde:

nderlige

sidst, Mandhaftige og forstandige Bezier! Sultahorligtanen, min Hr. Broder, beviser mig alt for stat og stor Ære, og i Sandhed han kunde aldrig lade am demig bringe angennemere Budskab ved eder. zenan Forlanger han at see mig, saa forsikrer jeg, at g det jeg har ligesaa stor Længsel efter, at see hannem

Bez

A 3

ens

engang igien. Tiden som endnu ikke har forminsket hans uskateertige Venfkab til mig, har sandelig ikke heller svækket mit imod hannem. Mit Kongerige befunder sig i den allerbehageligste Holighed, og jeg begierer ifkun 10. Dages Friid, at sætte mig i Stand til at reise fort med eder. Altsaa er det ikke nødigt, paa saa kort en Tid at begive sig ind i Staden. Beder derfor, at forblive her paa dette Sted, og lade eders Telte her opslaae. Der skal strax blive gjort Anstalter til, at anskaffe fornøden Proviant til eder og ganske Følgeskab. Kongen var aldrig saa snart kommen til Samarcande igien, førend alt dette blev besørget, og saae denne Stor-Beziers en stor Mængde af allehaande Levnets-Midler, foruden mange kostbare Foræringer til sig udført. Imidlertid lavede Schahzenan sig til Reisen, satte de vigtigste Stats-Sager i god Orden, oprettede et særdeles Rigs-Raad, der i hans Fraværelse skulde regiere Kongeriget, og satte derudi til Præsident en saadan Minister, hvis Forstand var ham bekiendt, og som han fuldkommen kunde forlade sig paa. Da nu de 10. Dage næsten vare til Ende, og alting færdig lavet til Reisen, tog han Afsked med sin Kongel. Gemahl, drog om Aftenen ud af Samarcande med alle hos sig havende Hof-Bezientere, som vare befalede at følge hannem paa Reisen, og forsoiede sig i det Kongelige Telt, som næst ved den Store-Beziers for hannem var opslaget, hvor han indtil hen imod Midnat

op

opholdt sig hos denne Minister. Saasom han nu ret hiertelig elskede sin Gemahl, fik han i Sinde, endnu engang at omfavne hende, og vendte derfor i al Stilhed tilbage igien til sit Pallats. Han gik strax lige hen til denne Forstindes Kammer, hvilken, esterdi hun ikke havde ventet at see ham saa hastig igien, havde taget en gemeen Karl iblant sine Hoffinder til Sengs med sig. Det var en temmelig Tid siden de havde slaget sig til Rolighed, derfor vare de og faldne i en temmelig dyb Sovn. Kongen, som ikke ventede sig noget Mishage- ligt at erfare, gik lige til, og forestillede sig selv en særdeles stor Fornoielse ved det, at han ved sin saa uformodentlige Tilbagekomst kunde besøge sin Gemahl, hvilken han haabede, at hun ret inderlig elskede hannem. Men hvor forskrækket blev han ikke, da han ved de klar skinnende Natte-Lys, som altid pleie at brænde i saas-danne Forsters Gemakker, saae en Mand- s- Person liggende i hendes Arme! Han blev længe staaende ganske ubevægelig, og vidste ikke, om han og skulde tro det han saae med Dine. Men siden han ikke havde nodia at tvile mere derpaa, sagde han ved sig selv: Hvad? Jeg er neppe kommet uden for mit Pallats, ja findes endnu inden for Samarcande Mure, og man tør dog understaae sig saaledes at beskæmme mig. Ha! 3 Troløse! Eders onde Gierninger bor i Evighed aldrig gaae saa ustraffet hen. Hvorledes skal derfor jeg som en Konge, hevne

saadanne misdædige Gierninger, der gaae i
 Evang i mit Kongerige? Jeg, som en høit
 fortørnet Ægte-Mand, maa opofre eder min
 retfærdige Brede. Derpaa drog denne ulyfsas-
 lige Prints ganske overilet af sin første Jorighed
 sin Sabel ud, gik hen til Sengen, og med et
 Hug stikkede begge disse Misdædere hen i den
 langvarige Dødens Søvn. Tog saa først den
 ene, derefter den anden, og kastede dem ud
 igiennem Vinduet ned i Slots-Graven. Da
 han nu paa saadan Maade havde hevet sin
 Skam, reiste han ud af Staden, begav sig
 ind i sit Telt, og ved sin Ankomst, uden at sige
 til nogen, hvad han havde gjort, befoel han
 strax at pakke sammen, og at bryde op. Al-
 ting skede i Hast, efter hans Befaling, og man
 brød op, endnu før det blev Dag, under Her-
 parkers og andet klingende Spits Lyd, som
 frydede hver Mand, undtagen Kongen, der ganske
 indtagen af Dronningens Freløshed, ganske
 hengav sig til en affkyelig Melancholie, som ikke
 forlod hannem den hele Veie igiennem. Da
 han kom nu nær ved Hoved-Staden i Indien,
 saae han Sultan Schahriar med sit ganske
 Hof komme sig i Møde. Den store Glæde,
 disse tvende Forster havde over at see hinanden
 igien, er ikke at beskrive, de steg begge ned af
 deres Heste, for at omfavne hinanden, og efter
 at de havde givet hinanden mange Kierlighedss
 Forsikringer, satte de sig op igien, og under en
 utallig stor Almue høit lydende Fryde-Skrig

Drae i høit min lykfsalighed med et i den t den n ud Da t sin sig t sige han All- man Her- som ganske ganske ikke Da dien, ganske æde, inden led af efter gheds er en Krig dro-

droge de ind i Staden, og Sultanen ledsagede Kongen sin Broder hen til det Pallats, som meget hertigen var tillavet at herbergere hannem udi. Ved dette Pallats laae en fortreffelig skion Have, hvorudi voxte de allerstionneste Narriteter og hertligste Urter og Træer, som Deels bleve brugte til store Hvitids Fæster, deels tiende til Hoffets Fornøielse, og havde man endda foruden formeret dens Prægtighed med ganske nye og større Zirligheder. Sultanen forlod da Kongen, for at unde ham Tid og Leilighed, til at gaae i Bad, og derefter iføre sig andre Klæder. Men saa snart han fornam, at han dermed var færdig, begav han sig derhen igien, for at besøge ham. De satte sig altsaa ned paa en Sofa, og efter at Hof=Berienterne af Verbødighed havde forsoiet sig hen til en Side, begyndte begge disse Printser at tale om alle de Ting, som tvende mere ved Venfskab end Slegtfskab forbundne Brødre har at sige hinanden. Endelia nærmede Tiden sig, at man skulde gaae til Taffels, de spiste begge tilsammen, og efter Maaltidet begyndte de deres Samtale paa ny igien, hvilket varede saa lange, indtil Schahzenar fornam, at det var alt langt ud paa Natten, da han atter igien tog Afsted, paa det at hans Broder kunde tage sin fornødne Nøilighed. Den ulyksalige Schahzenan lagde sig vel til Hvile, men ihvorvel Sultanen hans Broders Nærvarrelse var god for, nogenlunde at stille hans Bespyring, saa vognede den dog siden op

25

igien

igien med Magt. I Steden for at nyde den fornødne Droe, gjorde han ikke andet end overveiede sin Ulykke, i Tanker med de allergrumme meste Betragtninger. Alle Omstændighederne ved Dronningens Troloshed, stillede sig hans Indbilding saa heftig for, at han derudover var ligesom reent fra sig selv. Som han nu endelig slet intet kunde sove, stod han op, og efterdi han ganske havde overgivet sig sine bedrøvede Tanker, saa fremskinnede der ogsaa en saa stor Bedrøvelse i hans Ansigt, at hans Broder Sultanen lettelig merkede det. Hvad skader vel den Tartariske Konge? sagde han ved sig selv: Hvad men vel forarsage den Melancholie, jeg merker hos hannem? Skulde han vel have fundet nogen Anledning i min Opførsel, til at bedrøve sig over? Nei! Jeg har taget imod ham, som en Broder, og har mig i denne Post intet at forekaste. Maaſkee han med Forryndelse seer sig saa langt borte fra sit Rige, eller Dronningens sin Gemahl? Ach, dersom dette anseger ham, saa maa jeg uden Forsømmelse strax lade hannem overbringe de tiltænkte Foræringer, at han efter eget Behag, saa snart han vil, kan reise tilbage til Samarcande igien. Hvorfore han ogsaa anden Dags Morgen virkelig skikkede ham endeel af sin Skient, som bestod i alt det rareste, kostbareste, og herligste, Indien formaatte at bringe til Beie, og desforuden forsøgte daglig at fordrive ham Tiden med ny Forslystelser. Alleeneste de allerlystigste Hoidis Fæste for

den
vers.
umz
erne
hans
var
delig
terdi
vede
stor
oder
er vel
selv:
jeg
funz
t bes
ham,
intet
seer
minz
egter
lade
at
kan
orfore
ffede
lt det
forz
n forz
Forz
Fæste
forz

forogede mere hans Kummer, end de fornøiede ham. En Dag, da Schahriar havde anstillet en Lyst-Jagt to Dages Reise fra Hoved-Staden ved en Søe, hvor der opholdt sig særdeles mange Hiorte, bad Schahzenan hannem, om det maatte blive ham tilladt, at blive hjemme, saasom hans Sundhed ikke vilde tilstede ham, at være derhos. Sultanen, som ikke vilde giøre ham imod, lod ham sin fri Villie i Alting, og reiste saa selv med sin ganske Hofstat ud til den anstillede Lyst-Jagt. Da nu den Tartariske Konge, efter hans Bortreise saae sig alene, sluttede han sig ind i sit Kammer, og saae ud af et Vindue, som vendte ud til Haven. Denne deilige Sted, saa vel som og den liflige Fugle-Sang, der høretes af en utallig Mængde Fugle, som samme Sted opholdt sig, burde med Villighed have opvaakt nogen Fornøielse i hans Hierte, om det ellers havde været beqvemt til at tage imod nogen Glæde; Men, som han hver Dag qvælede sig med den sørgelige Erindring om Dronningens begangne skammelige Gierning, saa løstede han, saa ofte han skuede ind i Haven, sine Dine op til Himmelen, og beklagede sin haarde Skiebne; Dog alligevel, ihvor meget han var indtagen af slige fortvædelige Tanker, efterlod han dog ikke, at give nøie Ngt paa noget i Haven, som gjorde ham nysgierig. Der aabnede sig, nemlig i et Dieblif en hemmelig Dør fra Sultanens Pallats, og igiennem den samme fremkom tve Fruentimmer, iblant

iblant hvilke han let kunde kiende Sultaninden fra de andre; Efterdi nu denne Forstinde visselig troede, at den Tartariske Konge var reden ud med paa Jagt, saa gik hun sin Bei lige fort med sit Følgeskab, indtil hen under Printsens Gemak, som fordi han af Nysgierrighed noie vilde agte paa hendes Jdretter, forsøiede sig hen paa saadant et Sted, hvor han kunde see alting, men selv ikke blive seet af nogen. Han fornam, at de Folk, som fuldtes med Sultaninden, ikke undsaae sig da mere, men blottede deres Ansigter, som de hidindtil havde bedekket, og afforde sig de lange Kiortele, som de havde baaret over de korte. Han forskrekkede sig heftig, da han blev vaer, at iblant den hele Forsamling, som han havde anseet for lutter Fruentimmer, befandt sig over ti Morianer, og at enhver af disse tog sin Kiereste til sig. Sultaninden blev ikke heller længere uden Liebhabere; Thi hun klappede med Hænderne, og skreeg: Masoud, Masoud, og strax derpaa kom en anden Morian nedstigende af et høit Træ, som hastede til hende. Den tilbørlige Skamfuldhed forbyder mig her, at anføre alt hvad som tildrog sig iblant disse Fruentimmer og deres Morianer, tilmed udføres ikke heller nogen udførlig Fortælling derom. Nok er det, at Schahzenan heraf kunde domme, at hans Broder ikke mindre var at beklage, end han selv. Dette forliebte Selskabs Fornøielse varede indtil Middnat, de badede sig alle tilsammen i en stor og kion

vinden
 diffelig
 den ud
 le fort
 ntsens
 o noie
 de sig
 de see
 Han
 Sulz
 blot
 de bes
 om de
 effede
 en hele
 lutter
 r, og
 Sulz
 abere;
 Freeg:
 anden
 pafte
 forby
 og sig
 cianer,
 For
 zenan
 e ikke
 Dette
 Mid
 for og
 fion

fion Vandkonst, som virkelig var en af de
 beste Prudelser i Haven, og da de igien havde
 Klædt sig paa, ginge de tilbage igiennem den
 samme Dør ind i Sultanens Pallats, men
 Masoud krøb ud over Muren igien af Haven,
 hvor han var indkommen. Som nu alt dette
 skede i Kongens Vaasyn, forarsagede det ham
 en særdeles Estertanke. Hvor liden Marsag
 har jeg dog, sagde han ved sig selv, til at be-
 klage mig, at min Banlykke er noget mere end
 gemeen! Det er uden Tvil alle Mænds uforbi-
 gængelige Skiebne, helst siden Sultanen min
 Broder, som en Enevolds Herre over saa stort
 et Land og Rige, og den største og mægtigste i
 denne Verden, ikke har kunnet undgaaet den.
 Dersom saa er, hvad var det da vel for en
 Skrøbelighed af mig, om jeg saa ganske vilde
 lade Rummer fortæere mig! Det er nu skeet,
 som skeet er, en saa sædvanlig Banlykkes Er-
 indring skal herefter ingentunde mere foruroilige
 mit øvrige Livs angenehme Noe. Fra det samme
 Dieblif af holdt han og virkelig op at bedrøve
 sig, og efterdi han den Afren ikke havde vildet
 spise, førend han reent ud til Enden havde skuet
 den Scene, som var bleven spillet under hans
 Vinduer i Haven, saa lod han strax bære Mad
 for sig, og spisede med saa god Appetit, som
 han hidindtil, siden hans bortreise fra Samar-
 cande, ikke havde gjort, hørte ogsaa paa den
 lifflige Vocal- og Instrumental-Musik, som han
 under Maaltidet blev opbattet med, til sin
 stor

første Fornøielse. De efterfølgende Dage var han ved et friskt Mod, og saa snart han fornemte, at Sultanen var kommen tilbage igien, gik han ham i Møde, og aflagde sin Compliment med et glad Hierte. Schahriar merkede ikke strax denne Forandring, langt heller var han betænkt paa en høflig Maade at besvære sig imod den Tartariske Konge, fordi han ikke ville giøre ham Selskab med paa Jagten. Men paa det han ikke skulde faae Tid at svare ham paa sin høflige Bebreidelse, begyndte han strax at fortælle ham, om de utallige mange Hiorte og andre Dyr, han havde fanger, iligemaade den fornøielige Tids = Fordriv hannem paa Jagten var vederfaret. Schahzenan hørte flittig til, og gav rigtig Svar paa alle Ting, og som han ganske ingen Rummer mere havde i sit Bryst, som forhindrede at give det friske Mod tilkiende, han havde fattet, saa bragte han endnu adskillige lystige og angeneme Ting paa Banen. Sultanen, som stadig havde indbildet sig, at finde ham i den samme Stand igien, i hvilken han havde forladt ham, forundrede sig ret over, at see ham saa fornøiet. Min Broder, sagde han: Jeg takker Himmelen over den høilyksalige Forandring, den i min Fraværelse har virket hos eder, glæder mig og hiertelig derover, men derhos har jeg en særdeles Bøn at giøre til eder, om I vil vide mig den? Hvad skal jeg vel kunde afflaa eder? (svarede Kongen) I formaaer alle Ting hos Schahzenan; Taler ikkun! Thi jeg

e var
 nam,
 e han
 med
 strax
 tænkt
 den
 giore
 a det
 aa sin
 it for
 te og
 de den
 tagten
 ig til,
 k han
 bryst,
 liende,
 adskil
 banen.
 ig, at
 hvilken
 e over,
 sagde
 ksalige
 virket
 , men
 til eder,
 fundt
 der all
 Ehi jeg
 for

forlanger inderlig at høre eders Befaling. I
 al den Tid, blev Schahriar ved; I har været
 ved mit Hof, har jeg seet eder i en dybsindig
 Melancholie, hvilken ved allehaande Enstigheder
 at fordrive, jeg forgieves har gjort mig Umage.
 Jeg bildte mig ind, eders Ulystighed havde sin
 Oprindelse deraf, at I var saa langt borte fra
 eders Rige, formeente og at Kierlighed havde
 sin Deel der udi, og at Dronningen af Sa-
 marcande, den I, som en fuldkommen Skion-
 hed, skal have udvalgt eder, var Aarsag dertil.
 Jeg veed intet, om jeg er bedraget i mine egne
 Tanker, men tilstaaer dog derhos, at det har
 været særdeles Aarsag til, hvorfor jeg ikke har
 vildet falde eder besværlig med at spørge mig for,
 paa det at I skulde ikke blive fortrydelig derover.
 Imidlertid, endskiønt jeg ikke har gjort det
 mindste dertil, finder jeg eder dog ved min
 Hiemkomst at være i den beste Humeur af Ber-
 den, og eders Gemyt aldeles befriet fra den
 Drovesses Taage, som formørkede eders Sinds
 Glæde. Saa siger mig da! Hvorfore var I
 dog før saa bedrovet, og hvi er I det nu ikke
 mere? Over denne Tale faldt den Tartariske
 Konge nogen Stund i Tanker, ligesom han
 vilde besinde sig paa, hvad han vilde svare.
 Endelig brød han ud med disse Ord: I er min
 Sultan og Herre, og har over mig at befale,
 men jeg beder, I vilde bevise mig den store
 Naade, at sige mig fri fra, at give det Svar
 herpaa, som I forlanger. Nei! min Broder,
 swa

svarede Sultanen, J maa vide mig min Bes-
 giering, og jeg beder hiertelig, at J ikke nægter
 mig den. Schahzenan kunde da ikke længer
 imodstaae Schahriars Anmodning, sagde
 derfor, saa vil jeg da, min Broder! gjøre
 eders Forlangende en fuldkommen Kornsielse,
 efterdi J saa befaler det. Herpaa begyndte han
 strax at fortælle Dronningens af Samarcandes
 hans Gemahls, Freløshed, derefter sagde han:
 See! det har været Aarsag til min Bedrøvelse,
 og dømm nu, om jeg har gjort Uret at over-
 give mig den. Ach min Broder! raabte Sul-
 tanen med en bevægelig Røst, hvoraf man nok-
 som kunde fornemme, hvor nær den Tærtariske
 Konges Vanlykke gik ham til Hiertet, hvad
 fortæller J mig for en forfækkelig Hændelse?
 Med hvad Fortrydelse har jeg ikke hørt den ud
 til Enden? Jeg priser eder, at J har afstraffet
 de Forrædere, der har gjort eder saa nærgaaende
 en Spot. Man kan ikke tale ilde paa eder for
 denne Gierning, den er billig, og hvad mig
 angaaer, da bekiender jeg ganske gierne, at,
 om jeg havde været i eders Sted, jeg maaskee
 mindre end J havde kundet styre mig selv. Jeg
 havde neppe ladet mig noie med en Qvindes
 Død, langt snarere troer jeg, at jeg havde op-
 ofret min Hevn utallige mange af deres Kion-
 Nu forundrer jeg mig ikke mere over eders Be-
 drøvelse, dens Aarsag var alt for smertelig og
 nærgaaende, at man aldeles skulde lade sig un-
 dertrykke af den. O Himmel! hvad er dette
 vel

vel for en Hændelse? Jeg troer ikke, at den
 ellers er vederfareet noget Menneske i Verden,
 uden eder: Endeligen maa jeg ogsaa prise Him-
 melen, at den har vildet meddele eder saa megen
 Trost, og, som jeg ikke tviler paa, den jo er
 vel grundet hos eder, saa haver endnu den
 Godhed for mig, at give mig Underretning der-
 om, og fuldkommen være forsikret om min Tro-
 skab i det Fald. Til denne Sultanens Begie-
 ring at fuldbyrde, var Schahzenan ikke saa
 villig, som ved den forrige, i Henseende til, at
 den største Deel gif hans Broder selv an, ikke
 desmindre maatte han dog fornøie ham i hans
 ny Ansøgning.

Jeg vil da adlyde eder, siden I fort ud
 vil have det, sagde Kongen: Men jeg frygter,
 at min Lydighed vil forvolde eder langt større
 Bekymring der over, end jeg selv har haft;
 Alene I maa tilskrive eder det selv, siden I
 tvinger mig til at aabenbare eder en Sag, som
 jeg ellers havde sat mig for, i en evig Glemmsom-
 hed at begrave. Alt hvad I her siger mig,
 faldt Schabriar ham ind i Ordene, forøger
 ikke min Nysgierrighed. Skynder eder, at
 kundgiøre mig denne Hemmelighed, i hvordan
 den og kan være beskaffet. Den Tartariske Konge,
 som nu ikke længer tørde undskylde sig, fortalte
 herpaa alt, hvad han selv havde seet, baade om
 Morianerne, om Sultanindens og hendes Fru-
 entimmers Opførsel imod dem, og forglemte ikke
 en N. I. B. hels

heller, at tale om Masoud. Siden jeg selv
 har været et oienfynligt Bidne til disse skammelige
 Gierninger, blev han ved at sige, saa har jeg
 tænkt, at alle Qvindes- Personer vare saaledes
 arrede af Naturen, og dem umuligt, at imods-
 taage deres Sitboielighed herudi. Og altsaa hol-
 der jeg for, som en, der er indtaget af denne
 Mening, at det er en stor Daarlighed af en
 Mand, at han vil grunde sin Rolighed paa des-
 ses Uerlighed. Disse Betragtninger opvakte
 endnu mange andre hos mig, og endelig sluttede
 jeg heraf, at jeg ikke kunde bedre gjøre, end
 trøste mig selv dermed. Det har vel kostet mig
 nogen Noie, dog alligevel har jeg opnaaet Maa-
 let, og dersom I vil tro mig herudi, saa efter-
 følger I og mit Exempel. Men ihvorvel dette
 Raad var meget fornuftig givet, saa kunde det
 dog ikke behage Sultanen, som blev heftig for-
 bittret, og sagde: Hvad? Er det mueligt, at
 Sultaninden af Indien paa saa skammelig en
 Maade har fundet forløbe sig? Nei, min Bro-
 der! Det kan jeg aldrig tro, som I siger, med
 mindre jeg selv seer det med mine egne Dine; I
 maa selv have seet feil, og er denne Sag saa
 vigtig, at den nok fortjener, at jeg ved mig selv
 bliver forvisset derom. Min Broder! svarede
 Schahzenan, det kan meget let lade sig gjøre:
 I kan ikkun lade anstille en frisk Jagt, og naar
 vi da baade med eders og min Hof-Stat ere
 uden for Staden, saa vil vi opholde os under
 vore Telte, og ved Natte-Tid begge alene vende

tilbage igien i mit Kammer, da jeg er forsikret,
 at I den paafølgende Morgen skal faae at see
 alt, hvad jeg selv har erfaret. Sultanen lod
 sig denne opfundne List befalde, befalede strax
 at lave Alting til rette til en ny Jagt, saa at
 Telterne endnu samme Dag paa den forordnede
 Sted bleve opslagne, og næstfølgende Dag,
 reiste begge Printserne med deres samtlige Folges-
 skab fort, ankom, til Leier-Steden, og forblev
 der, indtil ud paa Natten. Derpaa kaldede
 Schahriar sin Stor-Bezier for sig, befalede
 den samme, uden at sige ham det mindste af,
 hvad han havde i Sind, at han i hans Fras-
 værelse skulde betræde hans Sted, og ikke tilstede
 noget Menneſke, under hvad Skin det og
 maatte være, at gaae ud af Leiren.

Saa snart han havde udgivet denne Befal-
 ling, satte han og den Tartariske Konge sig til
 Hest, rede ubekiendte vort over Marken, ind i
 Staden igien, og til det Pallats, hvor Schah-
 zenan havde sit Herberg. De vare aldrig saa
 snart komne derind, førend de gik til Zinduet,
 hvor igiennem Kongen havde seet Morianernes
 Optog, og alt som de snakkede, holdt han Die
 med den forborgene Dør. Endelig blev den op-
 lukket, og i det øvrige, med saa Ord at sige,
 Sultaninden lod sig see, med sine Fruentimmere,
 og de ti forklædte Sorte. Hun kaldte paa sin
 Masoud, og Sultanen fik da mere at see, end
 han havde nødig, til at blive overbevist om sin

egen Skam og Ulykke. O Himmel! raabte han, hvilken Spot! hvilken Bederskyggetighed! Kan saa mægtig en Konges Gemahl som min, vel overtale sig selv til, at begaae saadan Last? Hvilken Forste i Verden kan vel nu prise sig fuldkommen lykkelig? Ach min Broder! soer han fort at sige, i det han omfavne de den Tartariske Konge, lader os begge sige os af med Verden, fra hvilken al Tro og Ærlighed er jaget i Landflygtighed: smigret den end for os paa en Side, saa forraader den os dog paa den anden. Vi vil forlade vore Riger, og deres Herligheder, reise hen i fremmede Lande, fore et eenligt Liv og Levnet, og dolge vores Ulykke for alle. Schahzenan var aldeles ikke vel tilfreds med denne Slutning, dog torde han ikke tale imod Schahriar, som han saae at være overilet af saa heftig en Brede: Min Broder! sagde han, jeg er i den Fald sinder ligesom I, og er bered til at følge eder, hvorhen det og eder behager. Men lover mig derhos, at, om vi kan antrefte nogen, der er ulykkeligere end vi, I da strax vil vende tilbage igien. Det skal være eder tilfagt, svarede Sultanen; men jeg tviler høilig paa, at der kan findes nogen Mand, der er mere ulykkelig end vi. Denne sinde kan jeg ikke falde eder bi udi eders Mening, gav den Tartariske Konge til Gienivar, men kan skee, vi faaer ikke nødig at reise ret langt derefter. Med det samme gik de hemmelig ud af Slottet, og droge en langt anden Wei, end den de vare kom

Komne fra. De gik, saa længe Dagen vilde
 række, den første Nat laae de under Træerne,
 og da de om Morgenen tilig stode op fra deres
 Leie, fortsatte de videre deres Reise, indtil de
 komme ned i en skøn Dal, som laae nær ved
 Hav-Bredden, hvor her og der stode mange
 store Træer tæt hos hinanden. De satte sig ned
 under et af de samme, for at hvile sig og tage
 frisk Luft, og var Indholden af deres Samtale
 alt om Prinsesserne, deres Gemahlers Trolos-
 hed. De havde ikke snakket længe sammen,
 førend de temmelig nær hos dem ud ad Edes-
 Kanten hørte et forskreffelig Skrig, hvorover de
 bleve ikke lidet bange. Herpaa aabnede Havet
 sig, hvoraf fremkom ligesom en stor sort Støtte,
 der syntes at blive borte i Skyerne, hvilket Syn
 endnu mere forøgede deres Frygt. De stode
 hastig op, og klavrede høit op i et af Træerne,
 som syntes dem bekvemmeligst at skiule sig udi.
 De vare neppe komne vel høit op i Toppen af
 Træet, førend de kastede Bine hen mod det
 Sted, hvor Skriget kom fra, og hvor Havet
 havde skilt sig fra hinanden, da de bleve vaer,
 at den sorte Støtte drog omkring, og ved det
 den skar Vandet igiennem, nærmede sig til Lan-
 det; De kunde ikke begribe, hvad dette vel maatte
 være, men de fik dog snart Underretning derom.
 Det var, nemlig, en af de onde Aander, hellig
 af Gestalt, og det menneskelige Kiøns affagde
 Fiende. Han var sort, slen, af Gestalt som
 en Riempe, af en utrolig Høide, og bar paa

sit Hoved en Glas-Riste med fire store Laase for
 af det fineste Staal; Med denne Byrde gik han
 op i Dalen, og satte den ned paa Jorden, lige
 under det Træ, som Printserne sadde udi, hvilke
 begyndte ganske at give sig tabt over den store
 Fare, de saae for Dine. Da nu Spøgelseset
 havde sat sig ned hos Risten, og aabnet den med
 de fire Nøgler, som hængte ved hans Belte,
 kom et meget prægtig ifklædt, Majestættigt og
 fuldkommen deilig Fruentimmer frem der ud af.
 Det store og grumme Uhyre befælte hende, at
 sætte sig ned ved Siden af sig, og saae ganske
 forliebt paa hende, sigende: Madame! den fuld-
 kommenste iblant alle Qvindes-Personer, der
 for sin Deiligheds skyld er værdig at forundre
 sig over, du, som jeg paa din Bryllups-Dag
 har bortrovet, og hidindtil saa bestandig elsket,
 vil du vel tilstede mig, at jeg nogle Minuter maa
 sove hos dig. Sønnen, hvoraf jeg trænges,
 har ført mig hid paa dette Sted, for at nyde
 nogen Hvile. Da han dette havde sagt, lagde
 han sit vanskabte store Hoved ned i hendes
 Skød, strakte Fødderne ud fra sig, som rakte
 ned til Stranden, og faldt derpaa i saa stærk
 en Søvn, og snorkede saa høit, at Søen gav
 en dobbelt Gientyd fra sig deraf. Fruentimmes
 ret løstede ungefer sine Dine i Beiret, og som
 hun blev Printserne vaer oppe i Træet, vinkede
 hun ad dem med Haanden, at de skulde stige
 sagte ned. Men deres Angest var saa stor, da
 de saae sig forraadte, at de ved andre Tegn

bade hende, ikke at tage det ilde op, at de ikke kunde herudi adlyde hendes Befaling. Alleeneste hun tog Spøgelsets Hoved i begge sine Hænder op af sit Skjod, og lagde det saa sagte ned paa Jorden, reiste sig op, og sagde til dem med en sagte dog behiorted Stemme: Stiger kun her ned! I maa og skal komme til mig. Endnu vilde de, ihvor vel forgieves, ved Miner give hende at forstaae, at de frygtede sig for Spøgelsset. Men hun blev alt ved sin Mening, og sagde til dem i forige Tone: Stiger kun her ned, og hvis I ikke gjør efter min Villie, skal jeg selv vække ham op, og begiere eders Død af ham. Disse Ord gjorde dem saa frygtomme, at de med mueligste Forsigtighed begyndte at krybe ned, at de ikke skulde vække Spøgelsset. Da de nu vare komne ned paa Jorden, tog hun dem hver ved sin Haand, og spatserede hen med dem under Træerne, og uden Undseelse gjorde dem et merkelig Forslag, hvilket de vel i Begyndelsen nægtede hende, men dog, formedelst hendes ny Trusler tilsidst maatte beqvemme sig til. Efter at hun nu havde erlangt af dem, hvad hun ønskede, og saae, at hver af dem bar en Ring paa sin Finger, forlangede hun dem begge to, og da hun havde faaet dem, gik hun bort, at hente en Kiste af en Pakte, som al hendes Smykke og Prydelse laae forvaret udi, drog en Snor frem og viste dem, hvor paa hængde adskillige Guldringe. Vide I vel, sagde hun, hvad disse Klenodier betyde? Nei,

for
an
lge
lke
ore
ket
ned
te,
og
af.
at
nste
ld-
der
idre
Dag
Per,
naa
es,
yde
agde
des
akte
tærk
gav
mes
som
kede
stige
da
Egn
ba

Svarede de: Det staaer til eder, at give os
 Kundskab derom. Det er, sagde hun, Ringe,
 som har hørt alle de Mand's Personer til,
 hvilke jeg har gjort deelagtige i min Gunst. De-
 res Tal beløber sig til 98. hvilke jeg forvarer til
 deres Ghuksommelse. Af samme Aarsag har jeg
 ogsaa forlangt eders, at jeg maatte have det
 hele hundrede Tal fyldest. Seer derfor!
 hundrede Liebhabere har jeg havt, uagtet dette
 hestige Spøgelses Aarvaagenhed og Forsigtig-
 hed, som end indtil denne Dag ikke viger fra
 mig. Han holder mig vel nok forvaret i denne
 Glas-Riste, og skjuler mig altid i Havets dybe
 Afgrund, ikke desmindre lader jeg aldrig af, at
 narre ham i al hans Omhyggelighed. Heraf
 kan I slutte, at, naar et Fruentimmer har sat
 sig noget for, kan hverken Mand eller Liebhaber
 formaa at forhindre hendes Forsæts Fuldbyrkelse.
 Mændene gjorde derfor meget bedre, at de ikke
 holt deres Koner i Evang, det var det eneste
 Middel, at gjøre dem fløge. I det hun saales-
 des talte med dem, stak hun deres Ringe paa
 Snoren hos de andre, satte sig ned igien, som
 tilforn, løstede Spøgelsens Hoved op igien i sit
 Skjod, at han ikke engang vognede derved, og
 gav Printserne et Tegn, at de skulde skynde sig,
 og gaae deres Bei. De toge altsaa deres Bei
 tilbage igien, hvor de vare komne fra, og efter
 at de havde mist Fruentimmeret og Spøgelsen ud
 af Oiesynet, sagde Schabriar til Schabzenan:
 Min Broder! Hvad mener I vel om denne
 Hæns

Hændelse, os nu er vederfareet? Har dette Epos-
 gelse ikke en ret oprigtig Kiereste? Maa I ikke
 tilstaae, at intet i Verden er at ligne med
 Qvinde: Kionnets Ondskab. Ja, min Bro-
 der! svarede den Tartariske Konge, og I skal
 ogsaa give mine Ord Magt, at dette Eposgelse
 er mere at beklage, og langt ulyksaligere end vi;
 Derfor, efterdi vi have fundet det, vi have
 søgt efter, saa lad os vende tilbage til vores Ri-
 ger igien, og ikke lade dette holde os fra at gifte
 os igien. Jeg paa min Side veed, ved hvad
 Middelt jeg forlanger, at den Tro og Love, man
 er mig skyldig, skal mig ubrødelig blive holden.
 Videre vil jeg herover ikke denne Sunde erklære
 mig: Og I skal engang i Tiden faae noget nyt
 at vide herom, og sikkerlig følge mit Exempel.
 Sultanen bifaldt sin Broder, og efter tre Dags
 Reise ankomme de ved frembrændende Mors-
 genrøde til deres Leier igien, fra hvilken de vare
 udgangne. Nygtet om hans Tilbagekomst ud-
 spredde sig snart iblant Folket, og Hof: Mi-
 nistrene forsamlende sig ganske tilig uden for Sul-
 tanens Telt. Han lod dem alle komme ind for
 sig, hilsede dem med en langt venligere Mine
 end tilforn, og beviste sig særdeles naadig imod
 dem alle. Da han nu havde givet sin Billie
 tilkiende, at han ikke vilde gaae videre, befalede
 han dem, at sidde til Hest, og foer saa tilbage
 til sit Pallats igien. Neppe var han ankom-
 men, førend han gif hastig ind i Sultanindes
 Kammer, lod hende binde, mens han saae der

paa, og overleverede hende til Stor-Bezieren, med Befaling, strax at lade hende gaae. Denne Minister efterkom hans Billie, uden at erkjendige sig om, hvad Forseelse hun havde begaaet. Den fortorneede Prints lod det ikke blive derved, men slog med egen Haand alle Sultanindens Fruentimmer Hovederne fra Kroppen. Efter denne skarpe Straffe-Hevn, bildte han sig ind, at der ingen aelig Fruentimmer var til udi Verden, og paa det han desto bedre maatte forekomme den Troloshed af den han herefter agtede at tage sig, saa besluttede han, hver Nat at holde sig en friff, og strax om Morgenen derefter at lade hende gaae. Da han nu havde foreskrevet sig selv denne gruindige Lov, svor han, at vilde føre den i Verk, saa snart den Tartariske Konge var reist bort fra ham, hvilken og snart tog Afsted, og beladet med herlige og kostbare Foræringer, igjen begav sig paa Hiem-Reisen.

Saa snart Schahzenan var borte, forglemte Schahriar ikke, at befale sin Stor-Bezier, endnu samme Aften at tilføre sig en af hans fornemste Generals Døttre, hvilken Sultanen den Nat sov hos, og om Morgenen overgav hende igjen til Stor-Bezieren, at lade hende rette, med Befaling, den paafølgende Nat at forskaffe ham en anden. Saa ugierne som denne Stor-Bezier efterlevede saadanne Befalinger, saa skyldig var han dog at underkaste sig

sig sin Herres Billie, og bevise ham en blind
 Lydighed. Han tilførte hannem derfor en Un-
 der-Officeers Datter, den han ligeledes Morge-
 nen derefter lod ombringe. Efter denne faldt
 Loddet paa en Borger-Datter i Hoved-Sta-
 den, og endelig blev det en vedtagen Skik, at
 hver Dag skulde en Jomfru giftes, og en Kone
 myrdes. Rygtet om denne umenneskelige og
 aldrig horte Tyrannie forarsagede en almindelig
 Forstrefkelse i Staden. Man horte allevegne-
 intet andet, end Graad og Beklaget. Her
 begræd en Fader sin henrettede Datters ubodelige
 Fortis; og var færdig at fortvile, hist fandt
 Modrene den samme smertelige Hierte-Sorg,
 og opfyldte Luften med deres Skrig. I den
 Henseende ønskede Undersaatterne over deres
 Sultan i Steden for Belsignelse, Lykke og
 Berømmelse, som han hidindtil havde erlanget,
 nu intet andet, end Forbandelse og Ulykke.
 Den Stor-Bezier, der, som jeg tilforn har
 sagt, imod sin Billie maatte lade sig bruge til
 at begaae saadan vederstyggelig Uretfærdighed,
 havde tvende Døtre, af hvilke den ældste hede
 Scheberazade, og den yngste Dinarzade.
 Denne sidste fattedes ingenlunde Naturens gode
 Gaver, aleneste den ældste havde et mere end
 qvindelig Hierte, en overmaade stor Forstand,
 og en giennemtrængende Skarpsindighed. Hun
 var meget vel belæst, og derhos af saa fortrefte-
 lig en Hufommelse, at alt hvad hun læste, for-
 glemte hun ikke det ringeste af. Hun havde
 lagt

laag sig efter Philosophien, Medicinen, Historier, og andre skionne Videnskaber, og gjorde Vers, som den allerbeste af de Tidens Poeter: Desforuden var hun begavet med en ret usædvanlig Skionhed, og hendes Dyds Fuldkommenhed overgik alle andre hendes Egenskaber. Stor Beziereu elskede denne Dotter meget inderlig, og som de en Dag sadde og talte med hverandre, sagde hun til ham: Min Fader! en Naade har jeg at bede eder om, forhaaber, I ikke nægter mig den samme: Jeg vil ikke forsage eder eders Begiering, svarede han, saa fremt den ellers er retmæssig og billig; Hvad det angaaer, gav Scheherazade til Giensoar, saa kan der ingen Bon være billigere, end denne, og I kan domme om den, af den bevægende Aarsag, som foranlediger mig dertil, at begiere slikt af eder. Jeg har foresat mig, at hindre det Tyrannie, Sultanen over iblant denne Stads Familier, og at styre den retmæssige Frygt, saa mange bedrøvede Mødre har, for at miste deres Døttre paa saa uheldig Viis og Naade. Eders Mening og Forsæt, min Dotter, er særdeles prisværdig, svarede Stor Beziereu: Men jeg seer ingen Middet, hvorved dette Onde staaer til at hindres, hvorledes mener I vel, at I vilde fange eders Sag an? Kiere Fader! svarede Scheherazade, efterdi Sultanen formedelst eders Formæling hver Dag lader sig en ny Jomfru tilføre, saa beder jeg eder for al den hiertelig Kierligheds Skyld, I altid

tid har baaret til mig, at bringe mig den Ere
 til Beie at sove hos ham. Store-Bezieren
 kunde ikke uden Forsærdelse anhoere dette: Hielp
 Himmel, faldt han hende med Forundring ind
 i sin Tale, min Dotter! Er I gaaet fra eders
 Forstand? Kan I vel udbede eder saa farlig en
 Ting af mig? Beed I ikke, at Sultanen har
 svoret en hoi Eed, ikke at sove hos En mere end
 en Nat, og næste Morgen at lade hende hen-
 rette? Og I vil endda, at jeg skal giøre ham
 Forslag, at ægte eder, betænker I vel, hvad
 for en Fare eders ubesindige Beiering styrter
 eder udi? Ja, min Fader! svarede denne
 Dydfuldkomne Dotter, jeg seer meget vel al
 den Fare, jeg løber udi, men alt dette skal
 endda intet kunde affrække mig fra mit Forsæt.
 Døer jeg, saa er mig min Dod berømmelig:
 Og lykkes mit Forehavende, saa giør jeg mit
 Fæderneland en vigtig Tieneste. Nei! Nei!
 sagde en Stor-Bezieren, om I endstiont kunde
 forestille mig, hvor hoit det kunde være mig selv
 anliggende, om jeg tilstedde eder, at gaae i den
 Fare, saa tør I dog aldrig indbilde eder, at
 jeg giver mit Minde dertil? Naar Sultanen
 befaler mig, at støde eder en Dolk i Brystet,
 maa jeg desværre adlyde ham. Hvad var det
 ikke for en bedrøvet Forretning for en Fader?
 Ach! Om I stiont ikke frygter for Doden, saa
 betænker dog i det mindste, hvad for en dødelig
 Hierte-Sorg I vilde giøre mig, med at see
 mine Hænder farvede i eders Blod. Endnu
 en

engang, min Fader! sagde Scheherazade, beder jeg, at bevise mig den Naade, jeg forlanger af eder. Eder's Halsstarrighed, svarede Bezieren, opirrer mig til Brede: Hvi vil I selv Hovedskuld rende i Ulykken? Hvem som ikke forud betragter Enden paa et farligt, Forsehavende, kan aldrig komme lykkelig der ud af. Jeg frygter, det vil gaae med eder, som det engang hendtes med et Asen, der stod paa got Foor, og kunde dog ikke opholde sig derved. Hvad for en Ulykke hendtes da dette Asen, spurdte Scheherazade? Det skal jeg sige eder, svarede Bezieren. Horer kun til:

En Fabel.

Om

Et Asen, en Oxe og en Bonde.

En meget rig Riismand eiede mange Huse og Gaarde paa Landet, hvor han lod opklæffe en stor Mængde af alle slags Ovæg. Engang drog han selv ud med Kone og Børn paa en af sine Hollænder's Gaarde, for selv at have flittig Opsyn med sin Alger = Dyrfelse, han havde den Gave, at kunde forstaae Dyrenes Tungemaal, dog med dette Vilkor, ikke under sit Livs Fortis at maatte forklare det for nogen. Han havde en Oxe og et Asen staaende sammen ved en Krybbe, hos

hos hvilken han en Dag sad og saae paa sine Børn, som løb og leegte omkring ham. I det samme horte han, at Open sagde til Njener: Kiære Ven! jeg priser dig lykkelig, naar jeg betragter den Rolighed og de gode Dage, du nyder, og derimod det ringe Arbeide, man fordrer af dig. Du har en Opvartere, som forserger dig, vasker dig, og giver dig af den bedste Havre, og got reent friskt Vand. Din største Besværing er undertiden at bære Kiobmanden, vor Herre, naar han vil gjøre en liden Reise ud; Ellers henbringer du dit ganske Liv og Levnet i Orkesløshed og Lediggang. Derimod er den Maade, man handler med mig paa, langt anderledes, og min Tilstand saa ulykkelig, som din er angenem. Det er neppe Dag, førend man spender mig i Ploven, og lader mig trække derudi den ganske Dag indtil den mørke Nat, hvilket saaledes udmatter mig, at jeg undertiden er færdig at bevime. Tilmed gaaer der stedse en Bonde efter mig, som slaaer mig, saa at jeg er saa forslæbt, at jeg ved den idelige Trækken i Ploven nesten har skavet al Huden af min Hals. Naar jeg da endelig efter en heel Dags Slid og Trældom kommer hjem om Aftenen, saa kaster man mig nogle slemme tørre Bønner for, som man ikke engang har rensset Jord og Skarnet fra, tilligemed andet Snaus, som ikke er bedre, og maa til desto større Elendighed, naar jeg endelig af Hunger er bleven tvungen til at nætte mig med det ilde smagende Joer, ligge

Den

de,
for
rede
il
som
fore
d af
i det
got
ved
sen
der,

de.

ange
hvor
e af
med
der
sin
at
med
at
e en
bbe,
hos

Den ganske Nat i min egen Ureenlighed. Der-
 af kan du vel tænke, jeg har Aarsag til at mis-
 unde dig din Lykke. Afener lod Oren tale reent
 ud saa længe den vilde, og hindrede ham: ikke,
 men saa snart det merkede at Oren havde ud-
 talt, sagde han til ham: Man har hidindtil med
 største Ret og Billighed kaldet eder nogle dumme
 Oer; I ere alt for enfoldige, lader eder slæbe,
 hvor hen man vil, og kan ikke finde paa noget
 got Raad. Hvad for Myrte har I imidlertid af
 alle de uanstændige Ting, man bebyrder eder
 med. I bringer eder selv om Livet, formedelst
 andres Roligheds, Lyst og Baades Skuld, og de
 takke eder ikke engang derfor. Man skulde ikke
 saadan handle mod eder, dersom I havde saa
 meget Mod, som Styrke. Hvorfor sætter I
 eder ikke imod, naar man vil binde eder i Ploven?
 Hvorfor støder I ikke omkring eder med Hornene?
 Hvorfor stamper I ikke i Jorden, til Egn, at
 I er vred? Og, hvorfor brøler I ikke høit op i
 Skyen, for at gjøre dem bange? Naturen har
 givet eder Middel nok, hvorved I kan opvække
 Folket til Verbødighed mod eder, men I veed
 ikke at bruge dem. Giver man eder stemme
 Bonner, og mullen Halm, saa æder intet ders-
 af, lugter kun til det, og lad det staae. Der-
 som I vil følge mine Raad, saa skal I straf-
 merke Forandring, og takke mig derfor. Oren
 tog Afeners Raad an for gyldig, og bekiendte at
 være ham høilig forbunden. Min fiere Ven!
 sagde han derhos, jeg skal ingentunde forglemme
 at

at gjøre efter alt, hvad du har sagt mig, og du skal selv see, jeg skal efterkomme det. Efter denne Tale taug de stille, og Riobmanden havde givet noie Ugt paa hvert Ord. Morgenen derefter kom Knekten ganske tilig, at tage Oxen bort, og spende ham i Ploven, til sit sædvanlige Arbeide. Oxen, som ikke havde forglemt Afsnets Raad, betede sig denne ganske Dag igiennem særdeles afspenssig, og da man om Aftenen igien efter Sædvane førte ham hen at binde ham i Kloven, stødte han fra sig med Hornene, vilde ikke, brolede, og vildede tilbage, han vendte Hornene til, at vilde støde Rygteren, og prøvede endelig alle de Kunstter, Afsnet havde lært ham. Dagen efter kom Knekten igien, at tage Oxen bort, og føre ham til Uger-Dyrkingen: Men da han befandt, at han endnu intet havde smagt af Bonnerne, eller Halm, som ham om Aftenen var forekast til Føde, og at han selv laae paa Jorden med udstrakte Fødder, og snuvede usædvanlig, saa meente han, at han var syg: Han ynkedes over ham, og holt det ikke for tientlig, at belaste ham med Arbeide, men gik strax hen, at mælde det an for Riobmanden. Denne merkede nok, at det var en Virkning af Afsnets onde Anslag, og for at straffe ham efter Fortieneste, sagde han til Bonden. Gak hen, og spend Afsnet i Ploven i Oxens Sted, og for Altid, pidst det vel til at arbeide. Bonden var dertil villig: Afsnet maatte den ganske Dag drage i Ploven, og som han ikke var vandt til slig Arbeide, blev han desmere udsæen N. I. B. mat

mattet. Derforuden havde han faaet saa mange Prygl, at han om Aftenen, da de kom hjem, neppe kunde staae paa sine Been. Open var imidlertid vel tilfreds, havde ædt alting op, hvad der var i hans Krybbe, og hvilet sig den ganske Dag. Han glæde sig inderlig, at have efterfulgt Afsnets Raad, velsignede ham Tusinde gange for det forskaffede Gode, og forsonnede sig ikke at giøre ham en ny Compliment, da han saae ham komme hjem. Afsnet svarede Open slet intet, saa fuldt af Fortrydelse var, at man havde handlet saa ilde med ham. Saa er det dog ikke andet, sagde han ved sig selv, end min egen Ubesindighed, hvorved jeg har ført mig denne Ulykke paa Halsen: Jeg levede saa lykkelig, at alting lo ad mig, jeg havde alt, hvad jeg selv vilde ønske mig, og er nu fornedelst min egen Forseelse geraaden i den allerelendigste Tilstand. Dersom jeg ikke kan finde paa en List, at hielpe mig der ud af igien, maa jeg reent forgaae. Som han dette sagde: Gik Kræfterne saaledes fra ham, at han faldt halv død ned ved sin Krybbe.

J, min Dotter, sagde Stor-Bezieren til Scheherazade, bærer eder ad, ligesom dette Afsen, og styrter mig ved eders falske Klogskab i yderste Fordervelse, tro mig, holder eder i Nolighed, og stræber ikke at forekomme eders Død. Det Exempel, min Fader, svarede Scheherazade, som J har anført, er ingen lunde krafftig nok, at skrække mig fra mit engang
fat

fattede Forsæt, og vil jeg ikke aflade saa længe at plage eder, indtil I lover mig, at frembyde mig Sultanen til Brud. Da Stor-Bezieren saae, at hun blev endnu fast ved sit Forsæt, sagde han til hende: Belan! Efterdi I ikke vil lade eders Haardnakkenhed fare, saa nødes jeg til, at handle med eder paa samme Maade som Riobmanden, jeg har talt om, kort Tid efter handlede med sin Kone, som skede saaledes:

Da Riobmanden fornam at Usenet var i saadan elendig Tilstand, blev han begierlig efter at vide, hvad fremdeles vilde blive handlet imellem det og Oren, gik derfor samme Aften i Maanskin tillige med sin Kone ned i Stalden, og satte sig der. Han hørte da ved sin Ankomst, at Usenet sagde til Oren: Siig mig da min Broder, hvad vil du vel gjøre, naar Bonden i Morgen giver dig Foer. Jeg vil blive ved, svarede Oren, at fore det i Verk, som du har lært mig. Jeg vil strax rykke mig tilbage, vise ham mine Horn, som i Gaar, gjøre mig sng, og lade, som jeg ligger i mit sidste Aande-Dræt. For Alting gjør ikke det, raabte Usenet. Det var kun at forderve dig selv; Thi jeg har i Aften ved min Hiemkomst hørt Riobmanden, vor Husbond, sige noget, som gjør mig ret bange for din Kyld: Ach! hvad har du hørt, fiere Usen, svarte Oren, dølq ingen Ting for mig: Vor Husbond, sagde Usenet, talte disse sørgelige Ord til Bonden: Efterdi Oren intet vil æde,

og kan ikke staae, saa lad ham i Morgen blive
 slagtet. Vi ville dele Almisse ud til de Fattige
 af hans Kiød, og Huden, som kan være os
 nyttig, skal du bringe hen til Garveren: For-
 som derfor ikke at lade Slagteren komme. See!
 det er det, jeg har at berette dig, sagde Afsenet
 videre. Den Deel jeg har i din fornoielige Om-
 gængelse, og det Venkskab, os er imellem, giver
 mig Anledning at vare dig ad, og meddele dig
 et nyt Raad. Derfor, saa snart man vil give
 dig Foer, saa staae op, og æd begierlig deraf.
 Husbonden vil da slutte, at du er frisk igien,
 og uden Tvil kalde din Dods-Dom tilbage,
 Derimod er det reent ude med dig, dersom du fø-
 rer dig anderledes op. Disse Ord gjorde den
 Virkning, som Afsenet forlangede. Dren blev
 ganske forbausset derover, og brolede af Fors-
 skrækkelse. Kusbmanden, som flittig havde givet
 Algt paa begge deres Tale, begyndte herover saa
 heftig og hiertelig at lee, at hans Kone høilig
 forundrede sig, og sagde: Hvad leer du af,
 Fiere Mand! sig mig hvad det er, at jeg ogsaa
 kan lee med. Giv eder tilfreds, Kone, svar-
 rede han, og lad eder nøie med, at I kan høre,
 jeg leer. Nei, sagde hun, jeg vil nu vide Nar-
 sagen. Jeg kan ikke fornøie eder herudi, gav
 han til Svar: Jeg leer ikkun af det, vor Afsen
 talte til vor Dyr, det øvrige er en Hemmelighed,
 som jeg ikke tør betro eder. Hvad hindrer eder
 fra at aabenbare mig den, spurgte hun: Ders-
 som jeg det gjorde, svarede Manden, vilde det
 for

Koste mit Liv. Ach! J skiemter kun, raabte Konen; Det er uden Tvil ikke sandt J siger; Fortæl mig, hvoraf J leer, og dersom J vægrer eder ved at sige mig, hvad Afsenet og Dren-talte sammen, saa svær jeg eder til paa min høieste Eed, at jeg aldrig mere vil søge Seng med eder, dermed stod hun op, gik ind i Huset, satte sig i en Krog, og græd den hele Nat igiennem. Manden sov alene, og da han om Morgenens fornem, at hun endnu intet vilde holde op at græde, sagde han: Jeg troer, J er ikke klog, Kone, at J vil græde saa haardt for det, der er ikke Umagen værd, og gaaer eder intet an at vide, men mig ligger det stor Magt paa, at holde hemmeligt; Tænk derfor ikke mere derpaa, jeg beder eder derom. Det ligger mig endnu saa nær i frisk Minde, svarede hans Kone, at jeg ikke kan holde op at græde, førend J fornøier min Nysgierighed. Og jeg siger eder i rette ramme Alvor, sagde han, at det vil koste mit Liv, om jeg fornøier eders uforstammede Begierlighed. Der maa komme deraf, hvad der vil, svarede hun, saa vil jeg dog ikke afstaae fra min Begiering. Jeg merker nok, sagde Riobmanden, at der er ingen Middel til at stille eder til Freds, og efterdi jeg vel forud seer, at J ved eders Haardnakkenhed vil bringe eder selv af Dage, saa vil jeg kalde paa eders Børn, at de dog kan have den Trøst, at see eder engang før J doer, og derpaa raabte han paa Børnene, at de skulle komme ind, sendte ogsaa Bud efter her-

des Fader, Moder, og alle Slægtinge. Da de nu vare alle forsamlede, og han havde sagt dem, hvori deres Uenighed bestod, anvendte de al deres Beltalenhed, at overtale hende til at kiende, hvor stor Uret hun havde, at vilde være saa haardnakket, men hun gav dem alle kort Besked, og sagde: Hun vilde heller døe, end herudi give sin Mand efter. Faderen og Moderen maatte formane hende saa meget de vilde, og forestille hende, at Sagen, hun forlangede saa heftig at vide, var ikke af nogen Vigtighed, saa hialp det dog alt intet, hverken Bøn eller Magt kunde forma noget hos hende. Da Bornene nu saae, at hun blev ved at foragte alle gode Forestillinger, som kunde styre hendes Gienstridighed, beyndte de bitterlig at græde: Kiøbmanden selv vidste ikke, hvad han skulde fange an, satte sig derfor ned i sin Huus-Dør, og raadsløg allerede med sig selv, om han skulde opofre sit eget Liv, for at frelse sin Kones, som han saa inderlig elskede. Nu havde samme Kiøbmand, sagde Stor-Bezieren fremdeles til sin Datter, 50. Høner og en Hane i sin Gaard, tillige med en Hund, som holdt Vagt; Og som han nu havde siddet en temmelig Tid og betænkt sig, hvad han skulde gribe til for et Middel, saae han Hunden løbe hastig hen imod Hanen, som i det samme gjorde sig lystig med en Høne, og hørte tillige med efterfølgende Røst: O Hane! Gid du maatte døe i dette Dieblif, skammer du dig ikke, at bedrive saadant i Dag? Hanen sprang om paa det ene Been, vendte sig til Hundens,

a de
em,
de
nde,
ard,
og
e sin
for
nde,
ide,
dog
maa
hun
som
te de
ikke,
med i
selv,
se sin
havde
ideles
aard,
som
tænk
saat
som i
og
Dane!
ter du
hanen
Hun
den,

den, og sagde meget trotselig: Hvorfor maa jeg ikke lige saa vel holde af min Kone i Dag, som de andre Dage? Hunden svarede: Beed du ikke, at vores Husbond i Dag har en stor Fortred i sit Huus. Hans Kone forlanger med Magt, at han skal aabenbare hende en vis Hemmelighed, hvilket dog vil koste hans Liv, om han gior det. Saaledes staaer det til hos os, da man nok maa befrygte, han ikke længer kan imodstaae hans Kones haardnakkede Begiering; Thi han elsker hende, og bliver bevæget af de mange Smertefulde Taarer, hun uden Afsladelse udoser. Det kan snart være ude med ham, og vi ere alle høilig forstrækkede derover. Du alene beleer vores Bedrøvelse, og er saa uforfæmnet, at du tør giøre dig lystig med dine Høns. Hvad, svarede Hanen herpaa, er vor Husbond taabelig? Har han nu kun en Kone, og kan ikke styre den, og jeg har derimod 50. som maa alle dantse efter min Billie. Lad ham samle sine Gandsker tilfammen, saa finder han vel paa Raad, at rede sig ud af den Forvirring, han stikker udi: Ach! sagde Hunden: Hvad vil du vel, han skal giøre? Han skal, svarede Hanen, gaae ind i Kammeret til sin Kone, lukke Døren vel i Laas efter sig, tage en Prygl fat, og lystig smørre hende af med den, hvad gielder, hun da skal blive Flogere, og ikke mere tvinge ham til at aabenbare hende en Sag, som han selv vil holde skjult. Aldrig saa snart havde Kjobmanden hørt disse Danens Ord, førend han stod op, tog en stor

Stiep, gik ind til sin Kone, som endnu sad og
 græd, lukte Døren vel i efter sig, og pryglede
 hende saa længe, indtil hun raabte og skreeg:
 Holt op min fiere Mand! Holt op, og slaal
 mig ikke mere, jeg vil aldrig spørge oftere derom.
 Hvorpaa Manden, da han saae, at hun hie-
 relig fortrod sin ilde anvendte Mysaierrighed,
 lod af at prygle hende. Han lukte Døren op,
 og det samtlige Svogerskab glædede sig hiertelig,
 at see hende befriet fra sin galdne Zudbildung,
 onskende Manden til Lykke, over dette Middell, han
 havde fundetpaa, at bringe hende til rette med.

Min Datter, blev Stor-Bezieren frem-
 deles ved at sige: I var værd, at jeg skulde
 handle ligesaadan med eder, som Riobmanden
 med sin Kone. Min Fader, svarede Schehe-
 razade, tag det ikke ilde op, at jeg endnu staaer
 fast ved min Mening, Historien om denne Kone
 kan ikke gjøre mig vankeimodig, jeg kunde for-
 tælle eder mange andre, som snarere skulde over-
 tale eder til at samtykke i mit Forsæt. I det øvrige
 forlader mig, at jeg bekiender det frit ud, at,
 hvis eders Faderlige Kierlighed fremdeles vil
 negte mig min Begiering, saa vil jeg selv byde
 mig frem til Sultanen. Endelig gav denne be-
 drøvede Fader sig tabt, som overvunden af sin
 Datters Standhaftighed, og efterdi han ikke
 fornaatte, at hindre hende i sit stadige Forsæt,
 gik han ganske forrigsuld hen at søge Sultanen,
 og anmeldte ham, at han den tilkommende Nat

agted: at tilføre ham sin Datter Scheherazade. Sultanen blev ganske forskrekket over det Offer, denne Stor-Bezier saa villig tilbød ham.

Hvad? sagde han, har I da fundet overtalset eder selv til at give mig eders egen Datter? Naadigste Herre! svarede Stor-Bezieren, hun har af sig selv forlangt dette, den sorgelige Belønning, hun kan vente sig derfor, har ikke fundet affrække hende, og hun agter den Ære, endskjønt ikkun paa en Nat, at kaldes deres Majestets Egte-Brud, langt høiere, end sit eget Liv: Bezier! sagde Sultanen, bedrager ikke eder selv, i Morgen, naar jeg leverer eder Scheherazade, saa befaler jeg tilligemed, at tage hendes Liv, og hvis det ikke skeer, saa vil jeg, saa sandt jeg lever, omkomme eder selv med mine egne Hænder. Allernaadigste Herre! svarede Bezieren, mit Hjerte vil uden Evil smelte hen i Taare, naar jeg skal fyldestgjøre deres Befaling; Men den naturlige Kierlighed maa forestille mig hvad den vil, saa maa jeg dog, ihvorvel jeg er hendes Fader, i allerunderdanigste Troskab og Lydighed underkaste mig min Stormægtigste Sultans Villie. Schahriar var fornøiet med denne Bezierens Erklæring, og sagde: Han kunde da ikkun fore hans Datter til ham, naar han selv vilde. Derpaa gik Bezieren bort, at bringe Scheherazade denne Tidende, hvilken hun antog, som den allerandenemeste af Verden. Hun takkede sin Fader:

for denne mærkelige Godhed, og som hun for-
 nam, at han var saare bedrøvet, trostede hun
 ham, og sagde: Hun haabede, at han i Tiden
 ikke skulde fortryde dette Giftermaal, men deris-
 mod finde Aarsag, at glæde sig derover sin ganske
 Livs-Tid. Derefter lavede hun sig til at sætte
 sig i den Stand, som udfordredes, at lade sig
 see udi for Sultanen, men førend hun gik fort,
 kaldede hun sin Søster Dinarzade til sig i En-
 rom, og sagde til hende i Besynderlighed: Aller-
 kiereste Søster! Jeg har eders Hielp nødvendig i et
 hoivigtig Anliggende, jeg beder, I ikke vil
 undslaae mig den. Min Fader overgiver mig i Af-
 ten Sultanen til Gemahl, forskrækkes ikke for denne
 Tidende, men hører mig med Taalmodighed.
 Saa snart jeg kommer ind for Sultanen, vil
 jeg begiere af ham, at det maa blive eder tilladt,
 at sove i Brude-Kammeret, paa det sat jeg
 endnu engang i denne Nat maa have den Lykke
 at være i eders Selskab. Udvirker jeg denne
 Naade hos ham, som jeg snart ikke vil tvile
 paa, saa vækker mig op i Morgen tilig en Time
 for Dag, og taler til mig omtrent med efterføl-
 gende Ord: Min Søster, dersom I ikke sover,
 saa vil jeg bede eder, at imens vi venter efter Das-
 gens Lys, der snart vil frembryde, at fortælle
 mig en af de smukke Historier, som I veed. Jeg
 vil da strax begynde paa en, og har det faste
 Haab, ved dette Middel at befrie det samelige
 Folk og Almue fra den Skræk, de nu ere bestedde
 udi. Dinarzade lovede sin Søster med Lyst at

vilde forrette alt, hvad hun vilde forlange af hende. Da nu Tiden var kommen, at begive sig til Nollig-
 hed, forde Vizieren Scheherazade hen paa
 Eioeret, og begav sig derefter ud af Sultanens
 Kammer. Denne Prints saa sig aldrig saa snart
 alene hos hende, at han jo befalede hende, at blotte
 sit Ansigt. Han befandt hende at være saa skøn,
 at han strax blev heftig forliebt udi hende, og som
 han mærkede hun græd, spurre han om Aarsagen,
 hvorfor? Allernaadigste Herre! svarede Schehe-
 razade jeg har en Søster, den jeg saa hiertelig elsker,
 som jeg iaen er elsket af hende, og jeg vilde ønske, at
 hun i denne Nat over maatte blive her i Kamme-
 ret hos mig, for at see hende, og endnu engang
 tage Afsked fra hende, vil de vel forunde mig den
 Gøst, at jeg maa give hende mit Bevis paa
 min Kierlighed? Schahriar gav strax sit Fors-
 lov dertil, og der blev ufortøvet skikket Bud ef-
 ter Dinarzade, som i et Dieblif indfandt sig.
 Sultanen lagde sig tillige med Scheherazade i
 en Seng, der efter de Morgenlandske Monar-
 kers Vis og Maade, var opsat paa et Sted
 høit fra Jorden, og Dinarzade i en anden,
 der var tillavet for hende neden for. Dinarz-
 zade, som vognede op en Time for Dag, for-
 glemte ikke at sætte det i Verk, som var hende
 befalet af sin Søster. Min søde Søster, raabte
 hun, dersom I endnu ikke sover, saa beder jeg
 eder, medens vi vente efter Dagens Lys, som
 snart vil frembrøde, I da vil fortælle mig en af
 de angene Fabler I veed. Ach ja! det bli-
 ver

ver vel den sidste Gang, jeg har den Fornøielse
 Scheherazade, i Steden for at svare sin Sø-
 ster, vendte sig til Sultanen, sigende: Naad-
 digste Herre! Vilde deres Majestet, at jeg ma-
 giøre min Søster den sidste Ære. Hiertelig
 gierne, svarede Sultanen og Herpaa formandede
 Scheherazade sin Søster at give vel Ægt, og
 hun førte sit Ord imod Sultanen saaledes:

Den første Nat.

Om

Risbmanden og Spøgelse.

Allernaadigste Herre! Der var engang en Riob-
 mand, som var saare riiig og mægtig, baade
 paa Jorde-Gods, Vahre, og rede Venge. Han
 havde mangfoldige, saa vel Factorer, som Sla-
 ver: Som han nu ofte var forarsaget til at reise
 ud, for at tale mundelig med dem: han verlede
 Breve, og havde sin Handel med, saa hændre
 det sig engang, at han i visse Grinder maatte
 reise en temmelig lang Vej bort fra sin sædvanlige
 Bo-Plætz, satte sig derfor paa sin Hæst, paa
 hvilken han havde bundet en Bad-Sæk med
 nogle faae Mandeler og Tvebakker udi til Reises-
 Underholdning, saasom han maatte tage sin Vej
 igiennem et meget øde Land, hvorudi kun saa
 Levnets Midler var at finde. Han kom luf-
 felig derhen, hvor han havde at forrette, og efter
 at han havde bragt alting til en god Ende, satte
 han sig til Hæst igien, at ride hjem til sit Huus.

Paa

Paa den fjerde Dags Reise blev han saa hart
 besværet af Solens sterke Hede, at han maatte
 vende sig ud fra Veien, og søge Forfriskning un-
 der nogle Træer, som han blev vaer paa Marken.
 Derfandt han under et Rodde-Træ deilig klart
 rindende Vand, bandt sin Hæst ved en Green, og
 satte sig ned ved Bandet, tagende nogle Mandes-
 ler og Edebakker op af sin Tversæk. Imedens
 han spiste Mandlerne, fastede han Skallerne run-
 den omkring sig hen i Veivet baade til høire og
 venstre Side; og da han havde fuldendt sit tar-
 velige Maaletid, vaskede han, som en oprigtig
 Muselman, baade Hænder, Ansigt, og Fødder,
 og gjorde saa sin Bøn. Men som han endnu
 laae paa Knæerne i sin Andagt, blev han vaer et
 gammelt, graae, og forskrækkelig høit Spøgelse,
 der med en blot Sabel i Haanden kom alt nær-
 mere og nærmere til ham, og raabte med en græs-
 selig Stemme: Staae op! at jeg med denne
 Sabel kan myrde dig, ligesom du har ombragt
 min Søn: Riobmanden, der saa vel i Henseende
 til dette Spøgelses hellige Gestalt, som haarde
 Ord, han brugte imod ham, var hæstis for-
 skrækket, svarede med Angest og Bedrøvelse:
 Ach! min fromme Herre! med hvad for en Mis-
 gierning har jeg forskyldt det af eder, at I vil
 tage mit Liv fra mig? Spøgellet svarede: Jeg
 vil slaae dig ihjel, fordi du har myrdet min Søn:
 O Himmel! raabte Riobmanden, hvorledes kan
 jeg have myrdet eders Søn? Jeg kiender ham jo
 ikke, og har aldrig seet ham. Har du ikke ved
 din

din Hiemkomst sat dig ned paa dette Sted, spurdte
 Spøgelsen, har du ikke taget Mandeler frem af
 din Eversæk, og i det du aad dem, kastede Skal-
 lerne runden omkring dig? Jo! alt det kan jeg
 ikke nægte at have gjort, svarte Riobmanden:
 Vel an da, raabte Spøgelsen, saa siger jeg dig
 at du har slaget min Søn ihjel, og det paa denne
 Maade: Da du kastede dine Skaller fra dig, gik
 min Søn forbi, en af dem faldt i hans Die, og
 deraf er han død, derfor maa du ogsaa døe.
 Ach min Herre! Spar mig, og vær nådig, bad
 Riobmanden: Her er hverken Naade eller Barm-
 hertighed, svarte Spøgelsen, er det ikke billigt,
 at tage Livet af den, som har bedrevet et Mord?
 Jo vist, sagde Riobmanden, men jeg har i al
 Sandhed ikke slaget eders Søn ihjel, og var det
 skeet, saa havde jeg dog gjort det i min største Uvis-
 denhed. Beder derfor ganske ydmygelig, bevis
 ser mig Naade, og skienker mig mit Liv. Nei,
 Nei! svarte Spøgelse, tænk aldrig derpaa! Jeg
 maa kræve Liv for Liv. Paa disse Ord greb han
 Riobmanden fat i Armen, kastede ham med Ans-
 siatet ned imod Jorden, og løfede Sabelen op
 for at huaae hans Hoved af. Imidlertid beraabte
 Riobmanden sig med Graad og Taarer paa sin
 Uskyldighed, bejamrede sin Kone og Børn, og
 talte de ynkeligste Ord af Verden. Spøgelsen
 stod steds med opløst Sværd, og gav sig Stum-
 der, at høre denne Ulyksaliges Klagemaal ud til
 Enden, men blev ikke i det ringeste bevæget deraf
 over. Endelig raabte han: Al din Klage er for-
 gien

gieves, og om du end græd Blods Taarer, saa skal de dog aldrig holde mig fra at skille dig ved Livet, som du saa skammelig har berøvet min Søn sit fra. Hvad? sagde Kiøbmanden, kan da ingen Ting bevæge dit grumme Hjerte!, og vil du endelig myrde et armt og uskyldigt Menneſke? Ja, det vil jeg, svarte Spogelset.

Scheherazade merkede her, at det blev Dag, og som hun vel vidste, at Store Sultanen pleiede at staae meget tilig op, at giøre sin Bøn, og siden gaae hen til Raadets Forsamling, saa holdt hun op at fortælle; O! Himmel! Min Søster, sagde da Dinarzade: Hvad er Eders Historie forunderlig! Det paafølgende er endnu artigere, svarede Scheherazade: Det skal I bekiende med mig, saa fremt Sultanen vil unde mig Livet endnu i Dag, og tillade mig, at jeg tilkommende Nat maa fortælle videre: Schabriar, som med Eyst havde hørt paa hende, sagde ved sig selv: Jeg vil bie til i Morgen, og kan altid lade hende ombringe, naar jeg har hørt Historien til Ende. Da han nu havde besluttet, at lade hende leve den Dag, stod han op, at giøre sin Bøn, og at gaae hen i Raadet. Imidlertid var Stor-Bezieren plaget med en forfærfkelig Urolighed udi Sindet, han havde i Steden for at sove, henbragt den ganske Nat med Suk, og beklaget sin Dotters ulyksalige Skiebne, hvis Bøddel han ventede selv at skulde blive. Men saa høilig som han frygtede for at see Sultanens Ansigt i dette bedrø-

ordre
m af
Kals
jeg
den:
dig
tenne
gif
, og
doe.
bad
arm
ligt,
ord?
i al
r det
Uvis
bevit
Rei/
Jeg
han
An
op
abte
sin
og
telfet
tums
d til
ders
for
gier

vede Tilfald, saa dybt faldt han hen i en behagelig Forundring, da han saa denne Prints. Komme frem i Raads: Forsamlingen, uden at give ham den sørgelige Befaling, som han saa inderlig gruede for. Sultanen opholdt sig den ganske Dag efter Sædvane ved sine Rigs: Sager at ordinere, og da Natten mulmede frem, begav han sig i Ro: lighed igien med Scheherazade. Om Morges: nen, førend Dagen brød frem, passede Dinar: zade igien paa, at melde sig an: Min Søster, dersom I ikke endnu sover, saa vil jeg bede eder, at I, medens vi vente efter Dagens Komme, vil fare fort i eders begyndte Historie. Sultanen gav ikke Scheherazade Stunder til at spørge ham om Tilladelse, men sagde til hende: Ja, fuldfører eders Historie om Spøgelses: og Riob: manden, jeg er begierlig efter at vide dens Ud: gang. Scheherazade begyndte da at fortælle paa efterfølgende Maade:

Den anden Nat.

Naadigste Herre! Saa snart Riobmanden fornam, at Spøgelses: vilde hugge hans Hoved af, raabte han meger høit, og sagde: Ach! holdt endnu lidet inde, at jeg kan tale et Ord med eder, hav den Godhed for mig, og giv mig saa megen Tid at leve udi, at jeg først kan tage Afsked med min Kone og Børn, og ved Lovmessigt Testamente, hvilket jeg endnu ikke har gjort, ud: dele mine Midler iblant dem, at de efter min Død
ikke

Ikke skal geraade i Rettergang med hinanden. Saa
 snart det er skeed, vil jeg indfinde mig her igien
 paa dette Sted, at underkaste min Eders Billie,
 at handle med mig efter eget Behag. Men om
 jeg nu giver dig, saa megen Tid, som du for-
 langer, saa frygter jeg, du kommer aldrig igien,
 sagde Spøgelsset: Vil I no mig paa min Ced,
 svarede Riobmanden, saa svær jeg eder til ved
 den høieste Himmel, at jeg useilbarlig vil komme,
 og føie eder paa dette Sted. Hvor længe forlan-
 ger du da at blive borte, spurdte Spøgelsset? Et
 Aar, svarede Riobmanden; thi i ringere Tid kan
 jeg umuelig indrette mine Sager, eller beqvemme
 mig til, uden Smerte at affige al naturlig Kiær-
 lighed til Livet. Altsaa forsikrer jeg eder, at jeg
 i Morgen et Aar uimodsigelig vil indfinde mig
 her under dette Træ igien, og levere mig i eders
 Hænder. Kræver du og Himmelen til Vidne,
 erindrede han Spøgelsset, over de Løfter, du gjør
 mig? Ja, svarede Riobmanden, jeg kræver den
 endnu engang til Vidne, og I kan sikkerlia for-
 lade eder paa min Ced. Derpaa forsvandt Spø-
 gelsset for hans Dine. Da nu Riobmanden no-
 genledes var kommet til sig selv igjen af sin For-
 strekkelse, satte han sig paa sin Hest, og reiste
 sin Vej. Men glædde han sig paa den ene Side,
 at han havde viflet sig ud af saa stor en Livs-Fare,
 saa blev han paa den anden Side indtaget af
 en dødelig Frygt, naar han erindrede sig den
 uhyfsalige Ced, han havde gjort. Da han kom
 nu hjem, blev han baade af Kone og Børn mod-
 t. en N. I. B.

igelig
 mine
 ham
 suede
 efter
 , og
 Ros
 orges
 nar
 ster/
 eder/
 me/
 anen
 ørge
 Ja,
 Riob
 Ud
 tælle

 nden
 hans
 gder:
 Ord
 mig
 tage
 sfigt
 ud
 Dod
 ikke

tagen med allerstørste Glæde: Men i Steden for, at han paa samme Maade igien burde have omfavnet dennem, saa begyndte han bitterlig at græde, hvoraf de sluttede, at hannem noget særdeles maatte være vederfaaren. Hans Kone spurde ham om Aarsagen til hans smertelige Bedrøvelse. Vi glæde os, sagde hun, over eders Hiemkomst, men J sætter os i Skræk og Angest ved den Tilstand, vi see eder udi. Ubenbærer os, jeg beder, Aarsagen til eders Sorg: Ach! svarede Manden, det har en langt anden Beskaffenhed med mig; thi jeg har ikkun et eneste Aar at leve udi. Fortalte dem ogsaa alting, som havde tildraget sig imellem ham og Spogelsen, og hvorledes han havde lovet ham, ved Aarets Udgang at møde ham paa bestemte Sted, at annamme Døden af hans Haand. Da de havde hørt denne sorgelige Tidende, paafaldt dem alle en inderlig Hierte-Angest; Konen gav et forfækkeligt Skrig af sig, slog sig i Ansigtet, og rev Haaret af sit Hoved; Børnene flød hen i Graad, og opfyldte det ganske Huus med deres Suk og Klage: Og han selv blandede deres Graad med sit Ach og Bæ; med et Ord: Her sees det allerbedrøveligste Spectacul af Verden. Den efterfølgende Dag begyndte Riobmanden at sætte sine Sager i Orden, i Synderlighed at betale sin Gield. Han gav sine Venner Foræringer, og de Fattige skienkede han rige Almisser. Sine Slaver ud af begge Rion, forærede han deres Frihed, deelte sine Midler ud iblant sine

Børn,

for,
om
at
sær
one
Be
ders
gest
arer
Ich!
Kaf
Nar
som
lfet,
rets
at
jav
dem
for
og
ien i
eres
eres
Her
den.
den
d at
dræ
iffer.
n de
sine
orn,

Børn, bestillede Formyndere til de Umyndige, og foruden det, at han gav sin Kone alt det igien, som hende efter Egteskabs Contracten tilkom, saa vendte han hende endnu andre Fordele til, hvor han efter Loven kunde finde Veilighed dertil. Endelig løb Aaret til Ende, og han maatte begive sig paa Reisen. Han lavede sin Tversek til rette, og forsynede sig med Linflæder, hvori han efter sin Død vilde begraves. Men da han vilde nu begynde at tage Afsked med sin Kone og Børn, gik det langt smerteligere til: De kunde ikke overtale sig til at forlade ham: De vilde alle følges med, og døe med ham: Ikke desmindre maatte han dog tvinge sig til at forlade disse kiere Personer, sagde derfor til dem: Jeg adlyder Himmelens Villie, mine kiere Børn! i det jeg skilles fra eder: Eder følger mit Exempel, underkaster eder med et frit Mod denne Nødvendighed, og betænk, at det er saa beskikket for Mennesket, at det dog engang skal døe. Da han havde talt disse Ord, sled han sig løs fra deres Suk og Skrig, rejste bort, og kom til det bestemte Sted, just paa den samme Dag, han havde lovet at komme. Han steg strax ned af sin Hest, satte sig ned ved Bredden af Kilden, og ventede, som man let kan indbilde sig, med største Bedrøvelse efter Spøgelsens Ankomst. Midlertid han saaledes sukende sad og ventede, blev han en smuk ærbar gammel Mand var, som nærmede sig til ham, forende ved sin Haand en Raae-Hind i en Strikke. De hellsede hinanden, og den gamle sagde: Min Broder! Hvor

Iedes er J bleven ført hen paa dette øde Sted, hvor ikke andre end flomme Spøgelseser opholde sig, saa det er ganske usikkert at være her? Naar man anseer disse skionne Træer, skulde man vel indbilde sig, den var beboet, men det er i Sandhed en ret Udørken, hvor det er meget farligt længe at opholde sig. Riobmanden fornøiede den Gamles Nysgierrighed, i det han fortalte ham Historien, som var Aarsag til, at han her havde indfundet sig. Den Gamle hørte derpaa med Forundring, sigende: Det er den alleruskeligste Sag, der kan være skeet i Verden, at J har forbundet eder dertil ved saadan usygkelig Eed. Jeg vil, blev han ved at sige, selv være til Stede, at høre paa eders Samtale med Spøgelseset, sættende sig med det samme ned ved Riobmandens Side, og i det, de saaledes talte med hinanden " " " "

Alteneste jeg seer Dagen frembrude, sagde Scheherazade, og det øvrige er det skionneste af Historien. Sultanen, som havde besluttet at høre Enden herpaa, lod endnu Scheherazade leve den Dag.

Den Tredie Nat.

Natten derefter gjorde Dinarzade den samme Begiering til sin Søster, som de tvende forbigangne. Min kære Søster, sagde hun, saa fremt J ikke sover, saa beder jeg at fortælle
 en

en af Eders angene Historier. Men Sultanen gav for, at han forlangede at høre det øvrige om Kiøbmanden og Spøgelsen, hvorfors og Scheherazade begyndte saaledes: Allernaadigste Herre! I det Kiøbmanden, og den gamle som førte Hinden, talde med hinanden, kom endnu en anden gammel Mand med tvende sorte Hunde bag efter sig til dem: Han gik lige hen til dem, hilste, og spurde dem ad, hvad de gjorde paa dette Sted? Den Gamle med Hinden fortalte ham Kiøbmandens og Spøgelsens Historie, og tillige med Kiøbmandens giorte Forpligtelses Eed, og at denne var den imellem dem besværgede Dag, hvorfors han havde besluttet, at forblive her, for at see, hvad Ende det vilde tage: Den anden Gamle med Hundene, som holdt denne Sag for særdeles mærkværdig, besluttede ligeledes at vilde see Udgangen: Men neppe havde han sat sig ned, og givet sig videre i Snak med de andre, førend den tredje Gamle kom dertil, og spurdte begge de første, hvorfors den iblant dem siddende Kiøbmand saae saa bedrevet ud? Man fortalte ham Aarsagen, hvilken kom ham saa forunderlig for, at han iligemaade ønskede, at see Udfaldet paa den Handel imellem Kiøbmanden og Spøgelsen, og derfor søgte han Plads, at sætte sig blant de andre. Strax efter bleve de vaer langt hen paa Marken en tyk Støv, der ligesom af en stærk Hvirvelvind blev drevet omkring i Luften, denne kom dem alt nærmere, og i det samme Dieblik skiltes

den ad for deres Dine, og Spøgellset lod sig hvilket, uden at hilse, med den blotte Sabel løb til Kiobmanden, greb ham ved Armen, og sagde: Her hid du! at jeg kan slaae dig ihjel, ligesom du har gjort ved min Son. Kiobmanden og de Gamle begyndte af Forstrefkelse at græde, og opfyldte Lusten med deres Skrig.

Men som Scheherazade her formærkede, at det blev Dag, holdt hun op at fortælle sin Historie, der saaledes havde opmuntret Sultanens Nysgierlighed, at han endelig vilde vide Enden derpaa, og derfor endnu opsatte Sultanindens Død til den anden Morgen. Den store Glæde, Bezieren hendes Fader havde derover, at Sultanen endnu ikke gav ham Befaling at henrette hans Dotter, er ikke at beskrive hans egen Familie, det ganske Hof, og alle Folk i Staden forundrede sig høiligen derover.

Den Fjerde Nat.

Med Enden af den paafølgende Nat, forsømt med Dinarzade ingenlunde at vække Sultaninden. Min Hierte Søster, sagde hun, dersom I ikke sover, saa vil jeg nok bede eder, at begynde paa Historien igien. Scheherazade forfuldte den, med Sultanens Forlov, saaledes: Allernaadigste Herre! Da den Gamle med Hinden saae, at Spøgellset havde bemægtiget sig Kiobmanden, og uden al Barmhiertighed vilde myr

myrde ham, fastede han sig ned for dets Fodder, og knste dem, sigende: Mægtige Prints! og Spøgellers Herre! Jeg beder ydmygst, stiller eders Bredde, og hav den Naade for mig, at høre mig. Naar jeg fortæller eder min og denne her hos mig staaende Hinds Historie, og I da befinder, at den er mere selsom end denne Kiøbsmands, som I nu vil tage Livet af, kan jeg da vel haabe, at I vil tilgive denne arme Ulyksalige den tredie Deel af hans Forseelse? Spørgset betænkte sig noget herpaa, og endelig svarede: Velan! jeg er tilfreds, lad mig høre.

Historie

Om

Den første Gamle med Sinden.

Saa vil jeg da, sagde den Gamle, begynde min Historie, og beder, at I flittig vil høre til. Denne Hind, som I her seer, er et Fruentimmer af min Slægt, eller rettere at tale, min Hustrue. Hun var ikkun 12. Aar gammel, da jeg ægtede hende, og altsaa kan jeg vel sige, at hun heller burde kiende mig for en Fader, end Slægt, eller Kate-Mand. Men vi levede sammen i 30. Aars Ægteskab uden Børn, og dog alligevel holdt hendes Ufrugtbarhed mig ikke fra inderlig at elske hende. Den eneste Længsel efter at faae Børn, bevægede mig til, at kiøbe en Slaveinde, med hvilken jeg avlede en Søn, der siden

var mit eneste og største Haab og Glæde. Min
 Hustru blev herover ganske forbitret, og fattes
 de et u-udslukkeligt Had, saa vel til Moderen,
 som Barnet, hvilket Had hun dog saa mester-
 lig vidste at skjule, at jeg ikke førend, desværre!
 alt for sildt mærkede det: Imidlertid voxte min
 Søn op, og blev 10. Aar gammel, da det hendte
 sig, at jeg maatte foretage mig en høj-ødvendig
 Reise. For min Afsted befalede jeg min Hustru
 Slavinden og hendes Søn til troer Haand, og
 bad hende, i min Fraværelse, som vel vilde være
 et heelt Aar, at bære Omfarg for dem, som for
 sine egne. Men denne Tid anvendte hun til sit
 Hads Fornoielse, lagde sig efter Hæxerie, og da
 hun i denne fordievlende Konst havde erlangt fulds-
 kommen Videnskab, satte hun sit skrækkelige For-
 sæt, hun havde taget sig fore, i Værk, og denne
 Lastefulde Qvinde førte min Søn hen paa et langt
 bortliggende Sted, forgjorde ham til en Kalv, og
 overgav den til en Forpagter, med Befaling, at
 opføde den, som en Kalv, den hun foregav, at
 have selv kjøbt. Efter denne vederstyggelige Bier-
 ning kunde hun endda ikke lade det blive ved dette
 Tyrannie, men hun var endnu saa ubarmhjer-
 tig, at hun ligetledes forvandlede Slavinden til en
 Koe, og overleverede den til min Hollænder.
 Da jeg var hjemkommen, spurte jeg efter Slav-
 inden og min Søn, Slavinden er død, svarede
 min Hustru, og eders Søn veed jeg ikke, hvor
 han er bleven af; thi det er nu 2. Maaneder siden
 han blev borte, og siden har jeg ikke seet ham,
 veed

veed ikke heller hvor han er henkommen. Slavs-
 indens Død gik mig nær til Hierte, og efterdi
 min Son ikkun var reist bort, haabede jeg vel
 at faae ham at see igien. Ikke desmindre forløb
 8. Maaneder bort, i hvilken Tid han endnu ikke ind-
 fandt sig, og jeg kunde ikke heller faae ringeste
 Kundskab om hannem, indtil den store Bairams
 Fest indfaldt: Til hvilken at helligeholde, jeg
 befalede min Forvalter, at bringe mig en af de
 fedeste Kiser til Offer: Det skede ogsaa, men
 Koen han bragte mig; var Slavinden selv, min
 Soms ulyksalige Moder. Jeg bandt hende, men
 i det samme Dieblik jeg gjorde mig færdig at of-
 re hende, begyndte hun jammerlig at brøle, og
 jeg merkede, at Taarerne flød hende stærk ned af
 Dinene. Dette kom mig noget usædvan'igt for,
 og saasom jeg imod mit Vidende fandt en særdeles
 Medlidenhed hos mig, kunde jeg umuelig gribe
 til at slaae hende, men befalede min Hollænder
 at bringe en anden. Min Hustru, som var til-
 stæde, blev vred over min Medlidenhed, satte
 sig imod min Befaling, som ikke svarede til hæn-
 des Ondskab, og raabte: Hvad gjør I Mand!
 ofrer I kun denne Koe, der er ingen bedre, som
 kan tiene til vores Brug. Jeg gik for at foie min
 Hustrue hen til Koen igien, og vilde fuldføre
 det dødelige Hug, men hun brølede og græd end
 mere, end tilforn, hvilket anden gang holdt mig
 fra at slagte hende. Herpaa gav jeg Hollænder-
 ren Øren i Haanden, og sagde: Slaae I hende, jeg
 kan for hendes Graad og Brødens Skyld ikke fore

det over mit Sind. Han som var mindre med-
 liden end jeg, slagede hende, men da Skindet
 blev astrokken, befandtes det, at der var ikke an-
 det end de bare Bene paa, i hvor feed hun end var
 kommet os fore at være. Jeg giver hende bort
 til eder, sagde jeg til ham, deler den med hvem I
 vil, og dersom I har en god stærk Kalv, saa bring
 ger mig den hid i Stæden. Jeg bet, inrede mig
 ikke om, hvor han gjorde af den døde Koe, men
 kort derefter saae jeg ham komme trækkendes med
 en feed Kalv. I hvor vel jeg nu ingenlunde vid-
 ste, at det var min Søn, saa rørtes dog mine
 Indvolde i mig, da jeg saae ham: Kalven var
 saa gienstridig og haard at føre til mig, at de maatte
 bruge Magt dertil, saa at Strikken, han var
 bunden med, gik i Stykker, han faste sig ned
 for mine Fødder med Hovedet til Jorden, lige-
 som han vilde bevæge mig til Barmhiertighed, at
 lade ham beholde Livet, og give mig tilkiende, som
 han kunde sige, at han var min Søn. Jeg
 blev deraf endnu mere rørt i Sielen, end af
 Koens Taare, og jeg fandt en hiertelig Medliden-
 hed til ham, eller rettere at sige, den naturlige
 Kierlighed gjorde sin Virkning hos mig. Før
 mig denne Kalv bort, sagde jeg til Karlen, og
 bring mig strap en anden hid igien: Min Hustru,
 som horte mig saaledes tale, blev vred, og raab-
 te: Hvad tager I eder til Mand? Slaaer ikke
 andre Kalve end denne: Kone! svarte jeg, jeg
 vil ikke ofre den, men lade ham leve, og beder,
 ikke at være derimod. Men denne vanartige
 Kvinde

Qvinde hadede min Søn alt for meget, at hun skulde soie mig i min Begiering, og stede sit Minde til hans Frelse, hun forlangede at osre hannem med største Halstarrighed, og jeg maatte fuldkomme hendes Billie. Bandt derfor Kalven paa nye, og greb den ulyksalige Kniv . . .

Her holdt Scheherazade inde, saasom hun blev Dagen vaer! Min Søster! raabte Dinarzade! jeg er ganske henrykt over denne merkværdige Historie. Dersom Sultanen endnu laader mig leve i Dag, svarede Scheherazade, saa skal I faae at see, at det, som jeg endnu har tilbage at fortælle, skal end mere fornøie eder. Sultanen, som var begierlig efter at vide, hvorledes det lob af med den gamle Mand's Søn, som førte Hinden, sagde til Sultaninden, at han med Fornøielse vilde høre hende igien den tilkommende Nat.

Den Femte Nat.

Imod Enden af den Femte Nat skyndede Dinarzade sig, at udrette hendes Søsters Befaling, som, da hun vognede, bad Sultanen om at fornøie Dinarzade, hvilket han, som selv fandt sin største Behag derudi, gierne bevilgede: Allernaadigste Herre! sagde derfor Scheherazade: Den første Gamle med Hinden blev ved at fortælle Spøgellet, Kiøbmanden, og begge de andre gamle sin Historie saaledes: Jeg tog altsaa

Kni

Kniven, og vilde støde den i Strubenspaa min
 Gen, som han med Dine fulde af Graad saae
 stift paa mig, og dermed opvakte saadan Medlis-
 denhed i mit Hierte, at det var mig unuelig at
 ofre ham. Jeg lod Kniven falde, og sagde til
 min Hustru, at jeg kort ud vilde have en anden
 Kalv at slagte. Hun sparede ingen Umag, at
 bringe mig paa andre Tanker, men hun maatte
 sige mig hvad hun vilde, saa blev jeg dog bestans-
 dig ved mit Forsæt, og lovede, for at stille henz-
 de tilfreds, at jeg næstfølgende Aar vilde ofre den-
 ne paa Bairams Feste. Om Morgenen tilig be-
 gierede min Hollænder at vilde tale med mig i Een-
 rom, sigende: Min Herre! jeg bringer eder en
 Tidende, som I skal forhaabentlig takke mig for;
 Jeg har en Dotter, som forstaaer noget udaf
 Heye-Konsten, i Gaar, da jeg førte den Kalv
 hjem, som I vilde ikke slagte, merkede jeg, at saa
 snart hun saae ham, gav hun sig til at lee, og
 kort derefter begyndte hun bitterlig at græde. Jeg
 spurde hende, hvorledes hun paa engang kunde
 forrette to saadanne modstridige Ting? Min Fas-
 der, svarede hun, den Kalv, som I trækkede
 hjem igien, er vor Husbondes Søn: Jeg loe af
 Glæde over at see ham endnu levendes, og græd,
 da jeg erindrede mig det Offer, man i Gaar
 fuldbragte paa hans Moder, der var forvandlet
 til en Koe. Disse tvende skrækkelige Omkæftelser
 ere førte i Bærk, formedelst vor Husbonds Hus-
 strues Heye-rie, som hadede baade Moder og Søn.
 Dette er det, som min Dotter har fortalt mig,
 sagde

sagde Hollænderen, og jeg igien vilde lade eder vide, som en ny Tidende. Nu lader jeg eder selv domme, min Herr Spøgelse! Hvorledes jeg maatte have forskrækket mig herover. Jeg gik frem bort med ham, for at tale selv med hans Dotter, og begav mig først hen i Stalden til min Son. Han kunde ikke svare mig paa mine Favne-Tag, men dog tog han imod dem paa en Maade, som forsikrede mig, at han var min Son. Jeg sagde til Hollænderens Dotter, som i det samme kom gaaendes: Min gode Dotter! Kan J forskaffe min Son sin rette Skikkelse igien? Ja! svarede hun, jeg kan. Ach! forsikrede jeg hende, dersom J det kan og vil, saa skal jeg give eder alt det, jeg eier og har, at besidde. Hun smilede og gav til Gien svar: J er vor Herre, og jeg veed meget vel, hvad jeg er eder skyldig. Alleneste J maa vide, at jeg ikkun med tvende Betingninger kan sette eders Son i sin forrige Tilstand. Den første er, at J giver mig ham til ægte, den anden, at det vorder mig tilladt, at straffe den Person, der har forgiort ham til en Kalv. Hvad det første Bilkaar angaaer, svarede jeg, det tager jeg villig an, og lober eder derforuden, at give eder en stor Sum Penges, som ikke kommer det ved, jeg har henlagt til min Son. Med et Ord, J skal see, hvor taknemmelig jeg skal være for den store Tieneste, jeg forlanger af eder. Hvad min Hustru angaaer, det lader jeg mig ogsaa befalde, et Menneſke, der har været saa grum, at kunde begaae saadan en tyrannisk Gjerning, fortjener vel, at blive straffet derfor! Jeg over-

lader

lader hende i eders Bold, aleneste er det mueligt,
 da skaaner hendes Liv. Saa vil jeg da handle med
 hende paa samme Maade, svarede hun, som
 hun har giort ved eders Son: Jeg samtykker her
 udi, gav jeg til Svar, aleneste giver mig min
 Son først igien. Herpaa tog Vigen et Fad med
 Band, talede nogle Ord derover, som jeg ikke
 forstod, og gik hen til Kalven og sagde: O Kalv!
 er du af Naturen skabt saadan, som du nu est, saa
 beholdt den samme Skikkelse; Men er du et Mens-
 nesse, og ved Troldoms-Konst forvandlet til en
 Kalv, saa tag din naturlige Skikkelse paa dig
 igien. Ved Slutningen af disse Ord øste hun
 Bandet ud over Kalven, som strax bekom sin
 første Skikkelse igien. Ach! min Son! min
 fiere Son! raabte jeg da, og omfavnede ham med
 en overvættes Glæde. Himlen har sendt os dette
 unge Menneſke, at frelse eder fra den forſkrækkelige
 Troldom, og heve den Ulykke, eder og eders
 Moder er vederfaret, jeg tviler nu ikke paa, at
 I jo er ligesaa villig til et Taknemmeligheds Tegn,
 at udvælge denne eders Frelserinde til Egetes
 Mage, som jeg har været villig til at love hende
 det. Han gav sin Billie dertil med Glæde, og
 førend de gjorde Bryllup sammen, forvandlede
 den unge Pige min Hustru til en Hind, som I
 her seer. Jeg vilde ikke have hende i en heftigere
 Gestalt, paa det, at vi ikke skulde bære Afſky for
 hende i vor Familie. Siden den Tid er min
 Son blevet Enkemand, og nu udreist. Og som
 det er nu fire Aar siden jeg ingen Efterretning har

om ham, altsaa har jeg selv begivet mig paa Veien at indhente Kundskab. Og fordi jeg, mens jeg søger min Søn, ikke har fundet betro nogen til at bære Omfarg for min Hustru, har jeg fundet det for got, at føre hende om med mig selv allevegne. Dette er da min og denne Hinds Historie, synes eder ikke, at den er selsom og meget underlig? Jeg tilstaaer det, svarede Spøgset, og derfor tilfiger jeg dig ogsaa Naade for denne Kjøbmand for den tredie Deel af hans Forseelse.

Da den første Gamle, allerhaadigste Herrel blev Sultaninden ved, havde nu endet sin Historie, vendte den anden med de to sorte Hunde sig til Spøgset, og sagde: Nu vil jeg fortælle eder, hvad mig og nærværende tvende Hunde er vedersfaret, og er forsikret, at I skal befinde min Historie endnu mere forunderlig, end den I nu sidst hørte; Aleneste, naar jeg har fortalt eder den, vil I da tilfige mig den anden tredie Deel. Naade for denne Kjøbmand? Ja, svarede Spøgset, saa fremt den overgaaer Historien om Hinden: Paa dette Løfte begyndte den anden Gamle saaledes at fortælle: Men som Scheherazade sagde disse sidste Ord, og blev Dagen vaer, holdt hun op at tale: Ach! sagde Dinarzade, hvilke forunderlige Hændelser; Ja min Søster, svarede Sultaninden, de ere endda ikke at ligne mod de, jeg tilkommende Nat har at fortælle, saa fremt Sultanen, min Herre og

Res

eligt,
med
som
her
min
med
ikke
talv!
saa
Men
til en
dig
hun
sin
min
med
dette
selige
ders
at
legn/
Egtes
vende
og
blede
m I
ligere
for
min
som
har
om

Regentere, skulde have den Naade for mig, at lade mig leve. Schahriar svarede intet derpaa, men stod op, gjorde sin Bøn, og gik hen i Raadet, uden at give nogen Befaling ud om sin skionne Scheherazades Død.

Den siette Nat.

Da den siette Nat kom, begav Sultanen sig til Rolighed med sin Gemahl. Dinarzade vaagnede ved den sædvanlige Time, og raabte paa Sultaninden: Min Søster, dersom I ikke sover, vilde jeg nok bede eder, at I, mens vi venter efter Dagen, som lader sig tilsyne, vilde stille min Nysgierlighed tilfreds. Jeg døer af Længsel efter at høre den Historie om Manden med de tvende sorte Hunde: Sultanen, som ikke mindre en Dinarzade længtes efter det samme, gav sin Billie dertil uden Fortrydelse; Thi begyndte Scheherazade saaledes:

Historie

Om

Den anden Gamle, og de to sorte Hunde.

Stormægtigste Aandernes Første, sagde den Gamle, I bor da vide, at jeg og disse to sorte Hunde som I seer her, ere trende kjoedelige Brødre. Efter vores Faders Død arve
vede

bede enhver af os 1000. Reqviner. Med disse Penge greb vi alle tre til en Handtering. Kort Tid efter, at vi havde anrettet en offentlig Bod, besluttede min ældste Broder, en af begge disse Hunde, at reise ud i fremmede Lande, og der at drive sin Handel. I dette Forsæt kiøbte han for al sin Hoved-Stoel ganske friske Vare, som vare rienslige til hans forhavende Kiøbmandskab, han reiste altsaa bort, og var borte et heelt Aar, efter hvis Forløb det hendte sig, at der en Dag kom en Staadere for min Bod, og begierede Almisse: Jeg sagde til ham: Himlen hielpe eder! Og eder ogsaa, svarede Betaleren: Men er det mueligt, at I ikke kiender mig? Hvorpaa jeg noie betragtede ham, og kiendte ham: Ach min Broder! raabte jeg, i det jeg tog ham i Favn. Hvor var det mig mueligt, at kiende eder i saa slet Tilstand? Jeg lod ham gaae ind i mit Huus, erkundigede mig om hans Sundhed, og hvad Fremgang han havde haft paa sin Reise? Spørger mig ikke derom, sagde han, nu I seer mig, seer I ogsaa alt det jeg eier. Det var ifkun at forsøge min Smerte, om jeg skulde fortælle al den Ulykke, mig i dette Aar er vederfaeret, som har sat mig i den Tilstand, jeg nu er udi. Jeg lod strax min Bod tillukke, satte alle andre Forretninger til Side, førte ham i Bad, og gav ham de skionneste Klæder af min Kiste, undersøgte mine Hoved-Bøger, da da jeg førte ham, at mine Midler vare fordoblede, og jeg

E. en Nat l. B. var

at
paa
den i
sin

n sig
zade
tabte
ikke
ns vi
vilde
er af
nden
ikke
me/
ynd

e den
disse
kio
d are
vede

var en Mand paa 2000. Zeqviner, saa stillede jeg ham den halve Part til, som en Foræring, sigende: Herved kan I nu, min Broder, forglemme eders lidte Skade. Han tog disse 1000. Zeqviner an med Glæde, rettede sit Handelsskab an igien, og vi levede som tilforn begge tilsammen. Noget Tid derefter, fik min anden Broder, den anden af disse Hunde, ligeledes i Sinde at handle med sine Penge. Vi andre, nemlig hans ældste Broder og jeg, gjorde alt hvad vi kunde, for at raade ham derfra, men forgieves, han forskaffede sig de Vare, som vare ham tienlige til fremmed Handel, og begav sig i en stor Caravane, at reise bort med. Sidst i Aaret kom han hjem igien i den samme Tilstand som hans Broder. Jeg lod ham klæde op af nyt, og efterdi jeg endnu havde 1000. Zeqviner over mine Midler, saa gav jeg ham dem. Han opreiste en Bod paa ny igien, for at drive sit Riibmandskab. En Dag besøgte begge mine Brødre mig, og brugte al deres Betsalenhed for at overtale mig til at gjøre en Reise, og handle med dem: Jeg nægtede dem strax deres Begiering, og sagde: I har reist, men hvad har I vundet? Hvem skal forsikre mig, at jeg skal blive lykkeligere, end I? De forestillede mig alt, hvad dem syntes, der kunde forblinde og opmuntre mig til at forsøge Lykken; Men jeg var alt ubevægelig, og vilde ikke lade mig overtale. Saaledes holdt de det med mig i 5. Aar, at jeg alt var deres Forsæt imod, indtil jeg dog endelig maatte give mig tabt: Men da vi skulde nu til at

gior

de jeg
igen
stem
Zer
b an
men
den
de af
hans
inde,
i for
ge til
Zara
kom
hans
sterdi
idler
Bod
En
rugte
giøre
dem
men
3, at
tillede
de og
g var
rtale
eg alt
velig
til at
giør

giøre Anstalt til Reisen, og det kom dertil, at indkøbe de fornødne Vare, saa befandt det sig, at de havde fortæret Alt, og havde ikke en Skilling til overs af de 1000. Reqviner, jeg havde givet enhver af dem. Jeg knurrede ikke i det ringeste paa dem derfor, men deelte endnu en gang mine Midler, som bestod af 6000. Reqviner, i to Dele, sigende til dem: Mine Brødre! Vi maa forsøge vor Lykke med de 3000. Reqviner og forvare de andre paa et sikkert Sted, paa det, at om denne Reise ikke bliver lykkeligere, end de, I har gjort, vi da kan have noget at redde os med, og begynde vor gamle Handeligien. Jeg leverede da hver af dem 1000. Reqviner, og jeg selv beholdt 1000.: De øvrige 3000. giv jeg ned i en Krog i mit Hus. Vi købte Vare, skibede dem ind i et Skib, som vi havde fragtet, og gik til Seils under en meget god Vind. Efter en Maanedes Seilads

Men jeg seer Dagen, blev Scheherazade ved, og maa derfor bryde af. Min Søster, sagde Dinarzade: Denne Historie lover os ikke lidet, og jeg bilder mig ind, at det paafølgende maa være særdeles, og meget rart. Det har i Ket udi, svarede Sultaninden, og vil Sultanen tillade mig, at fortælle eder den, saa er jeg forsikred, I skal blive fornøiet. Schahriar stod op, ligesom forrige Dag, uden at erklære sig derover, og uden at give nogen Befaling fra sig, at lade hende henrette.

Den Syvende Nat.

Ved den Syvende Nats Udgang, vagne Dinarzade Sultaninden op, og bad hende fare fort med Historien om den anden gamle Mand. Ja gierne, svarede hun, om min Naadigste Herre Sultanen er ikke derimod. Aldeles ikke, svarede Sultanen, i Steden for at være derimod, beder jeg selv derom. Nu vel da, sagde Sultaninden, den gamle Mand med de sorte Hunde, blev saaledes ved at fortælle for Spøgelse:

Vi komme endelig efter to Maaneders Seilads lykkelig ind i en Havn, hvor vi udfibede vore Bøer, og satte dem drivendes af. Jeg i Gærdeleshed solgte mine saa lykkelig, at jeg vandt Ti paa en. Vi købte af det Lands Bøer ind igien, at føre hjem med os, og sælge dem der igien. Da vi nu vare færdige til vores Bortreise og Alting var indskibet, traf jeg en Dag ved Strand-Bredden et meget deilig, men elendig klædt Fruentimmer. Hun kom til mig, kysste paa min Haand, og bad mig indstændig, jeg vilde tage hende med paa mit Skib, og gjøre hende til min Kone.

Jeg vilde først ikke vel til, at gjøre efter hendes Begiering; men hun snakkede mig saa meget for, at jeg skulde ikke ansee hendes Armod, men lade mig nøie med hendes Forstand, at jeg endelig lod mig overtale. Jeg forskaffede hende
smukt

smukke Klæder, tog hende til Ægte efter en imel-
 lem: og oprettet rigtig Ægteskabs Contract, og
 gik saa lykkelig til Seils. Paa Reisen merkede
 jeg saa store Dyder hos min Kone, at jeg fik
 daglig større Kierlighed til hende. Imidlertid
 fattede mine Brødre Had til mig, fordi de ikke
 havde gjort saa godt Kiøbmandskab, som jeg,
 og misundte mig min Lykke. Deres Had strek-
 fede sig saa vidt, at de traagtede mig efter Livet,
 saa at de og om Natte-Tide, da jeg og min Kon-
 ne sov, kastede os over Borde ud i Stranden.
 Min Kone var en Sandsigerstke, og deraf kan
 I vel slutte, at hun ikke druknede. Hvad mig
 angik, da havde jeg uden hendes Hielp visselig
 bleven omkommen; Thi jeg var neppe falden i
 Vandet, førend hun tog fat paa mig, og førte
 mig op paa en Ø. Da det blev Dag, sagde
 hun til mig: See nu min kiere Mand, at jeg
 ikke ilde har giengieldet eders Godhed imod mig,
 ved det jeg har frelset eders Liv. I maa vide,
 at jeg er en Sandsigerstke, og da jeg befandt mig
 ved Sø-Kanten den Dag I vilde gaae til Skibs,
 fandt jeg en heftig Kierlighed hos mig til eder.
 Jeg vilde prøve eders Gemyt, og derfor lod
 jeg mig see saa forklædt af eder. I har handlet
 redelig med mig, og jeg glæder mig, at have fundet
 det Leilighed til at lade eder see min Taknemmelig-
 hed: Men paa eders Brødre er jeg meget fortør-
 net, og kan ikke give mig tilfreds, førend jeg
 faaer bragt dem om Livet. Jeg hørte paa hen-
 des Tale med Forundring, og takkede hende saa

hans
 fare
 and.
 Deres
 reder
 iden/
 aales

Seis
 e vos
 Jeg i
 andt
 e ind
 i der
 treise
 ved
 indig
 Kyste
 jeg
 giore

efter
 a mes
 nov,
 t jeg
 vende
 mus

meget mueligt for den store Begiærning, hun havde bevist mig. Aleneste, min Kone, sagde jeg, jeg beder, at tilgive mine Brødre deres Forsælle. Saa stor Marsag jeg end har til at besvære mig over dem, saa er jeg dog ikke saa ubarmhertig, at begiere deres Fordervelse. Jeg fortalte hende udførlig alt hvad Gode jeg havde gjort dem, men hun blev saa forbitret derover, at hun raabte: Jeg skal paa Timen ile efter disse Forrædere, og snart hevne mig over dem. Jeg vil synke deres Skib, og styrte dem ned i Havets Afgrund. Ach min deilige Kone! gjør ikke det, svarede jeg, stiller eders Brede, og betænker, at det dog er mine Brødre, og at man bør betale Ont med Got. Af disse Ord lod hun sig formilde, og da jeg havde udtalt, førte hun mig i et Dieblisk fra Den, vi vare paa, hiem paa Taget af mit Huus, som laae paa en liden Høi, og forsvandt saa plutselig. Jeg steg ned, aabnede Dorene, gik ind, og gravede mine skjulte 3000. Reqviner op igien af Jorden. Derfra forsoiede jeg mig hen paa Torvet, lukkede min Bod op, og blev onsket til Lykke med min Hiemkomst af alle Riobmændene, mine Naboer. Da jeg kom hiem igien, mødte mig disse to sorte Hunde, som med ydmyge Geberder forsoiede sig til mig. Jeg vidste ikke, hvad dette skulde betynde, og blev forskrækket der ved. Aleneste Sandsigerstien lod sig tilsyne, og forklarede mig Alting. Bliv ikke bange, min Mand, sagde hun, at see disse Hunde hos eder, det er eders Brødre. Jeg blev fortrydelig derover

over, og spurdte, ved hvis Magt de vare geraadne i den Tilstand? Det har jeg giort, svarede hun, eller i det mindste befalet en af mine Søstre at giøre det, som og samme Tid senkede deres Skib ned i Afgrunden. I mister vel derved eders Bæde, som befandt sig derpaa, men jeg skal nok giøre eder dem got igien. Hvad eders Brødre angaaer, saa har jeg fordømt dem til at bære denne Gestalt i 10. Aar. Deres Troløshed fortjener ikke ubillig saadan Straf. Endelig, da hun havde sagt mig, hvor jeg kunde faae Efterretning om hende, forsvandt hun fra mine Dine. Nu siden disse 10. Aar ere forløbne, er jeg paa Veien, at søge hende op, og som jeg paa min Reise her foresandt denne Kiøbmand, og den ærlige gamle Mand med Hinden, har jeg en liden Stund opholdt mig hos dennem. Dette er altsaa min Historie, o mægtige Aander nes Første! og synes eder ikke, at den er en af de usædvanligste? Jeg tilstaaer det, svarede Spø gelsset, og derfor tilgiver jeg ogsaa denne Kiøb mand den anden tredie Deel af den Forseelse, han har begaaet imod mig.

Saa snart denne havde fuldendte sin Tale, begyndte den tredie at forlange det samme af Spø gelsset, som de to første, nemlig, at tilgive Kiøbmanden en tredie Deel af sin Forseelse, saa fremt han kunde fortælle en Historie der kunde overgaae de andre, han havde hørt, i synderlige og usædvanlige Hændelser, og saasom Spø gelsset gav ham den samme Forsikring som de andre, saa

saar begyndte den tredie Gamle saaledes at sige:
Saa horer mig da " " "

Allestede, Dagen lader sig see, raabte Scheherazade, og jeg maa holde op. Jeg kan ikke nok forundre mig, min Søster, svarede Dinarzade over de Ting, I fortæller. Jeg veed endnu utallige mange andre, sagde Sultaninden, som endnu ere angennemere. Sultanen, som gierne ønskede, at vide, om den tredie gamle Mand's Historie var saa behagelig, som den andens, opsatte Sultanindens Død til den anden Morgen.

Den Ottende Nat.

Saa snart Dinarzade mærkede, at det var Tid at vække Sultaninden, sagde hun til hende: Jeg har ikke sovet længe min Søster, og tit har havt i Sinde at vilde kalde paa eder, saa hiertelig længes mig efter den tredie Gamles Historie. Sultanen begyndte ogsaa at tale, sigende: Jeg kan neppe troe, at denne tredie Historie skulde være smukkere end den forbigangne. Allernaadigste Herre, svarede Sultaninden, den tredie Gamle fortalte Spøgelset sin Historie ligeledes, jeg vil ikke tale om den; thi den er ikke kommen til mit Videnskab: Dog alligevel veed jeg, at den formedelst sine mange underlige og særdeles rare Hændelser langt overgaaer de andre, og i den Henseende haver sat Spøgelset i største Forundring.

bring. Han havde aldrig saa snart hørt Enden derpaa, førend han sagde til den tredie Gamle, jeg skienker dig den sidste tredie Deel Naade for Kiøbmandens Forseelse. Han bør billig takke eder alle tre, at eders Historier ere faldne ud til hans Fordeel; Thi uden eder havde han ikke mere været paa Jorden. Ved disse Ord forsvandt han til det ganske Selskabs store Fornøielse. Kiøbmanden glemte ingentunde, at aflegge sin skyldige Taksigelse til sine tre Fortøfere, de glædede sig med ham, at see ham uden Fare, tog ventlig Afsked med hinanden, og enhver foer sin Vej. Kiøbmanden vendte om til sin Kone og Børn igien, og levede med dem sin øvrige Live-Tid i Rolighed og gode Dage. Men Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade derhos, saa angeneme de Historier har været, som jeg hidindtil har fortalt for Ederes Majestæt, saa komme de dog ikke nær ved en Fiskers Historie, som jeg ogsaa veed. Da nu Dinarzade saae, at Sultaninden taug stille, sagde hun til hende: Siden der dog er nogen Tid til overs, saa fortæller den Historie om Fiskeren, Sultanen skal vel være tilfreds med den. Schahriar gav sit Minde dertil, og Scheherazade blev saaledes ved at tale:

Historie om en Fiskere.

Naadigste Herre! Der var engang en meget gammel og Blod-arm fattig Fiskere, at han

neppe kunde opholde sin Kone og tre Børn,
 som var hans ganske Familie. Hver Morgen
 tilig gik han ud at fange Fisk, og havde lagt sig
 selv en Lov for, ikkun fire gange om Dagen at
 kaste sine Garn ud: En Morgen Stund ved Maan-
 skin forsoiede han sig ned til Strand-Bredden,
 drog sine Klæder af, og kastede sit Garn ud;
 men da han vilde drage det tilbage i Land igien,
 formerkede han nogen Modstand; Han bildte sig
 ind, at maatte have gjort en god Dræt, og
 glædede sig allerede derover ved sig selv. Alene-
 ste i samme Dieblig da han fornemte at han i
 Steden for Fiske, havde fanget Ribbenet af et
 Æsen, blev han meget fortrydelig . . .

Her holdt Scheherazade op, saasom-hun
 merkede, Dagen at bryde frem. Min Søster!
 sagde Dinazarde, jeg tilstaaer, denne Begyn-
 delse kommer mig angenem for, og jeg seer alt
 forud, at Resten vil blive beh gelig. Intet kan
 være mere forunderligt, end denne Fiskeres Hi-
 storie, sagde Sultaninden: Og I skal bekiende
 det den tilkommende Nat, saa fremt Sultanen
 beviser mig den Naade, at lade mig leve. Schah-
 riar, som brændte af Begierlighed at fornem-
 me Udgangen paa denne synderlige Fiske-Dræt,
 vilde ikke lade Scheherazade myrde, stod der-
 for op, og gav endnu ikke denne grumme Befas-
 ling fra sig.

Den Niende Nat.

Min hjerter Eoster! raabte Dinarzade, ved den sædvanlige Tid om Morgenens, dersom I ikke sover, saa beder jeg at forfølge Fiskerens Historie, jeg dør af Begierlighed efter at høre den. Det skal gierne skee, svarede Sultanindens, bad tilligemed Schahriar om Tilladelse, hvilken, da hun havde erlangt, paa efterfølgende Maade begyndte at fortælle:

Naadigste Herre! Da Fiskeren, som var hiertelig bedrøvet over sin ulykkelige Dræt, havde igien udflikket sit Garn, som og paa mange Steder var bleven i Stykker revet af Ribbenet, kastede han det anden gang ud i Vandet, og ved han trakke det op, fandt han endnu Modstand, hvilket kom ham til at tro, det maatte være opfyldt med Fiske, men han fandt slet intet derudi, uden en stor Kurv med Skarn og Gruus, hvorefter han blev inderlig forstræffet. O Skiebne! raabte han med en jammerlig Røst! Lad dog af at være vred paa mig, og forfølg ikke en ulyksalig Stymper, der beder dig at forskaane sig. Jeg er kommen her hid fra mit Huus, at finde mit Liv, men see! du forkynder mig Døden; Jeg veed intet andet Haandverk end dette, at underholde mig af, og kan uagtet al den Glid jeg anvender, neppe til Nød forsyne min Familie: Men hvi vil jeg beklage mig over dig? Du har Lyst af at handle ilde med ærlige Mennesker, og lade store

SOLF

Folk sidde i dybeste Fornedrelse, i det du beviser dig gunstig imod de Lastefulde, og ophøier dem, som har mindst Dyd at rose sig af. Ved disse Ord fastede han Kurven meget fortrydelig fra sig, og da han vel havde udvasket sit Garn, som var bleven skiden af det mange Skarn, der var kommet derudi, fastede han det tredje gang ud, men drog intet andet i Land, end Steen, Mussel-Skaller, og andet Lapperie. Det er ikke at beskriver, hvilken stor Fortvilelse denne arme Mand faldt udi, det seilede kun lidet, han gik fra sin Ferstand. Imidlertid, da Dagen begyndte at skinne frem, forglemte han ikke at giøre sin Bøn paa god Muselmandsk, sigende: O Himmel! du veed, at jeg har giort det Løfte, ikkun fire gange om Dagen at kaste mit Garn ud, see! nu har jeg alt forgieves udkast det tre gange, og har kun et Kast til overs: Hielp mig nu, og giør mig Havet gunstig, saa vil jeg takke dig. Efter at han havde giort denne Bøn, fastede han Garnet ud fjerde gang, og da han meente, at have faaet mange Fiske derudi, drog han det, som tilforn, med stor Møie op paa Land, men fandt ikke en, dog alligevel fandt han en Messing Kiste derudi, som syntes at være pakket fuldt med noget, efterdi den var saa tung, og merkedes, at den var loddet sammen med Bly, og beseglet med et Zigner. Han blev inderlig glad, og tænkte ved sig selv: Jeg vil sælge den til en Messing Arbeidere, og kiøbe mig en Maade Korn derfor: Han betragtede da Kisten paa alle Sider, og ry-
stede

stede den hist og her, for at høre, om der var noget i som kunde ræske. Han hørte intet, dog bragte Signetet, der var trykt oven paa Bly-Laaget, hannem paa de Tanker, der maatte være kostbare Sager udi, og paa det han kunde faae det grundelig at vide, tog han sin Kniv, og lukte det op med ringe Møie. Laaget lod han falde ned paa Jorden, men der var intet i Kisten, hvilket gav ham en stor Forundring: Han satte den saa hen for sig, og i det han nøie betragtede den, kom der en meget tyk Røg op derud af, som nødte ham til at gaae tre eller fire Trin tilbage. Denne Røg løstede sig op mod Skyerne, og som den strakte sig ud over Havet, saa blev den til en stor tyk Laage: Man kan læt domme, at en usædvanlig Frygt er faldet paa Sifferen ved dette Syn. Da Røgen var nu altsammen ude af Kisten, saa foiede den sig tilsammen igien, og blev der af en tyk Klump, hvorfra udkom et Spøgelse. to gange saa høit som den allerstørste Riempe. Da Sifferen saa dette Uhyre, vilde han vel tag Flugten, men var saa forvirret, at han ei kunde røre en Fod ud af Steden. Salomon! Salomon! Du store Prophete: raabte Manden, jeg beder om Raade: Jeg vil aldrig herefter opsætte mig imod din Billie, men adlyde alle Befalinger

Scheherazade fornam, at det var Dag, holdt derfor her op at tale. Dinarzade sagde til hende: Min Søster! Ingen kan holde sit Løfte bedre, end J. Denne Historie er visselig ser-

sifer
em,
disse
sig,
var
var
nen
fæls
bes
and
sin
at
kon
tel!
fire
ee!
og
og
sig.
ede
te,
et,
ren
ing
ldt
es
bes
og
ng
r:
ys
de

underligere, end de andre. Min Søster! svarede Sultaninden: J skal faae Ting at høre, hvor over J endnu mere skal forundre eder, saa fremt Sultanen, min naadige Herre! vilde tilstæde mig, at fortælle eder det. Sultanen havde alt for stor Længsel og Begierlighed efter at høre det overblevne af Fiskerens Historie, at han skulde berøve sig den Fornøielse, og derfor opsatte han hendes Død til den anden Dag.

Den Tiende Nat.

Dinarzade kaldte paa sin Søster i rette Tid om Natten, og bad hende, at fortsætte Fiskerens Historie. Sultanen gav sin Længsel til Tiende, at fornemme, hvad for en Strid Spørgselsæt havde havt med Salomon. Scheherazade begyndte da saaledes: Allernaadigste Herre! Fiskeren havde aldrig saa snart hørdt Aandens Ord, at han jo fattede Mod, og sagde til ham: Hoffærdige Aand, hvad siger J? Det er over 1800. Aar siden Salomon den store Prophet døde, og vi leve jo nu i de sidste Tider. Fortæller mig eders Historie, og hvorfor J har været indsluttet i denne Kiste? Aanden saae paa Fiskeren, med en stolt Mine, og svarede ham: Tael mig noget høfligere til, du er svar dumdriftig, at du tør kalde mig en hoffærdig Aand. Ei! svarede Fiskeren, taler jeg vel høfligere med eder, naar jeg falder eder Lyffkens Ugle? Jeg siger dig, raabte Spørgselsæt, tael noget høfligere, jeg slaaer dig el

lers ihel. Ach! hvorfor vil I slaae mig? spurgte
 Fiskeren? Jeg har jo givet eder eders Frihed igien,
 har I alt glemt det? Nei! jeg erindrer mig det saare
 vel, svarede Spogellet, men det skal dog ikke
 hindre mig fra at slaae dig ihel, og jeg har kun
 et eneste Naades Tegn at lade dig see. Hvad er
 det for et, spurgte Fiskeren? Det er, svarede
 Spogelse: At du maa selv udvaelge, hvad for en
 Død du vil have: Men hvormed har jeg forsyn-
 det mig imod eder? spurte atter igien Fiskeren?
 Vil I saadan belønne mig for mit beviste Gode?
 Jeg kan ikke anderledes handle med dig, sagde
 Spogellet, og at du desbedre kan tro mig, saa
 her min Historie. Jeg er en af de oprøriske Man-
 der, der altid haver opsat sig imod Himmelen,
 alle andre Aander kiende den store Salomon for
 en Guds Prophete, og gjøre sig hannem underda-
 nige: Jeg alene og Sacar har været de eneste, som
 ikke vilde forstaae os til saa dyb en Fornedrelse.
 Paa det at han nu maatte hevne sig over mig,
 befalede denne mægtige Monark Asaph Bara-
 chia Søn, sin fornemste Minister, at tage mig
 fangen, dette blev ogsaa strax ført i Verk. Asaph
 kom for at bemægtige sig min Person, og førte
 mig imod min Villie for Kongens, hans Herres,
 Trone. Salomon, Davids Søn, befalede mig,
 at afstaae fra min Haardhed, og underkaste mig
 hans Villie og Magt. Men jeg slog ham dette af
 med Hovmodighed, at være ham underdanig,
 og vilde heller paabyrde mig hans suidkomne
 Brede, end gjøre ham den Underdanigheds
 Eed

svar
 hvor
 fremt
 mig
 for
 overs
 erove
 endes

Tide
 te Fi
 sel til
 Spø
 azade
 e! Fi
 ndens
 ham:
 r over
 dode,
 er mig
 Nuttet
 med
 noget
 du tor
 ede Fi
 nar jeg
 raabte
 dig et
 lers

Eed, han fordrede af mig. Til Straf blev jeg indsluttet i denne Kiste, og paa det han kunde være desmere forsikkert, at jeg ikke skulde bryde ud af mit Fængsel, saa trykte han selv sit Indsegel, hvor i den store Guds Navn er indgravet, oven paa Laaget. Da dette var skeet, overleverede han mig til en af de andre Aander, som vare ham underdanige, med Befaling, at faste mig udi Havet, hvilket og til min store Hiertesorg skede. I det første mit Fængsels Hundrede Aar, svor jeg en Eed, at den, som befriede mig af mit Fængsel, vilde jeg give stor Rigdom, end ogsaa efter hans Død. Men de Hundrede Aar forløb, og der fandtes ingen, der vilde giøre mig den Tjeneste. I det andet Hundrede Aar lovede jeg, at aabne al Jordens Liggendefæ for den, der vilde skienke mig den ædle Frihed igien. Men det var liggeledes forgievet; Thi jeg blev endnu lige saa ulykkelig, som før. I det tredje Hundrede Aar giorde jeg det Lofte, at giøre min Fressere til en mægtig Monark, begave ham med Klogskab og Forstand, og daglig give ham tre Onsker, af hvad Beskaffenhed de end og maatte være. Denne Tid løb bort, som de andre, og jeg maatte endnu blive i samme Tilstand. Endelig af Utaalmodighed og Raseri over at see mig saa længe fangen, svor jeg, at om nogen befriede mig i det efterfølgende Hundrede Aar, vilde jeg uden al Barmhiertighed myrde ham, og ikke bevise ham en den Naade, end denne, at han maatte selv udvælge en Naade at doe paa. Efterdi du da i Dag har

frelst

fresset mig, saa sig: Hvad Død vil du doe?
 Over denne Tale bekymrede Fiskeren sig meget.
 Jeg er ret ulykkelig, raabte han, at jeg er kom-
 men til dette Sted, for at bevise en Utafnemne-
 lig saa vigtig en Tjeneste. Betragter dog, Kiere!
 den Ubillighed, og igiendkalder eders uretmæssige
 Ced. Nei! svarede Spøgelsset, din Død er vis
 besluttet, vælg ikkun paa hvad Maade du vil oms-
 bringes. Da Fiskeren fornam, at Spøgelsset
 blev fremturende i sit Forsæt, blev han hiertelig
 bedrovet, ikke saa meget af Kierlighed til sit eget
 Liv, men til sine fattige Børn, hvis Elendighed
 efter hans Død gik ham meget nær til Hierte.
 Han forsøgte endnu at formilde Aanden, sigende:
 Ak! hav dog Medlidenhed med mig, i Betragt-
 ning af den Tjeneste, jeg har gjort eder. Jeg har
 jo alt sagt dig det, svarede Aanden, og det er jo
 billigt, at jeg i Betragtning af oven anførte Aars-
 sager myrder dig. Da er det underligt, sagde
 Fiskeren, at I vil giengielde Got med Ont: Man
 siger jo for et gammelt Ordsprog: Hvo som gjør en
 til Gode, som intet kan skionne derpaa, bliver i
 Eiden ilde betalt derfor. Jeg bekiender, at jeg
 vilde mig ind, dette var falsk, i Henseende til,
 at det strider imod den sunde Fornuft, og al men-
 neskelig Ret; Ikke desmindre maa jeg nu erfare,
 at det desværre er alt for sandfærdigt. Lad os
 ikke spille Eiden unyttig hen, raabte Spøgelsset:
 Alle dine Indvendinger kan ikke drage mig fra mit
 Forsæt! Skynd dig derfor at sige mig, hvordan
 du vil doe. Mod giver Forstand: Fiskeren bes-

L. en N. I. B.

§

tænkte

v jeg
 e vær
 e ud
 segel,
 oven
 erede
 ham
 udi
 ftede.
 hvor
 f mit
 og saa
 vlob,
 g den
 e jeg
 vilde
 var li
 ulyk-
 e gjør
 mæg-
 Fors-
 hvad
 Denne
 endnu
 nodig-
 ingen,
 kersels-
 Sarm-
 a den
 vælg-
 og har
 frels-

tænkte sigi Hast paa en underfundig List, at redde sit Liv med. Siden jeg kan ikke undgaae at Døe, sagde han, saa vil jeg underkaste mig min Skiebne. Men førend jeg udvælger en Døds Maade, saa besværer jeg eder ved det store Navn, der var indgravet i den store Prophete Salomons Davids Sons Indsegle, at sige mig Sandhed i en Sag, jeg vil spørge eder om. Da Uanden hørte denne Besværelse, paa hvilket han var forbunden, at give oprigtig Svar, skælvede og bævede han i sig selv, sigende til Fiskeren: Siig da frem, hvad du vil, men skynd dig. * * *

I det samme begyndte Dagen at skinne frem, og Scheherazade holdt op at tale. Min Søster, sagde Dinarzade, man maa tilstaae, jo længere I taler, jo større Fornøielse har man der af. Jeg haaber, Sultanen, vores Naadigste Herre, ikke lader eder henrette, førend han faaer Fiskerens Historie at høre ud til Enden. Sultanen er min Herre, svarede Scheherazade, man bør at lade sig hans Villie i alle Ting befalde: Sultanen, der var ikke mindre begierlig, end Dinarzade, at høre denne Histories Udgang, opsatte endnu Sultanindens Død.

Den Ellevte Nat.

Schahriar, og Prinsessen hans Gemal, bragte denne Nat hen ligesom de forrige, og førend det blev Dag, vækkede Dinarzade hende

hende op med disse Ord: Jeg beder eder, min
 Søster, vær saa god, at begynde Fiskerens Hi-
 storie igien. Hiertelig gierne, svarede Scheher-
 razade, jeg vil med Sultanens Forlov, stille
 eders Begierlighed tilfreds.

Da Nandan havde forsikret, at tale den rene
 Sandhed, sagde Fiskeren til ham: Jeg maatte
 gierne vide, om J ogsaa virkelig var indsluttet i
 denne Kiste, tør J vel svære derpaa ved den sto-
 re Guds Navn? Ja, svarede Spogellet: Jeg
 svær ved dette store Navn, at jeg virkelig var der
 inde. Det kan jeg aldrig tro, sagde Fiskeren,
 et af eders Bøne kunde knap faae Rum deri,
 end siige eders hele Legeme. Saa sværer jeg da
 endnu engang, svarede Spogellet, at jeg i al
 Sandhed var der, ligesom du seer mig her. Hvi
 vil du ikke tro mig, naar jeg sværger? J Sand-
 hed nei! sagde Fiskeren, med mindre J strax vi-
 ser mig en Prove derpaa. Herpaa fordelede
 Nandens Legeme sig, som blev forvandlet til en
 Røg, der strakte sig ud over Havet, og derefter
 samlede sig paa ny igien, og alt efter Haanden
 trakke ind i Kisten igien, indtil der intet mere var
 tilbage. Strax horte Fiskeren en Stemme, som
 sagde: Vel an du Bantro! Kan du nu tro,
 nu du seer mig i Kisten igien? Fiskeren, i Ste-
 den for at svare, lukte Loget paa Kisten til igien
 i Hast, og raabte: Nu falder det dig til, du les-
 de Naud! at begiere Naade af mig, og udvælg
 nu hvad for en Død, jeg skal lade dig døe!

Men nei, det er bedre, jeg kaster dig ud i Havet igien, af hvilket jeg opdrog dig. Siden vil jeg bygge mig et Huus her ved Søe-Bredden, at boe udi, for at advare alle de Fiskere, som heretter maatte komme, at udkaste deres Garn, at de skal tage sig vel i Agt, at opfiske en leed Dievel, som du est, der har gjort den Fed, at fua den ihjel, som setter dig i Frihed. Paa denne Forhaanelse anvendte Spøgesset al sin Magt, at bryde ud af Kisten igien, men det var ham umueligt, thi Propheten Salomons Segl hindrede ham at komme ud. Da han nu saae, at Fiskeren havde erlangt denne Fordeel over ham, stræbte han at skiule sin Brede. Fisker, sagde han, gjør dog ikke som du siger: Det var ikke mit Alvor, og derfor har du ikke nødig, at tage det op for andet, end Skient. O du fule Mand! svarede Fiskeren, som for et Dieblisk siden var den sterke, men nu den allermindste blant alle Helvedes Mander, du maa vide, at dine listige og smigrende Ord ikke skal hielppe dig i ringeste Maade. Nei! du skal vandre ad Søen til igien; Thi har du været der i saa mange Aar, som du siger, saa skal du ogsaa holde ud der til Domme-Dag. Jeg bad for Himmelens Skyld at skaane mit Liv, men du foragtede min Bøn, nu vil jeg gjøre det samme. Manden sparede intet, at bevæge Fiskeren. Luk op igien, sagde han, og skient mig Frihed, jeg beder dig derom, og du skal blive fornøiet med mig. Du er en Bedragere, svarede Fiskeren, og jeg var værd
at

at miste mit Liv, om jeg var saa ubetænk-
som, at fortro mig dig. Du skulde ikke for-
glemme, at handle med mig paa samme Viis, som den
Grædske Konge handlede med den berømte Doc-
tor Douban; Jeg skal fortælle dig Historien,
hør kun til:

Historie

Om

En Græds Konge og den vitbe- rømte Docter Douban.

J Bauman, en Persisk Provintz, regierede en-
gang en Konge, hvis Undersaatter vare ind-
fødde Græker. Denne Konge var saa elendig
plaget med Spedalskhed, at alle hans egne
Lands Læger, som havde forsøgt alle deres Kon-
ster i deres Videnskab forgieves, at frelse og hiel-
pe ham deraf, vidste ingen Middel mere at bru-
ge til hans Helbreds Erlangelse, da den meget
erfarne Docter Douban ankom til Hoffet. Den
samme havde lært sin Videnskab i Grædske,
Persiske, Tyrkiske, Arabiske, Latinke, Syriske
og Hebraiske Bøger, og som han var en fuld-
kommen Philosophus, saa var han og en Kiens-
dere af alle baade onde og gode Urters Natur
og Beskaffenhed. Saa snart han havde faaet
Kundskab om Kongens Svaghed, og derhos,
at alle hans Læger havde forladt ham, saa flæd-
te han sig paa det allerbeste han kunde, og sandt
Leilighed at komme for Kongen. / Allernaadigste
Herre! sagde han: Jeg veed, at alle de Læger,
som

Saa vil
at
eref-
at
Dies
flaa
enne
agt,
ham
hins
at
iam,
agde
ikke
t tas
fule
tiden
blant
ne li-
vins
en til
Har,
er til
skyld
son,
e in-
sagde
rom-
er en
værd
at

som havde betient Eders Majest. ikke har Fundet
 hielp ham af sin Spedalskhed; Men vil Deres
 Majest. giøre mig den Ære, og antage mig til
 den Tieneste, saa forpligter jeg mig til at helbrede
 ham, uden enten Draaber eller Pulver. Kongen
 tog dette Forslag an, og svarede: Er I saa
 dygtig en Mand, at I tør føre det i Verk,
 som I siger, saa tilsiger jeg eder, at begave
 eder og alle eders Efterkommere med stor Rig-
 dom, og desforuden skal I blive min fornemste Fav-
 vorit. Forsikrer I mig det, at I uden enten
 Draaber, eller andre udvortes Midler vil for-
 drive min Spedalskhed? Ja Allernaadigste Her-
 re, svarede Docteren, jeg haaber ved Himme-
 lens Hielp at føre det lykkelig ud, og i Morgen
 vil jeg giøre en Prove deraf. Docter Douban
 forsoiede sig hermed hiem igien, gjorde et In-
 strument, at slaae Bolt med, hvis Haandgreb
 han udhulede, og fyldte Stedet igien med Kryb-
 der og allehaande Sager, Lægekunsten tilhørende.
 Derefter forfærdigede han en Bolt, saa
 stor som han selv syntes, gik dermed hen til Kon-
 gen, faldt ned for hans Fodder, og kyskede
 Stoven . . . .

Som nu Scheherazade merkede, at det
 var Dag, erindrede hun Sultanen derom, og
 taug saa stille. Jeg veed i Sandhed ikke mit
 Søster! sagde Dinarzade, hvor I faaer de man-
 ge skionne Sager fra. I skal endnu i Morgen
 faae andre at høre, svarede Scheherazade,
 der

dersom Sultanen, min Herre, vil friste mig mit Liv. Schahriar, der lige saa hæstigt som Din narzade, forlangede at vide Udgangen paa Docter Doubans Historie, vilde endnu ikke lade Sultaninden henrette.

Den Tolvte Nat.

Den Tolvte Nat var nu snart forbi, da Din narzade raabte: Min Søster! J er os endnu nu den Grædffe Konges og Docter Doubans Historie skyldig. Den Gield skal jeg snart betale, svarede Scheherazade, og begyndte saaledes: Docter Douban stod op, og da han havde gjort en dyb Compliment for Kongen, sagde han til ham: Jeg holder det for raadeligt, at Deres Majestæt begiver sig hen paa en stor Blads, at spille Bolt. Kongen gjorde strax som Docterens begierede, og da de vare komne hen til den bestemte Sted, overleverede han til Kongen det tillavede Bolt-Træ, sigende: Naadige Herre! Læg dette, og driver Boltten saa længe omkring dermed i en stedsevarende Bevægelse, indtil J begynder at svede baade paa Hænder og paa Legeme. Naar Lægedommen, den jeg har skiult i Skafte, bliver varm i eders Hænder, saa trænger den sig ind i det ganske Legeme, og saa snart J begynder at svede, kan J kun holde op; Thi da har den gjort sin Virkning. Gaaer saa derfra uden Ophold i en Badstue, og lader eder vel toe og rive med varme Klæder. Derpaa maa de

strax gaae til Sengs, dække sig vel til, og naar de saa i Morgen opstaaer, skal de befinde sig, at være helbredet. Kongen tog Bolt-Æræt, og spille saa længe med den dertil bestilte Officier, at han svedte stærk, saa vel paa Hænder som Lægeme. Derpaa begav han sig i Badstuen, og tog alle Ting noie i Agt, som Docteren havde ordineret. Han befandt sig meget vel derefter, og om Morgen, da han opstod, fornåm han med lige saa stor Forundring som Glæde, at han var saa reen paa hans Lægeme, som han aldrig havde feilet noget. Han gik strax hen i den offentlige Audients-Sal, satte sig paa sin Trone, og lod sig see af alle Hof-Berienterne, som i Hobe-Sal havde indfundet sig, for at see, hvorledes det var gaaet til med deres Konges Helbred, over hvilken de nu gavede en inderlig Glæde tilkiende. Docteren Douban kom ogsaa der ind, og faldt ned paa sit Ansigt for Kongens Fødder. Da Kongen saae ham, raabte han paa ham, lod ham sidde ved sin Side, og gav ham for alle Folkes Øren den Løbes og Berømmelse, som han billig havde forment, og som han samme Dag gjorde et stort Gieste-Bud for sin ganske Hof-Stat, saalod han Docteren spise ved sit eget Taffel. " "

Med disse Ord merkede Scheherazade at det var Dag, lod derfor af at fortælle videre. Jeg veed ikke, min Søster! sagde Dinarzade, hvad Udgang denne Historie vil faae, men imidlertid maa jeg dog tilstaae, at Begyndelsen er for

fortreffelig. Det beste er endnu tilbage, svarede Sultaninden, og jeg er forsikret, I skal bekiende det samme, saa frem Sultanen vil tillade mig, næstkommende Nat at fare fort. Schahriar gav sit Minde dertil, og stod særdeles fornøiet op over alt det, han havde fornummet.

Den Trettende Nat.

Dinarzade, paa det at hun desbedre kunde smykke sit begyndte Spil, stillede sig an som hun var opvaagned i en heftig Forstækkelse, raabte derfor pludselig til Sultaninden: Al min Søster! hvad for en slem Drom havde jeg ikke nu, skal jeg komme af den Indbilding, saa er det høit fornøden, at jeg horer Udgangen paa Doctrens Historie. Jeg beder eder, for den Kierlighed I altid har baaren til mig, holdt mig ikke forlængere op. Det staaer ikke til mig, allerkiereſte Søster! svarede Scheherazade, at stille eders Forlangſel, naar Sultanen, min Naadige Herre vil befale mig det, skal jeg være færdig. Schahriar, som fandt stor Behag i den angenehme Maade, Scheherazade brugte, at fortælle sine Historier med, sagde: I gior mig ikke mindre Fornøielse dermed, end Dinarzade, derfor kan I ikkun blive ved. Den Grædſke Konge, begyndte Scheherazade, blev Rifferen ved, at ſige til Spøgellſet, lod det ikke blive derved, at han havde taget Docteren til ſit Taffel, men han lod ham ogsaa imed Aften, forend Forſamling

gen gik derfra, iføre en særdeles prægtig Riol, som
 hart ad lignede de, hans Hof-Folk pleiede i hans
 Nærværelse at bære, og gav han 2000. Requie-
 ner til. De efterfølgende Dage blev han alt ved at
 bevise ham Naade, og kort sagt, denne Herre
 meente, at han aldrig nok kunde fuldtakke saa
 dygtig og erfaren Læge, derfor begavede han
 ham hver Dag med nye Foræringer. Nu havde
 denne Konge en Bezier, som var gierrig, mis-
 gunstig, og af Naturen tilbøielig til alle Laster.
 Denne kunde ikke uden Fortrydelse og Misgunst
 ansee de mange Foræringer, denne Læge blev be-
 gavet med, og som han desforuden havde fattet
 Mistanke til ham, saa besluttede han hos sig at
 styrte ham i Fordervelse hos Kongen. For dette
 at føre i Bærk, søgte han Leilighed at tale med
 hannem alene, under det Skin, at have noget sær-
 deles at sige ham, hvor udi han burde meddele
 sit gode Raad. Kongen spurde: Hvad det var?
 Allernaadigste Herre! svarede han, det er noget
 farligt for en stor Monark, at fortro sig et Mens-
 neske, hvis Ærlighed og Oprigtighed man ikke
 har fuldkommen Prøve paa; I det Eders Majest.
 daglig udøser sin Naade og utallige Belæiernin-
 ger over Docter Douban, og paa alle Maader
 søger at gjøre ham til Gode, saa agter de ikke,
 at han er en Forrædere, der ikke i anden Hens-
 seende har indsneget sig ved dette Hof, end ved
 Leilighed at bringe dem om Livet. Af hvem har
 I slikt, som I tør understaae eder til at fore-
 bringe mig? Spurde Kongen: Mener I, at
 jeg

jeg skulde tage mig til Hierte, hvad I siger, eller
 I, at befordre en Sag, som jeg ikke saa lettelig
 troer? Allernaadigste Herre! svarede denne Stors-
 Rezier, jeg er tilfulde vel underrettet om det, jeg
 har fordristet mig at forestille, de stole derfor
 ikke mere paa saa farlig en Fortrolighed. So-
 ver endskiont deres Majestæt nu, saa vegne de
 op igien; Thi jeg igientager endnu mine Ord en-
 gang, at Docter Douban er ikke i anden Hens-
 seende reist den lange Rei hid fra Grækenland,
 at oprætte sin bestandige Boepæl ved deres Hof,
 end at fuldfore det forfækkelige Forsæt, jeg
 allerede har talt om. Nei! nei! Rezier! faldt
 Kongen ham ind i Talen, jeg troer sikkerlig, at
 dette Menneſke, som I holder for en Forræder,
 og troløs Mand, er den ærligste og beste i den
 ganske Verden, og i Sandhed, der er intet Mens-
 neske til under Solen, jeg elsker mere end dette.
 I veed jo vel, ved hvad for et Middel, eller ret-
 tere at sige, ved hvad for et Underverk han har
 helbredet mig af min Spedalskhed. Stod han
 mig efter Livet, hvorfor har han da nu givet mig
 det? Jeg kunde jo ifkun ganske overgivet mig
 Svagheden, og ikke have blevet den qvit. Mit
 Legeme var jo at Halv-Parten fordervet. Hører
 derfor op, alt forlede mig tit saadan ubillig Mis-
 tanke: I Steden for at høre eder, vil jeg sige
 eder til Esterretning, at jeg fra denne Dag af vil
 tillægge denne fortreffelige Mand en Maade-Penge
 Maanetlig paa 2000 Sequener hans Livs-Tid.
 Om jeg end delede alle mine Riger og deres Egen-
 Desæ

desæ med hannem, saa kunde jeg dog ikke belønne ham alt, hvad han har gjort for min skyld. Jeg merker nok, at hans Dyrer opvækker eders Had mod ham, men bilder eder aldrig ind, at jeg ubillig viis lader mig overtale imod ham. Jeg erindrer mig alt for vel, hvad en Vizier engang sagde til sin Herre, Kong Sindbad, da han vilde forhindre, at han ikke skulde lade sin Kongelige Prints henrette. . . .

Men, Naadigste Herre! sagde Scheherazade, Dagen forbyder mig at tale videre. Jeg priser denne Grædste Konge, sagde Dinarzade, at han med saadan Bestandighed har forkast alle sin Stor Viziers falske Klagemaal. I priser i Dag denne Konge for sin Bestandighed, faldt Scheherazade hende ind i Ordene, men i Morgen skal I laste ham for hans Skrøbelighed, saa fremt Sultanen tillader mig at fortælle Historien til Ende. Sultanen var begierlig efter at vide, hvori denne Konge havde forset sig, og opsatte derfor endnu Sultanindens Død.

Den Tiortende Nat.

En Time for Dag vækkede Dinarzade sin Søster op, sigende: Madame, I maa holde eders Løfte, og fortælle os Udgangen paa Fiskerens Historie, og for at komme eders Zhukommelse til Hielp, saa vil jeg erindre eder, hvor det var, I holdt op, nemlig, hvorledes den Grædste

kunne
 Jeg
 Had
 ubil-
 erins-
 sag-
 vilde
 selige

 heras
 Jeg
 ade,
 alle
 iser i
 faldt
 Nor-
 hed,
 Hi-
 r at
 og

ske, Konge forsvarede Docter Doubans Uskyldig-
 hed imod Bezieren. Jeg erindrer det vel, sagde
 Scheherazade, og skal i dette Fald fornøie eder.
 Allernaadigste Herre! blev hun ved, i det hun
 altid taledede til Sultanen; Det den Grædste Kon-
 ge vilde sige om Kong Sindbad, gjorde Stor-
 Bezieren ganske begierlig efter at vide, hvad det
 var, hvorføre han og saage til Kongen: Aller-
 naadigste Herre, deres Mæjestæt vilde forlade mig
 min Dristighed, at jeg spørger, hvad Kong Sind-
 bads Bezier sagde til sin Herre, da han gjorde
 sig Umage at forhindre, at han skulde henrette sin
 Prints? Kongen var villig at fornøie ham herudi.
 Denne Bezier, svarede den Grædste Konge,
 efter at han havde forestillet Kong Sindbad, at
 han burde tage sig vare, og ikke paa en Stivinos-
 ders Beskyldning begaae saadan Gierning, som
 siden kunde fortryde hannem, fortalte ham derpaa
 efterfølgende Historie:

Om en Mand og en Papegoie.

En god, from, og ærlig Mand, havde engang
 en deilig Kone, den han inderlig elskede,
 saa at han, det mindste han kunde, var fra hens-
 de. Som det nu hændte sig engang, at han i
 vigtige Forretninger maatte en Tid lang reise fra
 hende, gik han hen paa Torvet, hvor man hav-
 de adskillige Fugle at sælge, og tilkøbte sig en
 Papegoie, som ikke alene vel kunde snakke, men
 og fuldkommelig fortælle til andre, hvad der skede
i hans

Sos-
 alde
 kkes-
 om-
 det
 æd-
 ske

i hans Nærværelse: Han bar den hjem i Buret, bad hans Kone hænge den i sit Kammer, og passe vel paa den, medens han var borte, og derpaa reiste han fort. Da han kom hjem, forsømede han ikke, at spørge Vapegoien, hvad der havde tildraget sig i hans Fraværelse? og Fuglen fortalte ham allehaande Ting, som gav ham Anledning, at skiende paa hans Kone for. Hun bildte sig ind, at nogen af Slaverne havde forraadt hende, men de forsvor sig alle, at have været hende tro, og holdte enstemmig, at Vapegoien maatte have sladdret for hendes Mand. I denne faste Tanke, besindede hun sig paa Middel, at betage hendes Mand, den fattede Mistanke, og tillige med hevne sig paa Vapegoien. Hun fandt ogsaa Leilighed; Thi der hendes Mand atter igien gjorde en Reise, befalede hun en af sine Slavinder, at hun den ganske Nat igiennem skulde dreie en Haand-Overn omkring under Fuglens Buur, en anden skulde øse Vand ned oven for Buret paa den, ligesom det regnede, den tredie skulde tage et Speil, og holde det for Vapegoiens Dine imod et tændt Lys, og stedse vende det fra høire til venstre Side. Slavinderne holdt det saaledes en temmelig Tid ud paa Natten, og forrettede deres Frues Befaling meget trosigen. Morgenen der efter, da Manden kom hjem, spurre han atter igien Vapegoien, hvad der havde tildraget sig hos ham, og Fuglen svarede ham: Min kiere Herre, Torden, Regn, og Lynild har den ganske Nat saaledes for uroliget mig, at jeg ikke nok kan bes
 skr

skrive, hvad Ont jeg har udstaaet. Manden, som meget vel vidste, at det hverken havde tordnet, regnet eller lynet, kom da i den Tanke, at, efterdi Fuglen herudi talte Usandfærdighed, havde han ogsaa mueltiaen den forrige Gang loiet hans Hustru paa. Blev derover vred, tog Fuglen ud af Buret, slog ham heftig imod Jorden, saa at han døde. Ikke desmindre fornami han dog siden af sine Naboer, at den arme Papegøse ikke havde berettet hannem usandt, da han talte om hans Hustrues Opførsel, det gjorde ham derfor Ont, at han ikke havde ladet den leve.

Her holdt Scheherazade op, eftersom hun mærkede, det var Dag. Alt hvad I fortæller os, min Søster, sagde Dinarzade, er saa rart, at intet kan være mere angenemt. Jeg vilde gierne fare fort til eders Fornøielse, svarede Scheherazade, men jeg veed ikke, om Sultanen, min Herre, vil forunde mig Tid dertil. Schahriar, som ikke havde mindre Lyst end Dinarzade, at høre paa Sultaninden, stod op, og forrettede sine Sager den ganske Dag, uden at befale Stor-Bezieren hende at henrette.

Den Femtende Nat.

I denne Nat passede Dinarzade, ikke mindre flittig paa, at vaagne sin Søster, og bad hende efter Sædvane, at fortælle en Historie. I skal blive fornøiet, min Søster! svarede Scheherazade

ra

razade, men Sultanen faldt hende ind i Tale, og bad, at hun ikke vilde begynde paa en ny Historie, men først lade ham vide Udgangen paa den Samtale imellem den Grædске Konge og hans Stor-Beziers om Docter Douban. Allernaadigste Herre! svarede Scheherazade, deres Befaling skal underdanigst blive efterlevet, og lyder det saaledes: Da den Grædске Konge, sagde Systeren til Spegellet, havde bragt sit Eventyr om Papegoien til Ende, satte han dette til: Og I, Beziers! forlanger at jeg skal lade Docter Douban henrette, fordi I har fattet Had til ham, da han dog aldrig har gjort eder noget imod. Men jeg skal herudi vel vide, at tage mig i Agt, at det ikke skal siden vederfares mig, som denne Mand, der for sildig fortrød, at han havde ihjelslaget den uskyldige Papegoie. Den arglistige Stor-Beziers, der var besmyret paa Docterens Død, blev endnu ved sin forrige Paastand, at han havde fortient Døden. Allernaadigste Herre, sagde han, Papegoiens Død har ikke været af stor Bigtighed, og jeg troer ikke, at hans Herre har sørget ret længe for ham. Men hvorledes kan en utidig Frygt for at undertrykke Uskyldighed, holde deres Majestet fra, at lade denne Docter henrette? Er det ikke nok, at da han beskyldes for, at traate dem efter Livet, deres Majestet da har god Joie til at lade hannem stille ved sit? Naar det angaaer et Kongelig Livs Forsikring, saa bør den allermindste Misstanke anses, som den allerstørste Wisshed, og

det er bedre, at henrette en Uskyldig, end redde en Skyldig. Men her allernaadigste Herre! er ingen uvis Sag, Docter. Douban staaer eder efter Livet, det er ingenlunde Had eller Avind, der oppirrer mig imod ham, men deres Majestets Interesse, der nøder mig til at redde deres Liv, og give dem Esterretning derom. Er det Falskhed jeg farer med, saa fortæner jeg, at man ligesaa høit straffer mig, som man fordum gjorde ved en Stor-Bezier? Hvad havde da denne Bezier forsyndet sig med, spurgte den Grædffe Konge, som gjorde ham saa strafværdig? Jeg skal fortælle det for Eders Majestet, svarede Bizieren, om de ellers vil have den Taalmodighed, at høre mig.

Historie

Om

Den straffede Stor-Bezier.

Der var en anden Konge, blev han ved at sige, som havde en Søn, der holdt meget af Jagt, og hans Hr. Kader tillod ham ofte at fornøie sig dermed, men havde derhos befalet sin Stor-Bezier, altid at ledsage ham, og passe paa ham.

Som nu Jægerne en Dag havde opjaget en Hiort, satte Prinszen efter den samme, i Tanke, at Bezieren fulgte efter ham. Han reed saa længe, og hans Begierlighed forte ham saa
 I. en N. I. B. vidt

Ealern
 y His
 aaden
 hans
 ernaas
 s Bes
 lyder
 sagde
 bentye
 : Og
 Docter
 had til
 noget
 ge mig
 , som
 n havs
 n arg
 Doct
 Vaas
 Illers
 Ved
 troer
 e ham.
 unders
 a, at
 E, at
 Livet
 e han
 ngelig
 Miss
 d, og
 det

vidt omkring, at han til sidst foer vild, og befandt sig ganske alene. Han holdt stille, og som han fornam, at han var kommen af den rette Bei, vilde han soge den igien, og begive sig hen til Bezieren, som ikke hurtig nok havde efterfulgt ham, men det var forgieves. Som han nu vankede hist og her omkring, og havde ingen vis Bei for sig, traf han ved Enden af en vildsom Bei et meget deiligt Fruentimmer an, som bitterlig græd. Han holdt stille med sin Hest, spurde hende ad, hvem hun var, hvad hun gjorde saa alene her paa dette Sted, og om hun endelig havde hans Hielp noedig i nogen Ting? Jeg er, svarede hun, en Prinsdians Konges Datter. Jeg var reden lidet ud paa Marken for Lyst, men som jeg af Træthed faldt i Søvn, faldt jeg af Hesten, som løb bort fra mig, saa jeg ikke veed, hvor jeg skal finde den igien. Den unge Prints ynkedes over hende, og tilbød sig, at føre hende med bag paa sin Hest, hvilket hun og lod sig befalde. Som de rede forbi en gammel forfalden Muur, og Fruentimmeret gav tilkiende, at hun for en vis Aarsags Skyld vilde ned af Hesten, holdt Prinsessen stille, og lod hende stige af. Han selv gjorde derefter ligejaa, og forsoiede sig nærmere hen til Muren, holdende sin Hest i Tøilen. Men, o Himmel! hvor forskrækket blev han ikke, da han inden for Muren horte hende sige disse Ord: Blæder eder nu, mine fiere Børn! her fører jeg eder en skion ung og sterk Karl til, hvorpaa en anden Stemme svarede Ach Mama! hvor er han?

Lad os faae fat paa ham, at vi strax kan æde ham; Thi nu har vi god Lyst. Prinszen havde ikke fornøden at høre mere; Thi dette var alt nok, at give ham den Fare tilkiende, han befandt sig udi. Han fornam vel, at Kruentimmeret, som havde givet sig ud for en Indiansk Konges Datter, var en Kone af disse vilde Skov-Trolde, som kalde sig Hogres, og opholdte sig i langt bortliggende Steder, og bruge 1000de Menner, at bedrage og forføre de Forbi- Reilende, med, for at faae dem under deres Hænder. Han forskrekkede sig heftig, og kastede sig hastig paa sin Hest. Den formeente Prinsesse lod sig strax see, og da hun fornam, at hendes Vaasund var hende mislinget, raabte hun efter ham: Frygter eder intet, hvem er I? hvad leder I efter? Jeg er vildfaren, svarede han, og leder efter Beien. Er I vildfaren sagde hun, saa befaler eder Himmelen i Vold, saa skal den føre eder paa ret Beigien. Hvo paa Prinszen saae op til Himmelen.

Men, Naadigste Herre! saade Scheherazade, jeg bliver tvungen til, at bryde min Tale af, den fremskinnende Dag paalægger mia en Taushed. Jeg er inderlig bekymret, min Søster, sagde Dinarzade, at vide, hvortledes det løb af med denne unge Prins, og jeg skielver ret af Angest for hans Skuld. I Morgen vil jeg besøge eder den Urolighed, svarede Sultaninden, saa fremt Sultanen lader mig leve saa længe. Schahriar, som var begierlig efter at fornemme

Enden paa denne Historie, forlængede endnu Scheherazades Livs Dage til næste Morgen.

Den Sextende Nat.

Dinarzade havde saa stor Forlængsel at vide Enden paa denne Historie om den unge Prints, at hun denne Nat vaagnede tiligere, end hun pleiede. Min Søster, sagde hun, jeg beder eder, at fuldføre det Eventyr, I begyndte paa i Gaar. Jeg bejamrer denne unge Forstis Skiebne, og beklager, at han er bleven opædt af denne Hogsresse og hendes Børn: Og da Schahriar, lod sig forlyde, at have samme Frygt, sagde Sultaniinden: Naadigste Herre! jeg skal snart befri eder fra denne Sorg. Da nu denne formeente Indianiske Printsesse sagde til den unge Prints, han skulde befale sig Himmelen i Bold, og han indbildte sig, at det ikke kom hende fra Hierte, men hun allerede gjorde sig den Regning, at han var bleven hendedit Klov; Løstede han sin Dine op til Himmelen, og bad den vilde frelse ham fra denne Fiende. Da han havde gjort denne Bøn, gik Hogsressen ind bag den forfaldene Muur igien, men Printsen reed sin Bei fort over Hoved og Hals. Han fant Beien lykkelig, og kom frisk og sund hjem til sin Hr. Fader igien, hvilken han udførlig fortalte den store Fare, han formødelst sin Stor-Beziers Forsælle var geraaden udi. Hvorudover Kongen blev saa heftig for-

bønnet, at han strax uden Ophold lod Bezieren
 henrette. Allernaadigste Herre! blev den Græd-
 ske Konges Bezier ved at sige; Alt komme paa
 Docter Douban' igien, da, saafremt deres
 Majestæt ikke særdeles vil tage sig i Agt, saa vil
 i al Sandhed den store Fortrolighed, de sætter
 til hans Oprigtighed, i Tiden faae en bedrøvet Uds-
 gang. Jeg veed noget nær, at han er en udsendt
 Spion af deres Majestæts Fiender, at tragte
 dennem efter Livet. Siger de da: Han har jo
 helbredet mig; Men hvem kan forsikre dem der-
 om? Maa skee, han ikkun har helbredet dem ud-
 vortes, med ikke indvortes. Hvad veed man
 da, om denne Lægedom ikke med Tiden vil giøre
 en farlig Virkning? Den Grædske Konge, som
 af Naturen var noget enfoldig, kunde ikke ret
 mærke, eller skionne paa denne vanartige Bes-
 ziers Renker, og var ikke heller saa standhaftig,
 at han kunde blive ved sin første Mening, men
 blev ganske vankelmødig over denne Tale. Bes-
 zier! Du har Ret! sagde han: Han kan ud-
 tryffeligt være kommen for at berøve mig mit Liv,
 og det ved en eneste Lugt af de Kryder, han bru-
 ser i sin Lægedom. Man maa see, hvad her er
 tiensligt at giøre imod. Da nu Bezieren saae, at
 han havde Kongen paa den Tone, han forlans-
 gede, da sagde han: Allernaadigste Herre!
 Det sikkerste og snarest Middel at sette deres Liv
 i Rølighed og Sikkerhed, er, at man paa Dies-
 blikket skikker Bud hen efter Docter Douban,
 og naar han er kommen, da strax lader Hovedet

nu
 vide
 lige
 un,
 bes
 ange
 bles
 orn:
 have
 sigste
 sorg-
 sage
 e sig
 t det
 erede
 hens
 nnes
 Fiens-
 So/
 gien/
 ed og
 i frist
 ollen
 ormes
 raden
 g fors
 fors

flaae fra ham. Vel sagt, svarede Kongen, jeg
 haaber derved at forekomme hans Forehavende.
 Og ved de Ord raabte han paa en Officier, gav
 ham Befaling at hente Docter Douban, hvil-
 ken og, efterdi han ikke vidste, hvad Kongen for-
 langede, strax indstillede sig. Beed du vel,
 sagde Kongen til ham, da han saae ham, hvor-
 for jeg har ladet dig kalde? Nei! Allernaadig-
 ste Herre! svarede han, jeg venter deres Majestæts
 naadigste Underretning herom. Jeg har ladet dig
 komme herhid, sagde Kongen, for at stille mig af
 med dig, i det jeg har besluttet at tage dit Liv
 fra dig. Den Forstrækkelse Douban overfaldt,
 da han saaledes fik sin Dods Dom at høre, er ikke
 at udgrunde. Allernaadigste Herre! svarede
 han, hvad Marsag har de da vel dertil, at lade
 mig henrette? Og hvad er da min Forseelse
 jeg har begaaet? Jeg har fornummet fra en sik-
 ker og troe Haand, sagde Kongen, at du er kom-
 men hid til Hoffet, for at tage mig af Dage.
 Paa det at jeg nu kan forekomme dit onde Forsæt,
 saa vil jeg rove det fra dig. Hug til! sagde han
 til Boddelen, som allerede var tilstæde, og befri
 mig fra en Trolos, som ikke i anden Henseende
 her har indsneget sig, end hemmelig paa Skielms
 Wiis at ombringe mig. Af denne grusomme Bes-
 faling kunde Douban lettelig slutte, at den store
 Ære og Naade, Kongen havde beviist hannem,
 havde opvaakt hans Fiender, og den ensfoldige Konge
 ge var bleven overilet af deres Bedrageri. Han
 fortrød, at han havde hjulpet Kongen af sin Spes-
 dalst

Dalssked, alene det var en utidig Fortrydelse. Er dette, sagde han til Kongen, min Belønning for det Gode, jeg har bevist eder? Kongen vilde ikke høre ham, men befalede Boddelen anden Gang at forrette sit Embede: Docteren tog sin Tilflugt til ydmyge Bønner: Af Naadige Herre! sagde han, skienk mig mit Liv, Himmelen skal igien forlænge eders, lader mig ikke af Frygt henrette, paa det at Himmelen ikke paa lige Maade skal forfare med eder.

Her brød Fiskeren sin Tale af, og sagde til Spøgelsset, vel an du fule Aand! Du seer, at, hvad der har tildraget sig imellem den Grædste Konge og Docter Douban, skeer ligeledes imellem os tvende: Den Grædste Konge, blev han ved at sige, i Steden for at bønføre hans jammerfulde Bøn for Himmels Skyld, svarede med Ubarmhiertighed: Nei! nei! den høieste Nødvendighed udfordrer det; Thi du kunde maaskee endnu paa en langt subtilere Maade, end du har helbredet mig, skille mig ved Livet. Imidlertid græd Docteren bitterlig, og beklagede sig meget ynkelig, at hans troe Tjeneste skulde blive saa ilde belønnet, og beredte sig derpaa til Døden. Boddelen bandt for hans Dine, og Hænder, og besvandt at drage sin Sabel. De nærværende Hof, Betientere, alle bevægede af Medlidenhed, bade Kongen, at bevise ham Naade, med Forsikring, at han var uskyldig, hvorfor de vilde være Borgen; Aleneste Kongen stod ikke til at bevæge, og taledes dem saa haardt til, at de ikke

jeg
ende.
gav
hvilk
fors
vel,
vovs
adig
stæts
et dig
sig af
t Liv
faldt
er ikke
arede
t lade
seelse
n sik
foms
Dage.
orsæt
e han
befri
seende
sielms
le Bes
n store
mem,
Kong
Han
Spe
dalss

videre torde understaae sig at svare. Docteren, som med forbundne Dine laae paa sine Knae, og ventede efter sin Ekaebnes sidste Ende, gav sig endnu engang i Færd med Kongen: Allernaadigste Herre! sagde han, efterdi deres Majestæt ikke vil igienkalde min Dods Dom, saa beder jeg allerunderdanigst, at de dog vilde tillade mig, at gaae hjem til mit Huus, for at giøre Anstalt til min Begravelse, og tillige at tage Afsked med mine Venner, dele Almisser ud, og forære mine Bøger bort til saadanne Folk, som have Forstand til at føre sig dem til Nytte. Jeg har iblant andre een, som jeg vil forære eders Majestæt. Det er en meget herlig Bog, og vel værd, at forvares i deres Skat-Kammer. Hvori bestaaer da dens Kostbarhed, spurgte Kongen? Allernaadigste Herre! svarede Docteren, den befatter i sig alle haande rare og selsomme Sager, iblant hvilke den fornemste er, at naar mit Hoved er nu afhugget, og deres Majestæt vil da giøre sig den Umage, at slaae op i Bogen, og læse bagvendt den tredie Linie paa det siette Blad, saa skal mit Hoved omstændelig svare paa alt det, de vil spørge om. Kongen af Begierlighed at see saadan en selsom Sag, gav ham Frihed til den næste Morgen, og lod ham med en tilstrækkelig Vagt til hans Huus ledsage. I denne Tid førte Docteren alle sine Sager i Riistighed, og som Rygtet udsprede sig over den ganske Bye, at ved hans Død skulde skee et stort Mirakel, saa forfoiede alle Beziers, Emirs, Officierne af Garden, og endelig den ganske Hof

Hof: Stat sig efterfølgende Morgen ind paa Ges-
 makket, for at være Bidne dertil. Strap derefs-
 ter saae man Docter Douban ankomme, der
 med en stor Bog i Haanden begav sig hen under
 den Kongelige Trone. Der lod han sig bringe et
 Bækken, hvorpaa han udsprede det Klæde,
 hvori Bogen var indviklet, og leverede Kongen Bo-
 gen, sigende: Tager denne Bog, om eder saa be-
 hager, og saa snart mit Hoved er afhugget, saa
 befaler, at man legger det i Bækkenet paa Bogens
 Dække. Naar det der kommer at ligge, skal
 Blodet strap stilles, og da kan de aabne Bogen,
 og mit Hoved skal paa alle Spørsmaal give for-
 noielig Svar. Men, Allernaadigste Herre! blev
 han ved at sige, tillad mig, at jeg endnu engang
 maa bede deres Majestæt om Naade; Jeg svæ-
 ver ved en dyr Ced, at jeg er uskyldig. Din Be-
 giering, svarede Kongen, er forgieves, og end-
 skiont det ikke var, saa skal du dog døe, at jeg
 kan have den Fornoielse at høre dit Hoved tale
 efter din Dod. Efter disse Ord tog han Bogen
 af Docterens Haand, og befalede Bøddelen at for-
 rette sit Embede. Hovedet blev saa næt afhugget,
 at det af sig selv faldt ned i Bækkenet, og var al-
 drig saa snart kommet i Klædet at ligge, førend
 det holdt op at bløde, herpaa slog det til Kongens
 og alle Nærværendes store Forundring Dinene i
 Beiret, og sagde: Allernaadigste Herre! Eders
 Majestæt behager at aabne Bogen. Kongen
 lukte den op, og som han fornam, at Bladene
 var ligesom limet fast paa hinanden, da for des

mægeligere at vende dem om, gjorde han sin Finger
 vaad med Spytt, indtil han naaede det siette
 Blad, men som han ingen Skrift fandt derpaa,
 sagde han til Hovedet: Hr. Docter! der er slet
 intet skrevet. Hovedet svarede: Vend endnu nogle
 Blade omkring. Kongen foer fort at vende Blad-
 dene om, og imellem alt slikkede paa Fingeren, ind-
 til Forgiften, hvormed hver Blad var overstroget,
 gjorde sin Virkning, saa at denne Første fandt en
 uførmødentlig og usædvanlig Forandring i sit Læ-
 geme, det blev mørkt for hans Dine, og han med
 en heftig Rørelse faldt ned af sin Trone.

I det samme blev Scheherazade Dagen
 vaer, og gav det Sultanen tilkiende; Us! min
 hierte Søster, raabte Dinarzade, det gjør mig
 ont, at I kan ikke have Tid til at fuldføre eders
 Historie: Dersom I skulde miste eders Liv i Dag,
 stod jeg aldrig til at trøste. Min Søster! svarede
 Sultaninden, herudi beroer det alene paa Sultans
 Villie; Dog maa man haabe, at han har den
 Naade for mig, at lade mig leve til i Morgen.
 Schahriar, som virkelig ikke var findet, denne
 Dag at udstæde nogen Befaling om hendes Død,
 ventede med Utaalmodighed efter den næste Nat,
 saa stor Begierlighed havde han at erfare Enden
 paa Historie om den Grædske Konge, og siden
 Slutningen om Søsteren og Spøgetset at fornem-
 nemme.

Den Syttende Nat.

S hvor begierlig Dinarzade end var, at høre Historien om den Grædske Konge fuldender, saa vaagnede hun dog ikke den Nat saa tilig, som hun ellers pleiede. Det var fast Dag, da hun sagde til Sultaninden: Min hierte Søster! Jeg beder eder, at fare fort med den forunderlige Historie om den Grædske Konge: Men værer noget snart; Thi ellers vil Dagen overfalde os. Scheherazade begyndte derfor paa det Sted, hvor hun Dagen tilforn havde sluppet, sigende: Allernaadigste Herre! da Docter Douban, eller rettere at tale hans Hoved saae, at Forgiften havde giort sin fulde Virkning, og at Kongen i saa Maade ikkun havde saa Minuter at leve udi, saa raabte det: Tyran! see! saaledes skal det gaae alle de Forster, der, i det de misbruge deres Myndighed, ærlige og uskyldige Folk lade hencætte! Himmlen veed, inden lang eller stakket Tid deres Grumhed og Uretfærdighed at straffe. Neppe havde Docterens Hoved udtalt disse Ord, førend Kongen faldt ned til Jorden, og Hovede selv mistede tillige med det lidet Liv, som det endnu havde haft til overs. Saaledes Allernaadigste Herre! (blev Scheherazade ved) var den Grædske Konges og Docter Doubans forskreffelige Ende. Nu maa vi igien vende os til Fiskerens og Spøgelses Historie, men det er ikke Umagen værd at begynde; Thi Dagen er alt for Haanden. Sultanens Tæmer vare alle afmaalte, iderfor kunde han ikke læns

svinget
 sierte
 epaa
 er slet
 nogle
 Blas
 ind
 roget
 ndt en
 sit Les
 a med

Dagen
 ! min
 re mig
 eders
 Dag
 varede
 Sulta
 ar den
 orgen
 denne
 Død
 Nat
 Enden
 siden
 forns

Den

længere høre til, men stod op, og som han stadig havde besluttet, at udhøre Historien om Fiskeren og Spegelfet, saa erindrede han Sultaninden, at hun paafølgende Nat skulde den være betænkt paa, videre at fortælle.

Den Attende Nat.

I denne Nat indhentedes Dinarzade det igien, hun den forrige havde forsonnet. Hun opmuntrede sig længe før det blev Dag, og raabte paa Scheherazade, sigende: Min Søster! Dersom I ikke sover, saa beder jeg, at fortælle os Udgangen paa Fiskerens og Spegelfets Historie. I veed, at Sultanen saa vel som jeg længes efter at vide den. Saa vil jeg da, svarede Sultaninden, fornøie baade hans og eders Begierlighed. Allernaadigste Herre! sagde hun, i det hun vendte sig til Sultanen, saa snart Fiskeren havde fuldendte Historien om den Grædske Konge og Docter Douban, gjorde han straf Tilgængelsen paa Landen, som han endnu i Kisten holdt indsluttet. Dersom den Grædske Konge, sagde han til ham, havde ladet Docteren leve, saa havde han ikke heller selv saa hastig blevet overilet af Døden. Men han agtede hans allerydmygste Bøn, Graad og Ansøgning for intet. Saa gaaer det og med dig, du stemme Land! havde jeg med mine Bønner fundet bevæge dig, og erholdet den Naade, jeg saa ydmyg bad om, saa havde jeg nu fundet havt Medlidenhed med dig

dig i din flette Tilstand. Men eftersom du, uanset den Frihed, jeg satte dig udi, høfligst var mig forbunden, og du dog blev fast ved det Forsæt, at slaae mig ihjel, saa bør jeg ogsaa nu paa min Side, at være ganske ubevægelig. Jeg vil derfor lade dig blive i dette Fængsel, og indtil Verdens Ende berøve dig at have Nytte og Gavn af dit Liv. Det er just den Hevn, jeg har besluttet at tage af dig. Ak Fisker! min allerkiæreste Ven! svarede Spøgelsset: Jeg beder dig endnu engang, vær ikke saa ubarmhiertig imod mig! Betænk! Hvor uanstændigt det er, at hevne sig, og hvor prisværdigt det er igien, at betale Ont med Got. Handle dog ikke med mig, som fordom Imama med Atecas! Hvad gjorde Imama ved Ateca? Spurde Fiskeren. Forlanger du dette at vide, svarede Spøgelsset, saa aabner Kisten. Men er du vel, at jeg i dette snevre Fængsel kan have Lyst at fortælle dig noget? Jeg vil gjøre alt hvad du forlanger af mig, naar du vil lade mig slippe her ud af. Nei! nei! sagde Fiskeren, jeg slipper dig ingentunde løs; tvært imod, jeg gjør langt bedre, at jeg støder dig ud i Afgrunden igien. Endnu et Ord, fiere Fisker! raabte Spøgelsset: Jeg løber, ikke at gjøre dig ringeste Onde, men vil i den Sted lære dig et Middel, hvorved du skal blive mægtig riiig i Verden. Den Forhaabning, Fiskeren her fik, at blive frie fra sin Armod, gjorde ham reent Bergeløs. Jeg kunde vel gjøre din Villie, sagde han, dersom man ikkun sikker torde forlade sig paa dine Ord: Svær mig ved Himme-

me

melen, at du vil trolig efterkomme, hvad du lover, saa vil jeg muelig aabne dit Fængsel igien. Jeg troer dog vel ikke, at du skulde understaae dig at bryde saadan Eed. Landen gjorde den forlangede Eed, og Fiskeren lukte strap Loget op paa Kisten, da Spogellet ved Kongens Hielp udstigede der af, og efter at det havde paataget sig sin første Gestalt som tilforn, saa skød det Skrinet med Guden ud i Havet. Fiskeren blev herudover noget bange, og raabte: Hvad skal dette betynde! du lede Land! vil du ikke holde din giorte Eed, og skal jeg sige det samme til dig, som Douban saade til den Grædste Konge: Lad mig leve, saa skal Himmelen forlænge dine Dage? Fiskerens Angest kom Spogellet til at lee, sigende: Nei Fisker! vær ikke bange: Jeg har kun for Lyst skødt Skrinet ud i Havet, for at see, om du kunde forskrekkes derover, og paa det, at du kan være forsikkert, at jeg vil holde Ord, saa tag dit Garn, og folg mig efter. Derpaa begyndte det at gaae foran for Fiskeren, som med Garnet paa Nyggen i Frygt og Mistroe efterfuldte ham. De ginge hen ud for Staden, op paa et Bierg, hvorfra de kom ned i en stor Dal, som førte dem hen til en imellem fire Høie beliggende Sø: Saa snart de saae sig ved Søekanten, saade Landen til Fiskeren: Kast dit Garn ud, og fang Fiske. Fiskeren tvilede ingentunde paa, at han jo skulde giøre en god Dræt; Thi han saae een stor Mængde Fiske i Soen. Men det, som syntes ham mest underlig, var, at han merkede, de havde adskillige

Fare

Farver, nemlig, hvide, røde, blaa, og gule.
 Han kastede Garnet ud, og fik fire Fiske derudi,
 hver af sin synderlige Farve. Saa som han nu
 aldrig havde seet saadan tilforn, saa kunde han
 ikke heller noksom forundre sig derover, og efterdi
 han haabede, at løse en temmelig Sum Penge
 deraf, saa blev han ikke liden glad. Tag disse
 Fiske, sagde Manden, og bring dem hen til din
 Sultan, han giver dig flere Penge for dem, end
 du nogen Tid har eiet. Du kan fiske her alle Dage,
 dog tag dig vel i Aagt, at du ikke mere end
 engang om Dagen udkaster dit Garn, ellers
 fører du dig selv største Ulykke paa Halsen. Tag
 dig herudi meget noie i Aagt, det skal være det
 Raad, jeg vil give dig, saa skal det herefter gaae
 dig vel. Da han dette havde sagt, stødte han
 med Hoden imod Jorden, som aabnede sig, og
 opslugede ham, og derefter tillukte sig igien. Si-
 skeren besluttede i Alting at efterfølge Scherazades
 Raad, og tog sig vel i Aagt, ikke at udkaste Gar-
 net anden Gang. Han reiste fornøiet bort med
 sine Fiske til Staden, og efter at han 1000. Ban-
 ge havde estertænkt, hvad ham den Dag var hæns-
 det, gik han lige til Sultanens Slot, at tilbyde
 ham sine Fiske.

Men, naadige Herre! sagde Scheherazade:
 Jeg merker, at det er Dag, maa derfor holde
 inde. Min Søster! raabte Dinarzade, siden
 dette sidste, I har fortalt os, er saa forunder-
 ligt, kan jeg ikke vel indbilde mig, at I herefter
 skulde

skulde Kunde fortælle os noget, som skulde overgaae dette. Min hierte Søster! svarede Sultaninden: Dersom Sultanen min Herre lader mig leve til i Morgen, er jeg forsikret paa, at I skal befinde det sidste af Fiskerens Historie, endnu mere selsomt, og langt angennemere end det Første. Schahriar, der var særdeles ivrig paa at vide, om og Historien var saa beskaffet, som Sultaninden sagde, opsatte endnu Tiden til hendes Henrettelse.

Den Rittende Nat.

Ved Enden af denne Nat raabte Dinarzade paa Sultaninden, og sagde: Min Søster! Mit Komme-Uhr erindrer mig, at det vil snart blive Dag, jeg beder, at fare fort med Fiskerens Historie, jeg længes med yderste Smerte derefter. Hvorfore Scheherazade, da hun havde bedet Sultanen om Forlov, begyndte saaledes at tale: Allernaadigste Herre! Jeg lader deres Majestæt domme, hvorledes Sultanen maa have forundret sig, da han saae disse Fiske: Han tog en af dem efter den anden, og betragtede dem nøie med sin store Forundring, sigende endelig til sin Stor-Bezier: Tag disse Fiske, som den Græske Reiser har skicket mig, og leverer dem til Koffen at tillave, jeg bilder mig ind, de maa være ligge saa gode at æde, som de ere deilige at see. Stor-Bezieren bragte dem selv hen til Koffen, og sagde: See, her ere fire Fiske, som man har bragt Sultanen /

nen, han befaler ved mig, at I skal lave dem til rette. Da han havde foretret sit Grinde, gik han tilbage til Sultanen igien, som befalede ham at give Fiskeren 400. Stykker Guld, Penge af hans Mynt, som og skede: Fiskeren, der aldrig sin Livs Tid havde haft saa mange Penge paa engang, kunde ikke ret stikke sig i denne Lykke, men holdt den for en Drom. Endelig, da han begyndte at nyde Frugten af dem, til sin og nodtrængende Families Fars og Bester, fornem han, at den var dog virkelig. Men, Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade, vi maa sætte Fiskeren noget til Side, og vende os til Sultanens Kofke-Pige, hvilken vi finde i en merkkelig Forvirring. Saa snart hun havde toet Fiskene, Beszieren havde leveret hende, fattede hun dem paa Halsen i en Kiedel, at stæge dem i Bomolie, og da de vare nok paa den ene Side, vendte hun dem om paa den anden. Men, o hvilket uhorlig Mirakel! Hun havde neppe vendt dem, førend Muren i Kofkenet revnede, og derudaf fremkom et uudsigelig deiligt Fruentimmer, som var klædt paa Egyptisk Vis i Atlass, havde store og kostbare Orne-Ringe, kosteligen Perle-Snor om Halsen, om Hænderne Guld-Armbaand, besatte med Rubiner, og i Haanden hun holdt en Myrthen Qvist. Dette Fruentimmer gik lige hen til Kiedelen, og efter at hun til Kofke-Pigens største Forundring og Forbauselse havde slaget en af Fiskene paa Hovedet med Qvisten, holdt hun i Haanden, sagde hun: Fisk! Fisk! befinder du dig i en Nat l. B. i din

over
ltans
mig
I skal
ndnu
Fors
aa at
Sul
ndes

zade
ster!
t bli
rens
erefs
avde
edes
eres
i has
Han
dem
ig til
træs
Kofk
re l
stor
de:
ltas
ren/

i din Skyld? Men som Fisken intet svarede, udtalte hun samme Ord endnu engang: Da alle 4. Fiskene rakte deres Hoveder i Beiret, og svarede ganske tydelig: Ja! Ja! Naar I tæller, saa tælle vi ogsaa; Naar I betaler eders Skyld, saa betale vi ogsaa vores; Naar I slyr, saa vinde vi Seier, og ere i det øvrige meget vel tilfreds. Saa snart de havde udtalt, stødte hun Kiedelen om Kuld, og gik bort igiennem den aabnede Muur, som lukkede sig selv til efter hende. Kofke-Pigen, da hun var kommet sig til rette igien af sin Forfækkelse over det Syn, hun havde seet, gik hen, og vilde samle Fiskene op, der vare faldne i Jlden, men hun fandt dem ganske sorte som Kul, og utientlige til at sætte for Sultanen. Hun blev heftig bedrovet derover, og begyndte bitterlig at græde. Al! sagde hun: Hvorledes vil det nu gaae mig? Naar jeg fortæller Sultanen, hvad jeg har seet, er jeg vis paa, han ikke vil tro mig. Al! hvor unaadig vil han ikke blive mig! Som hun nu saaledes harmede sig herover, kom Stor-Bezieren ind i Kioffenet, og spurte, om Fiskene vare snart færdige? Hun fortalte ham alt, hvad hende var vederfaret, hvorover han, som man vel kan tænke, heftig forfækkede sig; Han torde ikke tale derom til Sultanen; men vendte en anden Undskyldning for, hvormed han maatte lade sig nøie. Jimidlertid sendte han Bud hen efter Fiskeren, til hvilken han sagde: Syster! Skaf mig fire

fire lige saadanne Fiske, som de du bragte i Dag; Thi det er gaaet saa ulykkelig til med de forrige, at man ikke kan sætte dem paa Sultanens Taffel. Fiskeren talte intet om det, Spøgelsset havde befaham. Men paa det han kunde undskulde sig derfor denne Dag, klagede han, det var saa lang en Vej borte, men lovede i Morgen tilig at skaffe dem. Kort sagt! Fiskeren reiste den ganske Nat, indtil han kom til Søen; Han kastede Garnet ud, og fangede igien, ligesom tilforne fire Fiske af adskillig Slags Farver. Han vendte tilbage med dem, og leverede Bezieren dem til den belovede Tid; Som og strax bar dem i Kistkenet, og lukkede sig ind med Pigen, som satte dem paa Jden, ligesom de forrige, da de nu vare nok paa den ene Side, vendte hun dem, og aldrig saa snart var det skeet, førend Muren igien aabnede sig anden Gang, og Fruentimmeret kom frem igien med sin Qvist i Haanden, rørte ved Fiskene dermed, og sagde de forrige Ord, da alle Fiskene reiste Hovedet i Beiret, og gavede samme Gien svar.

Men, Allernaadigste Herre! svarede Scherazade, Dagen, som bryder frem, forhindrer mig at fortsætte min Historie. De Ting, jeg har sagt eder, ere i Sandhed selvsomme, men lever jeg til i Morgen, skal jeg endnu fortælle andre Sager, som vel ere værd at give Nat paa. Schabriar besluttede derfor, at oppebie den tilkommende Nat.

Den Livende Nat.

Om Morgenen kom Sultanen Dinarzade for, og sagde til Scheherazade: Jeg beder, at fuldføre Fiskerens Historie ud til Enden, jeg læses derefter med Smerte. Sultaninden begyndte da saaledes:

Allernaadigste Herre! Da Fiskene havde svaret Fruentimmeret, stødte hun Kiedelen om Kuld i Jlden, og forsvantes igien i Muren, som tilforn. Stor-Bezieren, som var Bidne her til, sagde: Dette er meget underligt og usædvanligt Tsi, og bør ikke at dølges for Sultanen; Jeg vil strax give ham Underretning derom: Gik og virkelig strax hen, og fortalte ham udførlig alle Ting. Sultanen forundrede sig, og gav at forstaae, at han længtes efter at see det: Lod derfor Fiskeren hente, og saade til ham: Min Ven! Kan du endnu ikke forskaffe mig fire af de brogede Fiske? Fiskeren svarede: Bilde Hans Majestæt unde ham tre Dages Frist, vilde han stræbe at fornøie ham. Da Fiskeren havde faaet denne Tid at løbe paa, forsoiede han sig tredie Gang hen til Søen, og var lige saa lykkelig som tilforn, at fange af de samme Fiske. Hvilke han strax leverede Sultanen, som blev glad derover; Thi han ventede ikke at faae dem saa hastig, gav og Fiskeren derfor endnu 400. Guld-Penge af sin egen Mynt. Saasnart Sultanen havde faaet Fiskerne, lod han dem bære i sit Cabinet, tillige med

alt hvad der hørte til, at stege dem: Sluttede sig inde med Stor-Bezieren, som tog Fiskene, lagde dem i Kiedelen, og satte dem paa Ilden, og da de vare færdige paa den ene Side, vendte han dem om paa den anden. Herpaa skildte sig Cabinets Muren fra hinanden, aleneste i stedet for det unge Fruentimmer fremkom en sort Mand; Dens ne sorte var ifklædt som en Slave, af en ubeskrivelig Størelse, med en stor Riep i Haanden. Han gik lige hen til Kiedelen, rørte med Rieppen ved en af Fiskene, sigende med en meget sterk Stemme: Fisk! befinder du dig endnu i din Skyld? Hvorpaa Fiskene rakte Hovederne i Beiret, og svarede: Ja! vi ere derudi; Naar I tæller, saa tælle vi; Naar I betaler eders Skyld, betale vi ogsaa vores; Naar I flyer, vinde vi Seier, og ere saa fornøiede. Neppe havde Fiskene udtalt disse Ord, førend den sorte Mand stødte Kiedelen om, og brændte Fiskene i Kuld: Gik saa trotselig derfra, og forsvandt igiennem den aabnede Muur, som igien lukte sig til efter hannem. Efter alt dette, som jeg har seet, sagde Sultanen til sin Stor-Bezier, er det umuligt at beholde et roligt Sind. Disse Fiske maa uden Tvil betyde noget særdeles, hvorom jeg forlanger Oplysning. Han lod derfor Fiskeren falde, og udspurde af ham, hvor de Fiske, han havde bragt ham, vare bleve fangne? Thi de foraarsagede ham stor Urolighed. Allernaadigste Herre! svarede Fiskeren, jeg har fangt dem i en Søe, som ligger imellem fire Høie paa hin Side af dette Bierg, man der seer: Beed

for, at læs andre

avde om som her hans Jeg og alle forsøgte den! gede sæt de at denne hent, at lever han Fiskegen fiske med alt

Og hvor den Søe er? spurdte Sultanen Bezieren ad? Nei! Naadigste Herre! svarede han, jeg har heller aldrig hørt tale om den, endskiont jeg nu i 60. Aar har holdet Jagt i Eggen omkring samme Bierg. Sultanen spurte Fiskeren, hvor langt denne Søe laa fra hans Slot? Fiskeren forsikrede, den ikke laae over tre Timers Reise derfra: Og esterdi der endnu var saa meget tilbage af Dagen, at de endnu for Nat kunde komme derhen; Saa befalede Sultanen sit ganske Hof, at sidde til Hæst, og Fiskeren maatte riene dem til Bei-Bisere. De rede allesammen op ad Bierget, og da de komme noget i Beiret, bleve de med største Forundring en stor Dal vaer, som aldrig tilforn var bleven seet af noget Menneske. Endelig komme de ogsaa hen til Søen, den de virkelig fandt liggende imellem fire Bierge, som Fiskeren havde sagt. Vandet var saa reent og klart, at man lettelig kunde kiende Eigheden imellem de Fiske, der flode, og de Fiskeren havde ført til Slottet. Efter at Sultanen længe med Forundring havde beskuet dette, spurte han sine Emirs og Hof-Beriente, om det eg var mueligt, at de aldrig før havde vidst af denne Søe at sige, da den dog laae saa ført Bei fra Staden? Men de svarede alle, at de aldrig havde hørt tale derom, end sige seer den. Vel an da! sagde Sultanen: Esterdi I allesammen have et Mundheld, og jeg ikke mindre er falden i Forundring over denne Hændelse, saa har jeg besluttet hos mig selv, ikke at vende om til mit Pallads igien, førend jeg veed,

af

af hvad Aarsag denne Søe er her, og hvorfor der findes ikke andre Fiske udi end disse af adskillige Farver. Da han havde aabenbaret dem dette Forsæt, befalede han, at giøre Leier, og strax bleve hans og hans Huses Telter opslagne ved Kanten af Søen. Ved Nattens Tiltrædelse forsoiede Sultanen sig ind med Stor-Bezieren i sit Telt, og sagde til ham i Eenrom: Bezier! jeg er ganske urolig i mit Sind: Denne Søe, den Sorte, som lod sig see i mit Cabinet, Fiskene vi har hørt tale, har opvakt saa stor Nyssgierrighed hos mig, at jeg nødvendig maa vide den fornsiet. Til den Ende har jeg fattet noget i Sinde, som jeg nødvendig maa føre i Bærk. Jeg vil alene vandre ud fra Leiren, og jeg befaler eder, at holde min Fraværelse hemmelig. Bliu her under mit Telt, og naar i Morgen tilig, mine Emirs og Betientere vil gaae ind, saa vis dem tilbage, og giv for, at jeg befinder mig noget upasselig, og forlanger at være alene: Ligeledes kan I forholde eder de andre Dage, indtil jeg kommer tilbage igien. Stor-Bezieren anvendte al sin Glid og Beltaenhed, at raade Sultanen fra dette Forsæt: Han forestillede ham den Fare, han derved underkastede sig, og den Noie, han muelig forgieves kom til at anvende, men det hjalp alt intet. Sultanen blev ved sit Forsæt, og vilde ikke derfra lade sig vende. Han klædte sig saaledes paa, at han kunde være let til Fods, giordede sig om med en Sabel, og da han fornam, at alting var stille i Leiren, reiste han ganske

ske alene fort. Han tog sin Bei hen til en af Høi-
 ene, hvilken han med ringe Umage kunde bestige.
 Medzangen befandt han endda lettere, og da han
 kom i Dalen, gik han alt fort, indtil Solen stod
 op, da blev han vaer langt borte en stor Byg-
 ning, hvorover han inderlig glædte sig, i For-
 haabning, der at faae Kundskab om det, han
 forlangede at vide. Som han nu ikke var langt
 derfra, merkede han, at det var et forræftlig og
 kostbar Pallads, eller snarere en stærk Fæstning,
 af deilig sort poleret Marmor, Steen, og tagt
 med fint Staal, saa blank som Speil-Glas. I
 det han glædte sig, at han i den korte Tid i det
 mindste havde fundet noget Merkværdigt for sin
 Nysgierlighed, blev han staaendes stille uden for
 Slottets forreste Bygninger, og betragtede det
 meget noie, herpaa gik han hen til Porten, som
 bestod af tvende store Fløie, af hvilke den ene stod
 aaben. I hvorvel han nu kunde have gaaet gans-
 ske fri og sikker ind, saa meente han dog, at han
 burde først banke paa. I Begyndelsen bankede
 han ganske sagte, holdt saa noget op igien. Men
 som han fornam der kom ingen, saa faldt han
 paa de Tanker, at ingen havde hørt det, bank-
 fede derfor anden gang stærkere paa, men som
 han endnu hverken saae eller hørte noget Mens-
 nesse, saa bankede han endnu haardere paa, da
 dog ikke det mindste Barn lod sig tilshyne, hvor-
 over han høilig forundrede sig; Thi han kunde al-
 drig indbilde sig, at saa vel opført et Slot
 skulle staae saaledes ubeboet hen. Er der ingen
 de

det paa, sagde han ved sig selv, saa har jeg des-
 mindre at frygte for, og skulde der end komme
 nogen at tale mig noget til, saa veed jeg dog,
 hvad jeg kan forlade mig paa, og hvormed jeg
 kan forsvare mig. Kort sagt! Sultanen gik ind,
 og da han kom i Forgaarden, raabte han: Er
 her nogen tilstæde, der kan tage imod fremmede
 Folk, som har Forfriskelse nødvendig paa deres Reis-
 se? Dette raabte han vel to eller tre Gange ganske
 høit, men ingen svarede ham endda: Denne Stil-
 hed formerede endnu mere hans Forundring.
 Han gik bedre ind, og kom paa en stor bred Plads,
 og gav vel noie Agt paa alle Sider, om han
 kunde formærke nogen, men saae ikke en levende
 Siel.

Men, Allernaadigste Herre! sagde Sche-
 herazade, Dagen, som bryder frem, befaler
 mig at tie stille. Ak min hierte Søster! raabte
 Dinarzade, uden Tvil brød I evers Fortæl-
 ling af paa et høist angent Sted. Det er
 sandt nok, min Søster! svarede Sultaninden,
 aleneste I seer Nødvendigheden. Det berøer ik-
 kun paa Sultanen, min Naadige Herre, at I
 faaer det altsammen i Morgen at høre. Sul-
 tanen lod endnu Scheherazade leve, ikke saa
 meget for at fornøie Dinarzade, som sin egen
 Begierlighed at stille, som plagede ham at fors-
 nemme, hvad videre sig i dette Slot havde
 tildraget.

Den Første og Livende Nat.

Dinarzade, paa det hun kunde oprette den Feil, hun havde begaaet forgangen Nat, lukte ikke et Øie til, og da hun meente, det var Tid, raabte hun paa Sultaninden: Min hierte Søster! jeg beder, I vil fortælle os, hvad der skede i det deilige Slot, som I lovede i Gaar. Scheherazade vendte sig derfor til Schahriar, og begyndte saaledes: Allernaadigste Herre! Efterdi Sultanen nu ikke fornam noget Menneſke i Gaarden, saa gik han ind i de store Gemakker, som vare overtrukne med Silke- og Tapetserier, Bord og Stole bedækket med Mechiske Tøi, og Dørene behængte med de allerſkønneste Indianske Guld- og Sølv- Stykker. Derpaa kom han ind i en ret forunderlig ſkion Sal, i hvis Midte stod et meget stort Bækken, paa hver af dette Bækkens Sider, fandtes en Lov af puur Guld, af hvis Halse sprudede Vand ud, som af et Vand- Spring, og faldt i Bækkenet. Slottet var paa de tre Sider omgivet med en ſkion Have, der var udyret med Blomster, Vand- Springe, ſmaa tørke Underſkove, og tusende andre behagelige Ting. Men det fornemste der gjorde denne Have fuldkommen ſkion, var en utallig Mængde Fugle, der opfyldte Luften med deres liflige Sang, og havde der deres ſtedſevarende Ophold, ſaasom et Garn, der var udspændt over Slot og Have, forbød dem, at gaae bort derfra. Sultanen ſpacerede længe af

af et Gemak i et andet, hvor han fandt alting meget kostbart. Som han var nu bleven meget træt, satte han sig ned i et aabent Cabinet, der vendte ud til Haven, og i sine Tanker igien betragtede alle de forunderlige Ting, han nylig havde seet med Dine. I det samme hørte han usformodentlig en meget klagelig Stemme og jammerlig Skrig, han gav noie Agt derpaa, og hørte endelig disse bedrøvede Ord: O Lykke! du lod mig ikke længe sidde i min lykkelige Tilstand, men gjorde mig til den allerulykseligste iblant alle Mennesker! hor dog op, at forfølge mig! og gjør Ende paa min Plage ved en hastig Død! Ach! er det mueligt, at jeg efter saa mange udfandene Pinseler og Smerte endnu formaaer at leve. Sultanen blev ganske bevæget ved denne jammerlige Klage, stod op, og nærmede sig Steden, hvor han syntes Lyden kom fra. Som han nu havde fundet en Dør til en stor Sal, aabnede han den, og saae et ungt, velkabt, og prægtig iført Menneske siddende paa en lidet fra Jorden ophøiet Trone, der saae meget bedrøvet ud af Dinene. Sultanen gik til, og hilsende ham: Det unge Menneske takkede, bukkede sig dybt med Hovedet, og saasom han ikke stod op af sit Sæde, sagde han til Sultanen, jeg veed vel, I fortjener, at jeg burde staaendes tage imod eder og bevise eder al optænkkelig Ære. Men der staaer mig en saa vigtig Aarsag i Veien, at jeg vil forhaabe, I tager det ikke ilde op. Min Herre! svarede
Sul

Sultanen: Jeg er eders uendelig forbunden for
 den gode Tanke, I har fattet om mig. Hvad
 den Narfag er angaaende, som forbyder eders
 at staae op imod mig, da holder jeg eders Und-
 skyldning herudi for gyldig af mit inderste Hjertes
 Grund. Jeg er saa vel formedelst eders
 Klagemaal, som eders Dval blevet bevæget af
 at komme her hid, for tilligemed at tilbyde eders
 min Tjeneste og villige Hielp. Behager det
 Himmelen ved mig at befri eders fra eders Ulykke,
 saa vil jeg stræbe af al min yderste Formue. Jeg
 forhaaber, I er saa god, at fortælle mig eders
 Ulyktsaligheds Historie; Men beder dog først, at
 vilde forklare mig, hvad den Søe betynder, som
 ligger ikke langt herfra, og hvori ikke fanges andre
 det, end Fiiske af adskillige Farver? Hvad er
 dette for et Slot? Hvorfor opholder I eders her?
 Og hvi er I saa alene? I Steden for at svare
 paa dette Spørgsmaal, begyndte dette unge
 Menneske bitterlig at græde: Ach! hvor ubestans-
 dig er dog Lykken! raabte han: Den pleier gierne
 at styrte dem, som den først har ophøiet; Hvo-
 er til i Verden, som kan rose sig af at nyde Lyk-
 ken med Bestandighed, og hvis Lykkes Soel
 altid skinner reen og klar? Sultanen blev inder-
 lig bevæget til Medlidenhed, da han saae ham i
 denne elendige Tilstand, og bad ham meget inder-
 stændig, at han dog vilde aabenbare ham Nars-
 sagen til hans saa store Bedrøvelse. Ach min
 Herre! svarede det unge Menneske, hvi skulde
 jeg ikke være bedrøvet? og hvorfor skulde mine
 Dine

Dine ikke være ustoppelige Græde: Rilder? Hers
 daa løftede han sin Kiortel op, og lod Sultanen
 see, at han oven til fra Hovedet indtil Belte-
 Stedet, var et Menneſke, men den anden halve
 Deel en sort Marmor: Steen.

Her holdt Scheherazade stille, og gav
 Sultanen af Indien tilkiende, at det var Dag.
 Schahriar befandt det, han havde hørt, saa
 angeneemt og behageligt, og sig selv saa medlidig
 imod Scheherazade, at han besluttede, en heel
 Maaned at lade hende leve. Ikke desmindre stod
 han op efter sin Sædvane, og lod hende ikke det
 ringeste vide af hans Forsæt.

Den Anden og Livende Nat.

Dinarzade havde saa stor Forlængsel efter at
 fornemme det øvrige af denne Historie, at
 hun vækkede sin Søster længe førend hun ellers
 pleiede; Jeg beder eder, sagde hun, farer dog
 fort i den forunderlige Historie, som I i Gaar
 ikke kunde bringe til Ende. Hiertelig gierne, svar-
 dede Sultaninden: Hører kun til! I kan læt be-
 gribe det, at Sultanen maa være bleven hæftig
 forskrekket, da han saae den flagværdige Tilstand,
 dette unge Menneſke befandt sig udi. Hvad I
 her lader mig see, sagde han, forskrækker
 mig lige saa høit, som det foreger min Nygrie-
 tighed. Jeg forlanger ret inderlig at høre eders
 Historie, som uden al Tvil maa være forunder-
 lig,

lig, og bilder mig ind, at Soen og Fiskene maa have sin Deel herudi: Beder derfor at fortælle mig den, maaskee I kan finde nogen Trost ders ved; Thi det er engang vist, at ulyksalige Folk dog kan finde nogen Lindring, naar de fortælle deres ulykkelige Tilfælde for en Ven. Jeg vil ikke nægte eder denne Fornøielse, svarede det unge Menneske: Endskiont jeg derved paa nye opriver min store Sorg og Smerte: Men jeg vil forundre eder; at I vel bereder eders Dren og Forsand til saadanne Sager, som langt overgaaer alt det, et Menneske kan indbilde sig at være ubort og Forundrings værdig.

Historie

Om

Den unge Konge paa de sorte Øer.

J maa vide, min Herre! blev han ved at sige at min Fader var en Konge over dette Rige, og kaldte sig Mahmoud. Det Kongerige de Sorte Øer, har sit Navn af de nær her ved liggende fire smaa Bierge, som tilforn vare de Hoved-Staden, hvor min Fader holdt Hof, var paa den Sted, hvor I nu har seet den omtalte Søe. Det efterfølgende af min Historie skal give eder fuldkommen Underretning om alle disse Forandringer. Kongen, min Fader, døde i sin Alders 70de Aar, og jeg havde aldrig saa snart beklædt hans Sted, førend jeg giftede mig med

en Person, den jeg udvalte til min Dronning, som
 var mig bestægtet. Jeg havde Marsag nok til at
 være vel fornøiet med den Kierlighed hun bar til
 mig, og jeg paa min Side elskede hende saa inder-
 lig, at intet i Verden kunde lignedes med den kier-
 lige Enighed, som varede imellem os i fem Aar.
 Efter saadan Tids Forlob, merkede jeg, at
 Dronningen ikke elskede mig nær saa meget som
 tilforn; Thi som hun en Dag efter Middags
 Maaltid var gaaet i Bad, lagde jeg mig ned paa
 en Sofa at sove. Tvende af hendes Fruentim-
 mer, som da vare i Gemakket, kom og satte sig,
 den ene ved mit Hoved, den anden ved mine Fødder,
 hver med sin Biste i Haanden, deels for at
 lindre Heden, deels for at bortdrive Fluere, som
 maatte hindre mig i min Sovn. De bildte sig
 ind, at jeg sov, og snakkede derfor sagte med
 hinanden, aleneste jeg havde kun lukket Dinene,
 og kunde for Resten høre hvert Ord, de taledes.
 En af disse Fruer sagde til den anden: Har
 Dronningen dog ikke stor Uret, at hun ikke el-
 sker saa deilig en Prints, som vores Konge er?
 I Sandhed svarede den anden: Jeg kan ikke be-
 gribe, hvorfor hun gaaer ud hver Nat, lader
 hannem ligge alene, og han kan ikke merke det.
 Ak! hvorledes skulde han kunde merke det, svar-
 rede den Første, hver Aften blander hun en vis
 Saft i hans Drik, som foraarsager ham den
 ganske Nat saa dyb en Sovn, at hun har god
 Tid til at gaae, hvor hun vil, og naar det er
 Dag, kommer hun tilbage, legger sig hos ham
 igien,

maaske
 et alle
 t ders
 Folk
 et alle
 jeg vil
 unge
 priver
 forud
 Fors
 gaaer
 være

Det
 t siger
 siger
 de de
 ed lig
 Det
 , var
 utalte
 e skal
 e disse
 i sin
 snart
 med
 en

igien, og med en Urt, hun holder ham under Næsen, vækker ham op af Søvn. Dømmer nu selv, min Herre! hvor forfærdet jeg blev over disse Ord, og hvad Tanker derudover opstigede i mit Hjerter! Uagtet den Forvirring, de forarsagede mig, havde jeg dog saa megen Magt over mig selv, at jeg holdt gode Miner, lod som jeg vaagne nede op, og havde ingen Ting hørt. Dronningens kom tilbage igien af Badet, vi spisede tilsammen, og forend vi gik til Sengs, bød hun mig selv efter Sædvane Skaalen med Vandet, som jeg gjerne pleiede at drikke; Men i Steden for at føre den til Munden, sneg jeg mig hen til et Vindue, som stod aaben, og slog det ud, saa hun ikke mere ledede det. Jeg leverede hende Skaalen i Hænderne igien, at hun ikke skulde tvile paa, jeg jo havde drukket det ud. Vi lagde os derpaa til Sovns, og fort derefter, da hun meente jeg sov, stod hun med saa stor Uforsigtighed op, at hun med en temmelig høi Røst sagde: Sov nu, det du aldrig vogner mere. Hun klædte sig dermed hastig paa, og gik ud af Sove-Kammeret.

Med Slutningen af disse Ord, mærkede Scheherazade, at det var Dag, holdt derfor op at tale. Dinarzade havde hørt paa hendes Søster med største Fornøielse, og Schahric fandt denne Historie saa angenem og værd at høre paa, at han med stor Utaalmodighed i Sindet stod op, søvtede, at det snart var Nat igien.

Den Tre og Tivende Nat.

En Time for Daa, vaagnede Dinarzade, og sagde til Sultaninden: Jeg beder, min hois elste Søster! at I vil fare fort med den unge Konges Historie. Scheherazade, som snart erindrede sig, hvor hun havde holdet op, begyndte med disse Ord igien: Saa snart Dronningen, min Gemahl, sagde den unæ Konge, var gaaet fort, stod jeg ogsaa op, klædte mig paa i en Hast, tog min Sabel, og fulgte hende saa nær efter i Hælene, at jeg kunde høre hende gaae foran for mig. Som jeg nu havde indrettet mine Trin efter hendes Gang, gik jeg saa sagte fort, at hun ikke skulde merke det. Hun tog sin Bei igiennem adskillige Gemakker, hvis Dørre formedelt nogle visse Troldoms Ord, hun udtalte, aabnedes af sig selv, og den Sidste, der sprang op, var Havesøren, i hvilken hun gik ind. Jeg stod stille ved denne Dør, paa det hun ikke skulde blive mig vaer da hun gik igiennem et Lyst-Quarter, og som jeg forfulgte hende med Dinene, saa vit Stedets Dunkelhed vilde tillade mig, merkede jeg, at hun begav sig hen i en liden Lyst-Skov. Jeg tog en anden Bei, og da jeg havde sneget mig hen bag et Staffet-Berk, som var ved en temmelig Allee, saae jeg, at hun spatserede frem og tilbage med et Menneske. Jeg gav noie Aagt paa hendes Tale, og hør nu hvad jeg fornam: Jeg fortjener ikke, sagde Dronningen til sin Liebhabere, den Bebreidelse I

E. og N. I. B. 3 gior

gør mig, at jeg ikke beteer mig flittig nok. I veed jo vel Marsagerne der! hindre mig: Aleneſte kan alle de Kierligheds Tegn, som jeg hidindtil har beviist eder, ikke være nok, at forſikre eder om min Oprigtighed, ſaa er jeg bereed til at bevise eder dem endnu større. I har kun at befale, og veed, hvor vidt min Magt ſtrekker ſig. Jeg vil, om I ſaa forlanger det, indtil Solen ſtaaer op forandre og omgiøre denne ſtøre Stad. Dette ſkionne Pallats til de allerſkyeligſte Udorſener, hvor intet andet er at finde end Ulve, Ugler, og Ravn. Vil I, at jeg ſkal bortſnytte Stenene af diſſe ſtarke Mure paa hin Side af det Bierg Caucaſo, eller bort i den ubekiendte Berden? Tael kun et Ord, diſſe Steder ſkal ſtraff alle forandre ſig. Da Dronningen havde udtalt diſſe Ord, og tillige med ſin Liebhaber befandt ſig ved Enden af Gangen, dreiede de ſig om i en anden Allee, og ſpatserede mig forbi. Jeg havde allerede trekket min Sabel, og ſom Liebhaberens gift neſt ved den Side, jeg ſtod, hug jeg eſter hans Hals, og fældede ham ned til Jorden. Jeg tænkte, jeg havde ſlaget ham reent ihjel, og i den Tanke, ſneg jeg mig bort, uden at give mig tilkiende for Dronningen, hvilken jeg dog vilde ſkaane, fordi hun var mig beſlægtet. Imidlertid havde jeg vel givet hendes Liebhaber et dødeligt Saar; Men hun opholdt dog hans Liv formødelſt hendes mægtige Troldoms Konſt, endſkiont det ſkede paa ſaadan Maade, at man altid kan ſige om ham: Han er hverken død eller levende.

Da jeg nu gik igiennem Haven igien tilbage til mit Pallas, horte jeg, at Dronningen forfærdelig skreeg og jamrede sig, og som jeg deraf kunde domme, hvor hiertelig bedroved hun var, saa glædte jeg mig inderlig, at jeg havde ladet hende leve. Saa snart jeg kom ind i mit Sove-Kammer, begav jeg mig til Rolighed, og faldt i en fornøielig Sovn, inderlig vel tilfreds, at jeg havde hevned mig over den Forvorne, der saaledes havde fornærmet mig. Om Morgenen, da jeg vaagnede, fandt jeg Dronningen ligge hos mig. »

Men her maatte Scheberazade holde stille, saasom hun fornam, det var Dag. Store Himmel! raabte Dinarzade, hvor er jeg misfornøiet, min Søster! at I ikke kan længere blive ved at tale. Det er eders egen Skyld, min Søster! svarede Sultaninden: I skulde vække mig før op. Jeg skal see mig bedre for tilkommende Nat, sagde Dinarzade; Thi jeg tviler ikke paa, at jo Sultanen længes ligesaa meget som jeg efter at fornemme Enden paa denne Historie, og haaber, han er saa naadig, at lade eder leve endnu til i Morgen.

Den Fierde og Fivende Nat.

Dinarzade holdt virkelig hendes Løfte, og vækkede Sultaninden ved meget tilig Stund. Min Søster sagde hun, dersom I ikke sover, saa vil jeg bede eder, at fore os fuldkommen til

Enden af eders angenemme Historie, om den unge Konge paa de sorte Der. Jeg dør snart af Ængsel efter at høre, hvorledes han blev forvandet til Marmor. Det skal I med Sultans Forlov snart faae at vide svarede Scheherazade: Jeg fandt da Dronningen ligge hos mig, blev den unge Konge ved at tale: Men jeg veed ikke, enten hun sov eller ikke. Aleneste jeg stod op i al Stilhed, gik ind i mit Cabinet, flædede mig paa, og forsoiede mig saa hen i det Geheime Raad; ved min Tilbagekomst indstillede sig Dronningen hos mig i dybeste Sorg og Graad, med Håret udstrød paa Nakken. Naadigste Herre! sagde hun: Jeg beder deres Majestæt, ikke vil lade sig det komme fremmed for, at I seer mig i denne Tilstand. Tre sorgelige Tidender, som jeg paa engang har erfaret, ere Aarsag til min hæftige Smerte, hvor til I seer nu disse klægelige Kiendetegn. Hvad er det for bedrøvede Tidender, Madame? spurde jeg hende ad. Dronningen min fiere Moders, Kongen min Faders, som er bleven i et Feldslag, saa velsom en af mine Brøders Død, der er faldet ned af en Klippe, svarede Dronningen mig. Det var mig ikke imod, at hun fandt paa denne Undskyldning af skiule den sandfærdige Aarsag til hendes Bedrøvelse med, og sluttede deraf, at hun ikke havde mig mistænkt, for at have ombragt hendes Liebhære. Det er langt fra, Madame, svarede jeg, at jeg vil have onde Tanker om eders Sorg, jeg forsikrer eder langt heller, at jeg tager al

den
 snart
 fors
 sultas
 behel
 hos
 en jeg
 te jeg
 klæd
 behel
 de sig
 raad
 digste
 istær
 I seer
 nder
 ag til
 fe klæ
 ovede
 Dron
 ders
 af mis
 lippe
 g ikke
 ng at
 bedrø
 havde
 Lieb
 dæred
 Sorg
 ger al
 den

Den Deel der udi, som mig tilkommer, og jeg vilde høilig forundre mig, om I havde været føleløs ved eders store Forlis. Saa græder, og bedrover eder ikkun, saa meget I vil, eders Graad ere useilbarlige Kiendetegn paa eders fortrefflige Natur. Dog haaber jeg, at Tiden og Fornuften vel skal lindre eders Smerte. Hun forsoiede sig derpaa i hendes Kammer, hvor hun reent overgav sig sin Kummer, og henbragte et ganske Aar med Graad og Bæklage. Efter denne Tids Udgang bad hun mig om Tilladelse inden for Slottets Mure at maatte opbygge en Begravelse, Sted, hvor hun, som hun foregav, vilde leve sin ganske Livs Tid. Jeg forundte hende saadant, og hun lod dette prægtige Pallats opføre, og kaldte det Graadens Huus. Da det var nu færdig, lod hun sin Liebhabere føre derind, hvilken hun i den samme Nat, da jeg havde saarsgjort ham, havde paa en god Maade ladet bringe herhid. Hun havde hidindtil opholdet hans Liv ved et slags Drikke-Vare, som hun selv tillavede, og daglig endnu selv her i Graadens Huus meddeler ham. Imidlertid kunde hun dog ikke med al hans Hysterie helbrede denne Ulyksalige, han kunde ikke aleneste hverken gaae eller staae, men havde og ikke desmindre mist sit Mæle, og gav ikke mindste Livs Tegn fra sig, uden ved Nanden, man kunde see der rørte sig i ham. Omendstiont nu Dronningen ikke havde anden Trost deraf, end at kunde see ham, og sige ham alle de Ting for, som hendes Fantastiske Kier-

lighed kunde indgive hende, saa forfæmmede hun
 dog ingenlunde i lang Tid at besøge ham hver
 Dag tvende gange, hvilket jeg havde god Unders-
 retning om, men stillede mig dog an, som jeg in-
 tet vidste deraf at sige. En Dag drev mig min
 Nysgierrighed til at gaae hen til Graadens Huus,
 for at vide, hvad denne Prinsesse der hver Dag
 forrettede, og hørte hende paa et Sted, hvor jeg
 intet kunde blive seet, at tale saaledes til sin Lieb-
 habere: Jeg er yderst bedrøvet, at see eder end-
 nu i denne Tilstand, og finder selv den Smerte
 I lider, ligesaa hæftig som I selv. Men aller-
 kiereste Siel! Jeg taler daglig med eder, og I
 svarer mig intet, hvor længe vil I saaledes tie?
 taler dog et eneste Ord! Ach den allerbehagelig-
 ste Tid af mit Liv, er den eneste jeg her henbrin-
 ger, at tage Deel i eders Smerte. Jeg kan
 umuelig leve eder foruden, og vilde gierne forlade
 al Verdens Riger og Herredømme, for at have
 den eneste Fornøielse, altid at være hos eder. Over
 denne Tale, som hun med Suk og Graad frem-
 forte, tabte jeg endelig al min Taalmodighed, og
 lod mig see af hende i det jeg sagde: Madame!
 I har nu alt grædt længe nok, og det er Tid
 engang at forglemme den Sorg, som baade for
 eder og mig er saa uanstændig. Det er alt for
 meget, saa aldeles at forglemme, hvad I er baad-
 de mig og eder selv skyldig. Naadigste Herre!
 svarede hun, har I endnu nogen Naade til overs
 for mig, saa beder jeg, ikke at tvinge mig. Tils-
 lader mig, at jeg ganske hengiver mig til en dør-
 Delig

delig Smerte, hvilken Tiden umuelig kan forlind-
 dre. Da jeg nu fornam, at ingen Formanin-
 ninger vilde frugte hos hende, eller bringe hende
 til sin forrige Skyldighed, men tværtimod opvæk-
 fede hende til Kaserie, saa gif jeg fra hende,
 uden at tale et Ord mere, og hun holdt det saales-
 des i tre samfulde Aar med yderste Forvilelse,
 at besøge sin Liebhabere. Jeg gif anden gang
 hen til Graadens Huus, skulde mig endnu
 som tilforn, og fornam, at hun saaledes talte til
 sin Liebhabere. Det er nu tre Aar J har ikke
 talt et Ord med mig, - og ikke givet mindste Svar
 paa alle de Kierligheds Tegn, jeg baade med Gul
 og Ord har givet eder tilkiende. Skeer det af en
 Solesløshed, eller af Foragt? o Grav, har du
 vel udsløttet den store Kierlighed, han bar til
 mig? Har du vel tilløst disse Dine, som tilforn
 har skienket mig saa stor Fornøielse og Glæde?
 Nei! nei! jeg kan ikke tro det, siig mig langt
 heller, ved hvad for et Mirakel du er kommen
 der til, at saadant et kostbart Liggendesæ, som
 nogen Tid har været til, er bleven nedlagt hos
 dig. Jeg tilstaaer det, min Herre! at disse Ord
 ikke lidet opirrede mig til Bredde. Thi denne saa
 høit agtede Liebhabere, og tilbedte dødelige Mens-
 nesse, var ikke saadan en, som J maaskee ind-
 bilder eder, men det var en Indianisk Morian.
 Jeg blev saa forbitret over denne Tale, siger jeg,
 at jeg plutselig gav mig tilkiende, og talte ligeledes
 til Graven paa denne Maade: O Grav! hvi op-
 sluger du ikke denne Vanskabning, som Natus-

de hui
 hver
 Anders
 jeg ind
 g min
 Duus
 Dag
 vor jeg
 n Lieb
 v end
 smerte
 aller
 og J
 is tie?
 agelig
 nbrin
 eg kan
 orlade
 t have
 Over
 frem
 ed, og
 dame!
 r Tid
 de for
 alt for
 er baad
 Herre!
 l overs
 . Ell
 en dor
 delig

ren selv maa ræddes for? eller hvi fortærer du ikke paa engang Liebhaberen med sin Kiereste? Jeg havde neppe udralt disse Ord, førend Dronningen, som havde sat sig ned hos den Sorte, soer op som en Furie, og raabte: Ha! Tyran! Er du den der forarsager min Smerte, bild dig ikke ind, at jeg intet veed det, jeg har længe forestillet mig. Det er din Barbariske Haand, der har sat den jeg elsker, i saadan jammerlig Tilstand, og du er endnu saa grum, at styrte en Elskerinde i Forsvitelse. Ja! jeg er det, svarede jeg i min Brede, jeg er det, der har straffet denne Banskabning efter sin Fortieneste. Jeg burde ligeledes handle med dig, og det fortryder mig, ikke at have gjort det, du har alt for længe misbrugt min Godhed, og i det samme drog jeg min Sabel, at give hende sin fortiente Lon, men hun saas mig an med en foragtelig Latter, og sagde: Holdt din Brede inde! brugte derpaa hemmelig nogle Troldoms Ord, som jeg ikke forstod, og sagde siden lydelig: I Kraft af min Troldoms Kunst befaler jeg dig, at du strax forvandles og bliver til et halv Menneske, og halv Marmor-Steen. Jeg blev da strax min Herre! til det som I seer, Dod iblant de Levende, og Levende iblant de Døde.

Men efterdi Scheherazade merkede, at det var Dag, holdt hun op at fortælle. Men hierte Søster: raabte Dinarzade: Jeg er Sultanen høilig forbunden, og har aleneste hans Godhed at takke, at jeg med saa stor Fornøielse kan høre
 eder.

eder. Min Søster! svarede Sultaninden, vil hans Naade lade mig leve til i Morgen, saa skal I faae Sager at høre, der ikke mindre skal behage eder, end de jeg allerede har fortalt. Havde Schahriar ikke alt besluttet, at lade Scheherazade leve en heel Maaned, saa havde han dog alligevel ikke ladet hende denne Dag henvælte.

Den Femte og Livende Nat.

Ved Nattens Ende raabte Dinarzade: Der som jeg ikke frygtede for at misbruge Ederes Godhed, vilde jeg vel bede, at fuldføre den unge Konges Historie. Scheherazade vaagnede ved sin Søsters Røst, og begyndte saaledes at fortælle: Efterat den ubarmhiertige Troldekvinde, som ikke er værd at bære Dronnings Navn, sagde den unge Konge til Sultanen, havde saaledes forvandlet mig, og ved videre Hexerie fort mig ind i denne Sal, forstyrrede hun min Hovedstad, gjorde Husene til intet, vendte op og ned paa alle Torve og offentlige Pladser, og gjorde en Sø deraf, og Marken til et Udørken, som I seer. Fiskene af de adskillige Farver, som findes i Søen, betyder de fire slags Indbyggere af adskillige Religioner, som vare i Staden, nemlig de hvide Musselmænd, de røde Persianer, som dyrke Iden, de blaae Christne, og de gule Joder. De fire smaa Bierge, vare de fire Der, hvor af mit Kongerige

ge ferte sit Navn. Alt dette har jeg selv hørt af Trold-Qvinden, som til min Plages Forsgelse forkyndede mig det. Men hendes Grumhed fandt sig endnu ikke fornøjet ved mit Riges Undergang, og mit Legems Forvandling. Hun kommer endnu hver Dag til mig, og giver mig paa mine blotte Skuldre 100 Slag af en Tyres Piss, saa Blodet springer ud derefter. Naar hun dette har gjort, skuler hun mig med et grovt Gede-Haars Dække og ifører mig der oven paa denne Brocades Kappe, ikke for at ære, men bespotte mig. Ved disse Ord kunde den unge Konge ikke holde sig længer fra Graad, og Sultanen blev selv saa bange om Hjertet, at han ikke kunde tale et Ord at trøste ham med. Kort derefter loftede den unge Konge sine Dine op til Himmelen, og raabte: O! mægtige Himmel! jeg ydmyger mig under din vældige Forsyns Haand, lider min Ulykke taalmodelig efter din Villie, men jeg haaber dog, at din uendelige Godhed skulle belønne mig. Sultanen, som var denne salsomme Historie blev bevæget, saa vel til Medlidenhed over denne ulyksalige Printz, som til Hævn over hans Fiender, sagde til ham: Siger mig dog, hvor denne trolose Qvinde har vendt sig hen, og paa hvad Sted denne uværdige Liebhaber er, som end og for sin Død er bleven begravet. Min Herre! svarede Printsen, den Sorte er, som jeg allerede har sagt eder, i Graadens Huus, som staaer lige over for dette Slot. Hvor Troldqvinden sig opholder kan jeg ikke

ikke egentlig sig: Men hver Dag ved Solens
 Opgang besøger hun sin Liebhabere, naar hun
 først med blodige Slag har handlet ilde med mig,
 hvilken Grubhed jeg ikke formaar at imod-
 stride. Hun bringer ham en vis slags Drik,
 som er den eneste Underholdning, der hidindtil
 har frelst ham fra Døden, og hun lader ikke af
 at besøge sig over den Fausshed, han fra den
 Dag, jeg hug ham, har øvet imod hende:
 Ukværdige Prints! raabte Sultanen: Intet
 Menneſke kan være mere bevæget over eders Ulyk-
 ke, end jeg, og ingen har nogen Tid hørt saa u-
 sædvanlige Ting. De Skribentere, som vilde
 forfatte eders Historie i Pennen, have den For-
 deel, at fortælle en Historie som overgaaer alle
 de Ting, der ere rare og sælsomme. Der fattes
 ikkun en Ting, det er den tilbørlige Hevn, og
 skal jeg ingen Umage spare, at forskaffe eder den.
 Derefter aabenbarede han Prinszen hvem han
 var og hvorfor han var kommet til dette Slot;
 Og efter at han havde optænkt et Middel, hvor-
 ved han vilde forskaffe ham Hevn, gav han
 ham Underretning derom. De bleve enige om
 Sagerne, og Raadet de oplagde med hinanden,
 blev besluttet den næstfølgende Dag at skulde sæt-
 tes i Værk. Imidlertid kom Natten paa, Sul-
 tanen hvilede sig ud, men Prinszen paa sin Sid-
 de, efter Sædvane maatte vaage; thi siden den
 ulykkelige Nat, i hvilken han var bleven for-
 beret, var der ikke kommet Sovn i hans Dine,
 dog ventede han i et stadigt Haab, snart at blive
 be-

befriet fra sin Elendighed. Om Morgen en tilig
 stod Sultanen op, og paa det han desmageliges
 re kunde forrette sit Forehavende, giemte han
 sin Over-Kiortel, at den ikke skulde være ham til
 Hinder paa nogen Tid, og dermed forsoiede han
 sig hen i Graadens Pallats. Han fandt der us
 tallige mange hvide Bør-Lys brænde, og fornem
 det en meget angenem Lugt, som kom fra gyl
 dene Røgelse-Kar, som hængte der i skion Orden.
 Saa snart han havde fundet Sengen, i hvilken den
 Sorte laae, drog han sin Sabel, og uden Modstand
 fuldkommen ihjelslog ham, og stæbede Legemet ud
 i Slots Gaarden. Derefter lagde han sig selv i
 Sengen igien, skjulte sin Sabel under Overdys
 nen, og blev saa liggende, for at fuldføre det han
 havde begyndt. Trold-Quinden indfandt sig
 strax, og var hendes første Omsorg, at forsoie
 sig hen i Salen til den unge Konge. Hun klæd
 te ham af, og begyndte med uhorlig Grumhed
 at give ham paa Skuldrene de 100. Slag
 med Tyre-Pidsken: Den ynkværdige Prints op
 fyldte forgiæves Pallatset med sit Skrig; Og bad
 hende paa den allerbevægeligste Maade af Bers
 den, at have Medlidenhed med ham. Men dens
 ne Grumme lod ikke af at slaae, førend hun havde
 fuldendet det 100de Tal. Du havde ingen
 Medlidenhed med min Liebhabere, sagde hun,
 derfor vent kun ingen heller af mig.

Scheherazade merkede her, at det var
 Dag, hvilket forhindrede hende at fortsætte sin
 For

Fortælling. Ach du gode Himmel! min Søster! sagde Dinarzade, det har jo været mig ret en umenneskelig Froid-Hex. Men vil I lade det blive derved, og ikke fortælle os, om hun har faaet sin velfortiente Straf? Min hierte Søster! svarede Sultaninden: Jeg forlanger intet heller, end i Morgen at fortælle eder det, men I veed jo vel, at det beroer alene paa Sultanens Billie. Schahriar, som lige saa høit længtes efter at vide Udgangen, var ingenlunde findet, at lade hende henrette. Evert imod han sagde ved sig selv: Jeg vil ikke lade hende myrde, førend hun reent ud har fortalt, den forundringsværdige Historie, skulde det end vare i to Maaneder. Det staaer altid til mig selv, at agte paa den Eed, jeg har giort.

Den Siette og Livende Nat.

Saa snart Dinarzade meente, at det var Tid, at kalde paa Sultaninden, raabte hun: Min Søster! jeg vilde være eder høilig forpligtet, om I nu vilde fortælle os, hvad sig videre i Graas dens Huus har tildraget. Da nu Schahriar ligeledes forsikrede, gierne at vilde høre det, saa vel som Dinarzade, saa begyndte Sultaninden sin Tale om den unge forhevede Konge saaledes: Naadigste Herre! Efter at Froid-Øvinden havde givet Kongen hendes Mand, de roode Slag med Tyre-Pisken, isorte hun ham igien det grove Wede-Haars Klæde, og deroven paa den

Gyl

Gyldenstokkes Raabe, og derpaa gif hun hett
 til Graadens Huns med Graad, Skrig, Hulen,
 og Væklage: Og efter hun havde sat sig ned ved
 Sengen, hvori hun formeente hendes Liebhaber
 laae, raabte hun: Hvilken Grumhed er det
 ikke, at forstyrre en saa heftig og brændendes for-
 liebt Elskerindes Rolighed og Fornoielse, som jeg
 er. O ubarmhiertige Prints! Du bebreider mig
 min Umenneskelighed, naar jeg lader dig føle
 Virkningen af min Smerte, og betænker ikke at
 din Grumhed er endda større end min Hevn. Ha
 Forræder! i det du stod den efter Livet, som
 jeg tilbeder, har du og berøvet mig mit. Ak!
 blev hun ved at sige, talende til Sultanen, det
 laae i Sengen, i Tanke det var den Sorte:
 Min Soel! Mit Liv! vil J da alle Tider tie saa
 stille? Har J da besluttet, at jeg skal døe, uden
 at sige til min Trost, at J elsker mig? Min
 Siel! og eneste Trost, jeg beder, tael dog et ene-
 ste Ord. Sultanen, der stillede sig an, som han
 vaagnede op af en dyb Sovn, efterabede Moris-
 anens Aldmæle, og svarede Dronningen med en
 alvorlig Stemme: Ingen er almægtig uden Him-
 melen alene. Paa disse Ord gav Trold Qvinden
 et heftig Skrig fra sig, af overvættes Glæde ved
 at have hørt ham tale. Min allerkiereste Herre!
 raabte hun: Er det mueligt og horer jeg ret til, at
 J taler med mig? Og hvorfor gjør J mig denne
 hemmelige Bebreidelse? Din Mand's jammer-
 lige Skrig, svarede han, hans Jammerfulde
 Graad, og uafsladelige Suk over din umenneske-
 lige

lige Grumhed imod ham, lader mig hverken Nat eller Dag Rolighed til at sove. Jeg havde forlængesiden været frisk, og kundet talt igien, om du havde befriet ham fra din Trolddom: See det er Marsjagen til min Tausshed, hvorover du beklager dig. Vel an! sagde Trold-Hexen, for at stille eder tilfreds, er jeg bereed til at gjøre, alt hvad I befaler. Vil I, at jeg skal give ham sine forrige Kræfter igien? Ja! svarede Sultanen; Skynd dig, at give ham sin Frihed igien, at jeg ikke mere skal foruroliges af hans sammersulde Skrig! Trold-Hexen gik strax hen ud, tog en Skaal med Vand, og mumlede nogle Ord derover, saa at det blev sydhedt, som det havde været paa Jlden: Dermed gik hun ind i Salen, hvor Kongen hendes Mand var, oste Bandet ud over ham, og sagde: Est du af Naturen skabt til en Steen, saa bliv det og fremdeles til evig Tid, men er det skeet ved min Troldkonst alene, saa tag din forrige Gestalt paa dig igien, og bliv til et Menneske: Hun havde neppe udtalt disse Ord, førend Prinszen befandt sig i sin forrige Tilstand igien, stod op af sit Sted med Glæde, og takkede Himmelen for sin naadige Hielp. Troldqvinden sagde til ham: Pak dig fort, og gaa din Vej herfra dette Slot, og kom her aldrig mere, det vil ellers koste dit Liv. Den unge Konge, uden at svare hende et Ord, gik bort, og stulte sig paa et forborgent Sted, for der at afvarte Udgangen paa denne Handel, som Sultanen med saa stor Lykke allerede havde begyndt.

Smids

helt
 den
 ved
 bha
 det
 for
 jeg
 mig
 føle
 at
 Ha
 som
 Al!
 det
 rre:
 saa
 den
 Min
 ene
 han
 foris
 d en
 dums
 den
 ved
 rre!
 at
 enne
 mer
 sulde
 kes
 lige

Imidlertid kom Troldehexen tilbage i Graadens Huus igien, og som hun ventede altid at tale med den Sorte, sagde hun: Allerkiereste Siel! Jeg har nu udrettet din Befaling, lad nu ingen hindre dig fra, at staae op, og gior mig en Fornoielse derfor, som jeg saa længe har maattet undvære! Sultanen blev alt ved at efterabe den Sortes Maal, og svarede med en trofsig Stemme: Alt hvad du endnu har giort, er ikke nok til at fri mig fra min Svaghed, du maa fra Grunden helbrede mig af den. Min allerkiereste Morian! sagde hun, hvad forstaaer I ved denne Grund? Ei du Ulyksalige! svarede Sultanen, kan du nu forstaae, at jeg mener denne Stad, med sine Indbyggere, og de fire Der, hvilke du ved dit Hæxerie har forstyrret? Fiskene i den Søe reise hver Midnat deres Hoveder op imod Himmelen, og raabe om Hevn over dig og mig. Der har du den sande færdige Marsag til min lange Svaghed, gaar gesvindt, og sæt alting i sin forrige Stand igien, kom saa tilbage, og da vil jeg række dig min Haand, at du skal hielpe mig at staae op. Troldekvinden fuld af Fornoielse og Haab over disse Ord, raabte: Af mit Hierte og min Siel! I skal snart bekomme eders Helsen igien; Thi jeg vil giøre efter alt hvad I befaler: Da derpaa gik hun ned til Søen, tog lit Band i sin Haand, og sprengede det ud over Søen.

Her fornam Scheherazade, at det var Dag, vilde derfor ikke tale videre. Dinarazade

zade sagde til hende: Jeg er ret glad ved, at vide den unge Konge over de Sorte Der befriet fra sin forryllede Tilstand, og seer alt forud, Steden og Indvaanerne ligeledes at være sat i deres forrige Stand. Aleneste jeg er bekymret, inden jeg faaer at vide, hvorledes det løber af med Trold-Quinden. Hav ikkun Taalmodighed en Noie-Tid, svarede Scheherazade; i Morgen skal jeg stille eders Fortængsel, saa fremt Sultanen det vil tilstæde. Schahriar, der allerede, som sagt er, fandt sin Deel af samme Længsel, stod op, at forrætte hvad han havde at bestille.

Den Syv og Livende Nat.

Dinarzade forglemte ikke ved sædvanlig Time at fælde paa Sultaninden: Min Søster! sagde hun, jeg beder at fortælle, hvordan det dog endelig er gaaet til med den heragtige Dronning. Scheherazade efterkom strax hendes Løfte, og begyndte at fortælle med disse Ord: Efterat Trold-Quinden havde sprenget Bandet ud over Soen og Fiskene, havde hun neppe udtalet nogle Ord derover, forend Staden igien paa Dies blikket lod sig tilsyne: Fiskene bleve til Mennesker igien, Qvinder og Born, Tyrker, Christne, Persianer og Joder, Slaverne og Fribaarne, enhver bekom sin forrige Gestalt igien. Huse og Kramboder bleve strax opfyldte med deres Indbyggere, som fandt alle Ting for sig igien

E. en N. I. B. K paa

paa samme Sted og i god Orden, som det i Avde
 været for det blev forberet. Sultanens Følgestab,
 som havde deres Leir paa en vid og bred Plads der
 ved, forundrede sig ikke lidet, da de fornem, at
 de pludselig saae sig i en meget stor, deilig og vel
 bebygget Stad. Troldekvinden, som havde for
 aarsaget den underlige Forandring, hastede med
 Klid igien at gaae til Graadens Huus, at indsam
 le anaenemne Frugter deraf. Min allerfiereste
 Herre! raabte hun, da hun kom ind: Jeg kom
 mer for at glæde mig over eders igien erlangede
 Sundhed og Helbred, jeg har gjort alt hvad I
 forlangede af mig, staae derfor op, og giv mig
 eders Haand: Kom hid, sagde Sultanen til hende,
 i det han endnu taledes den Sortes forstillede
 Maal, og hun kom; Det er endnu ikke nok, sagde
 han, kom nærmere hid. Strax stod han da op,
 greb hende i en Hast om Armen, saa at hun in
 gen Tid havde at fatte sit Sind, og hug med
 sin Sabel i et Hug hendes Legeme i to Dele, som
 faldt hver til sin Side. Efter denne Gierning
 lod han Kroppen ligge paa sin Sted, og gik ud af
 Graadens Huus, at opløse den unge Konge, som
 med stor Længsel ventede efter hans Komme.
 Prints, sagde han til ham, i det han omfavnede
 hannem, glæder og fryder eder, I har nu intet
 mere at frygte for, eders Fiende er ikke mere i Lis
 ve. Den unge Konge takkede Sultanen paa saar
 dan en Maade, som uoksom gav tilkiende, at han
 havde et Hjerter fuldt af Taknemmelighed, om
 skede Sultanen et langt Liv, og al selv onskelig
 Bels

Velstand, Lyksalighed og Velgaaende. J kan nu herefter rolig besidde eders Hoved-Stad, sagde Sultanen, om J ikke vil giøre mig den Ære, at besøge mig i min, som ikke ligger langt herfra, dog vilde jeg med lige saa stor Fornoielse tage der imod eder, og skulde eder der vederfares lige saa stor Ære og Bærdighed, som J kan vente eder her. Stormægtigste Monark! svarede den unge Konge, som jeg til Døden erkjender mig forbunden, mener J da, at J er eders Hoved-Stad og Rige saa nær? Ja, sagde Sultanen, den er ikke over fire eller fem Dages Reise herfra. Der er i Sandhed et heelt Aars Reise, svarede den unge Konge; Jeg vil gierne tilstaae, at J paa en kort Tid er kommen fra eders Hoved-Stad herhid, som J siger, efterdi den da var fortryllet, men saasom den nu ikke mere det er, saa ere og Sagerne ganske forandrede, ikke desmindre vil jeg dog følge eder, om det end var til Verdens Ende. J er jo min Forlosere, og paa det jeg kan overlade eder mit ganske Liv til et Bevis paa min Taknemmelighed, saa vil jeg ledsage eder, og uden mindste Sorg forlade dette mit Kongerige til evig Tid. Sultanen forundrede sig ikke lidet, da han hørte, at han var langt borte fra hans Rige, men siden den unge Konge saa tilstrækkelig beviste det, kunde han ikke mere tvile derpaa. Hvorfore han svarede, det er lige meget, den Umage, at reise tilbage til mit Rige igien, er mig tilfulde got gjort ved den Fornoielse at have faaet eder til en Søn. Thi efterdi J vil

vil følge mig til mit Rige, og jeg selv ingen Børn har, saa vil jeg nu i denne Tid antage eder for min Son, og hermed erklære eder for min Arving og Eftersølgere. Denne Samtale blev endt med en inderlig Omfavning, og derpaa var den unge Konge betænkt at lave sig til Reisen. Alting blev færdiggjort inden tre Ugers Forløb, til det ganske Hoffes og Undersaatternes store Bedrøvelse, som i hans Sted bekom en af hans nærmeste Slægt til deres Konge og Regentere. Endelig begav Sultanen og denne unge Prints sig paa Reisen med 100. Cameler, som vare beladne med en overværes og uskatterlig Rigdom af det Kongelige Skat-Kammer, og bleve ledsagede af 50. velstillede og herlig udrustede Cavalierer. Deres Reise var lykkelig, og da Sultanen, der for i Beien havde bortskicket en Post-Rytter til sit Rige, at anmeldte hans Hjemkomst, anlangede til Hoved-Staden, kom alle de Fornemteste ham i Møde, at tage imod ham, med Forsikring, at i hans lange Fraværelse intet Foranderligt sig havde tildraget. Indbyggerne løbte til i stor Mængde med Himmel-høit Fryde-Skrig, og anrettede Lystigheder, som varede i mange Dage. Dagen efter hans Hjemkomst fortalte Sultanen alle sine Ministre og Raad udførlig, hvad i saa lang Tid havde opholdt ham paa denne Reise, og aabenbarede dem tillige med, at han havde antaget til Arving og sin Eftersølgere paa Troen den unge Konge, der for at blive hos ham sin Livs-Tid, havde forladt sit eget store og mægtige Kongerige.

Rongerige. Paa det at han nu vilde lade dem see sin fuldkomne Naades Tegn, for den Troffab de i hans Fraværelse havde bevist ham, udelede han Skient og Gætz til enhver efter sin Rang, ved det ganske Hof, og hvad Fiskeren angik, efterdi han havde været den fornemmeste Aarsag til den unge Konges Forløsning, gav Sultanen hannem meget Gods, og gjorde ham med ganske Familie lykkelige deres Livs Tid.

Her endte Scheherazade Historien om Fiskeren og Spøgelse. Dinarzade gav hende at forstaae, hun havde fundet stor Fornøielse ders udi, og som Schahriar bekiendte det samme, sagde hun til dem begge to, at hun vidste endnu en anden, som var langt smukkere end den forrige, og dersom Sultanen vilde tillade hende, saa vilde hun begynde at fortælle den tilkommende Nat; Thi nu var det for silde, saasom Dagen begyndte at skinne. Schahriar, som erindrede sig, at han havde bestemt Sultaninden en heel Maaned at leve udi, og ellers ønskede at vide, om denne ny Historie kunde være saa behagelig, som hun den lovede, stod op i det Forsæt, det tilstundende Nat at høre deryaa.

Den Otte og Livende Nat.

Dinarzade forglemte ikke, efter Sædvane at kalde paa Sultaninden, da det var Tid. Madame! sagde hun, jeg veed ikke hvad mig
 R 3 fals

fattes, men det veed jeg nok, at en af eders Historier, som I med saa stor Belevenhed fortæller, kunde være mig ikke en ringe Hielp imod den Sinds Besværlighed, der plager mig. Scherherazade, uden at svare derpaa, begyndte strax saaledes at føre sit Ord til Sultanen:

Historie

Om

De tre Calenders, Kongelige Printser, og fem Fruentimmer i Bagdad.

Allernaadigste Herre! sagde hun: Under Calife Haroun Alraschids Regiering til Bagdad, hvor han holdt Hof, var engang en Pasts Dragere, som uagtet sin ringe og sure Handtering altid var flog, og derhos lystig i Sindet. En Morgen, som han med Dagens Begyndelse stod efter Sædvane paa et Sted ikke langt fra hans Huus med en stor Kuro, og ventede, om nogen havde hans Tieneste nodig, kom et ungt velskabt Fruentimmer med et stort Netteldugs Sløier over Ansigtet gaaendes, og sagde ganske venlig til ham: Hør Dragere! tag eders Kuro, og følg mig efter! Drageren, som blev ganske indtaget af disse saae saa venligen udtalte Ord, tog sin Kuro, satte den paa Hovedet, og fulgte hende efter, sigende: O lykkelige Dag! O artige Dag! Strax derpaa stod Fruentimmeret stille ved en tilluft Dør, og bankede paa, og blev op-

luf-

Si
tals
den
her
traf

st

talis
togs
laste
dte
det
delse
fra
om
ngt
ugs
nske
ro,
nske
ed,
lgte
rige
tulle
op
luf

luffet af en gammel ærværdig Christen, med et langt hvidt Skæg, den samme lagde hun, uden at tale et eneste Ord til ham, Penge i Haanden; Men denne Christen, som vidste hvad hun begierede, gik ind igien, og kort derefter kom han tilbage, og bragte en stor Krukke med kostelig Wiin udi. Tag denne Kurb, sagde Fruentimmeret til Drageren, sæt den i eders Kurb! og følg mig efter. Drageren gjorde ligesaa, og alt som han gik, sagde han: O lyksalige! O angene- me og frydefulde Dag. Gomsfruen stod stille ved en Blomster- og Frukt-Kram-Bod, hvor hun udsøgte sig adskillige Sorter af Æbler, Persis-ker, Moreller, Dvæder, Limoner, Citroner, Myrthen, Basilikke-Blomster, Lillier, og man- ge andre vellugtende Urter. Hun befalede Dra-geren, at lægge det altsammen i en Kurb, og føl- ge hende efter. Da de kom til en Slagter-Bod, lod hun sig tilveie 20. Pund af det allerbeste Kiød, hvilket hun ligeledes befalede Drageren at lægge i Kurven. I en Urte-Bod tog hun Capers, Agurker, Stenbril og andre udi Edike indsyl- tede Kryder. I en anden kiøbte hun Valste Nødder, Hassel-Nødder, Mandler, og andre saadanne Frufter. Alle disse Sager befalede hun Drageren at lægge udi sin Kurb, hvilken der han saae, at Kurven blev fuld deraf, sagde han til hende: Min ærlige Gomsfrue! hun burde sagt mig, at hun havde havt saa meget Provis- ant nødvendig, saa vilde jeg have taget en Hæst eller Cameel til Hielp at bære det. Skulde I kiøbe

endnu liden af flere, saa fik jeg for tung en Byrde at bære. Jomfruen smilede ved denne Skient, og befalede ham paa nye at følge hende. Hun gik videre ind paa et Apothek, og forsynede sig med allehaande velkugtende Vand, af Nellekker, Muskater, Peber, Ingefer, et stor Stykke Umbra, og andre Indianiske Specerier, hvoraf Dragerens Kuro blev ganske fuld, og hun befalede ham at følge. Derpaa ginge de begge sammen, indtil de komme til et prægtigt Pallats, hvis forreste Deel var udstaffered med skionne Villere og en Elfenbeens Port. Der bleve de staaende og Jomfruen bankede ganske sagte paa med Hammeren.

Paa dette Sted blev Scheherazade Dagen vaer, og holdt op at tale. Dette, min Søster! sagde Dinarzade, er reent ud at bekiende, en Begyndelse, som lover noget Naar. Jeg troer ikke Sultanen skal vilde berøve sig selv den Fornoielse, at høre dette ud til Enden. Schabriar, som virkelig ikke havde i Sinde at foranstalle Sultanindens Død, ventede med Længsel efter den følgende Nat, for at fornemme, hvad der i Pallatset, hun havde talt om, vel vilde tildrage sig.

Den Ni og Livende Nat.

Den tilig for Dag opvaagnede Dinarzade, lod sig med disse Ord til Sultaninden forlyde: Min Søster! Er I vaagen, saa beder jeg
at

at fare fort med Historien, I begyndte i Gaar. Scheherazade begyndte og strax paa efterfølgende Maade: Imidlertid nu Komfruen og Drageren stod og ventede indtil Døren paa Pallatset blev oplukket, gjorde han sig 1000de Tanker ved sig selv: Han undrede sig paa, at saa deilig en Komfrue som hun, vilde selv gaae til Torvs, at Fiobe ind; Thi han kunde vel see, hun var ingen Slavinde: Hendes fortreffelige Skabning syntes ham at være alt for adelig til, at hun ikke skulde være sribaaeren, og tilligemed en fornemme Person: Han havde gierne erkyndiget sig derom hos hende selv, men just som han vilde lukke Munden op at tale til hende, kom endnu en anden Komfrue og lukte Døren op, hvilken var saa deilig, at han blev ret forstrefket derover, eller saa heftig rørt, at han nær havde ladet Kurven falde, med alt hvis der var udi. Han havde aldrig seet nogen Skionhed, der lignede dens, han der saae for Dine. Komfruen, som havde ført ham hid, merkede strax hans Forvirring, og Aarsagen hvoraf den rørte hid. Hun fandt sin Fornoielse derudi, og havde saa stor Lyst af at kunde betragte Dragerens Geberder, at hun glemte Døren, der var bleven oplukt. Kom ind, min Søster, sagde den deilige Dorvoaterste til hende, hvad venter I ester? Seer I ikke, at den arme Mand er saa forslæbt, at han ikke kan mere. I det hun nu var gaaet ind med Drageren, lukkede den anden Komfru Døren i igien, og de ginge saa alle tre igiennem et skiont Forhuus,

Byr
tiemt,
Hun
de sig
kker,
Am
vora
befa
sam
lats,
onne
de de
paa

Da
Sø
inde,
troet
Sør
nar,
talle
ester
der i
sig.

de,
fors
jes
at

ind i en meget vid og stor Gaard, omgivet med mange skønne Gallerier, som gavede næstbeliggende Kammere den allerstørste Anseelse. Ved Enden af denne Gaard var en prægtig udyppet Sofa og Trone, besat med Diamanter og store Perler, og runden omkring hængte Indianske Gyldenstykker af fortreffelig Arbeide. Midt i Gaarden stod et stort Kar af hvid Marmor med skönt klart Vand udi, som Strømmeviis flød ud af Halsen paa en Metals Løve. Drageren, saa belastet som han end var, efterlod dog ingenlunde at betragte dette Huses Prægtighed, og den Reenlighed, som fandtes der allevegne: Men det han allermost gav Agt paa, var den tredie Jomfrue, der sad paa den omtalte Trone, og var endnu langt deiligere, end de andre to. Denne stigede ned af Tronen, saa snart hun blev de andre vaer, og gik dennem i Møde. Han domte af den Erbødighed, de andre bar for hende, at hun maatte være den Fornemste, hvorudi han ikke tog fejl: Denne Jomfru hedde Zobeide, den der havde lukket Døren op Safie, og Amine var hendes Navn, der havde været i Byen, at indkøbe. Zobeide sagde til de andre: Mine Søstre! seer I ikke, at den arme Mand er sær dig at styrte under, Lasten, han bærer, hvi løser I ikke ham den af? Herpaa tog Safie og Amine fat hver paa sin Side af Kurven, Zobeide hialp til med, og de løstede den alle tre ned paa Jorden. De begyndte at tomme den, og efter at det var skeet, tog den livsalis

ge Amine Penge frem og betalte Drageren rundelig.

Dagen, som nu begyndte at bryde frem, paalagde Scheherazade Taushed, men derved fik endnu Schahriar større Forlængsel at fornemme det Dorige. Hvilket denne Første satte sig fore den paafølgende Nat at høre.

Den Tredivte Nat.

Den næstfølgende Morgen, da Dinarzade var opvågnet af Utaalmodighed, inden hun kunde faae det tilbage staaende af den begyndte Historie at høre, sagde til Sultaninden: For Himmelens Skyld min Søster! dersom J ikke sover, saa beder jeg at fortælle os, hvad de tre deilige Somfruer gjorde med al den Proviant Amine havde indkøbt. Det skal J faae at vide, svarede Scheherazade, om J vil høre flittig til. Drageren, der var meget vel tilfreds med de Penge han havde faaet, skulde nu tage sin Kurs og gaae bort igien: Men han kunde ingenslunde overtale sig selv dertil, og formerkede, at han blev opholdt ved den Fornøielse, han fandt, at skue tre saa rare Skønheder, som syntes for ham at være af lige Angenemhed; Thi Amine havde ogsaa taget sit Støier af, og han befandt hende ikke mindre deilig end de andre. Det aleneste kunde han ikke begribe, at han ingen Mand's Personer saae der i Huset, da dog den største Deel af de

Saa

Sager, han havde baaret der hen, som tør
 Frugt, adskillige Sorter Kager, og indfultede
 Ting, tierte egentlig til Folk, som vilde drikke
 og holde sig lystige. Zobeide tænkte i Begyn-
 delsen, at Drageren holdt sig saa længe op for
 at drage sit Veir, men da hun fornam, at det
 varede alt for længe, spurte hun ham ad: Hvad
 bier I efter? Er I ikke fornøiet med den Betal-
 ling, I har faaet? Min Søster, sagde hun vi-
 dere, vendende sig til Amine, giver ham flere
 Penge, at han kan gaae fornøiet herfra. Min
 Jomfru! svarede Drageren, dette holder mig
 ikke oppe, min Umag er mig alt for vel betalt,
 jeg seer vel, at jeg har begaaet en Uhosflighed,
 det jeg har opholdt mig her længere, end jeg
 burde. Men jeg haaber, hun er saa god,
 at tilgive mig den Forundring, jeg gior mig der-
 over, ikke at see nogen Mand's Person hos tre
 saa store Skionheder. Et Fruentimmer's Selskab
 uden Mand's Folk er lige saa sørgeligt, som et Selskab
 af Mand's Personer uden Fruentimmer.
 Man siger i Bagdad for et gammelt Ordsprog:
 At man aldrig kan være fornøiet ved et Taffel,
 uden man er selv Fierde, og siden de nu ere tre
 udi Tallet, kunde de vel have den fierde nodig.
 Jomfruerne begyndte hiertelig at lee over denne
 Dragerens skiemtefulde Tale, og derefter sagde
 Zobeide med en atvortlig Mine til ham: Min
 Ven! I gaaer noget for vidt med eders Ubesker-
 denhed, i hvor vel I ikke forriener, at jeg skulde
 indlade mig i nogen Samtale med eder, saa vil
 jeg

Jeg dog sige eder, at vi ere tre Søstre, og holde
 vores Sager saa hemmelige, at ingen faaer noget
 deraf at vide. Vi har alt for stor Marslag til,
 at frygte at nogle ubestredne Folk skal blive kundige
 derom, og har vi læst en Autor, som siger: Be-
 var din Hemmelighed vel, og aabenbar ikke di-
 ne skjulte Ting for nogen, hvis der rober sig,
 er ikke mere Herre derover, naar dit Hjerte ikke
 kan holde dit Anliggende forborgen, hvorledes
 skal da dens Hjerte, som du har aabnet dig for,
 følge det? Mine Jomfruer! Svarede Drageren:
 Af eders Anseelse kunde jeg strax slutte, at I
 maatte være Personer af stor Forstand, og jeg
 har ikke sluttet feil. I hvor vel Lykken ikke har
 forundt mig saa store Midler, at jeg ved dem har
 kunnet ophøje mig selv fra min ringe Handtering
 til en større Bestilling, saa har jeg dog derfor
 ikke efterladt at øve min Forstand, saa meget
 mueligt, ved Læsning i Bøger om Videnskaber,
 og i Historier, og I maa forlade mig, at jeg
 siger, jeg ogsaa har læst en Regel i en anden
 Autor, hvilken jeg altid lykkelig har øvet mig udi:
 Vi skjuler ifkun vore hemmelige Anliggende,
 siger han, for dem, som al Verden fiender, at
 være ubestredne Folk, som ifkun vilde misbrue vo-
 res Fortrolighed. Men bruger derimod ingen
 Betænkning i, at aabne vort Hjerte for floge Folk,
 efterdi vi ere forsikrede, at de vide at kunde følge
 det. Hos mig er en hemmelig Sag saa vel fors-
 varet, som den laae skjult i et Kammer, hvortil
 Nøglen er borte, og Døren forseglet.

Sebeide
 for:

fornam vel, at denne Dragere havde god sund Fornuft, men som hun derhos merkede, at han vel torde have Lust til at være med i deres Laug, de vilde give hinanden imellem sig selv, sagde hun smilende til ham: J veed, at vi have lavet os paa et lidet Maaltid imellem os selv, men J veed jo vel ogsaa, at vi derpaa have anvendt andre seelige Omkostninger, og det var ubilligt, at J blev deelagtig derudi, uden at give noget dertil med. Den skionne Safie bejaede hendes Søsters Mening herudi, sigende til Drageren: Min Ven! har J ikke hørt, hvad man siger for et gammelt Ordsprog: Har J bragt noget med eder, kan J og nyde noget hos os, men hvis ikke det, faaer J at gaae eders Bei bort med i det. Her maatte mueligt Drageren uagtet al sin Bestalenhed have staaet med Skamme, havde ikke Amine, som mægtig tog hans Partie, sagt til Zobeide og Safie: Mine Søstre! Jeg beder eder, lader ham blive hos os; Det gøres ikke nødvendig at sige eder, at han vel skal fordrive os Tid den, J seer selv, hvor dygtig han er dertil, og jeg forsikrer, at jeg uden hans Billighed, Behendighed og Hurtighed i at følge mig, i saa kort Tid ikke havde fundet indkiøbe saa mange Vasre. Skulde jeg igienkalde al den lystige Skiemt, han brugte under Beis, fandt J ikke Uarsag at forundre eder over, at jeg nu tager hans Partie. Over disse Amine Ord blev Drageren saa glad, at han faldt ned i Knæ for hende, og kyskede Søsteren for denne livsalige Persons Fodder, og da han

han stod op igien, sagde han: Heitærede Jomfrue! Hun har i Dag gjort mig lykkelig, og beviist mig saa stor Godhed, at jeg aldrig kan sulte takke hende. I det Øvrige, mine Jomfruer! sagde han til dem alle tre, efterdi I gjør mig saa stor Ære, saa tænker ikke, at jeg vil misbruge den, eller ansee mig som værdig til at kunde fortiene den. Nei, jeg vil stedsse holde mig selv for eders allerunderdanigste Slave. Ved Slutningen af disse Ord vilde han give Pengene tilbage igien, han havde bekommet, men den ærbare Jorde befalede ham at beholde dem, sigende: Hvad engang er kommet af vore Hænder, til dem som have gjort os Tjeneste, det kommer ikke tilbage til os igien.

Morgen-Roden, som i det samme brød frem, forvoldte, at Scheherazade holdt op at tale. Dinarzade, som havde hørt paa hende med største Altsomhed, blev derover hiertelig bedrøvet, men hun havde Marsag nok til at trøste sig selv igien; Thi Sultanen, som var begierlig efter at vide, hvad der vilde videre hende sig imellem de tre Jomfruer og Draegeren, stod op at bestille sine sædvanlige Forretninger.

Den Første og Tredivte Nat.

Dagen derefter manglede Dinarzade ikke, ved sædvanlig Tid at vække Sultaninden, og sige til hende: Min Søster! sover I intet, saa
be:

beder jeg, at imens vi venter efter Dagen, der nu snart vil bryde frem, I da vil blive ved at fortælle eders begyndte Historie. Scheherazade vendte sig til Sultanen, sigende: Jeg vil med Deres Majestæts Tilladelse da fornøie min Søster i sit Forlangende saaledes: Jobeide vilde ikke tage Pengene tilbage igien af Drageren, men sagde til ham: Min Ven! jeg er tilfreds, at I bliver hos os, men erindrer eder, at det skeer med de Biskor, at I, som vi har forlangt, vel forvare vores Hemmelighed, og tillige med Ærbødigheds og Belansthændigheds Regler vel i Algt at tage. Imidlertid førte Amine sig af sine Bye-Klæder, kittede sin Kiol op med et Bælte, at hun kunde være desfriere at forrette sin Handtering, og begyndte at lave Bordet til rette. Hun bar alle slags Ketter derpaa, satte Vinflasker og guldene Skaaler paa Skienke-Bordet. Derpaa gik Jomfruerne til Bords, og befalede Drageren at gjøre det samme, hvilken var uendelig fornøiet med at sidde til Tafels med tre saugemeen skionne Personer. Da de havde spist en føie Tid, tog Amine, der havde sat sig nær ved Skienke-Bordet, et Bæger og en Skaal, skienkede i for sig, og efter Arabernes Sædvane drak selv først. Herpaa skienkede hun i for sine Søstre, som drukke en efter anden, og da hun fyldte Skaalen fjerde Gang, overleverede hun den til Drageren, som i det han annammede den, kystede Amine paa Haanden, og sang en Bise, før end han drak, hvis Indhold omtrent var denne:

At ligesom Vinden tog den gode Lugt med sig fra alle vellugtende Steder, hvor den blæste igiennem, saa bekom og denne Viin af hendes Haand en langt herligere Smag, end den ellers af Naturen havde. Denne Vise fornøiede Gensfruerne, som og syngede med efter deres Viis. Endelig! Selskabet var vel fornøiet under Maaltidet, som varede temmelig længe, og hvorved intet fattedes, som kunde gjøre det angenehm. Det var derover snart blevet Aften, som Saffie i alle deres Navne førte Ordet, og sagde: Staaer op Drager, og gaaer bort: Det er nu Tid at I forseier eder herfra. Men Drageren, som umuelig kunde overtale sig til saa hastig at forlade dem, svarede: Ach mine Gensfruer! Hvor vil I, jeg skal gaae hen i den Tilstand, jeg nu befinder mig udi? Jeg er saa got som fra mig selv over de Sager, jeg har seet, siden jeg kom her hid: Og efterdi jeg desforuden har drukkit mere, end jeg pleier, kunde jeg aldrig finde Veien hjem til mit Huus. Tillader mig, at blive her i Nat! Jeg vil være hvor I befaler: Thi jeg behøver ikke ringere Tid til at sætte mig i den Stand igien, som jeg var udi, da jeg kom herhid: I hvor vel jeg ikke tviler paa, at jeg jo lader den beste Deel af mig blive tilbage her efter mig. Amine tog endnu anden gang Dragerens Parti, og sagde: Han har ret, mine Søstre! jeg rakker for den Begiering, han har gjort til os. Han har gjort os temmelig lystige, og dersom I elsker mig saa høit, som jeg indbilder mig, saa vil jeg bede, at I lader
 I, en Nat I. B. Der

Der ham blive hos os, at han i Aften kan fordris
 de os Tiden. Min Søster, svarede Zobeide:
 Vi kan ikke aflaae eders Begiering, vendte sig
 derpaa til Drageren, og sagde: Vi vil vel end
 nu bevise eder den Naade; men sætter denne Be
 tingning derhos: At i hvad vi kan tage os fore
 at bestille, enten i en eller anden Sag, saa maa
 I ikke engang lukke Munden op, at spørge om
 Aarsagen dertil; Thi dersom I vil fritte os om
 Aarsager, som ikke angaaer eder i ringeste Maade,
 saa torde I maaskee faae noget at høre, som eder
 ikke skulde behage. Tag eder derfor vel i Agt,
 og vær ikke alt for meget nysgierig, at udforske
 Aarsagen til vores Handel. Jomfru! svarede
 Drageren, jeg lover, at tage dette saa nøie i Agt,
 at I ikke skal finde Anledning at besvære eder over
 mig, eller straffe mig for min Ubekkedenhed. Min
 Tunge skal i denne Sag være ubevægelig og min
 ne Dine skal være som et Speil, der ikke behol
 der, hvad det har seet. Paa det, at jeg kan
 give eder tilkiende, sagde Zobeide til ham, at
 hvad vi har begieret af eder er ikke nylig oprettet
 iblant os, saa gaaer hen, og læser hvad der
 staaer skrevet over vores Dør. Drageren gik
 hen og læste disse Ord, som vare skrevne med stor
 re forandte Bogstaver: Hvem der vil tale
 om Sager, som han ikke angaaer, den
 faaer det at høre, som han ikke gierne vil.
 Da han havde læst dette, kom han tilbage i Aften
 og sagde: Mine Jomfruer! Jeg sværer eder til
 at

at I skal ikke høre mig tale om noget, som ikke mig angaaer, eller er eder Magt paaliggende. Efter denne gjorde Aftale, lavede Amine alting til Rette til Aftens Maaltid, og efter at hun i Salen havde antændt mangfoldige af Aloë og Ambra gjorde Bop: Lys, som gavede en liflig Lugt og herlig Skin fra sig, satte hun sig med sine Søstre og Drageren til Taffel; De begyndte brav at spise, drikke, synge og oplæse Vers: Jomfruerne havde Lust til at drikke Drageren fuld, under det Skin at drikke deres Skaal. Ingen lystig og skientsom Tale blev sparet, og de sadde nu i deres allerbeste Blæde, som de horte, at der blev banket paa Porten.

Her maatte Scheherazade holde op at fortælle, saasom hun blev Dagen vaer. Sultanen, som ikke vilde, at jo Resten af denne Historie vilde blive ligesaa værd at høre, som det første, stod op, at gaae til sine Forretninger.

Den Anden og Tredivte Nat.

Med samme Nats Ende raabte Dinarzade paa Sultaninden: Min Søster! dersom I ikke sover, vil jeg bede at fare fort med Historien om de tre skønne Jomfruer og Drageren; Jeg længes hiertelig, at vide hvad det var, som bankede paa Porten. Det skal I faae at høre, svarede Scheherazade, og jeg forsikrer eder, at Sultanen min Herre skal finde det værd at høre.

høre paa. Saa snart Zomfruene, blev hun ved at sige, hørte, at det bankede, løb de alle tre hen, at vilde lukke op. Alene Ste Safie, som denne Forretning i Eærdeleshed tilhorte, var den Hurtigste og tog Forspringet, hvilket, da de andre saae det, bleve de tilbage, og ventede, indtil hun kom og meldede an, hvo der saa sildig kunde have noget hos dem at forrette. Safie kom igien, og sagde: Mine Søstre! her tilbyder sig os en skøn Leilighed, at henbringe en god Deel af Natten med Lyst og Kørnsielse, og dersom I vil, som jeg, saa vil vi ikke lade den gaae af Hænder. Der ere tre Calendere uden for Porten, i det mindste komme de mig saa for paa Klæde, Dragten, men det underligste hos dem, er, at de ere alle tre blinde paa det høire Øie, og har raget deres Hoved, Skiegl og Dienbrøne. De foregive, at være nylig komne til Bagdad, hvor de aldrig tilforn have været, og saasom det er Nat, og de ikke vide, hvor de skal faae Herberge, saa har de ungefær banket paa vores Port, og beder for Himmelenes Skyld, at lukke dem ind. Det er dem ligemeget hvor vi vil vise dem hen at ligge, og naar de kun maae være under Tag, vil de gierne være fornøiet med Heste, Stalden. De ere unge og seer temmelig vel ud, det synes mig ogsaa, at de har god Forstand, men jeg kan ikke bærge mig for Latter, naar jeg tænker paa deres arrige Gestalt, at de ere hverandre saa lige: Her begyndte Safie saa hiertelig at lee, at begge de

andre og Drageren ikke kunde holde sig for
 Latter. Min tiere Søstre! sagde hun fremdes
 les, vil vi lade dem komme herind? Det er
 umuelia andet, end at vi jo maae sættes denne
 Dag i langt større Fornøielse end vi har begyndt,
 med disse Folk, saasom jeg har beskrevet eder
 dennem. De vil ikke være os til nogen Hinder,
 men begierer kun et Natte=Leie, og har i Sinde
 saa snart det bliver Dag, at tage Afsked igien.
 Zobeide og Amine vilde vel ikke gierne tilstaae
 Saffie hendes Begiering herudi, saasom de selv
 best vidste Aarsagen hvorfor, men hun lod
 dem see saa stor en Begierlighed, at naae denne
 Gunst hos dem, at de ikke kunde nægte hende
 den. Saa gaaer da sagde Zobeide til hende,
 og lad dem komme herind, men forglemmer ikke
 at erindre dem, at de jo ikke spørger efter de
 Ting, som ikke gaaer dem an, og lader dem
 læse hvad som staaer skrevet over Døren. Der
 paa løb Saffie bort med Glæde at aabne Dø
 ren, og kort derefter kom hun tilbage igien med
 de tre Calendere. Ved Indgangen af Salea
 gjorde disse en dyb Compliment imod Zomfruene,
 som vare opstaaen, for at tage imod dem, og
 sagde høfligen til dem, at de skulde være dem
 hiertelig velkommen, og det var dem fiert, at
 have fundet Veilighed til, i nogen Maade at
 kunde tiene dem, og saasom de vel kunde fores
 stille sig, at de maatte være trætte af Reisen,
 bad de gierne, at de vilde behage at sætte sig
 ned hos dem. Denne Zomfruens Høflighed
 saa

saa vel som og Stedets Praat og Herlighed
 satte disse skionne Bertinder i største Anseelse hos
 Calenderne, men forend de satte sig ned, og
 ungefær fik Dinene paa Drageren, og fornam,
 at han snart var klædt som endeel andre Art
 Calenders, der i adskillige Meninger ere stridige
 imod dem, og ikke rager Skieg eller Dienbryne,
 begyndte en af dem at sige: See! det lader li-
 gesom denne var en af Rebellerne, vores Ara-
 biske Brodre. Den halv sovende Drager,
 hvis Hoved var forstumlet af Vinen, han havde
 drukket, sandt sig fornærmet ved disse Ord,
 reiste sig op af sit Sæde, og med et foragteligt
 Diesyn svarede Calenderne: Sætter eder ned,
 og befatter eder ikke med Sager, som eder intet
 angaar. Har I ikke læst hvad der staar skrevet
 over Døren? Bilde eder kun ikke ind, at al
 Verden skal skikke sig efter eders Maneer. Min
 Ven! svarede den Calender, der havde talt,
 bliv ikke vred, det skulde giøre os ont, at have
 givet eder Narlag dertil, og ere derimod eders
 ydmygste Tienere. Jomfruerne, for at fore-
 komme al Strid og Uenighed, mængede sig der-
 imellem, og stiftede Fred. Da Calenderne
 havde sat sig til Taffels, lagde Jomfruerne dem
 for at spise, og den lystige Safie var sær om-
 hygelig for at skienke i for dem.

Scheherazade taug her stille, saasom hun
 fornam, at det var Dag. Sultanen stod op
 at forsoie sig til sine Forretninger, og haabede

næste Dag at høre mere af Historien; Thi han havde en stor Forlængsel at vide, hvordan Calenderne vare blevne blinde, just alle tre paa et Die.

Den Tredie og Tredivte Nat.

En Time for Dag, vaagnede Dinarzade, og sagde til Sultaninden: Min kære Søster! fortæller mig dog, jeg beder, hvad videre har tildraget sig imellem de tre Zomfruer og de tre Calenders. Hiertelig gierne, svarede Scheherazade, og begyndte saaledes: Da Calenderne efter Behag havde spiset og drukket, gave de tilsiende, at de gierne vilde have den Ære at holde en liden Musik, om de ellers havde Instrumenter ved Haanden, hvilket Zomfruerne vare vel tilfreds med, og gif Safie hen at hylde sig med de tre Ting. I et Diehlis ^{er} i Landet brugelig Floite, en af Calenderne ^{er} i Landet brugelig Kloite, en anden ^{er} Persianisk Kør, og den tredie en Tromme, og begyndte de alle tre at spille en Aria. Zomfruerne, som fiendte denne Aria, sang alle tre med, og alt som de sang, maatte de for Eaters skyld holde op imellem, for de lystige Ord som fald ind derudi. Men midt i deres største Fornøielse, da Selskabet var allerlystiaft, banskedes der paa Porten igien. Safie lod af at synge, for at gaae hen og see hvem det var. Men Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade til Schahriar: Deres Majestæt maa vide, hvorefore

fore man saa sildig til Aftens bankede paa Porten, og dette var Aarsagen: Calife Zoroun Alraschid pleiede ofte ved Natte-Tider ubekiendt at udgaae, for at fornemme om alting var stille i Byen, og om der skede ingen Allarm. Denne Nat var Calife med sin Stor-Bezier Giafar, og Mejrour hans Cammer-Herre i en lykkelig Stund udgangne, i det de nu ginge igiennem denne Gade, hvor disse Jomfruer boede, og hordte Spillen, Syngen, og stor Latter, siger han til sin Bezier: Gaae hen og banker paa Porten, hvor denne Allarm er, jeg vil gaae ind, og erkyn- dige mig om dens Aarsag. Bezieren forestillede ham forgieves, at det var kun Fruentimmer, der den Aften holdt sig lystig, og maaskee vare blevne varme i Hovederne af Vinen, de havde ~~man~~ han skulde betænke sig at gaae der ind, for ikke i denne ~~Drags~~ at giøre sig selv til Skam- me for dem, det var endelig ~~den bestemte Tid~~ at man kunde forstyrre deres Lystighe- ~~Det er~~ lige meget, svarte Calife, banker ikkun paa, jeg vil derind: Det var altsaa Stor-Bezieren Giafar, der paa Califens Befaling, der ikke vilde være bekiendt, havde banket paa disse Jomfruers Port. Saae lufte op, og da Bezieren ved Skinner af et Bor-Lys, hun havde i Haanden, saae saa stor en Skionhed for sine Dure, vidste han meget vel, at spille sin Person. Han giør- de hende en stor Compliment, og sagde med en ærbodig Mine til hende: Min Jomfrue! vi ere tre Riobmænd fra Mossoul, som for ti Dage si- den

den ere ankomne med kostbare Værelse, hvilke vi
 have hentlagt i en Kabin eller Pak-Huus, hvor
 vi have vores Herberge, men i Dag har vi væs-
 ret hos en anden Kiebsmand, som havde budde-
 os til Giest. Han tracterede os vel, og som Vis-
 nen begyndte at stige os i Hovedet, lod han en
 Hob Dantserinder hente. Det var alt Nat, og
 imidlertid de dantsede, Instrumenterne spillede,
 og Selskabet var hoi-lystlig, kom Bagten, og
 tog nogle af os i Arrest, vi vare saa lykkelige,
 at redde os over en Muur: Men som vi ere frem-
 mede, og tilmed noget beskientede, befrygte vi
 os, at blive antastede, forend vi kunde komme
 til vores Kabin, som er langt herfra. Derfor,
 mine Zomsfruer! saasom vi gif her forbi, og paa
 Musiquen horte, at her var endnu Folk oppe,
 tog vi os den Frihed til at banke paa, med vds-
 mygste Begiering, at laane os Huus til det blis-
 ver Dag. Dersom de synes, vi ere værdige til,
 at have Deel i deres Lystighed, vil vi beslitte
 os paa, at indhente det igien, som nu ved denne
 Ophold, for vores Skyld er bleven forsommen.
 Hvis ikke, saa bevise os dog den Naade, at vi
 ma^g ligge paa det ringeste Sted i eders Gaard,
 at hvile under. Imedens han dette taledede, havde
 Saffie Tid noie at betragte dem alle tre, og som
 hun af al deres Bæsen vel kunde formeke, at
 de ikke vare gemene Folk, eller Kiebsmænd, som
 de gave sig ud for, saa sagde hun til dem: Jeg
 er ikke Fruer her i Huset, men vil De have Taal-
 modighed et Dieblif, skal jeg strax bringe dem

Svar. Safie gif bort at berette sine **E**stre, hvad hende skeet var. De raadsloge hvad de skulde giøre: Men som de af Naturen var godhiertige, og allerede havde bevist de tre Calenders den samme Gunst, besluttede de, at lukke dem ind.

Scheherazade vilde blive ved at fortælle, men som hun merkede, at det var Dag, holdt hun op, og Schabriar ventede med Længsel efter den tilkommende Nat, for at see sin Nysgiærighed fornoiet.

Den Fierde og Tredivte Nat.

Sinarzade, der var lige saa begierlig som Sultanen at fornemme, hvad der videre var skeet i de tre Zomfruers Huus ved Calife Harouns Ankomst, forglemte ikke ved god Tid at kalde paa Sultaninden, indstændigst bedende, at fare fort med Historien, hvilket oa Scheherazade med Sultanens Forlov giorde paa efterfølgende Maade: Da nu Calife, hans Store Bezier, og Cammer Herren vare blevne indførte af den skionne Safie, hilsede de Fruentimmerne og de tre Calenders paa det allerhøfligste. Zomfruerne toge vel imod dem, og eftersom Zobeide anlaae dem for Riobmænd, talde hun, som den Fornemste, til dem med en alvorlig Mine, sigende: Velkommen! Men for alting tager det ikke ilde op, at vi udbeder os en Gunst af dennem. Hvad Gunst forlanger de vel af os, min Zomfrue

sva

svarede Stor-Bezieren; Kunde man vel nægte
 saa store Skionheder deres Begiering? Det er,
 sagde Zobeide, at de vilde see, og ikke tale, spør-
 ge eller udforske Aarsagen til hvad de maatte mues-
 ligt faae at see, som dennem ikke angik, paa det
 at de ikke skulde faae de Ting at høre, som ikke
 var dem behagelige. Eders Villie skal efterleves,
 Jomfrue! svarede Giafar: Vi ere hverken Spots-
 tere, eller utidig Nysgierrige: Det er os nok, at
 tage vore egne Sager i Agt, og ikke befatte os
 med de, som ere os uvedkommende. Der-
 paa satte enhver sig ned, og man begyndte de
 Sidstkommende til Velbehag paa ny at drikke
 Vinring. Imidlertid at Giafar holdt Snak med
 Jomfruerne, kunde Calife ikke lade af at foruns-
 dre sig over deres ugemene Skionhed, lystige
 Gemyt, og store Forstand. Paa den anden Si-
 de syntes ham ingen Ting mere underligt end
 disse Calendere, der just alle tre vare blinde paa
 det høire Die, hvorom han gierne havde erkyn-
 diget sig: Aleneste den Regel, man havde fores-
 krevet ham og hans Selskab, stod ham i Veien,
 at tale derom. Naar han over alt dette betrag-
 tede det kostbare Bostabs nette og pyntelige Or-
 den, og den Renlighed, her fandtes i dette Huus,
 kunde han ikke andet end ansee det for Hæxerie.
 Da de nu havde brugt allehaande fornøielige Ly-
 stigheder, stode Callenderne op fra Bordet, og
 dansede efter deres Maade en artig Dants, hvil-
 ket endnu mere forøgede den gode Tanke, Jom-
 fruerne havde fattet om dem, saa og satte dem i
 Naas

Maade hos Calife og hans Selskab. Da Calenderne havde fuldført deres Dants, stod Sofabeide op, og tog Amine ved Haanden, sigende: Staaer op min Eoster! Forsamlingen tager det ikke ilde op, at vi bruger vores Heilighed, og lader ikke deres Nærværelse skrække os fra, at gjøre de Ting, vi pleier at forrette. Amine, som vel forstod hvad hun dermed vilde sige, stod op, tog Kade, Tallykener, Glaster og Skaaller af Bordet, saa vel som og Instrumenterne, Calenderne havde spillet paa. Sæfie stod heller ikke ledig, hun seiede Salen, satte alting, som var kommen i Uorden, paa sit Sted igien, putsede Boy-Lysene, og satte andre friske i Steden igien. Da alt dette var gjort, bad hun de tre Calendere at sætte sig paa den ene Side, og Calife med sit Selskab paa den anden Side af Salen: Hvad Drageren angaaer, da sagde hun til ham: Staaer op, og laver eder til at hielpe os, i det vi tager os fore; Et Menneske, der hører Huset til, maa ikke være ledig, Drageren, der nogenledes havde sovet sin Ruus ud, stod hastig op, og da han havde stukket sin Riortel op under Beltet, sagde han: Jeg er færdig, hvad er der at bestille? Det er got, svarede Sæfie: Vie kun, til I bliver kaldet, I skal ikke længe faae Lov at legge Hænderne udi Skjodet, kort derefter saae man Amine komme frem med en Stoel, hvilken hun satte midt i Salen, derefter gif hun hen til et Cabinet, og da hun havde aabnet Døren, gav hun Drageren et Bink, sigende

sigende: Kom og hjælp mig! Da de vare nu ind-
 gangne, kom han lidet derefter ud igien med tvende
 sorte Hunde i Haanden, hver ved en Lænke, der
 sad fast i deres Hals-Baand, og de syntes at
 være jammerlige tilredte med Slag af Vidste.
 Zobeide, som sad imellem Calenderne, stod strax
 op, og forsoiede sig hen til Drageren, sigende:
 Belan! lader os forrette vor Amt; Hun strog
 sine Ermer op over Albuen, tog en Vidst i
 Haanden, som Safie gav hende, og sagde:
 Dragere! giv min Søster Amine en af disse
 Hunde igien, og bring mig den anden hid.
 Drageren gjorde som Zobeide befalede, og da
 han kom til hende igien, begyndte Hunden, han
 havde i Haanden, at skrige, og med en meget yd-
 myg Mine og opretted Hoved saae paa Zobeide:
 Aleneste hun agtede hverken Hundens bedrø-
 vede og til Medlidenhed bevægende Geberder, els-
 ket hendes Skrig, som opfyldte det ganske Huus,
 men pidskede hende saa længe hun kunde røre sig,
 og som hun fornem, at hun var tret, fastede
 hun Vidsten fra sig paa Jorden, tog Hunden
 sat ved Forbenene op til sig, og saae begge med
 forrigfuld Mine paa hinanden, og græd tilhobe.
 Endelig tog Zobeide sit Torklæde frem, viskede
 Taarene af Hundens Dine, kyskede hende, og les-
 verede hende saa fra sig til Drageren, sigende:
 Søer nu denne hen, som J tog hende, og bring
 mig den anden hid igien. Drageren forte den
 forpidskede Hund bort i Cabinetet, tog den an-
 den af Amine Haand, og ledte den til Zobeide,
 som

som handlede lige saa ilde med Denne, som med den Første. Derefter græd hun med hende, kysede hende, og lod Drageren tage den at føre bort, men Amine tog sig selv den Umage paa, og ledte den ind i Kammeret igien. Imidlertid forundrede Calife, Calenderne, og de øvrige i Forsamlingen sig høilig over denne haarde Medfart. De kunde ikke begribe, hvorfor Zobeide, med saadan Grumhed pidskede Hundene, som efter mahometanske Religion urene Dyr, og siden græd med dem, vaskede deres Taarer af, og kysede dem. De knurrede ved sig selv derover, i Synderlighed Calife, der med større Utaalmodighed end de andre, forlangede, at vide Aarsagen til det, som kom ham saa selsom for, gav derfor sin Bezier et Tegn, at han skulde erkjendige sig derom, aleneste Bezieren vendte sit Hoved hen paa en anden Side saa længe, indtil han blev nødt til ved andre Tegn at svare, det var endnu ikke Tid, at fornoie hans Nysgierrighed. Zobeide blev endnu staaendes nogen Tid midt i Salen, for at komme til sig selv igien efter den Mattighed, hende var overfalden ved at pidske Hundene. Min Søster, sagde endelig Safie til hende: Behager I ikke, at vende om til eders Sted igien, at jeg og paa min Vis kan spille min Person. Jo! svarede Zobeide, og satte sig dermed ned imellem Calife, Giasar, Mesroux og Calenderne.

Allernaadigste Herre! sagde herved Scheherazade til Sultanen, hvad deres Majestæt nu have hørt, kommer dem uden Tvil underligt for, men jeg forsikrer, at alt hvad jeg endnu har tilbage at fortælle, er endnu langt selsommere, dersom de ellers vil tillade mig, at fuldende Historien den tilkommende Nat. Sultanen gav sit Forlov dertil og stod saa op, efterdi det var hoi Dag.

Den Femte og Tredivte Nat.

Aldrig saa snart var Dinarzade den efterfølgende Dag bleven vaagen, førend hun raabte: Min Søster! dersom I ikke sover, saa beder jeg igien at fange an paa vores deilige Gaar-Dags Historie. Sultaninden vendte sig om til Sultanen, og talte efterfølgende Ord: Allernaadigste Herre! Da Zobeide havde sat sig paa sit Sted igien, sat det ganske Selskab en Tid lang stille: Endelig sagde Safie, som havde sat sig paa Stolen midt i Salen, til hendes Søster Amine: Min hierte Søster! Jeg beder, I vil staae op, I veed nok, hvad jeg dermed vil sige: Amine stod op, og gik i et andet Cabinet, og bragte der udaf med sig et Futteral med gult Uilast overtrokken, som var bestuget med gult og grøn Silke, og dermed til Safie, aabnede Futteralet, da toa en Luth der udaf, og rakte hende. Safie toa den af hende, og efterat hun havde stemmet den, spillede hun

med
Eys
føre
paa
lertid
eige i
Med
eide,
som
og
er af
der
tørre
at
elfom
han
jierent
saa
Segn
rnoie
ndnu
omme
var
Sø
er I
at jeg
So!
imels
derne.
Al

hun derpaa, og sang derhos en Aria om den
 smertelige Kraværelse, med saa stor Livsalighed,
 at Calife og alle de andre bleve som henrykte
 derved. Efter at hun nu saaledes med flagelige
 og bevægelige Gebærder havde udsjunget, sagde
 hun til den angeneme Amine: Tag nu I den
 hen min Søster! og gjør i mit Sted Selskabet
 lystig med at synge og spille; Thi min Stemme
 vil ikke mere staae mig bi. Hiertelig gierne svar-
 rede Amine, tagende Luthen af hendes Haand,
 og da hun havde gjort et Forsøg, om den var
 vel nok fremmet, spillede hun og sang derhos lige-
 ledes snart om samme Materie, men med langt
 større Sindets Bevægelse, og var hun saa hef-
 tig rørt, eller rettere at sige, af Ordenes Kraft,
 dem hun sang, saa indtaget, at hun ved Ariens
 Udgang blev ligesom alle hendes Kræfter for-
 svandtes; Tobeide, som vilde give hende sin
 Fornoielse tilkiende, sagde: Min Søster! I har
 gjort eders Sager forunderlige, man kan nok
 see, at I finder den Smerte, I saa vel veed at
 udtrykke. Amine havde ikke Tid at svare til
 denne Høflighed; Thi hendes Hierte var blevet
 saa beflemt, at hun ikke tænkte paa andet, end
 at forskaffe sig Luft, i det hun løste op om sig,
 og lod det ganske Selskab see, ikke en hvid Hals
 og Bryst, som saadan en Jomfru, som Amine
 burde have, men fuld af Ar og store Ribler,
 hvilket forarsagede Tilskuerne en indvortes Ang-
 gest og Gruen: Men deraf havde hun ikke des-
 mindre ingen Rettelse; Thi hun faldt hen i en
 stærk Besvimelse.

Men

Men, Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade: Jeg tager mig ikke i Nat, at det er alt Daa. Og derpaa holdt hun op at tale, og Sultanen stod op. Dersom det ikke engang allerede havde været besluttet hos denne Første, at opsætte Sultanindens Død, saa havde han dog alligevel ikke endnu denne Gang givet Befaling, at lade hende myrde; Thi hans Begierlighed var alt for stor til at høre saa behagelig en Historie fortælle ud til Enden.

Den Siette og Tredivte Nat.

Efterat Dinarzade havde, som hun pleiede, opvagt Sultaninden, sagde hun til hende: Min hierte Søster! Jeg beder kierligst, at fare fort med Historien om Jomfruerne og de tre Calenders: Hvorpaa Scheherazade igien begynde te sin Tale saaledes: Da Zobeide og Safie løbe nu hen, at komme deres Søster til Hielp, funde de en af Calenderne ikke holde sig fra at sige: Vi maatte heller have bleven liggendes under aabent Himmel, end komme herhid, at see dette ynkelige Syn. Calife Haroun, som hørte dette, gik hen til Calenderne og spurgte dem ad, hvad dette skulde betynde? En af dem svarede: Min Herre! vi vide ikke mere deraf, end I selv, hvad sagde Calife, har I ikke hiemme her i Huset? Og kan I ikke give os nogen Underretning om disse tvende sorte Hunde, og denne saa ilde medbehandlede, og i Daanelse henfaldne Jomfrue? E. en R. I. B. M Min

Min Herre! svarede Calenderne, vi have aldrig været i dette Huus førend nu for et Dieblig siden/ førend I ankom. Herover forundrede Calife sig hoilig og saade: Maaskee! denne veed bedre Besked derom? En af Calenderne vinkede ad Draggeren, og spurde ham ad, hvorføre de sorte Hunds vare saaledes blevne pistede, og Amines Bryst syntes som Saargiort? Min Herre! svarede Draggeren, jeg kan svære eder til ved Himmeten, at om I veed intet af alle disse Ting, saa veed jeg mindre derom at tale. Vel er det sandt, jeg har hiemme her i Staden, men har aldrig i mine Dage været her i dette Huus tilforn, og forundrer I eder paa, at see mig her, saa undrer jeg mig ikke mindre, at befinde mig selv i eders Selskab; Men allermost undrer jeg mig over, at man ikke seer en eneste Mand's Person hos disse Fruentimmer. Calife og de andre, saa vel som Calenderne havde hidindtil staaet i de Tanker, at Draggeren havde været i deres Tieneste, og kunde givet dem Underretning om hvad de forlangede at vide: Calife, som havde besluttet at vide sig fornøiet, det maatte koste hvad det vilde, sagde til de andre: Vi ere nu her syv Mand's Personer, og have kun med tre Fruentimmere at giøre, lad os begiere af dem, at give os Esterretning, og hvis de vejer sig med det gode at giøre det, saa ere vi i den Tilstand, at kan tvinge dem. Stor-Beszieren Gaifar satte sig imod dette Anslag, foresstillende Calife, hvad der vilde paafølge, men for Calenderne lod han sig ikke det ringeste merke, hvem

den

Denne Første var, og talte med ham, som med en Kjøbmand: Min Herre! sagde han, betænk dig, at vi bør bevare vores Ære. I veed jo vel, med hvad for Vilfor de toge imod os i deres Huus, vare vi ikke da selv Skyld derudi, om os vederfores nogen Fortred? Det er ikke venstelig, at de skulde have fordret saadanne Løster af os, om de ikke havde været i Stand til at hevne sig, i Fald vi vilde bryde vores Eilsagn.

Dermed tog Beyleren Calife til en Side, og viftede til ham: Deres Majestæt! Matten faaer snart Ende, og altsaa maa de have Taalmodighed den korte Tid, i Morgen kan vi tage disse Fruentimmer fangne, og føre dem for deres Trostne, og der tvinge dem til aabenbare det, vi forlanger at vide. I hvorvel nu dette Raad var et fornuftig Raad, saa blev det dog alligevel forkastet af Calife, som befalede ham at tie, sigende: Jeg kan ikke vente saa længe, men vil strax høre deres Erklæring. Det stod ifkun paa, hvem der skulde føre Ordet: Calife fortangede af Calenderne, at de skulde giøre en Begyndelse, men de undskyldede sig. Endelig bleve de enige, at Drageren skulde giøre det. De lavede sig alt færdige til, at giøre dette farlige Spørsmaal, som Zobeide der havde hiulpet Amine til rette af sin Besøkmesse, og havde hørt dem tale temmelig høit og lydellig, kom til dem, og sagde: Hvad taler I om, mine Herrer! og hvad have I at stride om? Drageren tog strax Ordet, og svarede: Madame!

me! disse Herrer forlanger, at J vil erkære eder, hvorfor J saa ilde handlede med de tvende sorte Hunde, derefter græd med dem, og hvi den i Alfmaat faldende Jomfrue har sit Brøst saa fuld af mange Nar og Skrammer? Da det er det, de have befalet mig at spørge om: Er det saa mine Herrer! spurdte Jovide, Calife, Calenderne, og det ganske Selskab ud med en meget alvorlig Minz, at J have befalet ham, at giøre dette Spørsmaal? Ja! svarede de allesammen, undtagen Giasar, som ikke mælede et eneste Ord. Derpaa talte hun dem til med en Stemme, paa hvilken man vel kunde merke, hun fandt sig fornærmet. Førend vi beviste eder den Godhed, J forlangede af os, har vi, for at hindre al Misfornoielse, som vi kunde vente af eder, siden vi ere alene, taget det Løfte af eder, at J ikke skulde spørge om de Sager, som eder ikke angik, paa det J ikke skulde igien faae det at høre, som kunde mishage eder. J gjorde dette Løfte, og vi tog imod eder, og tracterede eder efter Muelighed paa de beste Maader, ikke desmindre understaaer J eder dog, at bryde eders Ord: Vel er det sandt, at vores egen alt for store Godhed imod eder, har lokket eder dertil, men des uagret kan dog alt saadant ikke i ringeste Maader undskyldes eders Udfærd imod os. Ved Slutningen af disse Ord slog hun tre Gange stærk i Hænderne, og stampe med Foden, og raabte: Kommer gesvint her ind! Strax aabnede sig en Dør, og see! spy store sorte stærke Glas

Slaver komme ind i Salen med deres blotte
 Sabeler i Hænderne, disse bemægtigede sig strax
 hver en af de syv Mand's- Personer, slæbte dem
 midt hen i Salen, kastede dem ned til Jorden,
 og lavede sig til, at hugge deres Hoveder af.
 Man kan sate forestille sig, hvor heftig Calife
 herover maa være bleven forskrekket. Han fors-
 trod, endskiont nu forsilde, at han ikke havde
 efterfulgt sin Stor-Beziers Raad. Samtidigt
 var det kommet saa vidt, at denne uheldige Første
 Giacfar, Mesrou, Drageren, og de tre Cas-
 tenders skulde betale deres ubesindige Mysaiers-
 righed med deres Liv. Dog førend det skede,
 spurde en af Slaverne Zobeide ad, om hun be-
 falede, at de skulde fare fort med deres Herrets-
 ning? Nei, hi! svarede hun, jeg maa først tale
 noget med dem: Madame! raabte den Unast-
 fulde Dragere, lad mig for Himmels Skyld
 ikke slaae ihjel, og bøde de andres Forseelse!
 Jeg er uskyldig, men de alle skyldige. Ach!
 blev han grædendes ved at sige: Ingen har
 Skyld i denne Ulykke, uden disse forbandede
 enoiede Calenders, der er ingen By til, som
 is kommer i Ulykke for disse ilde merkede Folkes
 Skyld: Jeg beder hende, ikke at holde den første-
 lige saa god som de sidste, og betænke, det er
 tanat smukkere, at tilgive et saa elendig og fra-
 al Hjelp forladt Menneffe, som jeg, end at op-
 ofre det i sin Brede. Zobeide, i hvor vred
 hun var, kunde dog neppe holde sig for at lee af
 dette Dragerens Klagemaal, vendte sig fra ham,
 uden

eder,
 forte
 i Af-
 uld af
 t, de
 mine
 verne,
 vorlig
 dette
 und-
 Ord.
 , paa
 a fors
 dhed,
 dre al
 siden
 3 ikke
 angik,
 hore,
 Posten
 , efter
 mindre
 Ord:
 , store
 men
 ingeste
 Ved
 Gange
 n, og
 e aabs
 stærke
 Glæ

uden at svare, til de andre sigende: Svaret mig! og beretter mig, hvem I ere, hvis ikke, har I kun et Dieblif at leve udi. Jeg kan ikke tro, at I have været ærlige og brave Folk i eders eget Land, i hvordan det ellers hænger sammen; Thi hvis saa var, havde I brugt mere Beskedighed og Ærbødighed imod os. Den af Naturen utaalmodig Calise udstod en langt større Smerte i sin Siel, end de andre, da han fornam, at hans Liv stod i et fortørnet Fruentimmers Haand, dog begyndte han at fatte noget Haab, da han hørte, at hun forlangede at vide hvem de vare; Thi han kunde ikke indbilde sig, at hun skulde lade dem henrette, naar hun havde faaet Underretning om hans høie Stand. Han befalede derfor sin Bezier, og sagde: At han strax skulde aabenbare, hvem han var. Men denne kloge og forstandige Mand, som vilde spare sin Herres Ære, og ikke offentlig udsprede den Skam og Skiendsel, han selv havde paaført sig, svarede ifkun dette: Vi have vel forstient det. Ja! omendskiont han end havde villet det adlydet sin Herres Befaling og talt, saa havde dog Tobeide ikke givet ham Liv dertil; Thi hun havde alt vendt sig om til Calenderne, og fordi hun saa de vare Ænsiede, spurgte dem ad, om de vare Brødre; En af dem svarede for alle de andre: Nei! min Tomsfrue! Vi ere saa vidt Calenders, fordi vi har paataget os deres Leve- Maade; Ere I da fødte Ænsiede? spurde hun en af dem. Nei! svarede han, jeg er

er bleven det formedelst et særdeles Tilfald, hvilket enhver skulde fore sig til Nytte, om det var beskrevet. Derefter lod jeg Skieg og Dienbryne rage, og gjorde mig selv til Calender. Ligeledes samme Svar fik Zobeide af den anden, aleneste den tredie svarede, for at give tilkiende, at vi ikke ere gemene Folk, saa maa I vide, at vi ere tre Kongl. Printser. Om endskiont vi aldrig har seet hinanden før, saa har vi dog fundet Veilighed at aabenbare hverandre sin Stand, hvilken jeg kan forsikre, stammer fra berømte Konger i Verden. Paa disse Ord stillede Zobeide sin Brede, og sagde til Slaverne: Giver dem liden Frihed, men bliver I her! De som vil fortælle os deres Historie, og paa hvad Maade de ere komne i dette Huus, dem skal I lade gaae, hvor hen de selv vil; Men dem, som ikke vil giøre os den Fornoielse, skal I ingenslunde skaane.

Her taug Scheherazade, og saa vel hendes Taushed, som den fremskinnende Dag, gav Schahriar tilkiende, at det var Tid at staae op; Hvilket denne Første og gjorde, men med det Forsæt, den efterfølgende Nat videre at høre Scheherazade, saasom han ønskede, at vide, hvo disse tre Calendere vare.

Den Syv og Tredivte Nat.

Dinarzade, som altid havde en stor Fornoielse af Sultanindens Historie, vækkede hende op den efterfølgende Nat med disse Ord: Min Kiere Søster! dersom Jintet sover, saa vil jeg bede eder, at i are fort med Calendernes angeneme Historie. Scheherazade bad Sultanen om Forlov dertil, da da han havde bevilliget hende den, sagde hun: Naadigste Herre! de tre Calendere, Calife, Stors Bezieren Giafar, Ober-Kæmmeren Meirour, saa vel som og Drageren, havde allesammen sat sig ned midt i Salen paa God-Tapetet, i Nær værelse af de tre Jomfruer, og Elaverne, som hver Publif vare færdiae til paa Befaling at udrette deres Embede. Drageren, som fornam at det ikke kostede mere, at redde sig ud af saa stor en Fare, end ved at fortælle sin Historie, begyndte da først at tale, sigende: Min Jomfrue! i Historie veed hun alt, og i hvad Anledning jeg er kommen her hid. Kan aitsaa hvad lider jeg end nu maatte have til overs at fortælle, snart blive bragt til Ende. Hendes Søster fandt mig paa et Sted, hvor jeg som en Last-Drager ventede indtil nogen vilde leie mig for Penge, og roa mig bort med sig. Jeg fulgte hende efter i Biin-Kiel Deren, til Urte-Kæmmer. B den til Citron og andre Frugt-Handlere, Sukker Bagere, og paa Apotheker, hvor hun opfoldte min Kurv, jeg havde paa mit Hoved, med saa mange slags Raadre, at jeg til sist neppe kunde gaae, saa tung

var den at bære, og under saadan Byrde
 kom jeg hid, og I havde den Godhed at lade mig
 blive hos eder, hvilken Naade jeg i Eviighed al-
 drig skal forglemme, og dermed har min Historie
 Ende; Som Drageren nu havde holdt op at tale,
 sagde Zobeide til ham: Saa påk dig da
 strax fort du kom aldrig mere for vores Dine!
 O nei, Zomfrue! svarede Drageren, lad mig
 endnu blive her nogen Stund, jeg beder ydmyg-
 geligst, det var jo ubillig, at jeg skulde fornøje
 de andre med min Historie, og jeg skulde være saa
 ulukkelig, ikke at maatte høre deres igien, og der-
 med tog han sin Plaz paa Gulvet ved en Sofa,
 og var inderlig glad, at see sig befriet fra en Fare,
 som havde foraarsaget ham saa stor Forstrækkelse.
 Efter ham fordte en af de tre Calendere Ordet,
 vendende sig til Zobeide, som den fornemteste
 iblant dem, der havde befalet ham at tale, og be-
 gyndte sin Historie saaledes:

Historie

Om

Den første Calender, en Kongelig Prints.

For at berette eder, min Zomfrue! hvorledes
 jeg har mist mit høire Øie, og Ursagen
 hvorfor jeg har iført mig denne Calender-Dragt,
 maa jeg først sige eder, at jeg er en Kongelig
 Printz. Kongen min Fader havde en Broder,
 M 5 der

der lige saa vel som han regierede i et nær ved ham paa grænsende Rige; Den samme havde tvende Børn, iblant hvilke Prinszen og jeg fast vare fødte i et Aar tilsammen. Efter at jeg havde nu udkært alt hvad jeg burde at lære, gav Kongen min Fader mig en sømmelig Frihed, i hvilken jeg gemeentlig gierne engang hver Aar reiste hen at besøge Kongen min Farbroder, hvor jeg og forblev to eller tre Maaneder, og derefter forføiede mig hjem igien. Disse ofte igientagne Reiser gav Prinszen min Fætter og mig Andledning til at stifte et særdeles fortrølig, og synderlig Venskab tilsammen. Da jeg den sidste gang besøgte hannem, tog han med langt større Glæde imod mig, end han nogen Tid tilforn havde gjort, og som han en Dag vilde tractere mig, gjorde han dertil meget store Anstalter, og da vi havde siddet temmelig længe til Taffels og vel spiset paa begge Sider, sagde han til mig: Min Fætter! I skal aldrig kunde giette, hvormed jeg siden eders sidste Besøgelse har havt at skaffe? Det er nu Aar og Dag siden jeg efter eders Bortreise bestilte mange Arbeids-Folk, for at føre et vis Forsæt i Verk, som jeg da havde i Tanker. Jeg haver ladet opreise en Bygning, som nu er færdig, saa at man kan boe derudi. Det falder eder vel ikke fortrydeligt, at bestue den, aleneste I maa først gjøre mig en Eed, at I vil være mig tro og skiule den Hemmelighed, jeg vil aabenbare eder. Saasom nu den Fortrolighed og Venskab, der var os imellem, ikke tillod mig, at forsage ham noget, saa

gjorde

gjorde jeg hannem og strax den forlangende Fed,
 og derpaa saade han til mig: Væ efter mig her;
 jeg skal paa Diebliffet være hos eder igien. Det
 varede heller ikke længe, førend han kom tilbage
 igien, førende ved Haanden et prægtigt klædt
 Fruentimmer, af ubeskrivelig stor Deilighed.
 Han sagde mig ikke, hvem hun var, og jeg
 torde ikke spørge derom. Vi satte os saa til-
 lige med Jomfruen til Taffels igien, talte om
 adskillige Sager, og drak lystig omkring paa
 hinandens Sundhed. Derefter sagde Prinszen
 til mig: Min Fætter! her er ingen Tid at
 spille, hav den Godhed for mig, at ledsage
 dette Fruentimmer hen til en Side, hvor I finde
 der en med Hvelvinger opført nye Begravelse
 for eder. I kan lettelig slutte, at Døren staaer
 aaben, gaaer der ind med hinanden, og bier,
 jeg skal snart komme til eder. For at holde
 min Fed trolig, begierede jeg ikke at vide mere
 om denne Sag, men tog hende ved Haanden,
 og førte hende i Maanestien lykkelig hen til Ste-
 det, min Fætter havde talt om. Vi vare neppe
 komne ind i Graven, at jo Prinszen fulgte os i
 Hælen efter, og lod sig see med en liden Glaske
 fuld af Vand, en Haffe, og en Pøse med
 Salt udi paa Armen. Haffen betiente han sig
 af, at nedrive den tomme Graves Hule, der
 var midt under Hvelvingen; han tog Stenene
 en efter anden bort, satte dem hen i en Krog.
 Derefter grov han i Jorden, og jeg blev vaer
 en Lem eller Dør, som var under Graven.

Dens

Denne løstede han op, og neden under var det øverste af en Bindel-Trappe at see. Herpaa vendte min Fætter sig til Fruentimmeret, og sagde: Madame! her seer I, hvor iaiennem man skal komme til det Sted, jeg har talt med eder om. Fruentimmeret gik paa disse Ved hen, og stigede ned ad Trappen, og Prinsien gjorde sig færdig, at følge hende efter: Tog vendte han sig først om til mig, og sagde: Min Fætter! jeg er eder uendelig forbunden for den Umag, I har paataget eder, jeg takker derfor, og ønsker, at I maa leve vel! Min kiere Fætter! raabte jeg, hvad skal alt dette betynde? Lader eder nøie med hvad I har seet, svarede han, og gaaer tilbage igien, som I er kommet fra.

Saa vidt naaede Scheherazade, da den fremkommende Dag forhindrede hende videre at tale. Sultanen stod op, og havde stor Længsel efter at vide, i hvad Henseende Prinsien og dette Fruentimmer ligesom levendes begrove sig selv. Var derfor meget utaalmodig, inden Natten kom, at han kunde faae nærmere Underretning derom.

Den Otte og Tredivte Nat.

Derksom I ikke sover, min Søster! raabte Dinarzade for Dag, saa b. der jeg at fortlætte din forste Calenders Historie, og efterdi
Schah!

Schabrier ligeledes forsikrede, at hun gjorde ham en Fornøielse dermed, blev hun fremdeles ved at fortælle: Madame! sagde Calenderen til Sof-beide. Jeg kunde intet mere lokke udaf min Fætter, og saae mig derfor nødt til at tage Af-sked fra hannem. Da jeg nu kom tilbage igien til Kongens min Farbroders Pallads, begyndte Biinen, jeg havde druffet, at fortunle mit Hovet, saa jeg maatte søge mit Kammer, og be-give mig til Rolighed. Om Morgenen da jeg vognede og betragtede, hvad mig den forrige Nat var vedefaret, derhos noie overveiede alle denne Hændelses Omstændigheder, faldt jeg paa de Tanker, det maatte have været en Drøm. I denne Indbildning sendte jeg og Bud hen, at la-de fornemme, om det faldt Prinszen min Fætter beleiligt, at tage imod min Besøgelse? Men som jeg fik dette Svar tilbage igien, at han ikke hav-de soved hiemme i Nat, og man ikke vidste, hvad ham var vedefaret, hvor over hver Mand var inderlig bekymret, saa merkede jeg vel, at den synderlige Hændelse med Graven, var alt for sands-færdig. Dette gif mig nær til Hierte, jeg und-slog mig fra alle Selskab, og gif hemmelig ale-ne ud paa den almindelige Kirke-Gaard, hvor adskillige Begravelser vare at see. Jeg beskuede dem alle, og søgte den ganske Dag, men funde ikke finde den jeg søgte efter, og dette holdt jeg forgieves i 4. Dage. Man maa derhos vide, at dette tildrog sig i Kongens min Farbroders Fraværelse, som i mange Dage havde været bors-te

Det
epaa
og
nem
med
Ved
ntien
og
Mit
den
erfor,
Fæls
nde?
arede
kom

den
re at
ængs
en og
de sig
inden
e Un

t.
aaable
t forte
fterdi
chab

te paa Jagt: Hvorfore jeg ikke havde Lyst at op-
 pebie hans Hiemkomst, men tog Afsted, og bad
 hans Ministre, at giøre min Undskyldning, rei-
 sede dermed hjem til min Faders Hof, hvorfra
 jeg tilforn ikke pleiede at være saa længe borte.
 Jeg efterlod altsaa Kongens min Fætters Bes-
 tienterne ikke i en ringe Sorg og Bekymring over
 deres Printsens Udeblivelse, thi den Eed jeg hav-
 de soret, forbandt mig til at holde den Hemmelig-
 hed forborgen, at jeg ikke torde aabenbare det
 for nogen, og derved løse dem af deres Angest.
 Endelig ankom jeg til min Faders Hoved-Stad,
 hvor jeg imod Sædvane fandt Slots-Porten bes-
 sat med en stærk Vagt, af hvilken jeg ved Ind-
 gangen blev omringet. Jeg spurte, hvad dette
 skulde have at betyde? Og Officieren, der forte
 Ordet, svarede mig: Prints! Armeen har i Ste-
 den for Eders Fader, som ikke er mere til, ud-
 valt Stor-Bezieren til Konge, i hvis Navn jeg
 og nu forkynder eder Arrest. Paa disse Ord tog
 Vagten fat paa mig, og forte mig ind for Ey-
 rannen. Dømmer nu selv, Madame! om
 min Forundring og Smerte. Denne oprørige
 Bezier havde i lang Tid baaret et uforsontlig
 Had til mig, hvis Aarsag var denne: Jeg var
 i min Ungdom en stor Elskere af, at skyde med
 Arm-Bosse, som jeg nu en Dag gif omkring
 paa et Gallerie uden paa Slottet, at forlyste
 mig, kom en Fugl flyvende, efter hvilken jeg
 skød, men traf feil, saa Pilen til al Ulykke
 foer hen i et af Stor-Bezierenens Dine, som
 sam-

samme Dag ligeledes gik ude paa sit Valladses
 Gallerie, at tage frisk Luft, og rev ham Diet
 ud af Hovedet. Saa snart jeg fornam denne
 Ulykke, som imod min Billie var hannem
 vederfaaret, løb jeg selv hen, at gjøre min
 Undskyldning. Men han fattede et heftigt
 Had imod mig, som han ved denne Leilighed
 gav tilkiende, da han saae mig i sin Bold.
 Han løbtil mig som et rasende Menneske
 trykte sin Finger dybt ind i mit hoire Øie,
 og rev det selv herud. Seer nu! paa denne
 Maade er jeg blevet Enøiet. Denne, min Fas-
 ders Chrones uretmæssige Besiddere, lod det
 endnu ikke blive ved denne Grumhed, han lod
 mig indslutte i en Kiste, befalede Bødelen, at
 føre mig langt bort fra Slottet, hugge mit Hø-
 ved af, og kaste mig for de vilde Dyr og Rov-
 fugle. Bødelen med Kisten paa Rygaen, til-
 ligemed en anden Mands Person til Hest, holdt
 stille paa Marken at udrette hans Befaling;
 Men min Graad og Taare bragte dem dog saa
 vidt, at de havde Medynk med mig. Gaaer
 bort, sagde de til mig, forsoier eder flux ud af
 Kongeriget, og seer eder vel for, at I aldrig
 kommer der mere; I maatte derved ellers styrte
 eder selv og os i Ulykke og Fordervelse. Jeg
 takkede dem for denne beviste Maade, da var
 ikke saa snart alene, forend jeg trøstede mig selv
 over mit Øies Forliss, med den Erindring, at
 have undgaaet en større Ulykke. I den Til-
 stand, jeg nu befandt mig, kunde jeg ikke-gjøre
 no

t op-
 bad
 reis-
 orfra
 porte.
 Bes-
 over
 hav-
 æelig-
 e den
 ngest.
 Stad-
 n bes-
 Ind-
 dette
 forte
 Stes
 ud-
 in jeg
 D tog
 Ty-
 om
 oriske
 onligt
 g var
 med
 krtng
 rlyste
 en jeg
 Ulykke
 som
 sam-

nogen stor Reise, om Dagen skulde jeg mig raad
 de hemmeligste Steder, og om Natten al jeg saa
 vidt mine Kræfter vilde tillade. Endelig anlant
 gede jeg i Kongens min Farbroders Rige, og
 forsoiede mig hen til hans Hoved-Stad. Jeg
 fortalte ham udførlig Aarsagen til min sorgelige
 Tilbaekkomst, og den jammerlige Tilstand, jeg
 befandt mig udi. Ak! raabte han: Var det
 ikke nok at miste min Søn! og skal jeg endnu
 oven i Kiøbet erfare min saa fiere Broders Død,
 og see eder i saa bedrovet en Tilstand? Han gav
 mig sin Bekymring tilkiende, at han ikke kunde
 faae nogen Kundskab om hans Søn, i hvor stit
 tig han end havde ladet efterforske. Denne uhyr
 salige Fader udøste mange Taarer, imedens han
 taledede, og kom mig saa bedrovet for, at jeg ikke
 længere kunde imodstaae hans Jammer. Saa
 dyr en Eed, som jeg end havde gjort Printsens, min
 Fætter, saa umuelig var det mig dog nu længe
 at tie, men jeg fortalte Kongen hans Fader alt
 hvad jeg vidste. Han hørte mig an med Taals
 modighed, og da jeg havde udtalt, sagde han til
 mig: Min Søn! Eders Fortælling giver mig
 endnu god Forhaabning. Det er mig bekjendt,
 at min Søn har ladet bygge en Grav, jeg veed
 og omtrent paa hvad Sted vi efter eders Forevis
 ning skal finde den. Men efterdi han i Hjemmes
 lighed har ladet den gjøre, og begjært eders Taals
 modighed, at følge den med, saa holder jeg det for
 raadeliat, at vi for Kongens Skyld alene tør søge
 efter den. Han havde endnu en anden Aarsag,
 hvors

hvorfor han ikke vilde sige mig den mindre, at
 andre skulde faae den at vide, og denne var heel
 vigtig, som I herefter skal faae at høre. Vi
 forklædte os begge to, og ginge ud igiennem Haves-
 Døren, som stod aaben, langt ud paa Marken.
 Vi vare ogsaa lykkelige, at vi fandt det vi
 søgte efter; Jeg fiendte Graven, og var saa
 meget desmere glad derover, som jeg længe hav-
 de leedt efter den forgieves. Vi gik derind, og
 fandt Jern-Lemmen, der laae over Udgangen
 paa Trappen, hvilken vi havde stor Umage med
 at løste op, saasom Prinszen indvendig havde
 tilmuret den med Vand og den Kalk, som jeg
 tilforn har talt om. Men dog fik vi den endelig
 op. Kongen min Farbroder gik først ned, og
 jeg fulgte ham efter, omtrent 50. Trappe-Trin
 dybt. Da vi nu vare komne til Enden af Trap-
 pen, befandt vi os i et Forgemaak, som var gans-
 ske opfyldt med en ilde stinkende Røg, saa at
 Lyset, der ellers brændte klart derinde, blev der-
 af ganske fordunklet. Af dette Forgemaak kom
 vi ind i et andet stort Kammer, som hvilede paa
 fire store Pillere, og hvorudi adskillige Lys brænd-
 te, midt i var der et Spring-Vand, og paa
 den anden Side saae man allehaande Forraad
 af ædendes Vare sat i Orden. Vi bleve tems-
 melig forstreckede, da vi ingen Folk fornah der-
 inde. Ved den anden Side saae man en hoi
 Sofa, med nogle Trappe-Trin op til, oven paa
 denne stod en stor bred Seng, hvis Omhæng
 vare foran ganske tæt tiltrukte. Kongen steg
 paa den.

en N. I. B.

R

Der

vad
 a saa
 slans
 og
 Jeg
 delige
 jeg
 r det
 ndu
 Sed,
 a gav
 lunde
 e flit
 ulst
 hon
 g ikke
 Saa
 min
 enger
 er alt
 Saals
 an til
 e mig
 tent,
 veed
 rebils
 mmes
 Saus
 et or
 r soge
 arlag
 hvors

derop, og efterat han havde aabnet den, saae han sin Son, og Fruentimmeret der ligge tillsammans, men saa forbrændte og Rulsorte, som man nylig kunde have taget dem ud af en Jld, og de endnu ikke vare faldne i Aske. Aleneste det som satte mig i største Forundring var, at Kongen min Fætter over dette Syn, som forarsagede mig en Gruelse, i Steden for at bedrøve sig over en Sønns saa forsmædelige Tilstand, spyttede ham i Ansigtet, og sagde med en vred Mine: Dette er kun en timelig Straf, men den anden skal vare til evig Tid. Han lod sig ikke nøie med at have udtalt disse Ord: Men han drog ogsaa sin Skoe af, og slog sin Son dermed et vældigt Slag paa Kieften.

Men, sagde Scheherazade, og saae sig omkring, det er Dag, og det gjør mig ont, at deres Majestæt, kan ikke have længere Tid at høre paa mig. Sultanen stod op, og som han fornam at denne Calenders Historie var forunderlig, satte han sig for, at høre det øvrige den tilkommende Nat.

Den Ni og Tredivte Nat.

Saa som Dinarzade denne Nat vaagnede tidligere, end hun pleiede, saa raabte hun paa hendes Søster Scheherazade, og sagde: Min kære Sultaninde! jeg beder at fuldføre Historien om den første Calender. Jeg dør af Længsel

fel efter at vide dens Udgang. Melan! svarede.
 Scheherazade. Calenderen blev saaledes ved at
 fortælle for Jobeide: Jeg kan ikke beskrive det,
 Madame! hvor forfærdet jeg blev, da jeg saae
 Kongen min Farbroder handle saa ilde med
 Prinsens sin Søn efter sin Død. Allernaadigste
 Herre! sagde jeg til ham, hvad for stor
 Smerte saadant et bedrøvet Syn forarsager
 mig, saa kan jeg dog ikke forbigaae, jeg jo skal
 spørge eders Majestæt hvad Forseelse Prinsens
 min Fætter har begaaet, siden de handler saa ilde
 med hans døde Legeme? Min Søn! svarede
 Kongen, det vil jeg fortælle eder: Min Søn,
 som er uværdig til at bære det Navn, elskede sin
 Søster fra Barndom op, og hun hannem igien.
 Jeg satte mig ikke det ringeste imod dette deres
 angeneme Venskab, efterdi jeg ikke forud saae
 den Ulykke, deraf vilde finde, og hvo kunde vel
 have ventet sligt? Denne Kierlighed tog saales-
 des til med Aarene, at jeg frygtede for usomme-
 lige Ting: Jeg brugte da de Midler, som vare
 for Haanden, at styre dem med. Jeg tog min
 Søn for mig i Cenrom, og straffede ham med
 Ord, foreholdende ham den affyrelige Kierlighed,
 han indviklede sig udi, og den evige Spot og
 Skam, han dermed gjorde sig ganske Familie, om
 han blev fremturende i saadanne lastefulde Tan-
 ker: Lige det samme holdt jeg og min Datter
 for, og forvarede hende saa nøie, at hun siden in-
 gen Omgængelse kunde have med sin Broder.
 Aleneste disse Ulyksalige havde indsluget saa meget

saae
 sam-
 man
 g de
 som
 ngen
 gede
 over
 rede
 line:
 an-
 ikke
 drog
 ed et

te sig
 ont,
 Tid
 som
 fors
 orige

De tis
 a paa
 Min
 Histos
 længs
 set

af denne Forsigt at alle Maader, jeg brugte for at hindre deres ubillige Kierlighed, menede ikkun til at giøre dem mere begierige. Min Søn, som endnu sted'e havde de Tanker, at han maatte have sin Søster til Hæte, lod under Skin at bygge en Begravelse, denne underjordiske Bolig forfærdige, at stiele hende bort, og føre hende her hid. Han havde udvalgt min Graværelses Tid til at bryde Fængslet, hans Søster sad udi, og det er en Umstændighed, som min Ære forbyder mig at tale om. Efter denne saa skammelige Gierning, har han indsluttet sig med hende i dette Sted, hvilket han, som I seer, har fornyet med allehaande Levnets Midler, paa det at han der i lang Tid kunde nyde sin forbandede Kierlighed, som hver Mand maa grue for. Alleneste Himmelen har ikke fundet taale denne Bederstrogelighed, men med retmæssig Hevn straffet dem begge: Ved Slutningen af disse Ord, var han saa vel som jeg særdig til at smelte hen i Taare. Efter en føie Stund løstede han sine Dine op igien, og saae paa mig, sigende: Men min Kiere Søn! har jeg endskiont mist en uværdig Søn, saa har dog Himmelen givet mig edet igien, som er værdigere i hans Sted. De Betragtninger, han fremdeles nu gjorde sig over sine Børns bedrøvelige og sorgelige Ende, udp rseede os nye Taare af Dinene; Vi ginge altsaa op af samme Trappe igien, og forlode det sorgelige Sted, lod Jern-Lemmen falde ned igien, og bedækkede den med Jord og andre Ting, hvad

hvad vi kunde finde, paa det at vi, saa meget
 mueligt, kunde doige denne Himmelens retfærd-
 lige Straf. Vi komme derpaa snart til Vallads-
 set iaien, uden at nogen havde merket vores Fras-
 værelse, men Dagen derefter horte vi en meget
 forvirret Allarm, af Trompeter, Herpouker,
 Trommer, og andet Krigs Epil. En tyk Stov,
 som gjorde Luften ganske taaet, gav os tilkiens-
 de, at der ankom en forfærdelig stor Fiendtlig
 Arme. Det var just den samme Bezier, der
 havde stødt min Fader fra Tronen, som nu og-
 saa kom at indtage min Farbroders Rige. Den-
 ne Forste, som foruden sin ordentlige Liv-Garde
 ikke havde nogen Krigs-Magt paa Benene, kunde
 ikke imodstaae saa mægtig en Fiende. Han be-
 stormede Staden, og efterdi Portene uden Mod-
 stand bleve aabnede for ham, saa bemægtigede
 han sig Byen snart. Der fattedes intet videre
 end det Kongelige Slot, som gjorde Modvære,
 at erobre, aleneste min Farbroder døde, efter
 at han dyre havde solt sit Liv. Jeg paa min
 Side stridde og nogen Tid, men da jeg fornam
 Fienden fik Overhaand, var jeg betænkt paa at
 tage Flugten, og havde den Lykke at redde mit
 Liv hos en Officier, hvis Troeskab var mig be-
 kiendt. For desto bedre at komme videre fort uden
 Hinder, brugte jeg denne List: Jeg lod mit
 Skieg og Dienbryne afraage, og i Calenders
 Klædedragt gik jeg ud af Staden, uden at blive
 kiendt af nogen. Siden var det mig en let Sag
 at komme ud af Kongens min Farbroders Rige,

og reiste saa igiennem mange smaa Stæder, indtil jeg anlangede i den mægtige Saroun Alra'schids Rige, hvor jeg intet mere havde at besvare. I det jeg nu raadsløg med mig selv, hvad jeg vilde sange an, besluttede jeg at gaae til Bagdad, nedkaste mig for denne store Monark's Fodder, hvis ædle Gemyt man for mig meget havde berømmet, og ved min selsomme Histories Fortælling bevæge ham til Medlidenhed mod en uhyfsalig Prinds, og bede ham tage mig i sin Beskermelse. Endelig kom jeg efter mange Maaneders Fortøb til denne Stads Port om Aftenen, hvor jeg holdt mig noget op, for at tage frik Lufte, og overveie, hvilken Side jeg vilde vende mig til. Imedens jeg der sad, kom den anden Calender til mig, ligeledes som en reisende Person. Vi hilste hinanden, og jeg sagde: I er uden Tvil ligesaa fremmed som jeg, og i det han svarede mig Ja, kom endnu den tredie Calender, som I her seer. Han hilsede os, og gav os at forstaae, at han ogsaa var fremmed og nylig kommen til Bagdad. Vi holdte os strax sammen som Brodre, og havde besluttet, ikke at skilles fra hinanden. Imidlertid blev det mørkt, og vi vidste som Ubekjendte, ikke at faae Herberge i Staden, hvor vi aldrig tilforn havde været. Men da Lykken førte os til eders Port, tog vi os den Frihed at banke paa, og I annammede os med saa stor Venlighed og Godhed, at vi ikke noksom kan fuldtakke eder. See her da, Madame! det er min ganske Historie, hvorefter

for jeg har mist mit Die, raget mit Skieg, og
 Dienbryne, og hvorledes jeg er kommen her hid.
 Det er nok, svarede Zobeide: J kan gaae
 hvor hen J lyster. Men Calenderen undskyldte
 sig, og bad han maatte vie, og have den Fors
 noielse at hore paa hans Medbrodres Historier,
 hvilke han ikke for Hoffligheds skyld kunde forlas
 de, saa vel som og de andre tre Personer i Sels
 skabet deres Historier at fornemme.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazas
 de, Dagen, som jeg seer skinne, forbyder mig
 at skride til den anden Calenders Historie. Men
 om deres Majestæt vil hore mig i Morgen, skal
 de ikke mindre blive fornøied med den, end med
 den Første. Sultanen sagde Ja! og stod op at
 holde sin Raads Forsamling.

Den Forgetivende Nat.

Dinarzade, som ikke tvilede paa, at hun jo
 skulde finde ligesaa stor Behagelighed i den
 anden, som i den første Calenders Historie, fors
 somte ikke for Dag at opvække Sultaninden.
 Dersom J ikke sover, min Søster! sagde hun,
 saa beder jeg, at begynde paa den Historie J
 har lovet os. Scheherazade førte strax Ordet
 til Sultanen saaledes: Allernaadigste Herre!
 Den første Calenders Historie kom det hele Sels
 kab underlig for, i sær Calife, der uanseet Sla
 verne stod ham over Hovedet med Sabelen i

Haanden, dog ikke kunde holde sig, at vidste til Bezieren, sigende: Saa længe jeg har kiendt mig selv, har jeg vel hørt Historier, men ingen som er denne liig. Og i det han saa taledes til Bezieren, begyndte den anden Calender, vendende sig mod Zobeide, saaledes at fortælle:

Historie

Om

Den Anden Calender, en Kongelig Prints.

Madame! for at adlyde eders Befaling, og besrette eder, ved hvad Hændelse jeg er bleven blind paa mit høire Øie, maa jeg fortælle eder min ganske Livs Historie. Fra min første Barndom, da Kongen min Fader (thi jeg er en fød Kongelig Prints) fornam, at der var god Forstand hos mig, sparede han ingen Ting at oplære mig udi. Han forordnede mig til Læres Mestere, de allerlærdeste Mænd baade i Videnskab og fri Konst, som fandtes i hans Rige.

Jeg kunde ikke saa snart læse og skrive, at jeg jo lærde den ganske Alcoran uden ad, hvilsken er den fortreffelige Bog, som begriber alle vores Religions Regler og rette Grund i sig, og paa det jeg efter Grunden kunde blive oplært i den, saa læste jeg de fornemste Authorem Skrifter, som ved deres Fortolkninger havde forklaret

den,

e til
mig
som
exier
e sig

bes
ven
eder
ørste
g er
god
at
eres
den
lige.

at
hvils
alle
og
ert i
eris
aret
den,

den, saa vel som og alle vores store Propheters
Traditiones, hvilke de fortreffeligste Mænd i hans
Tid havde samlet efter hans egen Mund. Jeg
lod mig ikke nøie alene med Religions Sager at
vide, men bestittede mig i Synderlighed paa, at
lære vores Historier, og at gjøre mig fuldkommen
i de fri boglige Konster og i de Poetiske Skrif-
ters Læsning: Jeg lagde Bind paa Geographi-
en, Chronologien og tragtede efter at udtale vores
Tungemaal reent og næt, foruden andet som kun
de være en Prints anstændig at oplæres udi.
Aleneste det jeg var størst Elskere af, og synderlig
vel Inkkedes mig, var at skrive vores Arabiske
Sprogs Bogstaver net og zirlig, hvorudi jeg op-
naede saa stor Fuldkommenhed, at jeg overgik
alle de Skrive-Mestere i vores Rige, som der-
for havde erhvervet sig den største Berømmelse.
Rygten tillagde mig mere Roes end jeg fortiente;
Ehi det udspredte sig ikke alene over min Faders
hele Rige, men foer ogsaa hen til det Indiske
Hof, hvis mægtige Monark, der havde stor Lyst
til at see mig, affærdigede en Gesandt med dyre-
bare Skienk, at udbede mig hos min Fader, som
for mange Aarsagers Skyld inderlig glædte sig
over dette Gesandtskab. Han holdt for, intet
at kunde være mere fordeelagtigt for en Prints
af min Alder, end at reise uden Lands, og var
ellers vel fornøiet over at have erlangt Sultas-
kens af Indien hans Beskab. Jeg reiste forme-
delst den lange og besværlige Reises skyld, ikkun med
ringe Udrustning bort med den fremmede Ges-
sant

sandt. En Maaned efter vores begyndte Reise, bleve vi langt borte for os en stor tyk Stov vaer, og strax derpaa 50. vel udmunderede Rovtere, som vare Rovere, og i fuld Spring rændte os i Møde.

Da Scheherazade var kommen saa vidt, blev hun Dagens Lys vaer, og erindrede Sultanen at staae op; Men som han vilde vide, hvad der sig imellem de 50. Rovere og den Indianske Gesandt havde tiltraaget, saa ventede denne Førfste med Bængsel efter den tilkommende Nat.

Den Første og Fyrgetivende Nat.

Det var snart Dag, da Dinarzade vaagne de: Min hierte Søster! sagde hun, dersom I ikke sover, saa beder jeg, at fortlætte den anden Calenders Historie. Scheherazade begyndte den paa efterfølgende Maade: Madame! sagde Calenderen, altid talende til Zobeide, efterdi vi nu havde 10. Heste med os, som vare beladne med vores Reise Føi, og de Forceringer, vi i Kongens min Faders Navn fulde overlevere til den Indianske Sultan, men ikkun ganske faae Folk, saa kan I vel forestille eder, at disse Rovere med Magt brød ind paa os. Vi som ikke vare i den Tilstand, at fordrive Magt med Maat, sagde til dennem, at vi vare den Indianske Sultans Gesandtere, og haabede, at de ikke handlede imod den Verbødighed, de vare

vare ham skyldige, hvorved vi meente at redde det vi forte med os, tillige med vort Liv. Alene disse Røvere gave trodselig til Gienfvar: Hvad bryder os Sultanen eders Herre? Vi ere ikke hans Undersaattere eller under hans Herres Dømme. Og ved disse Ord omringede de og grebe os an. Jeg værgede mig, saa længe jeg kunde, alene, da jeg befandt mig at være saarskiort, og saae Gesandten tillige med sine og mine Folk ligge døde paa Jorden, saa betiente jeg mig af min Hestes øvrige Kræfter, der ligeledes var svarlig hugget, og rendte bort fra dem, gav ham og saa længe af Sporene, indtil hans Kræfter forgik under mig, og han uformodentlig formædelt det meget ham forløbne Blod af Martighed faldt ned til Jorden. Jeg viklede mig af ham, det beste jeg kunde, og som jeg fornam, at ingen forfulgte mig, sluttede jeg, at Røveren for min Skyld ikke havde villet forlade det giorte Bytte.

Her maatte Scheherazade holde stille, saasom den høie Dag lod sig see. Ach min Søster! saade Dinarzade, i Morgen skal jeg passe flittigere paa, og haaber jeg, da at oprette Sultanens Begierlighed det, J udi Daa forsmedelt min Esterladenhed har forsomt. Schahriar stod op, uden at sige noget, og gik hen til sine sædvanlige Forretninger.

Den

Den Anden og Tyrgetivende Nat.

Dinarzade foralemt ikke i denne Nat at opvække Sultaninden tiliaere end i den ferrisge. Min Søster! sagde hun, dersom I ikke sover, saa beder jeg igien at begynde paa den anden Calenders Historie. Ja gierne, svarede Scheherazade, og begyndte saaledes: Jeg saae mig altsaa, sagde Calenderen, alene, Saargiort, og i et fremmet ubekjendt Land al Hielp berøvet, og torde ikke soge Lande, Veien igien, af Frygt for at falde iblant Koverne. Da jeg havde forbundet mit Saar, som dog til god Lykke ikke var farlig, fortsatte jeg min Reise den Dag, og kom til et Bierg, hvor jeg assides fandt en aaben Hule for mig. Jeg begav mig der ind, og efter at jeg havde spist noget af de paa Reisen indsamlede Frugter, braate jeg Matten til det endskiont ikke med alt for stor Nolighed. Om Morgenen derefter, og de nestfølgende Dage vandrede jeg immertfort, uden at antæffe noget Sted at opholde mig paa. Efter en Maanedes Forløb fik jeg en stor og meget folkerig Stad i Sigte, som i Henseende til de mange Floder, der i Egnen stod forbi, og den stedse varende Foraars-Luft der herskede, laae paa et meget deiliat Sted. De angenehme Ting, som da forestillede sig mine Dine, fornøiede mig, og stillede paa nogle Dieblif den dødelig Sorg, jeg havde over min Tilstand. Ansigt, Hænder og Fødder vare forbrændte af Solens Hede:

Mi

Mine Sko og Stremper af den usædvanligt Gang opslidte, saa jeg maatte gaae paa de bare Been, og i det øvrige vare alle mine Klæder lumpede og pialtede. Jeg gik ind i Staden, at tale med nogen, og erkjendte mig hvor jeg var, forsoiede mig og hen til en Skræder, som jeg saae arbejde paa sit Værksted. Han lod mig, i Betragtning af min Ungdom og skionne Gestalt, som vidnede særdeles Ting om mig, sidde ned hos sig, og spurdte, hvem jeg var, hvor jeg aagtede mig hen, og hvorledes jeg var kommen did? Jeg fortalte ham alting, hvad mig var vederfaret, og bar ingen Betænkning, at aabenbare hannem min Stand. Skræderen horte til med en synderlig Vindagt, men da jeg holdt op at tale, forøgede han, i Steden for at trøste mig, langt mere min Jammer: Sag eder vel i Nat, sagde han til mig, at fortroe andre det som I har betroet mig; Thi Forsten, som regierer paa dette Sted, er en af Kongens eders Faders allerstørste Fiender, og skulde maa skee gjøre eder en stor Spot, om han fik at vide, I var kommen her til Byen. Jeg tvilede ganske intet paa Skræderens Oprigtighed, da jeg horte Forsten nævne. Men som det Fiendskab, der er imellem min Fader og hannem, ikke kom mig min Historie ved, saa vil jeg og her gaae den forbi. Jeg takkede Skræderen for den mig give Underretning, med Forsikring, at jeg ganske havde besluttet at følge hans Raad, og aldrig forglemme den Gudhed, han havde ladet see imod mig.

Da

Da han nu mærkede, at jeg var hungrig, lod han bære Mad for mig, og tilbød mig sit Huus fremdeles at opholde mig udi, hvilket jeg med Taksigelse tog imod. Nogle Dage derefter, da han mærkede, at jeg var kommen vel til Rette igien af min lange og besværlige Reises Mattighed, og vel vidste, at de fleste Prinsler af vores Religion gierne plejede at lære et Haand-Verk, i Nods-Fald at betiene sig af, spurdte han mig, om jeg ogsaa havde lært noget, hvoraf jeg, uden at ligge andre paa Tunge, kunde leve. Jeg svarede, at jeg havde lært adskilligt, forstod mange Sprog, var en Poet, og kunde fuldkommen vel skrive. Med alt dette, sagde Skræderen, skal I her i Landet ikke fortiene eder en Smule Brød; Thi her agtes det for intet. Mit Raad skal være, at I tage eder en kort Kiortel paa, og siden I er frisk og stærk, gaaer hen ud i næste Skov at hugge Brænde, hvilket I kan sælge paa Torvet, og jeg forsikrer eder, I skal finde en ærlig Indkomme derved, hvoraf I, uden at være nogen underdanig, kan leve som en fri Mand. Ved dette Middel kan I sætte eder i Stand til at vente den Tid Himmelen vil blive eder mere gunstig, og fordrive den haarde Skiebne, der nu forbinder eder til, at følge eders rette Fødsel. Jeg skal skaffe eder Dre og Strikke. Den Frygt, jeg havde at blive fiendt, og at faae Levnets Ophold, overtalte mig at gribe til dette Parie, uanset det var mig baade uanstændigt og møysommeligt. Dagen derefter kiøbte Skræderen mig en

en Strikke og en Dye, tillige med en Kort Kiortel,
 talte for mig hos de arme Indbyggere, som paa
 denne Maade nærrede sig, og bad dem, at tage
 mig i Selskab med sig. Disse førte mig ud i
 Skoven, og den første Dag brante jeg en stor
 Byrde Brænde paa mit Hoved ind til Torvet,
 hvor jeg solgte det for et halv Stykke af deres
 gyldne Land-Mynt; Thi ihvorvel Skoven laae
 ganske nær ved Byen, saa var dog Brændet
 der meget dyrt, fordi der vare saa saa Folk,
 som gjorde sig Umage for at hugge og føre det
 til Byes. I en kort Tid fortiente jeg saa man-
 ge Penge, at jeg kunde betale Skræderen igien,
 hvad han havde lagt ud for mig. Paa denne
 Maade levede jeg over et Aar, men som jeg en Dag
 efter Sædvane var gaaet dybt ind i Skoven,
 traf jeg et meget lystigt Sted, hvor jeg begyndte
 at hugge. I det jeg nu stod, og ryddede Roden
 op af et gammelt forraadnet Træ, blev jeg en
 Jern-Ring vaer, som sad fast i en Jern-Lem,
 sommede derfor strax al den deroven paa liggende
 Jord til side, hakte den op, og saae en Træ-
 stamme, af hvilken jeg med min Dye paa Armen ned-
 skligede. Ved Enden traf jeg et stort Pallads an-
 seende, som forundrede mig ikke lidet, da jeg fornam,
 at der var saa deilig lyst der under, som det kun
 kan liggert oven paa Jorden, paa det allerbeste
 Sted. Jeg gik igiennem et Gallerie, som hvilede
 paa Piller af Jaspis, hvis Fodder og Hoved-
 Smykke var pure Guld: Men som jeg saae
 en Dame for mine Dine, der syntes mig at
 ve

lod
 Buus
 med
 e, da
 Dette
 attig
 vores
 Bert,
 mig,
 uden
 svares
 mange
 en vel
 skal
 Brod;
 al vær
 siden
 Skov
 Fors
 ærlig
 re nos
 Rand.
 nd til
 tiere
 det
 ødsel.
 røgt,
 Op
 uans
 som
 mig
 en

være vel skabt, venlig, belevet, og meget delig, saa vendte jeg mine Dine strax fra alle andre Ting, og betragtede alene hendes Skønhed.

Dermed taug Scheherazade stille, saasom hun fornam, at det var Dag. Min herte Søster! sagde derpaa Dinarazade, jeg staaer det, at jeg er meget fornøiet over de Ting, jeg har hørt eder i Dag fortælle, og bilder mig ind, at Resten ikke er mindre angenem. I tager ikke fejl derudi, min Søster, sagde Sultaninden; Thi Resten af den anden Calenders Historie er Sultanens min Naadige Herres Naaher langt værdigere, end hvad jeg hidindtil har fortalt. Det tviler jeg paa, sagde Schahriar, i det han stod op; Alene i Morgen faaer vi det at fornemme.

Den Tre og Fyrgetivende Nat.

Dinarzade var ganske aarvaagen den hele Nat igiennem. Derfor sagde hun til Sultaninden, saa beder jeg at fortælle os, hvad der har tildraget sig i det underjordiske Pallads imellem Prinszen og Fruentimmeret, ja gierne svarede Scheherazade, hører til: Den anden Calender blev ved at fortsætte sin Historie, og sagde: Paa det at jeg nu maatte betage den skionne Dame den Umasge at gaae mig i Mode, hastede jeg, at forfoie mig hen til hende, og i det jeg meget dybt bukkes de mig for hende, spurgte hun mig ad, hvem

er J? Er J et Menneſſe, eller en Mand? Jeg er et Menneſſe, ſvarte jeg hende, og har ingen Gemeenſkab med Manderne. Ved hvad for en Hændelſe, ſpurte hun mig atter med et dybt Suk, er J kommen her hid? Jeg har nu boet her i 25. Aar, og har aldrig ſeet nogen anden Mandſ Perſon, end eder. Hendes ſtore Skionhed, der allerede havde givet mig hendes Belevenhed tilkiende, og den Hoſtighed, hun tog imod mig med, gjorde mig ſaa modig, at ſvare hende: Madame! hvis jeg maa have den Ære at forſoie hendes Begierlighed her udi, ſaa tillader mig forſt at ſige eder, det jeg høiliſt glæder mig over denne Hændelſe, hvilken giver mig denne Leilighed at trøſte mig ſelv over min bedrovede Tilſtand, og maaskee at gjøre eder lykkeligere, end J nu er. Jeg fortalte hende trolig, ved hvad ullykkelig Hænt eller hun i mig nu ſaae en Konges Søn for Dinene, og hvorledes Lykken havde aabenbaret mig Indgangen til dette prægtige Fængſel, hvor hun efter al Anſeelse ikke befandt ſig med ſin gode Billie. Ach Prints! ſvarede hun endnu med et dybt Suk, J har ſtor Ret i at dømme, at dette herlige og prægtige Fængſel er et en meget fortrædelig Ophold: Sted for mig, de allerbehageligſte Steder ſtaaer en ikke an, naar man ſkal være der imod ſin Billie: Det ſtaaer mig ikke feil, J jo har maattet høre tale om den ſtore Epitimaro, Konge paa den De Ebene, ſom har Navn af det koſtbare ſlags Ære, ſom der voxer i Overflodighed. Jeg er hans

E. en N. I. B. D ulk.

ulyksalige Prinsesse og Datter. Kongen min
 Fader havde udvalt mig til Bemahl en Prins,
 som var min Fætter: Aleneste min første Brud-
 lups Nat midt under Hoffets og det ganske Kon-
 geriges største Glæde og Fornoielse, blev jeg
 forend man endnu førte mig ind udi Bruden-
 Kammeret til min Brudoom, bortstaalet af en
 usigtbar Trolld. Jeg faldt samme Dieblif i en
 Besvimelse, og blev ganske følesløs, men da jeg
 var kommet til mig selv igien, befandt jeg mig
 dette Pallats, jeg var i lang Tid heel Trøsteløs
 alene Tiden og Nøden haver vant mig til at fore-
 drage Troldens Nærværelse. Det er, som jeg
 før sagde, 25. Mar siden jeg kom til dette Sted,
 hvor jeg, sandt at sige, har haft alting efter
 Ønske og Forlangende, og alt hvad som kan fore-
 noie en Prinsesse, der elsker Pragt og Herlighed.
 Hver 10de Dag kommer Trollden, for at sove en
 Nat hos mig, foregivende, at fordi det ikke skeer
 oftere, er et andet Fruentimmer Marsag udi
 som han er gift med, og skulde blive jaloux, om
 hun fik den Utroskab at vide, han begik imod hende.
 Imidlertid, naar jeg enten ved Nat eller Dag
 vil ham noget, og jeg ifkun rører ved den Talids-
 man, som er strax ved Indgangen af min
 Kammer-Dør, lader Trollden sig strax tilsyne.
 Det er i Dag den fjerde Dag siden han var
 hos mig, og venter jeg ham ikke, forend endnu
 efter sex Dage, derfor kan I blive hos mig i de fem
 og aiorre mig Selskab, om Eder saa behager: Da
 jeg skal beslitte mig paa, at begave Eder efter For-
 tjeneste. Jeg vilde prise mig lykkelig, at kunde er-

lange

gen mi
Prints
te Brø
ste Kom
lev jeg
Brude
alet af en
eblik i en
en da jeg
jeg mig
kostelø
il at for
som jeg
te Sted
ing efter
kan for
herlighed
it sove en
ikke stee
sag udi
oux, om
dd hende
der Dag
en Talis
af min
x tilsyn
han var
id endnu
i de fem
er: Da
ster For
kunde er
lange

lange den Gunst af eder efter Begiering, og jeg svarede: Jeg vil prise mig lykkelig, at efterkomme Eders Befaling. Printessen førde mig i det klareste og herligste Bad, som nogen kan indbilde sig, og da jeg kom dertfra, fandt jeg i Steden for mine egne Klæder, en anden kostbar og prægtig Klædning, hvilken jeg for at behage hende ogsaa iførte mig. Vi satte os ned paa en Sofa, som var overtraakt med det kostbareste Indianske Gyldenstykke, og lidet derefter tillavede hun et herligt Maaltid. Vi spisede tilsammen, vare ret fornøiede den ganske Dag, og om Aftenen tog hun mig til Sengs med sig. Dagen efter, som hun søgte alle Midler frem at fordrive Tiden for mig, hentede hun en Flaske med den allerkosteligste Biin man nogen Tid vilde smage, og drak mig noget stærk til. Efter at jeg nu var bleven temmelig varm i Hovedet af denne angene Sast, sagde jeg til hende: Skiondeste Printesse! I har i lang Tid været ligesom levendes begravet, følger med mig, og nyder det rette Dages Lys, det I saa mange Aar har været bedrøvet, og forlader det falske Lys, hvormed I hidindtil har ladet eder nøie. Prints, svarede hun mig smilendes, lad saadan Tale fare! Jeg agter den skiondeste Dag i Verden for slet intet, om I end kunde give mig ti for en. Printesse! svarede jeg, jeg merker nok, at I af Frygt for Trolden, taler saadanne Ord. Jeg paa min Side frygter saa lidet for ham, at jeg vil slaae hans Talisman i tusinde Stykker: Lad ham kun komme, jeg venter efter ham, han

maa være saa stærk og forskreffelig som han vil, saa skal han dog saa min Arms Kraft at finde. Jeg sværer, at jeg vil udredde af Jorden, alt hvad som kaldes Trold, og ham først. Printsessen, som vel vidste hvad Det deraf vilde flyde, bad mig ikke at røre ved hans Talisman. Ders ved, sagde hun, styrter J baade mig og eder selv i Fordervelse. Jeg kiender Troldene bedre end J: Men Printsessens fornuftige Raad fandt ikke Sted i mit af Biin fortunlede Hoved; Thi jeg i min Jorighed stødte med min Fod paa Talismanen, at den faldt omkuld, og sprang i tusende Stykker.

Da Scheherazade havde udtalt disse Ord, og merkede, at det var Dag, taug hun stille, og Sultanen stod op. Men som han ikke vilde lede, at der jo vilde følge en selsom Hændelse paa den sønderslagne Talisman, besluttede han at høre den ud til Enden.

Den Fire og Fyrgetivende Nat.

Dinarzade vognede op noget for Dag, og sagde til Sultaninden: Min Søster! ders som J ikke sover, saa beder jeg, at berette os hvad der siden skede i det underjordiske Pallats, efter at Prinsen havde slaget Talismanen i Stykker: Det skal ske, svarede Scheherazade, og begyndte saaledes, under Calenderens Person at tale: Talismanen var aldrig saa snart slaget i Stykker, førend Pallatset begyndte at ryste, som det skulde falde ned, med et forskreffeligt Knald.

Rnald, hvorpaa fulgte et forfærdeligt Morke. Dette grummelige Rnagen borttog i en Hast alle Dunsterne af mit Hoved, og gav mig, endskjønt alt for silde tilkiende, hvor stor en Feil jeg havde begaaet. Printsesse! raabte jeg, hvad betyder dette? Ach! svarte hun mig med største Angest, ikke tænkende paa sin egen Ulykke, redder eder i en Hast, ellers er det ude med eder. Jeg fulgte hendes Raad, og min Angest var saa stor, at jeg derover glemte baade mine Skoe, og min Dye. Jeg havde neppe naaet Trappen, førend det fortryllede Pallats aabnede sig, og Trolden foer derind. Hvad er eder vedefaret, spurde han hende i Brede, og hvorfor har I kaldet ad mig? En Hierte Angest svardte hun, nødte mig til at hente denne Glaske Viin, og da jeg havde drukkit et par gange deraf, traadte jeg feil paa Gulvet, og faldt om paa Talismanen, at den gik i Stykker, andet er det ikke: Hvad er da dette for Skoe og Dye her ligger, spurgte den forbittede Trold? I har maaskee selv, svarede hun, ført dem ind med eder fra et Sted, at I ikke veed deraf: Trolden svarede intet, men slog hende jammerlig, saa at jeg kunde høre hendes Skrig, hvilket gik mig nær til Hierte. Jeg havde allerede lagt de Klæder af, jeg havde faaet af hende, og iført mig mine egne, jeg den forrige Dag havde lagt paa Trappen, da jeg kom af Badet. Gik altsaa fuld af Smerte og Sorg over at have været Marsag til saa stor Ulykke op ad Trappen, det er sandt, sagde jeg

ved mig selv: Hun har siddet fangen i 25. Aar,
 og har ingen Lyksalighed fattes, uden Frihes-
 den alene, min utidige Bredde har gjort Ende
 paa hendes Lykke, og har underkast hende en
 ubevægelig Dievels Grumhed. Jeg lod Lemmen
 falde ned, skiulte den med Jord, og vendte til
 Byen igien med en Byrde Brænde, den jeg i
 største Forvirring og Bedrøvelse havde samlet, i
 det jeg ikke vidste hvad jeg gjorde. Skræderen,
 min Bert, blev inderlig glad, da han saae mig
 igien: Eders Fraværelse, sagde han, har for-
 aarsaget mig Urolighed i Henseende til eders
 Fødsel, som J har fortroet mig. Jeg vidste
 ikke, hvad jeg skulde tænke, og frygtede derhos,
 at J maaskee var bleven kiendt af nogen: Him-
 melen være lovet, at J er kommen igien. Jeg
 takkede for hans Omsorg og Bevaagenhed imod
 mig, men sagde ham intet af, hvad mig var
 hendet, eller hvor min Dre og mine Skoe vare
 afblevne. Forsoiede mig derpaa hen i mit Kam-
 mer, og overveiede min store Uforstandighed.
 Printessen og jeg, (sagde jeg ved mig selv,)
 kundet have nydt en fuldkommen Lyksalighed til
 sammen, dersom jeg havde kundet besinde mig,
 og ikke slaget den forbandede Talisman i Stykker.
 Medens jeg sad i disse bedrøvede Tanke, kom
 Skræderen ind til mig, og sagde: Der er en
 gammel Mand ude, som jeg ikke kiender, med
 eders Dre og Skoe, hvilke han siger at have
 funden under Veis. Han har fornummet af
 eders Kammerater, som gaaer med eder i Sko-
 ven,

den, at J laae her i Herberge: Kom og tal med ham, han vil levere eder det i egen Haand. Over disse Ord blev jeg ganske forandret, og mit hele Legeme zittrede, saa at Skræderen spurdte: Hvorledes det var med mig? J det samme skildtes mit Kammer Guld, og Trolden som var den gammel Mand, lod sig see med Øren og Skoene i Haanden: Jeg er, sagde han, en Søn af Eblis Datter, en Første over Aanderne! Er det ikke din Øre, spurdte han, vendende sig til mig, og er disse ikke dine Skoe?

Scheherazade blev Dagen var, og holdt op at tale. Schariar befandt den anden Caslenders Historie saa angenem, at han inderlig forlangede fremdeles at høre den, stod derfor op i det Forsæt, næst følgende Morgen at lade den fortælle.

Den Fem og Sjrgetivende Nat.

Den næstfølgende Nat raabte Dinarzade paa Sultaninden: Min Søster! Jeg beder at fortælle os, paa hvad Maade Trolden handlede med Prinsfen. Jeg skal fornoie eder, svarede Scheherazade, og begyndte saaledes: Caslenderen blev ved at sige til Zobeide: Madame! Trolden gav mig ikke Tid til at give Svar, og heller ikke kunde jeg tale, saaledes havde hans vederstyggelige Gestalt forfærdet mig. Han greb mig fat midt omkring mit Liv, drog mig uden for Kammeret, svingede sig i Luften med mig

mig op imod Himmelen med saa stor Magt og
 Gevindighed, at jeg ikke kunde sandse, hvad
 mig skede: Han foer ligeledes ned paa Jorden
 igien, og da han formedelst et Slag med Foden
 havde skildt den ad, foer han derned med mig,
 og jeg befandt mig strax i det fortryllede Pallats
 hos den deilige Printesse af Ebene: Mens Ach!
 hvilket Syn! Jeg saae, (som endnu skier mig
 indtil Sielen.) Denne Printesse laae nogen
 udstrakt paa Jorden i sit eget Blod, nærmere
 Død end levendes, og Taarene flød hende ned
 udaf Kinderne. Troeløse! sagde Trolden til
 hende, i det han stillede mig for hendes Dine:
 Er denne ikke din Liebhabere? Hun vendte sine
 svage Dine til mig, og svarede med flagetig
 Stemme: Jeg kiender ham ikke, og har aldrig
 seet ham, førend i dette Dieblif. Hvad? raabte
 Trolden: Han er Aarsag i den Tilstand, du
 nu befinder dig udi, og du tør endda sige, du
 kiender ham ikke. Naar jeg ikke kiender ham,
 svarer hun, vil I da, jeg skal lyve, for at blive
 Aarsag til hans Ulykke. Belan da, sagde
 Trolden, i det han rakte hende en blot Sabel:
 Dersom du har aldrig seet ham tilforn, saa tag
 denne, og hug Hovedet af ham med. Ach svar
 rede Printessen: Hvorledes er det mig mueligt?
 Mine Kræfter ere jo reent borte fra mig, saa at
 jeg ikke formaaer, at opløste min Arm, og om jeg
 end kunde, saa vilde jeg dog ikke være saa tyran
 niff, at myrde et uskyldigt Menneske, som jeg
 ikke kiender. Dette Ufflag, sagde Trolden, gi
 ver

ver mig din Forseelse fuldkommen tilkiende; Derpaa vendte han sig til mig, og spurte: End du? Kiender du ikke heller hende? Jeg maatte have været det aller utaknemeligste og troeløseste Menneske af Verden, om jeg ikke havde beviist Prinsessen den samme Troskab herudi, som hun havde beviist imod mig, der var dog Aarsag i hendes Ulykke; Derfor svarede jeg Trolden: Hvorledes skulde jeg kiende hende, da jeg aldrig har seet hende forend denne Gang? Dersom det er sandt, sagde han, saa tag denne Sabel, og hug hendes Hoved af. Til Belønning derfor, vil jeg give dig din Frihed, og troe, at du aldrig har seet hende forend denne Gang. Hiertelig gierne, svarede jeg, og tog dermed Sabelen af hans Haand.

Men naadigste Herre! sagde Scheherazade, og saae sig om. Det er Dag, og jeg tør ikke længer misbruge deres Majestis Gaalmodighed. Ei! det er ret nogle selsomme Hændelser, sagde Sultanen til sig selv, vi vil i Morgen see, om Prinsessen har været saa ubarmhiertig at gjøre efter Troldens Befaling.

Den Sex og Tyrgetivende Nat.

Ved Enden af denne Nat raabte Dinarzade paa Sultaninden, og sagde: Min Søster! dersom I ikke sover, saa beder jeg, at fortsætte den Historie I fik ingen Ende paa i Gaar. Ganske gierne, svarede Scheherazade, og uden vis-

og
 ad
 en
 en
 g,
 us
 o!
 sig
 gen
 ere
 ed
 til
 ge:
 ine
 elig
 rig
 ble
 du
 du
 m,
 live
 ode
 del:
 tag
 var
 lgt?
 at
 jeg
 an
 jeg
 gi
 ver

dere Tids spilde skal I vide, at den anden Cas-
 lender saade til Zobeide: I maae ikke tænke Mas-
 dame! at jeg efter Troldens Begierina gif hen
 og betede mig saa unennestelig imod Prinses-
 sen fra Ebene; Nej! men jeg gav hende ved
 mine Gebærder, saa vit mig var tilladt, at fors-
 staae, at ligesom hun var bestandig at opoffre
 sit Liv for min Skyld, saa vilde jeg ikke vegre
 mig, at give mit hen igien for hende. Prinses-
 sen forstod, uagtet hendes Smerte og den Pine
 hun laa udi, hvad jeg havde i Sinde, og ved et
 venlig Diekast gav mig tilkiende, at hun gjerne
 vilde doe, nu hun saae, at jeg var ligeledes vil-
 lig, at lade mit Liv for hendes Skyld. Jeg gif
 derpaa nogle Trin tilbage, kastede Sabelen fra
 mig paa Jorden, og sagde til Trolden: Jeg maatte
 kaldes det allerletfærdigste Menneske af Verden,
 om jeg vilde være saa lefsindig, at myrde en Per-
 son som jeg ikke kiender, og som jeg seer, der
 snart vil opgive sin Aand. I maa handle
 med mig, som eder selv lyst, siden jeg
 er i eders Bold. Jeg kan ikke efterkomme eders
 barbariske Befaling. Jeg seer vel, svarede
 Trolden, at I begge to ikkun beleer og spotter
 min Zalousie, men jeg skal saaledes handle med
 eder, at I skal lære at kiende hvad jeg formaaer.
 Derpaa tog dette Bæst Sabelen igien, og hug
 Prinsessen den ene Haand af, som neppe havde
 saa megen Tid, at hun med den anden kunde
 give mig et Vink, og tage evig Afsked med mig;
 Thi det meget forløbne Blod, som og endnu
 randt

randt af hende, lod hende ikke leve et eller to Dieblif efter denne tyranniske Gierning. Hvorover jeg sank hen i Afmagt. Da jeg var kommet lidet til mig selv igien, beklagede jeg mig hos Trolden, at han ikkun qvælede mig med at forhale min Død: Hug til, raabte jeg, jeg er beredt, at annamme Døden af eders Haand, som den eneste og største Naade I kan bevise mig; Men i Steden for at døde mig, sagde han: Saaledes handler en Trolde med de Qvindfolk, der setter sig i Mistanke for Troløshed. Jeg veed hun har taget her imod dig, og var jeg forsikrer paa, at hun havde gjort mig større Skam, saa vilde jeg i dette Dieblif tage Livet af dig. Vil derfor nu lade mig nøie med at forvandle dig til en Hund, Esel, Løve eller Fugl: Udvælg dig et, jeg giver dig Vallet. Disse Ord gav mig Haab om, at kunde bevæge ham: Ach kiere Trolde! sagde jeg til ham, stiller jeneders Brede, og efterdi I vil ikke berøve mig mit Liv, saa skienker mig det i den samme Gestalt jeg har: Jeg skal da altid erindre mig eders Naade, naar I tilgiver mig min Feil, ligesom engang den beste Mand af Verden tilgav sin Naboe, som bar en dødelig Had til ham, sin Feil. Trolden spurgte mig, hvad der havde tildraget sig imellem disse tvende Naboe, han vilde med Taalmodighed høre paa denne Historie, hvilken jeg og hermed hendes Tilladelse, Madame! vil igientage:

Historie

Om

En Misgunstig, og den Forhadte.

I en temmelig navnkundig Stad, boede en gang tvende Naboer næst hos hinanden. Den ene havde fattet saa uforsonligt et Had til den anden, at den som blev hadet, satte sig for at forandre sin Boepæl, og flytte hen paa et andet Sted, i den Tanke at Naboer-Laver havde alene forarsaget hannem sin Naboes Fiendskab; Thi omvendskiont han havde gjort ham adskillige gode Tjenester, saa merkede han dog, at han blev ikke mindre hadet. Derfor solgte han sit Huus, tilligemed sit lidet Jorde-Gods, og som han forsoiede sig hen til Landets Hoved-Stad, som laae ikke langt deraf, kjoebre han sig omtrent en halv Miil fra Byen, et lidet Land-Gods. Derhos stod et maadeligt beqvemt Baanings Huus i en skion Have, og et stort Gaards-Rom, hvori befandtes en dyb Grube Vand, som man ikke meer brugte. Da han dette havde erlangt, tog han en Derviche Dragt paa, og besluttede herefter at føre et stille Levnet, lod bygge mange Kammere i sit Huus, og inden kort Tid oprettede et stort Munke-Kloster. Hans dydefulde og ærlige Levnet gjorde ham snart bekiendt, og lokkede en utallig Mængde saavel gemene Folk, som af de fornemste i Staden ud til ham. Enhver elskede og ærede ham
hoit,

hoit, og' man kom fra langt bortliggende Stes-
 der, at udbede sig hans Bønner for sig til
 Himmelen, og alle de som søgte ham, udsprede
 Rygtet om den Betsignelse, de formedelst hans
 Bønner formeente sig at have erlanget af Him-
 melen. Den Anseelse hans Person var udi,
 rygtedes ogsaa hen til den Stad, fra hvilken
 han var kommet, og Misunderen blev heftig
 forbitret derover, saa at han forlod sit Huus
 og Handtering, med det Forsæt, at styrte ham
 i Fordervelse. Til den Ende forføiede han sig
 hen til det nye Kloster, hvis ypperste Hoved
 hans forrige Naboe var bleven, som og tog
 imod ham med al Høflighed, og yderste Ven-
 skabs Forsikringer: Den Misgunstige sagde,
 at han udtrykkeligen var kommen, for at tale
 med hannem en vigtig Sag, hvorom han intet
 kunde røre noget, uden i Centrum. Og paa det
 ingen skal høre os, sagde han videre, saa lad os
 spatsere omkring med hinanden i eders Gaard,
 og efterdi Matten stunder til, saa befaler eders
 Munke, at forføie sig hver til sit Kammer, hvil-
 ket han og strap gjorde. Da den Misgunstige
 saae sig nu alene med denne ærlige Mand, be-
 gyndte han at fortælle ham noget efter eget Be-
 hag, og som de best spatserede med hinanden,
 og kom til Kanten af Vand, Stedet, stotte han
 ham usformodentlig ned i Gruben, uden at no-
 get Menneffe var Vidne til denne skammelige
 Sierning. Efter forrettet Skielmsstykke, tog
 han Flugten ud af Kloster, Døren, hvor igien-
 nem

adte.
 ide en
 anden.
 Had til
 sig for
 et an-
 havde
 idskab;
 stillige
 at han
 han sit
 og som
 Stad,
 ig om
 Land,
 eqvent
 et stort
 Grube
 ra han
 Dragt
 bevnet,
 inden
 kloster.
 e ham
 ængde
 i Stas
 e ham
 hoit,

nem han gif, uden at nogen mærkede det, særdeles fornøiet, og i den Indbildning, at hans formænte Fiende ikke mere var i Live, reiste han hiem til sit Huus igjen, endskiønt han mægtig bedrog sig i sine Tanker.

Scheherazade kunde ikke videre tale, saasom Dagen brød frem, og Sultanen var ret fortrødelig over denne Misgunstiges Ondskab. Jeg vilde ønske af mit Hierte, sagde han ved sig selv, at den gode ærlige Derviche ikke var noget Ont vederfaret, og haaber i Morgen at fornemme, at Himmelen har holdt sin Haand over ham, i denne uheldige Hændelse.

Den Sky og Sirgetivende Nat.

Der som I ikke sover min Søster! raabte Din narzade, saa beder jeg at fortælle os, om Dervichen kom frisk og sund op af Graven igjen. Ja! svarede Scheherazade, og i det den anden Calender blev ved at fortælle sin Historie, sagde han: Den gamle Grube, hvor Vand-Springet i forrige Tider havde været, var nu beboet af Underjordiske, som i rette Tide indfandt sig, at komme denne ærlige Mand til Hielp, toge is mod hannem i Faldet, saa at han ikke kom til nogen Skade? Han mærkede nok, at dette Fald var farligt, hvorover han let kunde have mistet Livet, ikke desmindre saae og følede han dog intet; Dog alligevel hørte han snart en Stemme, som sagde: Beed I hvem denne ærlige Mand er, som vi har bevist denne gode Tjeneste? Og da nogle andre

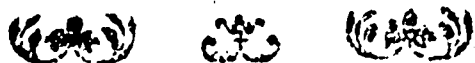
dre svarede Nei, sagde den første igien: Denne Mand har af pure Kierlighed forladt den Stad, hvorudi han først boede, og sat sig ned paa dette Sted, i den Forhaabning, at helbrede sin Naboer for det Had han havde fattet til hannem. Han har erhvervet sig her saa stor Verbodighed iblant Folk, at den Misgunstige der ikke kunde fordrage dette, reiste her hid, alene i det Forsæt, at ombringe ham, hvilket han og virkelig havde fuldført, hvis vi ikke med vores Hielp havde staaet denne ærlige Mand bie, hvis Berømmelse er saa stor, at Sultanen, som boer i næste Stad, vil i Morgen komme hid at besøge ham, og befaler ham sin Datter i hans Forbønner til Himmelen. En anden Stemme spurde: Hvorudi da Printessen vel kunde have Dervichens Forbøn nødvendig? Hvorpaa den Første svarede: Veed I ikke, at hun er besat af den Mand Naimoun Dimdins Søn, som har forliebet sig i hende? Men jeg veed vel hvorledes denne gode Prælat kan hielpes hende: Det er en ganske let Sag, og jeg skal fortælle eder den. Der er en sort Kat i hans Kloster, som har en liden hvid Plæt, saa stor som en liden Sølv Skilling, paa Spidsen af hans Rumppe: Udaf denne hvide Plæt skal han rykke syv Haar, brænde dem, og ryge Printessens Hoved med deres Røg, hvoraf hun strax skal blive helbredet, Naimoun Dimdins Søn forlade hende, og aldrig mere vove, at komme hende nær anden gang. Prælaten glemte meget vel alle disse Ord han havde hørt af de Underjordiske, hvilke siden den ganske

te, sær
at hans
iste han
mægtig
e, saa
var ret
ndskab.
ved sig
ar noget
at for
Haand

Rat.
bte Di
os, om
en igien.
n anden
sagde
Springer
beboet af
ndt sig,
toge is
kom til
tte Fald
de mistet
og intet;
som sage
som vi
nogle and
dre

Nat igiennem ikke taledes et eneste Ord mere. Der
 Om Morgenen tilig, da han kunde forskielles mig
 og see hvorledes Gruben paa mange Steder var le
 indfalden, blev han et Hul vaer, hvor han u
 ringe Møie kunde krybe igiennem og komme op se
 igien. Munkene, som allevegne havde leedt Ma
 ter hannem, bleve glade, at see hannem igien. at
 Han foralte dem med saa Ord sin forrige Dags skal
 Giestes imod ham forøvede Ondskab, i hvor vel
 han end havde taget imod ham, og gjort ham
 til Gode, og dermed forsoiede han sig i sit Kam
 mer. Den sorte Kat han den forbigangne Nat ind
 havde hørt tale om af de Underjordiske, kom ogsaa
 til ham, og efter sædvane logrede for ham. til
 Han greb fat paa hende, rykkede de 7. Haar
 af den hvide Plet der sad paa Kattens Rumpen
 og glemte dem, for at betiene sig af dem, naar
 fornøden giordes. Solen var neppe oprunden
 føren Sultanen, der ikke gierne vilde forsomme
 nogen Ting, som han troede, der kunde befordre
 hans Dotters Helbred, ankom for Kloster Porten
 ten: Han befalede sin Guarde der at holde stille
 le, og gik selv ind med de fornemste af de Offi
 ciers, som vare med i hans Følgeskab. Munkene
 ne toge imod ham med største Erbdighed, og
 Sultanen tog deres Prælat hen ved Siden
 sigende til ham: Min ærlige Scheich! I veed
 maasse vel allerede Aarsagen, hvorfor jeg er
 kommen hid. Ja naadige Herre! svarede han
 med største Beskedenhed, det er, (troer jeg ikke
 rettere) deres Prinsesses Upasselighed, der bringer
 ger
 E.

Ger mig denne Ære til veie, som jeg ikke fortjener.
 Det er sandt, svarede Sultanen. I kan give
 mig mit Liv igien, i Fald, som jeg vil forhøbe,
 min Datter, formedelst eders Forbøn til Himmels-
 kongen, erlanger sin Helbred igien. Naadige Herre!
 svarede den ærlige Derviche, dersom deres
 Majest. vil lade hende føre herhid, haaber jeg,
 at hun formedelst Himmelens naaderige Hielp
 skal opnaae sin forrige Sundhed. Den beruds-
 over særdeles fornøiede Første, stikkede usfortøvet
 Bud efter sin Datter, hvilken og strax lod sig
 indfinde, under et stort Folgeskab af Fruentim-
 mer og Drabantere, og lod sig saa vel indhyllet
 tilsynne, at man ikke kunde see hendes Ansigt.
 Ordens. Manden lod et Røgelse-Kar holde over
 Prinsessens Hoved, og havde ikke saa snart lagt
 de omtalte syv Katter Haar paa de gløende Kul,
 førend Manden Maimoun Dimdins Son gav
 et stort Skrig af sig, uden at man kunde see no-
 get, og forlod saa Prinsessen. Hun løftede der-
 paa sin Haand op, og tog det Sloer, hvormed
 hendes Ansigt var skjult, til Side, for at see,
 hvor hun var. Hvor er jeg? raabte hun: Og
 hvor har ført mig her hid? Paa disse Ord, kunde
 Sultanen ikke skjule sin overvættets Glæde, men
 omfavuede hende, og kyste hende: Han kyste
 ogsaa Ordens. Manden paa Haanden, og saagde
 til Officiererne som vare i hans Folge: Hvad
 mener I vel, den har fortjent, der har saaledes
 helbredet min Datter? De svarede alle, han har
 fortjent, at skulle ægte hende; Det var ogsaa min
 E. en N. I. B.

Mening, sagde Sultanen fremdeles: Og fra
 dette Dieblif af, erklærer jeg ham til min Dotters
 Mand, og Eviqer-Søn. Kort derefter døde
 den Store Bezier, da denne Derviche blev sat
 i hans Sted. Og efterdi endelig Sultanen selv
 døde bort uden Mandss-Rivinger, saa blev denne
 ærlige Mand af den forsamlde Religions-Orden
 og Krigs-Standen eystemmig til Sultan udvaldt
 og erklæret.

Denne fremstinkende Dag tvang Scheher
 razade her til at holde Ende, og Schahriar
 som syntes at Dervichen i alle Maader var værd
 dig at bære den Krone han havde erlanget, ales
 neste denne Første var bekymret at vide, om den
 Misgunstige ikke af Harme og Fortændelse havde
 taget sin Død derover, stod derfor op i det
 Forsæt, den næstkommende Nat at
 erkjendige sig derom.

Ende paa den Første Deel.

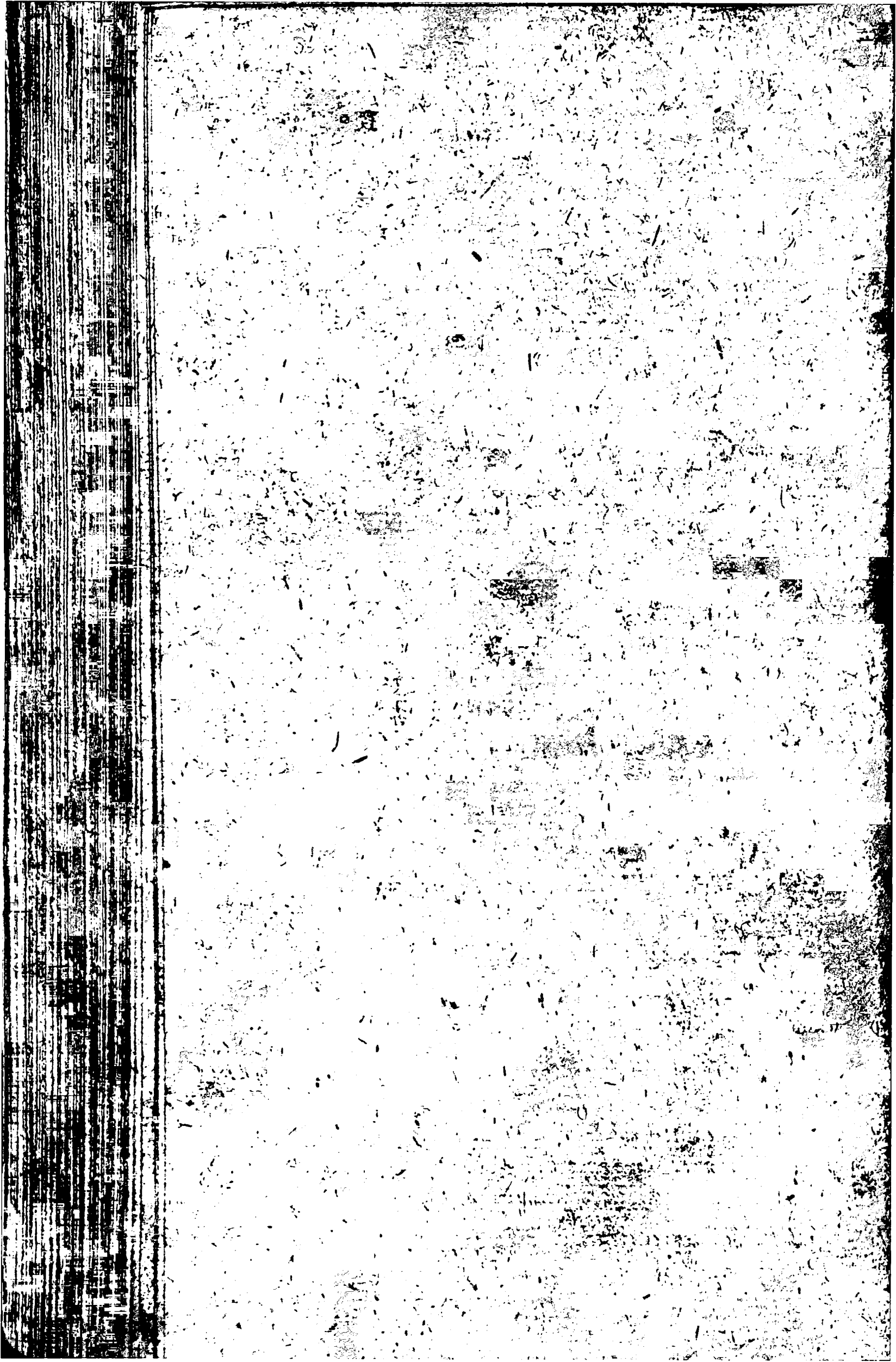
Zufende

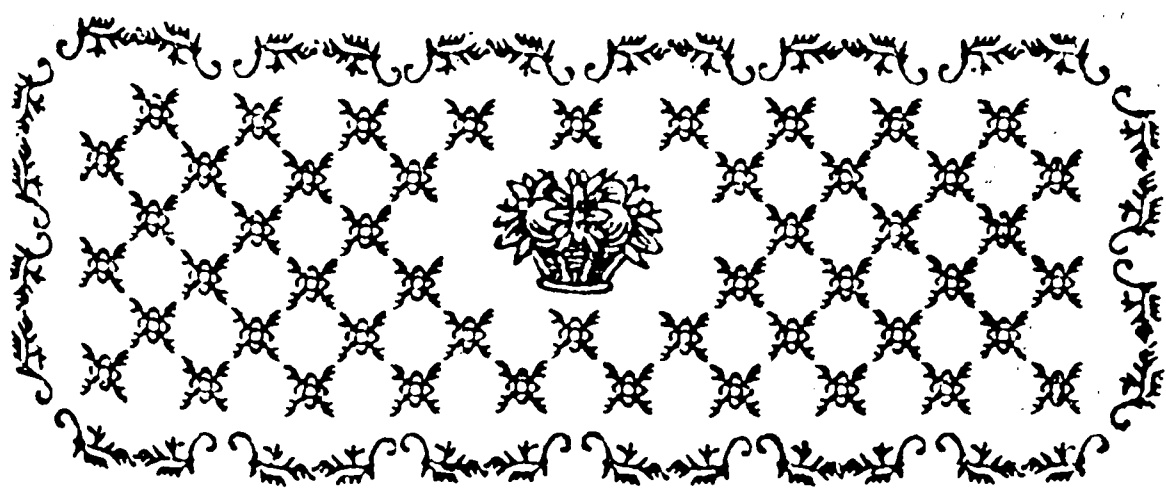
og

En Sat.

Anden Deel.

Den Otte og Fyrgetivende Nat.

Da det var rette Tid, lod Dinarzade sig saaledes høre til Sultaninden: Min Søster! dersom I ikke sover, vil jeg bede eder, at fortælle os Enden af den Misgunstiges Historie. Hiertelig gierne, svarede Scheharazade. Giver kun agt paa, hvorledes den anden Calender fortsatte Historien: Da nu den gode Derviche havde bestiget sin Sviger, Faders Throne, blev han en Dag, som han med sin Hof-Stat var udfiørt, den Misgunstige vaer iblant den tiltrængende Almue. Han raabte derfor paa een af sine Beziers, som ledsagede ham, sigende: Gaaer hen, og bringer mig det Menneske hid, som I seer der staaer, men for alting tager eder i Agt, at I ikke forskrekker ham. Da nu den Misgunstige blev stillet for Sultanen, sagde han til ham: Min Ven! det er mig kiert at see eder engang igien. Wendte sig herpaa til en Officier, sigende Man skal strap betale til denne tusende Stykker
B 3 Guld.

Guldmynt af mit Skatkammer, iligemaade skal man give ham tiue Læster af de kostbareste Babrer, der findes i mit Magazin, og lade hannem med en tilstrekkelig Vagt ledsage hjem til sit Huus. Hvorpaa, da han havde udgivet denne Befaling, han tog Afsteed med den Misgunstige, og fortsatte sin Reise.

Da jeg nu saaledes: (sagde Calenderen videre) havde fortalt Trolden denne Historie, gjorde jeg ham denne Utydning. O Kiere Trold! Jeg seer vel, at denne godhiertige Sultan ikke lod sig alene med derned noie, at han lod den Misgunstige los, og skienkede ham Livet, men handlede ogsaa vel med ham, og skikede ham hjem med ald Ære og Høflighed. Jeg anvendte al min Veltalenhed, og bad ham at efterfølge saa mærkelig et Exempel, men det var mig umuligt, at kunde bevæge ham. Alt hvad jeg fandt gjøre dig, sagde han, er, ikke at tage dit Liv fra dig. Men bild dig aldrig ind, at jeg sender dig frisk og sund tilbage igien! Jeg maa lade dig soie, hvad jeg ved min Trolddom formaaer. Herpaa greb han fat paa mig med Magt, forte mig ud af det underjordiske Palats saa høit op i Luften, at Jorden syntes ikke større for mine Øine, end en liden hvid Skæppe fra denne Høide skød han sig ned med mig igien som en Lynild paa Jorden, og satte mig paa Spitsen af et høit Bierg. Her skræbede han en Haand fuld Jord tilfaramen, muntede

nogle

nogle Ord derover, som jeg ikke forstod, og i
 det han kastede det over mit Hoved, sagde han:
 Forlad et Menneskes Gestalt, og tag igien en
 Ribes Stikkelse paa. Han forsvandt saa strax
 og jeg blev til min største Smerre forvandlet til
 en Ribe, saae mig alene i et ubekjendt Land, u-
 vidende, enten jeg var nær, eller langt fra Kon-
 gens min Faders Rige. Jeg steg strax ned af
 Bierget, og tog min Bei Klak-Land ind, hvis
 Ende jeg først efter en Maanedes Forløb kunde
 opnaae, da jeg ankom til See-Kanten, som den
 Gang var gandske stille, saae jeg et Skib ligge en
 halv Miil ude i Søen. Paa det at jeg ikke nu skulde
 lade mig saa skion en Veilighed gaae af Hænder,
 brød jeg en stor Green af et Træ, slæbte den
 efter mig ned i Havet, og satte mig med overflaane
 Been derpaa, havende i hver Haand en Riep, i Ste-
 den for Aarer at betjene mig af. I saadan Tilstand
 roede jeg ud og hastede til Skibet. Da jeg var
 nu kommen saa nær, at man kunde kiende mig,
 forarsagede jeg alle Skibs-Folkene, der samle-
 de sig paa Bordækket, en stor Forundring.
 Smidlertid nærmede jeg Skibet, greb fat om et
 Toug, og kravlede op paa Skibs-Dækket.
 Aleneste mit Mæle slog mig feil, hvorover jeg
 var inderlig angst, den Fare, jeg styrtede mig
 udi, var virkelig ikke mindre stor, end da jeg befandt
 mig i Froidens Hænder. De overtroiske Riob-
 mænd paa Skibet bildte dem ind, at deres Skibs-
 Fart skulde blive ulykkelig, om de toge mig med
 sig. Derfor sagde een, jeg vil slaae ham ihjel
 med

med en Kulle, den anden: Jeg vil skyde en Pilt igiennem hans Liv, og den tredje: Jeg vil kaste ham i Stranden igien. Een af disse var ogsaa strax færdig, at vilde fuldkomme sine Ord; Derfom jeg ikke i det samme havde kast mig ned for Capitansens Fodder, og som en Bøn'aldende grebet ham efter Klæderne, over hvilken Gierning, saavel som og mine Taare, han saae mig flyde ned af Dinene, han blev saa bevæget til Medlidenshed, at han tog mig i sin Beskiernelse, og truede, at straffe enhver, som vilde giøre mig nogen Fortred. Han gjorde mig 1000 Caretter med Klappen og Strygen paa min Krop, og jeg paa min Side gav ham ved Geberder, saasom Mælet var mig betaget, alle mig muelige Taknemmeligheds Kiendetegn tilkiende. Vinden, der fulgte os paa dette Hav-Blik, var ikke stærk, men dog gunstia, og drev os inden 50. Dages Forløb ind i Havnen ved en skion og meget folkerig Stadt, som var saa meget desmere navnkundig, siden den var et mægtig Kongeriges Hoved-Stad, hvor vi lykkeligen landede, og kastede vores Anker. Skibet blev strax omringet med en stor Mængde Folck med Kolf udi, som komme for at ønske deres Venner til Vlykke ved deres Hiemkomst, eller at erkynde sig om dem, de havde seet i det Land, de komme fra, eller ogsaa af en pure Nysgierrighed, at bese et Skib som var indlobet fra fremmede Stæder. Iblandt andre komme der ogsaa nogle Officiers med, hvilke paa deres Sultans Vegne forlangede, at tale med Kiobmændene paa

paa v
førte
Herre
glæder
at en
skrive
paa d
derme
staae
foreste
og kun
ne
afgan
bedrø
hans
han
Siene
del Pa
det h
Rige
værdi
Kiob
nok,
skreve
de var
af det
især
Skr
Skr
da de
den,

paa vor Skib. Da een af Officiererne, som
 førte Ordet, sagde til dem: Sultanen vores
 Herre har befaleet os, at lade eder vide det han
 glæder sig over eders Ankomst, og tillige bede,
 at enhver af eder vilde giøre sig den Umage, at
 skrive nogle saa Linier paa dette Papiir. Og
 paa det I kan fornemme, hvad hans Forsæt er
 dermed, saa giver han ved mig enhver at fors-
 staae, at han har havt en Stor-Bezier, som
 forestod Rigets Sager med største Skikkelighed,
 og kunde derhos fuldkommen smukt skrive. Den-
 ne Minister er for saa Dage siden ved Døden
 afgangen, og Sultanen derover saa hiertelig
 bedrøvet, at, saasom han aldrig kan ansee
 hans Skrifter uden med Forundring, saa har
 han og gjort en dyr Eed, ikke at give hans
 Tjeneste bort til nogen, uden den der lige saa
 vel kan skrive, som han. Mange Folk har la-
 det ham see deres Haand, men i dette ganske
 Rige har han endnu ikke fundet een som han holder
 værdig til at berræde Bezieren's Plads. Disse
 Kiøbmand, som indbildte sig, at kunde skrive godt
 nok, for at erlange saa høi en Værdighed med,
 skrebe en efter anden, hvad ham selv behagede. Da
 de vare færdige, gif jeg hen, og snappede Papiret
 af dens Haand, som sidst havde skrevet. Enhver,
 især Kiøbmandene, som frygtede jeg skulde rive det i
 Stykker, og kaste det i Havet, gave et stort
 Skrig af sig: Men de fattede sig dog strax igien,
 da de saae, at jeg holdt det smukt stille i Haan-
 den, og gav Tegn fra mig, at jeg ogsaa forlangte
 gede

en Vil
 aste ham
 aa straf
 rksom jeg
 Capitan
 ebet ham
 saavel
 de ned af
 idenhed
 rruede
 gen Fors
 ted Klav
 paa min
 n Mælet
 Enemmer
 der fulds
 men dog
 s Forlob
 sig Stad
 siden det
 hvor vi
 r. Skib
 gde Joller
 s Benner
 at erkyn
 det Land
 ysgierri
 fra frem
 der og saa
 Sultans
 bmændent
 paa

gede at skrive efter min Maade. Dette foran-
 drede deres Frygt til en stor Forundring. Ikke
 desto mindre siden de aldrig havde seet en Albe skri-
 ve og kunde ikke troe, at jeg skulde kunde giøre
 det bedre, end de andre, vilde de dog slide mig
 Papiret af Haanden. Men Capitainen tog mit
 Parti, og sagde: Lad ham kun skrive, vil han in-
 tet andet giøre, end forderve Papiret, saa fors-
 sikrer jeg, at jeg strax skal straffe ham derfor.
 Men derimod, dersom han skriver vel, som jeg
 haaber; thi jeg har aldrig i mine Dage seet no-
 gen stikkeligere eller skarpsindigere Albe, end dens
 ne, der bedre kan begribe alle Ting, saa vil jeg
 erkiende og erklære ham for min Son. Jeg har
 dog haft een, der aldrig var saa forstandig som
 han. Da jeg nu saae, at ingen satte sig imod
 mit Forsæt, greb jeg fat paa Penen, og lagde
 den ikke fra mig igien, førend jeg havde skrevet
 sex Slags hos Araberne brugelig Skrift, og enhver
 af disse Prover indeholt et Vers paa 4. Linier,
 til Sultanens Berømmelse, hvilke jeg i en Hast
 havde forfærdiget. Min Skrift overgik ikke ales-
 ne Kjøbmændenes, men jeg tør ogsaa sige, at
 man hidindtil ikke havde seet noget saa smukt i det
 hele Land. Hvorfore Officererne, da jeg var
 færdig dermed, toge Papiret, og leverede det
 til Sultanen.

Saa vidt kom Scheherazade, da hun
 blev Dagen vaer: Allernaadigste Herre! sagde
 hun til Schahriar, dersom jeg havde Tid til at
 fare

fare
 stæt
 rede
 fore,
 uden

Sa

paa
 Derf
 og de
 naad
 end j
 Sch
 eder
 Calen
 Sult
 dres
 befald
 Eage
 min
 Ery
 sex
 ver
 gang
 Den
 var
 de sag
 Skri

fare fort, skulde jeg endnu fortælle eders Majestæt langt underligere Ting, end de jeg har allerede forebragt. Sultanen, der havde sat sig fore, at anhøre denne ganske Historie, stod op, uden at sige hvad hans Tanker vare.

Den Ni og Fyrgetivende Nat.

Saa snart Dinarzade næstfølgende Nat opvognede, som skede for Dag, raabte hun paa Sultaninden, og sagde: Min Søster! Dersom I ikke sover, saa beder jeg, at berette os det øvrige af Abens Historie, jeg troer, min naadigste Sultan ikke mindre længes derefter, end jeg. I skal begge blive fornøiede, svarede Scheherazade, og paa det jeg ikke skal holde eder for længe op, saa vil jeg sige, at den anden Calender foer saaledes fort med sin Historie: Sultanen saae ikke engang paa nogen af de andres Skrift, betragtede ikkun min alene, hvilken befaldt ham saa vel, at han sagde til Officererne: Lager den skønneste og kostbareste Hest ud af min Stald, tillige med den prægtigste Gyldens Stykkes Riortel, klæder den Person, som disse sex Slags Skrifter kommer fra, derudi, og fører mig den hid. Paa denne Sultanens erlangne Befaling begyndte alle Ministerne at lee. Den over deres Dumdriftighed forbittede Første var færdig, at vilde straffe dem derfor. Aleneste de sagde: Deres Majest. fortørnes ikke! Denne Skrift er ikke af noget Menneſke, men af en Abe

foran
 Ikke
 lbe skri
 e giore
 de mig
 og mit
 han in
 ia for
 Derfor
 om jeg
 eet no
 id den
 vil jeg
 jeg har
 dig som
 imod
 lagde
 skrevet
 enhver
 Linier,
 in Hast
 Ikke ales
 ge, at
 i det
 jeg var
 ede det
 da hun
 sagde
 til at
 fare

Abe forfærdiget. Hvad siger I? raabte Sultanen, har en Abe skrevet denne forunderlig skionne Skrift? Ja! svarede en af Ministrene: Vi forsikre, at en Abe har skrevet det for vore Dine. Sultanen befandt denne Sag, at være saa selsom, at han blev beæretlig jester at see mig. Gæster, som jeg har befalet, sagde han, og fører mig saa rar en Abe hid. Officererne komme tilbage til Skibet igien med saadan Befaling til Capitainen, som svarede: Sultanen er min Herre! De bære mig altsaa i Land, isærte mig den Gyldenstykkets Riortel, satte mig paa Hesten, og ledsagede mig hen til Sultanen, som for desmere at bære mig, i en stor Forsamling af sine Hoffinder ventede efter mig i sit Pallats. Baade Havnen, Gaderne, alle offentlige Torve, ja alle Binduerne og Gallerier paa alle Huse og Pallatser, vare opfyldte med en stor Mængde Mandes- saa vel som Qvindes- Personer, som alle vare nysgierrige efter at vilde see mig; Thi Røgtet havde strax udspreedt sig over al Byen, at Sultanen havde i Sinde at gjøre en Abe til Bezier, saa at de ved et stort Skrig, da de fik mig at see, gave deres Forundring tilkiende, og saaledes ankam jeg i Sultanens Pallats. Jeg fandt denne store Første siddende paa sin Throne, midt iblant sit Riges store Mænd, bukkede mig tre gange meget dybt for ham, faldt ned og kysste Jorden for hans Fødder, derefter satte jeg mig, som en anden Abe, paa min Rumpe. Den ganske Forsamling kunde ikke noksom forundre sig,

sig, og en Abe den skionne herudom havde tillige aldrig ikke heller Menne Sultanen og blev Rammen Han gik hvor han sat sig og lige hvorfor til Bo og Be det igi jeg ve bringe nogle Sultanen fer jeg hvad mere. derlig lod til paa, saa m

sig, og mindre begribe, hvor det var mueligt, at
 en Aibe kunde have Forstand, at bevise Sultanen
 den skyldige Erbødighed, og Sultanen selv var
 herudover meer end nogen forskreffet. Endelig
 havde alting været fuldkommet, dersom jeg havde
 tillige med fundet brugt min Tunge, men som det er
 aldrig hørt, at en Aibe har fundet tale, saa tilstedde
 ikke heller den Fordeel, jeg havde, at have været et
 Menneſke, mig at bruge den Frihed frem for andre.
 Sultanen befalede sine Hof-Giender at gaae bort,
 og blev ingen tilbage hos ham, uden den øverste
 Kammer-Herre, en liden ung Slave, og jeg.
 Han gik fra Audients-Salen i et andet Gemak
 hvor han lod bære Mad for sig, og da han havde
 sat sig til Taffels, gav han mig et Bink, at jeg
 og ligeledes ſkulde ſette mig, og ſpiſe med ham,
 hvorfore jeg ſtod op, kyſte Jorden, og ſatte mig
 til Bords, men ſpiſte med ſtorſte Maadelighed
 og Beſtedenhed. Førend man tog nu af Bords
 det igien, blev jeg et Skriver-Toi vaer, hvilket
 jeg ved Tegn forlangede, og man ſtrar maatte
 bringe mig, hvormed jeg paa et ſtort Tble ſkrev
 nogle Vers efter min Maade, ſom ſkulde give
 Sultanen min Taknemmelighed tilkiende, hvil-
 ket jeg leverede hannem, og da han havde læſt,
 hvad jeg havde ſkrevet, forundrede han ſig end
 mere. Efter Maaltidet, frembar man en beſyn-
 derlig Drik, hvoraf han mig og et Glas fuldt
 lod tilſtille. Jeg drak, og ſkrev nye Vers der-
 paa, ſom forklarede den Tilſtand, jeg nu efter
 ſaa megen uſtanden Uklilighed beſandt mig udi.

Sultanen læste dem, og sagde: Et Menneske, der kunde gjøre saa meget, var mere end Guld værd. Han lod sig et Skak-Spil tilbringe, og spurdte mig ved Egen, om jeg kunde, og vilde spille med hannem? Jeg knuste paa Jorden, og lagde min Heand paa mit Hoved, hvormed jeg gav tilkiende, at jeg var bered til at tage imod denne Ære. Han selv vandt det første Partie, men jeg det andet og tredie, og da jeg fornemte at han blev noget fortrydelig derover, gjorde jeg 4 Berør og overleverede dem for at trøste ham med. Jeg havde der i Skrevet, at tvende mægtige Krigers Hær, som den ganske Dag havde med største Gjorighed slagedes med hinanden, kunde vel om Aftenen gjøre Fred, og om Natten med særdeles Enighed hvile med hinanden paa Ball-Pladsen. Dette behagede Sultanen ulige høiere end nogen Tid at kunde vende, at have fundet slikt hos en Abes Forstand, og vilde derfor ikke alene være Vidne til saa underlig en Ting. Han havde en Datter, som man kaldede Madame de Beaute. Gaae! sagde han til Cammer-Herren, der var tilstæde, og lad min Datter komme me hid. Jeg vil, at hun skal have Deel i den Fornøielse jeg nyder. Cammer-Herren gik bort og forte Printsessens snart med sig. Hun havde aabet Ansigt, men var aldrig saa snart kommet ind i Gemakket, førend hun gesvindt lod sig Gløser falde ned, sigende til Sultanen: Aller-naadigste Herre! Deres Majestet maa have for-glemmt sig selv, og jeg undrer meget, at de vil

lade
 Hvad
 siger
 eders
 at sku
 ders
 en Fe
 diafte
 jester
 ne Ab
 Gesta
 mægt
 vandl
 Son
 skab
 myrde
 De
 over,
 mere t
 lig ad
 Men
 ham t
 de jeg
 ter!
 denne
 Abe?
 Deres
 Opve
 der,
 neste,
 forstor

lade mig see af fremmede Mands- Personer.
 Hvad? min Datter! svarede Sultanen, hvad
 siger I? Her er jo ingen uden denne liden Slave,
 eders Hofmester, og jeg, som har alle Frihed
 at skue eders Ansigt. Ikke desmindre lader I
 eders Sløer falde ned, og regner mig det til
 en Keil, at have ladet eder hidkalde. Allernaas-
 digste Herre! svarede Printessen, Deres Ma-
 jestet skal vist erfare, at jeg ikke har Uret: Dens
 ne Abe, de her seer, omendskiont han har Abes-
 Gestalt, saa er han en ung Prints af en Stor-
 mægtig Konge, og er ved Troldom bleven for-
 vandelt til en Abe. En vis Trold, som er en
 Søn af Eblis Datter, har øvet denne Ond-
 skab paa hannem, i det han tyransk viis har
 myrdet Kongens Epitamari Printesse paa den
 De Ebene. Sultanen, som blev forskrekket her-
 over, vendte sig til mig, og, som han nu ikke
 mere talte til mig ved Tegn, spurdte han mig lode-
 lig ad, om det var sandt, hans Datter sagde?
 Men som jeg ikke kunde tale, saa, for at give
 ham tilkiende, at hun havde talt Sandhed, lag-
 de jeg min Haand paa mit Hoved. Min Dats-
 ter! sagde da Sultanen, hvoraf veed I, at
 denne Prints er ved Troldom forvandelt til en
 Abe? Allernaadigste Herre! svarede Printessen,
 Deres Majestet kan vel erindre sig, at jeg i min
 Oppvært, forend jeg var kommen til Skieis- Al-
 der, havde en gammel Frue hos mig i min Ties-
 neste, denne var en særdeles forstandig Kone; og
 forstod sig vel paa Hexterie, hun har lært mig 70.

Reg:

ennest
 d Guld
 inge, og
 og vildt
 den, og
 med ja
 d denne
 te, men
 at han
 Berd
 ed. Jeg
 Krigs
 største
 vel om
 særde
 ll-Blad
 hoieres
 fundet
 for ikke
 Han
 Dame de
 er = Her
 ter kom
 bet i den
 sig bort
 m havde
 kommet
 lod sit
 Allers
 have fore
 t de vil
 la

Kealer i sit Videnskab, ved hvis Kraft jeg udi
 et Dieblif vil forflytte eders Hoved. Stad midt
 ud i Søen, eller og vel ganske hen paa det
 Bierg Caucas. Formedelt denne Videnskab
 fiender jeg alle dem, som ere forhepede, naar
 jeg kun seer dem, mere, jeg veed, hvem de ere,
 og hvor der har forhepet dennem. Forundrer eder
 derfor ikke, at jeg strax formedelt min Konst
 har fiendt denne Prints, hvilken Troldom ikke
 tillader at fremstille sig for eders Dine i den Gestalt,
 han ellers af Naturen er begæbet med.
 Min Datter, sagde Sultanen, jeg troer ikke
 at I har den Videnskab: Allernaadigste Herre!
 svarede Printessen, der ere mange underlige
 Ting til, som ere gode at vide, men jeg har
 tænkt, det stod mig ikke an, at rose mig deraf.
 Dersom saaledes er, svarede Sultanen, kan I
 da fordrive Troldommen fra Printsen, og give
 ham sin forrige Gestalt igien? Ja! naadigste
 Herre! gav Printessen til Gienfvar, jeg kan
 give ham sin rette Skikkelse igien. Saa gior
 det da! faldt Sultanen hende ind i Ordene.
 Kan ikke giøre mig større Velbehagelighed; thi
 jeg vil giøre ham til min Bezier, og til eders
 Mand. Allernaadigste Herre! svarede Printe-
 sessen: Jeg er i alle Maader villig til at efterleve
 og adlyde eders Befalninger.

Efter at Scheherazade havde fuldendt
 disse Ord, blev hun vaer, at det var Daas
 holt derfor op at tale videre. Schachriar som
 holdt

holt for
 re ikke
 de hore
 Morgen

Der

Da

ster!
 paa hv
 den Ca

skal i
 Calend
 Printse

Rhiv u
 biffe
 Sultar

gaae ne
 da vi
 som gi

hun si
 Kreds,
 biffe og

sig mid
 ser og
 ten ble

ligesom
 forfræ
 se, ble

lig saa
 en græ

holte for, at Resten af denne Historie maatte være ikke mindre angenem, end det han allerede havde hørt, besluttede, at erfare mere næstfølgende Morgen.

Den Halvtrediesindstivende Nat.

Da Dinarzade ved sædvanlig Time faldt paa Sultaninden, sagde hun: Min hierte Søster! Dersom I ikke sover, saa fortæller os dog, paa hvad Maade Madame de Beaute gav den anden Calender sin første Skikkelse igien. Det skal i faae at høre, svarede Scheherazade. Calenderen begyndte saaledes igien at fortælle: Prinsessen gik ind i sit Kammer, tog en stor Kniv ud med sig, paa hvis Klinge mange Arasbiske Ord stode udgravne. Derpaa lod hun Sultanen, Kammer-Herren, Slaven og mig, gaae ned i den inderste Gaard ved Pallatset, og da vi vare komne under et Gallerie at staae, som hun gik runden omkring i Gaarden, forsoiede hun sig midt ud paa Pladsen, gjorde en stor Kreds, og tegnede mange Ord deri med Arasbiske og andre Bogstaver, hvorefter hun stillede sig midt inde i Kredsen, gjorde store Besværelser og talte nogle Vers ud af Alcoranen. Luftten blev uformærkt ganske tyk, saa det syntes, ligesom det var Nat, og Berden vilde forgaae. Vi forstrækkede os hæftig derover og denne Forsærdelse, blev alt større og større, da vi uformodentlig saae Eolden, Ebliis Dotters Søn under græsselig stor Loves Gestalt at give sig til Synne.

jeg vid
ad miet
paa det
idenskab
e, naar
n de ere
drer eder
n Konst
dom ikke
den Gæ
det med
veer ikke
ste Her
underli
jeg har
lig deraf
kan I
og give
naadialte
jeg kan
Saa gior
dene. I
shed; thi
til eders
le Print
at efter
fuldend
ar Da
riar som
holder

ne. Saa snart Printsessen blev dette Bæst vaer, sagde hun til ham: Tu Hund! I den Ered du burde komme krybendes til mig, tør du understaae dig, at lade dig see for mine Dine i denne Gestalt, og mener at skrække mig? Og du, svarede Løven, undseer dig ikke ved, at handle imod det Forlig, vi have oprettet og hoi Eed bekræftet, ikke at skulde skade, eller giøre hinanden Uret. Ha, du Forbandede! raabte Printsessen, det er just det, jeg har at forekaste dig. Du skal (faldt Løven hende trods sig ind i Ordene) saae din rigtige Betaling for den Umag, du har giort mig, at komme laien; Som han det sagde, sperrede han en forskrækkelig Strube op i Beiret, sprang til og vilde sluget hende. Alleeneste hun, som gav noget paa ham, gav et Spring tilbage, rykkede et Haar af sit Hoved, og forvandlede det, talende to eller tre Ord, til et skarp Ege-egged Sværd, hvormed hun hug Løven tvert igiennem i tvende Stykker. De tvende Dele forsvandres strax, og blev intet til overs, uden Hovedet, der forvandlede sig til en stor Skorpion. Printsessen blev strax til en Slange, og geraadede i en hæftig Strid med Skorpionen, hvilken saasom han ingen Fordeel saa for sig, tog en Drns Skikkelse paa, og fløi bort. Alleeneste Slangen forvandlede sig ligeledes i en mægtig sort sort Drn, og forfulgede ham, saa vi ikke kunde see nogen af dem. Noget derefter, revnede Jordden lige for os, hvor vi stod, og derfra udkom

en sort
 kreeg
 Ud, so
 hart be
 og gav
 det sa
 Nærvæ
 men ikk
 nemstak
 de.
 blev sac
 Faget
 nogle g
 og brass
 midlerti
 til, og
 ter det
 han me
 Salsen
 ge og,
 Et enest
 hvilket
 San se
 bakkede
 det, og
 M
 tazade
 sig har
 Maiesta
 af det j

en sort og hvid Kat, som reiste Børster, og
 skreeg forfærdelig, og blev forfulgt af en sort
 Ulv, som lod den ingen Noelighed. Den meget
 hart bængstede Kat forvandlede sig til en Orm,
 og gav sig i Færd ved et Granat Æble, der i
 det samme faldt ned ved et Træ, som stod i
 Nærheden ved Kanten af en temmelig dyb,
 men ikke saa bred Canal; Denne Orm igiens
 nemstak Æblet i et Dieblisk, og skulde sig der ind
 de. Granat-Æblet svulnede strax op deraf,
 blev saa stort som et Græs-Kar, fløi oven paa
 Taget af Galleriet, og da det havde der løbet,
 nogle gange omkring, faldt det ned i Gaarden,
 og brast i mangfoldige Stykker. Ulven, der is
 midlertid havde forvandlet sig til en Hane, sprang
 til, og slugede Granat-Kornene op, det ene ef
 ter det andet. Da han nu ingen flere saae, kom
 han med udslagne Binger os imod, og goel med
 Halsen høit op i Veiret, ligesom han vilde spør
 ge os, om der ingen flere Korn var at faae.
 Et eneste laae der endnu ved Bredden af Canalen,
 hvilket han, i det han dreiede sig, blev væt:
 Han løb i Hast derhen, men i Dieblicket han
 haffede derefter, veltede Kornet sig ned i Vans
 det, og blev til en liden Siff.

Men, allernaadigste Herre! sagde Scheher
 tazade, det er Dag, dersom den ikke saa ha
 stig havde ladet sig see, er jeg forsikret, deres
 Majestæt skulde have fundet ikke liden Fornoielse
 af det jeg vilde have fortalt. Sultanen gan
 ske

ikke indtagen af disse u-hørlige Hændelser, stod stille
ende op, og var meget længselsfuld efter at høre
Resten af denne Historie.

Den En og Halvtrediesindstivende Nat.

Dinarzade undsaag sig ikke den følgende Nat
at vække Sultaninden op af sin Sovn;
Dersom I ikke sover, min Søster! sagde hun,
saa beder jeg igien at foretage den forunderlige
Historie, I kunde i gaar ikke bringe til Ende.
Scheherazade erindrede sig strax, hvor det var,
hun havde holdet op, vendte sig til Sultanen, og
sagde: Allernaadigste Herre! den anden Calens
der blev saaledes ved at fortælle. Hanen sprang
ogsaa i Canalen, og forvandlede sig til en stor
Giedde, som forfulgte den lille Fisk. I to stive Tio
mer vare de under Vandet sammen, og vi vidste
ikke, hvad der vilde blive af dem, da vi i det
samme hørte et græsselig Raab og Skriig, hvorefter
af vi saare forskrækkedes. Kort derefter saae vi
Trollden og Printessen staae udi fuld Ild og
Glamme, de stode Ild igiennem deres Munde
ud paa hinanden, hvoraf der stigede en røg og
dampet Røg og Lue op i Luften. Vi frygtede
ikke ubillig, at det heele Slot skulde blive stukket
i Brand, men finge snart en langt vigtigere
Aarsag til at frygte, thi Trollden, da han havde
slidt sig løs fra Printessen, løb han til Galleris
et, som vi stode, og pustede Ild-flammer paa

os.
de i
Seri
sig v
med
fik
sveet
Alke
giord
tænk
samm
Da
Gesta
Prin
saa sn
hvilke
gen
den,
over,
Derst
Albe,
nesseli
de ful
nesse
Jeg
gelse
Eid
Fader
endelig
men
get,

os. Det havde været reent ude med os, havde ikke Prinsessen kommet os til Hielp, og med Skrig tvunget ham til at forlade os, og tage sig vare for hende. Dog alligevel kunde hun med al sin Glid ikke forhindre, at jo Sultanen fik Skade i sit Ansigt, og hans Skieg blev afsvæet, Cammer Herren blev qvalt, og brændt i Aske, og en Snist fløi hen i mit høire Øie, og gjorde mig saaledes endøiet. Sultanen og jeg tænkte, at vi skulle reent forgaae, som vi i det samme hørte en raabe: Victoria! Victoria! Da saae da Prinsessen uformodentlig i sin rette Gestalt, og Trolden forvandlet til en Aske-Hob. Prinsessen nærmede sig til os, og begierede, saa snart som mueligt, en Skaal fuld af Vand, hvilken den unge Slave, som Jlden gandske ingen Skade havde gjort, bragte hende: Hun tog den, og efter at hun havde talet nogle Ord derover, oste hun Vandet ud over mig, sigende: Dersom du formedelst Troldom er bleven til en Albe, saa forandre din Gestalt, og tag den menneskelige Skikkelse paa dig igien. Hun havde neppe fuldfort disse Ord, førend jeg blev til et Menneske som tilforn, dog var mit ene Øie ude. Jeg gjorde mig færdig, at aflegge min Taksgælle til Prinsessen, allene hun gav mig ingen Tid dertil, men vente sig til Sultanen hendes Fader, sigende: Allernaadigste Herre! Jeg har endelig vundet Seier over Trolden, som I seer, men det er en Seiervinding, som koster mig meget. Jeg har ikkun staaet Tid tilbage at leve

od stille
at høre
vende
de Nat
Sovs
de hun
nderlige
il Ende
det var
nen, og
Calent
sprang
en stor
stive
vi vidste
vi i det
hvore
saae vi
lid og
Munde
n i et
frygtede
de stakk
vigtigere
an havde
Galleris
mer paa

udi, og J faaer ikke den Fornøielse, at fuldføre det Egteskab, J havde tiltænkt mig. Jiden har i denne forskrekkelige Kamp trænet sig igiennem mit ganske Regeme, og jeg soles, den efter Haanden at fortære mig. Det var ikke Kommen saa vidt, havde jeg kun før blevet det sidste Granat-Eble-Korn vaer, at jeg kunde have opsluget det med de andre, da jeg var en Hanc. Trolden havde taget sin sidste Tilflugt derudi, og der paa beroede ogsaa Udfaldet af vor Strid, hvilken havde været lykkelig og uden Fare for mig. Denne Feil forvoldte, at jeg maatte kalde de Jiden til Hielp, og med disse mægtige Vaaben fægte. som jeg i eders Nærværelse har gjort. Jeg har uanseet hans store Konst og Erfarenhed ladet Trolden see, at jeg dog vidste mere, end han: Jeg har overvundet ham og forvandlet ham til Aske; Men jeg fand dog ikke selv undgaae Døden, som alt begynder at nærme sig.

Her taug Scheherazade stille, sigende til Sultanen: Allernaadigste Herte! Den frembrudende Dag erindrer mig ikke at tale meere allene, vil deres Majest. endnu lade mig leve til i Morgen, skal han faae Enden af denne Historie at høre. Sultanen bevilgede hendes Begiering, og stod op efter Sædvane, at passere paa Rigets Sager.

Den

D

R

for
stor
beg
De
da
en
see
Fa
nu
De
Di
Ea
og
og
jan
jeg
den
spe
taa
pa
som
og
mig
min
end

Den To og Halvtrediesindstivende Nat.

Kort for Dag raabte den muntre Dinarzade
 paa Sultaninden Min hierte Søster! Der
 som I ikke sover, saa beder jeg at suidende Hi-
 storien om den anden Calender: Scheherazade
 begyndte da strax at tale saaledes: Sultanen
 Prinsessens Fader loed hende tale reent ud, og
 da han fornam, hun holdt op, sagde han med
 en angst- og smertefuld Stemme til hende: I
 seer min Datter! hvad for een Tilstand eders
 Fader er udi: Ach! jeg undrer paa, at jeg end-
 nu er i Live. Eders Hofmester er død, og
 Prinsfen, som I har frelst, har mist sit ene
 Die: Meere kunde han ikke siige; thi Suk og
 Raare hindrede ham Mælet: Vi, hans Datter
 og jeg, bleve over hans Ord inderlig bevegede,
 og græd tillige med ham. Imidlertid vi saaledes
 jamrede os, begyndte Prinsessen at skrige: ach!
 jeg brænder: jeg brænder. Hun fandt at I-
 den, som fortærede hende, gandske havde ont
 spændt hendes hele Legeme, og loed ikke af at
 raabe jeg brænder, indtil Døden gjorde Ende
 paa hendes usidelige Smerte, saa at hun lige-
 som Eolden inden faa Minuter blev opbrændt,
 og faldt hen i Aske. Dette bedrovede Syn gik
 mig meget nær til Hierte, og havde jeg heller
 min ganske Livs Tid blevet en Ube eller Hund,
 end see min Forløserinde saa elendig omkomme.

fuldfore
 tiden
 sig
 den
 ikke
 det
 have
 Hane
 derudi
 Strid
 fare for
 alle falske
 Baar
 har gjort
 farens
 end
 ham
 undgaae

igende til
 en frem-
 le meere;
 lade mig
 af denne
 e hendes
 at pass

Den

Sultanen, som inderlig Krænkede sig over alt dette, gav et forfærdeligt Skrig af sig, slog sig selv for Hovedet og for Brystet, indtil han ringende med Fortvilelse faldt i en Besvimelse, saa at jeg frygtede for hans Liv. Imidlertid komme Hof-sinderne paa Sultanens Skrig tilløbende, og havde ikke liden U-mag, inden de fik ham til rette igien af hans Svaghed. Vi havde ikke nodig at fortælle dem Udgangen paa denne selv samme Hændelse, der havde forarsaget Sultanen saa stor Smerte, de tvende Afkehobe, hvortil Prinsessen og Trolden vare forvandlede, bare noksom Vidne derom. Sultanen formaede ikke, at staae ret paa sine Been, thi maatte han helde sig op til sine Folk, og saaledes forføie sig til sit Gemak. Saa snart Nygter om denne flagelige Hændelse havde udspreidt sig over Slottet og den gandske Stad, beklagede hver Mand Prinsessens Ulykke, og lode sig deres Herres Sorg gaae til Hierte. Man sørgede i syv Dage, og Troldens Afke blev bortspredt i Lusten, men Prinsens blev forvaret i en kostelig Krukke, og siden hensat i et prægtig Begravelse, som blev ophjagt paa samme Sted, hvor Afsken havde ligget. Sultanen af Sorrig over hans Dotters Død, maatte en ganske Maaned holde ved Sengen, og var endnu ikke blevet ret frisk, da han lod mig kalde for sig, og sagde: Prins! hør hvilken Befaling jeg giver eder, det skal koste eders Liv, om I ikke efterlever den. Jeg forsikrede ham om min uinderrdanigste Endighed, og blev han fremdeles ved: Jeg

Jeg
 Lyffali
 Lyffe
 tet gio
 des S
 at jeg
 den U
 ve tro
 og det
 blev
 ning,
 med
 eder
 Græn
 at str
 alenes
 fulde
 af P
 get,
 dan
 Bad
 tog D
 altfac
 meget
 Prin
 strog
 mig
 tede
 stille
 min
 nem

Jeg havde stedsse kundet leve i en fuldkommen
 Lykkesalighed, og mig er aldrig tilforn nogen Van-
 lykke vederfaret, men eders Ankomst har til in-
 det gjort min Lykke. Min Datter er død, henz-
 des Hofmester er ikke meere til, og det er Under,
 at jeg endnu kan leve. I allene er Uarsag til
 den Ulykke, over hvilken jeg uuelig kan blis-
 ve trøstet. Forsoier eder derfor herfra i Fred,
 og det i dette Dieblis, jeg maatte doe, om I
 blev her længere, thi jeg har den stadige Me-
 ning, at eders Tilkommelse bringer idel Ulykke
 med sig. Det er det jeg har at sige eder, pakker
 eder fort, og lader eder ikke see inden mit Riges
 Grændser, ingen Anseelse skulde da holde mig fra
 at straffe eder derfor. Jeg vilde svare herpaa,
 aleneste han stoppede min Mund med sine vredes-
 fulde Ord, som nødte mig til at forsoie mig ud
 af Pailatset. I det jeg nu var forstødt, foria-
 set, af hver Mand forladt, og vidste ikke hvor-
 dan det vilde løbe af med mig, gik jeg først i
 Bad, lod mit Skieg og Dinebryne afraage, og
 tog denne Calender-Dragt paa, jeg begav mig
 altsaa paa Reisen, og beklagede ikke nær saa
 meget min egen Elendighed, som den skionne
 Prindsesses Død, den jeg havde forarsaget, og
 strog mange Landskaber igiennem uden at give
 mig tilkiende, hvem jeg var. Endelig besluts-
 tede jeg at gaae til Bagdad, i Forhaabning at
 stille mig for den stormægtigste Calife, og med
 min selvjomne Histories Fortælling bevæge han-
 nem til Medlidenhed. I Aftes er jeg først her
 til

til Byen ankommen, og den første Person jeg traf ved min Ankomst, er den Calender vores Broder, som først fortalte sin Historie. De øvrige veed hun, Madame, og hvorledes jeg er kommen ind i hendes Huus. Da nu den anden Calender saaledes havde fuldendt sin Historie, svarede Zobeide hannem: Velan! det er godt, I kan nu gaae eders Bei, hvor I lyst, jeg giver eder Lov. Aleneste han udbad sig den samme Naade, som den første Calender var derfaret, hos hvilken han og gif hen og tog sit Sæde.

Men Allernaadigste Herre! saade Scheherazade ved Slutningaen af disse Ord: Det er allerede Dag, og derfor maa jeg holde stille. Ikke desmindre tør jeg dog forsikre, at i hvor angene den anden Calenders Historie end var, saa er dog den tredies ikke mindre behagelig. Deres Majest. vilde raade med sig selv, om han vil have den Taalmodighed at anhøre den. Sultanen, som var begierlig efter at vide, om den ogsaa var saa merkvoerdig som den sidste, stod op med det Forsæt, endnu paa nogen Tid at forlænge Scheherazades Livs-Dage, uanseet den foresatte Maaned alt længe siden var lobet til Ende.

Den

Bed

beder

vi ven

vil fo

veed.

paa,

Det

Sche

tredie

faldt

de an

De

H

det h

som

Skie

Die

Fors

selv

fore

Den

Den Tre og Halvtrediesindstivende Nat.

Ved den efterfølgende Nattes Ende, taledes Dinarzade Sultaninden saaledes til: Jeg beder eder, min fiere Søster! at I, medens vi venter efter Dagen, som snart vil bryde frem, vil fortælle mig een af de smukke Historier, I veed. Jeg vilde gierne, sagde Schariar herpaa, ogsaa høre den tredie Calenders Historie. Det skal skee, Allernaadigste Herre! svarede Scheherazade, og begyndte saaledes: Den tredie Calender, da han fornam, at Naden nu faldt til ham at tale, vendte sig til Zobeide og de andre, fortællende paa efterfølgende Maade:

Historie

Om

Den tredie Calender, en Kongelig Prints.

Høitærede Zomfrue! det jeg nu har at fortælle eder, er der stor Forskiel paa imod det hun allerede haver hørt. Begge Printserne, som have talet for mig, har alleneste formedelst Skiebne's pure Virkning hver af dem mist et Die, men jeg derimod er formedelst min egen Forsæelses Skyld blevet skilt ved mit, i det jeg selv søgte min egen Ulykke, den jeg dog kunde forekomme, som I af min Historie skal faae at høre.

Som jeg
vores
Det
jeg er
anden
Historie,
er got,
ter, jeg
sig den
var ves
og tog

Scheher
Det er
de stille.
i hvort
nd var,
hagelig.
om
re den.
de, om
sidste,
den Tid
uans
den var

Den

høre. Mit Navn er Ugib, og Kongen min
 Fader kaldede sig Cassib. Efter hans Død
 bestigede jeg hans Throne, arvede alle hans
 Lande, og slog mit Hof an i samme Stad,
 hvor han havde boet. Denne Stad, som
 ligger ved Søekanten, har en skion sikker Havn,
 med et temmeligt stort Loihuus, hvoraf halv-
 trediesindstive Orlogs- Skibe kan worde udrus-
 stede, som og alle Tider ligge færdige, ved Reilig-
 hed at giøre deres Tieneste; Saavel som og halv-
 trediesindstive Koffardie- Skibe, og lige saa
 mange smaae lette Fregatter til Lyst- Farter paa
 Vandet. Mit Kongerige var ellers vel forsynet
 med meget skiont fast Land, og store havnkun-
 diae Der, som snart alle laae min Hoved- Stad
 i Sigte. Jeg besøgte først alle Provintserne,
 lod siden min ganske Flode udruste og foer ders
 med omkring paa Derne, for at erlange ved
 min Nærværelse mine Undersaatters Gemhytter,
 og holde dem i den tilbørlige Lydighed. Derpaa
 vendte jeg tilbage igien, og disse Rejser, som
 havde vilst mig Begyndelsen til Skibsfart,
 opvækkede saa stor Lyst hos mig dertil, at jeg
 besluttede ved en ny Seilats at opsøge flere nye
 Der, at formere mit Rige med. Til den Ende
 lod jeg ti Skibe udtakle, og gif dermed under
 Seil. Vores Seilats var lykkelig i ganske
 fyrretive Dage, men Natten imellem den fyrretiv-
 vende og en og fyrretivende Dag fik vi Modvind,
 og overfaldt os da saa heftig og stærk en Storm,
 at vi tænkte aldrig at komme derfra med Livet,
 dog

dog all
 Skyer
 igjen es
 De, hy
 Dage
 siden se
 da vi
 Uveir
 fra mit
 Raafen
 at Sty
 Den til
 befaler
 meldede
 os intet
 der om
 vi seilet
 Styrm
 Baads
 Hoved
 Dektet
 og for
 Herre!
 Gaae de
 al min
 at red
 græde,
 dergan
 bragte
 Jeg sp
 saaledes

Dog alligevel lagde Binden sig imod Dag,
 Sfyerne fordelede sig, og som Solen bragte os
 igien et ønskeligt Veir, saa landede vi ved en
 De, hvor vi fastede Anker, og opholdt os i to
 Dage for at komme lidet til rette igien. Og
 siden seilede vi derfra. Efter to Dages Fart,
 da vi haabede at see Land; Thi den Storm og
 Uveir vi havde udstaaet, gjorde mig afvendig
 fra mit Forsæt, saa at jeg befalede, at stille
 Raasen hiem til mit Rige, berettede man mig,
 at Styrmanden ikke vidste hvor vi vare i Søen.
 Den tiende Dag, da det virkelig blev en Matros
 befalede at krybe op i Stor-Masten, paa Udkik,
 meldede denne an, at han paa begge Siderne af
 os intet andet kunde see, end Himmel og Vand,
 der omstrakte Horizonen, men lige for, hvor
 vi seilede hen, blev han noget stort sort vaer.
 Styrmanden blev ganske forandret ved disse
 Raadsmændens Ord, rev sin Turban af sit
 Hoved med den ene Haand, og fastede den paa
 Dækket, med den anden slog han sig i Ansigtet
 og for Brystet, raabende: Ach Naadigste
 Herre! vi ere forlorne! Ingen af os kan und-
 gaae den Fare, vi stikke udi, og staaer det med
 at min Sø-Erfarenhed dog ikke i min Magt
 at redde os. Begyndte derpaa bitterlig at
 græde, som et Menneske, der seer sin visse Un-
 dergang for Dine, og dette forvilede Bæsen,
 bragte Frygt i alles Hjertter paa det ganske Skib.
 Jeg spurgte ham, hvad Aarsag han havde til,
 saaledes at forvile! Ach Naadigste Herre!
 was

den min
 3 Død
 e hand
 Stad,
 som
 Havn,
 f halv
 uden
 Reilig
 g halv
 ige saa
 rer paa
 forsynet
 vnkuns
 Stad
 tserne,
 er der
 ge ved
 mytter,
 Derpaa
 r, som
 bsfart,
 at jeg
 ere nye
 n Ende
 under
 ganske
 fyrreris
 odvind,
 Storm,
 Livet,
 dog

svarede han, den Storm vi havde udstaaet,
 har ført os saa langt af vor Vej, at vi i Morgen
 til Middag vil befinde os ved det tykke Sorte,
 som ikke er andet, end de saa kaldede sorte
 Klipper, eller Magnet-Gruben, der denne
 Sunde, formedelst de Søm og Jern-Verk,
 der findes i deres Skibe vil drage deres ganske
 Flode til sig. Naar vi i Morgen opnaaer en
 vis Høide i Søen, bliver Magnetens Kraft saa
 mægtig, at alle Sømmene i vore Skibe springe
 løs og heste sig i Klippen, og da er det uforbi-
 gængeligt, at vi maae synke. Klippen er paa
 den Side ud til Søen ganske skjult med Søm
 og Jern af alle de Skibe her seile forbi, og ved
 dens Kraft paa saadan Maade gaae under.
 Den Klippe, sagde Skibs-Capitainen, refter
 meget høit op i Skyerne, og oven paa Spitsen
 har den en rund Hvelving af klar Metal, og
 oven paa den staaer en Hest af samme Materie
 med en Kyttel paa, hvis Bryst er skjult med en
 Bly-Plade, hvorudi nogle Talismaniske Car-
 racterer ere indgravne. Der siges, Allernaad-
 digste Herre! blev han ved, for en gammel
 Sage, at denne Støtte er Hoved-Uarsagen til
 saa mange Skibes og Menneskers Undergang,
 som her omkomme, og skal ikke ophøre, at til-
 føie alle dem Skade, og en jammertlig Ende,
 som have den Ulykke at komme her hid, indtil
 den engang kan af nogen blive fast omkuld.
 Efter at Skibs-Capitainen havde holdt denne
 Tale, begyndte han at græde, og hans Taare

bevæged
 ikke paa
 Mennesk
 Hielp,
 Den fo
 vi under
 og den
 forestille
 vare.
 nær der
 Sandhe
 Alle S
 befandre
 og sæstel
 Skibene
 Afgrund
 med no
 mine F
 mede sig
 ved er
 paa Kli
 fik ikke
 mig i
 Trappe
 Spitsen
 S
 frembr
 lanen k
 Sultant
 var det
 Dag lot

hebrøgede alle Folk i Skibet. Jeg tvilede selv
 ikke paa, mit Livs Ende var jo nær, og alle
 Mennesker om Borde forsagede reent paa rimelig
 Hielp, ventende ikke andet end den visse Død.
 Den følgende Dag om Morgenen ganske tilig fik
 vi under klar Himmel de sorte Klipper i Sigte,
 og den Indbilding, vi havde gjort os derom,
 forestillede os dennem forfækkeligere, end de
 vare. Om Middags-Tid befandt vi os saa
 nær der ved, at vi saae alting at være saa i
 Sandhed, som Skibs-Capitainen havde fortalt:
 Alle Bom, Nagler, og Jern-Bærk, som
 befandtes i denne Klode, fløe hen paa Klippen,
 og fæstede sig der fast med et græffelig Klapren.
 Skibene skiltes fra hinanden, sunke ned i Havets
 Usgrund, som var her saa høi, at man ikke
 med noget Blod kunde naae Dybet. Alle
 mine Folk druknede, aleneste Himmelen forbar-
 medede sig over mig, i det jeg, holdende mig fast
 ved et Skibs-Brag, af Binden blev drevet op
 paa Klippen, og saaledes bergede Livet. Jeg
 fik ikke ringeste Skade; Thi Lykken havde kast
 mig i Land paa et Sted, hvor der fantes
 Trappe-Trin, hvorpaa jeg kunde stige op paa
 Spitsen af Klippen.

Scheherazade vilde talt videre, men den
 frembrudende Dag befalede hende at tie! Sul-
 tanen kunde af denne Beayndelse vel slutte, at
 Sultaniinden ikke havde fixeret ham, og altsaa
 var det ikke at undre, at han ikke endnu den
 Dag lod hende henrette.

Den

staaet,
 Morgen
 Sorte,
 e sorte
 denne
 Bærk,
 ganske
 raer en
 kast saa
 springe
 uforbis
 er paa
 Som
 og ved
 under.
 reflek
 Spitsen
 tal, og
 Materie
 med en
 Re Car
 Nernaa
 gammel
 agen til
 ergang,
 at til
 Ende,
 indtil
 omkuld.
 t denne
 Taare
 bes

Den Fem og Halvtrediesindstivende Nat.

For Himmelens Skyld, min Søster! raabte
 Dinarzade, den følgende Dag, dersom I
 ikke sover, saa beder jeg, at fare fort med den
 tredie Calenders Historie: Saa giver da Agib
 paa, min Søster, svarede Scheherazade:
 Hvorledes denne Prints begyndte: Da jeg saae
 disse Trapper, sagde han; Thi der var hverken
 paa høire eller venstre Side noget fast Land,
 hvor man kunde fæste Fod, eller redde Livet,
 saa takkede og paakaldede jeg Himmelen inderlig
 stigende dermed op paa Bierget, Trappen var
 saa steil og besværlig at bestige, at havde det
 været stærk Vind, kunde den lettelig have styret
 mig i Havet. Endelig kom jeg uden ringeste
 Anstød lykkelig op, gik ind under Hvelvingen,
 faldt paa mine Knæ, og takkede Himmelen for
 beviste Naade. Jeg forblev der om Natten, og
 i Sovne forestiltes mig en gammel ærværdig
 Mand, som sagde til mig: Hor Agib! naar
 du vaagner, saa grav Jorden op under dine
 Fødder, der skal du finde en Bue af Metal og
 tre Pile af Bly, som er under visse Himmels
 Tegne forfærdigede, til at befri det menneskelige
 Køn fra saa mange Ulykkes Fald, som det
 bliver her truet med, Skyd disse tre Pile imod
 Støtten, Rytteren der sidder paa, skal falde i
 Havet, og Hesten omkuld paa din Side,
 hvilken du just paa samme Sted skal nedgrave i
 Jord.

Jorden
 dette er
 Hvelv
 du see
 Menn
 dette
 paa de
 Baad
 dig vel
 store
 dig ind
 del, at
 saa fre
 Reise
 ledes
 snart
 at ud
 Buen
 tredie
 fuld p
 len, k
 imidler
 den o
 høit o
 lanat
 de Di
 just et
 min S
 tale et
 nævne
 Menn
 en

bende
 raabte
 rsom I
 ned den
 da Igt
 kazade;
 jeg saae
 hverken
 t Land,
 e Livet,
 inderligt
 pen var
 vde det
 e styret
 ringeste
 vingen/
 aelen for
 tten, og
 erværdig
 b! naar
 der dine
 Metal og
 Himmels
 inestelige
 som det
 hile imod
 al falde i
 t Side,
 edgrave i
 Jord.

Jorden . hvor du tog Buen og Pilene. Naar dette er skeet, skal Havet vove, og stige op indtil Svælvningen af Biergers spidse Top; og der skal du see en Baad komme seilendes med et eneste Menneske udi, havende i hver Haand en Aare, dette Menneske er og af Metal, dog med Forskiel paa den, du har styrtet omkuld. Stig ind i denne Baad, og lad dig uden Fare bortføre, dog tag dig vel i Agt, at du ikke under Veis nævner den store Guds Navn. Denne skal i Ti Dage føre dig ind i et andet Hav, hvor du skal finde Mid- del, at komme frisk og sund hjem til dit eget Land, saa fremt du, som jeg før har sagt, paa al din Reise ikke nævner den store Guds Navn: Saaledes lydte den gamle Mands Tale til mig. Saa snart jeg vognede, stod jeg ganske trostefuld op at udrætte hans Befaling; Jeg grov, fandt Buen og Pilene, og skød efter Rytteren. Efter det tredie Skud faldt han i Havet, og Hesten omkuld paa min Side, hvilken jeg grov ned i Huslen, hvor jeg havde fundet Buen og Pilene, og imidlertid vove Vandet, og stigede efter Haanden op til mig. Da det var nu kommen saa høit op, som det skulde, blev jeg Baaden vaer langt borte, som roede nær til mig: Jeg takkede Himlen, ved mig selv, at alle de Ting saa just efter Drommens Indhold indsandt sig til min Nytte. Jeg steg ind i Baaden, uden at tale et Ord, i sær tog jeg mig vel i Agt, ikke at nævne den store Guds Navn, og det Metals Menneske begyndte endelig at roe, og føre mig fra
 en N. I. B. R fra

fra Klippen. Han roede uden Opbold indtil den niende Dag, da jeg saae nogle Der, som gjorde mig Haab, at jeg snart skulde undgaae al frygtelig Fare. Min overvættens Glæde forvoldte, at jeg glemte det Forbud mig var giort, og raabte derfor ganske høit: Gud ske Lov og Tak! men aldrig saa snart vare disse Ord udtalte, før end Vaad og Mand sank i Havet med Top og Taul. Jeg blev altsaa liggendes paa Vandet, og svemmede den ganske Dag ved Land: ^{Sil} den, som syntes mig nærmest. Herpaa brød den mørke Nat frem, og som jeg ikke mere vidste, hvor jeg var, svemmede jeg hit og her omkring. Mine Kræfter begyndte endelig tilsidst at svækkes, og jeg tvilede paa, at kunde holde det længer ud, som just en Vand-Bølge større end et Bierg, formedelst en stærk Veir-Kules Kraft, kastede mig op paa en Grund, drog sig saa tilbage i alen og lod mig blive liggende. Jeg var ikke seent at vinde Land, paa det at ikke en anden Drivende Bølge skulde føre mig bort igien, og det første jeg da tog mig fore, var, at vride Vandet af mine Klæder, spredde dem ud, og tørre dem paa Jorden, som endnu var ganske varm af Daaens Hede. Om Morgenen derefter klædte jeg mig paa, og gik fort, for at see, hvor jeg var kommet hen, og efter en kort Gang mærkede jeg, at jeg befandt mig paa en liden, men meget behagelig Ø, hvor der voxede alle slags frugtbare vilde Træer, men som jeg ogsaa fornemte, at den var fra fast Land temmeligen langt

beliggen
 E de
 mindre
 handle
 som jeg
 E den
 løbende
 Kært li
 ikke tv
 men o
 der alle
 strax o
 tyf bu
 trage
 i en li
 med
 at v
 midt i
 le, og
 tes m
 Lem o
 bage
 Vahr
 sin B
 vede
 hvora
 maati
 sig he
 en ga
 ungt
 ten

beliggende, blev min Glæde, at have undgaaet
 Søfare, ikke lidet formindsket. Ikke des-
 mindre befalte jeg mig Himmelens Forsyn, at
 handle med min Skiebne efter sin Villie, og
 som jeg saa best vandrede, saae jeg snart borte i
 Søen et lidet Skib, som under fuld Seil kom
 løbendes fra det faste Land, og indrettede sin
 Kert lige til den De, jeg var paa: Saa jeg nu,
 ikke tvilede paa, at de jo ogsaa der vilde faste Ankere,
 men da derhos var uvidende, om det var Siens-
 der eller Berner, saa var det ikke mine Tanker
 strax at lade mig see af dem, men krob op i et
 tukt busket Træ, hvor jeg uden Hinder kunde be-
 trakte dem, og hvad de bestilte. Skibet løb ind
 i en liden Krog, hvor Ti Slaver aik i Land,
 med Skovler, Spader, og andet Bærk. Toi,
 at rydde Jord til Sides med. De vandrede
 midt ind paa Den, hvor jeg saae dem holde stil-
 le, og begynde at skuffe Jord til Side, og syn-
 tes mig paa deres Haandtering, at de lofede en
 Lem op i Veiret. Derpaa forsoiede de sig til-
 bage i Skibet igien, løfede allehaande Kodes-
 Wahre og Huus-Heraad derudaf, toge hver
 sin Byrde paa Ryggen, bare hen til det opgra-
 vede Sted, og krobe ned i Hullet dermed,
 hvoraf jeg domte, at der en underjordisk Bolig
 maatte findes. Jeg saa dem endnu engang begive
 sig hen til Skibet, og derfra igien udkomme med
 en gammel Mand, der forte et meget velkabt
 ungt Menneske, paa omtrent Tiorten eller Fem-
 ten Aar, ved Haanden. Disse ginge allesam-

men ned igiennem Hullet, og da de efter kort Tid vare komne tilbage igien, lode de Lemmen falde ned, skulde den vel med Jord, og toge saa deres Bei til Skibet igien; Men derhos merkede jeg og, at det unge Menneske ikke var i Selskab med dem, og maatte derfor slutte, at han var bleven tilbage i den underjordiske Bolig, hvilken Beskaffenhed forarsagede mig en mægtig stor Forundring. Den Gamle med sine Slaver ginge om Bord igien, hidfede Seil op, og foert til det faste Land. Som jeg nu formerkede, at Skibet var temmelig langt ude i Søen, at de ikke kunde see mig, krob jeg strax ned af Træet, og forsoiede mig hen til Stedet, hvor de havde gravet. Jeg begyndte ligeledes at grave saa længe til jeg fandt en Steen, som var To eller Tre Fod bred i en Firkant, hvilken jeg rommede til Side, og saae den skulde Indgang. Jeg gik der ned, og ved Enden af en Trappe, befandt jeg mig i et prætig stor Kammer, hvis Vægge vare betrafte med kostelige Tapetserier, saa vel som ogsaa Gulvet, og midt i Kammeret stod en prægtig udpyntet Sofa med en Gylden - Stykkes Pude, hvorpaa det foromtalte unge Menneske sad, havende en Soel-Beier i Haanden. Jeg betragtede formedelst Skinnat af tvende klar brændende Lys, alle disse Ting meget nøie, saa vel som og alle de skionne Frugter og Blomsters Potter, som stode omkring hannem. Han fortrak sig over min Tilkomst, aleneste jeg lodte ham strax ved Indgangen, Mod i Brystet

og saa
saa fi
ges
foie
gode
vidde
ne
formu
mig
Alene
jeg il
samm
Dine
Jer
Mod
tanen
hvorf
var
den e
Det
Da
hun,
fare
Sch
ghnd
de de
til sig

og sagde: Min Herre! I maa være hvem I vil, saa frygter eder dog ikke, en Konge og en Konges Son, som jeg er, har ikke i Sinde at tilføie eder ringeste Onde. I har tvært imod eders gode Skiebne at takke, der har efter min Tanke villet føre mig her hid, for at frelse eder fra denne Grav, hvor man, som det lader sig ansee, formedelst en og anden Aarsags Skyld, som er mig ubekiendt, har villet levendes begrave eder: Aleneste det jeg meest er forvirret over, er, at jeg ikke kan begribe, hvorledes det kan hænge sammen; thi jeg vil sige eder, at jeg selv med Dine har anseet, alt hvad der har tildraget sig, siden I er kommen til denne De, hvorledes I uden al Modstand har ladet eder paa dette Sted nedgrave. Her taug Scheherazade stille, og Sultanen stod op med største Længsel at fornemme, hvorfor dette unge Menneske paa dette øde Sted var bleven forladt saa alene, hvilket han ventede den efterfølgende Nat at erfare.

Den Fem og Halvtrediesindstivende Nat.

Da det var nu ret Tid, raabte Dinarzade paa Sultaninden: Min Foster, sagde hun, dersom I er vaagen, saa vil jeg bede, at I fare fort med den tredie Calenders Historie. Scheherazade lod sig ikke længe bede, men begyndte strax saaledes: Det unge Menneske, sagde den tredie Calender, tog over disse Ord Mod til sig, og bad mig med en venlig Mine, at sætte

ter Fort
Remmen
toge saa
merke
ri Føl
at han
g, hvilk
gig stor
Slaver
og foert
bede, at
at de
Eræet
e havde
saa læn
eller Ere
mede til
Jeg gik
befandt
Bægge
saa vel
t stod en
Stykket
Menneske
n. Jeg
lar bræns
saa vel
Blomster
Dan fort
te jeg var
Bryllet

te mig ned hos sig. Saa snart det var skeet, sagde han til mig: Prints! Jeg skal fortælle eder en Sag, der formedelst sin Selvsomhed skal sætte eder i Forundring. Min Fader er en Mand, som handler med Juveler og kostbare Diamanter, der og formedelst sit vinskibelige Arbejde i sin Handtering har erhvervet sig store Midler. Han har mange Slaver og Guldmægtiger, de fare omkring til Søes, med de ham tilhørende Skibe, som ere til Nødtørftighed med Edels Stene forsynede, for at holde den Correspondence ved lige, han har med adskillige fremmede Kongers Hoffer. Han havde alt en lang Tid levet i et ufrugtsommeligt Egteskab, som han en Nat drømte, at hans Hustrue skulde føde ham en Son til Verden, som dog ikke længe skulde leve, hvilken Drøm, da han vaagnede, forarsagede ham en stor Bekymring. Nogle Dage derefter berettede min Moder hannem, at hun var frugtsommelig, og den, paa hvilken hun meente at have undfanget, traf rigtig ind med den Nat, min Fader havde haft denne Drøm. Efter Ni Maaneders Forlob kom hun og ned med mig, hvilket forarsagede en stor Glæde i den ganske Familie. Min Fader, der ganske noie havde antegnet min Fødsels Time og Minut, spurdte Stjerne- Rigerne om Raad, hvilke svarede ham: Eders Son skal uden ringeste Anstod leve til i sit femtende Aar, men derefter skal han staae Fare for, at miste sit Liv, og neppe undgaae den Fare, dog tørde maaske hans Liv vare længere, om han ikke formedelst

delt
ge. Va
den
Print
Have
slaget
med
heftig
muelig
rende
I Sa
siden
blevet
stet ha
Hierte
Eilsta
dom h
sels
brugt
forfar
de, sa
faster.
Eident
hastig
Syrge
sien.
haabn
og mi
under
har at
ledes

delft Eiebnes Uforbigiengeliighed kommer af Da-
 ge. Paa denne Tid, bleve de fremdeles ved at sige, skal
 den Metal Ridder Stotte paa Magnet-Bierget af
 Prints Agib, Kong Cassibs Son blive nedstyrtet i
 Havet, og eders Son af samme Prints blive ihjel-
 slaget Saasom nu denne Spaadom kom overens
 med min Faders Drom, saa blev han og derover
 heftig bedrovet, men efterlod dog ikke at bære al-
 muelig Omforg for min Opdragelse, indtil nærvæ-
 rende Aar, som er mit Alders Femtende Aar.
 I Gaar fik han de Tidender, at for Ti Dage
 siden er den Metal-Ridder af den omtalte Prints
 blevet styrtet i Havet, og har denne Tidende for-
 stet ham mange Taare, og forvoldt ham saa stor
 Hierte-Ringest, at han i saadan sin bedrovede
 Tilstand ikke er at trøste. Paa denne Spaa-
 dom har han søgt Middel at betragte min Fods-
 sels Eiebne. Det er alt længe siden han har
 brugt den Forsigtighed, at lade denne Boelig
 forfærdige, for her at skule mig i Tyrgetive Da-
 ge, saa snart han erfarede, at Støtten var ont-
 fast. Derfor, da han for Ti Dage siden fik
 Tidender, det at være skeet, forfoiede han sig
 hastig herhid med mig, og har lovet, efter de
 Tyrgetive Dages Forlob at hente mig tilbage i
 sien. Jeg paa min Side har den gode For-
 haabning, at Prints Agib ikke skal komme hid,
 og mindst kunde finde mig her paa en vild De-
 under Jorden. Dette min Herre! er alt det jeg
 har at sige eder. Imedens Juvelerens Son saa
 ledes fortalte mig sin Historie, bespottet og bes-
 lof

loe jeg Stiernfigerne ved mig selv, som forud
 havde spaaet, at jeg skulde tage Livet af ham, da
 jeg dog befandt det saa langt fra mine Tanker,
 at opfylde deres Spaadom, at jeg saa snart han
 havde holdet op at tale, sagde til ham med Glæde
 de saaledes: Min kiere Herre! Forlader I eder
 ikkun paa Himmels Naade, og frygter intet.
 Regner det hen til en Skyld, I burde at be-
 tale, og hvorfra I nu er løsgivet. Det er mig
 kiert, at jeg efter udstanden Skibbrud saa lykkel-
 lig er hidkommen, at forsvare eder imod den der
 vil staae eder efter Livet; Jeg vil i disse Syrgetis-
 ve Dage ikke forlade eder i alle mig muelige Ting-
 Siden vil jeg betiene mig af samme Leilighed, at
 naae fast Land igien, og med eders Faders Fors-
 lov begive mig tillige med eder paa hans Skibes-
 rom. Og naar jeg kommer hjem til mit Konger-
 rige igien, ikke forglemme den mig beviste Bels-
 gierning, men i Gierningen lade see min skyldige
 Taknemmelighed. Over denne Tale blev Juvers-
 lersens Son friemodig, og jeg forhvervede mig
 hans Fortroelighed. Dog tog jeg mig vel i Agt,
 ikke at giøre ham bange, ved at lade ham vide,
 det jeg var selv den Ugib, han gruede for, og
 stræbte efter, at betage ham al Mistanke. Vi
 snakkede om adskillige Ting indtil langt ud paa
 Natten med hinanden; Da jeg fornam, at det
 unge Menneske havde en meger god sund Fornuft.
 Vi spisede tilsammen af hans Forraad, hvorud-
 af han havde saa stor Overflodighed, at omend-
 ont høit havde havt flere Gæster end mig, kunne
 i dog ikke have fortæret den i Syrgetive Dage

Efter
 og da
 Vand
 Madde
 var Si
 som je
 med.
 havde
 hinand
 min R
 sagde
 spaaet
 Haant
 muelig
 stamm
 og Fre
 af Be
 til den
 da det
 han ve
 de til
 Syrget
 Selsk
 Fader
 sin T
 Leiligh
 eders
 efter h
 at jeg
 me ree
 bed,

Efter Aftens Maaltid begave vi os til Roelighed, og da vi om Morgenens opstoed, bragte jeg ham Vand til, at toe sig af. Jeg lavede Middags Madsen til, og bar den paa Bordet, naar det var Tid; Naar vi havde spiset, spillede vi et Spil, som jeg selv havde opfundet at fordrive Tiden med. Kort at sige, vi levede saaledes hen, og havde god Tid at stifte et fortroelig Venstabs med hinanden. Jeg fornemte at han elskede mig, og min Kierlighed til ham var saa stor, at jeg ofte sagde ved mig selv: De Stiernefigere, der have spaaet hans Fader, at han skal dæ ved min Haand, ere nogle Erts- Bedragere; thidet er usmueligt, at jeg skulde kunde begaae saadan skammelig Gierning. Endelig, vi bragte de Ni og Tredive Dage hen i den allerstørste Fornoielse af Verden, i denne Underjordiske Boelig; indtil den Strygerivende Dag begyndte at frembrude, da det unge Menneske om Morgenen, efter at han var opvaagnet, med en overvettets Fryd sagde til mig: See Prints! jeg har oplevet den Strygerivende Dag, Himmelen og eders gode Selskab være lovet, at jeg ikke er død. Min Fader skal ikke forglemme, derfor at give eder sin Taknemmelighed tilkiende, og forskaffe eder Leilighed og nødvendige Midler, at komme til eders Kongerige igien. Men imedens vi venter efter ham, beder jeg først at varme lidet Vand, at jeg i et Bade-Kar kan vasse mit ganske Lege-me reent af. Jeg vil rense mig af min Skidens bed, og tage andre Klæder paa, for desbedre at

forud
in, da
anker,
rt han
Blas
F eder
intet.
at be
er mig
lykkes
den der
styrgetis
e Ting-
led, at
s Fort
Skiber
Konger
te Vels
Kylrige
Zuver
ede mig
i Aft
n vide,
for, og
Bi
ud paa
at det
fornuft.
hvord
omend
e, Full
e Dage
Ef

tage imod min Fader. Jeg varmede Vand, og
 øste det i Karret, det unge Menneske steg derudi,
 og jeg vaskede og tørrede ham selv af igjen.
 Der-fter gik han i Seng, som jeg havde lavet
 til rette for ham, og dekkede ham til med Over-
 dynen. Da han nu havde hvilet og sovet nogen
 Tid, vaagnede han, og sagde til mig: Prinds!
 hav den Godhed for mig, og giv mig en Melone
 og lidt Sukker, at jeg kan spise deraf, og fors-
 frikke mig. Jeg søgte strax en af de beste Melo-
 ner ud, vi havde til overs, og lagde den paa et
 Kød; Men som jeg ingen af vore Knive kunde
 finde, at skære den i Stykker med, spurde jeg
 om han ikke vidste, hvor der var en? Jo svarede
 de han, der ligger en over mit Hoved paa den
 Lyse-Krone: Men i det jeg vilde stige op, at ta-
 ge den, og havde virkelig faaet den i Haanden,
 gled min Fod ud, og jeg faldt til al Ulykke ufor-
 seendes oven paa det unge Menneske, og stødte
 ham med saa haardt et Fald Kniven i Brystet,
 at han paa Dieblicket opgav sin Aand. Ved
 denne saa uformodentlige, som ulykkelige Hæn-
 delse, gav jeg et forfærdeligt Skrig fra mig,
 slog mig selv i Hoved, Ansigt og Bryst, sonder-
 rev mine Klæder, og af en ulidelig og ubes-
 skrivelig Jammer indtagen, kastede jeg mig paa
 Jorden: Ach væ mig! raabte jeg, der fattedes
 nu ikkun saa Timer, saa havde han været for-
 uden al den Fare, han saa hoit frygtede for, og
 i den Sted, jeg selv gjør mig Regning, den at væ-
 re overstanden, bliver jeg hans Morder og

fulder
 de jeg
 ti giv
 lie sky

bryde
 tælling
 denhel
 med se
 det m
 tog h
 Schel
 til at

Den

Den

de: P
 jeg G
 efter
 Sch
 des:
 le, v
 slagne
 Mod
 blevet
 det
 Dn

fylder Spaadommen; Men, O Himmels! sagde jeg med oploftede Hænder og Dine: Jeg beder, ligesom mig min Misgierning, og er jeg med Billede i hans Død, saa lad mig ei længere leve.

Som Scheherazade her saae Dagen frembrude, maatte hun bryde denne sorgelige Fortælling af. Sultanen af Indien fandt Medlidenshed hos sig selv derover, og som han tillige med fornem Begierlighed at vide, hvorledes det maatte været afløbet med Calenderen, saa tog han sig vel i Agt, ikke den Dag at lade Scheherazade aflive; thi hun alene var duelig til at betage hannem al denne Kummer.

Den Sex og Halvtrediesindstivende Nat.

Den følgende Morgenstund, vækkede Dinarzade Sultaninden op efter Sædvane, og sagde: Dersom I ikke sover, min Søster! saa beder jeg Eder, at fortælle os, hvad der tildrog sig efter dette unge Menneskes dødelige Afgang. Scheherazade tog strax Ordet, og sagde saaledes: Min Jomfrue! foer Calenderen fort at tale, vendende sig til Zobeide: Efter den mig tilslagne Ulykke, havde jeg gjerne med uforskyldt Mod lidt Dødens Straf, dersom den var mig bleven paalagt, aleneste, hverken det Gode eller det Onde vil alle Tider slaae et Menneske ind efter Onske. Imedens jeg nu overveiede, at min

Graad

id, og derudi
 igien
 e lavet
 Over
 nogen
 vrints!
 Melone
 da fors
 Melon
 paa et
 kunde
 te jeg
 svares
 aa den
 at ta
 anden
 e usfor
 stødte
 rypstet
 Bed
 Hen
 mig
 sonder
 ubes
 ig pas
 attedes
 et fors
 or, og
 at vær
 og op
 fyls

Graad og Klage ikke kunde give den Dode Livet
 igien, og de 40. Dage løbe til Ende, da jeg snart
 kunde blive overtaldet af hans Fader, saa for-
 søide jeg mig ud af denne underjordiske Boelig op
 igiennem Trappen, lagde Stenen over Gullet
 igien og dækkede den til med Jord. Jeg var
 neppe dermed færdig, forend jeg kastede mine
 Dine ud ad Søen til, og blev Skibet vaer, som
 kom, at skulde afhendte det unge Menneske.
 Som jeg nu aif til Raads med mig selv, hvad
 jeg herudi skulde fange an, sagde jeg ved mig
 selv: Dersom jeg lader mig see, skal den Gam-
 le ikke forsomme, at holde mig an, og lade mig
 ved sine Slaver ombringe, naar han finder sin
 Søn i den Tilstand, jeg har sat ham udi. Alt
 hvad jeg kunde have at fremføre til min Ketsers
 Dignørelse, skal endda ikke kunde overtale ham
 til at tro mig, uskyldig at være. Det er bedre,
 nu jeg har Leilighed dertil, at ske hans Bred-
 end underkaste mig hans retmæssige Jver.
 Dette Forsæt krøb jeg atter op i et stort Træ, som
 stod ved den underjordiske Boelig, hvis tykke
 Røvs, Berk og Blade syntes mig at være beqvemt
 til at skjule mig udi: Men neppe havde jeg ind-
 taget en Plats, hvor ingen kunde see eller merke,
 jeg var, forend jeg saae Skibet legge til Land
 paa det samme Sted som tilforn. Den Gamle
 og Slaverne ginge fra Borde med en glad og
 fornøiet Mine, som gav tilkiende, at de havde
 god Forhaabning, og lode deres Bei staae hen
 til den underjordiske Bolig: Aleneste, da de for-
 nam

nam,
 var nyl
 forandr
 Endelig
 De raad
 ved har
 udover
 og fand
 Skiven
 saa meg
 ud.
 merlig
 Smert
 saa at
 maatte
 og satte
 ste den
 Dødie i
 at de
 Endelig
 verne t
 isort si
 te ham
 op til r
 ne, gi
 hannem
 til det
 man at
 Boelig
 som der
 ikke fur

nam, at Jorden, siden de sidst havde været der, var nylig og ganske frisk omrodet, bleve de ganske forandrede, og i Særdeleshed den Gamle. Endelig toge de Stenen til Side, og ginge ned. Deraabte og kaldte paa det unge Menneske, ved hans Navn, men han svarede intet, hvorsudover deres Angst formerede sig. De søgte, og fandt ham endelig liggende paa sin Seng med Kniven endnu i Hjertet; thi jeg havde ikke haft saa meget Mod i mit Bryst, at torde trekke den ud. Ved dette bedrøvede Syn gave de et jammerlig Skrig af sig, som desmere forøgede min Smerte. Den Gamle faldt i en Afmægtighed, saa at Slaverne, for at gjøre hannem Luft, maatte bære ham paa deres Arme op af Hullet, og satte ham under Træet, hvor jeg sad. Allene denne utakfulde Fader blev uagtet af deres Døie i lang Tid i denne sorgelige Tilstand, saa at de mere end engang tvilede om hans Liv. Endelig kom han dog til sig selv igien, og Slaverne bragte hans Søns affilede Legeme frem, isort sine beste Klæder grove en Grav, og satte ham derned udi. Den Gamle holdende sig op til tre Slaver, og med Taarene paa Kinderne, gik til og kastede først selv lidt Jord paa hannem, siden fyldte Slaverne Graven ganske til det Øverste. Efter at dette var gjort, bar man al Boeskab og øvrige Levners Midler op af Boeligen, og førte det ud paa Skibet igien, men som den Gamle overilet af sin heftige Smerte, ikke kunde gaae et Trin til Føds, lod han sig af

Slav

Slaverne bære ud paa Skibet, som og strøg gik under Seil, og kom i saa kort Tid langt fra Den, at jeg ikke kunde sene det mere.

Den klare Dag, som nu skinnede allevegne ind i Sultanens Sove-Kammer tvang Scherherazade til, her at holde op. Schariat stod ligeledes op efter Sædvane, og fortænger de endnu, af samme Aarsag, som den forrige Dag, Sultanindens Liv, hvilken han lod blive hos Dinarzade.

Den Syv og Halvtrediesindstivende Nat.

Den følgende Nat for Dag, taledes Dinarzade Sultaninden til paa denne Maade: Min hierte Søster! dersom I ikke sover, saa der jeg, at forfølge den Fredie Calenders Historie. Belan! min Søster! svarede da Scherherazade: I maa vide, at denne Prints blev ved at fortælle for Zobeide og hendes Selstab saaledes: Efterat Skibet var nu reent borte, de han, med den Gamle og Slaverne, befandt jeg mig alene paa Den igien, og henbragte den Dag i den underjordiske Bolig, hvilken man ikke havde tilspærred. Om Dagen spatserede jeg runden om paa Den, og holt mig op paa de Steder, som syntes mig bekvemmeligst til Hvile, naar jeg den havde fornøden. En heel Maaned levede jeg dette fortredelige Levnet. Men

ter den
at jeg
Den at
alt nær
at der
imellem
til at v
til midt
Bande
meget t
re Land
fra Ha
Id,
Blæde.
melig v
denne
da jeg
se, og
det for
flart r
de Str
Id.
for at
som at
men ha
beskuet
ge vel
tes, at
vare af
som for
af en g

ler den Tids Forløb, hendede det sig en Dag,
 at jeg blev vaer Vandet mærkelig at tage af, og
 Den at blive større, og det syntes Jorden kom
 alt nærmere. Vandene begyndte at blive saa lave,
 at der var kun en ganske liden Overfart i Soen
 imellem mig og det faste Land. Jeg gav mig
 til at vade igiennem, og Vandet naaede mig kun
 til midt paa Skin-Benene. Jeg gik altsaa i
 Vandet og Sanden saa længe fort, indtil jeg blev
 meget træt og udmattet, endelig vandt jeg faste-
 re Land, og som jeg var allerede temmelig vidt
 fra Havet, saa jeg langt borte for mig en stor
 Jld, hvorover jeg bekom en inderlig Hjertens
 Blæde. Jeg tør vel træffe nogen, sagde jeg hem-
 melig ved mig selv, thi det er ikke muligt, at
 denne Jld skulde have optærdt sig selv. Men
 da jeg kom nærmere til, forsvandtes min Bildfarels-
 se, og jeg kiendte, at det jeg hidindtil havde holdt
 det for en blussende Jld, var et Slot taft med
 klart rødt Raaber, hvilket Solens paaskinnens
 Straaler havde forestillet mine Øie, som en
 Jld. Jeg satte mig ned ved dette Slot, saa vel
 som at betragte den forunderlige skionne Tjyning,
 at hvile mig noget paa min langae Reise,
 men havde endnu ikke med al tilbørlig Natsombed
 beskuet dette prægtige Huus, som jeg blev Ti un-
 ge velkøbte Mand's - Personer vaer, (hvilke syn-
 tes, at have været ude at spadser.) Aleneste de
 vare allesammen, (hvilket da kom mig mest selv-
 som for) blinde paa det høire Øie og ledsagede
 af en gammel ærværdig Mand, der var lang og
 an

g strap
 D langt
 allevejs
 Scher
 hariar
 vricenges
 forrige
 live hús
 vende
 narzade
 : Min
 saa her
 s Histor
 Scher
 lnts blev
 Selskab
 te, sag
 befandt
 agte den
 man ift
 erede jeg
 paa de
 til Hov
 eel Maat
 Men of
 set

anseelig af Person. Jea forundrede mig ret høf-
 tig, paa engang at see saa mange enoiede Gøst,
 og som jeg saaledes pønsede paa, baade hist og
 her, ved hvad for en Hændelse de maatte være
 bleven saa vel samlede, komme de hen til mig,
 og gave mig deres Fornoielse over min Ankomst
 tilkiende. Derefter spurdte de, ved hvad Leil-
 lighed jeg var kommen hid. Jeg svarede dem
 nem, at min Historie var noget lang, men om
 de vilde gjøre sig Umage at sætte sig ned, vilde
 jeg fornøie deres Forlængsel. De satte sig
 saa ned, og jeg fortalte dem alt, hvad mig var
 viderfaret fra den Dag, jeg reiste fra mit Konge-
 gerige, indtil denne Tid, hvilket forarsagede
 dennem en stor Forundring. Da jeg havde fuldt
 endet min Tale, bad disse unge Herrer mig at
 gaae ind med dem paa Slottet. Jeg tog imod
 deres Tilbud, og gik vi igiennem en lang Rad
 Sale, For, Gemakker, Kammere, og næt var
 pyntede Cabinetter, indtil vi kom ind paa en
 stor Sal, hvor runden omkring stod Ti blaue
 Sofas hver for sig, saa vel til at sidde paa om
 Dagen, at hvile sig, som at sove paa om Nat-
 ten. Midt i denne Kreds stod den Ellefte Sof-
 fa noget høiere, end de andre, men af samme
 Farve, hvorpaa den omtalte Gamle satte sig,
 og de andre unge Herrer toge hver sit Sæde paa
 de andre Ti omkring hannem. Saasom der nu
 ikkun kunde sidde en paa hver Sofa, sagde en
 af de unge Herrer til mig: Kammerat! seer en
 eder midt paa Gulvet ned paa Teppet, men spør-
 ges

der ikke
 hvoraf
 der noie
 med eder
 te længe
 sig ud,
 tid frem
 enhver si
 ogsaa mi
 for mig
 Gamle e
 udi. W
 lig fore,
 den, hv
 ud paa
 nam, at
 I seer a
 det, hv
 Daa dis
 Cabinet
 tener paa
 med bla
 for hver
 og bland
 sammen i
 ne, og b
 tes Ansig
 see. De
 træde,
 for Bry
 er Fri
 en N.

ger ikke, hvad vi bestiller, eller efter Marsagen,
 hvoraf vi alle ere blinde paa det høire Die, lad
 eder noie med at see alting, og gaaer ikke videre
 med eders Nyggierrighed. Den gamle blev ik-
 ke længe siddendes paa sit Sted, men stod op,
 gik ud, og kom snart igien og bar Aftens Maal-
 tid frem til de andre med. Da han uddeelte til
 enhver sin Deel i Besynderlighed. Han gav mig
 ogsaa mit, hvilket jeg, ligesom de andre, spiste
 for mig selv, og efter at vi havde spist, gav den
 Gamle enhver af os ogsaa en Skaal med Vin
 og. Min Historie var kommen dem saa under-
 sig fore, at de både mig paa nye at fortælle dem
 den, hvilket tog saa lang Tid bort, at det gik
 ud paa Matten. En af disse Herrer, som for-
 nam, at det var sildig, sagde til den Gamle:
 I seer at det er Sove-Tid, og bringer os ikke
 det, hvormed vi skal aflegge vor Skyldighed.
 Paa disse Ord stod den gamle op, og gik i et
 Cabinet, hvorfra han kom ind igien med Ti Bæk-
 kener paa sit Hoved, et efter andet, alle bedækket
 med blaat Loi, og satte et Bækken og en Fakkul
 for hver af disse Herrer. De toge Dækket af,
 og blandede Afke, stødt Kul, og sort Farve til-
 sammen iblant hinanden, som fandtes i Bækkener-
 ne, og begyndte saaledes at smøre, og besudle de-
 res Ansigter dermed, at det var forfrækkeligt at
 se. Da de nu havde sværtet sig, begyndte de at
 græde, jamre sig, slaae sig paa Hovedet og
 for Brøstet, og uden Ophor at skrige: See det
 er Frukten af vores Ledighed og vellystis-
 ge

Ge Levnet: Med denne selsomme Handterina bragte
 te de fast den ganske Nat til, holdt dog endelig
 til sidst op, og den Gamle bragte dem Vand,
 at toe Hænder og Ansigt af med igjen, lagde og
 saa deres Klæder af, som vare ganske besnittede,
 og isorte sig andre, da man ikke skulde kiende det
 paa dem, at de havde haft saadanne underlige
 Ting for, som jeg selv havde seet. Jeg var vel
 Hundrede gange i Sinde, at bryde den Taushed
 de havde paalagt mig, og spørge derom; thi jeg
 kunde umuelig sove det øvrige af Natten. Da
 gen derefter, saa snart vi vare opstandne, gik
 vi alle ud at tage frisk Luft til os, og da sagde
 jeg til dem: Mine Herrer! Jeg bekiender det
 reent ud, at jeg ikke kan holde den Lov, I forer
 skrev mig i Aftes: I ere allesammen smukke flo-
 ge Folk, og have god sund Fornuft, hvilket I
 noksom har givet mig tilkiende, ikke desmindre
 har jeg dog seet eder forrettet saadanne Ting,
 som ingen uden vanvittige Folk pleie at giøre.
 Der maa komme paa, hvad Ulykke der ogsaa
 vil, saa kan jeg dog ikke efterlade at spørge,
 hvorfor I besnurte eders Ansigter med Aftes
 Kul og Sværte, og endelig, hvorfor enhver af
 eder har kun et Øie? Der maa visselig være noget
 særdeles under, beder derfor, at fornøie min
 Nygierriighed. Paa min instændige Begiering
 svarede de mig intet andet, end at deres Hand-
 tering gif mig intet an, og kunde ikke bringe mig
 nogen Nytte, om jeg endskiont fik den at vis-
 de, jeg maatte derfor give mig tilfreds.

bragte
 Discurs
 havde
 gær igi
 samme
 hver Af
 hos den
 gere at
 derfor
 den, el
 de kom
 de jeg:
 hos den
 vanligt
 forundt
 Herrer
 ne: Si
 imod et
 Begier
 eder,
 fortræ
 delig fo
 I kun
 fornøie
 havde
 der vil
 gang,
 sierrigt
 Der er
 Ulykke
 San fi

bragte altsaa den ganske Dag hen med andre Discurser, da da Natten brød frem, og vi havde spist enhver for sig selv, kom den Gamle atter igien med Bækkenerne, og de begyndte den samme Handtering, som forrige Nat, hvilket de hver Aften blev ved at gjøre, saa længe jeg var hos dennem. Endelia var det mig umueligt læn- gere at twinge min Nyssierrighed; Bad dem dertore i Alvorlighed, at de enten vilde fornøie den, eller og underrætte mig, hvorledes jeg skulde de Førmie hiem igien til mit Kongerige; thi sagde jeg: Det er mig umueligt, at blive længere hos dem, og hver Nat bestue saadant et usæd- vanligt Syn, med mindre, det maa være mig forundt, at vide Marsagen der til. En af disse Herrer svarede mig paa alle de andre deres Beg- ne: Forundrer eder ikke over vores Uforsel imod eder, i det vi ikke har vildet efterleve eders Begiering; thi det er skeed af pure Venstabs til eder, paa det, at I ikke skulde falde i samme fortrædelige Tilstand, som vi. Men vil I endelig forsøge vores ulykkelige Skiebne, saa kan I kun sige frem, og da skal vi være færdige at fornøie eders Forlangende. Jeg svarede: at jeg havde besluttet, at tage imod alle Ting, hvad der vilde paafølge. Vi raader eder endnu en- gang, sagde den unge Herre, twinger eders Nyssierrighed, det vil ellers koste eders hoire Die. Det er lige meget, svarede jeg, træffer mig den Ulykke, saa er Skylden min egen, og ikke eders. Han forestillede mig endnu videre, at, naar jeg

havde mist Diet, kunde jeg dog ikke vente at
 komme i deres Laug; thi deres Tal var^o fuldt,
 og blev ikke formeret: Jeg svarte ham, da skulde
 det vel være mig en stor Fornøielse, aldrig at
 skilles fra saa gode Venner, men naar Nøden
 udfordrede det, saa var jeg endnu engang beredt
 at underkaste mig den, efterdi jeg, det maatte
 og gielde hvad det vilde, forlangede, at de vilde
 de giøre efter min Begiering. Da de Ti Her-
 rer nu saae, at jeg blev bestandig ved mit Forsæt,
 toge de en Vedder, slagtede den, og da de
 havde trakt Skindet af den, leverede de mig
 Kniven, og sagde: Tager den Kniv, den skal
 komme eder til Nytte ved en Leilighed, som vi
 snart skal siige eder. Vi vil sve eder ind i denne
 Hud, i hvilken I maa indvikle eder, og lader
 eder saa ligge paa Pladsen, naar vi gaae bort.
 Derpaa vil den store Fugel Roc lade sig see i
 Lusten, hvilken, naar han bliver eder vaer, ind-
 bildende sig, at det er et Faar, skyder ned, og
 fører eder imellem sine Kloer op i Skyerne.
 Alleneste forskrekkes ikke derover. Han vil tage
 Flugten ned til Jorden igien, og sætte eder ned
 paa Spitsen af et Bierg. Saa snart I nu
 mærker, at I ligger paa Jorden, saa stier
 Skindet i Stykker med denne Kniv, og kryber
 her ud igien. Da Fuglen aldrig saa snart saeer
 eder at see, førend han bliver bange, flyer bort,
 og lader eder fare. Holder eder da ikke længe
 op, men gaaer fort, indtil I kommer til et us-
 beskriverlig stor Slot, som er taft med lutter gylde
 den

dene s
 bare
 altid
 Slot
 vil ikke
 hvad
 finde.
 har fo
 Poeni
 vi ere
 have d
 opfyld
 Bog
 men v

heraz
 nen af
 ster ha
 ede, s
 stæt b
 Eide b
 Schan
 haand
 te stod

Den

Dinc
 9

dene Blader, store Smaragder og andre dyre-
 bare Stene, forfoier eder hen til Døren, som
 altid staaer aaben, og gaaer lige ind. Dette
 Slot har vi alle været paa, som her ere. Vi
 vil ikke sige eder, hvad vi der have seet, eller
 hvad os der er vederfaaret, I faaer det vel selv at
 finde. Det eneste, vi kan sige eder, er, at det
 har kostet os hver et Die, og den Fortrydelse og
 Poenitentse I har været Vidne til, er en Sag
 vi ere forpligtede til at gjøre, til et Tegn, at vi
 have der været. Enhver af os hans Historie er
 opfyldt med saa selvsonne Hændelser, at en heel
 Bog vilde gøres fornøden, at befatte dem udi,
 men vi kan ikke berette eder mere derom. = =

Bed Slutningen af disse Ord brod Scher-
 hazade sin Historie af, og sagde til Sulta-
 nen af Indien: Allernaadigste Herre! Min Sø-
 ster har i Dag vækket mig tiligere, end hun plei-
 ede, saa jeg frøgter, at have været deres Majes-
 stæts besværlig; men Dagen som endnu i rette
 Side bryder frem, paalægger mig en Taushed:
 Schariars Mysgierrighed beholdt endnu Over-
 haand over hans græffelig giorte Eed, og derfor
 stod han op, uden at svare et Ord dertil.

Den Otte og Halvtrediesindstivende Nat.

Dinarzade var denne Nat ikke saa tilig vaas-
 gen som den forrige, ikke desmindre for-
 glem-

dente at
 fuldt,
 da skulle
 drig at
 Moden
 g bered
 maatte
 De vil
 Si Hers
 tit Fors
 g da de
 De mig
 den skal
 som vi
 i denne
 g lader
 de bort-
 sig see i
 r, ind
 ned, og
 Skyerne-
 vil tage
 der ned
 t I nu
 Pierer
 Krybet
 er faaer
 er bort-
 e længe
 til et us-
 ter gyl-
 de

glemte hun ikke for Dag at kalde Sultaninden:
 Derfor i ikke sover, min Søster! sagde hun,
 saa beder jeg at fare fort med Calenderens Historie.
 Scheherazade begyndte da at tale i Calenderens
 Version, ligesom hun taledes til Zobeide:
 saaledes: Madame! Imedens nu en af disse
 Enoiede Herrer paa denne Maade taledes med
 mig, som jeg har fortalt, viklede jeg mig ind
 med Kniven i Vedder: Skindet, og efterat de
 havde syet for mig, lode de mig ligge paa Plat-
 sen, og ginge deres Vej. Den omtalte Roc-
 indfandt sig kort derefter, førte mig op i Lufsten
 med sine Klæder, og satte mig paa Spitsen af et
 Bierg: Saa snart jeg fornam at jeg var kom-
 met til Jorden, betiente jeg mig strax af Kniven,
 skar Skindet op, krøb ud og lod mig see af
 Rocquen, som fløi bort saa snart han blev mig
 vaer. Denne Roc er en hvid Fugl af u-maade-
 lig Størrelse, og Tykkelse: Hans Styrke an-
 langende, er den saa beskaffen, at han kan tage
 en Elephant bort paa frie Mark, og føre den op
 paa et Bierg, at spise sig med. Den Stor-
 længsel, jeg havde efter at komme ind paa Stø-
 ret, tillod mig ikke at spille nogen Tid; Gik der-
 fore flux afsted, saa at jeg inden en halv Dags
 Reise, naaede derhen, og kan sige, at jeg fandt
 det lanat skønnere, end det var mig bleven beskri-
 vet. Dorene stode aabne og jeg gik ind i en stor
 firkanet Sal, der var saa viid omkring i sit
 Begreb, at der udi fandtes Ni og Halvfemstuden-
 tive Døre, af Sandel og Aloe-Træ, og

Guld
 som f
 ikke s
 Indg
 og Lig
 delig
 Ting
 aaber
 en ste
 fruer
 le ife
 tillige
 og se
 skion
 sorte
 ledes
 dan
 nofs
 som
 ikke
 stæn
 For
 de p
 ret
 det
 edes
 re,
 inde
 ger.
 end
 ne

Guld = Dør, foruden mange andre Trapper, som førte op til de øverste Kammere, dem jeg ikke saa. De Hundrede jeg før talte om, viste Indgangen til Haverne, til det med Rigdom og Eiggendefæ opfyldte Skat = Kammer, og endelig til, saadanne Stæder! hvor forunderlige Ting til at see vare indfluttede. Jeg blev een aaben Dør vaer, hvor igiennem jeg kom ind i en stor Sal, og fandt Tyrgetive unge Jomfruer af en fuldkommen Skionhed derinde, alle ifordte i meget prægtige Klæder, disse stode tillige op paa engang, da de bleve mig vaer, og sagde med en frødefuld Mine: Velkommen skionne Herre! og som! en af dem fornemmelig førte Ordet for de andre, lod hun sig og saaledes forlyde: Vi har længe ventet efter saadan en Cavallier som I, eders Bestalt giver noksom tilkiende, at I har alle de Egenstaber, som vi ønske, og haabe vores Umgængelse ikke skal være eder u = angennem, eller u = anstændig. De nødte mig herpaa, efter megen Forvirring paa min Side, at tage mit Sæde paa en Sofa, som stod noget høiere i Veiret end deres, og som jeg lod mig merke, at det var mig imod, sagde de: Den Plats horer eder til, I er fra dette Dieblif af vores Herre, Regenter og Dommer, og vi eders Slaver, færdige at efterleve alle eders Befalinger. Intet i Verden forundrede mig mere, end den Iver og Flittighed, hvormed disse skionne Jomfruer gjorde mig ald optænkelig Tjeneste

ninden:
 re him,
 i Histos
 i Salens
 arbeider
 disse Zi
 de med
 mig ind
 iterat de
 a Plats
 lte Roc
 i Lufren
 sen af et
 ar kom
 Kniven
 g see af
 blev mig
 maade
 orke an
 kan tage
 te den op
 den For
 aa Stoe
 Gif der
 lv Dags
 jeg fandt
 en beskre
 i en stor
 ting i se
 femsinde
 og en
 Gulde

neste. Den ene bragte mig varmt Vand og toede mine Fødder, den anden vellugtendes Vand til mine Hænder, denne bar Altting frem, hvad nødig var til min Klæde, Dragts Forandring. En lavede et prægtig Maaltid til, og de andre kom frem med Glas i Hænderne, at skienke kostelig Wiin i for mig: og alt dette forettede de uden Forvirring med saadan forunderlig Orden og Artighed, at jeg havde min største Fornøielse deraf. Jeg aad og drak, og efterat Jomfruerne siden alle havde sat sig i en Ring omkring mig, forlangede de de, jeg skulde give dem en udførlig Beretning om min Reise. Jeg gjorde dem og en Beskrivelse paa alle mine Eventyrer, som var rede indtil det lakkede ud paa Natten. " " "

Her stutsede Scheherazade og holdt inde, hvorpaa hendes Søster spurgte hende om dens Narfage: Seer I ikke, svarede Sultaninden, at det er Dag: Hvorfor har I ikke vekket mig ior op? Sultanen, hvilken ventede sig anden geneme Ting at høre over Calenderens Ankomst til de Kyretive smukke Jomfruers Palast, vilde ikke berøve sig selv den Fornøielse at høre derpaa, opsatte derfor endnu engang Sultanindens Hentretelse.

Den

Dina

so
da hui
ster! D
tælle
Elot,
sige Ed
vendte
naadis
fortælle
min S
le af de
fremdel
der var
te de i
nerne,
de forl
Calen
Andre
ter, og
ter, og
Wiin
de sid
menter
til Bo
mig,
dende.
kunde

Den Ni og Halvtrediesindstivende Nat.

Dinarzade var denne Nat lige saa munter, som den forrige, saa at det var snart Dag, da hun sagde til Sultaninden: Min Søster! dersom I ikke sover, saa beder jeg at fortælle mig, hvad der hendte sig paa det smukke Slot, hvor I forlod os i Gaar. Det skal jeg sige Eder, svarede Scheherazade, og i det hun vendte sig til Sultanen, foer hun fort: Aller-naadigste Herre! Calenderen begyndte igien at fortælle saaledes: Efter at jeg havde fuldendet min Historie for de forgetive Zomfruer, blev nogle af dem som sadde mig nærmest, ved at snakke fremdeles med mig, de andre, som mærkede, at det var Aften, stode op at hende Voxlys, hvilkke de i saa stor Mængde satte omkring i Lyse. Roderne, med saadan Siirlighed, at man ikke kunde forlange det bedre, og blev deraf saa tiart i Galen, som det kunde være den lyse Dag. Andre besatte Taffelet med tør Frugt, Confecturter, og andre til et lystig Selskab tienende Retter, og forsynede Skienke-Bordet ligeledes med Wiin og allehaande Latverge, og endelig kom de sidste frem med alle slags Musicaliske Instrumenter. Da Alting var færdig, indbode de mig til Bords, Zomfruerne satte sig ned tillige med mig, og vi bleve en temmelig lang Tid der siddende. De som spillede paa Instrumenter, og kunde synge derhos, stode op, og gjorde os en

ind og
tendes
Alting
Dragts
Naalid
Hæns
g: og
D saa
g havs
ad og
havde
rlanges
Berets
og en
in var
inde,
n det
inden,
vekked
ng an
s Am
s Pak
moielle
ngang
Den

behagelig Musique. Andre finge et Ball an, og dantsede med den største Nethed og Artighed af Verden. Og blev det snart Midnat, for at denne herlige Tidsfordriv og Lystighed tog Ende. Herpaa taledede een af dem til mig, og sagde: I er vel træt af eders Reise, og det er Tid, at forsoie sig til Hvøelighed, eders Kammer er til lavet; Men forend I gaar herfra, da udvælger eder een af os, hvilken I behager at tage med til Senas, som en Sengenydere. Jeg svarede: at jeg ikke torde understaae mig, at giøre noget Ball herudi, efter som de alle vare lige deilige, forstandige, og værdige, at opvarte inod min yderste Verbødighed, og at jeg ikke kunde være saa uhøflig, at trekke den ene den anden for. Den samme Jomfru svarede: Vi tvivler aldeles ikke paa eders artige Høflighed, at I begreder eder af Frygt at opvække en Forrydelse imellem os. Men paa det I skal lade de Tanker fare, saa maae vi sige eder, at ingen af os andre i ringeste Maader misunder den sin Lykke, I udvælger eder; thi vi have forligt os med hinanden, at een efter anden af os vil hver Dag have den Ære, og begynde paa den første igien, naar de fyrgetive Dage er ude. Velger derfor frit, og spilder ikke den Tid, I har nodig til hvile. Jeg maatte da give mig tabt, og rekte den Jomfrue min Haand, som havde ført Ordet. Hun gav mig sin igien, og vi bleve ledsagede ind i et herlig Sove-Kammer, hvor man lod os alene, og de andre begave sig hver hen til deres.

Men

sagde
Maie
Calend
riar so
sagde h
Histori
selv det
mig I

Din

den m
min

med

gierne

hvorle

havde

de ha

fruer

pynte

en g

Sun
hvor
de m
men
Klæd
te vi
sien
Ban

Men det er Dag, allernaadigste Herre!
 sagde Scheherazade til Sultanen, og deres
 Majestæt. maa tillade mig, at lade Prinsens
 Kalender blive hos sin Gomsfrue alene. Schah-
 riar svarede intet derpaa, men da han stod op,
 sagde han ved sig selv: Jeg maa tilstaae, 'denne
 Historie er fuldkommen skion. Jeg gjorde mig
 selv den største Uret af Verden, om jeg ikke gav
 mig Tid til at høre den ud til Enden.

Den Trediesindstivende Nat.

Dinarzade forsovmede ikke ved Enden af
 den paafølgende Nat at tale til Sultanins
 med disse Ord: Derisom J ikke sover,
 min Søster! saa beder jeg at fare videre fort
 med den tredie Calenders Historie. Hiertelig
 gierne, svarede Scheherazade, hør kun til,
 hoorledes denne Prins, begyndte sin Tale: Jeg
 havde neppe klædt mig paa om Morgenens, sag-
 de han, førend de andre Ni og Tredive Goms-
 fruer kom ind i mit Kammer langt herligere ud-
 pyntede end den forrige Dag. De ønskede mig
 en god Morgen, og erkjendigede sig om min
 Sundhed. Derpaa førte de mig hen i Badstuen,
 hvor de selv toede mig, og imod min Villie gior-
 de mig al fornøden Tieneste, og da jeg var kom-
 men der fra, iførte de mig en langt prægtigere
 Klædning, end den første. Den Dag brag-
 te vi mestendeels hen ved Bordet, og da Tiden is-
 sien nærmede sig til Hvile, bade de mig anden
 Gang at udvælge mig en Senge-Nyderske iblant
 dens

in an-
 rtighed
 for al
 Ende.
 De: J
 id, at
 er til
 dvælget
 ge med
 barede:
 e noget
 deilige,
 og min
 de være
 den for-
 aldeles
 begreer
 imellem
 er fare,
 andre i
 J ud-
 hinans
 Dag har
 e igien,
 fore kun
 lodig til
 ce kte den
 t Ordet.
 edsagere
 n lod os
 til deres.
 Men

dennem. Kort sagt Madame! at jeg ikke skal
 falde hende besværlig med at igientage en Dag
 mange gange, vil jeg kun sige, at jeg levede saae-
 ledes hen et ganske Aar igiennem med disse For-
 getive Zomfruer, altid togende en frisk med mig
 til Sengs, og saadant et oppigt Levnet blev den
 hele Tid over ikke forhindret. Ved Aarets Ud-
 gang kunde jeg ikke noksom forundre mig, helst da
 de Forgetive Zomfruer, som ellers med sædvane-
 lig Venlighed og Beqvemhed pleiede at komme til
 mig og spørge mig om min Sundhed, en Mors-
 genstund traadte alle ind i mit Kammer med vaar-
 de Kinder og Laare i Dinene, omfavnede mig
 hiertelig en efter anden, sigende: Far vel Høit-
 elskte Prints! lev vel! vi maa nu skilles fra eder.
 Deres Graad bevægede mig til Medlidenhed, og
 bad dem sige mig Aarsagen til deres Bedrøvelse,
 og den forkyndede Graskillelse. For Himmels
 Skyld, mine Zomfruer! sagde jeg fremdeles,
 giver mig dog tilkiende, om det staaer i min
 Formue at trøste eder, eller om al min Hielp er
 forgieves. J. Steden for at give mig et vist
 Svar, sagde de: Vid vi aldrig havde seet eller
 kiendt eder. Mange Cavallierer for eder have
 forundt os den Ære af deres Besøgelse, men in-
 gen har besiddet den Livsalighed, Venlighed,
 Behagelighed, og artige Væsen, som J. Vi
 vide ikke, hvorledes vi skal kunde leve foruden
 eder, og dermed brast de bitterlig i at græde.
 Mine elskværdige Zomfruer, raabte jeg, lader
 mig dog ikke længere blive i denne Urolighed, men
 aa

aabenbarer mig Aarsagen til eders Bedrøvelse.
 Al! svarede de, hvad anden Aarsag skulde vel
 kunde bedrøve os, end den Nødvendighed, at
 skilles fra eder? Maaske vi seer eder aldrig mere,
 dog dersom I selv vilde, og kunde have Magt
 nok over eder selv herudi, var det ikke umueligt,
 vi jo kunde blive samlede igien: Mine Gomsfruer!
 gav jeg til Gienivar, jeg begriber ikke eders
 Ord, beder derfor, at erklære sig noget tydeli-
 gere: Vel an da, sagde en af dem, til eders
 Fornøielse maa I vide, vi ere alle Kongelige
 Prinsesser, og leve ganske fornøiede med hin-
 anden, som I haver seet; men ved hvert Aars Ud-
 gang maa vi efter en uforbiegiengelig Skyldig-
 hed, den vi ikke tør aabenbare, være fraværen-
 des i fyrgetive Dage, og kommer saa siden igien
 til dette Slot. I Gaar var det den sidste Dag af
 Aaret, og i Dag maa vi forlade eder. For vores
 Bortreise, overleverer vi eder Nøglerne til alle Ting,
 i sær til de Hundrede Dørre, hvor I skal finde
 alt det der kan tiene til eders Fornøielse, og at
 fordrive Tiden med i vores Fraværelse. Men
 for eders egen Belfærd og vores særdeles Nyttes
 skyld bede vi eder alvorlig, ingelunde at aabne
 den gyldene Dør. Lukker I den op, saa seer
 vi eder aldrig mere, og den Frygt, vi have ders
 for, forsøger vores Smerte. Vi haaber, I skal
 efterfølge vores gode Raad, eders egen Rolighed,
 og ganske Lives Lykke berøer derpaa. Sager
 eder vel i agt; thi gjør I derimod, vil det bli-
 ve eder til største Fortred. Vi beder derfor,

begaaer ikke denne Forseelse, men under os den
 Frost, efter fyrgetive Dages Forlob at see ede
 her igien. Vi kunde vel tage Nøglen til den
 goldne Dør bort med os, men derved maatte vi
 ikkun fortorne saa brav en Prints som J, om
 vi vilde sætte allermindste Misvivl paa hans
 Fornuft og bestedene Opførel.

Scheherazade vilde have talt videre, men
 neste Dagen begyndte at skinne frem. Sultane
 nen, som var begierlig at vide, hvad Calender
 ren efter de fyrgetive Jomfruers Bortreise
 vilde tage sig for, ventede med Smerte efter
 den nestfølgende Nat.

Den En og Trediesindstivende Nat.

J det den tienstagtige Dinarzade var opvaage
 net en temmelig lang Tid for Dag, raakte
 hun paa Sultaninden: Min Søster! sagde hun
 dersom J ikke sover, saa betænk, det er Tid
 at fortælle Sultanen, vores naadige Herre, Kæ
 sten af den Historie, J for længe siden har be
 gyndt paa. Derpaa vendte Scheherazade sig
 til Schariar, sigende: Naadigste Herre! Der
 res Majestet maa vide, at Calenderen forfulgte
 sin Historie saaledes: Madame, sagde hun
 Denne smukke Prints Tale forarsagede mig
 virkelig en stor Bekymring. Jeg gav dem til
 Kiende, at deres Fraværelse opvagte en stor Uroelise
 hed i mit Sind, og takkede dem for det gode
 Raad
 vildg
 paat
 at jeg
 ge m
 Stue
 væge
 og si
 Dm
 troel
 i det
 ser,
 hed
 Sing
 Jeg
 selost
 forli
 og
 sig
 var
 omie
 gere
 Da
 dem
 dere
 le D
 form
 Beg
 indf
 og
 In

Raad, de havde givet mig. Jeg forsikrede, at
 vilde føre mig det til Nytte, ja jeg havde villig
 paataget mig langt besværligere Ting, paa det
 at jeg kunde have været saa lykkelig, at henbrin-
 ge min ganske Livs Tid hos saadanne fortreffelige
 Fruentimmer. Bores Afsted var særdeles be-
 vægelig. Jeg omfavnede den ene efter den anden,
 og siden reiste de deres Vej. Den behagelige
 Omgængelse, den gode Medfart, den store For-
 troelighed og Fornøielse, jeg havde nydt hos dem
 i dette Aar, havde saaledes indtaget mine Sand-
 ser, at jeg ikke havde fundet mindste Begierlig-
 hed hos mig hidindtil at betragte de forunderlige
 Ting, der maatte være i dette forhexede Slot.
 Jeg havde heller aldrig givet agt paa de utallige
 selvsomme Sager jeg daglig saa for Dine, saa
 forlibt var jeg i disse Fruentimmers Skønhed,
 og ansaae jeg med største Lyst, hvor ivrig de lode
 sig det være angelegen, at behage mig alene. Jeg
 var mærkelig bedrovet over deres Bortreise; og
 omvendt deres Fraværelse ikke skulde vare læn-
 gere end Fyrgetive Dage, saa syntes mig dog de
 Dage som et heelt Hundrede Aar at leve uden
 dennem. Jeg satte mig stadig for, noie at agte
 deres mig givne vigtige Befaling, ikke at opluf-
 te den gyldne Dør. Alleneste som det mig des-
 foruden var tilladt, med de andre at fornøie min
 Begierlighed, saa tog jeg den første Nøgel til de
 indstaaende Døre. Jeg aabnede den første Dør,
 og kom ind i en Frugt-Have, som efter min
 Indbildning ikke havde sin lige i Verden, og

fun-

 os den
 t see eder
 til- den
 raatte vi
 I, om
 aa hans

 iere, alle
 Euldas
 Calendes
 Bortreise
 erte efter

e Nat.

 opvaag-
 raabte
 igde him-
 er Tid
 erre, her
 har her
 azade sig
 rre! Der
 forfulgte
 de hans
 igede mig
 dem til
 or Uroelise
 det gode
 Naad

Kunde jeg ikke træe, at den vores Religion tilfiger os
 efter Døden at komme udi, skulde overgaae dem-
 ne. Den forunderlige og nette Orden, Træerne
 vare plantede udi, den Overflødighed af Tusinde
 slags rare og ubekjendte Fruiter, tilligemed de-
 res Behagelighed og Skionhed fornøiede mit Dis-
 syn i høieste Grad. Herhos maa jeg ogsaa berette
 at denne angene Have blev vandet paa en sær-
 deles Maade. Der var nemlig lagt mange store og
 smaa Rønder ind i Haven, hvor igiennem Vandet
 med Kunst blev drevet til Rødderne af Træ-
 erne, meget til somme, for at drive deres Blom-
 ste og Blomster, til andre mindre, som allerede
 stode i Blomster, mindre endnu til dem, hvis
 Fruiter alt begyndte at vore, andre Rønder gav
 ikke mere Vand, end de Træer egentlig havde
 nodig, hvis Fruiter havde erlangt sin fuldkom-
 ne Størelse, og begyndte at modnes. Alene-
 ste disse Fruiter vare lanat større end Fruiterne
 i vores Lands Haver. Endelig de sidste Rønder
 som ginge til de Træer, hvis Fruiter allerede var
 re fuldkommen modne, gave ikke mere Vand fra
 sig, end fornøden gjorde til at holde dem friske,
 og i god Stand, uden Forvisnelse. Jeg
 Kunde ikke blive træt af, at betragte saa deilig en
 Sted, og havde aldrig gaaet derudfra, dersom
 jeg ikke havde faaet den Andbildning, at de andre
 Sager, jeg endnu ikke havde seet, maatte
 være skionnere. I disse Tanker lukte jeg denne
 Dør i Laas, og aabnede den anden. Men i
 Steden for en Frugt-Have, sandt jeg her en
 med

med Bl
 mindre
 loftig
 flodig
 re Spa
 Vand
 ser, Kio
 Register
 som elle
 der, flo
 de være
 man fik
 Dør,
 hvis G
 rare
 Træ
 mange
 fer, og
 Fugle,
 Deres
 kostelig
 ting ree
 man i
 have h
 at holde
 jeg ikke
 hvor A
 Solen
 ligesom
 vel som
 sig de
 E.en.

med Blomster, der efter sin Maade var ikke mindre smuk; Den havde i sit Begreb et vidt løstigt Lyst-Kortær, og var ikke just saa overflødig Bandet, som den forrige, men med større Sparksomhed, at der ikke skulde falde mere end hver Blomster havde nodig. Der var, Violetter, Marcisser, Hyacinter, Tulipper, Negletter, Lillier og andre utallige slags Blomster, som ellers pleier at blomstres paa adskillige Tider, floccerede her alle paa engang, og intet kunde være angænne, end den behagelige Lugt, som fik i denne Have. Jeg aabnede den tredje Dør, og fandt et meget stort Fugle-Huus, hvis Gulv var belagt med alle slags Farver, rare Marmorstene; De af Sandel og Aloe-forsærdige Fuglebure, indsluttede i sig mange Rattergaler, Stegliger, Sissiter, Lerker, og andre endnu flere behagelige syngende Fugle, som jeg min Livstid aldrig har hørt tale om. Deres Bedestæder og Vandkar, vare af det kosteligste Jaspis eller Agath. Og var alting reent og net i alle Kroge, saa jeg troer, at man i Betragtning af dets Størrelse vel kunde have hundrede Personer nodig i det mindste, til at holde det saa net; Men som det da var Dag, saa jeg ikke et Menneske, hverken her eller i Havenne, hvor Altting var ligesaa reent og frit for al Ufrud. Solen var nu allerede gangen til Hvile, og jeg, ligesom henrykt over denne megen Fuglesang, saa vel som Fuglerne, der til deres Natte-Noe udloste sig de bekvemteste Steder, forsoiede mig hen i

E. en. N. I. B. mit

mit Kammer, med det Forset, den følgende Dag, at aabne de andre Døre, undtagen den Hundrede. Om Morgenen aabnede jeg den fjerde Dør; Men havde noget af de Sager, jeg den forrige Dag havde betragtet, sætte mig i Forundring, saa blev jeg her restfæfen indtaget. Jeg kom ind i en med en underlig Bygning omringet Gaard, om hvilken for at ungsaae Vidtløftighed ikke melder noget. Alene vil jeg berette, at paa denne Bygning fandtes fyrgetive Døre, hvilke stode aabne alle sammen, og viste enhver Veien til store Gendefæ, hvoriblant mange galdt mere, end de allerstørste Kongeriger. Den første bestod i store Perler, iblant hvilke de kostbareste, som snart synes utroligt, vare som Druer, Eg, og vare i Tallet flere, end de middelmaadigste; I den anden Skat var Diamanter, Carbunkler og Rubiner; I den tredie Smaragder; I den fjerde Guldklumper; I den femte præget Mynt; I den siette Sølvklumper; I de tvende paafølgende smaa Penge. De andre vare opfyldte med Ametister, Chrysoliter, Saffraan, Hyacinther, og mange andre slags rare og ubekjendte Edelstene. Saasom jeg nu herudover af Forundring var ganske fra mig selv, raabte jeg: Nej! var end alle Konger i Verden deres Skat og Eiggendefæ samlet paa et Sted, saa var den dog ikke at ligne imod denne: hvilken stor Lykke for mig, at besidde saa stor Rigdom, tilligemed saa mange deilige

lesser.
med at b
de Dag
se, at j
halvfemt
og halvf
over alle
Dieslyn:
ghydene
forbuden

De
Sultane
Laushed
Scharic
set, den

Der

Dinar
hvad S
den fo
i rette
Soster
tredie S
saaledes
de, sa
fter de
de jeg d

Jeg vil ikke opholde mig, Madame! med at beskrive alle de Ting, jeg de efterfølgende Dage fik at betragte: men ikkun aleneste si- at jeg ikke maatte have mindre, end ni og halvfemtesindstive Dage, til at aabne de ni og halvfemtesindstive Døre, og forundre mig over alle de Ting, der fremstillede sig for mit Dyesyn: Jeg havde ikke mere tilbage, end den gyldene Dør, hvis Aabning var mig bleven forbuden.

Dagen, som i det samme Skinnede ind i Sultanens Kammer, paalagde Scheherazade Laushed. Aleneste denne Historie fornoiede Schariar saa meget, at han stod op i det For- ser, den følgende Dag at høre end mere deraf.

Den 20 og Trediesindstivende Nat.

Dinarzade, der ikke mindre en Sultan Schabriar forlangede at fornemme, hvad for selvomme Ting der fandtes inden for den gyldene Dør, raabte paa Sultaninden i rette Tide. Dersom I ikke sover, min Søster! sagde hun, saa beder jeg at fuldende den tredie Calenders forunderlige Historie. Han blev saaledes ved, svarede Scheherazade: Jeg havde sagde han, allerede oplevet den 40. Dag efter de Livsalige Printessers Bortreise: Ach havde jeg denne Dag fundet tvinge mig saa vel som

jeg havde burdt saa kunde jeg nu været det al-
 lertilfældigste Menneſke i Verden, da jeg derimod
 nu er det allerelendigſte under Solen. Morgenen
 derefter ventede jeg dem, at komme tilbage igien
 og den Fornoielse at ſee dem igien, burde
 have holdet min Nyſgierrighed i Tømme.
 næſte formedelſt en særdeles Skrøbelighed,
 jeg min Livstid aldrig ſkal ophøre at
 re, blev jeg overilet af en Friſtelle, der
 forundte mig Niſt eller Noe førend jeg
 gav mig ſelv Straffen, jeg har erfaret.
 aabnede den ulykſalige Dør, jeg havde lovet
 lade ſtaae tillukket, og havde ikke ſaa ſnart
 Foden inden Døren, til at gaae ind, førend
 mødte mig en temmelig angenem, men min
 tur modſtridig Lugt i Næſen, ſom fæſtede
 ned til Jorden i en Daanelſe. Ikke deſmindre
 kom jeg dog ſtrax til mig ſelv igien, men i
 den for at lade mig dette tiene til Advarſel,
 lukke Døren til igien, og tvinge min Nyſgierr-
 righed, gif jeg ind. Jeg fandt et
 hvalvt Sted for mig, hvor Gulvet var beſtroet
 med Safran. Mange Lyſe = Kroner af
 pureſte Guld med tændte Bør = Lyſe udi
 nede dette Sted, foruden mange andre
 og Selv = Lamper, der vare opfyldte med
 rendes Olie. Blant andre merkværdige
 der fandtes inde, blev jeg en ſort Hest vaer,
 ſkionneſte og deiligſte Jorden kunde
 Jeg forføiede mig nær til ham, for deſnoiere
 at betragte hannem, og befandt, at han

Sadel
 konſtig
 Krybbe
 og Bi
 Prug
 ham v
 at beſt
 i Gang
 Sted,
 ſom i
 men ne
 begynd
 Binge
 ſvinget
 de For
 paa at
 blev at
 faſt.
 dien,
 Slot,
 paa J
 faldt
 Rump
 Maade
 mig
 Søſter
 ſtod op
 havde
 holt
 meget.
 begav

Sadel og Bidsel paa af pur Guld, med meget
 kunstig Arbejde. Paa den ene Side var hans
 Krybbe opfyldt med det allerbeste og reneste Hoer,
 og Bijam Korn, og paa den anden Side et
 Trug med Rosen-Vand at drikke af. Jeg tog
 ham ved Tøilen, og førte ham frem for Lyset,
 at beskue ham, satte mig op, for at bringe ham
 i Gang, men som han ikke endda vilde gaae af
 Sted, gav jeg ham et Nap med en Spitzbrød,
 som jeg havde laant i hans prægtige Stald,
 men neppe havde han fundet Slaget, førend han
 begyndte forstrækkelig at vrinske, strakte sine
 Binger ud, dem jeg endnu ikke havde seet, og
 svingede sig høit op i Luften med mig, saa baa-
 de Hørelse og Syn forgik mig. Jeg tænkte ikke
 paa andet, end at holde mig fast i Sadelen, og
 blev altsaa uanseet min Angest siddendes brav
 fast. Herpaa tog han Flugten ned til Jorden i-
 dien, og satte mig paa et Hjørne-Tag af et
 Slot, uden at give mig Tid at stige med Foden
 paa Jorden, saa hæstigt rystede han sig, at jeg
 faldt baglends ned, og med det yderste af sin
 Rumppe slog mit høire Die ud. Paa denne
 Maade er jeg bleven endoiet, og erindrer jeg
 mig herhos de ti unge Herrers Spaadom.
 Hæsten fløi bort igien, og forsvandtes. Jeg
 stod op, høit bedrovet over den Ulykke jeg selv
 havde ført mig udi, gik op paa Altanen, og
 holt Haanden for mit Die, som smertede mig
 meget. Jeg forsoiede mig ned i Slottet, og
 begav mig ind i en stor Sal, hvor de om-
 ring

t det al-
 derimod
 morgenen
 age igien
 de billig
 re. Me-
 ved, den
 t bejante
 r hverken
 g under-
 et. Jeg
 lovet at
 snart sat
 ørend der
 min Na-
 stede mig
 esmindre
 m i Gies-
 arsel, at
 Nyggiers
 t skiont
 bestro-
 af det
 di befin-
 e Gulds
 d vellug-
 e Ting
 ber, den
 bære-
 esnoiere
 n havde
 Ene

kring staaende Sofas gave mig tilkiende, at det
 var det samme Slot Rocquen havde fort mig
 bort fra. De ti unge Herrer vare ikke tilstæde,
 men kort derefter kom de, tilligemed den Gamle.
 De forundrede sig aldeles ikke hverken over min
 Tilbagekomst, eller mit Dies Forliis, men sagde
 til mig: Det gior os Ont, at vi ikke kan omstæn-
 deder anderledes til Lykke med eders Tilbagekomst
 aleneste vi ere ikke Marsag til eders Ulykke.
 Det være langt fra, svarte jeg, at jeg beskylder
 eder, jeg tilskriver al mit Vandheld min egen For-
 seelse. Alt hvad eder er vederfaret, sagde de
 er og hænder os ligeledes. Vi have et ganske
 Aar nydt samme Fornoielse, og kunde forblivet
 i den Lykke, hvis vi udi Printsessernes Fravær-
 relse ikke havde aabnet den Gyldne Dør: I
 har ikke været klogere end vi, og derfor ud-
 staaet samme Straf. Vi vinde gierne beholde
 eder hos os, at I kunde giøre den samme Poeni-
 tentse som vi, uden at vide hvor længe det skal
 vare, men vi have allerede aabenbaaret eder
 Marsagen, som forhindrer os derudi. Gior
 eder derfor færdig, og gaa til Hoffet i Bagdad,
 hvor I skal finde den, der giver eder en fulde-
 kommen Oplysning om eders Skiebne. De
 gav mig da Underretning om den Bei jeg
 de gaae, og derpaa skildtes jeg fra dem.
 derveis lod jeg mit Skieg og Dinebryne afraage
 isordre mig en Calenders Dragt, og reiste saar-
 ledes Landveis omkring. Endelig er jeg i Dag
 imod anbrekkende Nat kommen i denne Stad, og

og har
 mine
 ere gan-
 ikke lid-
 samme
 vi have
 om det
 aleneste
 I saa
 Calen-
 fortælle
 te sig
 I ere
 eder he-
 svarede
 Mysg
 maatte
 storie,
 te De
 og m
 re, n
 I for
 Bezie
 Ordet
 dame
 alenes
 talt,
 ere,
 Mout
 handl
 i en

og har ved Porten antroffen disse Calendere,
 mine Stalbrødre, hvilke ligesaa vel som jeg
 ere ganske fremmede. Vi forundrede os alle tre
 ikke lidet over, at vi saae os underkast en og den
 samme Skiebne, i det vi alle vare ensiede, men
 vi havde ikke Tid at tale noget med hinanden
 om denne vores almindelige Ulykke. Vi vare
 aleneste betænkt paa at søge om den Hielp, som
 I saa gunstig har beted os. Da nu den tredie
 Kalender saaledes var kommen til Ende med at
 fortælle sin Historie, tog Zobeide Ordet, vendte
 sig til ham og hans Stalbrødre, og sagde:
 I ere befriede for alle Ting, gaaer og forsoier
 eder hen, hvor I selv behager; Men een af dem
 svarede: Madame! Vi beder ydmygst, at vores
 Nysgierrighed maa pardoneres os, og at det
 maatte tillades os, at anhøre disse Herrers Hi-
 storie, som endnu ikke har talet. Herved vendte
 Damen sig til Calife, Bezieren Giafar,
 og Mesrour, hvilke hun ei kiendte hvem de var,
 staende til dem: Nu falder det eder til, at
 I fortæller mig eders Historie. Den Stors-
 Bezier Giafar, som hidindtil havde ført
 Ordet, svarede Zobeide saaledes: Ma-
 dame! Til at efterleve eders Befaling, har vi
 aleneste at igientage, hvad vi allerede har for-
 talt, førend vi her hos eder blev indladt. Vi
 ere, sagde han fremdeles, Riobuænd fra
 Moussol, og ere komne til Bagdad for at for-
 handle vore Bahre, hvilke nu ligge forvarede
 i en Kahn eller Magazin, hvor vi logere. Vi

e, at det
 fort mig
 tilstæde
 n Gamle.
 over min
 ken saade
 kan omse
 agefomst
 s Ulykke
 beskylder
 egen Fort
 sagde de
 et ganske
 forblever
 s Gravst
 Dør: I
 erføre ud
 re beholde
 me Poeni
 ge det skal
 aret eder
 i. Gier
 Bagdad
 r en fulde
 ne. De
 jeg skulde
 m. I
 re afra
 reiste sa
 eg i Dag
 le Stad
 og

have i Dag tillige med mange andre af vores
 Profession spiser til Middag hos en Kiøbmand i
 denne Stad, og efterat han paa det herligste
 havde forsynet os med Mad og Drikke, lod han
 hente baade Dansere, Sangere og Musikante-
 re til os. Det store Glæde-Strøg, som da
 blev forarsaged i blant os, gav Bagten An-
 ledning at komme til os, hvilken strax tog en
 Deel af vores Selskab i Arrest; Hvad os an-
 gaaer, da reddede vi os vel af denne Fare,
 men som det allerede var sildig ud paa Aftenen,
 og vores Kåhus Dør allerede var tillukt, saa
 stod vi i Tvivl om, hvor vi skulde gaae hen.
 Den Fare, vi vare udi, førte os altsaa igien-
 nem Eders Gade, og da vi hørte, at man hos
 eder reede sig saa lystig, tog vi os den Frihed
 at banke paa eders Dør. See, Madame!
 Dette er hvad vi, for at efterleve eders Befal-
 ling, have at fortelle. Da nu Jøbeide hav-
 de anhørt saadant Svar, syntes hun ligeom
 at eftertænke, hvad hun dertil skulde sige, og
 da Calenderne merkede samme, bad de hende,
 at hun vilde vise den samme Godhed mod de tre
 fremmede Kiøbmænd fra Moussol, som hun
 havde bevist dennem. Vel an, sagde hun,
 jeg er fornøiet, og vil alene, at J med en felles
 Taknemmelighed er mig forbunden. Jeg viser
 eder denne Naade, dog med de Vilkor, at J
 strax fra denne Time af forsoier eder af mit
 Huus, og begiver eder hen, hvor J selv lystet.
 Saa snart Jøbeide havde meddeelt dem denne
 Bes-

Befaling saa alvorlig, at de let kunde merke, hun denne gang fordrede uomgiengelig Lydiathed, saa gik Calife, Stor-Bezieren, Mesroure, de tre Calender og Drageren strax bort, uden at tale et eneste Ord der ind; thi de syv be- vœbnede Slavers Nærværelse holdt deres Res- pect ved Lige. Efter at de nu vare komne uden for Huset, og Døren efter dem var bleven til- luft, sagde Calife til de tre Calendere, uden at lade sig merke, hvem han var: I gode Herrer, som her ere Fremmede, og nylig ankommen til denne Stad, til hvilken Side tænker I nu at vens- de eder, efterdi det endnu ikke er Dag? Naas- dige Herre, svarede de ham, det er just det, som vi blive bestyrrede over. Følger med os, sagde da Calife, og vi skal betage eder denne Befymring. Neppe havde han udtalt disse Ord, førend han vendte sig til sin Bezier, og hvistede til ham, at han skulde tage dem hjem med sig, og om Morgenen tilig bringe dem til ham; thi jeg vil, sagde han, lade deres Histo- rie optegne, hvilken billig fortjener et Sted i mit Riges Krønike. I følge af saadan Befas- ling, tog Bezieren de tre Calendere hjem med sig, Drageren forsviede sig til sit Logement, og Calife gik under Ledsagnings af Mesrouren til sit Pallads. Han lagde sig vel strax til Hvile, endskiont Sovnen for den Tid ikke fik Magt os- ver hans Dine, thi de ugemene og forunderlige Ting, som han havde seet og hørt, gjorde hans Sind urolig. I sær var han meget begierlig ef- ter

af vores
 ibmand i
 herligste
 lod han
 usfænter
 som da
 ten Mus
 tog en
 d os ans
 te Fare
 Aftenen
 ikt, saa
 aae hen-
 aa igien
 man hos
 Frihed
 Ladame!
 s Befal-
 de have
 ligejont
 ige, og
 e hender
 d de tre
 om hun
 de hun,
 en felles
 Jeg viser
 at I
 af mit
 v lyster
 n denne
 Bes

ter at vide, hvem Zobeide var, og hvad der var
 Aarsag til at hun saa ilde handlede med de
 tvende sorte Hunde, samt hvorfor Amine
 havde saadan et saaret Bryst. Imidlertid hans
 Tanker vare i Begreb med disse Hændelser, be-
 gyndte Dagen at bryde an; Han stod derfor
 op, og forsoiede sig til det Gemak, hvor han
 holt Raad, og gav Audience, og satte sig der
 paa sin Throne. Kort derefter kom Bezieren,
 og efter Sædvane beviste ham sin skyldige Ver-
 bødighed. Bezier, sagde Calife til ham: De
 Ting vi for nærværende Tid kunde forrette,
 ere ikke saa nødvendige, at jo de tre Damer og
 de to sorte Hunde maa gaae for, thi jeg faaer
 ikke min Rolighed, førend jeg bliver fuldkom-
 men underretted om alt det, der har sat mig i
 saa ugemeen Forundring. Gaf derfor og lad
 Damerne tillige med de tre Calendere komme
 herhid, gaf og viid, at jeg med Længsel ventet
 paa eders Tilbagekomst. Bezieren, som vidste
 ste, at hans Herre var af en hidsig Natur,
 skyndede sig at adlyde hans Befaling. Han
 kom da hen til bemeldte Damer, og gav dem
 paa en høflig Maade at forstaae, at han havde
 Befaling, at skulde føre dem frem for Calife,
 dog uden at melde noget om, hvad der Matten
 tilforn hos dennem havde tildraget sig. Damerne
 bedekkede sig strax med deres Sløer, og
 fulgte med Bezieren, som Underveis tillige tog
 de tre Calender med sig, hvilke imidlertid fores-
 stilte sig, at de maatte have seet Calife, og, uden
 at

at Fien
 ledsage
 Siid e
 sion,
 nu de
 funde
 lod ha
 ren,
 de tre
 danig
 ste,
 Da
 vendt
 Dam
 som
 eder,
 Uroli
 ret v
 at je
 et ha
 ikke
 gans
 Ma
 tige
 onst
 en S
 hos
 bege
 slags
 mig
 feret

at Fiende ham, havde tolet med ham. Bezieren ledsagede dem lige ind i Palladset, og med stor Slid og Omhygelighed forrettede sin Commission, at Calife dermed var ganske fornøiet. At nu denne Prints i Henseende til sine Officierer kunde i Agt tage Melanstændighedens Regler, lod han de tre Damer staae bag ved Sals-Døren, som gik ind til hans Gemak, og beholdt de tre Calendere hos sig, hvilke ved deres underdanige Respect noksom gav tilkiende, at de vidste, hvem de nu havde den Ære at være hos. Da nu Damerne havde taget deres Sted, vendte Calife sig om til dem, og sagde: Mine Damer! Naar jeg siger eder, at jeg i Nat, som en forstilt Riobmand har ladet mig see hos eder, saa vil saadant ventelig opvække et slags Urolighed hos eder; J vil mueligt være bekymret over, at have fortørnet mig, og derfor tænke, at jeg har ladet eder opfalde, for at give eder et haandgribelig Tegn af min Brede; men værre ikke bange, forsikrer eder langt heller, at jeg ganske og aldeles har forglemt, hvad der i saa Maade er passeret, og at jeg over eders fornuf-tige Forhold er overmaade fornøiet. Jeg vilde ønske, at alle Damer i Bagdad havde saa stor en Forraad paa Forstand, som jeg har funden hos eder, og den Beskedenhed, med hvilken J beegnede os, endog da vi havde begaaet et slags Uhosflighed imod eder, skal altid staae mig udi frisk Minde. Den Tid, da dette passerede, var jeg en Riobmand fra Moussol, men
 nu

r var
 ed de
 mine
 hans
 bes
 derfor
 r han
 ig det
 eren,
 Er
 De
 rette,
 ler og
 faaer
 Kom
 mig i
 J lad
 omme
 denter
 vid
 atur,
 Han
 dem
 havde
 alife,
 atten
 Da
 og
 e tog
 fore
 uden
 at

nu er jeg Zaronn Alraschid den Syvende Calife af det Høilovlige Abbaiske Huus, som her Klæder vor store Prophetes Sæde. Marsagen hvorfor jeg har ladet eder opfalde, er alene for at vide, hvem I ere, og for at spørge, hvor for en af eder, efter at de to sorte Hunde saa haardelig vare medhandlede, brast ud i saa heftig en Graad. Ikke mindre er jeg begierlig efter at vide, hvorfor en anden af eder havde sit Bryst saa fuld af Saar. Omendskiont nu Calife ganske tydelig havde udtalt disse Ord, saa efterlod dog Rezieren ikke af en besynderlig Ceremonie, samme at igientage.

Men, naadigste Herre! sagde Scheherazade, nu er det Dag. Skulde eders Majestet finde Behag i at høre mig fortælle Udgangen der af, saa maae de have den Naade for mig at forlænge mit Liv til i Morgen. Sultanen var dermed tilfreds, i det Haab Scheherazade skulde fortælle ham Resten af Zobeides Historie, hvilken han var meget begierlig efter at vide.

Den Tre og Trediesindstivende Nat.

Min Kære Søster, raabte Dinarzade, imod Enden af Natten, dersom I ikke sover, saa beder jeg at I fortæller os Zobeides Historie, thi det er ikke at wile paa, at jo denne Dame har maattet fortælle den for Calife.

Ja hi
razad
le nos
ham i

D
tælle
ste,
Hund
den
sige
Hund
som
rende
men
sit
ander
der v
ler da
ste
affon
med
to
der,
Død

Ja

Da hun har ikke efterladt det, svarede Scheherazade, thi saa snart Forsten formedelst sin Tælle noget havde opmuntret hende dertil, gav hun ham den Fornøielse, som han forlangede.

Historie Om J o b e i d e.

Du Troendes Beherskere, sagde hun til ham: Den Historie, som jeg har at fortælle eders Majestet, er en af de allerforunderligste, som nogen Tid kan være hørt. De to sorte Hunde og jeg, ere tre Søstre, fødte af en og den samme Fader og Moder, og jeg skal straks sige eder ved hvad for en selvsom Hændelse de til Hunde ere forvandlede. Disse tvende Damer, som boer hos mig, og nu ere her nærværende, ere ligeledes mine Søstre paa Fæderne, men ei paa Moderne Siden. Den, som havde sit Bryst fuld af Saar, heder Amine, den anden Safie og jeg Jobeide. Da vores Fader ved Døden afgik, blev hans efterladte Midler delet lige imellem os, og saa snart de to yngste Søstre havde bekommet deres Arve. Lod affondrede de sig fra os andre, og boede tillige med deres Moder for sig selv alene. Mine andre to Søskende og jeg opholdt os hos vores Moder, som endda levede, og siden efter hendes Død efterlod enhver af os tusinde Secquiner.

Da

Da vi nu saaledes havde faaet hvad os arvelig var tilfalden, indlod mine to ældste Søstre sig strax i Egetskab, fulgte altsaa med deres Mænd, og lod mig som den yngste, alene tilbage. Kort efter deres Giftermaal soldte den ældstes Mand alt hvad han eiede, saavel af Boeskab som andet Gods, og da samme var giort i Penge, tog han dem med sig, og reiste tillige med min Søster til Africa, hvor Manden formedelst sit vellystige og overdaadige Levnet fordoiede ikke alene sine egne Midler, men end og alt det, som han med min Søster havde faaet. Det var da ingen Under, at han omsider saae sig styrter i den yderste Elendighed. I saadan en Tilstand fandt han paa et Middel at forskyde sin Kone, og bringe hende af Beien, og da dette lykkedes for ham, kom hun igien tilbage til Bagdad, efter at hun paa saa lang en Reise havde udstaaet de utroligste Besværligheder, og i saadan hendes ynkværdige Tilstand, der var saa elendig, at det haardeste Hjerter maatte bevæges derover, tog hun sin Tilflugt til mig. Jeg imodtog hende ogsaa med saa stor Ventlighed som nogensinde var at forlange af en Søster, og spurdte hende, hvor det kom sig, at jeg nu skulde see hende i saa ulyksalig en Tilstand? Hun fortalte mig strax med sine grædende Taare, hvor slet hendes Mand's Opførsel havde været, og hvor uanstændig han havde handlet med hende. Over saadan hendes ulykkelige Skiebne blev jeg inderlig be-

bevæ-
lige
lod h
beste
J er
Jiesp
haver
mig
Beh
Arbe
me h
har
J al
derov
og le
med
ofte
undr
hadd
hun
Tilst
Man
de h
samm
deres
mig
foreg
saa l
at de
ne,
kund

bevæget, og kunde ikke bare mig, at jeg jo til-
 lige med hende bitterlig maatte græde. Jeg
 lod hende derpaa gaae i Bad, iførte hende mine
 beste Klæder, og sagde til hende: Min Søster!
 I er den ældste af os, og jeg har den samme
 Respekt for eder, som for en Moder. Gud
 haver siden eders Bortreise ikke alene forundt
 mig de saa Midler, som faldt udi min Lod, i
 Behold, men endog lagt sin Betsignelse i det
 Arbeid og Umage, som jeg paa mine Silke-Dr-
 me haver anvendt. Videt fremdeles, at jeg ikke
 har noget, som jo tillige skulde være eders, og at
 I altsaa, lige saa fuldt som jeg selv, har at sige
 derover. Saaledes forblev vi da tilsammen,
 og levede i mange Maaneder særdeles fortrolig
 med hinanden. Efterat vi nu indbyrdes tit og
 ofte havde talet om vores tredie Søster, og for-
 undret os over, at vi aldeles ingen Efterretning
 havde faaet om hende, hendte det sig just, at
 hun anmeldte sig hos os i lige saa uheldig en
 Tilstand, som vores ældste Søster. Hendes
 Mand havde og paa lige saa uanstendig en Maa-
 de handlet med hende, hvorudover jeg ogsaa med
 samme Venlighed imodtog hende. Nogen Tid
 derefter lod begge mine Søstre sig forstaae for
 mig, at de igien havde i Sinde at ville gifte sig,
 foregivende, at de ikkun var mig til Besværing,
 saa længe de var hos mig. Jeg svarede her til,
 at dersom de ingen anden Aarsag havde end den-
 ne, at de skulde være mig til Besværing, saa
 kunde de ikkun ganske sikker forblive hos mig;
 thi

arvelig
 stre sig
 Mænd,
 tilbage.
 ældstes
 Boestab
 t i Pen-
 ned min
 delst sit
 fke aler
 t, som
 var da
 styrter i
 Tilstand
 Rone,
 lykkedes
 i Bage-
 e havde
 saadan
 elendig,
 herover,
 tog henn
 lensinde
 hender
 de i saa
 lig strax
 hendes
 or uan-
 Over
 inderlig
 be

thi min Formue var tilstrækkelig nok, efter vores Stand at underholde os alle tre, men jeg vilde paa, sagde jeg fremdeles, at I kan have nogen alvorlig Lust til at indtræde i nyt Egetskab; Thi om saa var, saa maa jeg tilstaae, at saadant moatte sette mig i en ugemeen Forundring; Er det mueligt, at I, som har erfaret, hvor liden Fornøielse Eget Standen fører med sig, kan paa ny igien fatte Tanker til den samme? I veed jo, hvor rar en god og skikkelig Eget Mand er at finde. Troer mig dog, og lad os fremdeles leve tilsammen, saa angenem og fornøielig, som det mest er os muelig. Men alt hvad jeg foreholdt dem, var ligesom forgieves; Thi de havde resolveret til at gifte sig, og de gjorde det ogsaa. Efter at de nu i nogle Maaneder havde forsøgt deres nye Egetkab, kom de atter igien til mig, og paa tusinde Maader vidste at undskyldte sig, at de ikke havde folget mit Raad. I er vores yngste Søster, sagde de, men vi maa dog tilstaae, at I er langt klogere end vi. Skulde det behage eder, endnu engang at antage os i eders Huus, og som eders andre Slavinder at tractere os, saa have vi det Haab, at vi ikke skal fristes til igien at begaae saadan Forseelse. Mine kære Søstre, svarede jeg, si den vi sidste gang skildtes fra hinanden, er mit Sind imod eder ikke det allerringeste forandret; Kommer ikkun igien og tager Deel i hvad jeg haver. Jeg omarmede dennem, og vi forblev derpaa som tilforn hos hverandre. Et Aar gik

da for
fuldte
særdede
jeg mig
vove n
Hensee
stre til
med sig
skibede
lader
en on
en Ho
vi var
Cours
tve
var er
fremfi
esterdi
vi stra
Anker.
oppebi
særdige
strax
mig li
komme
af So
deels
Jeg f
stræffe
bestyr
ubevæ
E. en

e vores
 g vilde
 e nogen
 ttefkeb;
 at saar
 ndring;
 , hvor
 led sig,
 amme?
 g Egtes
 lad os
 og fors
 Men alt
 gieves;
 og de
 e Maar
 kom de
 er vitse
 get mit
 gde der
 Elogere
 engang
 s andre
 t Haab,
 saadan
 jeg, for
 er mit
 andret;
 vad jeg
 forblev
 har gik
 da

da forbi, i hvilket vi levede med h'anden i en
 fuldkommen Enighed, og som jeg saae at Gud
 særdeles havde velsignet min liden Capital, tog
 jeg mig for at giøre en Reise til Bauds, for at
 vove noget med at drive Handel. I saadan
 Henseende reiste jeg tillige med begge mine Sø-
 stre til Balsora, hvor jeg kiøbte mig et Skib
 med sin fulde Udrustning, i hvilket jeg strax ind-
 skibede de Kiobmands Vahre, som jeg havde
 ladet bringe fra Bagdad. Vi gik derpaa med
 en ønskelig Wind til Seigl, og kom saaledes i
 en Hast af de Persiske Grændser. Saa snart
 vi var kommen midt ud i Havet, satte vi vores
 Cours til Indien, og var saa lykkelig, at vi efter
 ti Dages Seilads, fik Landet i Syn. Der
 var et særdeles høit Bierg, ved hvis Fodder
 fremskinnede en meget stor og anseelig Stad, og
 efterdi vi havde en god staaende Wind, saa lob
 vi strax lige ind i Havnen, og der kastede vor
 Anker. Jeg havde her ikke Taalmodighed at
 oppebie den Tid, da mine Søstre kunde blive
 særdele til at følge med mig, men lod mine Kolk
 strax sette mig i Land, hvorpaa jeg forsøiede
 mig lige til Stads-Porten. Neppe var jeg
 kommen saa vit, før jeg jo blev en stærk Waag
 af Soldater vaer, hvilke deels var siddendes og
 deels staaende, forsynet med Spyd i Haanden;
 Jeg kan ikke negte, at jo dette var mig et for-
 skrækkelig Syn, og at jeg derover blev temmelig
 bestyrtset. Men da jeg merkede, at de vare
 ubevægelige, og deres Dine rørte sig aldeles ikke,
 E. en N. I. B.

saa fattede jeg Mod til mig, og i det jeg traade
 bedre frem, fornam jeg, at de vare forvandlede
 til Steen. Jeg gik derpaa ind i Staden, og
 passerede igiennem mange Gader, hvor jeg alles-
 vegne saae Mængde af Mennesker, dog uden rim-
 giste Bevægelse, efterdi de allesammen til Steen
 vare forvandlede. Paa de Steder, hvor Klobs-
 mændene handlede, fandt jeg de fleste Boder at
 være tilluft, men i de saa, som stod aaben,
 saae jeg en Deel Personer, som ligeledes vare
 bleve til Steen. Jeg vendte mig til Brand-
 Murene, og da jeg ikke fornam, at der stod no-
 gen Røg op deraf, saa sluttede jeg deraf, at de
 alle, saa vel inden som uden Husene, maatte
 være forvandlede til Steen. Da jeg nu var
 kommen ind paa en stor Plads midt i Staden,
 oplukkede jeg en stor med Guld beslaget Dør,
 paa hvilken begge Floiene stod aaben, og inden
 for forsynet med et Silke Forhæng; Over Dør-
 ren saae man en Lampe at være ophængt, og
 efterat jeg noie Udentil havde betragtet denne gan-
 ske Bygning, vilde jeg ikke længer paa, at det
 jo maatte være den Prinses eller Førstes Pal-
 lads, som havde regieret over disse Lande.
 midlectid faldt ieg i største Forundring, at jeg
 endnu ikke havde fundet en levende Siel i den-
 ne Stad; Gik derfor, i Haab om at finde no-
 gen, lige til, tog Forhængen til Side, og blev
 til min store Forundring vaer, at der i
 Forhuset befandt sig nogle Dør- Bogtere og an-
 dre Bægtere af Steen, som Deels vare staaende, og

og deels halv liggende eller siddende. Jeg gik derpaa over en stor Gaard, hvor jeg fandt mange Folk, af hvilke nogle syntes at gaae, andre derimod at komme, ikke desmindre besvægede de sig dog ikke af det Sted de stode paa, efterdi disse, ligesaa vel som de forrige, vare forvandlede til Steen. Jeg gik hernæst ind i en anden Gaard, og af denne i den tredie, men over alt saa jeg en fiedsommelig Enlighed og Taushed regiere i denne Stad. I det jeg nu gik ind i den fjerde Gaard, fik jeg en meget prægtig Bygning at see, paa hvilken Binduerne med massiv gyldne Stænger vare forvarede. Jeg holdt for, at det maatte være Dronningens Gemakker, og derfor gik der ind, fandt ogsaa en stor Sal for mig, i hvilken vare sorte Guldinjer af Stene; Jeg kom dernæst ind i et Gemak, som paa det allerprægtigste var meubleret, hvor jeg saa een, ligeledes til Steen forvandet Dame, og som hun paa sit Hoved bar en meget prægtig Krone, samt havde et Hals-Baad af Perler, der vare runde, og større end Hassel-Nødder, saa kunde jeg derpaa kiende, at det havde været Landets Dronning. Jeg betragtede hende altsaa ganske nøie, og faldt en Tid lang hen i Forundring over den Pragt og Kostbarhed, som foresandtes i dette Gemak, i Særdeleshed Fod-Tapeterne, Vuderne og en Sofa, hvilke alle af Indiansk Arbeid, med Menneskers og Dyrs Figurer af Guld og Sølv virkede, paa det herligste vare forfærdigede.

Scheherazade havde gjerne blevet længere ved at tale, dersom den fremskinnende Dag ikke havde befalet hende at afbryde. Sultanen var af denne Historie ganske indtagen, og derfor da han stod op, lod sig forlyde med, at han vilde vide, hvorledes det med disse Menneskers forunderlige Forvandling til Steen endelig er afløbet.

Den Fjerde og Trediesindstivende Nat.

Dinarzade, som allerede havde fundet en stor Fornøielse i den begyndte Zobeides Historie, efterlod ikke før Dag at tale til Sultaninden, og sagde: Min Søster! dersom I ikke sover, saa beder jeg, at I fortæller os fremdeles, hvad Zobeide mere har set i det besynderlige Pallads, som hun var gaaet ind i. Denne Dame, som hedde Scheherazade, blev ved saaledes for Gæstene at fortælle sin Historie: Allernaadigste Herre! sagde hun, af den i Steen forvandlede Dronnings Gemak gik jeg igiennem mange andre nette og prægtige Gemakker og Cabinetter, og kom omsider til et Gemak der havde en usædvanlig Storelse, hvori fandtes en med Smaragder udsmykket giret Trone som stod nogle Trin op paa Gulvet, over hvilken Trone var en Seng af meget kostbart Tøi, bedækket med et Tæppe som med Perler var bestukket. Det meste som jeg forundrede mig over, var, at der fra selve

samme Seng fremskinnede et ganske klart Lys, og som jeg blev begierlig efterat vide, hvad der var Aarsag til dette klare Skin, saa steg jeg derop, og i det jeg rakte Hovedet derind, fornam jeg, at der paa en liden Stol laa en Diamant, saa stor som et Struds Eg, og saa uskadt, at jeg ikke fandt den allerringeste Feil ved den. Den brændte saa overmaade stærk, at jeg neppe ved Dagens Lys kunde taale at see paa den. Over ved Hovedet af Sengen stod ved hver Side et antænt Lys, hvis rigelig ziret Trones, af Mas- sib Guld, Brug jeg umueligt kunde begribe; I midlertid gav saadanne Omstændigheder mig Anledning at domme, at der dog maatte være noget levende Menneske her i dette Pallads; thi jeg kunde umuelig troe, at saadanne Lys kunde af sig selv stedse holdes i Brand. Der var ellers mange andre selsomme Ting, som i dette Gemak holt min Betragtning ved lige, hvilke dog alle af den bemeldte Diamant gjordes usatteerlige. Som nu snart alle Døre vare aabne, saa gik jeg igiennem mange andre nok saa prægtige Gemakker, indtil jeg omsider kom ind i Klokkens og Forraads Kammerne, hvilke vare opfyldte med uendelig Rigdom. Af disse Herligheder blev jeg saa inderlig indtaget, at jeg snart for- glemte mig selv. Jeg tænkte for den Tid ei mere paa mit Skib, eller mine Søstre, men alene paa at fornøie min Nysgierighed. Nu be- gyndte Natten at nærme sig, hvis Ankomst er- indrede mig, at det nu var høi Tid at begive mig

længere
 Dag ikke
 men var
 derfor
 at han
 enestere
 ndelig er

 vende

 t en stor
 Historie
 aninden
 te sover
 es, hvad
 Pallads
 ne, svar
 for Cas
 e Herre
 e Drom
 dre nete
 og kom
 edvanlig
 agder vi
 op fra
 Seng af
 Zeppe
 neste som
 fra selv
 same

mig derfra, fattede derfor i Sinde, at jeg igi-
 nem Gaardene vilde gaae samme Vej tilbage,
 som jeg var kommen ind, men den var mig ikke
 lidet besværlig at finde; thi jeg blev forvildet i
 Gemakkerne, og da jeg omsider kom igien ind i
 det store Gemak, hvor Tronen, Sengen, den
 store Diamant og de antændte Lys vare, saa
 holt jeg raadeligst at forblive der Natten over, og
 om Morgenen ganske tilig igien at forsoie mig til
 mit Skib. Det er let at begribe jeg ikke uden Frygt
 lagde mig paa Sengen, og denne Frygt var uden
 Tvil Aarsag udi, at jeg ikke kunde sove. Det
 var ungefer ved Midnats Tide, da jeg fik et
 Menneskes Rost at høre, der læste Alcoranen
 paa selvsamme Maade og i samme Tone som vi
 i vores Tempel pleier at læse den. Dette for-
 aarsagede mig saa stor en Glæde, at jeg strax
 stod op, tog et af Lysene til min Anvisning, og
 gik fra et Kammer til et andet paa den Side,
 som jeg horte Rosten kom fra. Jeg blev da
 endelig staaende stille ved Døren til et Cabinet,
 hvorfra Rosten uden al Tvil kom, satte mit Lys
 fra mig paa Gulvet, og saae igiennem en
 Sprekke at det samme var et Capel. Jeg saae
 fremdeles, at der inde virkelig var et Hul i Mus-
 ren, hvilket viste, hvorhen man skulde vende sig,
 naar man forrettede sin Bøn, saa og brændende
 Lamper, og tvende Lyse-Kroner med store bræn-
 dende hvide Rox-Lys udi. Jeg fik og at see et
 lidet udbredt Tapete, i Form af det, som vi hos
 os bruger at sidde paa, naar vi gjøre vores
 Bøn.

Bøn-
 skabt
 Alcor-
 Bed-
 undri-
 hvort-
 vende
 forva-
 lede
 noget
 Som
 Klen-
 lige
 giord
 har
 best-
 kom
 mig
 Men
 Min
 mig
 denn
 jeg i
 hend
 gera-
 dem
 saa
 sund
 hvor
 get
 Da

Bøn. Paa dette Tapete sad et ungt og vel-
 skabt Menneske, som med største Andagt læste i
 Alcoranen, der laae for ham paa en høi Stool.
 Ved dette Diefyn blev jeg sat i ugemeen For-
 undring, og gik i Raad med min Fornuft,
 hvorledes det kunde være, at han alene var le-
 vende i denne Stad, da ellers enhver var bleven
 forvandlet til Sten, i saadan Betragtning wis-
 lede jeg ingenlunde paa, at der jo maatte liage
 noget særdeles underligt forborgen derunder.
 Som jeg nu fornam, at Døren ifkun stod paa
 Klem, saa lukkede jeg den op, gik derind og
 gjorde denne Bøn: Lovet være Gud, som
 har forundt os en lykkelig Seilads; Han
 bestierne os iligemaade naadelig, at vi
 kommer tilbage i vort Land igien, bønher
 mig Herre og hör min Bøn. Det unge
 Menneske kastede sine Dine paa mig, og sagde:
 Min ærlige Dame! jeg beder eder, at I siger
 mig hvem I er, og hvad der har ført eder i
 denne Stad; For at vedderlegge dette, skal
 jeg igien berette edec, hvem jeg er, hvad mig er
 hendet, og hvorfor denne Stads Indbyggere ere
 geraadene i den Tilstand, som I allerede har seet
 dem at være udi, samt af hvad Aarsag jeg i en
 saa forfærfelig Ulykke alene er bleven kærk og
 sund. Jeg fortalte ham derpaa, med faae Ord,
 hvor jeg kom fra, og hvad der havde foranledi-
 get mig til denne Reise, samt at jeg efter tve
 Dages lykkelig Seilads, her var landet. Saa
 snart

eg igienn
 tilbage/
 mig ikke
 rvildet i
 ien ind i
 en, den
 ce, saa
 over, og
 z mig til
 in Frygt
 ar uden
 Det
 g fik et
 lcoranen
 e som vi
 ette for
 eg straf
 ing, og
 Side/
 blev da
 Cabinet/
 mit Lys
 nem en
 Jeg saae
 l i Mus
 nde sig/
 endende
 te brans
 at see et
 vi hos
 e vores
 Bøn.

snart havde jeg ikke udtalt, at jeg had ham,
 han paa sin Side vilde fuldestgjørelse sit gjorde
 Lofte. Sagde derhos, hvor inderlig det gjorde
 mig ondt, at have seet alle de Steder, jeg var
 kommen igiennem, saa forskreffelig Dde. Min
 fiere Dame, sagde det unge Menneske, ^{hav}
 Taalmodighed et Dieblif; Hvorpaa han ^{lufte}
 Nicoranen til, skoppede den i et meget kostbart
 Soutteral, og lagde den hen i Gullet. ^{Smid}
 ferdid tog jeg Leilighed noie at betragte ham, ^{og}
 fandt saa stor en Godhed og Deilighed ^{hos}
 ham, at jeg derudover sporede saadanne ^{Els}
 boieligheder indvortes hos mig selv, som jeg ^{til}
 forn aldrig havde vidst af at sige. Han vilde,
 at jeg skulde sette mig ned hos ham, som jeg ^{og}
 gjorde, men forend han begyndte at tale, ^{kunde}
 jeg ikke bare mig, at jeg jo ved et slags ^{Miner}
 skulde give ham de Tanker tilkiende, som han
 havde forarsaget mig, sigende derefter ^{diffe}
 Ord til ham: Elskværdige Herre, min ^{Siels}
 angenemeste Fornoielse! Ingen kan med store
 Længsel og Begierlighed, end jeg har, vente
 paa at saa Oplysning om de mange forunder-
 lige Ting, som jeg, fra det første jeg satte min
 Fod i eders Stad, har taget udi Diesyn, og
 den Curiositet, som samme har opvakt hos mig,
 kan ei noksom blive stillet. Jeg beder eder der-
 for, at I omstændelig beretter mig, ved hvad
 for et Mirakel I alene er bleven levende iblant
 saa mangfoldige Personer, der paa saa uhorlig
 en Maade ere bortdøde.

Her

Her brod Scheherazade sin Tale af, og sagde til Schahriar: Allernaadigste Herre! eders Majest. merker maasse ikke, at det nu er Dag; og dersom jeg blev ved at tale, saa maatte jeg ventelig misbruge eders Nagsomhed. Sultanen stod derpaa op, og besluttede, den følgende Nat at anhore det øvrige af denne forunderlige Historie.

Den Femte og Trediesindstivende Nat.

Dersom I ikke sover, min Søster, raabte Dinarzade, forend Dagen anbrød, saa beder jeg, at I igien vil begynde paa Zobeides Historie, og fortælle os, hvad der fremdeles er gaaet for sig imellem hende og det i det Kongelige Pallads foresundne levende Menneske, om hvilket I allerede har givet os saa deilig en Beskrivelse. Derudi skal jeg strax fornøie eder, svarede Sultaninden; Zobeide fortsatte sin Historie paa følgende Maade: Madame! sagde det unge Menneske til mig, i det I gjorde eders Bøn til Gud, gav I mig tillige nøiagtige Prøver paa, at I besidder en Kundskab om den sande Gud, og I skal snart faae at høre en særdeles mærkværdig Virkning af samme Guds uendelige Magt og Storelse. Jeg har først at fortælle eder, at denne Stad har været Hovedstaden for et mægtig Kongerige, hvilket min Fader regierede over. Denne Første og hans ganske Hof, samt denne Stads Inbyggere tilligemed alle

ad. hant
t gjorde
t gjorde
jeg var
Min
e, hav
an lukte
kostbare
Smid
am, og
hed hos
me Eils
n jeg til
in vilde
n jeg og
, kunde
s Miner
om han
ter disse
n Siels
d større
, venter
orunders
atte min
syn, og
hos mig
der der
ed hvad
e iblant
uhørlig
Her

le hans andre Undersaatter tilbade Ziden og Nardoun, som var en gammel Konge for de oprørste Riemper imod Gud; Men omendstiont jeg saaledes er fød og baaren af en Afguds Fader og Moder, saa har jeg dog i min Barndom hørt den Lykke, at have en from Muselmands Dame til min Hofmesterinde, hvilken Dame havde lært Alcoranen uden ad, og vidste fuldkommeligen at forklare den. Hun sagde tit og ofte til mig: Min Prints! der er ifkun en eneste sand Gud, og tag eder vare for, at erkiende andre for Gud, eller tilbede de samme. Hun lærde mig at læse Arabisk, og Alcoranen var den Bog, som hun gav mig til min Dvælle. Saa snart jeg nu var kommen til nogenledes Forstand, gjorde hun sig Umage for at udtolke mig alle Vunder i denne fortreffelige Bog, saa at jeg derom blev indprentet et fuldkommen og tydelig Begreb, uden at min Fader, eller nogen anden saadant fik at vide. Hun døde omfider, efter at hun om alle Ting havde givet mig saa fuldkommen Underretning, som jeg havde nødig til at blive tilstrækkelig overbevist om den Muselmands Religions Sandhed. Jeg er derfor ogsaa efter hendes Død bestandig forbleven ved de Meninges, som hun havde indprentet i mig, og har haft en inderlig Afsky til den falske Gud Nardoun og Zidens Tilbedelse. Det er just tre Aar og nogle Maaneder siden, da en brusende Røst saa tydelig lod sig høre over den ganske Stad, at der var ingen, som jo kunde høre eller

ler beho
Ord:
Religio
den ene
hed.
efter hin
omvend
det tred
Indbyg
ler, og
de da b
farede
Steen
Sted h
Moder
maatte
at jeg e
frefkeli
af har
Iver,
skionne
mig ed
tasse
denne
forme
sidste
Kierlig
man m
son,
kunde
dette b

ler beholde hvad den sagde, der bestod i følgende
 Ord: **I** Jndbyggere! Forlader **Nordouns**
 Religion og **Jdens** Tilbedelse, og tilbeder
 den ene sande **Gud**, som viser **Barmhiertig-**
 hed. Denne selvsamme **Røst** lod sig tre **Åar**
 efter hinanden høre, og da der var ingen som vilde
 omvende sig, saa blev paa den sidste **Dag** af
 det tredje **Åar**, **Klokken** **Fire**, i et **Diæblisk** alle
Jndbyggerne i **Almindelighed** til **Steen** forvands-
 let, og det i saadan **Positur** og **Tilstand**, som
 de da befandt sig udi. **Min** **Fader** **Kongen** er-
 sarede den samme **Skiebne**, i det han til en **sort**
Steen blev forvandlet, saaledes som man i et
Sted her paa hans **Pallads** kan see ham; **Min**
Moder blev ikke mindre fri end de andre, men
 maatte bukke under den selvsamme **Skiebne**, saa
 at jeg er nu den eneste, som **Gud** for denne **for-**
skæffelige **Straf** har forskaanet. **Fra** den **Tid**
 af har jeg bestandig tient **min** **Gud** med større
Øver, end nogen **Tid** tilforn, og jeg er, **min**
skionne **Dame**, forsikret paa, at han har sendt
 mig eder til **min** **Trost**, hvilket jeg uafsladelig skal
 takke hannem for; **Thi** jeg maa tilstaae, at
 denne **min** **Ænlighed** er mig ikke lidet besværilig.
Formedelst saadan hans **Beretning**, og i sær de
 sidste **Ord**, blev jeg fuldkommen antændt af
Kierlighed til ham, og sagde: **Min** **Prints!**
 man maa ikke tvile paa, at det jo er **Guds** **For-**
 søn, som har ført mig til eders **Havn**, at jeg
 kunde give eder **Leilighed** til at komme bort fra
 dette bedrovelige **Sted**. **Det** **Skib**, som jeg er
 kom-

Kommen her hid paa, kan forsikre eder om at jeg
 til Bagdad er i nogen Usælsse, hvor jeg desuden
 har efterladt mig andre hertige Midler; og tør
 ganske frit tilbyde eder der eders Ophold, indtil
 de Troendes mægtige Beherskere, den store
 Prophete, som I kiender, hans Vicarius,
 har vist eder at den Ære som I fortjener. Dem
 ne berømmelige Første har sin Residence til
 Bagdad, og han vil ikke saa snart faae Efter-
 retning om eders Ankomst til sin Hoved-Stad,
 han jo strax skal vise, at man ikke forgieves sø-
 ger hans Beskiermelse. Det er jo ikke uueligt,
 at I længer kan opholde eder i en Stad, hvor
 alle Ting skal være eder ufordragelig! Mit Skib
 staaer derfor til eders Tjeneste, og i haver ganske
 fuldkommen Derover at befale. Saadant mit
 Foredragende samtykte han i alle Maader, og vi
 tilbragte det øvrige af Natten med en Samtale
 om vores Indskibning. Saa snart det nu var
 bleven Dag, gik vi ud af Slottet og forsojede
 os ned til Havnen, hvor vi fandt mine Søstre
 og Skibs-Capitainen tillige med alle mine Slaver,
 var inderlig at være bekymret for mig. Da jeg
 havde vist Prinszen mine Søstre, fortalte jeg
 dem, hvad der havde opholdt mig den forrige
 Dag fra at komme om Bord til dem igien, beret-
 tede dem tillige hvad der havde tildraget sig med
 denne unge Prins samt hvorfor den skionne
 Stad saa aldeles var bleven øde. Raads-Folk
 Eene anvendte derefter mange Dage paa at ud-
 løffe de Wahre, som jeg havde bragt med mig, og

og d
 reste
 paa
 en
 tilb
 skult
 eller
 vi so
 med
 vi
 vi e
 Red
 ged
 vi i
 der
 und

her
 for
 S
 Sh
 der
 der

3
 ser

og der i Steden for, at indskibe det allerkestbar-
 reste af det Guld, Sølv og Edelstene, som var
 paa Slottet, og dog alligevel maatte vi lade
 en stor Mængde Guld og Sølv, Kar efter os
 tilbage, efterdi vi ikke havde Rum til mere. Vi
 skulde have mangfoldige Skibe fornøden, om vi
 ellers skulde have medbragt al den Rigdom, som
 vi saae for os, til Bagdad. Saa snart vi nu
 med vores Indskibning vare færdige, forsynede
 vi os med saa meget Band og Proviant, som
 vi eragtede at kunde have fornøden paa vores
 Reise. I hvorvel, hvad Provianten anbelan-
 gede, saa havde vi endnu meget tilovers af det
 vi i Balsora havde indkøbt. Endelig kom det
 dertil, at vi med den allerønskeligste Vind gik
 under Seigl.

Neppe vare disse Ord endte, førend Schez
 herazade fornam at det var Dag, og som hun
 for saadan Marsag holdt op et tale, saa stod
 Sultanen op, uden at have noget at erindre;
 Thi han havde foresat sig til Enden at anhøre
 derne Historie om Zobeide, og den paa saa un-
 derlig en Maade opholdte Prins.

Den Sex og Trediesindstivende Nat.

Imod Enden af den følgende Nat raabte
 Dinarzade paa Sultaninden, og af Læng-
 sel at vide, hvorledes Zobeides Seilads denne
 Gang

at jeg
 desuden
 og for
 indtil
 en store
 carius,
 Dens
 dence til
 e Efren
 Stad/
 evs for
 nueligt,
 hvor
 it Skib
 r ganske
 ant mit
 e, og vi
 samtale
 nu var
 orfoiede
 Søstre
 le Star
 Da jeg
 alte jeg
 forrige
 , berer
 sig med
 skionne
 os. Sol
 at ud
 mig,
 og

Gang var løbet af, sagd: til hende: Min Søster! Dagen vil nu snart indfinde sig, far derfor fort med eders Historie, og sig os, om Zobeide tillige med den unge Prints lykkelig kom til Bagdad. Det vil I snart faae at høre, svarede Scheherazade: Zobeide blev stedse ved at vende sig imod Calife, sigende fremdeles: Allernærmeste Herre! Den unge Prints, mine Søstre og jeg holdte hver Dag en venlig Samtale med hverandre, men denne Enighed varede desværre ikke længe; thi mine Søstre ærgrede sig særdeles over den Fortroelighed, som de merkede, der var imellem den unge Prints og mig, og en Dag af Ondskab gjorde saadan Spørgsmaal til mig, hvad vi skulde gøre med ham, naar vi nu til Bagdad var ankommen? Jeg fandt mig strax i, at dette Spørgsmaal sigtede til at udlokke mine Tanker, hvorudover jeg søgte at forandre Sagen med et slags Skiemt, og svarede, at jeg vilde egte ham nem. Jeg vendte mig derpaa til Printsen med disse Ord: Min Prints! jeg beder eder at I dertil giver eders Billie. Saa snart vi kommer til Bagdad er det mit Forset, at overgive eder min Person og være eders underdanige Slavinde, samt erkiende eder for en suldkommen Herre over mig. Madame, svarede Printsen, jeg veed ikke, om I skierter, thi hvad mig angaaer, saa erklærer jeg mig nu alvorlig for eder, i eders Søstres Nærværelse, at jeg fra dette Øieblik af, hiertelig gierne antager eders gjorde Tilbud, dog ikke at holde eder for Slavinde, men jeg vil

antage
 begierer
 eder.
 at skifte
 den Ti
 som tilf
 at vi b
 gnyndte
 stedse
 Haab
 Men
 Regni
 laae i
 mig ud
 lede de
 Eiver t
 en Ti
 det er
 omside
 gif jeg
 Met,
 skiemt
 kom je
 fik at
 De,
 Her
 en Ho
 Den
 stillig
 geligt
 der f

antage eder som min Gemahl og Herfferinde, og
 begierer aldeles ikke at have nogen Magt over
 eder. Over saadan Tale begyndte mine Søstre
 at skifte Farver; og jeg kunde let merke, at de fra
 den Tid af ikke var mere saa finder imod mig
 som tilforn. Imidlertid var vi kommen saa vidt,
 at vi befandt os paa de Persiske Kyster, og be-
 gyndte at nærme os til Balsora, og som Vinden
 stedse blev ved at blæse god, saa gjorde jeg mig
 Haab om, den følgende Dag at komme dertil.
 Men mine Søstre gjorde mig Antegnelser i denne
 Regning, i det de Matten derpaa, som jeg
 laae i min beste Søvn, tog mig fat og kastede
 mig udi Havet. Paa selvsamme Maade hand-
 lede de og med Prinszen, som derover maatte sette
 Livet til; Hvad mig angik, da opholdt jeg mig
 en Tid lang paa Bandet, og jeg veed ikke om
 det er Hykken eller et Mirakel at tilskrive, at jeg
 omsider fandt en Grund at gaae paa; Imidlertid
 gik jeg fort og stillede min Cours imod en fort
 Plet, hvilken, saa vidt Matten tillod mig at
 skiemte, jeg holdt for at være Landfast. Endelig
 kom jeg til Havs-Bredden, og ved Dagens Lys
 fik at see, at jeg var landet paa en liden ubeboet
 De, der ungefar laae tve Mile fra Balsora.
 Her fik jeg mine Klæder ved Solens Barme i
 en Hast tørrede, og i det jeg gik omkring paa
 Den fornem jeg, at der ikke alene fandtes ad-
 skillige slags Fruater, men endog sødt og beha-
 geligt Vand, hvilket gav mig Haab om, at jeg
 der kunde opholde Livet. Efter at jeg derpaa
 hav-

Min Sø
 ar derfor
 Sobelid
 kom til
 , svarede
 d at ven
 Allernær
 e Søstre
 itale med
 Desværre
 særdeles
 , der var
 Dag af
 lg, hvad
 Bagdad
 at dette
 Tanker
 n med et
 egte ham
 tzen med
 der at f
 kommet
 give eder
 Slavins
 en Herre
 en, jeg
 angaaer
 , i eders
 Diebit
 Tilbud
 in jeg vil
 an

havde lagt mig ned i Skyggen, saae jeg en meget
 lang-og tyk Slange med tvende Binger at nærme
 sig til mig, og da den kastede sig snart til højre
 og snart til venstre Side, og tillige rakte Tungen
 ud af Halsen, saa sluttede jeg, at den maatte
 være stedt i nogen Fare, stod derfor op og mær-
 kede at den af en anden langt større Slange blev
 forfulget, hvilken holdt den mindre fast i Svans-
 sen, og anvendte alle sine Kræfter paa at opvæ-
 den, hvorudover jeg havde et slags Medlidenshed
 med hende, og i saadan Henseende tog Mod til
 mig, saa at jeg i Steden for at tage Flugten
 greb fat paa en Steen, som laae ved mig, og
 slog den af alle Kræfter paa den større Slange,
 hvorved jeg slog dens Hoved i Stykker og ganske
 sønderknusede det. Saa snart var den mindre
 Slange ikke kommet til sin Frihed, at den so-
 lige saa snart udstrakte sine Binger og floi bort.
 Jeg kunde see den længe i Luften, som visselig
 var noget besynderligt, men da den omsider gik
 mig ganske af Syne, saa satte jeg mig igien paa
 et andet Sted ned i Skyggen, hvor jeg endelig
 gen faldt i Søvn. J kan let forestille eder
 hvad Forundring der siden blev opvakt hos mig
 da jeg vognede, naar jeg fortæller eder, at jeg
 neppe havde faaet mine Dine op, før jeg saae
 et stort Fruentimmer staaende hos mig, hvis
 neamenter vare friske og behagelige, og at det
 samme Fruentimmer forte tvende Hunde
 sig i en Tømme. Jeg reiste mig op af mit
 og spurgte hende hvem hun var? Jeg er,

rede h
 sin fo
 ind,
 vedert
 end v
 Eder
 har i
 dant
 mand
 mine
 ere
 ning
 i eder
 bet s
 Sof
 Men
 vil,
 Ma
 lede
 Arm
 Saa
 jeg i
 Sing
 Gan
 Sun
 blive
 faler
 Saa
 eder
 en
 som
 E. er

rede hun, den Slange, som I nyelig frelste fra
 sin forfækkelige Fiende, og jeg har bildet mig
 ind, at jeg ikke paa en bedre Maade har kunnet
 vederlegge eders mig beviste vigtige Tjeneste,
 end ved den Gierning som jeg allerede har gjort.
 Eders Søstres forræderiske Omgang med eder
 har ikke været mig ubevist, og for at hevne saas-
 dant, har jeg strax efter min Besrielse ved eders
 mandhaftige Hielp, sammekaldet mange af
 mine Selskabs Søstre, der alle, ligesom jeg,
 ere Sandfjerinder. Og efter at den fulde Lad-
 ning af Skibet ved os var indbragt og forvaret
 i eders Magazin til Bagdad, har vi ladet Skis-
 bet synke. Disse to sorte Hunde er eders tvende
 Søstre, hvilke vi haver givet saadan Skikkelse.
 Men denne Straf er endnu ikke nok; Thi jeg
 vil, at I fremdeles tracterer dem paa saadan
 Maade, som jeg nu siger eder. I det hun tas-
 lede disse Ord, omfavnede hun mig med den ene
 Arm og de to Hunde med den anden, og i en
 Hast førte mig til mit Huus i Bagdad, hvor
 jeg i mine Magaziner foresandt alle de kostbare
 Ting, hvormed mit Skib var ladet. Førend
 Sandfjerinden forlod mig, gav hun mig begge
 Hundene, og sagde til mig: Under Straf, at
 blive forvandlet til en Hund, ligesom disse, be-
 falder jeg eder, paa dens Begne der forstyrret
 haver, at I hver Nat skal give enhver af disse
 eders Søstre hundrede Slag med en Pidsk, til
 en Straf for den grove Misgiernings Skyld,
 som de har begaaet deels imod eders Person,
 & en N. I. B.

en meget
 at nærmest
 til høit
 e Tungen
 n maatte
 og mere
 ange blev
 i Svane
 at opvæde
 edlidenhed
 Mod til
 Flugten
 mig, og
 Slander
 og ganske
 n mindre
 at den so
 floi bort.
 m visselig
 nsider gik
 igien paa
 eg endelig
 stille eder
 hos mig
 r, at jeg
 jeg saae
 hvis Gi
 og at det
 unde med
 f mit Geie
 er, was
 rede

og deels imod den unge Prints som de have druknet. Jeg maatte altsaa love at jeg vilde efterleve hendes Ordre, og har fra den Tid af imod min Willie hver Nat tracteret dem paa saadan Maade, som eders Majestet selv har seet. Jeg gav dem med mine Taarer tilkiende, med hvad Smerte og Ulyst jeg forrettede en saaa forskrefkelig Skyldighed, og J seer deraf, at jeg i saadan Henseende er mere at beklage end saaa Skulde der nu paa min Side være noget til overs, hvorom J maatte forlange nogen Efterretning, saa kan min Søster Amine, ved at fortælle sin Historie, derom meddele eder fuldstændig Dplysning.

Efterat nu Calife med største Forundring havde hørt Zobeides Historie, lod han ved sin Stor-Bizier anmode den angenemme Amine, at hun omstændig vilde berette ham, hvorledes det kom sig, at hun havde sit Bryst saaa fuld af Saar? Allernaadigste Herre, sagde Scheherazade, siden det nu er Dag, saa tør jeg ikke længere opholde eders Majestet. Schabrisar, som meente, at denne Historie Scheherazade endnu havde at fortælle, skulde oplyse den forrige, sagde ved sig: Jeg maa forskaffe mig en fuldkommen Fornøielse. Stod derpaa op og besluttede endnu at lade Sultaninden leve den Dag.

De

Din
 2
 var v
 Min
 hvorfo
 saared
 heraz
 at An
 sin, S

Se
 min
 jeg a
 et S
 for
 Mid
 sørge
 af de
 var
 føre
 Ma
 find

Den

Den Syv og Trediesindstivende Nat.

Dinarzade ønskede med stor Længsel at høre Amines Historie, og som hun længe for Dag var vaagen, saa sagde hun til Sultaninden: Min kære Søster! jeg beder eder at berette mig hvorfor den elskværdige Amine havde saadant et saaret Bryst. Hiertelig gjerne, svarede Scherazade, og for ikke at spille Tiden, saa vid, at Amine vendte sig imod Calife, og begyndte sin Historie paa følgende Maade:

Historie.

Om

A m i n e.

Herskere over de Troende, sagde hun, for ikke at igientage det som eders Majestet allerede af min Søsters Historie er underrettet om, saa vil jeg alene sige, at da min Moder havde taget sig et Huus, for der at leve i sin Enke-Stand for sig selv alene, og jeg havde bekommet de Midler, som min Fader efterlod mig, saa besørgede hun en Egte-forening imellem mig og en af de rigeste Arvinger her i Staden: Men neppe var det første Aar af vores Egtelkab fuldbragt, førend jeg blev Enke, og saaledes tog min Mand's ganske Formue, der beløb sig halvfemsindstive tusende Beqvin, i Besiddelse. Mine aarlig

ge Indkomster af denne Summa var tilstrekkelig nok, at jeg deraf min ganske Livstid kunde nyde et stikkelig Ophold. Saa snart de første Maaneder af min Sorrig var forbi, befestede jeg mig ti adskillige Klædninger, saa prægtige, at enhver af dem kom mig paa Tusinde Segviner, hvilke Klædninger jeg ved Aarets udgang begyndte at bære. Som jeg nu en Dag var i Begreb med mine Huus-Forretninger, kom man og lod mig vide, at der var en Dame, som begierede at maatte tale med mig. Jeg befalede, at hun skulde lades ind, og jeg saae da, at det var en meget gammel Person. Hun hilste mig med at kysse Jorden, og blev liggende paa sine Knæ imedens hun sagde følgende Ord til mig: Min ærlige Frue! Jeg beder eder at forlade mig min giorte Frihed i at forueltige eder. Den Fortrolighed jeg har til eders Gødsbed, har givet mig Anledning til saadan Dristighed. Jeg kan ikke forbigaae, at berette eder, at jeg har en Datter, navnlig Orphestene, som i Dag skal staae Brud, og da vi i denne Stad ikke haver Bekjendtskab til nogen, saa har saadant braat os i et slags Forvirring, efterdi vi aierne vilde lade den store Familie, som vi har forbundet os med, forstaae, at vi ligesaaalidet fattedes paa Bekjendtskab som Anseelse. Lad det, elskværdige Dame! i saadan Henseende behage eder, med eders Høie og angennemme Nærværelse at bære hendes Brollup. Vi bliiver eder saa meget destomere forbunden, efterdi

Galt

Can
ere
af
væ
af
hvi
di
Co
me
væ
be
lan
Si
for
D
for
F
S
S
den
den
no
og
fre
den
den
me
mi
at
ud
beg

Landets Damer deraf kan erfare, at vi her ikke ere saa ringe agtede, naar de seer, at en Person af eders Stand ikke har kastet Foragt paa os, eller vægred sig ved, at bevise os saadan Ære. Men af! saa fremt I afslaaer min Begiering, hvilken en Skam vil det ikke være for os, efterdi vi da ikke veed til hvem vi skal vende os. Som nu denne arme Kone blandede sine Ord med salte Taare, saa blev jeg ved saadant besvæget til Medlidenhed, sigende: Min kiere Moder! bedrøber eder ikke; Den Tjeneste, som I forlanger af mig, skal jeg med Fornoielse bevise eder: Siger mig ikkun hvor jeg skal gaae hen, og jeg forlanger alene Tid til at blive noget net iflædt. Over saadan mit givne Bøste blev den Gamle saa fornøiet, at hun var hurtigere til at kysse mine Fødder, end jeg kunde være til at afværge det. Hun stod igien op, og sagde: Min yndige Dame! Himlen skal selv vederlegge den Godhed, som I dermed beviser os eders ringeste Tjenerinder, og den skal opfylde eders Hjerte med en større Fornoielse, end den med hvilken I nu har overvældet os. Det er endnu ikke fornøden, sagde hun fremdeles, at umage sig med eders Klædedragt, det kan være Tids nok, naar I i Aften paa den Time jeg kommer at afhente eder, vil følge med mig. Hun tog derpaa Afsked, og bad mig at leve vel, indtil hun igen havde den Ære at see mig. Saa snart hun var gaaet bort, udsøgte jeg den af mine Klædninger, som mig best anstod, og fremtog mit Hals-Band med

Skrefte
 D kunde
 de første
 befo
 a præg
 Tusinde
 rets ud
 en Dag
 tninger
 Dame
 Jeg be
 aae da
 Hun
 liggens
 følgende
 der eder
 rullelige
 es Gør
 an Dris
 berette
 rphesit
 da vi i
 nogen
 birring
 ilie, som
 vi ligs
 Anseelse
 enseende
 enemne
 Bi blis
 efterdi
 Gall

de store Perler, mine Arm-Baand, Ringe og
 Den Ringe, besatte med de fineste og klareste
 Diamanter. Imidlertid var det dog ligesom
 en Kunde have hvistet mig i Dret, hvad mig
 skulde hændes. Natten begyndte at bryde ud,
 da den gamle Kone igien kom til mig. Hun af-
 lagde sin Helsen med at kysse paa mine Hænder,
 sigende dernæst: Elskeligste Frue! Min Svig-
 ger-Søns Vaarørende, som ere de fornemste
 Damer i denne Stad, have nu allerede for-
 samlet sig; Det er derfor Tid at I kommer,
 om det saa behager eder, og see, jeg staaer før-
 dig at vil vise eder Veien. Vi gik derpaa strax
 bort; Den Gamle for udi Veien, og selv følger
 de jeg bag efter, tilligemed et stort Antal af mine
 Slavinder, der alle paa det netteste vare iklædte.
 Vi blev omfider staaende stille i en meget bred
 Gade, der nyelig var feiet og bestrøet ved en stor
 Port, som af en Kalkel var ganske lys, saa at
 jeg kunde læse den Overskrift der oven over, som
 med guldene Bogstaver var skreven: Her er
 Glædens og Fornøielsers evige Boelig.
 Den gamle Kone bankede paa, og vi bleve strax
 oplukkede. Man førde mig derpaa ind i Gaards-
 den og ledsagede mig op paa en stor Sal, hvor
 jeg blev imodtaget af en uforlignelig smuk Jom-
 fru. Hun gik hen imod mig, og efterat hun havde
 de omarmet mig, satte hun sig ved Siden af
 mig paa en Sofa, hvor over var en Trone af
 meget kostbar Træ, som glinsede af Diamanter,
 sigende dernæst til mig: Madame! Man har

vel indbudten eder her til os, for at bivaane et
 Brøllup, men det har havt en anden Aarsag,
 end I har kundet indbilde eder. Jeg har en
 Broder, som er den smukkeste iblant alle Mand-
 folk, og den Beskrivelse, han har hørt gøres
 om eders Deilighed, har gjort ham saa forelskt,
 at hans Lykke nu er i eders Hænder, følgerlig
 vil han være det allerlykkeligste Menneske, om
 I ikke haver Medlidenhed med ham. Han veed,
 i hvad for en Stand Lykken har sat eder her i
 Verden, og I maa være forsikret om, at den
 Stand han er udi, gjør ham ikke uærdig til en
 Forbindelighed med eder. Skulde nu min Bon,
 Madame, kunde formaae noget hos eder, saa
 vil jeg seie min til hans, og tillige med ham ind-
 stændig bede eder, at I ikke vil aflaae eller for-
 kaste hans Tilbud, i at tage eder til sin Gemal.
 Det har siden min Mand's Død endnu ikke
 været mine Tanker igien at forandre mig, men
 jeg maa bekiende, at det ikke stod i min Magt,
 at give saa deilig en Person mit Nei. Saa
 snart jeg nu ved min Taushed, der ledsagedes
 af en opstigende Rødhed i mit Ansigt, ligesom
 havde villiget i Sagen, klappede den unge Dame
 strax med sine Hænder. Der blev derpaa strax
 en Cabinets Dør oplukt, hvorfra udfom et
 ungt Menneske, som saae ret Majestætisk ud, og
 var saa overmaade smuk og behagelig, at jeg
 pristte mig lykkelig, ved at have gjort saa herligt
 et Bytte. Han satte sig ned hos mig, og ved
 det vi talede med hinanden, sporede jeg langt

unge og
 Elæreste
 ligesom
 had mig
 de ud,
 du af
 ænder,
 n Svi
 nemste
 de for
 mmer,
 der sær
 ta straf
 b følger
 af mine
 iklædte.
 jet bred
 en stor
 saa at
 er, som
 Ser et
 Soelig.
 ve-straf
 Gaars
 t, hvoc
 k som
 un hav
 siden, af
 rone af
 manter,
 an har
 vel

flere Døder hos ham, end hans Søster havde fortalt mig. Ved det hun nu saae, at vi paa begge Sider vare fornøiede med hverandre, slog hun anden Gang i sine Hænder, hvorefter en Cadis kom ind, der i en Hast oprettede vores Egetskabs-Contract, og tillige med fire Vidner, han havde med sig, underskrev samme. Det eneste hvad min Brudgom derudi forlangede af mig, var, at jeg ikke maatte lade mig see af nogen Mandfolk, eller tale med nogen, uden med ham alene, og han gjorde mig sin Eed paa, at jeg med saadan hans Forlangende aldrig skulde have Marsag at blive misfornøiet. Vores Egetskab blev altsaa sluttet, og saaledes fuldt bragt, at jeg kom til at være den fornemste Person ved det Brøllup, hvortil jeg alene som en Giest var indbuden. Nogle Maaneder efter vor Brøllup, hændte det sig, at jeg behøvede noget Tøi, hvorfor jeg bad min Mand om Eidsladelse at gaae ud, for at koebe mig samme, hvilket han og tillod mig. Jeg lod den gamle Kone der af Huset, som jeg allerede har fortaalt om, tillige med tvende af mine Slavinder følges med mig, og da vi nu kom paa Kiøbmands-Gaden, sagde den gamle Kone til mig: Min naadige Hersterinde! Esterdi I har i Sinde at vil have Eids-Tøi, saa skal jeg vise eder her til en ung Kiøbmand, med hvilken jeg er got bekjendt, han har af alle Slags, og at jeg ikke skal foruleilke eder med at gaae fra en Bode til en anden, saa forsikrer jeg, at I hos hannem skal

skal
faa
hen,
Bode
bede
Eids
jeg
hend
jeg i
mig
ner
ikke
slags
falde
spør
gier
Gul
ere
Eids
gier
ven
mer
lyde
der
af
nog
saa
gior
saa
ful
Gul

skal finde de Slags, som J maaskee ikke skulde
 faae hos andre. Jeg lod mig derfor fore der-
 hen, og vi kom ind i en smuk ung Kiøbmands
 Bode, hvor jeg satte mig ned, og lod den Gamle
 bede ham at vise mig de smukkeste Stykker
 Silke. Thi han havde. Den Gamle vilde, at
 jeg skulde selv begiere det, men jeg foreholdt
 hende, hvorledes det var en af de Puncter, som
 jeg i min Egetests Contract havde forbunden
 mig til, ikke at tale med nogen Mand's Perso-
 ner uden med min Mand alene, hvorimod jeg
 ikke torde handle. Kiøbmanden viste mig mange
 Slags Estoffes, og som et Stykke deriblant be-
 faldt mig bedre end de andre, saa lod jeg ham
 spørge, hvor dyr han holdt det, hvorpaa han
 igien svarede den Gamle, at det hverken for
 Guld eller Sølv blev solgt, men han vilde for-
 ære mig det, om jeg vilde tillade ham at maatte
 kysse mig paa Kinden. Jeg befalede den Gamle
 igien at sige, at han maatte være meget forvo-
 ven, siden han vilde gjøre mig saadan Forslag,
 men i Steden for at hun herudi skulde have ad-
 lydet mig, begyndte hun at forestille mig, at
 det som Kiøbmanden forlangede af mig var ikke
 af nogen Vigtighed, jeg torde ikke ved at tale
 noget med ham, men alene holde Kinden til,
 saa var det en Sag, der snart kunde være af-
 gjort. Den overmaade Eyst, jeg havde til at
 faae Thiet, gjorde mig saalensfoldig, at jeg
 fulgte hendes Raad. Mine Slavinder og den
 Gamle Kone traade derfor frem og stod for mig,
 at

havde
 vi paa
 se, slog
 efter en
 de vores
 Bidner,
 Det
 igede af
 g see af
 , uden
 led paa
 aldrig
 Borets
 es fuld-
 ste Pers-
 som en
 er efter
 behøvede
 om Sil-
 samme,
 n gamle
 var for-
 lavinder
 a Kiøbs-
 tit mig:
 i Sinde
 eder her
 er got
 jeg ikke
 Bode til
 bannem
 skal

at ingen skulde see det, og selv tog jeg mit Slet
 op fra Ansigtet, men hvad skeede? I Steden
 for at Riobmanden skulde kysse mig, saa bed
 han mig saaledes, at jeg blødte. Den Smerter
 og Forkræftelse, som saadan Omgang foraar-
 sagede hos mig, var saa stor, at jeg strax faldt
 hen i en Besvimmelse, der temmelig længe ved-
 varede. Imidlertid fik Riobmanden Leilighed
 at lukke sin Bod til og at løbe bort fra mig.
 Da jeg kom til mig selv igien, befandt jeg, at
 min Kind var ganske blodig, og at den Gamle
 tillige med mine Slavinader strax havde baaren
 Omfarg for, at faae mit Ansigt igien med Slet
 ret tildekket, paa det Folk, som samlede sig om
 Ering os, ikke skulde merke noget, men alene
 tænke, at jeg af en slags Svaghed maatte være
 angrebet.

Siden Scheherazade, i det hun talte
 disse Ord, fornam at det var Dag, saa maatte
 hun her afbryde: Imidlertid fandt Sultanen
 saa stor Fornoielse i det han allerede havde hørt,
 at han stod op med Længsel efter at høre det efter-
 følgende deraf.

Den Otte og Trediesindstivende Nat.

Neppe var Dinarzade den følgende Mor-
 gen vaagnet, førend hun igien raabte paa
 Sultaninden, sigende: Dersom I finder det for
 got,

got, mi
 med Ar
 de Sch
 saaledes
 dertil,
 Tilfald
 Umage
 Min n
 jeg be
 sag til
 paa de
 mand
 troet
 og be
 Siden
 dele er
 saa su
 ste p
 swim
 paa n
 dog
 snart
 jeg i
 bruge
 og so
 jeg n
 strax
 min
 var
 Jeg
 Lan

got, min Søster, saa beder jeg eder at fare fort med Amines Historie. Denne Dame, svarede Scheherazade, begyndte den igien for Calife saaledes: Den gamle Kone, som ledsagede mig dertil, blev formedelst saadan min Skiebne og Tilfald, overmaade beængstet, og gjorde sig Umage for at faae noget Mod i mig igien. Min naadige Hærskerinde, sagde hun til mig, jeg beder eder om Forladelse; Thi jeg er Nar, sag til denne! Ulykke, og har givet eder Anslag paa denne Ridsmand, siden det var min Landsmand; Men vær forsikret om, at jeg aldrig havde troet ham til at skulle begaa saa stor en Ondskab, og bedrov eder dog ikke, lad os kun bruge Tiden, og igien forsøge os hiem. Jeg skal meddele eder et Raad, ved hvilket I paa tre Dage saa fuldkommen skal læges, at ei den allerringeste Vlet deraf skal være til Synne. Den Besvimmesse, jeg faldt udi, havde saaledes taget paa mine Kræfter, at jeg neppe kunde gaae, kom dog endelig med Besværlighed hiem, men saa snart jeg satte Foden ind i mit Kammer, faldt jeg igien anden gang i Asmagt. Imidlertid bragte den Gamle Tiden til at forbinde Saaret, og forsyne mig med den belovede Lægedom, og da jeg noget var kommen til mig selv igien, gif jeg strax til Sengs. Ved Natens Tiltrædelse kom min Mand hiem, og da han saae, at mit Hoved var forbunden, spurte han hvad mig feilede? Jeg svarede, at jeg havde ont i mit Hoved, i Tænke, at han skulde lade sig nøie med dette

Svar,

tit Sloer
 Steden
 saa bed
 Smerre
 foraar
 far faldt
 nge ved
 Leilighed
 fra mig.
 jeg, at
 Gamle
 baaren
 ed Sloer
 sig om
 en alene
 lte være

 n talede
 maatte
 Sultanen
 de horte
 det efter

 ende

 e Mor
 bte paa
 e det for
 got,

Svar, men han tog strax et Bort-Lys frem, og da saae, at jeg havde faaet et Saar paa Rindene, sagde han til mig: Hvoraf er dette Saar kommen? Omendskiont jeg nu ikke havde begaaet saa stor en Forseelse, saa kunde jeg ikke overtale mig til at bekiende hvorledes det henate sammen, og det syntes mig at være imod Belansthændigheds Regler om jeg underrettede ham derom. Jeg sagde derfor til ham, da jeg med hans Tilladelse var gaaet ud, for at kobe mig noget Silke = Toi, saa var en Brændt = Dragere i en meget snever Gade gaaet mig saa nær forbi, at han med en Stikke gjorde mig en Rist i Ansigtet, som dog er af en ganske liden Betændighed. Herudover blev han ganske vred, og sagde: Denne Gierning skal ikke blive ustraffet; Jeg skal i Morgen give Politi = Lieutenanten Befaling, at han skal anholde disse Bæstiske Dragere, og lade dem ophænge.

Al Frygt for, at jeg nu saaledes skulde blive Aarsag i saa mange uskyldiges Død, sagde jeg til ham: Naadige Herre! det skulde giøre mig Ont, om man udøvede saa stor en Uretferdighed, tager eder derfor vel i Algt for at begaae det, jeg ansaae mig uværdig til at faae Forladelse, saa fremt jeg havde været Anledning til denne Ulykke. Saa siig mig da oprigtigt svarede han, hvad jeg skal domme om det Saar, som i her faaer. Jeg sagde derpaa, at det var

Reet
kom
det h
haard
just
laae
min
Sole
Efter
disse
ind i
beder
dig;
da,
troe
den
igien
fora
rette
Ma
Ne
eder
sagd
paa
den
Ser
Ele
den
Fod
skul
den

fæet af en Koeste-Kræmmer, som bag efter mig
 kom ridende paa sit Efel, og af Uagtsomhed, i
 det han saae hen til en anden Side, stødte saa
 haardt an imod mig, at jeg falt over Ende, da
 just Kinden tærnede imod et Stykke Glas, der
 laae paa Jorden. Efterdi dette er skeet, svarede
 min Mand hertil, saa skal jeg i Morgen ved
 Solens Opgang give Stor-Vizieren Giasar
 Efterretning om denne Kæfthed, og lade alle
 disse Koeste-Kræmmere henrette. Jeg brød ham
 ind i sin Tale, sigende: Naadige Herre! Jeg
 beder eder, at I for Guds Skyld er dem naad-
 dig; Thi de ere ikke skyld derudi. Hvorledes
 da, Madame! svarede han, hvad skal jeg nu
 troe deraf? rael videre, og jeg vil høre Sandhe-
 den af eders Mund! Naadige Herre, sagde jeg
 igien, der paakom mig en Sandseløshed, som
 forarsagede at jeg faldt om, og see, dette er den
 rette Aarsag. Ved disse sidste Ord tabte min
 Mand al sin Taalmodighed, raabte derfor:
 Hvad maa jaa længe nok staae og anhøre
 eders løgnagtige Paafund, og som han dette
 sagde, klappede han i sine Hænder, og strax der-
 paa kom trende Slaver ind til os, hvilke han gav
 denne Befaling, at de skulle rive mig ud af
 Sengen, og stæbe mig midt ud paa Gulvet.
 Slaverne efterlevede hans givne Ordre, og i det
 den ene tog mig ved Hovedet og den anden ved
 Fødderne, saa befalede han den tredie, at han
 skulde bente en Sabel, og da han kom med
 den, sagde han til ham: Hug hendes Legeme i
 Styk-

lys frem,
 Saar paa
 f er dette
 fke harer
 e jeg tog
 ledes det
 are imod
 derretede
 ham, at
 ud, for
 a var en
 er Gade
 med en
 som dog
 derudover
 me Gier
 Morgen
 han skal
 lade dem
 es skulde
 s Dod,
 det skulde
 a stor en
 lgt for at
 l at faae
 et Alleds
 oprigtig
 et Gaat,
 t det var
 skeet

Stykker, og kast det ud i Tixer Gloden, at det
 kan blive en Fode for Gissene derudi. Saaledes
 straffer jeg de Personer, som jeg har bunden
 mit Hierte til, og dog ikke holder mig med Tro
 og Love. Da han nu saae, at Slaven tovede
 med at fuldfore hans Befaling, saa sagde han
 igien: Hug til, hvem holder dig op, eller hvad
 bier du efter? Madame, sagde derpaa Slaven
 til mig, I er nu ved det sidste Dieblik af eders
 Liv. Jeg begierede da Tilladelse at maatte tale
 et Ord først, hvilket og blev mig forundt, hvorefter
 paa jeg lofede mit Hoved lidet i Beiret og saae
 paa min Mand med længselsfulde Blikke, sigende
 dernæst til ham: Al hvad for en uhyggelig Til-
 stand seer jeg mig ikke bragt udi! Jeg maa
 i mine beste Dage! Jeg vilde bleven ved at tale
 mere, men mine væmodige Suk og Tårer
 bandt min Tunge saaledes, at jeg ikke kunde.
 Alt dette bevægede ham dog ei det allerrindeste,
 han kastede mig derimod allehaande Ting i Reien,
 der var mig forgieves at besvare; Jeg tog derfor
 alene min Tilflugt til Bounen, men i Steden
 for at høre samme, gav han atter Befaling til
 Slaven at han skulde forrette sit Embede.
 I dette Dieblik indkom den gamle Kone, som
 havde opammet min Mand, hun kastede sig ned
 for hans Fodder, og for at formilde hans Bredde
 sagde til ham: Min Son! til en Bedderr
 leggelse, at jeg har opammet og opfostret eder,
 beder jeg, at I vil have Naade for hende.
 tænker hvem det er, som I vil lade tage Livet
 af

af, og at J derved forringer eders Ære og ta-
 ber Folkets Hoiagtelse. Hvad vil de vel domme
 om eders saa Blodtørstige Brede? Hun frem-
 bragte disse Ord paa saa bevægelig en Maade, og
 ledsagede dem med saa mange Taaere, at min
 Mand derved særdeles blev bevæget. Vel an!
 sagde han til sin Anime, for eders Skyld vil jeg
 skienke hende Livet, men paa det hun dog skal
 vide, at hun har forseet sig, saa vil jeg, at
 hun skal bære et Merke paa sit Legeme. Da
 han havde udtalt disse Ord, gav en af Glas-
 verne mig paa hans Befaling saa mange Slag
 af et smidigt Rør baade i min Side og paa
 mit Brøst, at det baade tog Hud og Kød bort,
 hvorudover jeg gik ogsaa fra Forstanden. Han
 lod mig siden ved selvsamme Slaver, der vare hans
 Grumheds Tienere, indbære i et Huus, hvor
 den gamle Kone bar stor Omsorg for mig. J
 fire Maaneder maatte jeg holde ved Sengen,
 og derefter erlangede jeg endelig igien min Hel-
 bred, i hvorvel de Saar som J i Gaar imod
 min Villie har seet, ere dog fra den Tid bleven
 tilovers hos mig. Saa snart jeg nu var i den
 Stand, at jeg igien kunde gaae ud, saa fik jeg
 i Ginde at begive mig til det Huus, som jeg
 havde faaet ved min første Mand, men jeg fandt
 der ikke andet for mig, end den bare Plads el-
 ler Grund hvor det havde staaet; Min anden
 Mand havde, i sin umaadelige Brede, ei holdt
 det for at være nok, at han lod mit forrige
 Huus nedbryde, men lod endog den ganske Ga-
 de

at det
 Saaledes
 r bunden
 ned Brod
 den tovede
 lagde han
 eller hvad
 Slaver
 af eders
 aatte tale
 dt, hvor
 et og saae
 sigende
 talig Bils
 maa doe
 ed at tale
 g Taaere
 ke kunde
 rinaeste
 i Beien
 tog derfor
 i Steden
 befaling til
 de. Just
 one, som
 de sia ned
 is Breder
 Bedder
 tret eders
 de. Ber
 tage Livet
 af

nu en anseelig Tid fremdraget vores Liv i Still-
 hed, og som jeg maa besørge Husholdningen,
 saa anseer jeg det, som en Fornøielse for mig,
 at jeg selv gaaer ud for at indkøbe de Levnets-
 Midler vi kan have fornøden. Jeg gik i Gaar
 til Torvs, og lod det jeg kjøbte hiembære ved en
 Drager, der er et ganske forstandigt og behageligt
 Menneske, og derfor beholdt ham hos os, at
 han kunde være os til et slags Fornøielse. De
 tre Calendere kom imod Natten usformodentlig til
 os og bad, at vi vilde laane dennem Huus
 Natten over. Vi tog ogsaa imod dem paa saa
 danne Bilkor, som de vare fornøiet med, og da
 vi lod dem sette sig ned ved vores Bord, søgte
 de at fornøie os med en Musique, paa den Maas-
 de, som hos dem var brugelig. Imidlertid hørte
 man at det bankede paa vores Dør, og da man
 oplukte, fornåm vi, at det var trende Kjøb-
 mænd fra Roussel, som saae ud til at være af
 en meget stor Anseelse, hvilke ligesom Calenderne
 udbad sig Herberge hos os. Vi bevilgede dem
 det ogsaa paa samme Bilkor, som de andre,
 men de efterkom det ikke. Omendskiont vi nu
 i Henseende til saadanne Omstændigheder havde
 havt billig Aarsag til at straffe dem derfor, saa
 lod vi os dog nøie med at høre dem fortælle deres
 Historie, og derved stille vores Bredde, hvorefter
 vi lod dem bortgaae, og saaledes negtede dem det
 Herberge, som de forlangede af os. Calife,
 Saroun Alraichid var ganske fornøiet over, at
 han fik Underretning om det, som han længtes
 E. en N. I. B.

i en volds-
 et, men
 der havs-
 nlig, og
 eralt, om
 at saadan
 i absolut
 le bevare
 hvad jeg
 deraf til
 in Foster
 har hørt
 te. Hun
 Godhed,
 ulde være
 see, sagt
 tager mig
 det, hvad
 n afsam-
 er paa for-
 den unæ-
 e af Mis-
 gesom og
 andiet til
 mig man-
 oor ynste
 d, havde
 Bild være
 sammen/
 ubunden/
 Vi har
 nu

efter at vide, og gav de nærværende et siensynlig Bæviis paa denne Forundring, som de alle hørte Historier havde forarsaget hannem.

Men her sagde Scheherazade til Sultanen: Allernaadigste Herre! Den fremstinnende Dag tillader mig ikke denne gang at fortælle eders Majest. hvad Calife siden tog sig for, for at bringe de tvende sorte Hunde i deres forrige Skikkelse. Schariar ventede at Sultaninden følgende Nat skulde bringe Historien til Ende, om de Fem Damer og de Tre Calendere, stod derfor op og lod hende endnu den Dag beholde Livet.

Den Ni og Trediesindstivende Nat.

Dinarzade raabte efter Sædvane for Dag: Min Søster! dersom I ikke sover, beder jeg, I vilde behage at fortælle paa hvad Maade de to sorte Hunde igjen bekommet deres første Skabning, samt Udfald det fik med de tre Calendere. Jeg herudi, svarede Scheherazade, stille Begierlighed tilfreds, og som hun idelig rettede sin Tale til Schariar, saa begyndte igjen saaledes: Allernaadigste Herre! Da nu havde saavidt mættet sin Nyggierrighed, vilde han lade Printserne eller Calenderne Tegn af sin store Hoihed og Hoimodighed,

gibe
God
Bævi
og
der
Sla
har
giort
de
stere
forb
Saa
Saa
beho
tven
hun
end
Ma
Da
Eit
don
aab
den
Se
en
lan
gib
hv
fem
lige
tilf

give de tre Damer en behagelig Virkning af sin Godhed. Han betiente sig nu ikke af sin Stors Bøxter, men taledede selv personlig til Zobeide, og sagde: Madame! Denne Sandsfigerinde, der i Begyndelsen lod sig tilsyne for eder som en Slange, og paalagde eder saa haard en Lov, har hun ei underrettet eder om sin Bolig, eller gjort eder Løfte at besøge eder igien, for at sette de tvende Hunde i deres forrige Stand? Her skere over de Troende! svarede Zobeide, jeg har forbigaaet at fortælle eders Majestet, hvorledes Sandsfigerinden leverede mig en liden Pakke Haar, sigende, at naar jeg engang maatte behøve hendes Nærværelse, skulde jeg ikkun tage tvende Lokker deraf, og brænde dem, saa vilde hun i selvsamme Dieblif komme til mig, om hun endog var paa hin Side ved det Bierg Caucasus. Madame! sagde derpaa Calife, hvor er denne Pakke Haar? Hun svarede, at hun siden den Tid havde baaren den hos sig, som en Helligdom, og tog den derpaa virkelig op af Lommen, og aabnede Esken, hvorudi den laae og viste hant den. Belan, sagde Calife, lad os da faae Sandsfigerinden herhid til os, og I kan ei paa en bedre Tid kalde hende, end nu, da jeg forlanger det. Efter at nu Zobeide dertil havde givet sit Minde, saa blev noget Gld indbragt, hvorpaa hun lagde den ganske Pakke Haar. I selvsamme Dieblif begyndte Salen, hvor de var, ligesom at røre sig, og Sandsfigerinden lod sig tilsyne for Calife i en meget prægtig iflædt Dames

sienssyn
m de an
m.

i Sultans
skinnende
t fortælle
for, for
es forrige
ltaninden
til Ende
ere, stod
og beholdt

oende

for Dag:
ver, saa
rtælle os
igien har
amt hvad
Jeg skal
tulle eders
idelig ind
yndte hun
Da Calife
ghed, saa
erne see et
ghed, og

mes Bestalt, sigende til ham: Herffere over de
 Troende! J seer mig allerede kommen at udrette
 eders Befaling; Denne Dame, som efter eders
 Billie har faldet mig, har beviist mig en vigtig
 Tieneste, og til et Taknemmeligheds Tegn for
 samme, har jeg paa hendes vegne hevet den
 Troloshed som hendes Søstre begik imod hende,
 i det jeg forvandlede dem til Hunde; Men
 eders Majestet forlange det, saa vil jeg
 give dem deres naturlige Skikkelse. Skionne-
 Sandfigerinde, svarede Calife, J kan
 gjøre mig en større Tieneste, end at vise dem
 denne Naade; Jeg vil derefter være betænkt paa
 et Middel, hvorved de, efter saa haard en
 nitentse, igien kan blive trøstet og fornøiet.
 jeg har i Forveien endnu en Bøn at gjøre til eder
 for denne Dame, der af een, hende ubekiendt
 Mand, saa haard og umild er bleven medhand-
 let, og efterdi J veed saa utallige mange Ting,
 er det og ventelig, at dette ei maa være
 ubekiendt. Gior mig den Tieneste, og nævn mig
 denne Barbar ved Navn, der ei har vildet lad
 sig nøie med at udøve saa stor en Grumhed
 hende, men endog med den største Uretfærdighed
 har frataget hende alt sit tilhørende Gods og
 Midler. Jeg undrer mig ikke lidet over,
 saadan en ubillig og umenneffelig Gierning er
 kommen for mig, der dog er min Myndighed til
 saa stor Eftertryk. At jeg da, svarede Sand-
 figerinden, kan være eders Majest. til Tieneste,
 saa vil jeg igien give begge de sorte Hunde

første
 bar,
 som
 derna
 haare
 Hund
 havde
 Ban
 Ord
 siden
 Hund
 Hund
 skion
 som
 til C
 Jeg
 fiend
 da E
 eder
 til
 horte
 ma
 ved
 gifte
 som
 er h
 Chi
 var
 best
 bet
 bege

første Skikkelse, og de Saar, som denne Dame
 har, vil jeg saaledes læge, at det skal synes,
 som hun aldrig havde bekommet et Slag, og
 dernæst skal jeg nævne eder dens Navn, som saa
 haart har medhandlet hende. Calife lod begge
 Hundene hente fra Zobeides Huus, og da man
 havde givet Sandsigerinden en Skaal med
 Vand, som hun begierte, saa læste hun nogle
 Ord derover, hvilke der var ingen forstod, og
 siden øste det ud over Amine og bemeldte tvende
 Hunde. Dette havde denne Virkning, at
 Hundene blev forvandlet til to uførligelige
 skionne Damer, og Amines Saar svandt lige-
 som bort. Derpaa vendte Sandsigerinden sig
 til Calife, og sagde: Herskere over de Troende!
 Jeg maa nu aabenbare eder, hvem den ubes-
 kiendte Mand er, som I begierer at vide, og
 da kan jeg sige eder, at han er nær beslægtet med
 eder; Thi det er eders ældste Søn og Broder
 til den yngste Prints Mamoun, og som han
 hørte at denne Dames Deilighed var saa over-
 maade indtagende, saa fandt han paa et Middet,
 ved hvilket han fik hende til sig i sit Huus, og
 giftede sig med hende. Hvad de Slag angaaer,
 som han derefter lod sine Slaver give hende, da
 er han derudi paa nogen Maade at undskylde;
 Thi den Dame, som han havde bunden sig til,
 var alt for letsindig, og de Undskyldninger hun
 besmykkede sig med, var alt for urlinelig til at
 betage ham de Tanker, at hun jo maatte have
 begaaet mere Ont, end han dog i sig selv havde.

le over de
 at udrette
 ster eders
 en vigtig
 Tegn for
 evnet den
 od hende
 Ren skulde
 jeg igjen
 Skionneste
 kan ikke
 vise dem
 tænkt paa
 den Post
 et. Men
 ore til eder
 ubekiendte
 medhandl
 nge Ting
 være eder
 nævn mig
 vildet lade
 mhed imod
 færdighed
 Gods og
 over, at
 ning er et
 ndighed til
 ede Sandh
 l Tieneste
 unde deref
 fore

Dette er alt hvad jeg efter eders Fortangende
 kan sige. Da hun havde endt disse Ord, hilsede
 hun Calife, og derpaa forsvandt fra deres Dine.
 Alt dette foraarsagede Calife lige saa stor Fors-
 undring, som det paa den anden Side fornoiede
 ham, at have formedelst sin Mellemhandling
 tilveiebragt saadan Forandring. Denne Første
 paatog sig derefter saadanne Gierninger, hvorom
 man skal have Marsag evig at tale. Han lod for
 alle Ting tilbage kalde sin Søn til Amine, og
 berettede ham, at han var ikke uvidende i hans
 hemmelige Giftermaal, ei heller i de Marsager,
 formedelst hvilke Amine var bleven saa over-
 maade saaret. Prinszen ventede ikke længe efter
 at faa en reen Befaling fra sin Fader, om igjen
 at imodtage Amine, men han gjorde det strax
 af sig selv. Calife erklærede sig herpaa, at han
 skienkede Tobeide sin Haand og Hierte, og
 endelig gjorde et Forslag til de tre Calendere
 Kongelige Sønner, om at indlade sig i Fors-
 bindelse med de øvrige tre Søstre, hvilket Fors-
 slag de strax med største Taknemmelighed antog,
 og enhver af dem tog sin til deres Gemal.
 Calife indrettede derefter et prægtigt Pallads
 for enhver af dem, i den Stad Bagdad, ophoiede
 dem til de fornemste Charger i sit Rige, og ind-
 lemnede dennem i sine Raads-Collegier. Den
 øverste Cadis til Bagdad blev tillige med de fors-
 nødne Bidner opkaldet, for at forfærdige Egtes-
 kabs Contracterne, og i det den berømmelige
 Calife Haroun Alraschild gjorde saa mange
 Per-

Der
 saa
 tusen

U
 hvor
 en
 Sin
 So
 ene
 nu
 blev
 get
 der
 selv
 este
 elle
 pa
 den
 sig
 at
 bel
 De
 get
 ho

Personer saa lykkelige, der havde været underkastet saa utrolige Zmodistaelser, saa drog han derved tusende slags Betsignelser over sig.

Historie

Om

Sindbad, den Sø-Erfarne.

Allernaadigste Herre! under denne samme Calife Haroun Alraschids Regiering, hvorom jeg allerede har meldet, boede i Bagdad en blodarm og fattig Lastdragere, ved Navn Sindbad. Han havde der en Dag i meget varmt Soelfsin en tung Byrde at bære paa, fra den ene Ende af Byen til den anden, og som han nu af den Bei, han allerede havde gaaet, var bleven heftig udmattet, og havde dog endnu meget længere at vandre, kom han i en Gade, hvor der en liflig Vesten Wind blæste, og Gaden i sig selv var med Rosen-Band besprengt, hvor han, efterdi han aldrig kunde have fundet angænemere eller behageligere Sted, at hvile sine Lemmer paa, end denne, lagde sin Byrde ned paa Jorden, uden for et stort prægtigt Huus, og satte sig der oven paa. Han blev strax inderlig glad, at have sat sig ned paa dette Sted; Thi den behagelige Lugt, der foer ud af Binduerne paa Palladset baade af Aloe og anden dyrebar Rosgelse, og forenede sig med den af Rosen-Bandet, hvor med Gaden var besprengt, opfyldede den

ganske Luft. Han hørte desforuden en Musi-
 que af adskillige Instrumenter, tilligemed en liflig
 Fugle- Sang af Nattergaler og andre omkring
 Bagdad sig opholdende Fugle. Denne behage-
 lige Lyd, saa vel som og Lugten der trængede sig
 igiennem hans Næse af adskillig nydelig Spise,
 gav ham Anledning at troe, at der blev holdt
 et prægtigt Giestebud, hvorved man gjorde sig
 lystig. Han forlangede gierne at vilde vide,
 hvem der boede i dette Huus, som han ikke
 kiendte, efterdi hans Bei ikke ofte saldt igiennem
 denne Gade. For nu desbedre at stille sin Be-
 gierlighed til Freds, begav han sig hen til nogle
 Tiennere, han saae staaende i Døren, og vare
 vel ifklædte, spørgende en af dem, hvad Huus
 Herren hedte? Ei svarede Tieneren? Er I den
 eneste i Bagdad, som ikke veed, at dette Huus
 tilhører Hr. Sindbad, den Søe-Erfarne og
 vitberømte Vandringmand, der har igiennem-
 seilet alle de Bande, som omfavner den ganske
 Jordens Kreds? Drageren, der havde hørt
 meget tale om Sindbads Rigdom, kunde ikke
 tvinge sig, han jo skulde ræisunde et Menneske,
 hvis Tilstand han befandt at være saa lykkelig,
 og sin egen derimod saa elendig. I saadanne
 Betragtninger løstede han med vred Hue sine
 Dine op mod Himmelen, og sagde med temme-
 lig lydlig Stemme: Retfærdige Himmel! hvor
 stor Forskiel er der ei imellem denne Sindbad
 og mig: Jeg lider alle Dage Tusindfold Møje
 og Uleilighed, og kan neppe kummerlig nære og

føde m
 da der
 maade
 et herl
 meden
 Skieb
 en Ly
 Jorde
 er gar
 som h
 vede
 Suset
 Rom
 bad f

heras
 efterf
 tale:

De

Qu

liden

ham

mar

hent

und

daa

te fe

føde mig og mine med det tørre Bug-Brod, da den lykkelige Sindbad derimod fortærer u-
 maadelige Rigdomme i Overflodighed, og lever
 et herligt Levnet. Hvad got har han gjort, i-
 medens du har beskieret hannem saadan angenem
 Skiebne, og hvormed har jeg fortient saa tynd
 en Lykke? Ved disse Ord stampede han imod
 Jorden med Fodderne, som et Menneske, der
 er ganske overilet af Sorg og Fortvivlelse. Og
 som han saaledes best stod henrygt i sine bedrø-
 vede Tanker, saae han en Tienere komme ud af
 Huset, der tog ham ved Haanden, og sagde:
 Kommer! og følger med mig, min Herre Sinds-
 bad forlanger at tale med eder.

Den frembrydende Dag forhindrede Sche-
 herazade videre at fortsætte Historien, men den
 efterfølgende Nat begyndte hun saaledes igien at
 tale:

Den Halvfierdiesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Deres Majestet kan
 lidet indbilde sig, at Sindbad er ikke blevet
 ham; Thi i Henseende til de Ord han havde talt,
 maatte han vel frygte, at Sindbad lod ham
 hente, for at straffe ham derfor: Hvorfor han
 undskyldte sig, ikke at kunde forlade sin Byrde
 paa offentlig Gade; Aleneste Sindbads Tjene-
 re forsikrede ham, at man vel skulde tage vare

paa den, og nødte ham saa længe efter sin Herres Befaling, indtil Drageren maatte omsider følge hannem efter.

Tieneren førte ham ind i en stor Sal, hvor der sad et got Antal Folk omkring et vel anrettet Bord, ved hvis øverste Ende han saae en anseelig, velkæbt og ærværdig Mand siddende med et langt hvidt Skæg, havende mange Tienere staaende bag ved hans Stool til Opvarning, og denne Person var Sindbad selv. Drageren, hvis Sinds Uroelighed ved saa mange Folks og et saa prægtig Maaltids Beskuelse jo mere og mere forøgede sig, hilfede det ganske Selskab med Frygt og Bævelse. Sindbad befalede ham at komme nærmere, og efter at han havde ladet hannem sette sig ned ved hans høire Side, lagde han selv for ham at spise, og gav ham at drikke af den kosteligste Biin, hvormed Skienkes Bordet var forsynet.

Ved Enden af Maaltidet, da Sindbad merkede, at hans Gæster ikke spisede mere, begyndte han at tale, og spurdte Drageren, (den han efter Arabernes Sædvane naar de vil omgaaes fortroelig med hinanden, tracterede som Broder,) hvad hans Navn var, og hvad Handtering han nærrede sig udaf? Naadige Herre! svarede Drageren, jeg heder Zindbad: Der er mig ret tiert, sagde Sindbad, at jeg kan se eder, og skal være Borgen for, at I er ligesaa tiert

Fierter
jeg v
Mun
Sind
igien
ham
paa

hed
Jeg
Ma
mig
nogl
bede
tæn
der
i
bek
en
Ser
at
Be
feil
en
ud
hed
mig
ling
for
Fur

Hierkommen hos den ganske Forsamling, aleneste jeg vilde ønske, selv at høre de Ord af eders Mund, som J nylig taledede ude paa Gaden. Sindbad havde vel selv hørt alle hans Ord igiennem Binduet, og af den Aarsag ladet ham indfalde, men nu vilde han dog, at han paa nye skulde igientage dennem.

Sindbad fuld af Forvirring og Skamfuld-
hed slog sine Dine ned til Jorden, og svarede:
Jeg bekiender det, naadige Herre! at min
Mattighed under den tunge Byrde haver tvunget
mig til Fortrydelse, saa at jeg derved har talet
nogle ubestødne Ord, hvilket jeg underdanigst
beder, at tilgive mig. Ach! svarede Sindbad,
tænker ikke, jeg er saa ubillig, at lade eder lide
derfor, jeg holder eders Partie i den Fald, og
i Steden for at bebreide eder eders Knurren,
bektlager jeg eder. Men jeg maa hjælpe eder af
en Bildfarelse, som J syntes at være udi, i
Henseende til mig. J bilder eder maaskee ind,
at jeg uden Møie og Arbeide har erlangt den
Bequemlighed, J seer mig nyde? Men vidt
feiler: Jeg havde ikke kundet opnaae saa lykkelig
en Stand, havde jeg ikke først i mange Aar
udstaaet alle de Legems og Gemys Besvær-
heder, man sig nogen Tid kan indbilde. Ja,
mine Herrere! sagde han til den ganske Forsam-
ling, ja kan forsikre dennem, at alle disse møie-
somme Besværligheder ere tilstrekkelige nok til at
kunde betage endog de allergierigste Folk efter
Niga

sin Herre
e omsider
Sal, hvor
n anretter
n anfelig
e med et
nere staa-
ning, og
Drageren,
Folks og
mere og
Selvskab
befalede
han havde
ire Sider
av ham at
Skienke
Sindbad
mere, be-
en, (den
de vil om-
terede som
ad Hand-
le Herre!
ad: Det
jeg kan see
er ligesaa
fiere

Rigdom, den Lyst at fare til Søes, for at samle sig Eiggendefæ. Jeg har maaskee, endskiont ikke fuldkommen, hørt tale om mine paa de svogjorte Reiser udstandene selsomme Eventyrer og farlige Hændelser, hvorfor, efterdi jeg her nu finder en god Veilighed, vil jeg give eder en udførlig og uforsalfket Underretning om alle Ting i det faste Haab, det skal ikke falde eder fortrydeligt at høre derpaa.

Men førend Sindbad begyndte at fortælle sin Historie, befalede han sine Tienere, at lade Sindbads Last, han havde efterladet sig paa Gaden, henbringe hvor han vilde, og derefter fortalte han saaledes:

Historie

Om

Den Søe = Erfarne Sindbads Første Reise.

Jeg havde arvet anseelige Midler efter mine afdøde Venner, og forødt den beste Deel deraf i min ledige og ørkesløse Ungdoms Tid, aleneste jeg kom ud af min Blindhed igien, og skionnede paa, i det jeg gik i mig selv, at Rigdom er skadelig, og at man snart kan faae Ende paa den, helst naar man vilde holde saa ilde Huus dermed, som jeg gjorde. Jeg overveiede videre ved mig selv, hvorledes jeg i mit uordentlige

lige
i
Drd
Det
disse
nu
gode
i
mar
mig
Rae
Den
hale
Jeg
med
faa
stra
Jn
sin
Feli
til
M
for
bra
gaa
Lo
D

lige Levnet henbragte min Tid, som det ypperste i Verden, erindrede mig den store Salomons Ord, som jeg tilforn havde hørt af min Fader: Det er bedre at være død, end fattig. Af alle disse Betragtninger indtaget, samlede jeg det endnu af min Fæderne: Arvedeel overblevne Jordes gods tilsammen, folgte det offentlig, begav mig i Selskab med nogle paa Søen færende Kiøbmænd, og raadsforte mig med dem, som syntes mig at være meest dygtige til at give mig gode Raad: Endelig besluttede jeg med de faa øvrige Penge, at forskaffe mig nogen Nytte, og forhaalede ikke, at sette dette mit Forsæt i Verk. Jeg reiste hen til Balsora (*), og begav mig med nogle Kiøbmænd paa et Skib, som vi paa fælles Bekostninger havde udrustet. Vi ginge strax under Seil, og toge vores Fart til Ost-Indien igiennem den Persianiske Fiord, der har sin Fart paa høire Side ved Kysterne af det lykkelige Arabien, paa den venstre Side rekker den til Persien og begriber i sig halvfierdiesindstive Mile i Bredden efter gamle Sage. Uden for denne Fiord er Søen imod Osten ligesaa viid breed som den Indianske. Paa den ene Kant gaær den til de Alysianiske Kyster, og har i Længden fire tusind og fem hundrede Mile indtil Derne de Bakva (**). I det første blev jeg

(*) En Sø, Havn i den Persianske Fiord.

(**) Disse Der ligge, efter Arabernes Mening, bag ved China, og kaldes saaledes af et Træ, der bær en Frugt af dette Navn. Det er uden Tvivl

for at
endskiont
de sa
tyrer og
her nu
en ud
alle Ting
er fortry

fortælle
at lade
sig paa
deresret

bad

mine af
ste Deel
ns Tid,
ien, og
at Rig
ae Ende
saa ilde
verveiede
uordent
lige

ja heftig besværet af Søe-Sygdom, men kom dog snart til Helbred igien, og siden den Tid har jeg ingen Uleilighed fundet til Søes.

Ved denne vores Skibs-Fart fandt vi mange Der, hvor vi soldte og forbyttede vore Vahre. Da vi en Dag vare under Seil, og versaldt os et Hav-Blik lige over for en liden Ø, der syntes lig en Eng i Henseende til den var saa grøn. Capitainen lod strygge Seil, og gav Skibs-Folket Lov, hvem der vilde, at gaa i Land, og jeg var en af disse med, der ginge op. Aleneste, i mens vi best sode og fornøiede os med Mad og Drikke, begyndte Den uformodentlig at ryste, hvilket forarsagede os en stor Angest og Banghed.

Paa disse Ord holdt Scheherazade inde, efterdi Dagen skinnede. Og ved Enden af efterfølgende Nat begyndte hun atter igien saaledes at fortælle.

Den En og Halvfierdiesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! I det Sindbad fortsatte sin Historie, sagde han saaledes: Paa Stedet havde man og fornummet til Jordskielvet paa Den, hvorføre man raabte, vi skulde strax

Evil de Japaniske Der, som dog ikke ligge langt fra Abyssia.

foie
men
De,
reddet
svøm
Den
han
fif je
Styl
re
havd
en ge
der
ikke

ved
dem
var
at je
lust
imod
at je
ikke
af
oppe
mig
Der
So

foie os om Bord igien, ellers maatte vi allesammen omkomme; Thi det vi havde anseet for en De, var Ryggen af en Hvalfisk. De hurtigste reddede sig strax paa Baadene, og nogle ved at svømme. Jeg paa min Side var endnu paa Den, eller rettere at tale paa Hvalfisken, som han i det samme skød sig til Bunds, og fik jeg dog saa meget Tid at jeg greb fat paa et Stykke Træ, vi havde tage fra Skibet, at giorre Ild med. Imidlertid efter at Capitainen havde berget Folkene paa Skibet igien, fik han en god Vind, og gik til Siels, betagende mig dermed al Haab at opnaae Skibet, saasom han ikke strax i den Hast kunde savne mig.

Jeg blev altsaa ved Bølgernes Magt drev hid og did omkring i Søen, og stod imod dem Nat og Dag, for at redde mit Liv, men var om Morgenen ganske mat og kraftesløs, at jeg vilde paa, at undgaae Døden, som mig just i det samme en Bølge lykkeligen opfastede imod en De. Landkanten var saa hoi og steil, at jeg havde Møie at stige der op, dersom jeg ikke havde fundet hielp til mig frem ved Grenene af nogle Træer, som Lykken syntes selv at have opæstet til min Tjeneste. Hvorpaa jeg lagde mig plat ned paa Jorden, som et halvt død Menneske, indtil den klare Dag kom frem og Solen skinnede.

er, men siden den Søes.

fandt vi ttede vore Seil, og der en liden lve til den Seil, og at gaar der ginge forneis Den ufor og en stor

bade inde i den af eff en saaledes

ktivende

ed fortsatte Paa Seil skielvet paa strax for foie

ffe ligge saa

Omendskiont jeg nu efter udstanden Livets
 Fare var særdeles udmattet, og havde siden den
 forrige Dag intet faaet at spise, saa efterlod jeg
 dog ikke at opsøge Urter, at friske Liver med.
 Jeg fandt nogle, som dertil vare gode, og var
 llaeledes lykkelig at treffe et Kilde-Væld, med
 deilig Flart Vand, som ikke lider forfrisket
 mig. Da jeg saaledes nogenlunde var kommen
 til Kræfter igien, begav jeg mig, uden at holde
 nogen vis Bei; ind paa Den, og kom paa en
 skion stor Plads, hvor jeg faae en Hest gaae i
 Græs. Jeg gik, søvende imellem Kryat og
 Haab, lige derhen, uvidende, enten jeg snarere
 styrtede mig selv i Fordervelse, end fandt Middelet
 at sette mit Liv i Sikkerhed, og blev ved min
 Ankomst til Stedet vaer, at det var en Hoppet
 som stod bunden fast til en Væl: Hendes Skion
 hed lokkede mig til at betragte hende noie, men
 i det jeg det gjorde, hørte jeg et Menneskes Nøst
 som talte under Jorden, hvilken og strax lod sig
 see, kom til mig, og spurgte, hvem jeg var?
 Jeg fortalte ham mine Eventyrer, og han tog
 mig ved Haanden, og førte mig ned i en Grotte
 hvor der fandtes flere Folk, som lige saa høit
 forundrede sig at see mig der, som jeg at finde
 dem paa saadant et Sted.

Jeg spisede noget af deres Mad, de gaa
 mig, og da jeg spurgte, hvad de havde at bestille
 paa et Sted, som syntes mig saa øde? svarde
 de: At de vare Kong Mibrage, som var
 Herr
 som
 Kong
 Væle
 at lat
 op fi
 vilde
 og
 sin
 var
 igien
 Kong
 End
 reise
 gere
 Thi
 alde
 Sep
 gav
 vilde
 tene
 re,
 efter
 Son
 Mi
 hver
 var
 nem
 jeg
 E. e

Herre over denne De, hans Stald-Knegte, som hver Aar om disse Tider komme her hid med Kongens Hopper, at binde en efter anden ved Pælen, som jeg havde seet, og paa den Maade at lade dem bedække af en Hav-Hest, der kom op fra Stranden, og efter forretter Gierning vilde æde Hoppen, hvilket dog ved deres Skrig og Raab forhindrede, saa at han maatte flye sin Bei fra hende, og naar Hoppen saaledes var bleven drægtig, reiste de deres Bei bort igien. De Heste, som derefter faldt, hørte Kongen til, og bleve kaldede Hav-Heste. Endnu sagde de videre, at de i Morgen maatte reise hjem, og havde jeg kommet en Dag tidligere, havde jeg useilbarlig maattet forgaae; Thi Husene laae vidt fra hinanden, og jeg kunde aldrig uden Beiledere finde nogen Bye.

I det de saaledes taledede med mig, stigede Hesten frem af Havet, som de havde fortaldt, gav sig i fær med Hoppen at bedække den, og vilde derefter æde hende, men paa Stald-Knegetenes store Skrig og Raab, lod han hende fære, og styrtede sig i Havet igien. Dagen derefter reiste de og jeg i deres Folgeskab bort med Hoppen til Hovedstaden paa Den, da Kong Mibrage ved min Ankomst spurde mig ad, hvem jeg var, og ved hvad for en Hændelse jeg var kommen til hans Kongerige? Jeg gav hancem fuldkommen Besked om alle Ting, hvorved jeg opvakte hannem til stor Medlidenhed imod E. en N. I. B.

mig, saa at han strax lod befale sine Tienere at
 bære Omfarg for mig, og forsyne mig med alt
 hvad jeg kunde have nodig. Denne Befaling
 blev strax efterlevet, og gav mig Anledning at
 beromme saa vel Kongens Naade mod mig, som
 hans Tieneres Belvillighed til at fuldbyrde deres
 Herres Befaling.

Eftersom jeg nu var en Riobmand, saa
 omgikkedes jeg meget med mine Eige, og erkon-
 digede mig i Særdeleshed om de Fremmede,
 saa vel for at udspørge Tidender af dem fra
 Bagdad, som og for at treffe nogen, jeg kunde
 komme hjem med igien; Thi Kong Mibrages
 Hovedstad laa tæt ved Ege-Kanten, og havde
 de en skion Havn, hvor mange fremmede Skibe
 daglig kunde indløbe. Jeg besøgte og de Ege-
 des Forsamling i Indien, og havde min Lyst at
 at høre dem tale, men dog lod jeg mig ingen-
 de af alt dette forhindre, flittig at opvarte Kon-
 gen, eller at holde Omgængelse med Gouver-
 neuren og de andre Kongelige Berientere, de
 gjorde tusinde Spørsmaal til mig om mit Land-
 skab, og jeg, som igien forlangede Underretning
 af dennem, om deres Riges Sæder og Lov-
 spurde om de Ting, som syntes mig at være
 rare at vide.

Under Kong Mibrage Herredomme findes
 en De, som kaldes Cassel, og man haver forstiftet
 mig, at man, der hver Nat kunde høre et stort
 Lyd.

Lyd af
 deres
 Dege
 at her
 et stort
 Alens
 end
 man
 dem.
 vare i
 som

De,
 Skib
 Anker
 Riobit
 ind i
 saae n
 skrift
 ikke n
 havde
 Balsv
 og son
 at væ
 hvem

(*)

Lyd af Hær-Pauker, hvoraf Skibs-Folk efter deres Mening, er falden paa de Tanker, at Degial boer der (*). Dette fik jeg selv Lyst til at høre, og paa denne min Reise, saae jeg et slags Fiske, paa hundrede, a to hundrede Alens Længde, som forarsagede Folk mere Angest end Skade. De ere selv saa frygtsonne, at man med et eneste Klap i Haanden kan forjage dem. Jeg saae ogsaa endnu andre Fiske, der vare ifkun en Alen lange, og havde Hoveder som Uyr-Høns.

En Dag efter min Hiemkomst fra denne De, som jeg spadserede i Havnen, løb der et Skib ind sammesteds, saa snart det havde kastet Anker, begyndte man at losse Vahrene ud, og Riobmændene, som de tilhorte, lod dem fore ind i Pak-Hujene. Saasom jeg nu stod og besaa nogle Pakker, fandt jeg mit Navn og Op-skrift derpaa, og tvilede, efter noie Betragtning, ikke mere paa, at de jo vare de samme, jeg havde ført med mig, da jeg gik til Skibs fra Balsora. Endelig kiendte jeg ogsaa Capitainen, og som jeg indbildte mig, at han holdt mig for at være død, gik jeg hen til ham, og spurdte, hvem de Pakker, jeg der saae, tilhorte? Jeg

3 2

(*) Degial er efter Mahomedanernes Mening saa meget som Antichrist, han skal, efter deres Mening, komme imod Verdens Ende, og indtage hele Jorden, saa nær som Mecha, Medina, Tarsus og Jerusalem, hvilket skal bevarres af Englerne, som han skal see omkring dem.

Eienere at
 sig med alle
 Befaling
 ledning af
 mig, som
 lyrde deres
 and, saa
 og erkjendte
 renmede
 f dem fra
 jeg kunde
 Nibrages
 , og havde
 lede Skibe
 og de Lærere
 min Lyst af
 g ingenlunde
 parte Rom
 Gouverner
 tiertere, de
 mit Land
 nderretning
 t og Lov
 ig at være
 mine findes
 der forsikret
 ore et stærkt
 1790

havde paa mit Skib, svarede han, en Kiøbmand fra Bagdad ved Navn Sindbad, og som vi ankom til en Liden De som vi meente, en Deel af Folket i Land, paa denne formeente De, som dog i sig selv var intet andet end en forfækkelig stor Hvalfis, der laae paa Grunden og sov. Denne fornem aldrig saa snart Heden af den Gld, de havde gjort oven paa hans Næse forend han begyndte at røre sig, og fare ned i Dybet. Den største Deel af Folket drufnede iblant hvis Tal, den ulyksalige Sindbad og fandt sig. Disse Vakker høre hannem til, har jeg besluttet, saa længe at handle dermed, indtil jeg igien finder nogen af hans Familie, som jeg kan levere Gevinsten, jeg har gjort mig af de fornemste. Min kære Hr. Capitain, svarede jeg derpaa: Jeg er selv denne Sindbad, som jeg mener at være død, men lever endnu, og disse Vakker ere mit Gods og mine Vahre.

Scheherazade talte intet videre derom den Nat, men den efterfølgende begyndte hun igien saaledes:

Den To og Halvfierdiefindstivende Nat.

Sindbad blev fremdeles ved at fortælle sin Historie for den ganske Forsamling. Skibs-Capitainen hørde mig saaledes raabe han: Rejsfærdige Himmel! hvem

man nu i Verden mere troe, der er ingen Op-
 rigtighed nu mere iblant Folk: Jeg har med min-
 ne egne Dine seet Sindbad omkomme tillige med
 andre flere paa Skibet, og J tør sige, at J er
 Sindbad. Hvad for en Dumdriftighed er ikke
 dette? Et Unseende, synes J at være en ærlig
 Mand, og imidlertid taler J dog store Usandfær-
 digheder, for at bemægtige eder det Gods, som
 eder ikke tilhører. Hav Taalmodighed, svarede
 jeg Capitainen, og gjør mig den Fornøielse, at
 høre paa hvad jeg har at sige eder: Ei! hvad
 vil J sige? raabte han, dog taler! jeg vil høre!
 Herpaa fortalte jeg hannem udførlig, paa hvad
 Maade jeg havde reddet mit Liv, og hvorledes
 jeg havde fundet Kong Nibrage Stald-Knæg-
 te, som havde fordt mig hid til Hoffet.

Min Tale gjorde ham tvilraadig, men han
 blev dog snart overbevist, at jeg var ingen Be-
 dragere; Thi der komme Folk fra hans Skib, som
 kiendte mig, og af Glæde at de kunde see mig
 igjen, omfavnede mig. Endelig kiendte han mig
 ogsaa selv, fald mig om Halsen, og sagde: Min-
 den være lobet, at J er undgangen saa stor en
 Fare, jeg kan ikke noksom give eder min Glæde
 derover tilkiende: Her er eders Gods! tager det
 ven, og handler dermed, som eder selv behager.
 Jeg takkede, og bød ham nogle af Bahrene at
 beholde til et Taknemmeligheds Tegn af mig for
 hvadde Umage, men han vilde aldeles intet have.

Jeg udvælgede det kostbareste som fandtes i mine Vækker, og forærede Kong Nibrage, som efterdi han vidste, hvad Ulykke mig var vederfaaret, spurdte, hvor jeg havde faaet saa rare Sager fra? Jeg fortalte ham ved hvad for en Ulykke jeg havde overkommet dennem, og han havde den Naade for mig at glæde sig derover, tog imod mine Foræringer, og skienkede mig langt herligere Sager igien. Herpaa tog jeg Afsked fra ham, og begav mig paa det samme Skib til Hiem-Reise. Efter at jeg først havde fortruffet mine imod andre af dette Lands Vahre, og forre meget Aloe-Træ, Sandel, Kampher, Muskat-ter, Nealikker, Peber, og Ingefer tilbage med mig. Vi seilede forbi mange Der og Lande, og kom endelig tilsidst lykkelig an ved Balsford, hvor jeg gjorde Overslag paa mine Midler, og fornem, at jeg da var Eiere af omtrent hundrede tusende Sequiner. Mine Venner toge der imod mig, og jeg beskuede dem med al den Glæde, som kan forarsages af en oprigtig og stedsevarende Kierlighed. Jeg tilkøbte mig Slaver af begge slags Kion, skiont Jorde-Gods, og opnaaede stor Rigdom. Derefter fik jeg i Sind at slaae mig til Rolighed, i det Forsæt, at for-glemme de udstandene Besværligheder, og her-bringe mit Liv med Glæde og Fornøielse.

Herpaa laug Stndbad stille, og befalede Musikanterne igien at spille, og gjøre Gæstebelystige, man blev ved indtil Aften, med at spille

og drikke, og da det var nu Tid, at gaae hjem
 hver til sit, lod Sindbad indhente en Pung
 med tusende Sequiner, hvilke han forærede Dra-
 geren, sigende: Gaa denne, Sindbad! Gaaer
 hjem til eders Huus, og kommer i Morgen igien,
 for videre at høre paa min Historie. Drageren,
 fuld af Forundring over den Ære hannem var
 vederfaret, og den Fortælling han havde hørt,
 tog de Foræringer man havde givet ham, for-
 søiede sig hjem til sit Huus, og blev kierligen
 annammet baade af Kone og Børn, som inder-
 lig takkede Himmelen, der saa rigelig havde for-
 synet demnem ved Sindbads gavmilde Haand.
 Sindbad klædde sig Morgenen derefter noget
 nettere paa, og gik hen til den gavmilde Ban-
 drings-Mand, der tog imod hannem med stor
 Glæde, og gjorde ham mange Caretter. Saa
 snart Gæsterne vare alle forsamlede, satte man
 sig til Bords, og holt meget længe Taffel. Ef-
 ter Maaltid begyndte Sindbad igien at tale, og
 vendte sig til den ganske Forsamling, sigende:
 Mine Herrer! jeg beder nu at ville anhøre og
 ret fornemme min anden Reises Eventyrer;
 Thi jeg forsikrer, at de ere mere værdig at
 høre paa, end de første. Hvorpaa alle Mand
 taugde stille, og Sindbad begyndte saaledes at
 fortælle:

landtes i
 age, som
 e vederfar
 vare Gaa
 r en Gyffe
 havde den
 tog imod
 angt herli
 lfkeed fra
 Skib til
 e forrustet
 , og forte
 , Musket
 lbage med
 og Land
 Balsora
 ridler, og
 hundrede
 der imod
 n Glæde
 stedsevar
 Slaver af
 s, og op
 g i Sind
 t, at for
 , og hem
 else.

og befalede
 Selskabet
 ed at spille
 og

Historie.

Om

Den Søe-Erfarne Sindbads Anden Reise.

Vel havde jeg besluttet efter den første over-
 standne Reise, stedsse at henbringe mit
 Liv og Levnets Dage med Rolighed i Bagdad,
 som jeg i Gaar sagde: Men jeg blev dog snart
 kied af dette ledige og ørkesløse Levnet, og fik lyst
 igien, til at bruge Kiøbmandskab til Søes.
 Jeg kiøbte altsaa til den forehavende Handtering
 de fornødne Vahre, og reiste med Kiøbmænd,
 hvis Troeskab og Oprigtighed var mig bekiendt,
 anden gang bort. Vi traadte tillsammans i et
 got Skib, og begyndte vor Skibs-Fart under
 Himmels Forsyn, fore omkring, fra en De til
 en anden, og gjorde meget fordeelagtig Kiøb-
 mandskab. En Dag steg vi udi Land paa en
 De, som var fuld af allehaande frugtbare Træer,
 men derhos saa øde, at vi hverken kunde finde
 noget Menneſte eller nogen Baaning. Vi
 spadserede, for at tage frisk Lust, derpaa om-
 kring i de grønne Enge, og langs hen ved de
 der igiennemflydende Bække.

Imidlertid nu nogle fordreøve Tiden med at
 samle Blomster og andre Frugter, tog jeg min
 Forraad frem af Mad og Drikke, og satte mig
 under de skyggefulde Træer, ved en Vandbæk,
 gjorde

giord
 dyb
 den
 ikke

hun
 gend
 følge

De

Se

op,

dine

med

ſaa

Die

hva

den

doe

ſted

den

ved

red

har

har

ly

gjorde et got Maaltid, og faldt derpaa udi en dyb Søvn. Jeg vil ikke sige, hvor længe den varede, men da jeg vognede, kunde jeg ikke mere see vores Skib ligge for Anker.

Her maatte Scheherazade tie stille, efterdi hun saae Dagen frembryde, men den efterfølgende Nat begyndte hun sin Tale igien paa efterfølgende Maade:

Den Tre og Halvfierdiefindstivende Nat.

Jeg blev retskaffen forskrekket, sagde Sindbad, ikke mere at see vores Skib for Anker, stod op, saae mig omkring allevegne, og kunde ikke sine en af de Riobmænd, der var stagne i Land med mig, men Skibet blev jeg i det samme vaer saa langt borte, at jeg i en Hast forloredede det af Diefsynet. Nu kan I vel lettelig forestille eder, hvad Betragtninger jeg maa have gjort mig i denne bedrøvelige Tilstand. Jeg tænkte at skulle døe af Gorrig, skreg og græd jammerlig, rydede med Hovedet hist og her, faldt ned til Jorden, og blev der længe liggendes i mange bedrøvede og meget forvirrede Tanker. Jeg knurrede hundrede Gange paa mig selv, at jeg ikke havde ladet mig nøie med den første Reise, jeg havde gjort, som vel kunde have betaget mig den lyst, anden Gang at vove mig ud, aleneste at

hads
ste overs
inge mit
Bagdad,
dog snart
g fik lyst
il Soes.
andtering
bmænd,
bekiendt,
men i et
art under
en De til
ig Riob
id paa en
te Træer,
nde finde
g. Bi
epaa om
n ved de
en med at
g jeg min
satte mig
bandbæk,
gjorde

min Bekymring var forgieves, og min Fortrydelse kom alt for siide.

Endelig overgav jeg mig Himmelenes Villie, og uden at vide, hvorledes det vilde løbe af med mig, Krøb jeg op i et høit Træ, vendende mig om paa alle Sider, for at see, om jeg ikke fornam noget, som kunde give mig Haab til Frelse. I det jeg nu kastede mine Dine ud paa Havet, saa jeg intet uden Himmel og Vand, men som jeg paa den anden Side saa ind ad Landet, og blev noget hvidt vaer, steg jeg ned af Træet, og vandrede med min overblevne Proviant imod dette Hvide, hvilket laae saa langt borte, at jeg ikke vel kunde forskielle, hvad det var.

Da jeg var nu kommet det noget nærmere, forestillede det sig for mine Dine, som en stor rund Kugle, af en forunderlig Hoide og Tykkelse. Saa snart jeg befandt mig nær derved, rørdte jeg ved det og fornam, det var meget blødt. Jeg dreiede det omkring, for at see, om der ingen Hul var paa, men kunde ikke finde noget, og det syntes mig, at der var umueligt, at komme op der oven paa, saa galt var det, og kunde i Rundelen maaskee have halvtredies findstive Fod.

Solen begyndte da at gaae under, Luften blev tyk og ganske mørk i et Dieblis, ligesom den skuldes med en heel og tyk Sky. Men forundres

drede
jeg en
sared
Sugt
som
den
hørt
den
San
paa
saa
get,
at ste
af et
det
Fort
dere
bort
hun
derf
sig
mer
Da
Jeg
har
en
bor

Dredde jeg mig over denne Formørkelse, saa blev jeg endnu mere forundret og forbauset, da jeg erfarede, at det, som forarsagede den, var en Fugl af en forfærfelig Tykkelse, og Størelse, som kom anvendes til mig. Mig randt strax den Fugl Roc (*) i Tanker, hvorom jeg havde hørt Skibs-Folkene ofte tale, og fornem, at den store Kugle skulde være et Eg af denne Fugl. Han skød sig virkelig ned, og satte sig der oven paa, ligesom han vilde ligge det ud. Da jeg saa ham komme, sneg jeg mig sagte hen til Egget, saa at jeg kom lige ved Fuglens ene Been at staae, der virkelig var saa tykt, som Stammen af et Træ, ved dette bandt jeg mig selv fast med det Klæde, som sad omkring min Turban, i den Forhaabning, at naar Rocqven om Morgenens derefter vilde flyve bort igien, skulde den føre mig bort med fra dette øde Sted. Fuglen, efter at hun Matten over, havde kuret paa Egget, fløi derfra saa snart det var bleven Dag, og svingede sig saa høit op i Skyerne med mig, at jeg ikke mere kunde see Jorden, men skød sig i saa stor Hastighed ned igien, at jeg neppe blev det vaer. Jeg havde aldrig saa snart gjort mig løs fra hans Been, at han jo stødte med Nebbet imod en uhortlig lang Slange, tog den fat, og fløi bort med den.

Ste

(*) Marcus Paulus i sine Reiser og P. Martini i sine Historier om China, melde om denne Fugl, og siger, at den kan føre saa vel Elephanter som Rhinocerum bort.

n. Fortry

ns Billie,
be af med
ende mig
ikke for
til Frelse.
la Havet,
men som
andet, og
af Træet,
iant imod
te, at jeg

nærmere,
in en stor
og Tyk
er derved,
var meget
it see, om
ikke finde
umueligt,
var det,
balvredies

Lusten
gesom den
ten forun
dres

Stedet, som Fuglen havde efterladt mig paa, var en meget dyb Dal, paa alle Sider omringet med høie Bierge, hvis Spidse bleve borte i Skyerne, og vare saa steile, at man ingen Veie kunde finde, at stige der op paa. Dette forarsagede mig ny Forvirring, og naar jeg betragtede dette Sted imod den anden Side, som jeg var kommen fra, saa befandt jeg, at jeg ved Byttet slet intet havde vundet. I det jeg nu vandrede omkring i Dalen, mærkede jeg, at den var ganske bestrøet med Diamanter, hvoraf nogle vare utrolig store. Ensten drev mig til at beskue dem, men forestillede mig i det samme andre Ting langt borte, som formindskede min Begierlighed, og som jeg uden Forskækkelse ikke kunde betragte. Det var ikke et ringe Antal lange og store Slanger, saa at de lettelig kunde løfte og sluge en Elephant. Om Dagen skulde de sig i deres Huler for Kocquen deres Fiende, og om Natten lode de sig see i Dalene. Den ganske Dag spadserede jeg omkring i Dalen, og lagde mig undertiden ned at hvile paa de bekvemmeligste Steder. Imidlertid gik Solen under, og jeg tog ved tiltrædende Nat min Tilflugt i en Grotte, hvor jeg formeente at være sikker, tilstoppede Indgangen med en stor Steen, for at beskyrme mig mod Slangerne, men dog var den ikke saa stor, at den kunde forhindre al Ensnig at falde derind. Jeg spisede der lidt af min medførte Proviant, ved Slangernes Buldren, som allerede begyndte at komme frem.

Dere
heftig
rolig
gave
Bæve
drede
mind
ned,
mig
Nat
hadd
var
blev
mig
stor
Dieb
adst

Sn
nest
og
at
jeg
Ris
om
ger
udi
fast
i
St

Des

Deres gresselige Vindstlen forarsagede mig en heftig Angest, og tillod mig ikke, at giøre en rolig Søvn. Ved Dagens Frembydelse bevogte de sig fort igien, og jeg ud af Grotten med Bævelse, og kan svære paa, at jeg længe vandrede omkring paa Diamanterne, uden at have mindste Lyst til at samle. Jeg satte mig endelig ned, og uagtet al den Bekymring, som plagede mig, saasom jeg ikke havde sovet den ganske Nat, faldt jeg i en dyb Søvn; efter at jeg først havde stillet min Hunger, men aldrig saa snart var jeg falden i Rolighed, førend jeg strax igien blev opvagt af noget, som faldt ved Siden af mig, og gjorde et mægtigt Bulder, det var et stort Stykke frisk Kiød, af hvilket jeg udi samme Dieblif saae mange andre Stykker nedfalde paa adskillige Steder.

Jeg havde altid holdet det for Fabeler og Snak, hvad Baads-Folkene og andre Mennesker havde fortalt mig om Diamant-Dalen, og den ærlige Maade, Kiøbmændene brugte, at samle disse Edel-Stene med, aleneste nu fik jeg at vide, de havde sagt Sandhed. Disse Kiøbmænd indfinder sig virkelig ved denne Dal, om de Fider paa Aaret, naar Ornene have Unger, flere store Stykker Kiød af, og kaster ned i Dalen paa Diamanterne, hvilke strax klevet fast ved Kiødet, altsaa flyver Ornene ned, som i dette Land falder meget større, end paa andre Steder, fatte Kiødet, og føre det op i deres

Re-

eladt mig
 lle Sider
 idse bleve
 man in
 . Der
 naar jeg
 øde De,
 at jeg ved
 et jeg nu
 , at den
 , hvoraf
 mig til at
 me andre
 Begier
 ke kunde
 lange og
 e løfte og
 e de sig i
 , og om
 en ganske
 og lagde
 qvemmer
 der, og
 ugt i en
 ker, til
 , for at
 dog var
 indre af
 der lidet
 ingernes
 ne frem.
 Der

Keder at made deres Unger med. Naar nu
 Riobmændene løber hen til Kederne, give de et
 stort Skrig og Raab fra sig, hvorved de for-
 volde, at Ornene forlader Kivet og flyer bort,
 saa tage Riobmændene Diamanterne,
 hænge fast ved Riødet. Denne List bruge de at
 fage dennem op af Dalen, saasom ellers ingen
 anden Middell kan findes til at bekomme dem
 der ud af.

Hidindtil havde jeg holdet det for en umuelig Ting at komme op af denne Afgrund, hvilken jeg alt havde anseet som mit Begravelses Sted, men forandrede nu denne Tanke; Thi det jeg havde seet, gav mig Anledning til at tænke paa Middell, at frelste mit Liv med.

Den frembrydende Dag lagde her Scherazade en stille Paushed paa, men den følgende Nat foer hun saaledes fort at tale:

Den Fire og Halvfierdiefindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! sagde hun, vendende sig til Sultanen af Indien, Sindbad blev saaledes ved at fortælle sin anden Reise for Forsamlingen, som efterfølger:

Jeg begyndte at samle, sagde han, de største Diamanter, mig kom for Dine, og skyldte min

min
 Riob
 det
 ban
 min
 saa
 For
 des
 Riob
 over
 begy
 nen
 dere
 hem
 saa
 Me
 jeg
 Eiv
 Ge
 en
 til
 til
 har
 jeg
 B

min Madpose (*) ganske fuld, tog siden et stykke Riid, som syntes mig at være det længste, bandt det fast omkring mit Liv med Klædet af min Turban, og lagde mig saa ganske udstrakt ned paa min Mave, efter at jeg havde bundet min Pose saa fast ved mit Belte, at jeg ikke kunde tabe den.

Jeg havde neppe saaledes lagt mig paa Jorden, førend en mægtig stor Drn kom flyvendes, og greb fat med sine Kloer om det stykke Riid, der var bundet om mit Liv, og førte mig oven paa Klippen i sin Kede. Riidmændene begyndte da med deres Skrig at forskrefke Drnene, og som disse saae sig tvungne til at forlade deres Rov, saa kom en Riidmand løbendes hen til mig, men blev ganske forbausset da han saae mig, dog alligevel fattede han sig igien; Men i Steden for at erkjendige sig, hvorledes jeg der var kommen at ligge, begyndte han at Eives med mig, hvorfor jeg vilde berøve ham sit Gods? Siv Jer tilfreds! svarede jeg ham med en mild Mine, jeg har flere Diamanter baade til eder og mig selv, end alle de andre Riidmænd tilsammen skal kunde sanke; Thi hvad de kan have, er skeet ved en pur Hændelse, men disse jeg her har i min Pung, har jeg selv samlet paa Bunden af Dalen. I det jeg saaledes talde, kom

(*) De Osterreichske Folk, naar de reise, putte deres Proviant i en Skind-Pose, som næsten ligner saadan een, som Barbererne bruge til at giemme deres Redskaber i, naar de gaar ud at barbere.

Maar nu
gibe de et
id de for
lyer bort,
ene; der
ruge de at
lers ingen
mine dem

for en w
Afgrund,
egravelles
; Thi det
at tænke

er Sched
den efter
tale:

tivende

vendende
bad blev
e for Ser

de store
og faldede
min

Kom alle de andre Kiøbmænd løbendes omkring mig, og med Forundring baade beskuede mig, og hørte paa min Historie. De forundrede sig ikke saa meget over den List, jeg havde brugt at fresse mit Liv med, som den Dristighed, jeg havde havt at føre den i Verk.

De førte mig med sig i deres Qvarteer, hvor de laae til Herberge, og da jeg der i deres Nærværelse aabnede min Pøse, forskrekkedes de ret af Forundring over de store Diamanter, hvis lige de forsikrede mig endnu aldrig at have seet. Jeg tillod Kiøbmanden, hvilken den Rede tilhørte, hvor jeg var bleven henbaaret, (thi enhver havde sine besynderlige Reder,) at udvalgte sig deraf saa mange han vilde til sin Deel, men i hvor meget jeg bad ham, og i hvor indstændig jeg holdt an, at han skulde tage deraf efter Vælg-hag, helst siden det kunde skee uden min Gælder, saa vilde han dog ikke tage flere end en eneste. Nei, sagde han: Jeg er meget vel fornøiet med denne, der er kostbar nok til at forfremme og vedligeholde min liden Lykke med, at jeg ikke har nødig at reise oftere paa dette Kiøbmandskab. Jeg forblev om Natten hos disse Kiøbmænd, og fortalte dem min Historie anden gang, for at fornøie dem, der ikke første Gang havde hørt den, og kunde ikke skjule den Glæde jeg havde, naar jeg betragtede den store Livs-Fare, jeg havde undgaaet. Den Tilstand, jeg da befandt mig i, udi, kom mig fore som en Drom, og jeg kunde neppe

neppe troe , at jeg intet havde at frygte for mere.

Paa Riobmændene havde nu alt i mange Dage paa den Waade samlet Diamanter , og som de syntes , nok at være forsynede , saa reiste vi allesammen Dagen derefter bort med hinanden , og vandrede igiennem mange høie Bierge , hvor der fandtes uhorlige store Slinger , hvilke vi dog lykkeligen undvigede . Fra den første Havn vi kom til , begav vi os til Skibs , og seilede til den De Kaha , hvor det Træ værer , man tager Campher fra , og er det saa stort og tykt at hundrede Mennesker magelig kan skiule sig derunder . Saften , hvoraf Campher formeres , tappes igiennem et Hull , som bliver boret paa Træet , og flyder ned i et Kar , hvor det tyknes , og bliver til saadan Materie , som kaldes Campher ; Men lige saa snart denne Saft er udtappet , gaar Træet ud , og forvisner .

Paa denne samme De findes ogsaa et slags Rensdyr , kaldes Næse-Dyr , hvilke ere vel meget mindre end Elephanter , dog større end en Bøffel ; Disse have et Horn paa Næsen omtrent en Ellen lang , med hvilket de gaae i Strid mod Elephanterne og endskjønt de ikke ere saa store , stikke de dem dog ind under Bugen med deres Horn , og bærer dem saaledes paa deres Hoveder , men som de nødvendig maae blive blinde af det meget Fit og Blod , der af Elephanten flyder p. en N. I. B.

Omkring
de mig
rede sig
brugt at
id , jeg
varteer
r i deres
reffedes
manter
at have
den Rede
(thi en
udvalgte
del , men
stændig
ster Dyr
Skaber
n enest.
Diet med
emme og
ikke har
andskab.
ænd , og
r at for
ort den
e , naar
eg havde
ndt mig
eg kunde
nepe

dem ned i Dinene, falde de ned paa Jorden og blive da bortført af den store Fugl Roc, som giver sine Unger dem at spise.

At jeg ikke skal tale om andre besynderlige Ting paa denne De, for ikke at gjøre eder fiedsommelige at høre derpaa, vil jeg aleneste meddele at jeg forbyttede der nogle af mine Diamanter imod andre Kiobmands Bahre. Og siden gik jeg derfra hen til andre Der, og kom endelig, efter at jeg havde giennembandret mange Handelssteder, til Balsora, hvorfra jeg strax forføiede mig hjem til Bagdad, deledede store Almisser ud iblant de Fattige, og levede siden med store Berommelse, og gjorde mig til gode af den utallige Rigdom, jeg havde ført hjem med mig, og med saa stor Moie erövervet.

Sindbad sluttede altsaa sig Historie, forer rede Sindbad endnu Hundrede Beqviner, og indbød hannem at komme igien den tredie Dag for at høre paa hans tredie Reises Fortælling. De andre Gæster ginge ogsaa hver hjem til sin og indfandt sig igien til bestemte Tid og Time, tilligemed Drageren, der nu nesten havde forglemt sin forhen udstandene Elendighed. Man satte sig til Taffels, og efter Maaltidet, da Sindbad havde begieret Lyd, gjorde han en Beskrivelse paa sin tredie Reise saaledes.

Historie

Om

Den Søe = Erfarne Sindbads

Tredie Reise.

Wed det Belystige Lednet, sagde Sindbad, forglemte jeg snart de paa begge mine forrige Reiser udstandene store Farligheder, og jeg da befandt mig i mine beste Ungdoms Aar, reiste jeg, uden først at overveie, hvad Uleiligheder mig kunde møde, tredie Gang med kostelige Lande = Wahre til Balsora, hvor jeg med andre Kiobmænd begav mig til Skibs. Vi seilede længe omkring til mange Havne, og gjorde got Kiobmandskab. En Dag, som vi seilede i den aabne Søe; bleve vi overtaldne af en græffelig Storm, som drev os langt af vor Bei: Den varede mange Dage, hvor drev os tilsidst ind i en Havn ved en De, Skibs, Capitainen gjerne havde ønsket aldrig at have kommet, men maatte dog til at kaste Anker. Da vi nu havde draget Seilend ind, sagde han til os: Den De tillige med andre omliggende er beboet af idel vilde og grove Folk, hvilke strax vil falde an paa os, og endstiont de ikkun ere Dverge, saa tør vi dog til vores Ulykke ikke vove det, at gjøre den mindste Modstand, efterdi de ere saa utallige mange som Græshopper, saa at dersom vi slog en af dem

Jorden og
 Roc, som

Synderlige
 eder Fieds
 ste meldes
 diamanter
 siden gif
 Delig, ef
 nge Hans
 forføiede
 misser ud
 Væte og
 den overs
 hjem med

rie, forer
 iner, og
 edie Dag
 fortælling
 hjem til sit
 og Tine
 havde for
 Man
 ridet, da
 de han en
 s.

Hi

ihjel, saa skulde de alle paa engang overfalde os, og tage Livet af os.

Dagen, som begyndte at skinne i Schahriars Kammer, forhindrede Scheherazade at tale videre, men den efterfølgende Nat begyndte hun saaledes igjen:

Den Fem og Halvfierdiesindstivende Nat.

Denne Capitainens Tale, sagde Sindbad, satte ald Skibsfolket i største Forstreckelse, og fik vi snart at vide, det var Sandhed, han havde sagt. Vi saa en utallig Mængde af de vederstyggelige Bilde ankomme, hvilke vare ganske loine og rødhaarede over det hele Legeme, og ikkun tvende Fod høie. De svømmede ud i Vandet, og i en kort Tid omringede vort Skib, og taledes til os, men vi kunde ikke forstaae dem nem. De holdte sig fast baade ved Skib og Lou-Berk, og klattrede op oven paa Skibets Dækket med saa stor Behændighed og Hurtighed, at man snart ikke merkede, hvor de latte deres Fødder: Vi saae dem med Forstreckelse an, som I let kan slutte, at forstte dette Arbeide, uden at gjøre nogen Modstand, eller tale dem imod, for at skrefke dem fra deres Forehavende, som vi vel kunde domme, at vilde blive jammerlig for os. De hidsede virkelig Seil op, kappede Anker-Louet, og gav dem ikke stor Møie at

trække det
bet paa
førte os
de vare
skyer me
paa, og
Skyld,
neste vi r
modighed
videre in
Rødder,
Livet, hv
Temmel
baer, o
og meget
med tve
havde a
ind i S
vaer paa
fuldt af
Side u
Angst ov
og matt
saa vi
lige som
en lang

S
elendige
vi, at
Knagen

treffe det efter sig: Da de nu havde drevet Skibe
 bet paa Land, lode de os stige der ud af, og
 forte os siden hen paa en anden De, hvorfra
 de vare komne. De Søfarende reisende Folk
 skyer med Glid den De, hvor vi da befandt os
 paa, og det var meget farligt for den Uarsags
 Skyld, I have hørt, at opholde sig der. Al-
 neste vi maatte nu bære vores Ulykke med Taal-
 modighed. Vi begave os fra Søekanten af
 videre ind paa Den, og fandt nogle Urter og
 Rødder, hvormed vi nogenledes kunde opholde
 Livet, hvis Ende vi hvert Dieblif saae for Dinene.
 Temmelig langt fra os bleve vi et stort Slot
 vaer, og ginge lige derhen. Det var et høit
 og meget velbygget Pallads, som havde en Port
 med tvende Ebenholts Dørre, hvilken da vi
 havde aabnet den med et Stød, vandrede vi
 ind i Gaarden, og blev strax et stort Kammer
 vaer paa den ene Side i Forhuset, som laae
 fuldt af Menneske Knokler, og paa den anden
 Side utallige mange Bradspid, vi skielvede af
 Angst over dette Diesyn, og efterdi vi vare trætte
 og matt af Reisen, gif Kræfterne fra vore Been,
 saaa vi indtagne af en forfærdelig Frygt falde
 lige som halv Døde ned til Jorden, og bleve
 en lang Tid liggende.

Solen bukkede sig til Undergang, og i den
 elendige Tilstand, vi befandtes udi, horte
 vi, at Kammer-Døren aabnede sig med stor
 Knagen og Bragen, og kom der et græffeligt stort
 Mens

erfalder
 i Scha-
 razade at
 begynde
 Stivende
 Sindbad
 rskreffelse
 dhed, han
 ingde af de
 vare gans-
 egeme, og
 mede ud i
 vort Skib
 rstaae den
 Skib og
 a Skibs-
 hurtighed
 latte deres
 se an, som
 eide, uden
 dem imod
 inde, som
 jammertlig
 kappede
 Møie at
 træde

Menneſke ind ſaa høit ſom et Palme-Træ. i Vanden havde han et Menneſke-Die, ſaa og gloendes, ſom en tendt Glød: Fortænderne ſadde langt uden for hans Mund, og vare lange og ſpidſe, og var Munden ikke mindre bred end en Heste-Mule, ſaa at Underlæben hængte ham mit ned paa Brøſtet, Ørene vare ſaa ſom Elephant Øren, og bedekkede hans Øre. Han havde krumme, og lange ſom de ſtorſte Fugle-Kløer. Over dette ſkelige Syn, tabte vi alle vore fem Sandſer, bleve ligesom døde liggendes, endelig komme til os ſelv igien, og ſaae ham ſiddende, ſkue os alleſammen over alt med ſit ene Øie. Da han nu vel havde betragtet os, ſtragte han ſin Haand ud, og greb fat paa mit Hals-Bælte og vendte mig om paa alle Sider, ligesom en Slagter der beſøler et Kalve-Hoved, men ſom han beſandt mig at være Skindmager, lod han mig være, tog den anden frem, beſigtede den ligeledes, og ſom han beſandt, at Capitainen var den fedeſte udi Lauget, holdt han ham op i Reiret med den ene Haand, ſom det kunde have været en Spurre, ſtaf ham et Brad = Spid igiennem Livet, gjorde en ſtor Fld, og ſtegte ham ved, og aad ham op til Aftens Maaltid i et andet Kammer.

Efter at han havde ſpiift, kom han tilbage til Forhuſet igien, lagde ſig der ned at ſove, og forårsagede ſaadant Bulder med ſin Snørkel at

at de
 og d
 vaa
 men
 Blag
 pen
 bage

lang
 og i
 havt
 med
 vi n
 havt
 det
 D
 et
 no
 ful

S
 S
 om
 Liv
 op
 ſom
 B

at det syntes ligesom det var en stærk Torden, og det holdt han til om Morgenen tilig. Vi paa vores Side kunde umuelig falde i Rolighed, men bragte Matten hen i største Angest og Hjertesvlage. Ved anbrekkende Dag vaagnede Kiempen, stod op, gik sin Vej, og lod os blive tilbage i Palladset.

Som vi nu syntes, han kunde være noget langt borte, begyndte vi at tale med hinanden, og i Steden for den Taushed, vi den hele Nat havde øvet, opfyldede vi nu det ganske Huus med vor Graad og Jammer, Skrig. Endskiont vi nu vare temmelig mange i Tallet tilhobe, og havde ikkun en Fiende at imodstaae, saa var det os dog endnu ikke faldet i Tanker, ved hans Død at frelse vort eget Liv, og i hvorvel det var et haardt Forset at føre i Verk, saa var det dog noget, som Naturen kunde have befalet os at fuldføre.

Vi raadstogte nok, men kunde ingen vis Slutning fatte, underkastede os Himmels og Skiebnsens Villie, og løbe den ganske Dag runden omkring paa Den, at nærre og opholde vor Liv med Jordens Urter og Frugter. Imod Aften opsøgte vi os et Sted, at skjule os under, men som vi ingen kunde finde, maatte vi imod vores Villie vende tilbage til Kiempens Pallads igien.

æ. M
 , saa ro
 rtænder
 vare lang
 dre brede
 en hæng
 saa lang
 ins Skul
 ze Negle
 te forst
 ndser, og
 komme
 re, at be
 ene Me
 trage han
 als. Be
 ligesom en
 men som
 lod han
 ede den
 tainen var
 op i Vej
 ande have
 = Spid
 Regte ham
 altid i et
 an tilbage
 sove, og
 Snorke

Kiempen forsommede ikke heller ligeledes at indfinde sig, og endnu at fortære en anden udf vore Kamerater til sit Aftens-Maaltid, faldt derpaa atter igien i Søvn, og snaarkede til om Morgenen, da han gif bort igien, og lod os andre blive tilbage, som tilforne. Bores Tilstand syntes saa jammerlig at være, at mange af os havde besluttet heller at vilde springe i Søen, for at drukne sig selv, end oppebie saadan selfom Død, men en tog Ordet fra de andre, og sagde: Det er os forbuden, at legge Haand paa os selv, og dersom det end var os tilladt, synes mig dog, det var os billigere, og bedre, at tænke paa et Middel, hvorledes vi kunde rive os løs af denne Barbaris Kloer, der har bestemt os til saadan jammerlig Død.

Saa som mig nu et Anslag var falden udi Sinde herom, gav jeg mine Kamerater dette tilsiende, som og befaldt det. Mine Brodre! sagde jeg: I vide, at der er meget Træ at finde langs hen ved Stranden, vil I følge mit Raad, saa lad os gjøre Tømmer, Floder, som kan bære os, og naar de ere færdige, vil vi lade dem blive ved Søe-Kanten, indtil vi finde det for nodig at betjene os af dem. Imidlertid vil vi fore det i Verk, jeg i Dag har foreslaget, at frie os fra Kiempens Haand. Gaaer det os lykkelig af, saa vil vi blive her, indtil der kommer et Skib seilendes forbi, som kan føre os bort

bort fra
forset
floder,
jeg, at
det, a
lende
langt bi
denne
get tve
blev su
floder

igien,
maatte
tærede
hvorlet

lagde
snart
ni af
Brad
og sto
brænd

aarsag
en H

(*)

bort fra denne uløselige De, men skulde vores
 Forsæt slaae os feil vil vi i en Hast gribe til vores
 Sloder, og sette ud ad Søen til. Vel tilstaaer
 jeg, at vi setter os i Fare at miste Livet, ved
 det, at vi vover os ud paa det brusende og vels-
 lende Hav: Alene skal vi omkomme, saa er det
 langt bedre, at lade os begrave udi Søen, end i
 denne Tyrans Indvolde, der allerede har opslu-
 get tvende af vore Kammerater. Min Mening
 blev sunden for god af dem alle, og vi byggede
 Sloder, som kunde føre hver tre Mand.

Imod Alsten vente vi os tilbage til Pallatset
 igien, og Kiempen kom kort derefter tilbage, og
 maatte vi atter med Smerte see paa, at han for-
 tærede en af vore Kammerater. Men horer nu!
 hvorledes vi hevnedes os paa hans Grumhed.

Efter at han havde fuldendit sit Maaltid,
 lagde han sig ned paa Ryggen at sove. (*) Saa
 snart vi horte hannen efter Sædvane snorke, tog
 ni af de modigste iblant os, og jeg, hver sit
 Bradspid, gjorde Spitsene gloende udi Jlden,
 og stødte ham dem saa haart i hans Die, at vi
 brændte det reent ud, og gjorde ham blind.

Den Smerte, han der udaf fandt, for-
 aarsagede ham en skrekkelig Brollen, han stod i
 en Hast op, strakte Hænderne ud paa alle Sids-
 der,

Ua 5

(*) Det er troliq, at den Arabiske Nutur haver
 taget denne Fabel af Homeri Odyssea.

der, at gribe og opofre os i sin Grumhed. Aleneste vi havde Tid at undvige ham, og lagge os hen paa saadan et Sted, hvor han ikke kunde træde os under Fødder. Han travede endelig saa længe, indtil han fandt Døren. Og gik ud deraf med forskrekkelig Hyl og Skrigen.

Denne Nat taledes Scheherazade intet videre, men den næstfølgende begyndte hun sin Historien igien saaledes:

Den Sex og Halvfierdiefindstivende Nat.

Vi ginge efter ham ud af Palladset, sagde Sindbad, og forføiede os ned til Strandkanten, hvor vores Floder laae, skød dem strax ud i Bandet, og ventede saa efter Dagens Komme, for at begive os der ud paa, i fald vi skulde blive overfaldne af flere stemme Frolde. Aleneste vi haabede, at dersom han ikke kom, naar Solen var opstanden, og vi ikke mere horte hans Hyl, som vi endnu immerfort kunde fornemme, da skulde det være Tegn til hans Død, og i saadan Fald besluttede vi at blive paa Den, og ikke vove os ud paa Floderne. Men neppe begyndte Dagen at bryde frem, før rend vi saae vores græsselige Fiende ankomme, i Folgeskab af tvende store Riser, snart ligesaa høie som han selv, hvilke ledte ham imellem sig

og ma
Stran

men fi
beste
Riser

Stene

paa G

at alle

gik i

Menn

skabs

komme

deres

paafø

sende

for

Morg

drevn

Glæ

tiende

Ede

ved

der

Pal

hos

Str

Gl

og mange andre. som løbe for an, ned imod
Stranden.

Vi betænkte os ikke længe ved dette Diesyn,
men flygtede ud paa vore Floder, og roede det
beste vi kunde, at komme langt ud fra Landet,
Niserne, da de dette saae, forsynede sig med
Stene, løb ned til Havet, ginge ud, til midt
paa Livet, og kydede saa mange Stene paa os,
at alle Floder, undtagen den eneste, jeg var paa,
gik i Stykker, og alle derpaa sig befindende
Mennesker druknede. Jeg og mine tvende Sels-
kabs-Brodre vare formedelst vores flittige Roen
komne længst ud i Søen, og saaledes befriet fra
deres Steen-Kast, men bleve denne Dag og
paafølgende Nat saaledes vmdrevne af de bru-
sende Bølger, at vi hvert Dieblif maatte frygte
for Døden, i denne vores Skiebnes Uvished.
Morgenen derefter vare vi saa lykkelige, at blive
drevne op paa en Ø, hvorhen vi med største
Glæde forsoiede os, og fandt herlige Fruget, som
tiente os til at faae vores forlorne Kræfter igien.

Vi vare imod Aften faldne i Søvn ved
Søe-Bredden, men bleve strax igien opvaagnede
ved en Kasten, som en Slange forarsagede,
der krøb omkring, og var saa lang som et
Palme-Træ hoi. Denne befandt sig saa nær
hos os, at hun uagtet, al Strigen og al den
Styrke han anvendte, at glide sig løs, fra
Slangen, opslugede en af mine Kammerater.
Derz

Grumhed.
og legge
ikke kun
de endelig
Dg gif
Strigen.

de intet
hun sig

livende

sagde,
Strand
dem strax
Dagens
i fald vi
Frolde.
ikke kom,
ere horte
rt kunde
til hans
at blive
Floderne.
em, for
omme, i
t ligesaa
nem sig,
og

Den anden, og jeg, toge Flugten, og hørte, endskjønt vi vare langt derfra, et stort Bulder, hvoraf vi sluttede, at Slangen igjen maatte udspye det nylig opsluete Menneske. Blevet vi og saaledes Morgenen derefter befandt, med Smerte at forholde sig. O Himmel! raabte jeg den Gang, hvilke Ulykker ere vi ikke underkastede? I Gaar glædte vi os, at have reddet vores Liv fra den grumme Rises Sønder, og de stolte Bands, Bolger, og nu see vi en Fare for Dine, som er ikke mindre befrygtelig. I det vi spatserede omkring, saae vi et meget høit Træ, i hvilket vi besluttede for Sikkerheds Skyld næstfølgende Nat at opholde os, da vi først spisede af de fundne Frugter, steg saa op i Træet, og hørte kort derefter Slangen ankomme med stor Vislen. Hun reiste sig op imod Stammen af Træet, og som hun først antraf min Kammerat, der sad noget nedrigere, end jeg, slugede hun ham i et Dieblif, og krøb saa bort igjen.

Jeg blev siddendes i Træet indtil den lyse Dag, steg saa, mere død end levendes, ned paa Jorden, saasom jeg ikke kunde vente mig anden Skiebne, og i disse Tanker gik jeg ganske skrekkesfuld ned til Stranden, for at styrte mig i Havet. Men som Livet er kiert, og man gierne stræber at redde det, det længste man kan, imodstod jeg denne Fortvivlelsses Drift, og bes

falte
Skie

Corne
man
derin
denne
der i
havd

se.
lob
føge
det
Nat
Nat
gens
jeg
jeg
jeg

beid
hun
dre
end
steeg
dre
Sp

valte mig Himmelen i Bold, at raade for min Skiebne.

Jeg samlede derpaa mange tørre Riis, Torne og Brænde, Stikker tilsammen, gjorde mange Bundter deraf, og skandsede mig inde dermed runden omkring Træet, og havde gjort denne Skandse saa høi, at jeg kunde skiule mig der inden for, og trostede mig selv, at jeg ikke havde forsonnet nogen Ting, til mit Livs Frelse.

Slangen tøvede ikke længe, men kom, og løb runden omkring min giorte Skandse, for at søge Hul, at komme ind til at sluges mig, men det slog hende fejl; Thi ihvorvel hun, som en Kat der lurar paa en Muus, stræbte den ganske Nat, at gribe mig, maatte hun dog ved Dagens Ankomst vige bort, og forlade mig, men jeg tørde ikke gaae ud af min Skandse, forend jeg saa Solen skinne høit paa Himmelen, da jeg vidste mig at være sikker.

Jeg fandt mig saa udmattet af dette Arbejde, og saa forstreckt over den megen Gift, hun havde spyet fra sig, saa det syntes mig bedre, saa godt først som sidst, selv at søge Døden, end længere at leve i saadan affkøelig Frygt. Jeg steg derfor ned af Træet, og løb, uden at erindre mig mit forrige Dags gode Forsæt, i fuld Spring ned til Havet, at styrte mig der udi.

og hørte, t Bulder, ien maatte reen, hvilt befandt, Himmel! ere vi ikke, at have s Tænder, see vi en defrygtelig, i et meget Sikkerheds os, da vi g saa op i ankomme op imod est antraf here, end Krøb saa

den lyse ides, ned ente mig eg ganske rte mig i an gierne an kan, og bes fal

Efter disse Ord, holdt Scheherazade, saasom hun blev Dagen vaer, op at tale, men den efterfølgende Nat begyndte hun Historien igien saaledes, sigende til Sultanen:

Den Syv og Halvfierdiesindstyvende Nat.

Allernaadigste Herra! I det Sindbad satte sin Fortælling, sagde han, men melen blev bevæget over min fortvblede Glendighed; Thi jeg blev et Skib vaer noget langt paa Søen, skreeg derfor af alle mine Kræfter, det høieste jeg kunde, og viftede med mit hvide hvide Klæde, at man skulde desbedre see mig. Skibsfolkene bleve mig ogsaa vaer, og Capitainen sendte mig en Jolle til Land at afhente mig. Da jeg kom om Borde, spurdte Mænd og Baadsfolk mig ad med stor Begierlighed, ved hvad for en Hændelse jeg var kommen op paa denne De, og da jeg havde fortalt dem den ganske Sammenhæng, sagde de iblant dem, at de ofte tilforn havde hørt tale om disse Riser paa denne De, at de aad Mennesker, og at Slangerne skjulte sig om Dagen paa borgene Steder, og om Natten kom de frem at giøre Folk Skade, naar der fandtes nogen. Efter at de nu havde givet mig deres Glæde over Fiende, over at see mig befriet fra saa mange Farligheder, og vel kunde tænke, jeg havde Spise nodig, gave de mig af deres beste Mad, og

eg Sø
vare p
forære

Søen
til den
Erre,
lob vi
Kiobn
udstib
Imid
mig,
Rahr
hørt
med
jeg set
om jeg
derfor
komn
viiste
haab
dem
I est
Jeg
hed t
derril
med
da h
regne
faler

og Capitainen, da han saae at mine Klæder
vare pialtede og revne, var saa Gavnild, at
forære mig en Klædning af sine.

I lang Tid seilede vi altsaa omkring i
Soen, besøgte mange Der, og komme endelig
til den De Salabat, hvorfra man faaer Sandel-
Træ, som bliver meget brugt til Lægedom, der
løb vi ind i Havnen, og lagde os for Anker.
Kjøbmændene begyndte, at lade deres Bahre
udskibe, for samme enten at sælge eller forbytte.
Imidlertid dette skede, raabte Capitainen paa
mig, og sagde: Hor Broder! Jeg har nogle
Bahre til overs i mit Skib, som tilforn har
hort en Kiebmand til, der nogen Tid har faret
med mig: Efterdi den samme er nu død, saa vil
jeg sælge dem: Til jeg kan giøre hans Arvinger,
om jeg nogen af dem skulde antrefte, Regenskab
derfor: Bahrene han talte om, vare allerede
komne oven paa Skibs Deffet, hvilke han
viiste mig, sigende: See! her er Bahrene, jeg
haaber, I tager jer den U-mage paa, at sælge
dem paa mine vegne, og med det For-Ord, at
I efter Billighed skal faae eders Møie betalt.
Jeg takkede ham, at han vilde give mig Leilig-
hed til at fortiene noget, og gav min Billig-
dertil. Skibs-Skriveren tegnede alle Pakkerne
med Kjøbmændenes Navne, som de tilhorte, og
da han spurde, under hvad Navn han skulde
tegne og indskrive de Bahre, mig var bleven be-
falet at sælge, svarede Capitainen: Under Sinds-
had

derazade,
men den
orien igjen

Indstis

had fort
nen Him
e Glendigt
langt ude
Kræfter
mit Tur
see mig.
og Car
it afhende
edte Kjøb
de Begier
var kom
de fortalt
de Gløste
ret tale om
Mennesker
n paa fors
de frem at
es nogen.
Glæde til
aa mange
jeg havde
este Mad,
og

had den Søe: Erfarnes Navn. Jeg kunde ikke uden Bevægelse høre mig nævne, og i det jeg nøie beiskuede Capitainen, kiendte jeg ham for den, der havde forladt mig paa Den paa min anden Reise, da jeg ved en liden Bæk var falden i Søne, og uden at vente eller søge efter mig, var gaaen til Seils fra Den, jeg kunde i Begyndelsen ikke komme til mig selv igien, saa forandret var han blevet for mine Dine i den Tid, jeg ikke havde seet hannem.

Han paa sin Side, der holdt mig for at være død, tør man ikke undre paa, at han ei kiendte mig: Herr Capitain, sagde jeg til ham, den Kiobmand, der eiede disse Pakker, kaldede han sig Sindbad? Ja! svarede han, saaledes var hans Navn: Han havde hiemme i Bagdad, og gif om Borde hos mig i Bassora: En Dag som vi steg i Land paa en liden De, at frist Band, veed jeg ikke, hvorledes det sig, enten af Uagtsomhed, eller om jeg vidste, om han var med de andre kommet om Borde igien, at jeg gif til Seils: Kiobmændene saa vel som jeg savnede ham ikke. førend fire Timers Forløb, da det formedelst den gode Wind, vi havde, var umueligt, at vende bage og afhendte ham igien. Holder I hannem da vist for at være død? spurgte jeg. ganske vist, svarede han: Nu vel da! sagde jeg: Lukker da eders Dine op, og kiender jeg er den Sindbad, I forlod paa den

anden, der var skicket som en Cameel. Endelig
 efter lang Skibsfart landede jeg til Bassora
 igien, og derfra reiste jeg til Bagdad med saa
 stor Rigdom, at jeg ikke selv kiendte dens
 Mængde, gav de Fattige en anseelig Deel, og
 formerede min tilforn erlangede Eiendom
 endnu mere Jordegods.

Sindbad sluttede hermed sin Historie,
 forærede Sindbad endnu andre hundrede Ze-
 quiner, og indbød ham til Maaltid igien, den
 anden Dag, for at høre hans fjerde Reises
 Beskrivelse. Sindbad og det ganske Selskab
 ginge da hver hjem til sit, og efter at de den
 følgende Dag igien sig havde indfundet, be-
 gyndte Sindbad efter Middags Maaltidens
 Ende saaledes igien at fortælle:

Historie

Om

Den Søe = Erfarne Sindbads Fjerde Reise.

Den Tids Fordriv, Enstighed, og Fornøielse,
 jeg efter min tredie Reises Fuldbyrdigelise
 nød, vare ikke krafftige nok at holde mig fra flere
 Reiser at giøre. Jeg lod mig endnu forlyste,
 at drive Riobmandskab, og beskue nye Sager,
 gjorde Anstalt til min Handtering, og reiste bort,
 efter at jeg først til behorige Steder havde overs-
 seet.

I. Endelig
til Balsora
ad med saa
fendte dens
Deel, og
endom med

Historie,
andrede Bes
igien, den
erde Reisens
ske Selskab
at de den
andet, her
Maaltidens

Sindbads

Fornoielle,
aldbyrdigelig
mig fra flere
nu forlyste,
nye Sager,
reiste bort,
havde over
stille

fikket en stor Deel gode afstreffende Bahre.
Jeg tog min Bei til Persien, vandrede igiennem
mange Provintser, og kom endelig til en Havn,
hvor jeg gik til Skibs. Vi ginge under Seil,
og havde allerede berørt mange orientalske Jus-
suler, som vi en Dag blev overfalden af en
haard Vind saa Capitainen blev nødt til, at lade
Seilene stryge, og giøre alle nødvendige Anstalt-
ter, at forekomme den truende Fare. Aleneste
at vor Forsigtighed var omsonst: Seilaken løb
ikke vel af: Seilene reves udi Hundrede Stykker,
og Skibet, som ikke længere kunde styres, gik
paa grunde og sloges i sønder, saa at de fleste
af Riobmændene og Baads-Folket druknede, og
Ladningen sank til Bunde.

Saa vidt kom Scheherazade, da hun saae
Dagen skinne, taug derfor stille, Schahriar
stod op. Den efterfølgende Nat begyndte hun
atter igien saaledes:

Den Ni og Halvfierdiesindstivende Nat.

Jeg havde den Lykke, foer Sindbad fort tillige
med nogle af de overblevne at holde mig fast
ved en Planke, og bleve vi alle af Strømmen
drevne op imod en for os liggende De, hvor vi
fandt Frugter, og skiont rindendes Vand som
flente os til at samle gode Kræfter igien, forbleve
ogsaa Natten over paa samme Sted, hvor vi

vare opkastede, i Nødsighed, uden at kunde fatte en Slutning, hvad vi skulde gribe til, saa forrigfulde og fortabte vare vi i Sindet over Banlykke. Den følgende Morgaen, da Solen stod op, gik vi bedre ind paa Den, og Huse for os, hvor vi kom hen.

Med Ankomsten bleve vi strax omringede af et stort Tal sorte Folk, som bemægtigede sig vore Personer, deelte os imellem sig, og førte os ind i deres Boliger.

Fem af mine Kamerater og jeg bleve i et Huus tillige henbragte, man lod os strax sidde ned, og betiente os med et vis slags Krydder, hvorf de ved Tegn bøde os at æde. Kamerater, som ikke gav Ngt paa, at de bad os spise, aad selv intet deraf, men ikkun paa, at stille deres Hunger, spisede af denne Næt. Jeg paa min Side, som rede for Uraad, vilde ikke engang smage det, befandt mig vel derved; Thi lidet derefter fode jeg, at de bleve forrykte i Hovederne, de vidste ikke hvad de sagde, naar de med mig.

Siden bar man for os Riis tillavet Cocos Ollie, hvorf mine Kammerater, ingen Forstand mere havde, aade med Begierlighed. Jeg spisede vel og deraf, ikkun ganske lidet. De Sorte havde i

delsen
forst
velse,
og N
siden
bestu
hvilk
ikke
havde
havde
slutte
var.
æde
Jeg
mig
D
lor,
man
Den
at g
flug
baer
Kra
men
snar
uden
vare
foren
diere

at Kunde fatte
 2 til, saa for
 det over vores
 n, da Solen
 en, og fandt
 r omringede af
 uigede sig vore
 g forte os ind
 jeg bleve i et
 os strax fode
 Slags Krydder/
 æde.
 , at de, som
 , men tænkte
 , spisede ivrig
 de, som fryg-
 smage det, og
 t derefter mere
 ovenderne, saa
 aar de talte
 s tillavet med
 merater, som
 de med storke
 g deraf, men
 vde i Begynde

den gav os disse Krydder, at forrykke vores
 Forstand med, og derved betage os den Bedre-
 velse, vores tunde Skiebne kunde foraarsage os,
 og Nisen satte de for os, at fæde os med; Thi
 siden de vare Menneſke: Vedere, saa havde de
 besluttet at spise os, naar vi vare blevne fæde,
 hvilket og vederfores mine Kammerater, som
 ikke kunde kiende deres Ulykke selv, saasom de
 havde mist deres Forstand. Jeg, som endnu
 havde beholdet min, kan de gode Herrer vel
 slutte, blev i Steden for fæd, magere, end jeg
 var. Den Dods-Ångest, der uophørlig plaa-
 gede mig, forvandlede al min Mad til Forgift.
 Jeg faldt i en fortærende Svaghed, som kom
 mig meget til Nytte; Thi de Corte opsaatte mit
 Død, til en anden Tid, fordi de fandt mig saa
 tør, syg og Skind mager.

Imidlertid havde jeg megen Frihed, og
 gav snart ikke Ngt paa mine Gjerninger:
 Denne Frihed gav mig Anledning til en Dag
 at gaae bort fra de Cortes Huse, og tage
 Flugten: En gammel Mand, som blev mig
 baer, og tvilede paa mit Forsæt, raabte af alle
 Kræfter, at jeg skulde komme tilbage igien,
 men jeg fordoblede mine Skrit, og slap hannem
 snart udaf Diesynet. Den Gang var ingen
 uden den gamle Mand hjemme, de andre Corte
 vare udgangne, og skulde ikke komme igien
 forend imod Åsteningen, hvilket de ofte pleiede at
 gjøre.

Saasom jeg nu var forsikret derom, at
 B b 3 det

Det ikke var mere Tid, at løbe efter mig, naar de min Flugt skulde faae at vide, saa vandrede jeg ind til ud paa Matten, og holdt mig længere op, end jeg kunde hvile lidet, og imens jeg spisede noget af den Proviant, jeg havde med mig; Men jeg gav mig strax til Veis igien, og skuede alle de Steder, hvor jeg meente der var Folk, og levede imidlertid af Cocos, Rødder, som tiende mig baade til Føde og Drikke. Den ottende Dag kom jeg ned til Stranden, og fandt der for mig hvide Folk, der vare i Verden med at indsamle Peber, som vorte der i Overflodighed. Jeg holdt deres Forretning for et got Tegn, og tog ingen Betænkning at gaae nærmere til dem.

Scheherazade taledede intet mere denne Nat, men den efterfølgende blev hun ved med den samme Død:

Den Firesindstivende Nat.

De Folk, som indsamlede Peber, blev Sindsbad ved at sige, kom strax til mig: og spurde mig paa Arabisk, hvem jeg var, og jeg agtede mig hen! Jeg fuld af Blæde, og hørt dem tale som jeg selv, fornøiede deres Nysgierighed af Hiertet, og fortalte dem alle Ting, hvorledes jeg var geraaden i de Sortes Hænder. Men disse Sorte, svarede de mig, æder de Mennesker, hvorledes er I da undgaaet deres Tænder?

der? Jeg gav dem rigtig Bæfked derpaa, og de forundrede sig derover.

Jeg blev hos dem, indtil de havde indsamlet saa meget Peber, som de forlangede, derpaa toge de mig med sig ud paa deres Skib, begavede sig hen paa en anden De, som de vare komne fra, og stillede mig for deres Konge, som en meget naadig Første: Han havde den Taalmodigbed, at anhøre alle mine Eventyrer, over hvilke han forundrede sig høilig, lod mig derefter give Klæder, og befalede at bære Omsorg for mig.

Den Insul, hvorpaa jeg mig da befandt, var meget folkerig, og i Overflødighed forsynet med allehaande Ting, og i Staden, hvor Kongen boede, drev man en stor Handel. Denne angennemme Tilflugt begyndte at trøste mig over min Ulykke, og den Naade, denne tappere Prinds beviste mig, gjorde mig og fuldfommen fornøiet. Virkelig stod ingen i større Naade hos ham, end jeg, og folgelig var ingen til Hove, eller i Byen, der jo søgte Leilighed at gjøre mig Tjeneste, og i saa Naade blev jeg mere anseet som en Landets Indfødde, end holdet for en Fremmed.

Jeg blev en Sag vaer i Landet, som kom mig ret selfom for, enhver, ja endog Kongen selv, reed deres Heste uden Tømme og Stig-Bøile. Dette gav mig Anledning en Dag at bruge den

e mig, naar
aa vandred
ldt mig ifft
t, og imens
ig havde hos
is igien, og
ate der boede
as, Nodder,
rikke. Den
tranden, og
vare i Bæf
der i Over
tning for et
ting at gane

e denne Nat
ed med disse

Nat.

blev Sinter
til mig: og
dar, og hvor
æde, at hør
res Nyssgier
n alle Ting
tes Hænder
der de Mær
deres Tælle
der

Frihed, og spørge ham ad, hvi hans Majestæt
 ikke betiente sig af denne Magelighed? Han ^{sva-}
 rede mig, at slikt vidste man i hans Rige ikke
 af at sige. Jeg forsoiede mig derpaa strax hen
 til en Haandverks-Mand, og lod efter et
 Mynster, jeg forestillede ham, en Sadelbom
 forfærdige, trakte den selv over med Leder,
 skoppede den ud med Haar, og pyntede den med
 Guld-Snorer, gif saa hen til en Kleinsmid-
 som maatte efter foreviste Form gjøre mig et
 Bidsel, og et par Stig-Boiler.

Da nu alle Ting vare færdige, overleverede
 jeg dem til Kongen, og prøvede dem paa en af
 hans Heste. Kongen satte sig op, var særdeles
 fornøiet over dette Vaasund, saa at han med
 mange Foræringer gav mig sin Glæde tilkiende.
 Jeg kunde ikke undslaae mig fra, at gjøre man-
 ge Sædler til alle hans Ministres, og alle for-
 nemme Officiers ved Hoffet, hvilke alle for-
 mig store Foræringer, saa at jeg i en Hast sam-
 lede stor Rigdom. Forfærdigede endnu mange
 flere til de Fornemste i Staden, hvilket bragte
 mig stor Ære tilveie iblant Folk, og gjorde mig
 berømt hos hver Mand.

Saaom jeg nu flittig opvartede Kongen,
 sagde han til mig en Dag: Sindbad! jeg elsker
 dig, og ved, at alle mine Undersaatter, som jeg
 fiender, ere dig bevaagne: Jeg har en Bøn at
 gjøre til dig, og den maa du vide mig.
 Naar
 dig

digste
 boort
 har
 vil gi
 forn
 og i
 terdi
 saa
 rig
 Sta
 hos
 god
 forn
 dog
 vend
 set
 afve

i m
 Sur
 var
 til
 jeg
 jeg
 Ach
 Na
 en
 dre
 end
 B

digste Herre! svarede jeg, der er ingen Ting, hvortil jeg jo er bereed, at bevise mig lydig, de har fuldkommen Magt at befale over mig. Jeg vil gifte dig her, svarede Kongen, paa det at du formædelst dette Baand stedse kan blive hos mig, og ikke mere vende om til dit Fæderneland. Efterterdi jeg nu ikke torde imodsette mig hans Villie, saa gav han mig en adelia, deilig, forstandig og rig Dame ved Hoffet, til Kone. Efter Bryllups Statsen var overstanden oprettede jeg min Bolig hos hende, og levede nogen Tid hen med hende i god Fortrolighed, men var dog ikke aldeles vel fornøiet med min Stand; Thi mit Forset var dog altid, ved første Leilighed, at viske bort, og vende tilbage til Bagdad igien, fra hvilket Forset dette mit Giftermaal end ikke kunde giøre mig afvending.

Imedens jeg nu stedse nærrede disse Tanker i mit Bryst: hendte det sig, at min Naboes Hustru blev syg og døde. Eftersom nu han var min meget fortrolige gode Ven, gif jeg hen til ham, for at trøste ham i hans Sorg, og da jeg fandt ham i alleryderste Bedrøvelse, sagde jeg: Himlen opholde og give eder et langt Liv! Ach! svarte han: Hvorledes vil I erhverve mig den Naade, som I onsker: Jeg som har dog ikkun en Time tilbage at leve udi! Ei! raabte jeg, besdrøver eder ikke saa meget: Jeg haaber, at vi endnu i lang Tid skal leve sammen som gode Venner. Jeg onsker eder, gav han til Gien-

svær, et langt Liv, men med mig er det reent ude,
 og I skal vide, at jeg i Daa bliver begravet med
 min Kone. Det er en Skif, som vores For-
 fædre have indført her i Riget, og holder høit i
 Algt. Den overlevende Mand bliver levende be-
 gravet med den afdøde Kone, og hun ligeledes
 med den afdøde Mand. Ingen Ting fandt ved-
 de mig, men alle bør at være Loven underdanige.

Imidlertid, mens han fortalte mig
 denne afskyelige Gierning, for hvilken jeg høilig
 forskrekkes, komme alle Husets Slegt, Ven-
 ner, og Naboer tilsammen, at bivaane Ligbe-
 giengelsen. Man klædte Liget i de kostbareste
 Klæder, Juveler og de beste Prydelser, laade
 hende i en Kiste og bar hende bort, da Manden
 med andet Folgeskab fulgte hans Kones Lig.
 Man tog Beien hen til et høit Bierg, hvor man
 veltede en stor Steen til Side, som laae oven
 paa en dyb Hule, og hidsede Liget derned. Her
 paa omfavnede Manden alle sine Venner og
 Slæatinge, og lod sig uden Modstand med en
 Krukke Vand og syv smaae Brod legge ligeledes
 i en Kiste, og paa samme Maade nedhidsede i
 Graven. Bierget strakte sig langt ud ved
 Grændserne af Havet, og Hulen var meget dyb,
 og efter at al Ceremonien var til Ende, veltede
 man Stenen paa Hullet igien.

Det gøres ikke nodig, mine Herrer, at
 fortælle, det jeg selv var et bedrøvet Vidne til
 dens

denne Lig-Begiengelse. Alle tilstede værende syntes at være uden al Medlidenhed, fordi de vare vant, til at see saadant ofte. Jeg kunde ikke efterlade, at sige Kongen mine Tanker herom: Allernaadigste Herre, sagde jeg, jeg kan ikke noksom forundre mig over denne selvsumme Sædvane, man har her i Riget at begrave de Levende tillige med de Døde. Jeg har meget vel reist, og haft Omgængelse med alle slags Folk, men aldrig hørt tale om saadan græffelig Lov. Hvad vil du sige? Sindbad! svarede Kongen: Det er en almindelig Lov, og jeg selv bør, om min Dronning dør førend jeg, begraves med hende; Men allernaadigste Herre, sagde jeg, tør jeg spørge deres Majestet, om ogsaa Fremmede ere pligtige til at underkaste sig denne Skik? Bisselig svarte Kongen, og loe ad mit Spørgsmaal, ingen er udeluft, naar de have gift sig her paa Den. Jeg gik herpaa ganske bedrøvet hjem til mit Hus, den Frygt jeg havde, at min Kone skulde døe først, gjorde mig mange smertelige Tanker. Men hvad Raad? Jeg maatte med Taalmodighed overgive mig, og overlade mig Himmelens Villie. Ikke desmindre forstregedes jeg over den allermindste Upasselighed, min Kone kunde overfalde. Men o Himmel! hvor Hiertes Angest blev jeg ikke, da hun kort derefter blev virkelig syg og døde.

reent ude,
raber med
res Fort
det høit i
vende be
ligeledes
and red
erdanige.

ste mig
jeg høilig
, Ven
de Ligber
stbareste
, laade
anden
tes Lig;
bor man
rae oven
. Hers
nner og
med en
ligeledes
edhidse i
ud ved
get dyb,
veltede

er, at
tidne til
dens

Med disse Ord besluttede Scheherazade sin Tale, og den næstfølgende Nat begyndte hun saaledes igjen:

Den En og Firesindstivende Nat.

Overveier nu min Smerte! blev Sindbad ved at sige, at blive levendes begravet, syntes ligesaa jammerlig en Død for mig, som blive opvædt af Mennesker. Imidlertid maatte jeg dog deran: Kongen selv med sit ganske Hof vilde gjøre mig den Ære at ledsage mig til mit Pine-Sted, og de Fornemste ud af Staden vilde alle bivaane min Begravelse.

Da alle Ting vare nu færdige, lagde man min Kones Lig, iført hendes bedste Klæder og Prydelse, ned i en Kiste, og gik fort med hende. Jeg, som den anden Person i denne jammerlige Tragedie, maatte følge efter, havende Dinene fulde af Graad, og bejamrede min Ulykke. Forend vi kom til Bierget, tænkte jeg at gjøre et Forsøg hos Tilskuerne, vendte mig først til Kongen, dernæst til alle Omkringstaaende, og efterat jeg havde bukket mig dybt ned til Jorden for dem alle, og kysset deres Klæders Som, bad jeg dem, at have en Medlidenhed med mig. Betænker! sagde jeg, at jeg er en Fremmed, der ikke er saa streng en Lov underkast, og har
en

en anden (*) Kone og Børn hjemme i mit eget Land. Ingen lod sig bevæge af denne min klagselige Begiering, men hastede derimod, at hidse min Kones Lig ned i Graven, og et Diebstæk derefter sendte man mig ligeledes ned med en Krakke fuld af Vand og syv Brød i en anden aaben Kiste. Da nu denne bedrøvelige Gierning var fuldbragt, lagde man, uanseet mit jammerlige Skrig og Raab, Stenen for Hullet igien.

Jeg var neppe kommet ned til Bonden paa Graven, førend jeg ved et Skin af Dagen, som faldt oven ned fra, betragtede denne underjordiske Steds Beskaffenhed. Det var en meget vidt Grotte, trediesindstive Alen dyb. Jeg fornemte strax en ulidelig slem Stank, af de mange der omkring liggende døde Kropper, og lurede, om jeg ikke kunde høre nogen af de Sidste der var nedkomne, enten at stønne, eller opgive sin Aand. Ikke desmindre krøb jeg gesvindt ud af min Kiste, gik langt fra de døde Kropper, holdt for min Næse, faldt ned paa Jorden, og græd bittere Taarer over min jammerfulde Tilstand: sigende: Det er sandt! Himmelen raader for vores Lykke og Skiebne, men o elendige og arme Sindbad! er det ikke din egen Skyld, at du nu maa døe saa forunderlig en Død? Ach! at du var omkommet i de mans

(*) Sindbad var en Mahomedaner, og disse have mange Koner.

berazade
mdte han

nde

Sindbad
begravet
ig, som
d maatte
nske Hof
til mit
den vilde

de man
læder og
d hende.
ammerlige
Dinene
Ulykke.
at gøre
først til
nde, og
Jorden
Som,
ted mig.
emmed,
og har
en

mange Skibs = Farer du har undgaaet, saa havde du ikke paa saadan langsom, og efter alle Omstændigheder forskreffelig Maade bragt om Livet, men formedelst din egen rigthed er du geraaden i denne Ulykke: Ulyksalige! hvi blev du ikke heller hjemme, du kunde have levet i Rolighed, og nydt terne af din Nøie og Arbeide?

Med saadanne unyttige Klagenmaal opfyldte jeg den ganske Grotte, slog og bankede mig af Raserie og Fortvivlelse for Hoved og Bryst, og lod mig ganske indtage af mine Tanker; Men maa dog derhos tilstaae, at elendig som jeg var, jeg dog i Steden for mig død, fandt en inderlig Lust hos mig til som opmuntrede mig tit, at forlange mit Jeg greb omkring mig med forstoppet Næse, tog Brødet, man havde givet mig med, spiste deraf.

Omendstønt der var ganske mørk, man neppe kunde forskielle Matten fra saavlede jeg dog hen i Mørke til min igien, og det kom mig for, som Graven var opfyldt med saamange Liig som mig Begyndelsen. Jeg levede i nogle Dage af Brod og Vand, og da det endelig var holdt jeg mig bereed til at døe.

Scheherazade holdt med disse Ord op at tale, og den følgende Nat begyndte hun saaledes igien:

Den To og Firesindstivende Nat.

Jeg ventede ikke efter mere, blev Sindbad ved, end den Kummerfulde Død, som jeg i det samme hørte, at Stenen paa Graven oven til blev afvækket, og man hidsede en død Mand ned med et levende Fruentimmer. Det er naturligt, i den yderste Elendighed og Nød at gribe til de nærmeste Raad. Jeg nærmede mig hen til Steden, hvor denne Kones Kiste skulde komme til at staae, og da jeg formerkede, at Graven igien var tillukket, gav jeg denne Ulyksalige to eller tre stærke Slag for Hovedet med et stærkt Dødninge-Been, at hun blev fortumlet og døde: Men som jeg ikke havde begaaet denne umenneskelige Gierning af anden Aarsag, end for at bemægtige mig hendes Brød og Vand, saa bekom jeg ogsaa paa den Maade Levners Midler paa nogle Dages Tid. Imod Eiden, som det begyndte at gaae paa Grunde, begrov man atter igien en død Kone og levende Mand, hvilken jeg ligeledes ihjelslog, og som til min Lykke en Art Pest da regierede i Staden, fattedes jeg intet til Livets Ophold, i det jeg stedse øvede samme Gierning.

aet, saa
efter alle
bleven
jen Giers
ke: Uch
me, hvor
dt Fruge

I opfyldte
e mig selv
g Bryst
rrigfulde
at saa
at omke
at lever
mit Liv
æse, og
ned, og

saa at
Dagen
min Kiste
var ikke
syntes i
af mit
fortæret

Scheher

En

En Dag, som jeg saaledes havde benyttet en Kone, hørte jeg noget gaae og snue, jeg løb de mig hen til den Side, hvor Masket kom fra, og da jeg kom nærmere dertil hørte jeg alt stærkere at blæse, og det kom mig for, som det gjorde for nogen. Jeg efterfulgte denne Skygge, undertiden stod stille, men undertiden, naar den igjen løb, tog stærkere til at puste jo nærmere jeg kom det; jeg forfulgte det endnu længere, og vandrede saa vidt, indtil jeg endelig saae et Punkt som en Stjerne skinne, blev alt saa ved at gaae længere frem imod dette Skin, som undertiden blev borte for mig, men jeg dog alt fandt det igjen, og blev til sidst vaer, at det skinnede ned igiennem et Hul paa Klippen, og var temmelig stort til at klybe ud af:

Efter denne Aabenbaring blev jeg staaendes noget stille, for at tage lidet Luft igjen, efter den stærke Bevægelse jeg havde haft, hastede siden nærmere til Hullet, krob der igiennem, og befandt mig da ved Strand, Bredden. Jeg var lettelig forestille eder min overvættes Glæde, den var saa stor, at jeg havde Nød ved, at overtale mig selv til at troe, det ikke var Indbildninger. Men da jeg endelig sankede mine Tanker sammen, og noie overveiede det, kunde jeg let begribe, at den Ting, jeg havde hørt snue, var saa ivrig forfuldt, maatte have været et Havdyr, der havde Bane, at gaae ned i Graven.

og nære sig af de der liggende mange døde Kroppe.

Jeg betraatede Bierget, og merkede, at der laae imellem Byen og Søen, 'og ingen Vej var at finde enten til eller fra nogen af Stederne, saasom Klippen var saa steil, at den af Naturen var ubestigelig. Jeg faldt ned paa mine Knæ, ved Strand-Kanten, takkede Himelmelen for denne beviste Naade til min Frelse, og gik ned i Graven igien, at hente mig noget Brød og Vand, hvilket jeg da ved den klare Dags Lys spisede med større Fornøielse, end jeg nogen Tid havde gjort i den mørke Hule.

Jeg gik endnu en Gang ned i Graven, og samlede alle de Diamanter, Rubiner, Perler, Guld, Arm, Baand, og andre kostbare Ting tilfammen, som jeg var god for at kunde finde i mørke under min Haand, og bar det ud til Søe-Kanten, gjorde mange Pakker derudaf, bandt dem ziirlig tilfammen med de Strikker, der fandtes nok af i Graven, som man havde brugt til at hidse Ligkister ned med, lod disse Pakker blive liggendes ved Søe-Bredden, og ventede efter god Leilighed, ikke frygtende, at Regnen skulde gjøre dem Skade; Thi det var da midt om Sommers Tide. Efter to eller tre Dages Forlob saae jeg et Skib, der løb ud af Havnen, og seilede mig forbi. Jeg gav Tegn fra mig med mit Turbans-Klæde, og raabte af E. en M. I. B.

de betraatede
te, jeg lister
er kom fra
ey alt fra
n det færd
fygge, der
, naar det
tærmere jeg
ngere, og
age et Løb
ved at gaa
underind
dt det igien
ed igiennem
elig stort til

3 staaendes
gien, efter
ot, hastede
ennem, og
m. I kan
Blæde, der
at overalt
bildninger
ker tilfammen
jeg let bar
t snue, og
ret et Løb
i Graven

al Magt, at man skulde høre mig, og man lod en Jolle roe i Land, for at afhente mig. Daads. Knektenes Spørgsmaal, ved hvad for en Ulykke jeg var kommet til dette Sted? Svarede jeg, at jeg for to Dage siden havde lidt Skibbrud, og havde reddet mig derhen med disse Bahre. Disse got Folk, som til min Ulykke ikke bekymrede sig om Stedet, jeg fandtes paa, om det var Sandhed, jeg foer med, lode dem noie med mit Giensoar, og forte mig og mine Pakker bort med sig.

Da vi nu kom om Borde, havde Capitainen selv Fornøielse af den Tjeneste, han havde bevirket mig, og efterdi han havde andre Sager med sig paa Skib at pønsse paa, lod han sig ligeledes assistere med det foregivne Skibbrud. Jeg frembød hannem nogle Stykker af mine Edelstene, men han vilde ikke tage imod dem.

Vi seilede under temmelig god Vind forbi adskillige Der, og iblant andre den Insul Cloche som laae ti Dages Reise fra den De (*) Serem dib, og sex fra Kela, hvor vi lagde til Land. Der findes paa denne De, Bly, Bierg, Berkes, Indianiske Ror og fortreffelig Campher.

Kongen paa den De Kela er meget rig og mægtig, og hans Maat strekker sig over den ganske Insul Cloche, som er sex Dages Reise fra

(*) Denne Insul er bekiendt under det Navn Ceilon

Begreb, og hvis Int byggere endnu ere saa Bar-
bariske, at de æde Menneske: Kiød.

Efter at vi nu havde drevet stor Kiøbmands-
skab paa denne De ginge vi til Ceils igien, og
besøgte mange andre Havne. Endelig kom jeg
med overmaade stor Nigdom lykkelig an til Bag-
dad, hvorum at gjøre eder en Beskrivelse, jeg
finder usødig. Til Taffigelse imod Himmelen
for beviste Naade, deelte jeg store Almisser ud,
saa vel at underholde mange Mosqueer, som fats-
lige Folk med, overlod mig ganske til mine Benz-
ners Glæde, og levede med dennem i Lyst og
Sornoielse.

Her endede Sindbad sin fjerde Reises Bes-
krivelse, hvilken havde forarsaget Tilhørerne
endnu større Forundring end de forrige Tre.
Han forægte Sindbad endnu paa ny hundrede
Bequiner, og bad ham tillige med de andre at
komme igien anden Dagen til det bestemte Mid-
dags Maatid at spise med ham, og da anhøre
den Femte Reises Beskrivelse. Sindbad og de
andre Gæster toge Afsked, og ginge derfra.
Morgen derefter, da de alle vare samlede, gins-
se de til Taffels, og efter Maaltid begyndte
Sindbad at fortælle:

gaa man lod
sig. Paa
hvad for
D? svarede
lidt Ceils
med disse
lykke ikke
paa, eller
lode dem
ig og mine

Capitainen
avde bevist
ger med se
edes affpise
g fremhed
tene, men

Sind forbi
ful Cloche
(*). Serem
de til Land-
rg. Berker
er.

teget rig og
over den
des Reise
Ravn Ceilon

Historie.

Om

Den Søe-Erfarne Sindbads Femte Reise.

De gode Dage, jeg efter min sidste Reise havde nydt, gave Anledning nok til at udjage alle mine udstandene Besværligheder og ulykkelige Fælder af min Zhukommelse, men vare dog saa tilstrækkelige, at de kunde betage mig til at anstille nye Reiser. Jeg kiøbte derfor Bahre, lod dem pakke paa Last, Bogne, og reiste med dem til den næste Havn. Paa det jeg nu maatte have et Skib selv at befale over, gav jeg mig Tid til, selv at lade et bygge, og egne Omkostninger udruste, og skibede mit ind. Men som jeg ikke selv kunde gjøre Ladning, tog jeg andre fremmede Kiøbmænd og deres Bahre ind. Vi seilede i Begyndelsen med god Vind, og toge Hoiden: den første landede til efter lang Seilads, var en øde hvor vi fandt et Eg af en Roc, der var saa stor, som det jeg tilforn har talt om: udi var en ung Roc, som var særdisg frem af Skallen, og var Snabelen allerede udfkommen.

Herpaa taug Scheherazade stille, saa hun allerede blev Dagen vaer at skinne i

hens Kammer, og den følgende Nat begyndte hun saaledes sin Tale igien:

Den Tre og Firesindstivende Nat.

Sindbad den Sø-Erfarne, sagde hun, blev saaledes ved at fortælle sin Femte Reise: Kiøbmændene, som havde begivet sig ind paa mit Skib, og vare gangne i Land med mig, sloge Egger i Stykker med store Ører, toge den unge Roc Stykviis ud, og stegte den. Jeg formanede dem alvorlig, ikke at gjøre Egger Skade, men de vilde ikke lyde mig. De havde neppe fortæret denne kostelige Ræt, førend to store Skyer lode sig see i Lusten for os. Capitainen, som jeg havde udvaldt til at føre mit Skib, og af Erfarenhed vidste, hvad dette havde at betyde, raabte, at det var den unge Rocs Fader og Moder, og formanede os heftig, i Hast at forsøie os om Bord, og undsøie den Ulykke, han forud kunde see. Vi efterfulgte hans Raad med største Forskreffelse, og ginge ufortøvet under Seil igien.

Imidlertid nærmede beage Rocquerne sig med et forskædeligt Skrig, da de saae, hvorledes man havde handlet med deres Eg, og at deres Unge ikke mere var for Haanden. De toge i det Forsæt at hævne sig, Flugten bort igien til den samme Side, hvorfra de vare komne

bad

reise havde
adjaage alle
fædelige Til
e dog ikke
mig Lysten
erfor friste
ogne, og
Daa det jeg
over, gaa
, og paa
mit Gods
giøre fuld
bmand og
Delsen med
rste De
n ode De
dar da lige
om: Der
at komme
en allerede
le, saa som
e i Europa
nem

Komme, og forsvandt paa nogen Tid, da vi
komme længere bort, og for at undgaae den
forestaende Fare, seilede heftig fort for alle
vores Seil.

Herefter komme de igien, og vi saae, at
hver af dem havde et stort Stykke af en sønder-
slagen Steen-Klippe imellem deres Kloer. Som
de nu komme lige oven over vort Skib, holdt
de stille, og den ene lod sit Stykke Steens-
Klippe falde, hvilket vi dog formedelst vores
Styrmands Hurtighed undgik, saa det plums-
pede i Vandet saa stærk, at Vandet stod op
over Skibet, og vi magelig kunde see Grunden.
Men den anden Kugl kaste derimod til vores
Ulykke sin Steen lige midt ind i Skibet, saa at
det brast i tu, og splittedes i tusende Stykker, af
hvilket Fald, Baads-Kolk og Kiobmænd, og
hvad som fandtes paa Skibet, bleve ihjelslagne
og druknede. Jeg selv sank ned under med,
men kom strax frem igien over Vandet, og
havde den Lykke, at jeg fik fat paa et Stykke af
det sønderlagne Skib, at holde mig fast ved.
Som jeg nu snart med den ene, snart med den
anden Haand hjælp mig frem, og aldrig slap
Erteet, blev jeg endelig dreven ved en soielig
Wind hen paa en Ø, hvor jeg reddede mit Liv.
Jeg satte mig ned paa Græsset, at hvile mig
noget af min Mattighed, stod siden op, at gaae
ind og besee Landet. Det kom mig for som en
stien Havn; Thi jeg saae overalt Erteer, al-
hvilke n
Frugter
og klart
fra sig.
nydelige,
vel, og
paa et te
fuld Tim
rolig Se
et ode. S
hen med
Saabelig
mig en N
hiemme.
bidt, at
eger Liv,
ved sit C
ikke uden
Den So
være me
Bandba
maatte v
vel som j
Selsen, i
mig: Je
Men har
Eegn at

hvilke nogle bare grønne, nogle ganske modne
 Krugter, og skionne flydende Bække med sødt
 og klart Vand, som gav en angenem Brusen
 fra sig. Jeg spisede af Krugterne, som vare ret
 nydelige, og drak af Vandet, som smagede saare
 vel, og opvækkede Begierlighed til mere.

Imod Matten lagde jeg mig ned i Græsset
 et temmeligt mageligt Sted, men sov ikke en
 Time; Thi Angesten tillod mig ikke nogen
 Søvn, fordi jeg vidste mig saa alene paa
 et øde Sted. Paa den Maade bragte jeg Matten
 med Kummer, og bebreidede mig selv den
 Laabelighed, jeg havde begaaet, i at foretage
 mig en Reise, og at jeg ikke langt hellere var blevet
 hjemme. Disse Betragtninger forledte mig saa
 vidt, at jeg begyndte at giøre Anslag imod mit
 Liv, aleneste Dagen forstyrrede mine Anslag
 sit Skin, jeg stod derfor op, og vandrede
 uden Frygt ind under Træerne.

Som jeg nu var kommen lit dybere ind paa
 Den, saa jeg en gammel Mand, som syntes at
 være meget svag, og sad ved Bredden af en
 Vandbæk. Jeg bildte mig i det Første ind, det
 maatte være en, der havde lidt Skibbrud, ligesaa
 vel som jeg; Jeg nærmede mig til ham med en
 Selsk, men han bukkede ifkun med sit Hoved ad
 mig. Jeg spurdte ham, hvad han bestilte her.
 Men han i Steden for at svare, gav mig ved
 Begn at forstaae, jeg skulde tage ham paa mine

Skuldre, og bære ham over paa hin Side Bænk
 Fen, at bryde Fruget af. Jeg meente, han
 havde saadan Tjeneste høilig nødvendig: Læssede ham
 derfor paa min Ryg, og bar ham over Bænk
 Fen; sagde derpaa: Stig nu af, og jeg bukkede
 mig ned, at han desmageligere skulde springe af
 mig. Men i Steden for at stige ned paa Jor-
 den (hvor over jeg altid maa lee, naar jeg end
 tænker derpaa) slog denne gamle Mand, saa
 som han ogsaa syntes mig, begge sine Been, hvis
 Hud var liig efter en Koe, omkring min Hals,
 Korsviis over mine Skuldre, og holdt sig saafast
 op til min Strube, ligesom han vilde kvæle
 mig, hvor over jeg blev heftig forskrekket og faldt
 ned til Jorden i Besvimmelse.

Scheherazade maatte for Dagens Skuld
 holde op ved disse Ord, og fare ved Natens
 Ende fort at fortælle Historien igien saaledes:

Den Fire og Firesindstivende Nat.

Den fortredelige Gamle, sagde Sindhad
 blev uagtet min Daanelse, stedse hængende
 fast om min Hals, og strakte ifkun Benene
 fra hverandre, for at give mig Leilighed
 komme til mig selv igien; Men saa snart
 fornam, at jeg kunde drage Veir og Vande,
 klemte han hart til mit Bryst med den ene
 og med den anden stødte han mig i Siden,
 no

nodte r
 gaac in
 stille, c
 lod ha
 vilde b
 ned m
 hænger
 heller
 ved at
 til at
 Sorg
 ikke bl
 Bei f
 vare f
 største
 den re
 Dru
 Den,
 drede
 East
 efter
 lighed
 og dr
 nogle
 Ellsta
 ndaf
 gyndt
 Dri
 mege

nødte mig til, at staae op. Herpaa maatte jeg
 gaae ind under Træerne med ham, og der holde
 stille, at brykke Frugter af og æde. Om Dagen
 lod han mig ikke fare, og naar han om Natten
 vilde begive sig til Koliighed, lagde han sig altid
 ned med mig paa Jorden, og blev mig fast
 hængendes ved Halsen: Han forsømmede ikke
 heller om Morgenen tilig at vække mig op, og
 ved at støde mig i Siden med Foden, tvinge mig
 til at gaae. Betænkter, mine Herrer! den
 Sorg, jeg havde over denne Byrde, og kunde
 ikke blive den løs. Som jeg en Dag paa min
 Bei fandt mange tørre Kurbits-Glasker, der
 vare faldne ned af et Træ, tog jeg en af de
 største iblant dem, og efter at jeg havde gjort
 den reen, trykkede jeg Sæsten derudi af et slags
 Druer, som i Overflodighed vorte der paa
 Den, og kunde see nok af, hver Trin vi vandt
 Drede, og da jeg havde foldt den fuld med denne
 Sæft, satte jeg den hen paa et Sted, hvor jeg
 efter nogle Dags Forlob lod mig med Skikke-
 lighed vise hen af den Gamle, tog den her frem,
 og drak en kostelig Wiin derudaf, saa jeg paa
 nogle Timers Tid glemte den Kummer, fulde
 Tilstand, jeg var udi: Jeg bekom Kræfter der-
 udaf, og blev saa lystig, at jeg underveis be-
 gyndte at synge og springe.

Den Gamle, som merkede, hvad denne
 Drik havde virket hos mig, og at jeg bar ham
 meget lettere, end jeg pleiede, gav mig et Tegn,
 Ec 5 at

i Side Bælt
 leente, han
 læssede ham
 over Bælt
 i jeg bukkede
 de springe af
 ed paa Gort
 ar jeg endnu
 ind, saa svan
 Been, hvis
 min Hals,
 dt sig saafast
 vilde quæle
 kket og falte
 gens Skold
 ved Nattens
 saaledes:
 ivende
 Sindbad
 se hængende
 Benene lidt
 Leilighed
 la snart han
 Vande, saa
 en ene Gort
 Siden, og
 noer

at han ogsaa vilde drikke: Jeg gav ham Flaasken, og som den Saft smagte ham angenem, drak han den reent ud til den sidste Draabe, saa at han blev ganske fuld derud af, da nu den stærke Blin var ham saa hastig flegen i Hovedet, begyndte han paa sin Maade at synge, og hoppe paa mine Skuldre. Denne heftige Bevægelse forårsagede, at han maatte give af sig igjen, alt hvad han havde faaet i Maven, og hans Been bleve efter haanden saa føleløse, at jeg da jeg fornam: han fik ont, kastede han af mig paa Jorden, greb fat paa en stor Steen, og knusede hans Hoved dermed.

Da jeg nu saaledes til evig Tid havde berøvet mig fra denne forbandede Dievel, glædede jeg mig inderlig, og gik ned ad Sven til igjen, hvor jeg fandt Folk for mig fra et Skib, som der laae for Anker, hvilke vare aangne i Land, at hente frisk Vand. Disse forstrekedes heftig over at see mig, og høre mit Eventyrs Fortælling. J var, sagde de, geraaden under en gammel Hav-Mands Hænder, og J er den første, han ikke har slaget ihjel. Han har aldrig forladt nogen af de han har bemægtiget sig, førend de ere blevne kvalte under ham, og de Personers Antal, som han har taget af Dage, har gjort denne De navnkundig.

Derpaa førte de mig med sig ud paa deres Fartoi, hvis Capitain gierde sig en Fornoielse

der
for
og
S
S
ter
led
S
D
og
S
na
sa
ter
fr
S
de
ma
va
til
er
S
ga
ba
sa
lig

deraf, at Kunde annamme mig, da jeg havde fortalt ham alle Ting. Han gik under Seil, og efter nogle Dages Seilars kom vi ind i Havnen ved en stor Stad, hvor Husene af gode Steen vare opbygde.

En af Skibets Riismænd, der havde stiftet et fortroeligt Venfskab med mig, gav mig Anledning til at ledsage ham, og førte mig ind i et Hus, der var bestemt til fremmede Handels- Mænds Herberge. Han gav mig en stor Sæk, og da han havde talet med nogle Indbyggere i Staden, og bedet dem være mig behjælpelige, naar de ginge ud at indsamle Cocos-Rodder, sagde han til mig: Gaae, og følger dennem efter, gjør som I seer dem gjøre, og farer ikke vild fra dem; Thi det maatte ellers koste eders Liv. Han gav mig og Spise med til en heel Dags Underholdning, og jeg reiste bort med disse got Folk.

Vi komme til en stor Skov, hvor der stode meget høie og rette Træer, og hvis Stamme var saa glat, at man umulig kunde krybe op til Grenene, hvor Frugten sad. Alle disse Træer vare Cocos-Træer, hvis Frugter vi havde i Sinde at fylde vore Sække med. Ved Indgangen i Skoven, saae vi en stor Mængde af baade smaa og store Alber, hvilke flyede for os, saa snart de bleve os vaer, og med en forunderlig Hurtighed flattede op paa Træerne.

am Glasfen
n, drak han
saa at han
sterke Blin
begynde
pe paa mig
ægelse fore
sig igjen
og hans
at jeg
de ham af
or Steen

havde her
el, glæde
n til igjen
skib, som
te i Land,
edes heftig
lyrs Fors
under en
I er den
Han har
emægtiget
ham, og
taget af
h.

naa deres
foruoielle
ders

Scheherazade vilde fare fort, men Dagen forhindrede hende; Derfor begyndte hun Natten derefter saaledes igien at tale:

Den Fem og Fjirefindstivende Nat.

Risbmændene, hos hvilke jeg befandt mig, sagde Sindbad, samlede Steen tillsammans og fylde dem af alle Kræfter op i Træerne mod Alberne. Jeg fulgte dem efter, og saae, at Alberne, da de mærkede vores Forsæt, brekkede Cocos-Nødder af med Fyrighed, og slog dem ned imod os med saadanne Gebærder, som gav os baade deres Brede og Mandighed tilkiende. Vi samlede Nødderne op, og kastede undertiden med Steen, for at ophidsse Alberne des mere til Brede. Paa denne listige Maade fyldte vi alle vore Sække med Nødder, som ellers vare umulige paa anden Maade at faae samlede.

Da vi havde faaet vore Sække fulde saaledes, vendte vi tilbage til Staden igien, hvor Risbmanden, der havde skicket mig i Skoven, betalte mig fuld Bærd for den medbragte Sæt Nødder. Bliver ved, sagde han til mig, saaledan daglig, indtil J har vundet noget, hvorved J kan hielpe eder hjem igien! Jeg takkede ham for sit gode Raad, han gav mig, og samlede usformærkt saa stor en Mængde Cocos-Nødder tillsammans, at løse en anseelig Summa af dem.

var al
ladet
bent
Savn
de mi
var fo
Risbm
Men
han
Ende.

Robet
vorer
det
havde
at
lednin
forby
Træ
Kang
Træ
re og
med
Bag
mit
gav

Stis

men Dagen
 e hun Natten

ibende

efandt mig
 in tilfammen
 Eræerne mod
 og saae, at
 sæt, brekkere
 og slog dem
 r, som gæbe
 ved tilkiende.
 de undertiden
 fylgte vi alle
 s vare unnu
 de.

fulde santer
 igien, hvor
 i Skoven
 bragte Sæt
 til mig, saa
 set, hvorved
 takkede ham
 og samlede
 os, Nodder
 af demem.
 Skib

Skibet, paa hvilket jeg var ankommen, var alt bortseilet med de Kiobmænd, der havde ladet det igien med de indsamlede Nodder, og jeg ventede efter et andet, som og snart løb ind i Havnen, for at giøre samme Ladning. Skibede de mig tilhørende Cocos-Nodder ind, da jeg var færdig, gif jeg hen at tage Afsked fra den Kiobmand, der saa høilig havde forpligtet mig; Men han kunde ikke selv reise med mig, saasom han endnu ikke havde ført sine Forretninger til Ende.

Vi løbe altsaa ud af Havnen, og toge Løbet til den De, hvor Peber udi stor Mængde voxer, og derfra til den Insul Comari (*), hvor det beste Aloe-Træ findes, og hvis Indbyggere havde givet sig selv en u-brydelig Lov, aldrig at drikke Biin, eller give noget Menneſte Anledning til Dræksløshed. Paa begaa disse Der forbyttede jeg mine Bahre imod Peber og Aloes-Træ, og begav mig med andre hen paa Perles-Fangsten, hvor jeg for Penge leiede mig Bander og nette Perler. Jeg reiste derpaa atter igien med et Skib lykkelig til Balsora, derfra hjem til Bagdad, og løfede en stor Summa Penge af mit medbragte Aloe-Træ, Perler og Peber, gav ligesom tilforn efter mine forrige Reisers Hiem-

(*) Denne De eller Halv-De endes ved det Ræs, som nu omstunder kaldes Cap de Comorin. Samme kaldes ogsaa Comar og Comor.

Hiemkomst den tiende Deel af Gevinsten til Missen, og søgte ved al slags Tids-Forbrugs og Fornøielse at formilde mine forhen udførelse Biderværdigheder.

Ved Slutningen af disse Ord, lod Sindbad endnu give Sindbad hundrede Sequiner, som strax derpaa gik sin Vej med alle de andre Gæster: Den følgende Dag indfandt sig igen den ganske Forsamling hos den rige Sindbad, der tracterede dem, ligesaa vel som de forrige Dage, og efter Maaltid, efter begierte Lyd, fortalte han sin siette Reise paa efterfølgende Maade.

Historie.

Om

Den Søe-Erfarne Sindbads Siette Reise.

Seere, mine Herrer! sagde han, uden Tvivl bekymret for at vide, hvorledes jeg efter fem gange udførelse Skib-Brud, og mange Besværligheder endnu har fundet gribe til det Forsæt, videre at forsøge Lykken, og styrte mig selv i nye Fortrædeligheder. Jeg kan selv forundre mig derover, naar jeg ræt betænker det, og maa jeg vist til sligt have været af Skiebnet besiddet. Det maa nu være som det vil, - saa satte jeg mig for, efter det sidste rolige Mars Ud- gang

gang
Den
hvor

igien
eng
Indie
jeg
Pitain
Skib

men
per
at de

dem
paa
over

skret
Skret
Surb

sig
Fors
ham

figer
farlig
Stra

om
Sals
af de

muet
han

inften til alle
Forderis og
udstandene

lod Sind
e Requiner,
alle de andre
ndt sig igien
Sindbad,
de forrige
egierte Lyd/
efterfølgende

ndbads

uden Tvivl
des jeg efter
og mange
tribe til det
styre mig
kan selv fors
tænker det
f Skiebnet
et vil, - saa
e Mars Ud-
gang

gang imod alle mine Slægtninge, og Benner's
Ben og Formaning, at giøre den sierte Reise, i
hvor meget de end stræbte at holde mig derfra.

I Steden for, at jeg skulde tage min Bei-
giennem de Persianske Bunde, reiste jeg endnu
engang igiennem mange Provinser i Persien og
Indien, og kom endelig til en Søe-Havn, hvor
jeg begav mig ud paa et got Skib, hvilket Ca-
pitainen havde besluttet at bruge til en langvarig
Skibs-Fart, som og i Sandhed varede længe,
men var derhos saa ulykkelig, at baade Skip-
per og Styrmand saaledes forlørede deres Bei,
at de ingenlunde vidste, hvor vi vare. De fandt
dem endelig igien, men vi Fremmede, som vare
paa Skibet, havde ikke Marsag at glæde os der-
over, og geraadede en Dag i den høieste Fors-
skreffelse, da vi saae Capitainen med et stort
Skriig at forlade sin Post. Han slængte sin
Turban paa Jorden, reb sig i Skieaget, slog
sig paa Hovedet, ret som et Menneske, der af
forvivlelse har mist sin Forstand: Vi spurgte
ham, hvorfor han bar sig saa flagelig ad? Jeg
siger eder: svarede han, at vi ere paa det aller-
farligste Stæd udi den ganske Søe, en Hvirvels-
Strom fører vores Skib fort, og udi det mindste
om en Tierding Time ere vi alle sammen om en
Gals, beder til Himmelen, at den vil redde os
af denne Fare, hvilken vi uden dens Hielp us-
muelig kan undgaae. Med disse Ord befalede
han at holde Seilene i Skif, aleneste Lovene
reves

teves under Arbeidet i Stykker, og Skibet, som
 umuelig stod til at hindre, blev af Strømmen
 drevet op imod en meget steil Klippe, og sloges
 tusinde Stykker, dog saaledes, at ved det vi red-
 dede vores Personer, havde vi endog saa megen
 Tid, at udfibe vores Proviant, og kostbareste
 Gager.

Efter at dette var skeet, sagde Capitainen
 til os: Himmelen har handlet med os efter sin
 hagelige Villie: Vi kan nu her giøre os hver et
 Grav-Sted, og tage den sidste Afsked fra hin-
 anden; Thi vi ere paa saadan et elendigt Sted,
 at ingen af alle de for os ere blevne henkastede,
 ere komne her fra igien. Denne Tale satte os i
 en dødelig Bedrøvelse, vi omfavnede hinanden
 med grædende Taare, og begræd vores ulykkelige
 Skiebne.

Bierget, hvis Fod vi vare opkastede til,
 gjorde et meget lang og smal Stykke Klippe ud
 i Havet som en De, hvilken var ganske skjult med
 lutter Brag, af de mange Skibe, som her havde
 de strandet, og af de utallige mange Menneske-
 Been, man saae der liggende runden omkring, som
 som forarsagede en Gruen i Sielen, sluttede vi, at
 mange Mennesker maatte der være omkomne.
 Det skulde og fast synes en utroelig Saa-
 der fandtes ikke mindre overflodig megen Rigdom
 og kostbare Vahre, som var der opdreven af
 Bølgerne: Aleneste alle disse Ting tiende ikke

at forsøge vores Bedrøvelse. I Freden for, at
 paa andre Steder flyder de friske Søer af deres
 Skib ud i Havet, saa springer og flyder
 herimod paa dette Sted en ganske stor frisk Søe
 og Flod med frisk og sødt klart Vand ud fra det
 blinde Hav, og tager sin Fart under Klippen ud af
 Den, igiennem en mørk Grotte, hvis Munding
 er overmaade høi og breed. Men det aller-
 mærkværdigste paa dette Sted er, at Stenene i
 Klippen bestaae af idel Chrystal, Rubiner og
 andre Edelstene. Man seer og hør et Rilde-
 væld af et slags Beg eller Harpir løbe ud i Ha-
 vet, hvilket Fiskene opsluger, og naar det hos
 dem er bleven forvandlet til Umbra, siden igien
 udspyer, og drives af Bolgerne op paa Sand-
 skanten, som snart er skjult af dets Mængde.
 Der vover og Træer af hvilke de fleste ere Aloe-
 Træer, og ere lige saa gode som de paa Den
 Comari.

Vi bleve altsaa paa denne De som Folk,
 der havde mist deres Forstand, ventende daalig
 efter Døden, helst efterdi vi strax ved vor Ulykkes
 Begyndelse, havde deelt vores Levnets Midler
 imellem os, og enhver levede af sit efter sit Le-
 gemes naturlige Skik og Maade, fortærende
 somme mere, somme mindre, ligesom enhver hav-
 de nødvendig.

Efterdi Scheherazade her mærkede, at
 Dagen begyndte at skinne klar, holdt hun ogsaa
 op
 en N. I. B.

op at tale, og blev næstfølgende Nat saaledes ved
at fortælle Sindbads siette Reise, som følger:

Den Sex og Firesindstivende Nat.

De, som først døde, forfuldre Sindbad sin
Fortælling, bleve af os andre begravne; jeg
paa min Side blev alene tilbage, at kunde
vise alle mine Kammerater denne sidste Skold-
hed, og derover tør man aldeles ikke undre sig,
thi foruden det at jeg bedre sparede den mig til-
faldne Proviant, havde jeg noget besynderligt
for mig selv, hvilket jeg meget vel tog mig til-
for, at give mine Kammerater Underretning
om. Alt dette uagtet blev dog ved den siestes
Begravelse mig saa ganske lidet til overs af
Levnets Midler, at jeg ikke tænkte, at kunde
holde det længere ud, og udi saadan Betragt-
ning, grov jeg selv min egen Grav, med den
Forsæt, at legge mig selv derudi, saasom der
var ingen tilbage, som kunde begrave mig.
Beed mig og selv Hænderne ganske blodig af
Fortvilelse med mine Tænder, og havde nær be-
fordret mig selv en hastig Død.

Men Himmelen forbarmede sig endnu over
mig, i det den skød mig ind i Tænderne, og
jeg skulde gaae ned til Floden, som blev løst
under Grottens Hvelving. Da jeg nu der med
største Alvorlighed havde betraaet Floden, sa-
de jeg ved mig selv: Denne Flod, som saaledes

finle
forn
byaa
paa
mer
gaae
ande
blive
saa
og
riig.
mig
beta
paa
og
men
som
paa
bun
Am
Sa
jeg
bun
sm
glen
egen
Sig

skulter sig her under Jorden, maa ufeilbartigen
 komme frem paa et andet Sted igien. Om jeg
 bygger mig en Flode, og begiver mig dermed
 paa Stommen, hvor den flyder ind, saa kom-
 mer jeg enten paa et beboet Land, eller jeg for-
 gaaer. Omkommer jeg da, saa har jeg dog ikke
 andet gjort, end forandret Dødens Maade; Men
 bliver jeg derimod frelst fra dette farlige Sted,
 saa undflyer jeg mine Kammeraters Skiebne,
 og træffer maaske en nye Leilighed at gjøre mig
 riig. Hvo veed, om ikke Lykken venter efter
 mig ved Udgangen af denne Klippe, for ialen at
 betale mig min Søe Skade med dobbelt Rente!

Efter dette Overlag, arbejdede jeg flittig
 paa Floden, jeg gjorde den af gode stærke Træer
 og Skibs-Tov, og bandt den saa stærk tilsam-
 men, at jeg forskærdigede et lidet Stib deraf,
 som var temmelig dygtig: Da det var færdigt,
 pakkede jeg nogle Bylfter derpaa, som jeg havde
 bundet tilsammen af Rubiner, Smaragder,
 Ambra, naturlig Chrystal, og andre kostbare
 Sager, gik saa om Bord paa Floden, efter at
 jeg havde deelt alle disse Sager i lige Bøgt, og
 bundet dem vel fast, havende tillige tvende
 smaae Værer med mig, som jeg ikke havde for-
 glemt at gjøre, og overgav mig saa Flodens
 eget frivillige Løb, haabende imidlertid paa
 Himmelens Hielp og Bistand.

Saa snart jeg var kommet neden under Hvelvingen, saae jeg ingen Dag mere, og det snart flodende Vand førte mig saa hastig fort, at jeg ikke kunde mærke, hvor det bragte mig hen. I denne Mørkhed flød jeg nogle Dage omkring og kunde aldrig saa den mindste Dags Straale at see, befandt og engang Hvelvingen saa lav og nedrig, at jeg tænkte, jeg skulde saae Skade i Hovedet, hvilket gjorde mig meget agtsom til at tage mig vare. Imidlertid spisede jeg af de overblevne Levnets Midler jeg havde, dog ikke mere til hvert Maaltid, end jeg paa naturlig Maade til Nød kunde opholde Livet med; Men i hvor sparsom jeg end tærede deraf, bleve de dog ganske fortærede. Herpaa faldt jeg i en sød Sovn, hvorfra jeg ikke kunde undholde mig. Jeg kan ikke sige, hvor længe den varede, men da jeg vaagnede, befandt jeg mig til min store Forundring paa en aaben Mark, ved Bredden af en Flod, hvor mit Fahrtoi var anbudnen midt iblant en stor Hob sorte Folk. Jeg stod op saa snart jeg blev dem vaer, og hilsede dem. De talte til mig, men jeg forstod ikke hvad de sagde:

Jeg blev i dette Dieblis saaa indtaget af Glæde, at jeg ikke vidste, om jeg skulde troe mig at være vaagen: Som jeg da endeligen vel fornåm, at jeg ikke sov, raabte jeg, og sagde disse arabiske Ord: Kald paa Himmelen i din Nød, og den skal hielpe dig. Du har ikke nødig at forvirre dig

dig f
og i
te til

til mi
ikke a
seer,
Mar
dette
gienn
at B

sig h
at det
mede
det D
vogne
rie, f

hvorl
hvorf
forst
noie
for n

gab j
saa a
eltdt
som h

er i
endnu
fortæl
lig, o

neden under
 nere, og det
 hastig fort,
 gte mig hen.
 lge omkring:
 igs Straale
 igen saa lav
 saae Skade
 et agtsom til
 ede jeg af de
 e, dog ikke
 aa naturlig
 med; Men
 bleve de dog
 g i en sød
 dholde mig.
 rede, men
 il min store
 d Bredden
 ; anunden
 Jeg stod
 kissede dem.
 Ke hvad de

ndtaget af
 troe mig at
 el fornãm,
 se arabiske
 d, og den
 at forvirre
 dig

dig selv med fremmede Tanker, luf Dinene til,
 og i det du sover, saa vil den omvendte din Ulyk-
 ke til idel Lykke.

En af de Sorte, som forstod Arabisk, kom
 til mig og sagde: Min Broder, forundrer eder
 ikke at finde os her, vi boer paa det Land I der
 seer, og ere i Dag herhid komne, at vande vores
 Marker, med denne Flodes Vand, som flyder af
 dette herpaa grendsende Bierg, og bliver ledet i
 giennem mange smaae Rør. Vi have merket,
 at Bandet førte noget med sig, løbe derfor ha-
 stig hid, at see hvad det var, og have befunden,
 at det var denne Flode, da strax een af os soem-
 mede hen, og førte den herhid. Vi have bunz-
 det den fast som i seer, og ventet, indtil i op-
 vognede: Vi beder, at fortælle os eders Histo-
 rie, som synes at maa være seldsom. Siig os,
 hvorledes I har tort vove eder paa Bandet, og
 hvorfra I er kommen? Jeg bad dem, at de vilde
 først give mig noget at æde, siden vilde jeg for-
 nøie deres Begierlighed. De sat Epise
 for mig, og da jeg havde stillet min Hunger,
 gav jeg dennem trølig Underretning om alle Ting,
 saa at de forundrede sig. Saa snart jeg havde
 eldt min Tale, sagde de igennem Folkens Mund,
 som havde forklaret dennem alle mine Ord: Det
 er i Sandhed en seldsom Historie, og maa I
 endnu selv gaae med os hen til vores Kone, at
 fortælle hannem den. Sagen er alt for under-
 lig, at den skulde fortælles ham af andre, end

Den samme den er vederfaret. Jeg svarede: At jeg var bered at gøre efter deres Befaling. De Sorte lodde strax hente en Hest, hvorpaa jeg satte mig, og som nogle ginge foran, at vise mig Veien, saa toge de stærkeste iblant dennem Floden som den var, med alle mine Pakker paa deres Skuldre, og bare mig den efter.

Scheherazade maatte holde stille ved disse Ord, saasom Dagen brød frem: Og ved den følgende Nats Ende, begyndte hun atter igjen at fortælle paa efterfølgende Maade:

Den Syv og Firesindstivende Nat.

Vi vandrede da allesammen, blev Sindbad ved, til Staden Serendid, hvor de Sorte stillede mig for deres Konge. Jeg nærmede mig til hans Throne, og hilkede ham efter Eædvane imod de Indianiske Konger, det er: jeg lagde mig ned for hans Fødder, og kyskede Jorden. Denne Prinds befalede mig, at staa op, og da han havde gjort mig en meget naadig Mine, at komme nærmere til sig, spurdte han mig først hvad mit Navn var? og da jeg havde saat ham, det var Sindbad, med det Tilnavn den Søe-Erfarne, formedelst de mange Reiser jeg havde gjort paa Søen, saa foiede jeg dette til, at jeg var en Borger af den Stad Bagdad. Men hvorkedes, svarede han, er du kommen i mit Rige, og her i Hovedstaden? Jeg doledede ikke for Kongen det ringeste, men fortalte ham alle

svarede: At
 & Befaling.
 hvorpaa jeg
 at vise mig
 nnem Floden
 r paa deres

stille ved disse
 Og ved den
 in atter igjen

nde Nat.
 v Sindbad
 oor de Gorte
 leg nærmede
 ham efter
 ger, det er:
 og kysset
 lig, at staae
 meger naar
 , spurdte han
 Da jeg havde
 det Tilnavn
 nange Reiser
 iede jeg dette
 ad Bagdad;
 I kommen i
 Jeg dolagere
 fortalte ham
 alle

alle Ting, I nu har hørt, hvorover han geraa-
 dede i saadan Forundring, at han befalede at teg-
 ne min Historie med gyldne Bogstaver, og for-
 vare i sit Kongelige Skat-Kammer. Man for-
 te siden Floden frem, og aabnede Pakkerne i
 hans Nærværelse. Han forundrede sig over den
 Mængde Aloe, Træ og Ambra, men særdeles
 over Rubinerne og Smaragderne, saasom han
 havde ingen i sit Skat-Kammer, der vare de-
 res lige.

Da jeg mærkede, at han betragtede mine
 Edelstene med Begierlighed, og flittig besaae de
 kostbareste iblant dem, saa lagde jeg mig ned
 paa Jorden for ham, og tog mig den Frihed
 at sige: Allernaadigste Herre! min Person er ikke
 aleneste til deres Majestets Tjeneste, men endog
 Flodens ganske Ladning. Jeg beder, at handle
 dermed som med deres Eget. Derpaa svarede
 de han smilende: Jeg tager mig vel vare, at
 begiere end det Ringeste deraf, mindre at tage
 det, som Himmelen har bestieret eder: Jeg vil
 heller formere end formindske eders Liggendefæ,
 og vil ikke lade eder drage her fra mit Rige,
 dersom I ikke vil tage et Tegn med paa min Kon-
 gelige Gævmildhed. Jeg svarede intet andet
 hertil, end jeg ønskede ham: al Lykke og Bel-
 gaende, og berømmede hans Godhed og Kon-
 gelige Kundhed. Han befalede en af sine Hof-
 finder, at bære Omsorg for mig, og lod mig be-
 stille Folk, der skulde betiene mig. Denne Be-
 tien-

tienter forrettede troelig sin Herres Befaling, og lod alle mine Pakker henbære i det Herberge, hvor jeg blev indlagt.

Den De Serendid (*) ligger lige under Linien, at altsaa Dag og Nat ere altid lige lange, nemlig hver tolv Timer, og har firesindstive Mile i Længden, og lige saa mange i Bredden. Hoved-Staden ligger ved den yderste Ende af en skion Dal, som formieres af et Bierg, der laae midt paa Den, og vel er det høieste i den ganske Verden, saasom man virkelig kan see det tre Dages Reise ude i Søen. Der findes Ruiner og mange slags Mineraliske Sager, og alle Klipperne ere mestendeels Smergel-Steen, hvilket er en Metallisk-Steen, som man bruger til Steen-Sliberie. Man see der og allehaande rare Træer, isærdeles Eder, og Cocos, saasom ogsaa ved Strand-Siderne Perler, og nogle af Dalerne bringe skionne Diamanter frem. Adam blev forviist paa, da han blev udjaget af Paradis, og steg overst op paa Spitsen deraf.

Da jeg kom tilbage til Staden igjen, bad jeg Kongen om Forlov at reise hjem til mit eget Land igjen, hvilket han med en naadig og mild Vane bevilgede. Han nødte mig til at tage

(*) Serendid ligger efter Geographorum Mening i det isøste Climate paa denne Side af Linien.

ge in
af sin
ham
tillige
Ord
ras
erin
skab
lig
Ver
at b
for
Ris
og

bet
Eon
Laz
gen

Befaling, og
et Herberge,

de imod en kostbar Foræring, den han lod tage af sit Skat-Kammer. Og da jeg tog Afsked med ham, gav han mig langt kostbarere Foræringer, tillige med et Brev til vores Monark, med disse Ord: Jeg beder at tilstille Calife Haroun Al-raschid paa mine Beane dette Brev og Foræring, og derhos forsikre ham om mit Venskab. Jeg annammede begge Dele med tilbørlig Erbødighed, og lovede at forrette det Erinde, Hans Majestet gjorde mig den Ære at befale mig, med allerdygst Underdanighed. Førend jeg gik til Skibs, lod Kongen hente Kjøbmændene og Capitainen, jeg skulde fare med, og befalede dem, at tage noie vare paa mig.

Konges af Serendid hans Brev var skrevet paa en slags hvid, og for sin Klarheds skyld kostbar Dyre-Hud, Bogstaverne vare af Lazur blaue Farve, og lydde paa Indianisk Tungemaal saaledes:

Indianernes Konge, for hvilken tusende Elephanter fremtræde, og boer i et Pallads, hvis Tag skinner af Hundrede Tusende Rubiners Glans og Straaler, og besidder i sit Skat-Kammer Tive Tusinde med Diamanter rigelig beprydede Kroner, til Calife Haroun Al-raschid.

er lige under
altid lige sans
c firesindstive
ge i Breden.
erste Ende af
et Bierg det
høieste i den
ig kan see det
er findes Ru
Sager, og
rget - Ereen
a man bruger
og allehaande
ocos, fanger
, og nogle af
e frem. Jeg
Bierg, hvort
lev udjaget af
Spitsen deraf.
n igjen, bad
hiem til mit
en naadig og
mig til at tag
ge
im Mening i det
f Livien.

Endskönt den Foræring vi stikker dem, et
 ikkun af slet og ringe Værdie, saa vil vi dog for
 haabe, den vorder optaget som af en Ven og
 Broder, i Betragtning af det Venskab vi i vor
 res Hierte bærer til dennem, og ere inderlig glæ
 de, at kunde herved give et lidet Beviis og
 Kiende-Tegn derpaa. Vi forlangede at have den
 samme Deel i Deres Hierte, i Forhaabning
 at vi ere det værdige, efterdi vi sidde Begge i lige
 Stand og Vilkor: Vi bekræfte det paa vor
 Side med en dyr Broderlig Cød og Forsik
 ring, Farer vel.

Foræringen bestod:

1. I et Drikke-Kar gjort af en Æneste Rubin,
 der var udhulet som en Staal, en halv
 Fod høi, og fanger Tyk; Den var opfyldt
 med ægte Perler, der veiede hvert Stykke
 et Lod:
2. En Slange-Hud med Skiel saa store
 som sædvanlige Guld-Penge, og hvis
 Ægensteb var, at bevare for Svaghed.
3. Halvtrediesindstive Tusende Pund af det
 beste og udvalde Aloe-Træ.
4. Tredive Campher-Korn, saa store som en
 Pistaue:

s. 211
besatforretted
jeg havtkomme
rie, m
hun igi

Den

Jeg e

i dit

i Følge

egne g

ben til

melde

anfom

Ehron

plimen

og i et

Brev

havde

gede

sandr

som h

mig

estera

5. En overmaade deilig Slavinde, der var besat med rare Edelstene.

Den første Sag jeg efter min Hiemkomst forrettede, var, at stille mig ved det Errende jeg havde:

Scheherazade taledede formedelst Dagens komme intet mere denne gang om denne Materie, men biede indtil den næstfølgende Nat, da hun igien saaledes begyndte:

Den Otte og Firefindstivende Nat.

Jeg tog Brevet til mig fra Kongen af Serendid, blev Sindbad ved at sige, og gif hen i Følgeskab af den skionne Slavinde og mine egne Folk, som bare de Kongelige Foræringes ben til vores Monarkes Hoff, at lade mig anmelde: Gav Marsagen tilkiende, hvorfor jeg var ankommen, og man førte mig strax for Califens Throne. Jeg gjorde ham den sædvanlige Compliment, med at kaste mig ned for hans Fødder, og i en meget kort befattet Tale overleverede jeg Brevet tillige med Foræringerne. Efter at han havde læst, hvad Kongen af Serendid forlangede af ham, spurgte han mig, om det var sandt, at denne Forste var saa riig og mægtig, som han i sit Brev torde foregive. Jeg kastede mig anden gang ned til Jorden, og svarede, efterat jeg var opstanden: Allernaadigste Herre!
Jeg

et
for
n og
i vos
glas
og
den
ing/
i lige
vor
vise

bin/
pale
plor
pffe

ore
bis
ed:
det

en

en

Jeg kan forsikre deres Majestet og jeg er Vidne dertil, at han ikke gjør sin Rigdom, eller sin Høihed større end den er i sig selv, der er intet som mere kan opvække Forundring, end hans Palladses Herlighed. Naar denne Første vil lade sig offentlig see, saa opretter man ham en Throne paa en Elephant, hvorpaa han sidder og vandrer igiennem to Radder Folk, som bestaaer af alle hans fornemste Ministres og Hofsfinder. Foran paa samme Elephant staaer en Officier, holdende en gylden Lantse i sin Haand, og bag ved Thronen staaer en anden, som bærer en Guld-Støtte, og oven paa Spitsen sidder en Smaragd, omtrent en halv Elle høi, og en Romme i Tykkelsen. Foran gaaer en Garde, bestaaende af Tusende Mand, alle klædte i Guld og Silke, siddende paa Elephanter, der ere beslagde med kostbare Dækkener.

Imidlertid Kongen farer fort, raaber den Officier, som staaer foran paa Elephanten, undertiden med hoi Stemme: Seer den store Monark! den Stormægtigste Sultan i Indien, hvis Pallads er besat med Hundrede Tusende Rubiner, og som eier Five Tusende Diamants Kroner. Seer denne Kronede Monark! Der er mægtigere og vældigere, end den store Solima, (*) eller Mibrage (**) nogen Tid haver været.

(*) Salomo.

(**) Mibrage, en gammel Konge over en stor Insul af samme Navn i Indien, som for sin Magt og Visdom skyld er berømt hos Araberne.

Eff
anden, si
store og
maa de
taabe:
Det ov
at han b
nogen a
Domme
Chi de
Rer og
træde de
de hverk
life var
kan, sag
af hans
har fort
Blisdo
værd,
standig
mig Fe
sig med
hans
kom en
terfølger
hos
Maade

Efter at denne haver udtalt, raaber den anden, som staaer bag ved Thronen: Denne saa store og mægtige Monark maa doe, maa doe, maa doe! Den foreste begynder da igien at raabe: Lovet være den der lever, og ikke doer. I det øvrige er Kongen af Serendid saa retfærdig, at han hverken i sin Hoved-Stad, ikke heller i nogen af de andre Provintser har sat nogen Dommere; Undersaatterne have dem ikke nodig; de af sig selv godvillig vide og udi agt tage og Retfærdighed saa nøie, at de aldrig overtræde deres Skyldighed, og i saa Maade behove de hverken Dommer-Stol eller Dyrighed. Casan var særdeles fornøiet med min Tale. Man sagde han, kiende denne Konges Forstand af hans Brev, og efter alle de Ting, som I har fortalt mig, maa man tilstaae, at hans Wijsdom og Klogskab er saadanne Undersaattere værd, og de igien fortiene at regieres af saa forstandig en Regentere. Paa disse Ord gav han mig Frihed at gaae bort, og skikkede mig fra sig med mange herlige Foræringer begavet.

Hermed holdt Sindbad op at tale, og hans Tilhørere ginge bort; Men Sindbad bekom endnu først Hundrede Requiner. Den efterfølgende Dag indfandt de sig alle paa ny igien hos Sindbad, der efter Løfte paa følgende Maade fortalte dennem:

Historie

Om

Det Søe = Erfarne Sindbads Syvende og sidste Reise.

Med min siette Hiemkomst af fremmede Lande, var jeg i det fulde og faste Korset, aldrig i Evighed mere at gjøre slige Reiser, og eftersom jeg desforuden var af saadan Alder, som ikke prævede Rolighed, gjorde jeg mig selv dette Løfte, ikke mere at underkaste mig saadanne Farligheder, som jeg saa ofte havde været udi, men herester at henbringe mine øvrige Dage i stille Rolighed. Som jeg nu en Dag havde nogle gode Venner hos mig til Kom een af mine Folk, som meldte an, at der var en Officier fra Calife, som forlanaede at tale med mig. Jeg stod op fra Bordet, at gaae ham i Møde, da han berettede mig, at Calife begierede strax at see mig. Jeg fulgte med ham op til Slottet, og da jeg kom ind for Forsten, hilste jeg hannem efter tilbørlig Eer-vane med bøiede Kne. Sindbad! saade han til mig: Jeg har eder nodig til en vis Forretning, og maa I gjøre mig den Tieneste, at overbringe et Brev tillige med en Foræring til Kongen af Serendid: Det er billigt, at jeg giengielder ham den mig beviste Høflighed paa lige Maade.

Den

Denne Califes Befaling var et Tordens
 Slag i mine Dren: Stormægtigste Monark!
 Svarede jeg, jeg er villig og bered til at gjøre
 efter alle eders Majestets Befalinger, men be-
 der derhos allerunderdanigst; de vilde betæn-
 ke, at jeg nu er ganske fied af de utrolige mange
 Besværligheder, jeg har udstaaet: Jeg har gjort
 et Løfte, aldrig mere at reiste ud fra Bagdad.
 Og tog deraf Andledning at gjøre hannem en
 lang Beskrivelse paa min ganske Historie, hvilken
 han med Taalmodighed hordte indtil Enden.

Men saa snart jeg havde holdt op at tale,
 sagde han: Jeg maa tilstaae, eders Historie er
 seldsom og underlig; men inidlertid maa I dog
 ikke nægte mig, endnu at gjøre denne forlangede
 Reise. Det er ikkun til Serendid, I skal gaae,
 at udrette det Vrende, jeg giver eder. Siden
 skal det staae eder frit for, at søge eders Mage-
 lighed igien. Aleneste denne Sinde maa I fort; thi I seer vel, at det er min høie Værdighed uan-
 stændig, at blive Kongen paa denne De noget
 skyldig. Da jeg nu saae og fernam, at det var
 Califens alvortlige Billie og Befaling, gav jeg
 ham min Beredvillighed tilkiende at adlyde, hvor-
 over han blev inderlig glad, og lod strax Tusende
 Beqviner udtælle til min Reises Bekostning.

Jeg gjorde mig derpaa i saa Dage færdig,
 og saa snart man havde overleveret mig Califes
 Brev og Foræringer, reiste jeg fra Bagdad til
 Bals

de
 sig i
 som
 ud
 dette
 anne
 sted
 lved
 Dag
 rest
 der
 at
 at
 at
 med
 for
 fæd
 han
 tæve
 at
 til
 jeg
 paa
 den

Bassora, hvor jeg begav mig til Skibs. ^{Min}
 Fart var særdeles lykkelig, jeg kom snart til Den
 Serendid, gav Ministrene mit Brevde tilkiende,
 og bad, at forskaffe mig hastig Audients, ^{som}
 og fæde. Man førte mig med stor Pragt op til
 Slottet, og jeg hilste Kongen som sædvanlig,
 med at kaste mig ned for hans Fodder.

Denne Prints kiendte mig strax, og gav en
 særdeles Glæde tilkiende over at see mig ^{igen.}
 Af Sindbad! sagde han, vær velkommen! Jeg
 svær eder til, at jeg siden eders Bortreise ^{meget}
 ofte har tænkt paa eder, og skatterer jeg denne ^{Dag}
 lykkelig, paa hvilken vi kan see hinanden ^{igen.}
 Efter at jeg nu havde aflagt min Taksigelse for
 sig Naade og Hoflighed, overleverede jeg ham
 Califes Brev og Skienk, hvilket han med al
 Fornøielse og Glæde annammede.

Calife havde skicket ham en fuldkommen
 Gylden: Stykkes Seng af Tusende Sequiners
 Værdie: Halvtrediesindstive Klædninger af meget
 kostbart Tøi: Hundrede andre af det fineste ^{hvide}
 Klæde, som var at bekomme fra Cairo, ^{Suez, (*)}
 Cusa, Alexandria. (**). En anden Cremonis
 sin rød Seng, og endnu en dito af anden ^{Slags}
 Farve. Et stor Begere af Udøt, paa ^{hvis}
 Bond inden udi var udgravet et Billede, ^{som}
 forestillede i forhævet Arbeide, et Menneske, ^{lig}
 gens

(*) En Havn ved det røde Hav.

(**) En Stad i Arabien.

sende paa det ene Kna, holdende en Bue i Haanden, og medede med en Pilt at skyde efter en Vos.
 Og endelig til sidst, sendte han hannem et kostbar Taffel, som foregaves, at have været den store Salomon tilhørende.

Brevets Indhold lyder saaledes:

Lykke og Held i den store Føreres Navn være den mægtige og lykkeligste Sultan forønsket, af Abdalla Haroun Alraschild, hvilken Himmelen har ophøiet paa sine høi-loblige Forfædres Trone og Ere/Sæde.

Vi have erholdet eders Brev med største Glæde og Fornøielse, og skikke eder her et Svar derpaa tilbage igien, som er befattet i Pennen i vores Riges Raadstue, og lid- gangen af de høieste Geisters Lyst/Have, forhaabende, at naar I kaster eders Øine derpaa og igiennemlæser det, I da deraf vilde behage at erkiende vores gode Villie og Hiertelæng til eder, og lade eder det være behagelig. Lev vel!

Kongen af Serendid var særdeles vel fornøiet dermed, at Calife med saa stor Hoslighed havde besvaret det Venkabs Teg, han havde beviist hannem, og efter nogen Tids Forlob gjorde jeg Ansøgning om Forlov og Frihed, at reise til mit Land igien, hvilken jeg og erlangede, da
 E. en N. I. B. Kous

min
 Den
 sende
 som
 op til
 anlig
 en
 isien
 ! Jeg
 meger
 Dag
 igien;
 se for
 min
 med at
 min
 uiners
 meger
 hvide
 (*)
 emoi
 slaas
 hvis
 som
 lig
 gens

Kongen til Afsted forærede mig en kostbar Skient, hvormed jeg gif til Skibs, i det Forsæt, at sætte min Raas tilbage til Bagdad igien, men jeg havde den Lykke, end ikke at komme derhen; Thi Himmelen søiede det langt anderledes for mig.

Tre eller fire Dage efter vores Bortreise bleve vi angrebne af Corsarerne, som fandt saa meget desmindre Umage med at bemægtige sig vores Fahrtoi, som vi vare i meget stor Stand til at værgе os. Nogle saa iblant os vilde vel gribe til Modværn, aleneste det kostede dem deres Liv. Jeg, og alle de, som gjorde meget snildelig derudi, at vi ikke forsøgte at opsætte os imod Corsarerne, bleve gjorde til Slaver.

Dagen, som i det samme begyndte at frembrinde, paalagde Scheherazade Taushed: Den efterfølgende Nat begyndte hun atter igien saaledes at fortælle:

Den Ni og Firesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! sagde hun til Sultanen af Indien: I det Sindbad blev ved at fortælle sin sidste Reises Historie, søiede han dette til: Da Corsarerne havde udplyndret os, Steden for vores egne Klæder kastede os nogle gamle Pialter til, førte de os hen paa en stor og langt bortliggende Ø, og solgte os til Slaver.

som
og
der.
endnu
ad,
Sua
at je
Riob
ne,
mig
da
Jeg
bet
Her
mig
og f
nogle
tes
stille
Tro
de
foru
ne
nem
dero
noge
igien
vis

Jeg faldt i en riiig Riobmands Hænder, som førte mig hjem med sig, gav mig brav Mad og Mad, og smukke en Slave anstændige Klæder. Nogle Dage derefter, da han (saasom han endnu ikke ret vidste, hvo jeg var) spurde mig om jeg ikke havde lært noget Haandverk? Svarede jeg, uden at give mig bedre tilkiende, at jeg var ingen Haandverks Mand, men en Riobmand paa min Profession, og at Corsarersne, af hvilke jeg var bleven solt, havde berøvet mig alt det jeg havde eied. Men sig mig da (sagde han videre) om I kan skyde med Bue? Jeg svarede: Ja! I min Ungdom havde jeg øvet mig derudi, og havde endnu ikke glemt det. Herpaa gav han mig en Bue og Pile, befalede mig at sidde op bag ved ham paa en Elephant, og førte mig hen i en meget stor Skov, som laae nogle Mile affides fra Staden. Og da han syntes at være kommen dybt nok derind, holdt han stille, bad mig stige ned, og viste mig et stort Træ. Kryb derop! sagde han, og skyd paa de Elephanter, I faaer at see; thi her findes en forunderlig stor Mængde af det slags Dyr i dens Skov, og saa snart I har fældet en af dem, saa kommer, og giver mig Underretning derom: Da han dette havde sagt, gav han mig noget Proviant, og drog sin Bøi til Staden igien, og jeg blev den ganske Nat siddende paa et vis Sted, oppe i Træet

Jeg fornåm endnu ikke det ringeste til nogen Elephant, men om Morgenen, da Solen stod op, saae jeg en stor Mængde ankomme, hvorpaa jeg strød saa mange Pile løs paa dem, at jeg endelig fældede en til Jorden. De andre ginge hastelig bort, og gav mig Frihed, at bringe min Herre Tidender om min holdte Jagt. Han beærede mig for denne Tidende med et got Maaltid, rosfede min Hurtighed, og holdt meget af mig. Derpaa gif vi tilhobe hen i Skoven, gjorde en Hule i Jorden, og begrov der Elephanten, jeg havde nedlagt; Da min Husbond fatte sig fore, saa snart den var forraadnet, at grave den op igien, og samle Tænderne at fore sig til Nytte i hans Handel.

I tvende fulde Maaneder holdt jeg ved at drive denne Jagt; og gif der ingen Dag forbi, at jeg jo nedlagde en Elephant. Blev ikke heller altid siddende just i et Træ, men veylede om, snart i et, snart i et andet. En Dag, som jeg ventede efter deres komme, fornåm jeg med største Forundring, at de i steden for efter Sædvane at gaae mig forbi ind i Skoven, stode ganske stille, og endelig med et forskreffeligt Skrig i saa stor en Mængde kom mig imod, at Jorden blev Rjult, og begyndte at ryste under dem. De nærmede sig Træet, jeg sad udi, omringede det med udstrakte Rysler, og saae stivt paa mig. Jeg blev ganske ubevægelig ved dette forfærdelige Syn,

Efter
Bue

Efter

mig

Træ

rykte

Jeg

mig

Ryg

des

Elephant

and

et v

deres

der

mig

udst

saae

var

snar

Træ

ad

D

dere

hvo

for

følg

Syn, og indtagen af saa stor en Angest, at min
Bue samt Pilene faldt mig ned af Hænderne.

Min Frygt var ikke heller forgieves; Thi
at Elephanterne nogen stund havde beskuet
mig, greb en af de største fat neden ved Roden af
Træet, brugende saa heftig en Styrke, at han
rykte det op med Roden og kastede det til Jorden.
Jeg faldt og tillige med Træet, men Dyret tog
mig med sin Kyffel, og løstede mig op paa sin
Ryg, hvor jeg mere død en levende blev siddens
med mit Pilefogger paa Ryggen. Denne
Elephant stillede sig herpaa for i Spidsen for de
andre, som Tropvis efterfulgte hannem hen til
et vis Sted, hvor de satte mig af, og ginge saa
deres Vej tilbage igien. Betænk nu, om
det er eder mueligt, den Tilstand jeg da befandt
mig udi. Endelig da jeg nogen Tid havde ligget
udstrakt paa Pladsen, og ingen Elefanter mere
saae for mig, stod jeg op, og merkede, at jeg
var paa en temmelig lang og bred Banke, der
snart var skult med Beentrædder og Elefant-
Lænder.

Jeg tilstaaer, at dette Syn bragte mig udi
adskillige Tanker. Jeg forundrede mig over disse
Dyrs indvortes Drift, og tvilede ikke paa, at
dette jo maatte være deres Begravelses Sted,
hvor de fornemlig havde vildet føret mig hen,
for at bevæge mig til, at lade af at for-
følge dem; Esterdi dette ikke aleneste skede i

Den Henseende, at overkomme deres Tænder. Jeg lovede derfor ikke længe paa dette Sted, men søgte min Wei lige til Staden, hvor jeg efter Nat og Dags- Reise ankom til min Herre. Underveis mærkede jeg ikke en Elephant, hvoraf jeg sluttede, at de maatte have forsoied sig med Willie dybere ind i Skoven, for derved at forvunde andre frei Adgang til Banken.

Saa snart min Husbond saae mig komme raabte han: Ak arme Sindbad! Jeg har været inderlig bekymret, for at faae at vide, hvor du var afbleven. Jeg har været i Skoven, der fandt jeg et med Rode nyelig oprykked Træ samt en Bue og Pile, men som jeg forgiæves søgte efter dig, ventede jeg aldrig mere at see dig med Dine. Fortæl mig! Hvad dig er viderfaret, og hvad for en Lykke, der har opholdt det dig ved Livet? Jeg fornsiede hans Fortælling hen til Banken, maatte han med høieste Glæde bekiende, at jeg havde talt Sandhed. Vi bestredede Elephanten, vi vare ankomne paa, med saa mange Tænder, som den kunde slæbe, og paa Hiem-Reisen sagde han til mig: Min Broder! Thi, efierdi I har giort mig saa stor en Tjeneste og ved eders Aabenbaring viist mig en Maade, hvorpaa jeg kan blive riig, vil jeg herefter ikke holde eder som en Slave. Himlen overlyggaer eder med Held og alle Lykfsaligheder. Jeg vidner for den samme, at jeg hermed giver eder frei

hed, og have skilt det for eder; som jeg nu vil fortælle.

Elephanterne i vores Skov have aarlig sdelagt for os en utallig Hob Slaver, hvilke vi have udfikket at samle Elphen-Been, Himmelen har reddet eder fra disse Dyr's Grumhed, og beholdt eder alene denne Naade. Det er et Tegne til, at den elsker eder, og vil betiene sig af eder til, at udrette meget Got i Verden: J har erhvervet mig en utrolig Fordeel; Hidindtil have vi intet Elphen-Been kundt samle, uden med vores Slavers Forliis: Og nu er vores Stad formedelst eders Formidling bleven mægtig rrig. Tænker ikke, at jeg indbilder mig, ved denne nylig igien meddelte Frihed at have givet eder tilstrækkelig Belønning derfor, men jeg vil endnu langt hårligere begave eder. Jeg kunde vel formaae den ganske Bye til at giøre eder lykkelig, men det er en Ære, jeg vil selv have mig forbeholden. Paa denne høflige Tale svarede jeg: Min Herre! Himlen opholde eder: Den Frihed, J nylig har skienket mig, er alt Belønning nok for den liden Tieneste, jeg har haft den Lykke at bevise eder og eders Stad; Jeg forlanger intet af eder, uden Tilladelse, at reise hiem til mit Land igien.

Ganske vel svarede han: Mocon (*)

Se 4 Skal

(*) Dette Ord er meget brugeligt paa de Indianiske Fahr-Bande, og er ordentlig Vind, som i sex Maaneder blæser fra Westen til Osten, og i sex Maaneder fra Osten til Westen; Vore Chinafarer kalder den Passaten.

ænder.
Sted,
jeg es
Herre.
hvora
ig med
at ifor

omme
e været
vor du
der
Træ,
og fors
dig es
ophol
fortans
komme
Glæde
belæs
med
og paa
broder!
tjenester
naade,
er ikke
rshgæ
jeg vid
er Fri
hed

skal snart føre os et Fartoi hid, hvilket jeg vil lade med Elphenbeen. Jeg vil da sende eder fort, og selv bestride alle Reises Omkostninger. Jeg betakkede mig paa nye for min Frihed, og den Gudhed han bar for mig, forblev endnu nogen Tid hos hannem, og ventede efter Mocon. I midlertid reisede vi saa ofte hen til Elphen-Beens Banken, at vi opsyldte alle hans Pakhuse med Elphenbeen; Ligeledes gjorde og alle Kjøbmændene i Staden, som dreve den samme Handel, thi denne Lykke blev ikke længe skjult for dem.

Scheherazade, efterdi hun fornam Dagen frembryde, holdt ligeledes op at tale, men den paafølgende Nat begyndte hun atter igien saaledes at sige til Sultanen af Indien:

Den Halvfemtesindstivende Nat.

Ullernaadigste Herre! I det Sindbad fortsatte sin syvende Reises Fortælling, sagde han: Endelig kom Skibene an, og min Patron, efter at han selv havde udvaldt et af dem, paa hvilket jeg skulde fare, ladte der paa min Regning halv fuldt med Elphenbeen. Han forglemte ikke heller at anskaffe overflødig Levnets Middel til min Reise, og nødte mig desforuden til at imodtage mange kostbare Gaver af Landets rare Saaer. Efterat jeg havde aflagt al min taksigelse for saa mange oppebaarne Belgjerninger, gik jeg til Skibs. Vi seilede ogsaa fort, og

og som denne Hændelse, der havde bragt mig min Frihed til Beie, var meget selsom, saa havde den og ganske og aldeles indtaget mit Sind og Gemytte.

Vi holdt os oppe paa nogle Der, for at tage Forfriskning, og efterdi vores Skib var udløben fra en Havn ved det faste Land Indien, saa vilde vi og lande der. Jeg lod, for at undgaa videre Fare til Sees, alt mit tilhørende Elphenbeen udfibe til Balsora, i det Forsæt at fortsætte min Reise til Lands: Jeg indløste en stor Summa Penge, og købte igien mange rare Sager til at forære bort, begav mig iblant en stor Caravane Kiobmænd, var længe under Reis, og led meget, men udstod dog alting med Faalmodighed, i Betragtning, at jeg hverken havde Uveir, Corsarer, Slangar, eller mange andre Farligheder, som jeg saa ofte havde været under givet, nu mere at befrygte. Endelig tog alle disse Besværligheder en Ende, jeg ankom lykkelig til Bagdad, og lod mig strax anmeldte hos Calife, at gjøre ham Regnskab for mit Gesandskab: Denne Forste bekiendte, at han havde været noget bekymret og urolig over min lange Borteblivelse, men havde dog altid derhos haabet, at Himlen ikke skulde forlade mig. Da jeg fortalte ham, hvad mig var viderfaret med Elephanterne, faldt han i Forundring derover, og kunde ikke lettelig tro at det var Sandhed, hvis min Oprigtighed ellers ikke havde været ham be-

et jeg vil
der fort,
Zeg
og den
u nogen
n. J
Beend
use med
lobmænd
Handel,
Dennem.
i Dagen
men den
en saaler
Nat.
fortsatte
de han:
n, efter
aa hvils
Regning
orglemre
Middel
til at is
ers rare
n mulig
giernis
aa fort,
og

Kiendt. Han befandt saa vel denne som mine andre Historier saa selsom og mærkværdig, at han uden Ophold befalede en af sine Secretairs at optegne dem med gyldne Bogstaver, og at forbare dem i sit Skat-Kammer: Jeg gif derpaa fornøiet bort med den Ære jeg havde faaet, og overlod mig nu ganske til mine Slegt-Families og gode Venners Glæde og Fornøielse.

Hermed sluttede Sindbad sin syvende og sidste Reises Fortælling, vendende sig til Sindbad, sigende: Vel an, min Ven! Har du nogen Tid hørt tale om et Menneske i Berden, der har udstaaet mere end jeg? Er det nu ikke billigt, at jeg efter saa mange ustandne Besværligheder nyder et angenemt og roligt Levnet? Efter disse Ord gif Sindbad til ham, kyste paa hans Haand, og sagde: Jeg maa bekiende, Naadigste Herre! at I har igiennemgaaet forskreffelige Gienvordigheder. Min Modgang er ikke at ligne imod eders: Bedrøber jeg mig end over den Lidelsen, saa trøster jeg mig dog ved den lidet Baade, jeg vinder derved. I fortjener ikke alene at nyde et roligt Levnet, men er og værdig til at besidde eders store Riigdom, helst efterdi I saa vel har vidst at anvende den, og har saa ædelt et Hierte. Bliver derfor ved at leve fornøiet, saa længe Himlen har en Dag at lade eder leve udi.

Sind

Requiner, antog ham iblant sine Benners Tal, og sagde til ham: Opgiv dit besværlige og kummersfulde Last, Dragerie, og du skal herefter stedse spise ved mit Bord, paa det at du maa have Marsag, din Livs: Tid at erindre dig den Søes Erfarne Sindbad.

Efterdi Scheherazade saae, at det endnu ikke var Dag, blev hun endnu videre ved at tale, og begyndte at fortælle estersfølgende nye Historie:

Historie

Om

De Tre Uble.

Hermaadigste Herre! Jeg har allerede haft den Ære, at fortælle eders Majestæt om den Udgang, Calife Zaroun Alraschild holdt af sit Pallads om Natten; Jeg maa endnu fortælle eder en anden. En Dag befalede denne første sin Stor-Bezier Giafar, imod tiltrædende Stat at indfinde sig paa Slottet. Jeg vil, Bezier! sagde han, gaae omkring i Staden, og erkundige mig, hvad man der siger, og i sær om man er fornøiet med mine Justits-Officiers. Sinds der nogle iblant dem, man har Marsag at besvære sig over, vil vi gjøre Anstalt, at indsætte andre i deres Sted, der bedre

Fai

skal vide at efterleve deres Skyldighed. Men findes de derimod saaledes beskaffene, at man har Aarsag til at være fornøjet med dem, vil vi give dem den Naade, de ere værd. Da Stor-Bezieren ved bestemte Tid havde indfundet sig, forklædte de sig, Calife, han og Mesroure, Hofmesteren, for at blive ubekjendte, og ginge alle tre bort tilsammen.

Efterat de havde længe vandret igiennem mange Gader og Torve, og omfider vare slupne ind i et lidet Stræde, bleve de ved Maanenskin vaer en gammel ærbar Mand med et hvit Skæg, som var lang af Gestalt, og bar et Fisker-Garn paa sit Hoved, paa Armen en Kuro, og en Stok i Haanden. Denne er en fattig Mand sagde Calife: Vi vil gaae til ham, og spørge om hans Tilstand. Min ærlige Mand! Sagde Stor-Bezieren til ham: Hvo est du? Min Herre! svarede den gamle: Jeg er en Fisker, men derhos den allerarmeste og elendigste iblant alle af mit Haandverk. Jeg gif snart ved Middags-Tid ud at fiske, og har siden ikke kunnet det fange den allerringeste Fisk. Ikke desmindre har jeg Kone med mange smaae Børn hjemme, men intet at opholde dem med.

Calife, bevæget til Medlidenhed, sagde til Fiskeren: Torde du vel vove at vende om igiennem og endnu engang udkaste Garnet? Saa vil vi give dig Hundrede Zeqviner for hvad du opfisker.

Men nu
man har
vil vi give
Da nu
indfunder
Nesroure
ginge alle

Med dette Tilbud foralemt. Fiskeren sin hele Dags udstandene Møie, og aif uden Betænkning med Calife, Giasar og Nesroure tilbage til Eyreen igien, sigende ved sig selv sagte: Disse Herrer synes mig alt for ærlige og retfærdige til, at de ikke skulde betale mig min Image, og gave de mig ifkun hundrede Delen af hvad de haver lovet mig, saa var det dog alt nok for mig.

igiennem
are stupne
Maanestien
dit Skrig
Per. Garn
o, og en
tig Mand
og spore
! Sagde
u? Min
Fiskere,
elendigste
snart ved
ikke kun
esmindre
hiemme,

Med det samme ankom de til Bredden af Eyre-Floden; Fiskeren udfastede sit Garn, og da han drog det op igien, fandtes derudi et med Laase vel forvaret og meget tungt Skrin. Calife lod strax ved Giasar udbetale Hundrede Bequiner til Fiskeren, og lod ham dermed gaae hjem. Nesroure tog Skrinet paa sine Skuldre efter sin Herres Befaling, der af Begierlighed til at vide hvad der fandtes udi, uden Forhaling vendte tilbage til sit Pallads igien.

sagde til
om igien,
aa vil vi
opfisker.
Bed

Da Skrinet der var bleven opluft, fandt man derudi en stor Kurb, som var vel indviklet og forvart med Palm-Blade, og ved Abningen sammensyet med en rød ulden Traad. Man gav sig, for at stille Califens Utaalmodighed, ikke Stunder at løse den op med Magelighed, men skar den hastig op med en Kniv, og uddrog af Kurven en Pafke, der var indsvøbt i et skident Klæde, og sammenbundet med en Strikke, hvilken man løfede op, og saa derudi med Forstrefkelse et

et unat Fruentimmers døde Legeme, som var
hvidere en Snee, men skaaren i mange Partier.

Her holdt Scheherazade ved Morgenens
Frembrudelse op at tale, og den følgende Dag
begyndte hun igien saaledes:

Den En og Halvfemtesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Deres Majestet kan
selv bedre forestille sig, end jeg kan
skrive dem den Forundring Calife ved
dette jammerlige Syn faldt udi. Aleneste denne
Forundring forvandlede sig pludselig til en
Brede, saa at han med et forbitret
sagde til Bezieren: Ha, du Ulyksalige!
Du saaledes Agt paa mit Folkes Gierninger?
begaaer under dit Embedes Forvaltning
min Hovedstad saadant et Manddrab ustraffet
og kaster mine Undersaatter saaledes hen i Stodene
at de paa den yderste Dag skal raabe Hevn over
mig? Dersom du ikke uden Forsommelse hever
dette Menneskes Død paa Morderen selv,
svær jeg ved Himmelens hellige Navn, at jeg vil
lade dig med fyrgetive af din Familie ophængt
Stormægtigste Monarch! gav Bezieren til
svar, deres Majestet forunde mig nogen
til at undersøge denne Handel: Jeg giver dig
svarede Calife, tre Dages Frist, vær der
betænkt paa, at efterleve din Skyldighed.

som var
ge Part
Morgens
ende D
itivende
estet kan
kan be
alife ved
este denne
en hastig
D D
! Giver
ger? Man
ng mied
ustraffet
i Slodet
Devn over
lste hevne
selv, saa
at jeg vil
ophængt
til Gien
gen G
giver dig
er der
ed.

Bezieren Giacfar gik med største Forfret-
i Sindet hiem til sit Hus: Ak! sagde han,
skal jeg i saadan vidtloftig og Folkerig Stad,
Bagdad er, vel kunde opspørge en Mordere,
useilbarlig har begaaet denne Misgjerning
Bidnesbyrd; Og maaske allerede har
Flugten? En anden end jeg, skulde vel for
fornoie Calife, tage en eller anden etendig
ud af Fængselet, og ladet henrette,
jeg vil for ingen Deel besvære min
Samvittighed med sliq en Ugierning, men
døe, end paa saadan Maade redde
mit Liv.

Han befalede de under sin Befaling staaende
Politie-Betientere noie at lade randsage efter
Morderen. Disse stikkede deres Folk ud omkring
paa Landet, og ginge selv med, saasom de holdt
for, at denne Sag gik dem lige saa nær som
Bezieren selv. Men al deres Noie var forgies-
bes: De kunde, uagtet al anvendte Flid og Bind-
stibeligbed, dog ingensteds opspørge Drabs Man-
den. Bezieren kunde heraf lettelig giøre sig
Gisning, at uden Himmelens synderlige
Hielp vilde det see slet ud med hans Liv.

Paa den Tredie Dag ankom en Bagt til
denne ulyksalige Minister, at fordre ham op til
Slottet, han var villig til at følge med, og da
Calife spurde hannem, hvor Morderen var,
svarede han med grædende Dine: Stormægta-
ste

ste Monark! Jeg har ikke fundet antrefte nogen, der har fundet give mig ringeste Underretning derom. Calife taledede hannem bestrig til i sin Brede, og befalede, at man skulde ophænge hannem med fyrgetive Barmeciden (*), hans Anforvandre, uden for Døren af Palladset. Men imidlertid man havde at bestille med sin mange Galger at oprette, udgik en Herold omkring i alle Byens Korterer, som efter Calife Befaling maatte udraabe, at hvis som havde lyst til at see Stor-Bezieren Giasar med fyrgetive af sine Forvandre hænges i Galger, skulle de indfinde sig paa den store Plads uden for Palladset.

Da nu alting var færdig, førte Blods Dommeren, og en stor Hob Soldater Bezieren ud fra Slottet tillige med de fyrgetive Barmecider, hans Slægt, stillede dem hver under sin Galge, og lagde dem Strikken om Halsen, hvormed de skulde trekkes i Reiret. Almuen, som den ganske Plads var opfyldt med, kunde uden Graad og Smerte ikke ansee dette bedrøvede Spektakel; Thi Stor-Bezieren, og den ganske Barmecidiske Slægt var ikke aleneste i Bagdad, men endog i det ganske Calife Rige høit elsket og æret, formedelst deres Fromhed, Kundhed, og oprigtige Liv og Levnet.

(*) Barmeciderne vare af en Familie, som var kommen fra Persien, af hvilken Stor-Bezieren stammede ned, hvorom kan sees her. Dethers loths Orientaliske Bibliothek under det Ord Barmecian.

Intet kunde holde denne høist strænge Førstes uigienkaldelige Befaling tilbage, og man var nu allerede i Berst med at ombringe og aflive de allerærligste Folk i Staden, da et ungt, velstabt og næt klædt Menneske trængde sig med Magt igiennem Skaren indtil Stor-Bezieren, fyste paa hans Haand, og sagde: Hoibaarne! Naadige Herr Bezier! J er uskyldig i den Misgierning, de have beskyldt eder for, gaaer bort, og lad mig lide for det Fruentimmers Dod, der er bleven kast i Tigen: Jeg er Drabsmanden og fortiener derfor at vorde straffet.

Omendskiønt nu denne Tale forarsagede stor Blæde hos Bezieren, saa havde han dog Medlidenhed med dette unge Menneske, hvis Physiognomie, i Steden for det skulde synes sorrhigfuld, kom hannem meget fornøiet for; Og vilde nu just til at oplukke sin Mund, og svare hannem paa hans Tale, som en stor Mand af temmelig høi Alder fremtrængde sig iblandt Tilskuerne og sagde til Bezieren. Naadige Herre! Troer ikke, hvad dette unge Menneske siger: Ingen anden end jeg, har ihjelslaget det i Skrinet fundne Fruentimmer, paa mig alene bør Straffen falde; Jeg beder for Himlens Skyld ikke at henrette den Uskyldige for den Skyldige. Naadige Herre! raabte det unge Menneske: Vendende sig til Bezieren: Jeg sværer eder til, at det er jeg, der har begaaet denne letfærdige Gierning, og intet Menneske i Berden har Deel derudi. Min

En N. I. B. Son,

Se nogen
erretning
til i sin
ophænge
) hans
Walladset
med saa
rold om-
er Calise
avde lyst
fyrgetive
e de ind-
balladset.

Blods
Bezieren
Barcemis
sin Gal-
hvormed
som den
n Graad
pektafel;
Barcer
d, men
og aret,
og oprig-

som var
Bezieren
Dether
Ord Bar-

Søn, faldt den Gamle ham ind Ordene. Det er Fortvilelse, der har bragt eder dertil, og I vil dermed forekomme eders Skiebne. Jeg paa min Side har været længe nok i Verden, og vil gierne skilles derfra: Lad mig derfor opoffre mit Liv for eders. Naadige Herre! Sagde han derhos til Bezieren: Jeg igientager det endnu engang, jeg er Drabsmanden, lad mig døe, og opsetter det ikke. Denne gamles og unge Menneskes Strid, foranledigede Bezieren med Blod-Dommerens Tilladelse, (hvilken var glad, at kunde gjøre ham nogen Tieneste) til at lade begge disse Mennesker føre for Calife. Han faldt ned for hannem, og efter at han havde kisset Jorden syv Gange, sagde han: Stormægtigste Monark! Jeg bringer her frem for deres Majestet dette gamle og unge Menneske, som begge hver i sær, udgiver sig for at være den ihelstaaene Dames Mordere. Calife spurdte strax de Anstagede, hvem af dennem, der saa ubarmhierrig havde myrdet den Døde, og fastet hende i Floden? Den unge bekræftede, at han havde gjort det: Den gamle derimod gav sig selv Skylden. Gaae sagde Calife, til den Stor-Bezier, og lad dem begge ophænge. Men Naadige Herre! Svarede Bezieren, om ikkun en af dem er Giernings-Mand, saa strider det imod Justitsen, at lade og den anden henrette.

Paa disse Ord begyndte det unge Menneske atter igien at sige: Jeg svær ved Himmelen som

har skabt alle Ting, at det er jeg, der har ombragt den fundne Dame, deelt hende i fire Parter, og for fire Dage siden kastede hende udi Flo- den: Gid jeg ikke faae nogen Deel med de Ret- færdige paa Dommens-Dag, om det jeg siger, ikke er Sandhed, og derfor bør jeg og at straf- fes. Calife forfærvedes over denne Sed, og troes- te ham saameget desstærkere, fordi den gamle talte ikke et Ord derimod: Bøndte sig derfor imod det unge Menneske, og sagde: O du Ulyk- salige, hvi har du begaaet denne skammelige Sierning, og hvad er Aarsagen, hvorfor du har angivet dig selv, til at lide Døden? Stormæg- tigste Monark, svarede han: Dersom man skul- de beskrive alle de Ting, som have tildraget sig imellem mig og denne Dame, skulde det blive en Historie, som kunde tiene Folk til stor Lærdom. Saa fortæll os den da, befalede Calife: Og det unge Menneske var lydige, og begyndte sin Hi- storie saaledes:

Scheherazade vilde vel blive ved at fortælle, men maatte sætte Historien op til næstfølgende Morgen.

Den To og Halvfemtesindstivende Nat.

Schahriar kom Sultaninden i Forveien, og havde spurdt hende ad, hvad det unge Menneske fortalt for Calife Haroun-Alraschid.

Det
og J
og paa
og vil
re mit
e han
endnu
døe,
unge
med
glad,
at lade
faldt
køstet
stigste
Majes
de hver
te Da
nflages
havde
foden?
er det:
Gaae
og lad
Herre!
em er
stitsen
kenneste
len som
hat

Allernaadigste Herre, svarede Scheherazade, han begyndte saaledes at fortælle:

Historien

Om

Den ihjelslagne Dame, og det unge
Menneske, hendes Egte-Mand.

Stormægtigste Monark! Deres Majestet vilde da behage at vide, den ihjelslagne Dame var min Hustru, en Daatter af denne gamle Mand I her seer, som er mig nær beslægtet. Hun var ikkun tolv Aar gammel da hun blev mig given til Kone, og det er nu elleve Aar siden. Jeg har avlet tre Sønner med hende, som endnu lever, og maae jeg give hende dette Vidnesbyrd, at hun aldrig har givet mig Aarsage til ond Villie mod sig. Hun var bestandig, ærbar, og beslittede sig aleneste paa at kunde behage mig. Jeg paa min Side elskede hende fuldkommen, og var hende aldrig imod i nogen Ting. Omtrent for to Maaneder siden blev hun sva, hvormed jeg brudte al optænkelig Omsorg og sparede intet, for destofnarere at forskaffe hende sin Helbred igien. Efter en Maanedes Forløb begyndte hun at blive bedre, og vilde gaae i Bad. Kjørend hun gik hiemme fra, sagde hun til mig: Min Fætter, (Ihi saaledes kaldede hun mig for Slægtskabs skyld) jeg har Lyst til at se nogle Bøker, og I gjorde mig sandelig en stor Tjeneste

J kunde skaffe mig nogle. Jeg har længe været i Lyst derefter, og den har saaledes taget Overhaand, at jeg frygter for andet, om den ikke snart bliver fornøiet. Hiertelig gierne svarede jeg, jeg vil gjøre mit Beste at stille eder tilfreds.

Jeg gik strax ud paa Torvene, og søgte hos alle Eble-Kiellinger, men kunde ikke finde et, omendskiont jeg gierne vilde give en heel Sequin for et Eble, og kom saa ganske ilde tilfreds hjem.

Min Kone da hun kom af Baddet, og saae ingen Ebler, blev saa urolig i Sindet derved, at hun den ganske Nat ikke kunde lukke et Die til. Jeg stod ganske tilig op, og besøgte Byens Haver, men var ligesaa uslykkelig, som den forrige Dag. Uden at en gammel Urtegaards-Mand som mødte mig under Veis, forsikrede mig, at min Umage var ganske forgieves, og at jeg ingen Ebler kunde finde i hele Byen, uden i Deres Majestets Have til Balsora.

Som jeg nu elskede min Kone høit, og vilde ikke have den Skam, at forsomme noget til hendes Fornøielse, saa reisede jeg til Balsora, efterat jeg havde sagt hende mit Forsæt. Efter Dages Forløb, kom jeg tilbage i Aien, og bragte tre Ebler med, som hver havde kostet mig en Sequin. Der var ingen fleer i Haven at saae, og vilde Urtegaards-Manden ikke sælge mig dem for bedre Kiøb. Men da jeg forærede hende var hendes Lyst forgaaen, dog fornøiede

erazade,
om
været i Lyst derefter,
Overhaand, at jeg frygter for andet, om den ikke
snart bliver fornøiet. Hiertelig gierne svarede
jeg, jeg vil gjøre mit Beste at stille eder tilfreds.
Jeg gik strax ud paa Torvene, og søgte
hos alle Eble-Kiellinger, men kunde ikke finde et,
omendskiont jeg gierne vilde give en heel Sequin
for et Eble, og kom saa ganske ilde tilfreds hjem.
Min Kone da hun kom af Baddet, og saae
ingen Ebler, blev saa urolig i Sindet derved,
at hun den ganske Nat ikke kunde lukke et
Die til. Jeg stod ganske tilig op, og besøgte
Byens Haver, men var ligesaa uslykkelig,
somsom den forrige Dag. Uden at en gammel Ur-
tegaards-Mand som mødte mig under Veis,
forsikrede mig, at min Umage var ganske for-
gieves, og at jeg ingen Ebler kunde finde i hele
Byen, uden i Deres Majestets Have til Balsora.
Som jeg nu elskede min Kone høit, og vilde
ikke have den Skam, at forsomme noget
til hendes Fornøielse, saa reisede jeg til Balsora,
efterat jeg havde sagt hende mit Forsæt. Efter
Dages Forløb, kom jeg tilbage i Aien, og bragte
tre Ebler med, som hver havde kostet mig en
Sequin. Der var ingen fleer i Haven at saae,
og vilde Urtegaards-Manden ikke sælge mig
dem for bedre Kiøb. Men da jeg forærede hende
var hendes Lyst forgaaen, dog fornøiede

hun sig med dem, og satte dem paa Bordet hos sig. Imidlertid var hun stedse syg, og jeg vidste ikke, hvad Raad man skulde bruge til hendes Helbreds Erstatning.

Saa Daae efter min Reise, som jeg en Dag selv sad i min Kramboed, saa jeg en hæslig stor sort Slave gaaende forbi mig, som havde et Eble i sin Haand, hvilket jeg kiendte, at være et af de jeg havde bragt fra Bassora efterdi jeg vel vidste, at ingen var at finde i Basdad. Jeg kaldte paa ham og sagde: Gode Slave! Sig mig, hvor har du faaet det Eble? Det er en Gave svarede han smilendes, som er mig foræret af min Elskerinde. Jeg har i Dag besøgt hende, men fandt hende noget upasselig; Saa og tre Eble hos hende, hvilke jeg spurdte, hvorfra de vare komne? Min fromme Mand, svarede hun, har gjort en Reise paa femten Dages Tid bort af Byen for at forskaffe mig dem. Vi spiste saa tillsammans, og da jeg gik bort, bad jeg hende om dette, hvilket hun gav mig, som I her kan see.

Denne Tale gjorde mig heel forbitret, jeg stod op, lukte min Boed til, løb hastig hjem, og op paa min Kones Kammer, søgte efter Eblene, og da jeg fandt ifkun de to, spurdte jeg, hvor det tredie var afbleven. Da min Kone vendte sig om, at see efter dem, og saae ifkun de to, svarede hun meget koldsindig: Min Søster! jeg

beed
den
San
righe
te be
deelte
lagde
et
dre,

rede
Den
dend
Hvo
Kade
Ebl
viden
da je
en st
let fr
ham
maad
der
i fem
dog
igien
paa
der,
har
bede

veed ikke hvor det er bleven: Det var mig paa den Maade let at tro, Slaven havde talet Sandhed. Lod mig og forlede til en bitter Jovrighed, drog min Kniv fra mit Belte, og stødte hende den i Halsen. Skar siden Hovedet af, deelte hende i fire Parter, pakkede dem ind, og lagde dem i en Kurb, hvilken jeg indsluttede i et Skrin, tog det om Natten paa mine Skuldre, og styrkede det ud i Tiger-Floden.

De tvende af mine mindste Børn laae alle rede og sov, og den tredie var ude paa Gaden. Denne fandt jeg da jeg kom tilbage igien, siddende uden for Døren, og bitterlig græde. Hvorover jeg spurdte hvad hannem feilede. Min Fader: Svarede han: Jeg tog i Morges et af de Æble fra min Moder som J gav hende, hende uafvidendes: Jeg saae først længe derpaa, og siden, da jeg legte paa Gaden med mine Brødre, kom en stor sort Slave og gik forbi, denne tog Æblet fra mig igien, og gik sin Vej. Jeg løb efter ham, jeg vilde have mit Æble igien, men jeg maatte sige hvad jeg vilde, at det hørte min Moder til, som var syg, og at J havde været borte i femten Dage for at skaffe hende dem, saa var dog alting forgieves, han vilde ikke give mig det igien, men vendte sig om, og slog mig, løb derpaa bort med en Hast igiennem saa mange Gader, at jeg ikke kunde sene ham mere. Siden har jeg gaaet og ventet til J kom tilbage, for at bede Der min Fader, at J intet vilde sige det til

rdet hos
jeg vidste
il hendes

n jeg en
en hæslig
m havde
at være
ra efterdi

Bagdad.
e Slave!

? Det er
c mig fors

dag besøgt
g; Saa

dre, hvor
e Mand,

nten Daa
mig dem.

gik bort,
gav mig,

itret, jeg
stig hjem,

efter Æblet
vurde jeg

min Kone
ne ikkun de

Sætter! jeg
veed

til min Moder, at hun ikke skal blive mere syg. Derpaa begyndte han end bitterligere at græde, og havde denne min Søn's Tale sat mig i en inderselig og uendelig Hjertens Bedrøvelse. Jeg kiendte nu min fordømmelige Misgierning, og fortrod, men alt forsilde, at jeg saa letsindig havde troet den uhykkelige Slaves Ord, som af min Søn's Ord, havde opdigtet sig en saa forgetlig Fabel for mig at fortælle. I det samme kom nærværende min Svigersfader, at besøge sin Datter, men i Steden for at finde hende vende, maatte han af mig selv fornemme, at hun ikke mere var i Live; Thi jeg bekiendte alle Ting rent ud, for at være den allerugudeligste Misdædere af Verden. Ikke desmindre, i Steden for at forekaste mig min Boldsgierning, med haarde Ord, græd han med mig, og saaledes i tre Dage uden Ophor udsøste vi tilsammen vore modige Taarer. Han over en Datter, den han alletider saa hiertelig havde elsket, og jeg over en Hustrues Død, der stedse havde været mig kær, og jeg paa saadan ubarmhiertig Maade, ved at tro Slavens Ord, selv mig havde berøvet.

Denne, Stormægtigste Monark! Er den rene og uforfalskede Bekiendelse deres Majestet har forlanaet af mig at vide. De seer nu selv alle min Misgiernings Omstændigheder, og jeg beder allerunderdaniast, at lade giøre Anstalt til retmæssig Afstraffelse, den maa være saa haarde som

som de
finde
høilig

Scheb
op at r
igien b

Den

Alter

neffe h

første

end sty

tie og

staae b

Slave

fore sa

Jeg gi

nem ti

stiller

den for

sig, at

fer ove

torde

sten, b

som den vil, skal jeg dog ikke Klage derover, men finde den let at udstaae. Hvor udi vor Calife hoilig forundrede sig.

Med Stumningen af disse Ord, merkede Scheherazade, at det var Dag, holdt derfor op at tale, indtil følgende Morgenstund, da hun igien begyndte saaledes:

Den Tre og Halvfemtesindstivende Nat.

Mærenaadigste Herre! Sagde hun, Calife blev hoilig forundret over, hvad dette unge Menneske havde fremført; Men i det denne retfærdige Første befandt, at han var mere at beklage, end skyldig til at døe, faldt han paa hans Parti og sagde: Dette unge Menneskes Gierning staae baade til at forlade og forsvare, den vanartige Slave er aleneste Aarsag til dette Mord; Derfore sagde han, vendende sig til Stor-Bezieren: Jeg giver dig tre Dages Frist, at skaffe hannem til Stede udi, hvis du ikke inden den Tid stiller ham for mit Ansigt, vil jeg lade dig i Stedet for hannem henrette.

Den uheldsalige Giafar, som nu indbildte sig, at være uden al Fare, blev heftig forskrekket over denne nye Ordre, men esterdi han ikke torde gøre den mindste Indvending imod Førsten, hvis Sind hannem alt for vel var bekiendt

re sig-
bræde,
en in-
Jeg
og
tsindig
som
en saa
samme
søge sin
nde les-
ne, at
de alle
deligste
dre, i
erning,
og saas
tilsam-
n Dats
e elsker,
e havde
mhierdig
sig hav-
r den re-
ster har
selv alle
eg bedes
t til ret-
haard-
som

gif han ud fra hans Diesyn, og forfoiede sig
 grædendes hjem til sit Huus i den fæste Mening,
 at han nu ikkun havde tre Dage at leve. Han
 var overbevist i sig selv, at det var en umulig
 Ting, i saa stor en Bye som Bagdad, og i
 blant saa mange Tusende sorte Slaver, som der
 fandtes, at udforske den Sandskuldige, vilde
 derfor ikke heller giøre sig ringeste Umage derfor:
 Vil Himlen ikke selv skinbarlig give ham tilkiens
 de, sagde han, som allerede har aabenbaret mig
 Giernings Manden i sig selv, saa kan jeg ikke redde
 de mig fra Døden. De tvende første Dage led
 vede han hen i Sorg og Bedrøvelse, tillige med
 sin ganske Familie, som græde omkring hannem,
 og klagede heftig over Califes strenge Forhold.
 Da den tredie Dag var oprunden, beredte han
 sig til Døden, som en retskaffen Minister, der
 ikke gierne kunde lide nogen Bebreidelse, og lod
 kalde Notarier til sig, at underskrive det Testa-
 mente, han i deres Nærværelse opsatte. Herpaa
 omsavnede han sin Hustru og Børn og tog den
 sidste Afsked fra dennem: Hans ganske Familie
 smeltede ligesom hen i Taare, saa aldrig noget
 har været mere jammerlig at ansee. Endelig
 ankom en Bagt fra Hoffet, som anmeldte at
 Calife var meget utaalmodig, at han ingen Ef-
 terretning bekom hverken fra ham selv, eller om
 den sorte Slave, han havde befalet ham at op-
 søge: Jeg har Ordre, sagde han derhos, at
 føre eder hen for Thronen. Den bedrøvede Ber-
 zier lovede sig til at følge ham; Men da han vilde

de til at
 til ham,
 ler klar
 Opsyn be-
 maatte se
 nu havde
 han B
 Derpaa
 fyste hen
 omsavnede
 noget i
 Min hie
 I der
 Svarede
 Borens
 Borens
 to Requ
 gav S
 Frig
 Barm
 den fre
 de til
 faaet d
 Slave
 staalet
 naadig
 da jeg

(*)

de til at gaae, bragte man hans yngste Datter
 til ham, som omtrent kunde være fem eller
 sex Aar gammel. Qvinderne, under hvis
 Opsyn hun var, stillede hende for Faderen, at han
 maatte see hende den sidste gang. Saasom han
 nu havde en stor Kierlighed for dette Barn, bad
 han Bagten forunde ham et lidet Ophold:
 Derpaa tog han Datteren paa sine Arme, og
 kyssede hende mange gange. Sinedens han saaledes
 omfavnede hende, blev han vaer, at hun havde
 noget i Barmen; som gav en stærk Lugt fra sig;
 Min hierte Datter! Sagde han: Hvad haver
 du der i eders Barm? Allerkiereste Papa!
 Svarede hun: Det er et Æble hvorpaa Calife
 Borens Allernaadigste Herres Navn staar skrevet;
 Borens Slave Kiban (*), har solgt mig det for
 to Bequiner; Paa disse Ord, Æble og Slave,
 gav Stor, Bezieren et Forundrings og Glæde-
 Ekfrig af sig, stak hastig sin Haand i Datterens
 Barm, og trak Æblet frem. Han lod Sla-
 ven fremkalde, som var i Nærværelsen, og sag-
 de til ham: Du Grundskielm! Hvor har du
 faaet dette Æble fra? Naadige Herre! Svarede
 Slaven: Jeg svær ved en høi Eed, at jeg ei har
 staalet det, hverken i eders, eller i Borens Aller-
 naadigste Monarkes Have. Forleden Dag,
 da jeg spadserede igiennem en Gade, hvor tre el-
 ler

(*) Dette Ord bemerker paa Arabiff den vellugtende
 Urt Basilica, og Araberne kalde deres Slaver
 saaledes, ligesom man i Frankrige giver Laquei-
 erne det Navn Jasmin.

de sig
 ening,
 Han
 mulig
 og i
 om der
 vilde
 Derfor:
 tilkiens
 ret mig
 Eke red
 dage ses
 lge med
 annem,
 forhold.
 dre han
 er, der
 og lod
 t Testa
 Derpaa
 tog den
 Familie
 ig noget
 Endelig
 meldte at
 ngen Ef-
 eller om
 m at op-
 hos, at
 vede Ber-
 a han vil-
 de

ler fire Børn gif og legte, og et af samme havde Ebleti Haanden, tog jeg det fra ham, og gif bort dermed. Barnet løb efter, og raabte; At Eblet tilhørte ikke ham, men hans Moder, som var syg, hvilket hans Fader, for at fornøie hendes Begierlighed havde reist en lang Wei efter, og bragte hende tre til hendes Fornøielse og dette var et af dem, hvilket han sin Moder uafvidende havde bortsnappet. Han maatte bede mig saa meget han vilde, saa vilde jeg dog ikke give det tilbage igien, men jeg solgte det til den liide Frøken eders Dotter. Det er altsammen Naadige Herre; Hvad jeg har at sige.

Gisfar kunde ikke noksom forundre sig over, at en Slaves Bedragerie havde foraarsaget en uskylbig Konges Død, ja snart bragt ham selv og ganske Familie om Livet. Han tog Slaven med sig, og da han kom for Calife, gav han hannem en usiagtig Underretning, om alt hvad Slaven havde bekiendt, saa vel som og ved hvad Hændelse, hans Misgjerning var bleven aabenbaret.

Ingen Forundring kan lignedes ved den, Calife sit Herover, han kunde ikke begribe meget mindre bare sig for hiertelig at lee deraf. Endelig anstillede han sig over, og sagde Bezieren: At, efterdi hans Slave havde aurretet en saa selsom Forvirring, havde han og fortient en exemplarisk Straf. Det kan jeg ikke nægte, svarede Bezieren, Allernaadigste Herre! Ikke des mindre staaer dog hans Forsælse til at forlade. Jeg veed en selsom Historie, om en Bezier til Cairo Moured, din Ali, og Bredreddin Hassan til Balsora, saaledes kaldet. Dersom deres Majestet behager, at anhøre den, er jeg bereed til at fortælle den, dog med de Vilkor, at dersom de befinde den forunderligere, end hiin, de da lade Slaven vederfares Naade. Som sagt, svarede Calife: Aleneste vi synes, I paatager eder en stor Ting, og kan ikke tro, at I derved kan redde eders Slave; Thi Historien om Eblene, er meget selsom: Her paa tog Gisfar Ordet og begyndte saaledes at fortælle den.

Ende paa den Anden Deel.

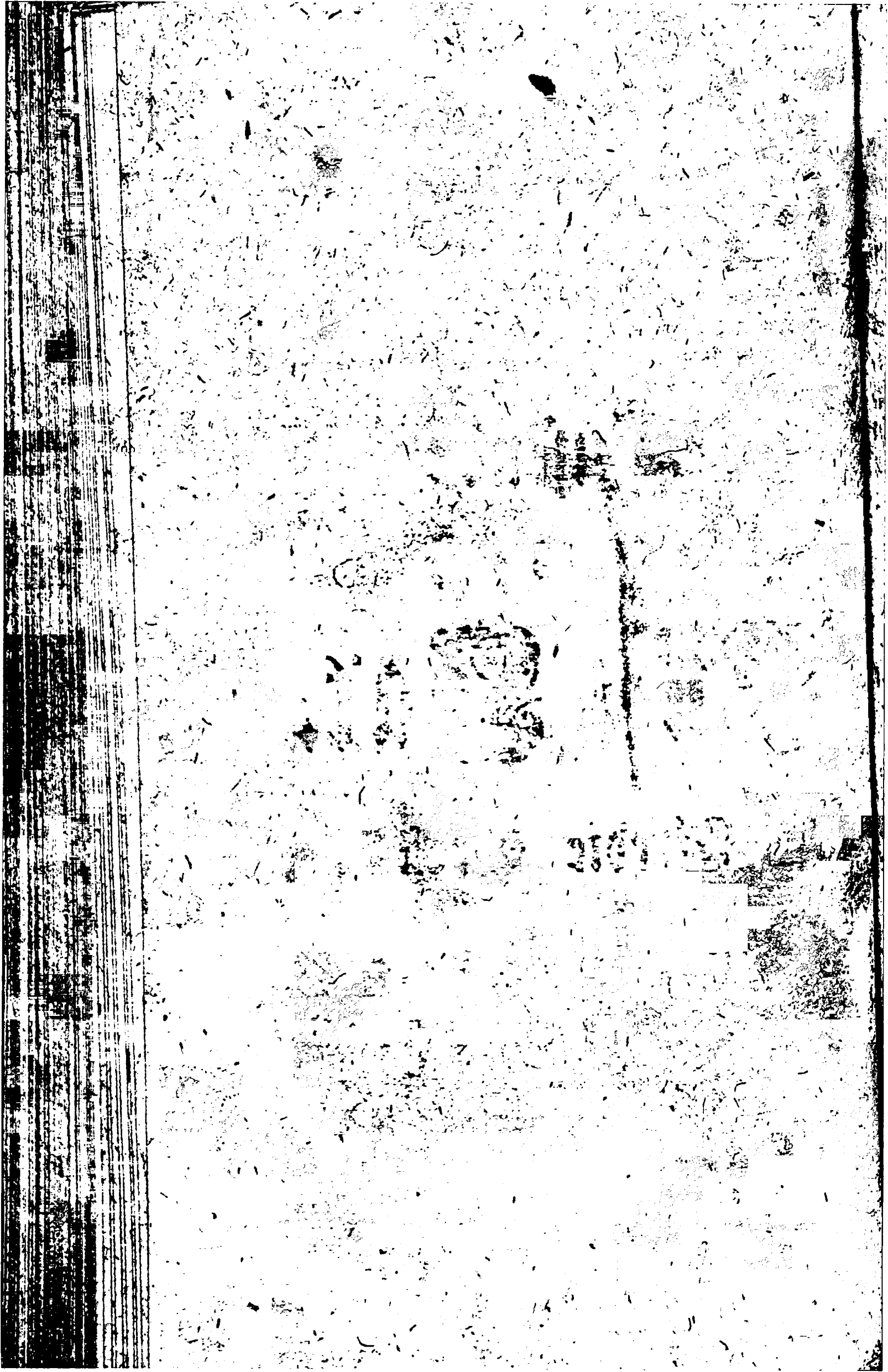
211

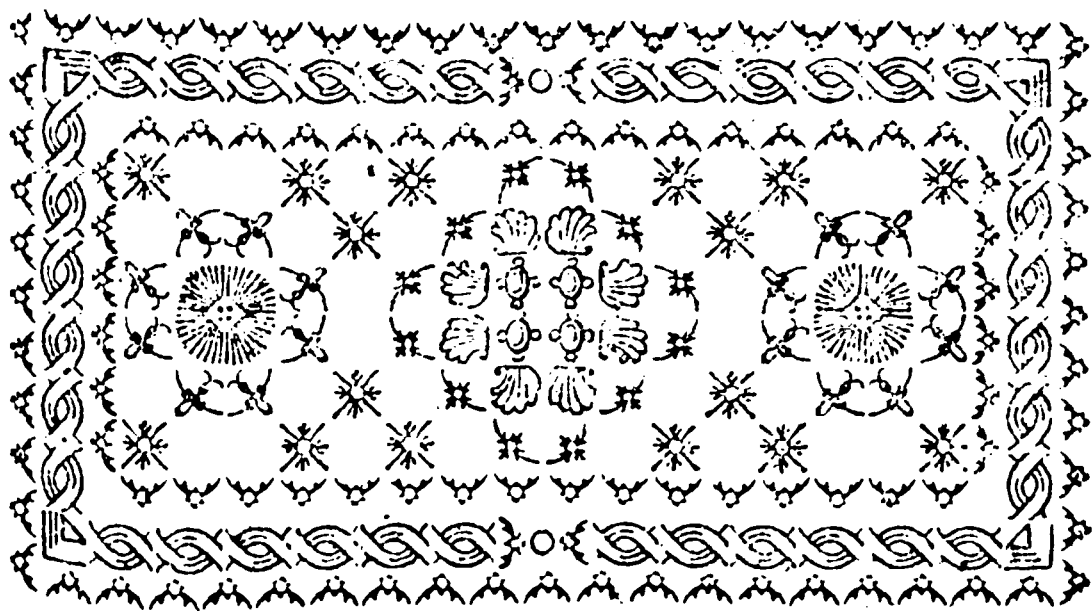
Zufende

og

En Sat.

Tredie Deel.

Historie.

Om

Noureddin Ali, og Bedreddin Sassan.

Stormægtigste Monark! Der levede i gamle Dage i Egypten en Sultan, som var en meget retfærdig, velgiørende, barmhiertig og barmild Herre, hvis Tapperhed iligemaade havde indjaget hans Naboer Frygt og Forskrekelse, han var de Nødsiddendes Hielpere, og lærde Folkes Beskiernere, hvilke han befordrede til store og fornemme Bestillinger. Denne Sultans Bezier var en klog og forstandig Mand, derhos skarpsindig og erfaren i de boglige Konster, og alle andre Videnskaber. Denne Minister havde tvende velskabte Sonner, som begge slegtede i alle Ting paa deres brave Fader; Den ældste heied Schemseddin (*) Mohammed, og den yngste Noureddin Ali, af hvilke den sidste i Særdeleshed

(*) Betyder Troens Soel.

leshed besad alle de Dyder, man nogen Tid kan forlange. Da Bezieren deres Fader, var ved Døden afgangen, lod Sultanen dem afhente, og da han havde ladet dem Begge isøre hver saar dan en Kiortel, som egentlig tilhører en Bezier, sagde han til dem: Jeg beklager og bejamrer eders Forliis, som gaaer mig nærmere til Hjerte, end eder selv. Jeg vil i Gierningen lade det seer, og efterdi jeg veed, at I leve i en fuldkommen Endrægtighed med hinanden, saa benaader jeg eder begge Tøe med den samme Værdighed; Gaaer hen, og efterfølger eders Fader derudi.

Begge disse ny Beziers takkede Sultanen for sin Naade, og forsoiede sig hiem, at bære Omsorg for deres Faders Begravelse. Efter en Maanedes Forløb ginge de ud igien, og komme første gang i Sultanens Raads-Forsamling, og skiftedes siden til, en om en anden, paa de sædvanlige Dage at indfinde sig paa samme. Altid, naar Sultanen drog ud paa Jagt, maatte en af Brodrene ledsage ham, og havde enhver af dem veyelviis denne Ære. En Dag efter Aftens Maaltid, som var Aftenen for en Dag der var bestemt til Jagt, hvor paa den ældste skulde følge Sultanen, taledede begge disse Brodre med hinanden om adskillige umagt paaliggende Sager, men i det samme sagde den Ældste til den Yngste: Min Broder! Siden endnu ingen af os er gift, og vi leve dog i saa stor Forsyrelighed med hinanden, saa har jeg faaet det

Indfald
med to
mahler
stændig
Jeg sig
at det
og tilsa
og jeg
i behaa
har at
med v
jeg sæt
sommel
Seng
med et
naar d
Born
svarede
det at
maal
og jeg
Broder
sig,
da vel
Dette
Besve
mig in
Cont
hende
Requi
det
E. en

id kan
ar ved
fhente,
der saas
Bezier,
ejamrer
Hierte,
det see
kommen
ader, jeg
dighed;
rudi.

ultanen
at bære
Efter en
komme
amling,
paa de
samme.
maatte
enhver
ag efter
en Dag
n ældste
se Bros
aliggen-
Ældste
ndnu in-
tor For-
aaet det
Ind-

Indfald, at vi Begge paa en Dag vil gifte os med to Søstre, hvilke vi vil udvæle os til Gemahler af en Familie, som kan være os best ansændig; Hvad siger I vel til dette mit Indfald? Jeg siger min Broder, svarede Moureddin Ali, at det er vel værdt det Benskab, som forbinder os tilsammen. Man kan ikke have bedre Tanker, og jeg for min Person er bered til at gjøre, som I behaer. Ach! Det er endnu ikke alt hvad jeg har at forebringe, blev Schemseddin Mohams med ved at sige: Min Grille gaaer endnu videre, jeg sætter i Fald, at vore Hustruer bleve frugtsommelige paa en Nat og siden komme i Barsels Seng paa en Dag, eders med en Son, og min med en Datter, vilde vi da vel i Fremtiden, naar de ere komne til skieds Alder gifte disse vore Born med hinanden? Ach hvad det anaaer, svarede Moureddin Ali, da maa jeg bekiende, det at være et fortreffelig Anslag, sig et Gistermaal vil gjøre vores Fortrolighed fuldkommen, og jeg giver gierne min Billie derudi; Men min Broder! sagde han derhos: Om det nu hender sig, at vi gjøre saadan et Gistermaal, vilde I da vel forlange, at min Son skulde give eders Datter en Moraen-Gave? Derudi findes ingen Besværlighed, svarede den ældste, og jeg bilder mig ind, at i foruden den sædvanlige Egteskabs Contract, ikke skal vegre eder ved, at bevillie hende i hans Navn i det mindste Tre Tusende Requiner, tre gode Land-Gods og tre Slaver, det kan jeg aldrig indgaae sagde den Yngste: E. en N. I. B. G g Ere

Ere vi ikke Brødre, og Collegæ, Begge i en
 Bærdighed og Ære- Stand? Vide vi over
 alt ikke, baade I og jeg, hvad ret er? Efterdi
 Manden er ædlere end Konen, burde det da ikke
 tilfalde eder at give eders Datter en stor Med-
 gift? Som jeg formerker, er I en Mand, der
 vil giøre eder Fordeel ved en andens Skade.

Om endskiont Noureddin Ali frembragte
 disse Ord med en latterlig Mine, blev dog hans
 Broder, der ellers ikke var alt for sagtmodig,
 herover meget fornærmet. Det er' en Ulykke for
 eders Son, sagde han i Brede, at I tør holde
 ham bedre end min Datter. Jeg undrer mig
 over, I er saa dristig, at giøre ham alene værs
 dig til at have hende. I maa være bleven for-
 rykt i Hovedet, at I vil sætte eder i lige Rang
 med mig, i det I siger, vi ere Collegæ! I maa
 vide I forvovne! at jeg for eders Dumdristig-
 heds Skyld, nu ikke vil give eders Son min
 Datter, om I endskiont vilde give ham meer Rig-
 dom til Medgift, end I selv eier. Denne begge
 Brødrenes artige Strid over deres Børns Gift-
 termaal, som endnu ikke vare komne til Berdens
 gif endnu videre frem: Den indtil Trudseler for-
 tornede Schemseddin Mohammed sagde:
 Derksom jeg ikke i Morgen skulde følge Sultanen
 paa Jagt, skulde jeg tractere jer, som I fortienet
 men naar jeg kommer hjem igien, vil jeg vise jer
 om det kan anstaae en yngre Broder, at tale saa
 høimodig til den Ældre, som i haver giort
 sig

der
BrMo
fra
gier
derda
hed
der
en
fate
lod
Si
og
Egale
sid
ligg
en
han
han
gig
han
de

dermed gik han bort i sit Kammer, og hans Broder ligeledes i sit, for at begive sig til hvile.

Schemseddin Mohammed stod op om Morgenen tilig og forsoiede sig til Slottet, hvorfra han udreiste med Sultanen, som tog sin Rejse igiennem Cairo, til den Side, som Pyramiderne stode. Hvad Moureddin Ali angaaer, da havde han henbragt Matten i største Urolighed, og som han vel maatte have overveiet, at det ikke var muligt, at kunde blive længere hos en Broder, der var saa haard imod ham, saafattede han en meget hastig Beslutning. Han lod sig tillave en god Mul-Esel, forsynede sig med Vild, Edelstene, og andre levnets Midler, og reiste detsfra, efter at han havde sagt til hans Hustru, at han vilde reise bort paa to à tre Dages Tid, og ville være alene.

Da han var nu reist fra Cairo, foer han igiennem Orken imod Arabien, men maatte til sidst gaae til Fods, saasom hans Mul-Esel blev liggende paa Reien, og ham til gode Lykke mødte en Courier, som reiste til Balsora, hvilken tog ham bag paa sin Hest. Da samme var der ankommen, steg Moureddin ned, og takkede ham for beviste Høflighed. Som han nu gik igiennem Gaden, og søgte efter Herberge, saae han en stor Herre ankomme, ledsaget af et stort Hestegestab, hvilken alle Indbyggerne beviste stor Ære, og bleve stille staaende indtil han var forbi.

gge i en
vi over
Efterdi
at da ikke
for Med
and, der
Kade.

rembragte
dog hans
agtmodig
Ulykke for
for holde
indret mig
alene vær
bleven fore
lige Rang
e! I maa
Dumdriftig
Søn min
n meer Rig
Denne begge
Børns Gilt
til Berden
rudfeler fore
hed sagde
je Sultanen
I forriener
I jeg vilde j
at tale saa
haver gjort

Noureddin Ali blev staaende tilligemed andre;
 Det var Sultanens til Balsora Stor-Bezier,
 som lod sig see i Staden, for at holde desto større
 Orden og Enighed ved lige, ved sin Nærværelse.
 I det nu denne Minister ungefehr havde fastet
 sine Dine paa dette unge Menneske, blev han et
 beleven Ansigt var hos hannem; Han betraagede
 ham med Lust, og som han saae ham i Reises
 Klæder, holdt han stille, og spurgte ham, hvem
 han var, og hvorfra han kom. Naadige Herre!
 svarede Noureddin Ali, jeg er født til Cairo i
 Egypten, og har forladt mit Fæderne-Land af
 en saa retmæssig Marsag og Afstøve til mine Bens
 ner, at jeg har besluttet, at reise Verden igien-
 nem, og heller at døe, end komme der igien.
 Stor-Bezieren, som var en ærværdig gammel
 Mand, svarede ham herpaa: Min Son, seer
 eder vel fore, i at fuldbyrde dette Forsæt, der
 er intet i Verden at vente, end Elendighed, og
 I fiender ikke de Biderværdigheder i saae at ud-
 staae; Kommer heller, og følger mig efter, jeg
 vil maaskee make det saa, at I skal forglemme
 de Marsager som har drevet eder fra eders Fæ-
 derneland.

Noureddin Ali fulgte med Bezieren til
 Balsora, og som han snart lærte hans Fionne
 Faensfaber at fiende, saa bekom han saadan
 Kierlighed til ham, at han en Dag i Særdeleshed
 ledte til ham og sagde: Min Son! Jeg er
 som I seer, i saa hoi en Alder, at det synes
 jeg

jeg ikke kan leve længe. Himmelen har givet mig
 en eneste Datter som ikke er mindre stion, end I
 velkæbt, og nu er paa den Alder at kunde træde
 i Egetskab. Mange af de mægtigste Herrer ved
 Hoffet have begiert hende til deres Sønner, al-
 neste jeg har ikke kundet overtale mig til, at over-
 lade nogen hende. Hvad Jer anbelanger, da
 elsker jeg eder, og befinder eder mit Venskab saa
 værdig, at jeg agter eder høiere, end alle de,
 som have friet til hende, og er bereed til, at an-
 tage eder til min Datter-Vand. Dersom I ta-
 ser villig imod det Tilbud, saa vil jeg give Sul-
 tanen min Herre tilkiende, at jeg formedelst dette
 Giftermaal er sindet at antage eder til Son, og
 bede ham at I maa efterfølge mig i min Vær-
 dighed, som Stor-Bezieren til Balsora. Paa
 denne Tid, da jeg i min høie Alder intet mere har
 nodig, end Noelighed, vil jeg ikke alene overlade
 eder Opsigt over alt mit Gods, men endog
 Stats-Sagerne i mit Sted at forvalte. Stor-
 Bezieren til Balsora havde neppe fuldendert sin
 Tale, som bestod af idel Godhed og Gavnildhed,
 førend Moureddin kastede sig ned for hans Fod-
 der, og med største Glæde og Taknemmelighed
 gav hannem tilkiende, at han var villig til at
 gjøre efter hans Befaling. Stor-Bezieren
 sammenkaldede da sit Huses fornemste Betiente,
 befalede demnem at tillave den store Sal i hans
 Pallads, og tilrede et herligt Maaltid. Dernest
 lod han alle de fornemste ved Hoffet og i Staden
 bede, at gjøre sig den Umage, at komme til han-
 nem.

andre;
 zier,
 større
 ertelse.
 kaster.
 han et
 agrede
 Reiser
 hvem
 Herre!
 Cairo i
 and af
 e Vens-
 r igiens-
 r igien-
 sammel
 n, seer
 et, der
 ved, og
 e at ud-
 ter, jeg
 glemme
 ders For-
 zieren til
 s Kiønne
 n saadan
 erdeles-
 ! Jeg er
 et synes
 jeg

nem. Da de alle vare forsamlede, og Houredd
 din Ali havde aabenbaret hannem sin Stand,
 sagde han til disse Herrer: Efterdi han holdt det
 for tiemtigt, at tale saaledes, paa det at han kun
 de stille dem tilfreds, hvis Begiering han tilforn
 havde aflaget: Jeg er ret glad mine Herrer!
 At jeg nu kan aabenbare eder en Sag, som jeg
 hidindtil har holdet hemmelig. Jeg har en Brod
 der, som er Stor-Bezir hos Sultanen i Egypt
 ten, ligesom jeg har den Ære, at være des sam
 me i dette Kongerige: Samme min Broder,
 har kun en Søn, som ikke har lyst til at gifte sig
 i Egypten, har derfor sent mig hannem hid, at
 give hannem min Datter, for derved nærmere
 at forene begge vores Familier. Denne Person
 som jeg ved hans Ankomst har kiendt for min
 Broder, Søn, og nu antager til min Datters
 Mand, er denne unge Herre, jeg har forestillet
 eder: Jeg haaber, i gjør hannem den Ære, at
 bivaare hans Brollups-Fæst, hvilken jeg i Dag
 vil helligholde. Ingen af disse store Herrer kuns
 de tage det ilde op, at han havde udvælt denne
 sin Broder, Søn til Datter, Mand, i Steden
 for de andre store Partier, hannem vare til
 budne, og sagde alle, at han havde Aarsag og
 Billighed til at træffe dette Giftermaal, og vilde
 de gierne være Tidner til denne Ceremonie, ons
 skende, at Himmelen vilde endnu opholde han
 nem i mange Aar, til at see Frugten af denne
 lykkelige Forening.

Efter

fret
efte

Se

H

 stori
 som
 hav
 over
 hvor
 Ma
 og
 saa
 med
 forn
 foie

 i H
 vare
 de b
 Ali
 bare
 Da
 gom
 Sla
 en

Efterdi Scheberazade saae nu Dagen fremryde, holdt hun op at tale og begyndte efterfølgende Nat igien saaledes:

Ten Fire og Halvfemtesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! sagde hun: I det Stors-Bezieren Giafar blev ved at fortælle sin Historie, foer han saaledes fort: De store Herrer som vare forsamlede hos Bezieren af Bassora, havde neppe givet hannem deres Glæde tilkiende over dette Giftermaal, førend man gik til Taffels, hvorved de længe forbleve. Imod Enden af Maaltidet, bar man Confecturer paa Bordet, og da enhver efter Sædvane havde taget deraf saa meget han havde nodig; Indkom Notarierne med Egteskabs Contracten i Haanden. De fornemste underskrev den samme, og derefter forsoiede sig det ganske Compagnie fra hinanden.

Da nu ingen flere var tilstæde, end Gossene i Huset, befalede Stor-Bezieren dennem, som vare bestilte over Bord-Stuen, hvilken han havde beordret at holde færdig, at føre Moureddin Ali derudi, hvor han foresandt allehaande kostbare Ting, som til slig Brug vare nødvendige. Da man havde rensset, vasket og afrevet Brudgommen, vilde han igien iføre sig de aflagde Klæder, men i deres Sted leverede man hannem en anden meget prægtig Klædning. I saadan

loured
Stand,
holdt det
han kuns
a tilforn
Herrer!
som jeg
en Bros
i Egypt
der sam
Broder,
giste sig
i hid, at
nærmere
e Person
for min
Datters
forestillet
ere, at
eg i Dag
errer kuns
alt denne
i Steden
vare til
arsag og
og vilde
onie, om
olde han
af denne
Efter

en, efterat han var bleven roget med alhaande kostelige Specerier, gik han hen igien at besøge Bezieren sin Svigersfader, som blev ganske indtaget af hans gode Anseelse, og da han havde sat sig ned, sagde han til ham: Min Son! J har ladet mig vide, hvem J er, og hvad Rags J har havt ved det Egyptiske Hof, ligeledes og saa fortalt mig, at i var aeraaden i en Strid med eders Broder, og derfor undviget af eders Fæderne-Land: Jeg beder, oprigtelig at fortælle mig Altsagen til samme Strid, i bør nu at have en fuldkommen Fortrolighed til mig, og ikke dølge nogen Ting for mig.

Noureddin Ali fortalte hannem alle Omstændigheder af den Strid med hans Broder, og Stor-Bezieren kunde ikke bære sig for Latter, seer sagde han en besynderlig Sag i denne Beretning! Er det muligt at eders Strid, som J siger, har fundet gaae saa vidt for et indbildt Ægteskabs-Skyld? Det fortryder mig min Son, at J har lagt jer ud med eders ældste Broder for saa ringe en Sag Skyld: Imidlertid formerker jeg vel, at han har havt Uret, at blive vred over det, J kan have talet i Skiemt, og jeg for mig takker Himlen, for en Uenighed, der har beskieret mig saadan en Sviger-Son, som J er: Meneste Natten er allerede nær, sagde den gamle, og det er Tid, at J forsoier eder herfra: Gaaer, min Datter eders Brud venter efter eder, i Morgen vil jeg stille eder for Sultanen, i den Forhaabning,

ning, at han skal ansee eder med saa naadige
Dine, at vi begge deraf kan vorde fornøiede.

Noureddin Ali forlod sin Sviger, Fader
og begav sig hen i sin Gemahls Kammer: Det
merkværdigste blev Giafar ved at sige, er dette,
at just paa den samme Dag, da dette Brollup
blev fuldbyrdet til Bassora, holt Schemsed-
din Mohammed ogsaa Brollup til Cairo, og
denne er Beskrivelsen paa hans Giftermaals
Omstændigheder.

Efter at Noureddin Ali var undviget fra
Cairo, i det Forsæt, aldrig mere at komme der-
hen, og hans ældre Broder Schemseddin
Mohammed, der var dragen ud paa Jagt med
Sultanen af Cairo, som varede i en ganske
Maaned, saasom Sultanen, der var Elskere af
Jagt, befandt sig saa lang Tid fraværendes.
Da de endelig vare igien hjemkomne, løb
Schemseddin hen til Noureddins Kammer,
men blev ganske forbauset, da han fornam, at
han under det Foregivende, at gjøre en Reise
paa to eller tre Dage, var bortreist just paa den
Dag da Sultanen var dragen ud paa Jagt,
og siden ikke var kommen tilbage igien. Men
blev saa meget mere fortrydelig derover, siden
han ikke tvilede paa, at jo de haarde Ord de
hadde veplet med hinanden, havde været Aarsag
til hans Undvigelse: Han affærdigede derfor en
Coureer efter ham, til Damasco og Aleppo,
men

haande
t'efoge
hstinds
in hyre
son! I
d. Nag
edes og
n Stri
af eders
fortælle
at have
kke dolge

alle Om
Broder,
de latter,
me Bers
n I siger,
ytestabs
at I har
saa ringe
jeg vel,
c det, I
sig takker
fieret mig
Allereste
e, og det
aer, min
Morgen
Forhaab
ning,

men Noureddin var den Tid til Balsora. Da Coureren ved sin Tilbagekomst fortalte, han ikke kunde opspørge ham, satte Schemseddin sig for, at lade søge efter ham paa andre Steder, og imidlertid, at gifte sig. Han forenede sig med en af de fornemste Herres Døtre til Cairo, just paa den Dag, da hans Broder, holdt Brollup med Stor-Bezieren's Datter til Balsora.

Men høret endnu blev Giafar ved at sige, hvad fremdeles tildrog sig. Stormægtigste Monark, efter ni Maaneders forløb kom Schemseddin Mohammeds Gemahl i Barsel, Seng til Cairo med en Datter, og paa samme Dag bragte og Noureddins Gemahl en Søn til Verden, som blev kaldet Bedreddin Zassan. (*) Stor-Bezieren til Balsora lod sin Glæde tilkiende ved Fecæringes og offentlige Fystigheder, hvilke han lod anrette over dette Datter Barns lykkelige Fødsel, derpaa gif han, for at vise sin Sviger-Søn, hvor vel tilfreds han var med. hans nem, til Hove, og bad Sultanen underdanigst, at give Noureddin Ali Ervartnings Brev paa hans Tieneste efter hans Død, paa det at han endnu i live kunde have den Trost, at see sin Sviger-Søn at beklæde sin Værdighed, førend han døde.

(*) Dette Ord heder saa meget som Religions Fulde Maane.

Stor

Stor-Sultanen, der med største Naade og Fornøielse havde anset Moureddin Ali, da han efter hans Brollup var ham bleven fore- stiller, og siden den Tid, havde hørt meget got tale om hannem, bevilgede ham denne forlangede Naade med alles Samtykke, og blev han i hans Nærværelse iført den stor Beziers Riortel.

Swigerfaderens Glæde blev endnu efterfølgende Dag videre formeret, da han saae Swiger-Sønnen i sit Sted presidere i Naads-Forsamlingen, og forestaae alle en Stor-Bezier tilhørende Bestillinger: Moureddin Ali forestod samme med saa stor Klogskab og Forstand, ligesom han sin ganske Livs-Tid havde beklædt saadan Værdighed. Han forsømte ikke hvergang at bievæene Naads-Forsamlingen, saa ofte hans Swiger-Faders Alderdoms Svaghed ikke vilde tillade hannem selv at være derudi tilstæde.

Denne ærværdige gamle døde endelig fire Aar efter dette Giftermaal med den Fornøielse at have seet en Arving i sin Familie, om hvilken man haabede, i lang Tid med Berømmelse, at skulde opholde den samme.

Moureddin Ali beviiste efter ham al Muelighed med Beskab og Taknemmelighed den sidste Ære, og saa snart Bredreddin Hassan havde opnaaet sit Alders syvende Aar, da overantvordede han ham en fortræfflig Lære-Mester, som begyndte

a. Da han ikke
sin sig for
Steder,
renede sig
til Cairo,
holdt
Datter til

ed at sige,
emægtigst
Schems
eset, Seng
ame Dag
Søn til
assan. (*)
de tilkiende
der, hvilke
arns lykkes
se sin Swi-
med. hans
derdanigst
Brev paa
det at han
at see sin
ed, førend

Stor-
ligions Fuld

gyndte at opfostre ham paa en hans Fødsel meent
anstændig Maade. Sandt er det, at hos
dette Barn fandtes en levende og skarpsindig
Aand, som kunde bearbejde og fatte alle de gode
Lærdomme, hannem bleve bibrægte.

Scheherazade vilde faret videre fort, men
som hun blev vaer, at det var Dag, fuldendte
hun sin Tale indtil efterfølgende Nat, da hun
fremdeles sagde til Sultanen af Indien.

Den Fem og Halvfemtesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Stor-Bezieren Gias
far fortsatte sin Historie for Calife, i det
han saaledes sagde: Evende Aar efter at Bed-
reddin Hassan saaledes var kommen under Læ-
re-Mesters Haand, som fuldkommen havde lært
ham at læse, og grundelig at forstaa Alcoran-
nen: Forordnede hans Fader Noureddin Ali
hannem endnu andre Lære-Mestere, hvilke saale-
des havde skærpet hans Forstand, at han i hans
Alders tolvte Aar ikke havde dem mere nødvendig, og
saasom paa de Tider hans Ansigtets Lineamenter
vare velkæbte, maatte alle som saae hannem,
falde i Forundring.

Sidindtil havde Noureddin Ali
stræbt efter, at lade ham studere, og endnu ikke
gjort ham bekiendt iblandt Folk, men nu

han
Læ-
som
for-
ind-
gav
Bel

at
fand
de
bes-
vær
den
en
ny
plu-
der
Lise
Sa
som
fra
sin
nem
at
ber-
ma
sy-
bill-
tigt

han ham med sig til Hove, for at have denne
 Ære, at gjøre sin Opvartning hos Sultanen,
 som meget naadig udfangede hannem. De
 første som saae hannem paa Gaden, bleve saa
 indtagne af hans Skionhed, at de af Forundring
 gavede et stort Skrig af sig, og omfædede Tusende
 Belsignesser.

Saa som nu hans Fader havde sat sig fore,
 at gjøre ham saa fuldkommen, at han udi Tiden
 kunde beklæde hans Stæd i Embedet, saa sparede
 han ingen Ting, og lod ham foretage sig de
 besværligste Gager, paa det at han i Tiden kunde
 vænnes dertil: Han forsømmede med et Ord in-
 gen Leilighed, som kunde tiene til saa høi elsket
 Sønns Forfremmelse, og begyndte allerede at
 frugter af sit Arbeide og Møie, som han
 pludselig blev overfalden af en stor Svaghed,
 der var saa hæftig, at han vel fornåm, at hans
 Livs Ende var nær, gjorde sig derfor ingen
 Haab om hans Opkomst, men berede sig til,
 som en bestandig Musel-Mand, at tage Afsked
 fra Verden. I denne Tid forglemte han ikke
 sin elskelige Søn Bedreddin Hassan, lod hans
 nem falde til sig, og sagde: I seer min Søn,
 at denne Verden er forgiengelig, og ingen
 bestandig, uden den, til hvilken jeg nu snart
 maa vandre. I maa nu saavel som jeg be-
 gynde, at fatte eder derudi, giører eder god-
 billig særdis til denne Reise, at eders Samvit-
 tighed intet skal have at forekaste eder i Henseen-
 de

adsef meent
 at hos
 skarpsindia
 alle de gode
 fort, men
 fuldendte
 t, da hun
 en.

Stivende

ieren Gior
 alise, i det
 er at Bedr
 under Læ
 havde lært
 saa Alcoran
 reddin Ali
 hvilke saale
 han i hand
 e nodig, og
 Lineamenter
 ae hannem

Ali iffe
 g endnu iffe
 men nu tog
 han

de til en Musel-Mands Pligt, og en retskaffen
 ærlig Mands Skyldighed at i agt tage. Hvad
 eders Religion anbelanger, da er J derudi til-
 fulde underrettet, saa vel af eders Læres-Mestere
 som eders egen Læsning. Hvad en ærlig
 Mands Pligt angaaer, vil jeg der udi give eder
 nogen Underretning, hvilken J til eders Nytt
 bør vide, at anvende, saasom det nu er hoist
 nødvendig at lære at kiende sig selv, og J ikke
 kan have den Kundskab, om J ikke først veed
 hvem jeg er, saa vil jeg da nu sige eder det.

Jeg er, saade han videre, fød i Egypten,
 min Fader, eders Farfader, var fornemste Mi-
 nister hos Sultanen i samme Kongerige, og har
 jeg selv havt den Ære, tillige med min Broder
 eders Farbroder, ligeledes at have været Begier
 hos denne Sultan, samme min Broder mener
 jeg endnu at være levende, og kaldes Schemas-
 eddin Mohammed. Jeg blev tvungen til at
 skilles fra hannem, og ankom til dette Land,
 hvor jeg erlangede den Rang og Værdighed,
 jeg hidindtil haver besiddet; Men om alle disse
 Ting kan J bekomme udførligere Efterretning
 af et forseglet Skrift, hvilket jeg hermed vil have
 eder overantvordet.

Moureddin Ali fremdrog dermed Brevet
 som han havde skrevet med sin egen Haand,
 og stedse baaret hos sig, sigende til Bedreddin
 Hassan: Tager det hen, og læser det, naar J
 faar

faar
 min
 saad
 tider
 gelig
 som
 saad
 nær
 Din
 kom

Ali
 vilde
 sig
 Der
 ne:
 Sou
 er
 den

nog
 Fal
 bor
 i h
 og

faar

faaer Reilighed I skal iblant finde derudi haade
 min Brolups og eders Fodsels-Dag; Det er
 saadanne Omstendigheder, som maaske udi Frem-
 tiden kan blive eder nyttige, og I med Omhyg-
 gelighed. skulde bevare. Bredreddin Hassan,
 som var meget bekymret over, at see sin Fader i
 saadan en Tilstand, og lod sig hans Tale gaae
 nær til Hjerte, tog imod Skriftet med vaade
 Dine, og forsikkrede hannem, aldrig at lade det
 komme af sine Hænder.

I samme Dieblif oversaldt Moureddin
 Ali en saa heftig Svaghed, at man meente, han
 vilde opgive Landen, aleneste han kom strax til
 sig selv igien, og taledede disse Ord: Min Son!
 Den første Regel, jeg har at lære eder, er den-
 ne: Ikke at holde Gemeenskab med alle slags
 Folk. Det beste Middel at leve i Sikkerhed,
 er aldeles at skiotte sig selv, og ikke giøre sig for
 Gemeen.

Den anden: Ikke at bruge Bold imod
 nogen, i hvem det og maatte være; Thi i saa
 Fald vilde enhver opreise sig imod eder: Og I
 bør at ansee og betragte Verden, som en
 i hvilken I bør at bruge Maade, Medlidenhed
 og Taalmodighed.

Den Tredie, ikke at svare et Ord naar
 I bliver belastet med Skieldes Ord. Tie og tæns-
 se, siger man for et gammelt Ordsprog, kan int-
 gen

ret Passen
 hvad
 derudi til-
 es Mestere
 en ærlig
 i give eder
 ders Myte
 nu er hoste
 og I ikke
 først ved
 er det.

Ægypten,
 nemte Mi-
 ge, og har
 sin Brøder
 ret Betre-
 der mener
 Schemas
 ingen til at
 dette Land/
 Bærdighed/
 m alle disse
 fterretnings/
 ned vil have

med Brevet
 en Haand/
 Bedreddin
 et, naar I
 saar

gen Krænke. Dette skal I udi Særdeleshed ved
 saadan Feilighed practisere. I veed og at en
 af vores Poeter har sagt om denne Materie,
 Taushed er en Zierath, og det Menneftelige
 Beskiermelse: Man maa i sin Tale ikke
 lig en Pladsregn, der forderver alle Ting.
 Drig har endnu nogen havt Marsag at fortræde
 sin Taushed, da man derimod ofte har
 Fortred af sin Tale.

Den Fierde: Ingen Biin at drikke;
 den er en Oprindelse til alle Lyder.

Den Femte: At holde vel til Raade med
 eders Midler; Thi vil I ikke lese for odsel af dem
 nem, kan de vel frie eder fra Armod: Imidlertid
 tid maa man dog ikke have formange,
 mindre være gierig. Ved det liden I eier,
 paa en sømmelig Raade fortærer, kan I have
 stor Glæde. Men naar I derimod besidder
 Rigdom, og ilde anvender den, saa vil en
 have Afstye for eder, og forlade eder.

Noureddin Ali blev ved indtil sit
 Mandedræt, at give sin Son gode Formaning
 og da han døde, holdt man hannem en prægtig
 Liigbegiengelse.

Scheherazade, som blev Dagen
 holdt med det samme op at tale, og opsatte
 storiem indtil efterfølgende Morgen:

Den Sex og Halvfemtesindstivende Nat.

Efter at Sultaninden i Indien var ved den sædvanlig Time bleven opvakt af hendes Søster Dinarzade, begyndte hun sin Tale igien, vendende sig til Schahriar: Allernaadigste Herre! Calife blev ikke fortrydelig paa at anhøre Stor-Bezieren Giafar, som saaledes fortsatte sin Historie. Man begrov endelig sagde han: *Noureddin Ali*, med al den Ære, hans Høihed kunde tilkomme. *Bredreddin Zassan*, af Balsora, saaledes kaldede man ham med Tilnavn, fordi, han var født i denne Stad, fandt en ubegribelig Smerte over sin Faders Dod. I Steden for, en Maaned efter Sædvane, henbragte han tvende i Sora og Glendighed, uden at see nogen, eller at giøre sin skyldige Opbarnning hos Sultanen af Balsora, som over denne Efterladenhed, hvilken han ansaae som en Foragt imod hans Hof og Person, var bleven ganske vred og unaadig. Han lod den nye Bezier kalde for sig; Thi han havde giort en, saa snart han havde spurdt *Noureddins* Dod, og befalede den samme at gaae hen i den afdodes Huus, og confisquere det saa vel som alle hans andre Guse, Gods og Effecter, uden at efterlade *Zassan* det allerringeste, ja end ogsaa bemægtige sig hans Person.

Deleshed ved
d og at en
Materis, at
næstfælige Eio
le ikke være
Ting.
at fortryde
ste har har
drikke; Thi
Raade med
odsel af dem
id: Imidlertid
ange, meger
I eier, og
kan I have
besidder for
aa vil en b
ver.
indtil sit
Formanin
en en præ
Dagen var
og opsatte
:

D. en M. I. B.

Sh

Den

Den nye Bezier, i Folge af en stor Deel af Slots-Bagten, Rettens Midler og andre Beriente, forsømte sig ikke, men begav sig strax derhen at forrette sit Erinde. En af Bedreddin Hassans Slaver, som ungesæhr var med i Høben, havde ikke saa snart fornummet Bezierenes Anslag, førend han tog Forspringet i Forveien, og løb hen at berette sin Herre det. Han fandt hannem siddende i sit Huses Forgaard, i saadan Bedrøvelse, som om hans Fader var nyligen død, og kastede sig ganske aandløs ned for hans Fødder, og i det han kyste Sønnen af hans Kiortel, sagde han: Redder eder naadige Herre! det snarreste I kan. Hvad er der paa Færde, spurdte Bedreddin? Hvad bringer du mig for Tidende? Naadigste Herre! svarede han, der er ingen Tid at give bort, Sultanen er meget fortørnet paa eder, og man kommer paa hans Begne at confiscere alle eders Miraller, og tage eder selv fangen.

Over denne, den oprigtige og tro Slaves Tale, blev Bedreddin Hassan meget forbauset. Men kan jeg ikke, sagde han, have saa megen Tid, i det mindste at tage nogle Penge og Juveler til mig? Nei! naadige Herre! svarede Slaven, Stor-Bezieren er her nu paa Dieblis Fod, gaaer snart, og redder eder. Bedreddin stod hastig op af sin Stool, tog sine Skoe paa, og løb sin Bei, efter at han havde svøbt Hovedet i sin Kiortel. Flig, for at skjule Ansigtet.

ude
at
Lai
ud
hold
Ma
be
tem
runt
han
Bei
eller
kom
og

stod
lagd
Lai
Ma

?

Qu

Bia
Sist
han
Dag
er

ud.

uden at vide, hvor han skulde vende sig hen, for at undgaae den ham truende Fare. Den første Tanke ham indfaldt, var i Hast at tage Fluaten ud af den næste Byens-Vort, han løb uden Ophold til den almindelige Kirke-Gaard, og som Natten faldt ham paa, besluttede han at forblive der i sin Faders Begravelse. Det var en temmelig stor anseelig Bygning, i Gestalt af en rund Hvelving, hvilket Moureddin Ali, medens han levede, havde ladet bygge. Aleneste under Beis mødte ham en meget riiig Jøde, som var ellers en Bepelerer, eller Riobmand, den samme kom fra et Sted, hvor han havde havt at bestille, og vilde nu reise hjem til Staden igien.

Denne Jøde, som kiendte Bedreddin, stod stille, og hilfede ham meget høflig. Her lagde den frembrudende Dag Scheherazade Raushed paa, og begyndte hun den efterfølgende Nat igien saaledes at fortælle:

Den Syv og Halvfemtesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! saade hun: Calife hørte med største Altsomhed Stor-Bezieren Giasar paa efterfølgende Maade at fortætte sin Historie: Jøden, som kaldte sig Isack, efterat han hilfede Bedreddin Hassan og kyste hans Haand, sagde han til ham: Naadige Herre! jeg vil tage mig den Frihed, at spørge,

Sh 2

hvor

stor Deel
og andre
v sig straf
bedreddin
med i Hos
Bezieren
Forveien
et. Han
rgaard, i
Fader var
løs ned for
kommen af
er naadige
er der paa
bringer du
!! svarede
Sultanen
an kommer
eders Mir

tro Slaves
t forbauser.
saa megen
Penge og
re! svarede
aa Dieblif
Bedreddin
skoe paa
vobt Hove
e Ansigt.
ud.

hvor han agter sig nu hen saa alene? og som
 det synes ganske uroelig i Sindet, har de nogle
 særdeles Befymringer? Ja, svarede Bedreddin:
 Jeg var falden i Sovne, og min Fader
 forestilledes mig i Drømme, han havde et veders
 styggeligt Ansigt, ligesom han var meget vred
 paa mig. Jeg vaagnede i stor Frygt og Forfæ-
 kelse, og løb hastig her hid at gjøre min Bøn paa
 hans Grav: Naadigste Herre! svarede Jøden, det
 ikke kunde vide, hvorfor Bedreddin var gangen af
 Staden, efterdi den afdøde Stor-Bezieren eders
 Fader, og min høibydende Herre, Salig Jhu-
 kommelse, havde mange med skionne Bahre bes-
 ladene Skibe, som endnu ere i Søen, og tilhør-
 rer eder, saa beder jeg, at unde mig Kiøb ders
 paa, frem for nogen anden Kiøbmand, jeg er i
 den Tilstand, at kan betale alle eders Skibe
 med rede Penge, og gjøre Begyndelse dermed;
 Dersom de vilde overlade mig et af de første
 som kommer ind i Havnen, saa vil jeg give eder
 Tusende Requiner, her har jeg dem i denne Pung
 og er færdig at give dem forud; Dermed drog
 han en stor Pung frem, under sin Kappe, som
 han bar under sin Arm, og viste ham samme
 forseglet med sit Signet.

Bedreddin Hassan ansaae i denne, til dens
 ne Tilstand, da han var fordrevet af sit Huus,
 og brøbet alle sine Midler, denne Jødens For-
 slag for en af Himmelen hannem tilsendt Lykke
 og tog den an med største Glæde. Saa gaves
 han

ha
 La
 lof
 jeg
 Z
 lev
 er
 di
 tag
 at
 nu
 V
 ha
 D

Na
 me
 for
 sig
 sig

han mig da naadige Herre! Sagde Joden, Ladningen af det første af eders Skibe, som indløber i Havnen, for Tusende Sequiner? Ja, jeg sælger eder den dersfore svarede Bedreddin Hassan, og det skal være en afgjort Sag. Joden leverede ham strax Pungen med Pengene, og erbad sig at ville tælle dem. Alleneste Bedreddin sparede ham den Umage, og sagde han vilde tage dem utalt, og saasom Joden bad derhos, at han vilde give ham et skriftlig Beviis paa det sluttede Riob imellem dennem, tog han Blæk, Pen og Papier af Jodens Skriver, Toi, som hængde ved hans Belte, og skrev efterfølgende Ord:

Denne min egenhændige Skrift vidner og tilkiende giver, at Bedreddin Hassan af Balsora, har solt til Joden IsaaK for den Summa af Tusende Sequiner, som jeg af hannem haver annammet, den første Skibs Ladning, som her udi Havnen af mine maatte indløbe.

Bedreddin Hassan af Balsora.

Denne Skrift leverede han Joden, som stak den i sin Lomme, og tog dermed Afsked. J medens nu IsaaK fortsatte sin Wei til Staden, forsoiede Bedreddin Hassan sig til sin Faders Moureddins Grav, faldt der ned med sit Ansigt paa Jorden, og raabte med grædende og klagelig Stemme: Ak! Ulyksalige Bedreddin, hvad

og som
de nogle
Bedreddin
min Fader
de et veders
meget vred
og forskret
in Bon paa
Joden, der
ar gangen af
ezieren eders
Salig Jhu
e Bahre bes
n, og tilho
ig Riob ders
and, jeg er i
eders Skibe
else dermed
af de første
jeg give eder
denne Pung
Dermed drog
Kappe, som
ham samme
Denne, til den
af sit Huus
Jodens For
tilsendt Lykke
Saa giver han

hvad vil der nu blive af dig? hvor vil du gaae
 hen at stule dig for en uretfærdig Forste, der
 forfølger dig? Var det ikke nok, at finde Bes-
 vørelse over saa høitættet en Faders Dod,
 skulde Skiebnen endnu bebyrde mig med denne
 nye Ulykke til min store Hierte-Sorg.
 Denne Tilstand forblev han længe, men stod dog
 omsider op, og efter at han havde laet sig med
 sit Hoved op til sin Faders Grav, fornyede sig
 hans Bekymring med langt større Magt end til-
 forn, og han lod ikke af at sukke og beklage sig
 indtil han udaf Mattighed overvældet lagde sig
 saa lang som han var paa Jorden, vendte Ho-
 vedet fra Graven, og faldt saaledes i Sovn.

Neppe var dette skedt, førend en Geist,
 som Dagen over havde opholdt sig paa denne
 Kirke-Gaard, og nu imod Natten gjorde sig
 færdig efter Sædvane at fare igiennem Verdens
 Kom ind i Graven, og blev dette unge Menneske
 vaer, og efterdi han laae paa Ryggen, blev
 Geisten af Forundring forblindet udi Dinene af
 hans Skionheds Straaler.

Dagen, som nu frembrød, tillod ikke
 Scheherazade videre at fortælle Historien, men
 den efterfølgende Nat ved sædvanlig Tid og
 Stund begyndte hun igien saaledes:

Den Otte og Halvfemtesindstivende Nat.

Da nu Geisten, begyndte Giasar at fortælle, saaledes flittig betragtede Bedreddin Hassan, sagde han ved sig selv: Skal jeg domme om dette Creatur efter sin gode Gestalt, saa kan det intet andet være end en jordiske Paradises Engel, den Himmelen har nedsendt, formedelst sin Skionhed at sætte Verden i Forvirring. Endelig, da han vel havde betragtet ham, foer han høit op i Luften, hvor han ungefær antraf en Sandfigerinde, de hilsede hinanden, og Geisten sagde til hende: Gjør mig den Tieneste, og'olg ned med mig paa den Kirke-Gaard, hvor jeg boer, saa skal jeg lade eder see en forunderlig Skionhed, som vel er værd at baade I og jeg forundre os derover. Hun sagde ja, de foere derpaa i et Dieblif ned, og da de vare gangne ind i Graven, sagde Geisten til Sandfigerinden, vægende paa Bedreddin Hassan: Ak! har I vel nogen Tid i eders Dage, seet en skionnere og deiligere ung Person end denne?

Sandfigerinden betragtede Bedreddin meget noie, vendte sig derpaa til Geisten, og sagde: Jeg tilstaaer det, han er meget vel skabt, men jeg skal snart lade eder see til Cairo, en endnu meget forunderligere Skionhed, hvorom jeg nu strax vil give eder Underretning, om I vil høre mig? I gjør mig dermed en stor Fornoielse svar

du gaar
te, der
de Ber
Død,
d denne
g.
stod dog
sig med
hyede sig
t end til
Flage sig
lagde sig
ndre Hos
Sovn.

in Geist,
paa denne
giorde sig
Verdens
Menneske
en, blev
Dinene af

tillod ikke
rien, men
g Tid og

Den

rede. Geisten: Saa horer da gav hun til Gien-
 svar; Men jeg maa begynde Sagen noget langt
 fra, om en Egyptisk Sultan, som har en Bezier
 der hedder Schemseddin Mohammed, og har
 en Datter ongeveer tve Aar gammel. Denne er
 den Deiligste og fuldkomneste Person man nogen
 Tid har hørt tale om. Sultanen, indtaget af
 det almindelige Rygte om hendes Deilighed, lod
 nu disse Dage Bezieren hendes Kader kalde for sig,
 og sagde til ham: Jeg har hørt, at I har en gistesær
 dig Datter, denne har jeg lyst til at have til Hustru,
 vil I vel tilsiige mig Hende? Bezieren, som ikke
 ventede en saadan Begiering, blev noget
 forbauset, (men dog ikke forblindet;) Thi han,
 i Steden for at tage imod saadant et Tilbud med
 Glæde, som andre, der havde været i hans Sted
 gierne havde indgaaet, svarede Sultanen: All-
 lernaadigste Herre! Jeg er ikke den Ære værd,
 deres Majestet Allernaadigst tilbyder mig, og
 jeg beder Allerunderdanigst, ikke at tage det us-
 naadig op, om jeg ikke kan antage den tilbudne
 Naade: De veed at jeg har haft en Broder,
 der havde den Ære, tillige med mig, at være
 en af deres Beziers, og kaldes Mourreddin
 Ali. Vi geraadede i en Strid med hinanden,
 som og blev Marsagen til, at han reiste fra mig,
 siden den Tid har jeg ikke kundet opspørge hannem,
 forend for fire Dage siden, da jeg fik de Tidens
 der, at han er død til Balsora som Stor-Beziet
 i dette Kongerige: Han har efterladt sig
 en Søn, og saasom vi begge i forrige Tider
 hav-

havd
 samm
 mig
 til sit
 de de
 Lofte
 Maje
 mang
 som
 beere

forbi

saae
 begyn
 nen i
 Gias

De

Su

Moh
 sagde
 lende
 vil be
 mig,
 skal v

havde lovet hinanden, at gifte vore Børn til-
 sammen, om vi ellers fik nogle, saa bilder jeg
 mig ind, at han har beholdt den samme Mening
 til sin Ende, at træffe dette Giftermaal; Jeg vil-
 de derfor paa min Side ogsaa gierne see mit
 Løfte opfyldt, og beder i den Henseende Deres
 Majestet, at tillade mig saadant. Der findes
 mange andre flere store Herrer ved dette Hoff,
 som have Døttre, af hvilke Deres Majestet kan
 bære en efter Behag med denne høie Ære.

Sultanen i Egypten blev herudover yderst
 forbitret paa Schemseddin Mohammed.

Her taug Scheherazade stille, saasom hun
 saae Dagen frembryde. Den paafølgende Nat-
 begyndte hun paa nye igien, sigende til Sulta-
 nen i Indien, i det hun altid forestillede Bezieren.
 Giafar talende med Calife Zaroun Alraschild.

Den Ni og Halvfemtesindstivende Nat.

Sultanen i Egypten, som agtede sig høilig be-
 skiemmet formedelst dette Schemseddins
 Mohammeds Afslag og store Forbovenhed,
 sagde til ham med en heftig brændende og overis-
 lende Brede: Foragter I saa den Naade, jeg
 vil bevise eder, i det jeg vil saa dybt fornedre
 mig, at slutte et Egte-Forbundet med eder. Jeg
 skal vide at hævne mig derover, at I trækker mig
 en

Siens
 langt
 Bezier
 og har
 me er
 nogen
 ager af
 id, lod
 for sig
 listefær
 Gate,
 som ikke
 noget
 hi han
 ud med
 as Gred
 en: All
 de værd
 sig, og
 de det us
 tilbudne
 Broder,
 at være
 ureddin
 inanden,
 fra mig,
 hannem
 de Tidens
 or Bezier
 ladt sig
 lige Tider
 have

en anden fore, og jeg svær eder til, at eders Datter ikke skal faae anden Mand end den aller ringeste og stummeste iblant mine Slaver. Med disse haarde Ord stikkede han Bezieren fra sig, som fuld af Forvirring forfoiede sig hjem til sit Huus. Sultanen har i Dag udvaldt en af sine Stald-Knegte, som er puffet baade for og bag, og ellers hellig og forskreffelig at see til, og efter at han har tvunget Bezieren til, at give sit Minde til sin Datters Giftermaal med denne vederstyggelige Slave, har han i hans Nærværelse ladet Contracten fuldfærdige, og ved Bidner underskrive. Tilberedelserne til dette selvsomme Brøllup ere færdige, og nu i denne Time jeg taler med eder, staaer alle de fornemste Egyptiske Herrers Slaver uden for Badstuedøren, hver med en Fakkel i Haanden, og vente efter den skrutyggede Stald-Knegt, som er der inde at bade sig, for at ledsage ham fort til sin Brud, som allerede er pyntet og paaklædt. I det samme Dieblif, da jeg nu reiste fra Cairo, gjorde alle forsamlende Damer sig rede, at fore hende til Brude-Salen, hvor hun skal annansme den skrutyggede, og der nu venter efter hans Komme. Jeg har seet hende, og forsifrer eder, at man ikke kan beskue hende uden Forsundring.

Da nu Sandsigerinden herpaa holdt op at tale, sagde Geisten: I maa sige hvad I vil, saa kan jeg ikke indbilde mig, at denne Dame er

er deilig
stride
staae,
livsalig
egte
gjorde
latte og
dighed,
i Brud
Net, si
derfor,
gjøre se
Sultan
hans
at være
fore de
ber, og
Jeg tal
uden at
ge for,
haver si

om So
op, og
dighed
han har
laae na
rtyggede
Slaver

er deiligere, end denne unge Karl. Jeg vil ikke stride derimod, svarede hun: Dog maa jeg tilstaae, at han var værd, at forenes med denne livsalige Person, hvilken man vilde tvinge at ægte den Skrutryggede, og mig synes at vi gjorde en os meget anstændig Gierning, om vi satte os op imod den Egyptiske Sultans Uretfærdighed, og kunde skikke dette unge Menneske ind i Brude-Sengen, i Steden for Slaven: Jeg har det, svarede Sandsigerinden, og jeg takker eder derfor, at jeg har de samme Tanker, som jeg, lader os gøre som jeg haver sagt, forhindre den Egyptiske Sultans Hævn, trøste en bedrøved Fader, og gjøre hans Datter saa lykkelig, som hun nu indbilder sig, at være ulykkelig. Jeg skal ikke forgiette, at udføre dette Forsæt til en ønskelig Ende, og haaber, jeg paa eders Side sparer ingen Umage. Jeg tager det paa mig, at føre ham til Cairo, uden at han skal vaagne, og lader eder siden sørge for, at bringe ham andensteds hen, naar vi haver fuldbyrdet vores Forehavende.

Da de nu vare blevne enige med hinanden om Sagerne, løftede Geisten Bedreddin sagte op, og efter at han med en ubegribelig Behændighed havde ført ham igiennem Luften, lagde han ham ned uden for Døren af et Huus, som laae nær ved Bad-Stuen, hvorfra den Skrutryggede var færdig at gaae ud, i Folgeskab af de Slaver som ventede efter hannem.

Bedreddin Zaffan, der i samme Øieblik opvaagnede, forskækkedes hæftig over at see sig midt i en fremmed Stad, hvor han var ganske ubekjendt: Han vilde skrig og spørge hvor han var? Men Geisten klappede ham sagte paa Skuldrene, befalede ham at tie, og leverede ham en Fakkel i Haanden, sigende: Gaae! Iblant de Folk I see der ved hirt Huses Dør, og vandrer fort med dennem, indtil I kommer ind i en Sal, hvor der skal holdes Brøllup. Den nye gifte er Skrutrygged, hvilken I dere paa let kan kiende: Stiller eder i Gangen ved hans høire Side, og oplukker saa strax eders Penge-Pung, og uddeler deraf iblant Musicians terne, Dantserne og Dantserinderne. Naar I kommer i Salen, da forglemmer ikke heller, at uddele til Slavinderne, som ere omkring den Forlovede, i Fald de komme til eder; Men hver gang I stikker Haanden i Pungen, saa tager den op igien fuld af Sequiner, og sparer intet. Altter meget nøie paa, at forrette klogelig alt hvad jeg siger eder, bliver ikke bange, og frygter eder ikke for nogen.

Den unge Bedreddin, som var nu vel bleven underrettet i alle Ting, gik hen til Badstue-Døren. Det første han gjorde, var, at han antændte sin Fakkel hos en af Slaverne, derefter blandede han sig iblant dennem, ligesom han var en stor Herres Tiennere i Cairo, vandrede fort med dennem, og ledsagede den

rygget
Sulten

razad
Histor
hun ig

Alles

da han
ferne
Skrut
Penge
som ha
lig
og alle
ham,
angene
Ansigt

Moh

der vel
var ha
U-orde
tilbage
te ilige
kanter

Skrut
ryg

ryggede, der kom ud af Baddet, og reed ud af Sultanens Stald paa en Hest.

Den frembrydende Dag forbød Scheheerazade at tale videre. Hun opsatte derfor sin Histories Fortælling til næst følgende Morgen, da hun igien sagde:

Den Hundrede Nat.

Allernaadigste Herre! Bezieren Siafar fortalte Calife videre saaledes: Bedreddin Zassan, da han nu befandt sig iblant Musikanterne, Dantserne og Dantserinderne, som ginge for ved den skrutyggede, han tog hele Hænder fulde Penge op af sin Pung, og gav dennem. Saa som han nu med en særdeles Belevenhed og hoflig Mine uddeelte sine Foræringer, saa vendte og alle, som annammede dem, deres Dine paa ham, og befandt ham i den første Beskuelse saa angenem og deilig, at de ikke kunde vende deres Ansigter fra ham igien.

Omsider ankomme de til Schemiseddin Mohammeds Bedreddins Farbroders Port, der vel ikke indbildede sig, at hans Broder-Søn var ham saa nær. Bagten for at forhindre al Uorden, holdt Slaverne, som bare Fatterne, tilbage, og vilde ikke lade dennem gaae ind, stode te iligemaade Bedreddin til Side, men Musikanterne for hvilke Portene vare opluffet, stode
stils

stille, og sagde offentlig, at de vilde ikke gaae ind uden han maatte følge med dem. Han hørte ikke iblant Slavernes Tal, sagde de: For saadan en maa man ikke ansee hannem. Det er uden Tvil en ung fremmed Herre, som er begierlig efter at betragte dette Brollups Ceremonier, vi her i vores Stad bruger. Med disse Ord førte de ham ind imod Bagtens Billie, de leverede en anden hans Fakkel, og da de komme ind paa Salen, stillede de ham ved den Struerryggedes høire Side, som sad hos Bezierens Datter paa en prægtig udpyntet Throne.

Man saae hende paa det kostbareste udtryk det, men udaf hendes Ansigt fremskinnede en særdeles Mattighed, eller rettere at tale, en inderlig Hjertens Bedrøvelse, hvortil Marsagen let var at giette, naar man vilde betragte en saadant vanskabt, og hendes Kierlighed saa uværdig Mand sidde ved hendes Side.

Disse tvende ilde samlede Egte, Folk sadde paa deres Throne hver paa sin Støel, og alle Emirs, Beziers, og andre Hof, Bezierens Fruer, og Byens Damer sadde paa begge Sider efter deres Rang lidet inden for, alle isort paa det kostbareste, hvilket gav et meget behageligt Syn, og holdte de alle store antændte Bøx-Fakler i Hænderne.

Da de nu saae Bedreddin Hassan indkomme, vendte de alle Dinene paa ham, og kunde ikke blive fiede af at beskue med Forundring hans Gestalt, Miner, og deilige Ansigt. Da han havde sat sig ned, kom de alle løbendes omkring ham, for bedre at betragte hannem, og fandtes der ifkun faae, som i det de vendte sig fra hannem igien, vare blevne ganske forliebte.

Den store Forstiel enhver gjorde imellem Bedreddin Hassan, og den Puffelryggede Stald, Rægt, over hvis Gestalt man maatte forstrækkes, forarsagede en almindelig Numlen blandt Forsamlingen. Damerne raabte, giver vores Brud, denne unge Person til Mand i Steden for dette vanstaaede Creatur. De lode det ikke blive derved, men understode sig end og til at bande Sultanen, der misbrugede sin Eneheds Herredømme, saaledes at forenede Hæslighed med Deilighed. Smælede ogsaa paa den Skrurryggede, og bevægede ham, til Lyst for alle Tilstuerne, der raabte og skreg saa Spillet en Tid lang maatte holde oppe, til Utaalmodighed. Omfider begyndte Musikanterne igen at spille, og Fruerne, der havde pyntet Bruden, traadde nærmere til hende.

Bed disse Ord mærkede Scheherazade at det var Dag, raug derfor strax stille, indtil næstfølgende Nat, da hun igien begyndte paa denne Maade:

Den

ikke gaar
Han hos
de: For
m. Det
som er bes
Ceremon
Med disse
Billie, de
de komme
den Stru
Bezierens
one.

este udtryk
finde en
e, en inder
arsagen for
te en saa
ta uværdig

Folk sad
el, og alle
Berenters
i begge E
alle ifort
meget beh
e antænde

D

Den Hundrede og første og den Hundrede og anden Nat henhører til de syv adskillige ganges Beskrivelse Schemseddin Mohammeds Datter under Instrumenters Lyd forandrede sin Klædedragt i Originalen. Men esterdi denne Beskrivelse ikke syntes mig angenem eller behagelig, og var ellers opfyldt med Vers, hvilke i Sandhed vare zirlige nok paa Arabisk, men mueligt ikke skulde have behaget Folk, er det blevet holdet for unyttig, at oversætte de tvende Nætter.

Den Hundrede og Tredie Nat.

Allernaadigste Herre! sagde Scheherazade til Sultanen af Indien, deres Majestet har vel ikke forglemt, at det er Stor-Bejeren Giasar, som har talet til Calife Haroun Alraschid. Hver gang den nye Gifte forandrede sine Klæder, stod hun op, gik med hendes Fruentimmer forbie den Skrutryggede, uden at værdige ham et Diekast, og stillede sig for Bedreddin, at lade ham beskue sig i den nye Dragt. Den samme glemte ikke ester Geistens Værdom, at tage hele Hænderne fulde af Sequiner op af sin Lomme og uddele iblant hendes Fruentimmer som ledsagede hende, iligemaade Dantserne og Musikanterne. Det var lyst at see, hvorledes de stødte paa hinanden, at samle dem op, takkede ham, og gave hannem ved Tegn at forstaae, at de vilde forhjelpe ham til Bruden i

heden for den Skrutryggede. Hendes Fruens
 timmer sagde det samme, og skiottede ikke om,
 at den vanskabte horte deres Ord, men drev
 Tusende Narrespil med ham, hvilket meget for-
 høiede de samtlige Tilskuere.

Da denne Ceremonie var til Ende, holdt
 Musikanterne op at spille og i det de ginge bort,
 gav de Bedreddin et Tegn, at han skulde blis-
 ve; Damerne gjorde ligesaa, og derpaa forføiede
 sig alle fremmede derfra. Den nye Gifte be-
 gav sig hen i et Cabinet, med hendes Opparter-
 ler, at klæde sig af, og blev ingen tilbage i Sa-
 len, uden Stald-Kneaten, Bedreddin og nog-
 le Beriente. Den Puffelryggede, som havde
 de Mistanke til Bedreddin, stillede sig vred an-
 imod ham, saae tvert til ham over en Side, og
 sagde: Hvad bier du efter? Hvi gaaer du ikke
 din Vej med de andre? Pak dig herfra! Efter-
 di Bedreddin intet havde at undskyldte sig med,
 hvorfor han biede, saa gif han ganske forbausset
 bort, men var neppe kommen ned i Korgaarden,
 og holdt Geisten og Sandsigerinden kom til ham
 og holdt ham tilbage, hvor vil J hen? raabte
 Geisten. Bliver deroppe, den Skrutryggede
 er ikke meer paa Salen, men gaaer bort i et Be-
 rende: Gaaer kun J, og forføier eder hen i den
 nye Giftes Kammer, naar J er alene hos hen-
 de, saa siger J kun dristig at J er hendes Egtes-
 Mand, og Sultanens Mening har ikkun været,
 at drive sin Lyst med den Puffelryggede, og
 J en N. I. B. Ji hav

Hundrede
 adskillige
 Mønstre
 aters. Lyd
 en. Men
 mig angas
 pfyldt med
 ge nok paa
 ve behager
 g, at over

Nat.

Jeherazade
 s Majestæt
 or-Bejeren
 :om Alras
 forandred
 med hendes
 lede, uden
 lede sig for
 nye Drage
 is Lærdom
 ruiner op af
 eventimmet
 dantserne og
 hvorledes
 dem op, at
 Eegn at for
 il Bruden
 G

havde nu, for at stille den indbildte Mand tilfreds, ladet hannem tillave et lystigt Giestebud i sin Stald. Siig alt hvad eder kan falde ind, at overtale hende: Det skal ikke falde eder tungt, og hun paa sin Side, skal heftig Glæde sig over det angennemne Bedrag. Imidlertid vil vi gjøre Anstalt, at den Skrumpuggede ikke skal komme ind, og forstyrre eders Nøe, at passere Natten med eders Brud; Thi hun er eders, og ikke hans. Midlertid Geisten saaledes underviste Bedreddin hvad han skulde gjøre, var den Skrumpuggede virkelig gangen ud af Salen; Geisten forsoiede sig hen hvor han var, omstare sig til en stor sort Kat, og begyndte paa en forskreffelig Maade at skrige. Den puklede vrængede efter Katten, og slog med Hænderne for at fordrive den, men Katten i stedet for at løbe bort, satte sig ned paa sin Hale, gloede ad ham med to gloendes Dine, og hylede langt stærkere, end tilforn, giørende sig saa stor, at hun snart syntes saa høi som et ungt Føl. Den forbausede Skrumpukkel vilde herpaa raabe om Hielp, men Frygten havde saaledes indtaget ham, at Munden blev staaendes gab-aaben, og han kunde ikke fremsøre et eneste Ord.

Geisten for ikke at lade ham nogen Røstighed, forvandlede sig i Hast til en stor Dyr, og under denne Gestalt brølede han med en Frygt indtagende Røst disse Ord ud: Banskabte Skrumpukkel, paa disse Ord faldt den forfærdede Stald

Sto med
fret
Sto af
som
med
de
se, h
jeg
til R
svær
der.
Knuise
Sted
eneste
Saa
dig
see
at
dit
til et
lehned
Derse
len br
tage
de i
S
S
ha
v
Stand

Stalds Knecht ned til Jorden, stulte sit Hoved med sin Kiortel, at han ikke skulde see det forfærelige Bæst og svarede ham med Bøvelse: Stormtægtrige Dre-Prins! Hvad forlanger han af mig? Forbandet være du, svarede Geisten, som har været saa dundristig, at gifte dig med min Gemahl. At naadige Herre! sagde den Skrudryggede, jeg beder om Forladelse, har jeg forseet mig, er det skeet af Uvidenhed, jeg vidste ikke at denne Dame havde en Dre til Kiereste: befaler mig hvad Jer behager, jeg svarer Jer til, at jeg er bereed, at efterkomme det. For Dievelen, svarede Geisten, jeg skal knuse din Pande, om du enten gaaer her fra Stedet, eller lukker din Mund op at tale et eneste Ord førend i Morgen Solen staar op. Saa vil jeg give dig Lov at gaae hjem, men befaler dig derhos, at skynde dig afsted, og ikke see dig tilbage. Gjør du dig saa dristig, at komme herhid igien, skal det koste dig dit Liv. Ved disse Ord forandrede Geisten sig til et Menneske, tog ham fat ved Benene, og lehnede hans Hoved op til Muren, sigende: Dersom du nu rører dig af Stedet, førend Solen bryder frem, saa vil jeg, som jeg har truet, tage dig fat ved Benene igien og slaae din Pande i Tusende Stykker, op til denne Muur.

At komme til Bedreddin Hassan igien; han var han efter Geistens og Sandsigerindens Gaaen ind i Salen igien, og sneget sig ind

and til
 Rebud i
 de ind
 r tungt
 sig over
 vi giore
 komme
 Maren
 og ikke
 nderviste
 var den
 Salen
 omfals
 e paa en
 de vrens
 ne for at
 at lobe
 ad ham
 stærkere
 hun snare
 orbaufede
 elp, men
 Munden
 ande ikke
 en Kollig
 Dre,
 en Frøge
 Banfælt
 forfærdede
 Stald

i Brudekammeret, hvor han satte sig ned, og ventede efter Udgangen paa sin Skiebne. Lidet derefter ankom den nye giste Dame i følge af en gammel Frue, som blev staaende ved Døren, og efterat hun havde formanet dem begge, uden Betyrning, enten det var den Puffelsroggede eller en anden Brudgom, at tage deres Skyldighed i agt, gik hun bort og lukte Døren i efter sig.

Den unge Dame blev meget forbauset, at see i Steden for Stald-Knegten, Bedreddin Hassan, der forestillede sig i hendes Dine med det angennemste Væsen af Verden. Ei min Fiend Ben, sagde hun, hvad gjør I nu her? Men maaskee, I er min Mands Kammerat. Madam, svarede Bedreddin, jeg er af en langt anden Stand end denne Banskabning. Men I tager jer ikke i Agt, svarede hun, at I taler om min Brudgom! Hvad Madame! Jeres Brudgom, raabte Bedreddin: Kan I endnu saa længe have de Tanker? Lad saadan Grillen fare; Thi saa store Skionheder blive ikke opofrede til den allerforagteligste iblant alle Mennesker: Mig som den lykkeligste ere de alene forbeholdne. Sultanen har ved dette eders Fader spillede listige Puds vildet fornøie sig, og vel valgt mig til eders Gemahl. I har jo vel merket hvorledes Damerne, Musikanterne, Danserne, eders egne Fruentimre, og alle Gøller i Huset have glædet sig over denne Comedie?

Vi have sendt den ulyksalige Brudgom bort, som nu i sin Stald fornøier sig med et got Maaltid, og deraf kan I slutte, at han aldrig skal komme meer for eders deilige Dine.

Efter denne Samtale, forandrede Stor-Bezirens Datter, som mere død end levende var kommen ind i Brudekammeret, sit Ansigt, og tog en ventligere Mine paa sig, hvilken gjorde hende saa deilig, at Bedreddin derover blev ganske indtaget: Jeg ventede ikke, sagde hun, et saa angeneomt Bedragerie, og jeg havde allerede sældet den Dom over mig selv, at blive ulyksalig min ganske Lives Tid: Men min Lykke er nu saa meget des større, da jeg faaer en Mand, der er saa værdig at elkes af mig som I. Under dens Tale flødde hun sig af, og gik til Sengs. Bedreddin Hassan som paa sin Side inderlig var glad over saa stor en Skionheds Besiddelse, flødte sig ligeledes hastig af, lagde sin Kiortel paa en Stoel oven paa sin Penge-Pung han havde faaet af Joden, hvilken endnu var lige fuld, han tog og sin Turban af, og satte en Nathue paa, hvilken maaskee var gjort til Stald-Knægten, og lagde sig med bare Skjorte og Underbuks (*) paa, hvilke vare gjorde af blaat Atlas, og vængde i en Guld Snor.

I 3

Mors

(*) Alle Orientaliske Folk ligger i Under-Buks, og denne Omstændighed er fornøden til denne følgende.

ig ned, og bne. Lidet me i følge de ved Dem t dem begy Den Puffel t tage deres lufte Dø
forbauset, Bedreddin s Dine med Si min Fiere her? Men erat. Men g er af en kantskabning hun, at I ame! Jeres in I endnu adan Grille ive ikke op alle Menne e alene for eders Fader ig, og alle jo vel mere ene, Damp og alle Folk e Comedie?

Morgen-Roden, som i det samme lod sig see, paalagde Scheherazade Taushed, og da hun den efterfølgende Nat vognede ved sædvanlig Time, begyndte hun igien saaledes at fortælle:

Den Hundrede og Fjerde Nat.

Efterat nu disse tvende Fortiebte vare faldne i Sovn, blev Giasar ved at sige, sagde Geisten til Sandsigerinden, det er nu at fuldfore det vi have begyndt saa vel, lad os ikke oppebie Dagen som snart vil frembringe Gaer og fører dette unge Mennecke bort, uden at vække ham: Sandsigerinden begav sig ind i Kammeret, hvor de laae, og tog Bedreddin ligesom han var, og førte ham tillige med Geisten, med en forunderlig Hastighed igiennem Syrien, indtil uden for Stads-Porten af Damascus, og komme der just paa den Tid, man raadte Koffer op at gaae i Kirke til Maenens Bøn. Sandsigerinden lagde Bedreddin sigte ned paa Jorden, og undvigede med Geisten

Porten blev oplukket, og Folk, som i Hobtal vare forsamlede at gaae ud, bleve meget forbausede, at see Bedreddin liggende i strakt paa Jorden i bar Skjorte og Buxer. En sagde at han var bleven tvungen til saaledes at forlade sit Boelskab, saa han ikke havde Tid at flæde sig paa igien, en anden, at han havde henbragt Matten hos gode Benner,

let sig fuld, og i sit eget Værende gaaet herud, men i Steden for at vende tilbage igien, uden at vide, hvad han selv gjorde, var bleven overilet af Sovn. Andre igien taledes anderledes, men ingen kunde giette rigtig, ved hvad for en Skiebne han her var kommen at ligge. En liden Vind, som i det samme begyndte at blæse, førte hans Skiorte lidet til Side, og lod hans blotte Bryst see, som var hvidere end Sne, de forskrekkedes alle saa heftig over denne Klarhed, at de gave et stort Forundrings Skrig af sig, hvorover dette unge Menneske opvagnede. Hans Forskrekelse var ikke ringere end deres, at see sig selv uden for en ubekendt Stads Port, og omringet af saa stor en Mængde Folk, som betragtede hannem.

I gode Herrer! sagde han til dennem, siger mig hvor jeg er, og hvad I forlanger af mig. En af dem tog Ordet og svarede: Ung Karl! Da Porten blev opluft, og vi ginge her ud, fandt vi eder liggende i denne Tilstand I nu seer, og blev staaende stille for at beskue eder. Har I liaget her i Nat, og veed I ikke at I er uden for Porten af Damasko? Uden for Porten af Damasko, raabte Bedreddin. Al! I skiemter med mig; Thi da jeg i Aftes gik til Sengs, var jeg i Cairo. Paa disse Ord sagde nogle af Medlidenhed, det var Skade, at saa velkabt et ungt Menneske skulde have mist Forstanden, og ginge dermed deres Bei bort.

minne lod sig
 shed, og da
 ved iædvantig
 at fortælle:

De Nat.

vare faldne i
 sig, sagde
 er nu Tid
 at frembringe
 Be bort, uden
 regav sig ind
 og Bedreddin
 Allige med Skri
 igiennem Vind
 af Damasko
 den Tid, som
 Kirke til Mørk
 de Bedreddin
 e med Gensid
 Folk, som
 ud, blev
 in liggende
 rte og Bort
 egen tit saale
 ikke havde
 anden, at
 Benner,

Min Son, sagde en ærlig gammel Mand,
 J betænker ikke, at efterdi J er i Dag ved
 Damasco, kan J umuelig i Aftes have været i
 Cairo. Ikke desmindre er det dog sandt, soas
 rede Bedreddin, og jeg svær eder til, at jeg i
 Gaar den hele Dag var i Bassora. Herpaa
 brast alle de Omstaaende heftig i at lee, og be-
 gyndte at raabe: Det er en Nar! Det er en
 Nar! Ikke desmindre beklagede dog nogle ham,
 i Henseende til hans Ungdom, og en sagde til
 ham: Min Son! J maa ikke være ved For-
 standen, og betænker ikke hvad J siger: Er
 det vel mueligt, at et Menneske kan om Dagen
 være i Bassora, om Natten i Cairo, og om
 Morgen i Damasco? J er maaskee ikke vaagen
 endnu, saanter eders Tanker tilsammen. Hvad
 jeg har saat er saa vist, som det, at jeg i Aftes
 holdt Brollup i Cairo. Hvad Folk tilforn ikke
 havde leet, saa loe de nu deraf. Tag eder vel i
 Nat, sagde den, som tilforn havde talt med
 ham, det er kun Løgn og falske Indbildninger
 har at fare med; Jeg veed vel hvad jeg siger,
 svarede Bedreddin, dette er ingen Indbildning,
 at jeg virkelig var i Cairo, hvor man førte min
 Brud til mig syv Gange, og hver Gang i friske
 Kiæder, og hvor jeg endelig saae en Skruer-
 get, man vilde tvinge hende til at ægte. Si-
 ger mig, hvor min Kiortel, Turban og Pung
 med Beqvinter ere afblevne.

Omendskönt han ved Fed forsikrede at alle disse Ting virkelig vare skeede, saa gjorde dog Folket intet andet end beloe ham; Hvorved han blev saa forvirret, at han selv ikke vidste hvad han skulde tænke, om hvad ham var bedersfaret.

Dagen, som herpaa begyndte at skinne ind i Schahriars Kammer, voldte at Scheherazade taug stille, da hun den følgende Nat igien saaledes begyndte:

Den Hundrede og Femte Nat.

I det, Allernaadigste Herre! Bedreddin Hafs san foer fort, at bekræfte hans Ords Sandhed, stod han op, at gaae ind i Staden, og alle løbe efter ham, og raabte: Det er en Nat! Det er en Nat! Paa dette Skrig stak nogle Hovederne ud af Vindverne, andre komme ides Gades Dørre, andre som løb hen til Hoben hvor Bedreddin stod, raabte ligesaa affindig som de andre, det er en Nat, uden at vide hvem det var.

I denne Forvirring, kom Bedreddin hen for en Postei-Bagers Huus, som lukte sin Boed op, hvor han gik ind, for at undvige de efterløbendes Skrig og Raab.

Mand, sag ved været i det, soas at jeg i Herpaa og bes det er en le ham, sagde til ved Forer: Er Dagen og om vaagen hvad i Alfes forn ikke der vel i alt med ninger og es siger, bildning, rre min i friske Fruer og Pung

Om

Denne Postei-Bager havde i forrige Tid været Anfører for en arabisk Hæver-Bande, og i hvorvel han nu boede stille i Damasko, og gav Folk ingen Anledning, at besvære sig over hannem, saa var dog enhver bange for ham; Thi bortjog han i en Hast det sammenløbne Postel, som forfulgte Bedreddin, saa snart de itkun saae hannem. Da Postei-Bageren saae at der var ingen flere, gjorde han mange Spørgmaal til Bedreddin, om hvem han var, hvorfra han var kommen til Damasko. Bedreddin fortaug hverken sin Fødsel, eller sin Faders Død, men fortalte og, paa hvad for en Maade han var udgangen af Balsora, hvorledes han var falden i Sovn, paa sin Faders Grav den forrige Nat, og da han vognede, befandt sig i Cairo, hvor han var blevet gift med en Damm. Endelig gav han sin Forundring tilkiende, over at see sig i Damasko, uden at kunde begribe, hvorledes det var tilgaaet.

Eders Historie er en af de selsomste jeg endnu har hørt, sagde Postei-Bageren, alene: Vil I følge mit Raad, saa skal I ikke fortælle noget Menneske disse Sager, men taalmodelig vente, indtil Himmelen vil blive eder saa nær, at afvende denne eder overhængende og forrigfulde Banlykke. I kan nu itkun blive hos mig, og saasom jeg ingen Børn selv haver, saa erbyder jeg mig, at antage eder til min Sønn. Dersom I saa behager: Naar jeg haver det gjort, saa

saar kan I frit gaae hvor I vil, og ikke befrygte nogen Beskæmmelse af den gemene Mand.

Omendstiont nu denne Handel var en Stor-Beziers Søn ikke ret synderlig anstændig, saar efterlod dog ikke Bedreddin, at imodtage dette Postei-Bagerens Forslag, velskionnende paa, at det var det beste Middel, han udi denne sin forandrede Lykkes Tilstand kunde gribe til. Postei-Bageren lod ham opklæde, tog Bidner til sig, og gif til en Notarius, hvor han offentlig bekiendte, at han holdt hannem for sin Søn, hvorpaa Bedreddin, under det blotte Navn Saffan, forblev hos hannem, og lærde at bage Posteier.

Imidlertid dette passerede til Damasco, vognede Schemseddin Mohammeds Dotter, og som hun ikke fandt Bedreddin hos sig, meente hun, at han, uden at vilde bryde hendes Roe, var opstanden, og kom vel snart igien. Hun ventede endnu efter hans Ankomst, just som Bezieren hendes Fader, som var heftig bevæget over den ham af den Egyptiske Sultan indbidte vederfarne Skam og Skiendsel, bankede paa Døren, i det Forsæt, tillige med hende at begræde sin ullykkelige Skiebne. Han raabte paa hende ved Navn, og aldrig saar snart havde hun hørt hans Røst, forend hun stod op og aabnede Døren. Hun kyskede hans Haand, og undfangede hannem med saar fornøjet et Bæsen, at

i forrige Eft
 Kover: Bann
 i Damasco,
 bæere sig over
 ge for ham;
 reniobne Post
 a snart de it
 bageren saar
 lange Spores
 var, hvorfra
 Bedreddin
 r sin Faders
 for en Maade
 hvorledes han
 ers Grav den
 befandt sig i
 ed en Dame.
 i kiende, over
 ande begriber
 selsomste jeg
 geren, alene:
 I ikke fortræ
 n taalmodelig
 eder saar ma
 ngende og for
 kun blive hos
 lv haver, sa
 til min Gode
 over det Gode
 saar

Bes

Bezieren, som havde indbildt sig, at finde hende svømmende i Graad og Taare, derover bestrig forskrækkedes. Ulyksalige! Saae han vredelig til hende: Kommer du saa glad for mine Dine? Kan du vel endnu ved saa forskrækkelig en Ulykke, lade mig see et fornøiet Ansigt?

Her holdt Scheherazade op at tale, saae som Dagen brød frem: Den følgende Nat erindrede hun sig paa nye sin Skyldighed, og sagde til Sultanen af Indien.

Den Hundrede og Siette Nat.

Allernaadigste Herre! Stor-Bezieren begyndte saaledes at fortælle Hedreddin Hassans Historie: Da den nyegiste Dame saae, at hendes Fader bebreidede hende sin Blæde, sagde hun: Jeg beder naadige Herre! giv mig ikke saadan Bebreidelse, det er ikke den Skrutryggede, for hvilken jeg er meer bange, end for Døden selv, det er ikke denne Banskabning jeg har faaet til Mand. Det vil sætte al Verden i Forvirring, at han blev tvungen til at gaae sin Bei, og overlade sin Plads til et smukt ungt Menneske som jeg virkelig er bleven giftet med. Hvad er det for en Fabel? binder mig paa Ermet, raabte Schemeddin med Utaalmodighed. Har den Skrutryggede ikke sovet hos eder i Nat? Nei! Naadige Herre! Svarede hun: Jeg har ikke ligget hos andre, end hos et ungt og velskabt Menneske med

flere

at finde hende
erover bestrig
han vredelig
mine Dine?
ig en Ulykke,

at tale, saas
de Nat erins
hed, og sag

de Nat.

ren begyndte
n Saffans
e, at hendes
sagde hun:
ikke saadan
yggede, for
Døden selv,
har faaet til
orvirring, at
, og overlad
tesse som jeg
er det for en
te Schems
den Skrut
ei! Naadige
ke ligger hos
kenneste med
stort

store Dine og Dienbryne. Paa disse Ord blev
Bezieren meget utaalmodig og vred paa sin Dot-
ter, sigende: Ha! Du uforfammede! Vil du
gøre mig gal i Hovedet med saadan Snak?
Det er eder selv min Fader, som vil gjøre mig
gal med eders Bantroe. Saa er det ikke sandt,
svarede Bezieren, at den Skrutryggede . . .
Ei lad ham fare, faldt hun ham ind i Talen,
og lad mig ikke altid høre den Banskabning.
Jeg siger endnu engang min Fader! Jeg har ik-
ke henbragt Natten med ham, men med den
anden allerfiereste Brudgom, som jeg har talt
om, og han kan ikke være langt borte.

Schemseddin gik ud at seae efter ham,
men i Steden for Bedreddin fandt han den
Skrutryggede staaende paa Hovedet med Benene
i Beiret, i samme Postyr som Geisten havde
sat ham. Hvad betyder, dette spurdte Bezieren,
og hvem har sat eder i denne Stand? Den
Skrutryggede, som kiendte Bezieren, svarede:
Ach! Ach! Er det eder, der har vildet give mig
en Djes Brud og, og en forbandet Geistes Ries-
ter? og I skal ikke bedrage mig mere.

Saa vidt var Scheherazade kommen, da
hun saae Dagen frembryde, og i hvor vel hun
ikke havde talt ret længe, sagde hun dog intet
mere denne Nat, men den efterfølgende, forfulgte
hun sin Historie saaledes:

Den

Den Hundrede og Syvende Nat.

Allernaadigste Herre! Schemseddin Mo-
 hammed holdt den Skrutruggede for at vær-
 re affindia, og sagde derfor til ham: Pak dig
 herfra, og gaa' ret paa dine Bene. Det tager
 jeg mig vel vare for, i det mindste til Solen er
 opstanden, svarede den Skrutruggede; Thi I
 maa vide, at da jeg kom hid i Aftes lod sig i
 samme Dieblif see for mig en stor sort Kat, der
 i en Hast blev saa stor som en Ox: Jeg har end
 nu ikke glemt, hvad den sagde til mig: Gaaer I
 derfor bort, og forretter hvad I har at bestille,
 og lader mig være i Fred. Bezieren i steden for
 at gaae bort, tog den Skrutruggede ved Benene,
 og tvang ham til at staae. Da dette var skeet,
 løb den Skrutruggede af alle Kræfter, uden at
 see sig tilbage, lige op til Slottet, og fornoiede
 den Egnptiske Sultan meget, i det han fortalte
 ham, hvorledes Geisten holdt Huus med ham
 nem. Schemseddin gik tilbage igien i sin Dots-
 tes Gemak, og var end mere forundret, og us-
 vidende end tilforn, over det han saa høilig for-
 langede at vide. **A**k ulyksalige bedragne Dots-
 ter! sagde han: Kan I da ingen bedre Oplys-
 ning give mig i en Sag, som har gjort mig for-
 bauset og forvirret? Naadige Herre! svarede
 hun, jeg kan ikke sige mere, end jeg allerede
 har haft den Ære at melde, men her ligger min
 Mand's Klæder, som han efterlod sig paa denne
 Stool, maaskee de kan give eder mere Oplysning.

Med
 Eurl
 besat
 de sin
 den
 Men
 imelle
 Sax
 han
 Brev
 beret
 bedre
 Sche
 sin
 verpa
 Haste
 tragtn
 Peng
 det u
 den su
 dred
 bed
 bleven
 disse
 Jode
 hande
 dred
 Ladnin
 Skibe

le Nat.

din Mor
 for at vær
 : Vak dig
 Det tager
 i Solen et
 e; Thi J
 es lod sig i
 Rat, der
 eg har end
 : Gaaer J
 at bestille
 i Steden for
 ed Venene,
 s var stect,
 , uden at
 g fornoiede
 an fortalte
 med hans
 i sin Dott
 ret, og u
 hellig for
 agne Dott
 dre Oplys
 ort mig for
 e! svarede
 jeg allerede
 ligger min
 paa denne
 Oplysning.
 Med

Med disse Ord viste hun Bezieren Bedreddins
 Turban, hvilken han tog til sig, og i det han
 besaae den paa alle Sider, sagde han: Jeg skul-
 de snart sige det var en Beziers Turban, dersom
 den ikke var giort efter Moden i Moussoul (*);
 Men som han merkede, at der var noget indstæ-
 mellem Tøiet og Føret, forlangede han en
 Sax, og da han havde sprættet det op, fandt
 han derudi et sammenrullet Pavier, som var det
 Brev, Noureddin Ali for sin Død havde le-
 veret sin Søn Bedreddin, hvilket han, for des-
 bedre at forvare det, havde skjult paa dette Sted.
 Schemseddin lukte Brevet op, og kiendte strax
 sin Broders Haand, i det han læste Udskriften
 derpaa saa lydende: Til min Søn Bedreddin
 Hassan, førend han kunde gjøre sig nogen Bes-
 tragning derover, gav hans Dotter hannem
 Penge-Pungen i Haanden, som hun havde fund-
 det under Kiolen: Han lukte den op, og fandt
 den fuld af Sequiner, og i hvor mange end Bes-
 dreddin havde udgivet deraf, saa var den dog
 bleven lige fuld. Uden paa Pungen læste han
 disse skrevne Ord: Tusinde Sequiner, Isaac
 Jode tilhørende. Saa vel som og disse, som Joden
 havde skrevet, førend han var gangen fra Bes-
 dreddin: Leveret til Bedreddin Hassan for den
 Ladning, jeg har kiøbt af ham paa et af de første
 Skibe, som løbe her ind i Havnen, og haver

(*) Den Stad Moussoul ligger i Mesopotamien, hvor det gamle Ninive har været.

tilhørt Noureddin Ali hans Faders høilovlige
 Zhufommelse. Bezieren havde endnu ikke læst
 denne Skrift ud til Enden, førend han gav et
 stort Skrig af sig og faldt hen udi en Besvimelse.

Scheherazade vilde fareet fort, aleneste
 Dagen brød frem, og Sultanen af Indien stod
 op, med det Forsæt, i tilkommende Nat at høre
 det øvrige fortælle:

Den Hundrede og Ottende Nat.

Da nu Scheherazade Morgenen derefter igien
 havde begyndt at tale, sagde hun: Allers
 naadigste Herre! Efter at Schemseddin Mo
 hammed formedelst sin Dotters og hendes Fru
 entimmers Hielp var igien opvognet af sin Bes
 vimelse, sagde han: Min Dotter forundret
 eder ikke over denne Hendelse. Uarsagen dertil er
 saaledes beskaffet, at J med Billighed kan troe
 den. Eders Brudgom J har havt hos eder i Nat,
 er eders Fætter, Noureddin Ali Søn: De
 Tusinde Requiner, der findes i denne Pung, er
 indrer mig den Strid, jeg geraadede i med sam
 me min høitelskte Broder: Det er uden Tvil
 Brude-Gave han herved tilstiller eder. Himlen
 være lovet for alle Ting, og i sær for denne
 underlige Hendelse, hvorved den saa vel har gis
 vet sin Almægtighed tilkiende: Derefter beskuede
 han sin Broders Skrift, og læste den med
 Graad og Taare. Ak! sagde han: at jeg ikke saa
 vel

vel
 og f
 Sk
 Bl

til
 Anfe
 dred
 over

gift,
 over
 endel

den h
 de og
 og N

som
 og fo
 blev

Efter

hamm
 der. S
 ikke de

og læn
 omfabr
 ventet
 ganske
 komme
 der er
 aldrig
 E. en

vel kan see Moureddin Ali selv her hos mig, og forlige mig med hannem, som jeg sees denne Skrift der har forarsaget mig saa stor Hjertens Glæde.

Han læste Brevet igiennem fra Begyndelsen til Enden, fandt Anmærkninger deri om hans Ankomst til Balsora, hans Giftermaal, og Moureddin Saffans Fodsel, og efter at han havde overveiet dem imod den Tid, han selv var bleven gift, og hans Dotters Fodsel, forundrede han sig over den Lighed der var imellem, og mærkede endelig her udaf, at hans Broder-Søn var bleven hans Datter-Mand. Fuldt af inderlig Glæde og Hjertens Kornvælsse tog han baade Brev og Pung, gik op paa Slotet til Sultanen, som alt havde forladt hannem det forbigangne, og fortalte ham denne Historie, hvorover han blev saa indtagen, at han til Efterretning for Esterkommerne skriftlig lod den antegne.

Imidlertid kunde dog Schemseddin Moammed umuelig begribe, hvorfor hans Broder-Søn saaledes var forsvunden, haabede dog ikke desmindre, hver Dieblisk at see ham igjen, og længtes med største Utaalmodighed efter at omfavne hannem. Da han nu i syv Dage havde ventet forgievet, lod han søge efter ham over ganske Cairo, men kunde ingen Efterretning bekomme, hvilket forarsagede ham stor Urolighed, der er sagde han, en særdeles Hændelse, som aldrig nogen tilforn har hørt.

R. en N. I. B.

RE

S

høilovlige
ikke læst
han gav et
Besvimmelse.

aleneste
Indien stod
tat at hørt

e Nat.

erfester igjen
m: Allers
din Mo
endes Fru
af sin Bes
forundret
ken dertil
ed kan troe
eder i Nat
Søn: De
Pung, er
i med sam
uden Goll
for denne
vel har gis
ter bestuede
e den med
jeg ikke saa
vil

I den Uvidenhed, hvad der i Fremtiden maatte komme derudaf, eragtede han sig skyldig skriftlig at lade anteene den Tilstand hans Huus da var udi, saa vel som og hvorledes Brøllupet var fuldendte, og hvordan hans Dotters Sæt og Kammere havde været meublerede: Han pakke og hans Turban, Kiortel og Pung til sammen i en Blydt og forvarede det under Laas og Lukke.

Her maatte Sultaninden Scheherazade holde inde at fortælle, saasom Dagen begyndte at skinne, og ved den forestaaende Nattes Ende begyndte hun igien saaledes:

Den Hundrede og Niende Nat.

I det, Allernaadigste Herre! Bezieren Giar far blev ved at tale til Calife, saade han: Efter nogle Dages Forløb formærkede Schemseddins Datter, hun var frugtsommelig, og efter Nie Maaneders Udaang gjorde hun virkelig Barsel med en ung Son. Man forordnede Barnet en Amme, andre Qvinder og Slaver, som skulde opfostre det og passe det op, og hans Bestesader kaldede det Agib (*).

Da denne unge Agib havde nu opnaaet det Syvende Aar, skikkede Schemseddin hannem i Seere

(*). Dette Ord bemærker i det Arabiske Sprog anderlig.

er i Fremtiden
han sig skyldig
d hans Huus
des Brøllupet
Dotters Sal
de: Han paf-
og Pung til
det under Laad

Scheherazade
agen begynde
Nattes Ende

nde Nat.

Bezieren Gior
e, saade han:
ede Schemas
sommelig, og
de hun vitter
han forordnede
er og Slaver,
et op, og hand

nu opnaaet det
ddin hannem
i Sre
biste Sprog

i Steden for at holde Hoff-Mester til ham i
Huset, hen til en fremmet Kære-Mester i en of-
fentlig Skole, der var i stor Anseelse, og tven-
de Slaver bleve beordrede daglig at føre hannem
af og i Skole. Agib legte ofte med sine Kame-
rater, og som de alle vare af ringere Stand end
han, saa beviste de ham og alle stor Ære, og
rettede sig i den Gald efter deres Skolemester,
der tillod hannem mange Ting, som de andre
ikke fik Lov at gjøre. Den blinde Kierlighed,
man bar til Agib, fordervede ham: Han var
hoffærdig, stolt, hans Kammerater maatte lide
alting af ham, men han derimod vilde ikke lide
det ringeste af dem: Han regierede over alle, og
naar nogen var saa dristig at imodstaae hans
Billie, skieldede han dem ilde ud, pryglede dem,
og berede sig omfider saa haard og ulidelig imod
sine Skole-Kammerater, at de endelig maatte
nødes til at forklage ham for deres Skolemester.
Den samme formanede dennem udi Begyndelsen
til Taalmodighed, men da han saae, at Agibs
Hovmod til sidst opirrede dem til Forbitrelse, og
han selv var fied af de Fortredeligheder, han
forarsagede ham, sagde han til dem: Mine
Børn! Jeg seer nok, at Agib er noget hovmo-
dig; Jeg vil lære eder et Middel, hvorved I
kan blive hannem qvit, saa han efter min Mes-
ning ikke skal komme mere i Skolen. I Morgen,
naar I leger tilsammen igien, saa gaaer alle om-
kring ham, og siger, at I vil vel lege, men
med

med de Bilkaar, at enhver som vil lege med, skal sige sin Faders og Moders Navn. Vi vil holde Dem for Hore-inger, som vil vegre sig derved, og ikke tillade Dem at lege med os. Skolemesteren gav Dem derhos den Forviring at forstaae, de ved dette Middel kunde styre Agib indi, og de ginge derpaa hjem med største Glæde.

Dagen derefter saa snart de vare forsamlede, forsonnede de ingentunde, at giøre efter deres Skolemesters Lærdom. De sluttede en Kreds om Agib, og den der førte Ordet, sagde: Lader os lege en Leeg, men med Forord at hvem som ikke kan sige sin Faders og Moders Navn, skal ikke være med i Leegen. De sagde alle ja, og Agib selv var fornøiet dermed. De spurgte paa tilspurgte den som havde ført Ordet, enhver i sær og alle gjorde Rigtighed for sig, undtagen Agib, som svarede: Jeg heder Agib, min Moder Dame de Beaute, og min Fader Schemseddin Mohammed Sultanens Store Bejler.

Paa disse Ord raabte Børnene allesammen Agib! Hvad er det I siger? Det er ikke eders Faders, men eders Bestefaders Navn: Svarede han i Brede: Er Schemseddin ikke min Fader? De andre svarede med stor Latter: Nei! Nei! Han er ikkun eders Morfader. I vil derfor ikke lege med os, ja, vi skal vel

vil lege med /
Navn. Vi vil
n vil vegre sig
lege med os.
den Forvirring
I kunde styrke
em med sterke

og i agt, ikke at komme eders nær: Dermed
ginge de alle bort, og beløe hannem meget heftig,
da Agib, som blev inderlig beskæmmet over
denne Spot, begyndte bitterlig at græde.

de vare forsaml
at gjøre efter
De sluttede en
te Ordet. Sags
n med Forord
ers og Moders
n. De sagde
dermed. Her
Ordet, enhver
sig, undtagen
Agib, min
min Fader,
ultanens Store

Skolemesteren, som havde staaet paa Bagt,
og hvoie agtet alle Ting, gik imidlertid frem til
Agib, og sagde: Bed I ikke at Bezieren
Schemseddin Mohammed ikke er eders Fa-
der? Han er Fader til Dame de Beaute, men
ifkum eders Morsfader. Vi andre vide ligesaa
lidet som I, eders Faders Navn, men alene
ste, at Sultanen havde i Sinde at give eders
Moder en af sine Stald-Knægte til Mand, som
var skrutrugged, og at en Geist har besøvet
hende. Det er en fortredelig Sag for eder, og
kan tiene eder til Lærdom, at I ikke herefter bes-
teer eder saa hovmodig imod eders Skole. Bros-
dre, som I hidindtil har gjort.

Scheherazade som imidlertid blev Dagen
vaer, sluttede her sin Tale, og begyndte efter-
følgende Nat igien, saaledes sigende til Sulta-
nen af Indien:

Den Hundrede og Tiende Nat.

Allernaadigste Herre! Den lille Agib, som
saag lod sig sine Kameraters Spot meget nær
med stor Lærdom, gik meget trotsig ud af Skolen,
vi skal vel saage
og kom grædende hjem: Han løb strax ind i hans

Moders Kammer, hvilken med en heftig Angst over hans Bedrøvelse, efterforskede flittig Aarsagen dertil. Men han kunde ikke længe svare, uden med Graad og Taare, saa heftig smertede ham den vederfarne Spot, indtil han endelig kom sig det til sig selv igien, og aabenbarede sin Bedrøvelses dødelige Aarsag, sigende derhos: Jeg beder for Himmelens Skyld kiere Moder! Siger mig, hvem er min Fader? Min Son! Svarede hun, Schemseddin Mohammed som daglig omfavner eder, er og eders Fader: Af nei, gav han til Giensoar, I siger ikke Sandhed, han er vel eders, men ikke min Fader, men hvis Son er da jeg? Herpaa begyndte Dame de Beaute at græde, erindrede sig saa vel hendes Brøllups Nat, som den derpaa fulgte lange enlige Stand, og saa livsalig en Gemahl, hvis Fortiis hun heftig beklagede.

Imidlertid nu Dame de Beaute og Agib paa begge Sider saaledes bejamrede sig, Schemseddin Mohammed dertil, og begierede at vide Aarsagen til deres Bekymring. Datter gav ham Underretning derom, talte den ulidelige Spot Agib var vederfaren i Skolen. Denne Tidende gik Bezieren meget nær til Hjerte, saa at han ikke kunde bare sig for Graad, og som han deraf sluttede, at i Byen maatte tale meget ilde om hans Datters Ære, var han nær bleven forvilet derover, af disse Tanker indtagen, gik han hen til

taner
der,
at g
vint
Bro
ikke
hans
Sul
rens
at si
skrif
alle
Bed
være

finde
for D
den
dende
fiend
Eron
var
gen
saa
efter
og be

ghnd
Sul

tanens Pallads, kastede sig ned for hans Fods-
 der, og bad hannem allerunderdanigst om Forlov,
 at gjøre en Reise hen i de Morgenlandske Pro-
 vintser, i sær til Balsora, for at opsøge hans
 Broder Søn Bedreddin Hassan, saasom han
 ikke kunde fordrage, at Folk i Byen dømte om
 hans Datter, at hun var besøvet af en Geist.
 Sultanen, som havde Medlidenhed over Bezie-
 rens Bekymring, billigede og forundte ham Frihed,
 at fuldende sit Forsæt: Lod ham og udstede et
 skriftlig Patent, efter hvilket han høflig anmodede
 alle forekommende Førster og Herrer, at lade
 Bedreddin Hassan, hvor han og maatte findes,
 være hannem følgagtig.

Schemseddin Mohammed kunde ikke
 finde kraftige Ord nok, at takke Sultanen med
 for denne beviste store Naade; Thi faldt han an-
 den gang i Kne for Sultanen, og ved sine græ-
 dende Taare gav sit Taknemmelige Gemytte til-
 fiende. Endelig tog han med al Velgaaendes
 Erønstning, Afsked fra Sultanen, og da han
 var kommet hjem, lod han sig være meest anaele-
 gen at foranstalte alle Ting til Reisen, hvilket blev
 saa hastig og med saa stor Klid forrettet, at han
 efter fire Dages Forløb, i Selskab af sin Datter
 og hendes Søn reiste bort fra Cairo.

Scheherazade da hun saae Dagen, be-
 gyndte at frembrude, holdt op at tale videre.
 Sultanen stod op meget fornøiet over Sultanin-
 dens

gik over
 arfagen
 uden
 ham
 kom til
 Bedred
 s: Jeg
 siger
 Svarede
 glig om
 ei, gav
 ed, han
 men hvis
 Dame de
 l hendes
 te lange
 hl, hvis
 g Agrib/
 g, som
 begierede
 Hans
 og for
 verfare
 en men
 e bare sig
 at Folk
 Datters
 over, og
 til Sult
 ras

dens Fortælling, i det Forsæt at oppebie Slutningen af denne Historie: I hvilken Anledning Scheherazade ogsaa den efterfølgende Nat stillede hans Nysgierrighed tilfreds, i det hun saaledes begyndte at fortælle:

Den Hundrede og Ellevte Nat.

I det, allernaadigste Herre! Stor-Bezieren altid forte Ordet til Calife Haroun Alraschid, saa begyndte han at sige: Schemseddin Mohammed tog med sit Folgeskab Beierlige til Damasko, de reiste i nitten Dage, uden at opholde sig paa noget Sted, men den tiende Dag, da de komme i en meget skøn og lystig Egn, som ikke var langt fra Damasko, steg de af og lode ved Bredden af en Flod, som løber midt igiennem Byen og gjør dens Egn meget lystig, deres Telter opslaae. Bezieren Schemseddin Mohammed besluttede, at forblive i to Dage paa dette heilige Sted, og paa den tredje igjen at fortsætte sin Reise, gav imidlertid sine Folk Forlov at spatsere ind i Damasko. Enhver havde de sin Profit af denne Tiltædelse, nogle havde Lyst at besee en Stad, om hvilken de saa fordeeltagtig havde hørt tale, og andre enten fulgte eller byttede sig til for de af Egypten medbragte Vare, andre af Landets Sager og Kariteter. Dame de Beauté, som ønskede at hendes Sou Agib ogsaa maatte have den Fornøielse, at spatsere omkring i denne berømte Stad, befalede den

den
ung
agt

Be
Sp
ind
der
ud

i

Bin

sig

men

kun

inge

onst

havt

Sat

for

saag

de u

dre

sider

ham

mus

og

han

sam

den sorte Slave, som havde Opsigt over denne unge Herre, at føre ham der hen, og give velagt paa at han ikke kom til nogen Skade.

Den prægtig anklædte Agib begav sig paa Veien med den Sorte, som havde et stort Spanst Kors i Haanden: De vare neppe komne ind i Staden, førend alle Folk beskuede Agib, der var saa skøn som Dagens Lys, nogle løbe ud af deres Huse, for at tage ham desnærmere i Diefyn, andre stak Hovederne ud igiennem Vinduerne og de som ginge paa Gaden, lode sig ikke noie med at staae stille og bese ham, men de fulgte ham og efter, for deslængere at kunde have denne Fornøielse: Endelig var der ingen, som jo forundrede sig over hannem, og ønskede de Forældre Tusende Belsignelser, der havde født et saa deiligt Barn, til Verden. Han og Slaven kom i det samme uden for Bedreddin Hassans Kramboed, hvor de saae sig omringet af saa stor Mængde af Folk, at de maatte blive staaende stille.

Postei-Bageren, som havde antaget Bedreddin Hassan til Son, var for nogle Aar siden ved Døden afgangen, og havde efterladt ham som Arving til alle hans Midler og Formue. Bedreddin var da Herre over Boeden, og nærrede sig saa vel med sit Postei-Bagerie, at han stod i stor Anseelse i Damasko. Da den samme saae, at der stod saa mange Folk uden for

Sluts
edning
at stils
n saas

at.

ezieren
Alras
mæed
Veien
uden
n tivens
g lystig
stege
n løber
meget
hemse
live i so
n tredie
ne Folk
der have
e havde
saa fors
n folgte
dbragte
ariteter.
s Sou
at spats
befalede
den

for hans Dør, og betragtede Agib og den sorte Slave med saa stor Alvorlighed, saa begyndte han ogsaa at beskue ham.

I det samme blev Scheherazade Dagen vaer, hvorefter hun taug stille, og Schariat stod op med inderlig Fortængsel efter at vide, hvorledes det løb af imellem Agib og Bedreddin; Sultaninden fornsiede hans Begierlighed ved følgende Nattes Ende, og begyndte sin Tale saaledes paa nye:

Den Hundrede og Tolvte Nat.

Da Bedreddin Hassan, blev Giafar ved at siige, i Særdeleshed fastede sine Dine paa Agib, fandt han en sær indvortes Bevægelse hos sig uden at vide hvorfor. Han blev ikke som det gemene Folk forbauset over denne unge Herres fortræffelige Skionhed, hans Forvirring havde sin Oprindelse af en anden Aarsag, som var ham ubekendt: Den kom af Blodet, som bevægedes i denne kysalige Fader, saa at han slap alt hvad han havde at forrette, og gik hen til Agib, sigende med en meget venlig Mine: Min lille naadige Herre! Som ganske har indtaget mit Hierte, beviis mig den Naade at komme i min Lade, og smage noget af mit Arbeide, at jeg imidlertid kan have den Fornøielse, at beskue eder saa meget jeg lyst. Disse Ord frembragte han med saa stor Kierlighed, at hans Dine

ne løb
ligeledes
Slave
Ansigt
lig og
at af
og spise
den
at en
Postei
ikke in
Min
man
har be
Ovsigt
Slave
bevise
ler set
mig ikk
skiont
I dog
I vel,
lige R
at lee
hemme
svarede
som va
hvorled
delt
Sorte

ne løbe over med Band. Den unge Agib blev
 ligeledes heraf bevæget, vendte sig til den sorte
 Slave, og sagde: Dette gode Menneſke har et
 Anſigt ſom behager mig, han taler med ſaa ven-
 lig og beleven en Mine, at jeg ikke formaaer,
 at afſlaae ham ſin Begiering, lad os gaae ind
 og ſpiſe af hans Poſteier. Ak! ſvarede Sla-
 ven det ſkulde i Sandhed ſtaaе meget deilig,
 at en Beziers Søn ſom J, ſkulde gaae ind i en
 Poſtei - Bagers Boed at ſpiſe, bilder eder
 ikke ind, at jeg giver eder Frihed dertil. Ak!
 Min Herre, raabte da Bedreddin Haſſan,
 man har handlet meget ubarmhiertig, at man
 har betroet eder under ſaa ſtrengt et Menneſkes
 Opſigt: Min gode Ven, ſagde han videre til
 Slaven, forbyder ikke denne unge Herre, at
 beviſe mig den forlangede Naade, gjør mig hel-
 ler ſelv den Ære at gaae ind med, og qvæler
 mig ikke; Thi derved kan J lade ſee, at, end-
 ſkiønt J udvortes er ſaa brun ſom en Caſtanie,
 J dog er ligesaa hvid indvortes, ſom den: Beed
 J vel, ſagde han videre, at jeg veed den hemme-
 lige Konſt, at gjøre eder hvid? Slaven begyndte
 at lee over denne Tale, og ſpurate hvorudi denne
 hemmelige Konſt beſtod? Det ſkal jeg lære eder,
 ſvarede han, opregnede derpaa nogle Vers,
 ſom vare giorte til de ſorte Slavers Berømmelſe,
 hvorledes ſtore Forſter og Herrer bleve formet
 deſt deres Tieneste holdet i Sikkerhed. Den
 Sorte forundrede ſig høilig over diſſe Vers, lod
 af

n ſorte
 Gyndte
 Dagen
 variar
 vide,
 edred
 rlighed
 in Ea
 at.
 ar ved
 ine paa
 væælle
 v ikke,
 le unge
 virring
 , ſom
 , ſom
 an ſlap
 hen til
 : Min
 ndtaget
 Komme
 de, at
 at be
 frem
 ind Di
 ne

af at nægte Bedreddin sin Begiering, og gik selv ind med Agib

Bedreddin blev inderlig glad, da han havde erlangt det han saa inderlig begierte, og i det han gik til sit Arbejde igien, sagde han: Jeg bager Glode-Tærter, af hvilke I skal spise om I behager, og jeg forsikrer, at I skal befinde dem kostelige; Thi alle Folk i Byen kjøbe dem hos mig: Ved disse Ord tog han en Glode-Tærte ud af Ovnen, strødde Granat-Korn og Sukker derpaa, og satte den for Agib, der befandt den at være nydelig. Den Sorte Slave fældede den samme Dom om den Bedreddin havde lagt for hannem.

Imidlertid de nu begge spisede, betragtede Bedreddin Hassan hannem meget nøie, sanskende ved sig selv, at han vel ønskede at have saa vakker en Søn med sin Gemahl, fra hvilken han saa hastig, og uformodentlig var bleven bortført, og ved disse Tanker trillede Taarene ham ned af Dinene. Han gjorde sig færdig at vilde spørge Agib om Aarsagen til hans Rejse fra Cairo, men denne fik ingen Tid at fornøie hans Nysgierrighed med Gien svar; Thi den sorte Slave, som skyndede ham til at fornøie sig igien til sin Bestefader, førte hannem derfra. Bedreddin Hassan lod sig ikke nøie med at see efter dem, men lukte i en Hast sin Boed i Laab og fulgte dem i Hælene.

Scheh

brøde f
stod op
den, og

Den

Den

ledes be

blev B

og den

forend

Slaver

han hel

svor i

Ben!

jeg har

nu erin

Derre

freds,

Der se

jeg vet

vide fo

gaae in

flog,

Agib

at best

for.

uden a

Begier

Seheerazade, som merkede Dagen at
brønde frem, holdt her op at tale. Schariar
stod op med det Forsæt, at høre den ud til Ende
den, og derfor at lade Sultaniinden saalænge leve.

Den Hundrede og Trettende Nat.

Den efterfølgende Nat for Dag, vækkede
Dinarzade sin Søster op, som igien saaa
ledes begyndte at fortælle: Hedreddin Zassan
blev Bezieren Giacfar ved at sige, løb efter Agib
og den sorte Slave, gav sig i Folge med dem,
forend de komme til Stads-Porten. Som
Slaven nu merkede, at han forfulgte dem, blev
han hestig forbittret, og sagde J Brede til ham:
Hvor næsviis er J! Hvad forlanger J? Min
Ben! svarede Hedreddin bliv ikke saa vred,
jeg har noget at bestille uden for Byen, som jeg
nu erindrer mig, og maa gaae at forrette det.
Dette Svar stillede ingeniunde den Sorte til
freds, hvorfor han vendte sig til Agib, og sagde:
Der seer J hvad J har udrettet. Det maatte
jeg vel forud have seet, at min Godhiertighed
vilde komme til at fortryde mig. J vilde endelig
gaae ind i dette Menneskes Boed, og jeg var ikke
flog, der vilde tillade eder det. Maaskee sagde
Agib, at han virkelig har noget uden for Byen
at bestille, og Beien staaer jo enhver aaben
for. Med disse Ord ginge de videre fort,
uden at see sig tilbage, indtil de vare nær ved
Bezierenens Telt, da de vendte sig for at see om
Be?

og gif
Da han
etc, og
de han:
Kal spise
al befin
n Fiobe
i Flodes
Korn og
b, det
te Glas
weddin
bragtede
at have
hvilken
bleven
Laarene
erdia at
s Reise
fornoi
den fors
eioie sig
derfra
d at see
i Laas
Schee

Bedreddin endnu fulgte dem efter. Saa som nu Agib saae at han ikkun var to Skridt fra dem, blev han snart rød, snart bleeg, af de adskillige Bevægelser han fandt i sit Hierte, af Frygt for at Stor-Bezieren hans Morfader, maatte saae at vide, at han havde været i en Postei-Bagers Kram-Boed, og spiset Tærte. I saadan Frygt løstede han en temmelig stor Steen op, og slog ham dermed midt i hans Pande, saa Blodet sprang ud over hans hele Ansigt. Han begyndte derpaa af al Magt at løbe, og skjulte sig med den sorte Slave iblant Telterne, sigende til Bedreddin, at han maatte takke sig selv for denne velfortiente Ulykke.

Bedreddin vendte om til Byen igien, og stillede Blodet med sit Forklæde, som han endnu havde for sig. Jeg har stor Uret, sagde han ved sig selv, at jeg forlod mit Hus, og gjort dette Barn saa stor Bekymring; Thi han handlede saaledes med mig, fordi han maaskee frygtede, jeg skulde forarsage ham nogen Uleilighed. Da han var kommen hjem, lod han sig forbinde, og stillede sig selv tilfreds over denne Hændelse, og Betragtning, at mange andre Folk var mere ulykkelig end han.

Den frembrydende Dag befalede herpaa Sultaninden af Indien at holde inde: Schariar stod op, og beklagede Bedreddin, ventende med Utaalmodighed efter Enden paa denne Historie.

Den

Der
 Im
 hieren
 at for
 drede
 Poste
 Dage
 Bei
 til S
 fra
 sopota
 nem
 befir
 fora
 Gule
 snart
 komst
 spurgt
 til
 Sche
 at indl
 din
 deres
 tanen
 hvad
 ikke st
 toe M
 lig un
 Ben,

Den Hundrede og Fjortende Nat.

Imod Enden af den følgende Nat talede Scheherazade saaledes til Sultanen: Stor-Besiereren Giafar blev paa efterfølgende Maade ved at fortælle Bedreddin Hassans Historie. Bedreddin, sagde han, blev ved at fortsætte sit Postei-Bagerie, og Schemseddin reiste tre Dage efter sin Ankomst derfra. Han tog sin Bei til Emesse, derfra til Hama, og videre fort til Halep, hvor de opholdte dem i to Dage. Fra Halep reiste han over Euphrat, kom til Mesopotamien, og endelig, efter at han havde igiennem reist Mardin, Moussol, Songiar, Diarbefir og mange andre Steder, kom han til Balsora, hvor han først anholdt om Audients hos Sultanen, og den blev ham strax bevilliget, saa snart han havde faaet Efterretning om hans Ankomst. Han annammede hannem meget naadig, og spurgte ham om Aarsagen, hvorfor han var kommen til Balsora? Allernaadigste Herre! Svarede Schemseddin Mohammed, jeg er kommen for at indhente Kundskab om min Broders, Noureddins Ali Son, der har havt den Ære, at tjene deres Majestet. Noureddin Ali svarede Sultanen, er længe siden ved Døden afgangen, og hvad hans Son angaaer, da kan man om ham ikke give anden Kundskab, end at han ongefør to Maaneder efter sin Faders Død, uformodentlig undløb, og siden ikke er bleven her seet af nogen, med hvor stor Omhyggelighed jeg end har

Saa som
ra dem,
adskillige
rygt for
tte faae
Bagers
en Frugt
og slog
Blødet
begyndte
sig med
til Bes
re dem

len, og
n endnu
han ved
rt dette
bandlede
ryggede,
Da
nde, og
delse, i
ar mere

herpaa
chariat
nde med
historie:
Den

ladet ham opsøge, men hans Moder, som er en af mine Beziers Døtre, lever endnu: Schemseddin bad om Tilladelse at besøge hende, og foretog hende med sig til Egypten. Da Sultanen der til havde givet sit Forlov, vilde han ikke hie til den efterfølgende Dag at forskaffe sig selv den Fornøielse, men erkundigede sig strax, hvor denne Dame boede, og gik først til hende, udi Forsøg at se Gestalt af sin Datter og hendes Son.

Moureddin Alis Enke holdt sig stedse op udi det Pallads, hvor hendes Gemahl indtil sin Død havde boet. Det var et meget deiligt Huus prægtig bygget, og udziiret med Marmors Piller. Men Schemseddin forglemte ikke, at forundre sig derover. Da han kom der hen, kyskede han Døren, og en Marmor-Steen, hvorpaa hans Broders Navn stod skrevet med forgyldte Boastaver. Han begierede at tale med sin Svigerfæ, og hendes Huus-Bevientes sagde ham, at hun boede i et lidet Gehvelvt-Kammer, hvilket de viiste ham i en meget stor og vild Gaard, saasom denne fiere Moder havde den Skik, at henbringe den beste Deel af Natten og Dagen i denne Bygning, hvilken hun havde ladet bygge til at forestille Bedreddin Hassans Grav, som hun holdt for at være død, efter at hun saa længe forgieves havde ventet efter hans Tilbagekomst. Just paa samme Tid var der for at begræde denne sin fiere Son, Schemseddin Mohammed fandt hende i den mest heftige Bedrøvelse.

havde
han h
sag de
ham
Bals

ved de
hun sa

Den

Efter

ret

de ved

den

fundne

han hen

Den

Mennes

om ber

lig Ste

at hende

beslager

favnede

paa det

kendte

hadann

kes be

en M

Han hilfede, og berettede hende efter at han havde bedt hende stille sin Graad og Suk, at han havde den Ære at være hendes Svoger, og sagde hende derhos Marsagun som havde overtalt ham til at gjøre denne lange Reise fra Cairo til Balsora.

Her holdt Scheherazade op at tale, men ved den tilkommende Nats Udgang, begyndte hun saaledes igien:

Den Hundrede og Femtende Nat.

Efterat Schemseddin Mohammed havde berettet sin Swigerfke alt hvad som var passet ved hans Datters Brollup, og fortalt hende den forskreffelse det i Bedreddins Turban Brev havde foraarsaget ham, forestillede han hende Agib og hans Moder, Dame de Beaute.

Da Moureddin Alis Enke, som var et Menneske, der ikke bekymrede sig meget mere om verdslige Sager, og derfor blev siddende i en Stand, forstod det Ord hun havde hørt, at hendes fiere Son, den hun saa længe havde beklaget, endnu kunde leve, stod hun op, omfavnede Dame de Beaute og hendes Son Agib den fierligste, udi hvis Ansigt hun tilfulde fandt Bedreddins Lineamenter, og faldede i hendes Faare der over, som vare langt anderledes bestaffede, end de hun hidindtil havde udoft.

Hun kunde ikke blive fied af at kysse dette unge Menneske, der paa sin Side med lige Kierlighed antog de Kierligheds Tegne hun beviste hannem. Madame! Sagde Schemseddin Mohammed. Det er Tid at giøre en Ende paa eders Kummer, og afvisse eders Taare, I maa bekvemme eder til at reise med os til Egypten, Sultanen til Balsora har forundt mig Frihed at tage eder med, og jeg tviler ikke det ringeste paa eders gode Villie, haaber og at vi endelig skulde finde eders Son, og min Broder, Son; Og naar dette skeer, saa bliver Hans, eders, min Døtters og min egen Historie vel værd at efterlade Esterkommerne beskrevet.

Noureddin Allis Enke anhorte dette Forflag med Fornøielse, og lod strax giøre Anstalt til hendes Bortreise. Imidlertid begierede Schemseddin Mohammed anden gang Audienz, og da han havde taget Afsked fra Sultanen, der havde baade foræret hannem selv en auferelig Skienk, og ligeledes Sultanen af Egypten andre dyrebare Gaver, reiste han bort fra Balsora til Damasko igien.

Da han var kommen nær til Staden, lod han sine Tæster opslaae uden for den Port igiennem hvilken han skulde holde sit Indtog, og sagde: At han vilde forblive der i tre Dage, for at hvile ud af Reisen, og indkiøbe hvad han kunde finde af det rareste og værdigste til at forære den Egyptiske Sultan.

lede
Kio
Agil
i S
gav
de ha
sam
Nye
Sten
falde
faaet
Bea
nem

Sch
Begi
de til
Mos
samle
Bon
dins
at ba
Agil
erinde
Dre
han

(*)

(**)

I det han lod sig nu være anselegen at ud-
 lede de skønneste Stoffer, hvilke de fornemste
 Riobmænd havde bragt til ham i Tæren, saa bad
 Agib den sorte Slave, at føre hannem omkring
 i Staden at spatsere, efterdi han som han fore-
 gav, vilde bese de Sager, han tilforn ikke hav-
 de havt Leilighed at betragte, og at det med det
 samme skulde falde ham let, at udforske noget
 Nyt om Postei-Bageren, han havde slaget med
 Stenen i Vandet. Den Sorte lod sig det be-
 falde, og gik til hannem, efter han først havde
 forlov dertil af sin Moder, Madame de
 Beaute. De vandrede ind udi Damasko igien-
 nem Paradiis Vorten, som laae næst ved
 Schemseddin Mohammeds Tæter, gik alle
 Begne omkring, hvor de kostbareste Vare heng-
 de til Fals, og besaae alle de Omniaders (*)
 Mosqueer, just paa den Tid, da Folk vare for-
 samlede at holde den sædvanlige Eftermiddags
 Bon (**). De ginge derefter hen til Bedreds
 Boed og fandt ham endnu i Arbeide med
 at bage Fløde-Tærter. Hil være eder, sagde
 Agib til hannem: Og seer paa mig; kan I vel
 erindre eder, at have seet mig tilforn? Paa disse
 Ord løftede Bedreddin sine Dine op, og da
 han saa ham, O! En forunderlig Virkning
 paa

El 2

(*) Disse Mosqueer ere saa kaldede efter den femte
 Calife som regierede efter Mahomed, hvis navn
 var Omniad.
 (**) Denne Bon blev hver gang forrettet halvtredie
 Time for Solens Nedgang.

Dette unge
 Kierlighed
 e hannem.
 hammed:
 ders Kum-
 beqvemme
 Sultanen
 t tage ede
 eders ge-
 fulde finde
 Og naar
 min Dore
 at efterlade
 Dette For-
 e Anstalt
 begierede
 lang Audi-
 fra Sultan
 selv en an-
 af Egypte
 an bort fra
 taden, lod
 Dore igien
 og, og sagde
 age, for at
 han funde
 at forære

paa en faderlig Kierlighed) saa fandt han igjen den første Bevægelse i sit Hierte, blev ganske forbausset, og kunde i en lang Tid ikke tale et eneste Ord, dog alligevel da han havde samlet sine Tanker, sagde han: Min naadige Herre! Beviiis mig den Naade, endnu engang at komme herind med eders Hoffmester. Gaaer ind og smager noget af mine Tærter; Jeg beder, at tilgive mig den Bekymring jeg forarsagede eder, ved det at jeg forfulgte eder uden for Staden: Jeg var mig ikke selv mægtig, og vidste ikke hvad jeg gjorde, I trakke mig ret efter eder, uden at jeg kunde imodstaae saa behagelig en Magt.

Scheherazade holdt dermed op at tale, saasom hun saae Dagen at fremskinne: Den efterfølgende Nat begyndte hun igjen at forfølge Historien paa efterfølgende Maade:

Den Hundrede og Sextende Nat.

Stormægtigste Monark! sagde Giasar! Agib som forundrede sig over disse Be-
dreddins Ord, svarede, det er et overmaade stort Benskab I beviser mig, jeg vil ikke komme til eder mere, dersom I ikke ved Fed vil forbinde eder til, ikke at gaae efter mig, naar jeg gaaer her ud fra. Dersom I vil love og holde mig det, saa vil jeg i Morgen besøge eder; Thi Stor-
Bezieren min Morsfader lader imidlertid indtogs-
de Sager, han vil forære den Egyptiske Sultan:

tan:
jeg
sige

med
som
sagde
med
han
at fu
Men
stille
noie

en
melle
Gieste
gam
Servit
Glas
Skal
Dette

(*)

(**)

tan: Min naadige Herre, svarede Bedreddin, jeg vil giøre alt hvad I befaler mig: Derefter sig Agib med den Sorte ind til hannem.

Bedreddin Hassan tracterede dem strax med en Klode = Tarte, der var ligesaa kostelig, som den forste, han havde sat for dem. Kom, sagde Agib, sætter eder ned hos mig, og spiser med os. Da Bedreddin havde sat sig, vilde han til Beviss paa den Glæde han havde over, at kunde sidde ved hans Side, omfavne Agib. Men Agib stødte ham fra sig og sagde: Bærer du ikke eders Benskab er alt for heftig, lader eder hvile med, at see mig og tale med mig.

Bedreddin var lydlig, og begyndte at synge en Vise, hvis Indheld var til Agibs Beroin- melse: Han spiste intet, men vartede ifkun sine Gæster flittig op. Da de havde affpiist, bød ham dem Vand (*) at toe sig, og en skion reen Serviet, at tørre Hænderne paa, tog derpaa et Glas med Sorbet, og fyldede en stor Porcelin- Skaal med reen (**) Snee, og gav Agib den. Dette er, sagde han, en Rosen-Sorbet, og den

El 3

Koste

(*) Da Mahomedanerne toer deres Hænder fem gange om Dagen, naar de skal forrette deres Bøn, saa anseer de det ikke fornøden, for Maaltidet at toe sig, men toer sig derimod strax efter Maaltidet, fordi de ei betiene sig af Gaffel.
 (***) Saaledes bliver deres Drik overalt i Morgenlandene i en Hast forfrisket, hvortil Sneen bliver brugt.

han igjen
 ev ganske
 ale et ener
 Amlet sine
 rre! Z
 at komme
 er ind og
 er, at til
 bede eder,
 Staden:
 ikke hvad
 uden at
 Ragt.
 at tale,
 Den ef
 at forfølge
 e Nat.
 Giasar,
 disse Ber
 vermaade
 ke komme
 il forbinde
 jeg gaaer
 holde mig
 Chi Stor
 indkøbt
 tiske Gul
 tall:

Kosteligste man i Staden skal finde, hvis Ege 3
aldrig har smaget: Efterat Agib havde druffet
til Kornvælle, tog Bedreddin Skaaen tilbage
igien, og stienkede i for den Sorte, som med
lange Drag drak reent ud hvad der var istienket,
til den sidste Draabe.

Endelig, da Agib og hans Hofmester vare
blevne vel mætte, takkede de Postei-Bageren
for god Medfart, og ginge hastig bort, efterdi
det var temmelig sildig. Da de ankom til Tæls-
terne, forføiede de sig strax ind til Fruentimmeret.
Agibs Farmoder glædte sig heilig over at see
ham igien, og saasom hun altid havde hendes
egen Son Bedreddin i Tanker, saa kunde hun
i det hun saldt Agib om Halsen ikke bare sig for
Graad, men sagde: Af min Sor! Min Glæde
var fuldkommen, om jeg kunde have den Korn-
vælle ligeledes at omfavne min egen Son,
som jeg nu omfavner eder. Hun satte sig der-
paa til Bords, at spise Aftens-Maaltid, og da
han efter Befaling havde sat sig hos hende,
spurgte hun om adskillige Ting, anaaende hans
Sparsere-Gang, og i det hun nødte ham til at
spise, lagde hun ham et Stykke af en Stor-
Tærte for, som hun selv havde tillavet, og som
var meget lekkert; Thi jeg har tilforn sagt at hun
vidste at bage dem saa gode, som den beste Postei-
stier-Baare. Hun gav den Sorte og et Stykke
men begge disse havde spist saa meget hos Bed-
reddin, at de ikke kunde nyde noget af dette.
Den

bera-
Gende
igien

De

Ag

at ha-

den

saa

Nov

ringe

min

saale

3 m

bage

Fade

samm

forla

beed

Bage

bedre

nem

liebt

hun

Den frembrydende Dag forhindrede Scherazade at tale videre, men imod den næstfølgende Morgen, Stund, begyndte hun sin Tale igien med disse Ord:

Den Hundrede og Syttende Nat.

Agib havde neppe rørt ved det ham forelagde Stykke Tærte, førend han lod sig merke, at han ikke fandt den efter sin Smag, og lod den aldeles ligge urørt, da og Schaban (*), saa heed den Sorte, gjorde det samme, ansaae Moureddins Enke med Forrydelse denne ringe Priis, de satte paa hendes Tærte. Et min Søn! sagde hun, er det mueligt, at I saaledes kan foragte mine egne Hænders Arbeide. I maae vide, at ingen i Verden er god for at bage saadanne Tærter saa gode, uden eders Fader Bedreddin, hvilken jeg har lært den samme Konst. **NE!** Madame svarede Agib, forlad mig at jeg siger eder, at dersom I ikke veed at bage dem bedre, da boer der en Postreisende Bager i Damasko, der kan den Konst langt bedre end I. Vi have nylig spist en hos hancem, som var langt nydeligere end denne:

Paa disse Ord saae Agibs Mormoder skievt til iden Sorte. Hvad Schaban, sagde hun udi stor Brede, har man saaledes betroet eder.

14

(*) Mahomedanerne giver gemeenlig de sorte Gullinger saadant Navn.

is Eige
de druffer
en tilbage
som med
iskienter

rester vare
Bageren
t, efterdi
n til Tær
stimmeret
der at see
de hendes
kunde hun
vare sig for
sin Glæde
e den Fort
en Søn
tre sig vers
id, og da
os hendes
kende hans
ham til at
en Stor
t, og som
agt at hun
i beste. For
et Stykke
t hos Zed
af dette.
Den

eder Agib under Opsigt, at I skal føre ham ind til en Postei-Bager, og lade ham der spise som en Bette. Madame! svarede den Sorte, det er vel sandt, at vi have talt med en Postei-Bager, men vi have ikke spist hos hannem. Forlad mig det, faldt Agib ham ind i Talen, vi gik virkelig ind i hans Hoed, og have der spist af en Glode: Tærte. Den over den Sorte mere end tilforn forbittede Dame, stod hastig op fra Bordet, lob hen til Schemseddin Mohammed, og fortalte ham den sorte Slaves Misdierning, hvilket mere tiende til at opirre Schemseddin imod den Sorte, end til at undskyldte hans Feil.

Bezieren, som af Naturen var usindset, lod ikke saa god Feilighed gaae forbi til Forbitrelse. Men forsoiede sig strax hen til sin Svigerskes Telt, sigende til Slaven: Hvorledes Skielm! Har du fordristet dig, at misbruge den Fortrolighed, jeg i denne Post haver haft til din Oprigtighed. Schaban, i hvorvel han blev fuldkommen overbevist af Agib, nægtede dog denne Gierning; Men Barnet trættede hannem altid imod og sagde til Schemseddin: Jeg forskree eder min Fader! at vi begge gjorde det saa god et Maaltid, at vi umuelig kan spise meer i Aften, og Postei-Bageren tracterede os endda med en stor Porcellin-Skaal fuld af Sorber. Her saa! du rejsindige Slave! raabte Bezieren, vendende sig til den Sorte, vil du endnu ikke

ikke tilstaae din Forseelse? Schaban var endnu saa uforstammed, at han svor paa, det var ikke sandt. Du est en Lognere, svarede Bezieren, jeg troer Barmet meer end dig: Ikke desmindre, kan du alene opæde denne paa Bordet staaende Klode, Tærte, vil jeg troe, at du har sagt Sandhed.

Schaban, der var fuld op til Halsen, vilde dog prøve det, og tog et Stykke af Tærten, alene han maatte tage det af Munden igien; Thi Mavnen vilde ikke tage derimod, blev dog alt ved at nægte, sigende, at han den forrige Dag havde spist saa meget, saa han ingen Appetit endnu kunde have. Den over Slavens Løgn hoit-forbitrede Bezier lod hannem legge ned paa Jorden, og befalede at prygle hannem. Slaven skreeg og raabte jammerlig og bekiendte Sandhed: Det er sandt, sagde han, vi have begge spist hos en Postei-Bagere en Klode-Tærte, som var Hundrede gange nydeligere, end den der staaer paa Bordet.

Noureddin Allis Enke, som indbildede sig, at han spottede hende, ved det han berømte Postei-Bagerens Tærte, vendte sig til ham, og sagde: Jeg kan ikke troe, at hans Tærte skulle være nydeligere end min, førend jeg faaet selv prøvet den. Gaae derfor strax hen, siden du veed hvor han boer, og hændt mig een, gav ham dermed Penge, og lod ham gaae. Da

Føre ham
der spise
n Sorte
n Postei
hannem.
i Talem
have der
en Sorte
od hastig
mseddin
e Slaves
at opirre
id til at
sit findet
i Forbit
sin Svi
vorledes
brugte den
havt til
han blev
rede dog
hannem
Jeg fors
orde der
vise meer
og endda
Sorbet.
e Bezier
u endnu
ikke

Slaven nu kom til Bedreddin, sagde han: See der, min ærlige Postei-Bagere! her er Penge, lad mig faae en god Glode-Tærte, en af vores Fruer vil smage den. De vare just alle varme; Thi udsøgte Bedreddin den beste, gav den til Slaven og sagde: Tag denne, jeg skal svare til den er god, og kan forsikre, ingen i Verden kan bage saadanne, uden min Moder, om hun endnu ellers lever.

Schaban gif hastig bort med Tærten, og bragte den til Noureddins Enke, som med Begierlighed rod derimod. Hun brod et Stykke deraf at spise, men havde neppe faaet det til Munden, forend hun gav et stort Skrig udaf sig, og faldt om i Besvimelse. Scheimseddin som var tilstede, blev heftig forskrekket, besprengede selv sin Svigerskes Ansigt med Vand, og var meget omhyggelig for at hielpe hende til Rette. Hun raabte, o Himmel! Det maa være min Søn! Min fiere Søn Bedreddin der har baaget denne Tærte.

Den klare Dag tvang Scheherazade her at tie: Sultanen af Indien stod op at gjøre sin Bøn, og at gaae hen i Raads-Forsamlingen. Den efterfølgende Nat fortsatte hun Bedreddins Historie saaledes:

Den Hundrede og Attende Nat.

Da Schemseddin hørte, at hans Svigerfæ havde den Tanke, at det maatte være hendes Søn, som havde baget den henbragte Tærte, blev han ubeskrivelig glad, men som han derhos overveiede, at hendes Indbildning kunde snart være falsk og uden Grund, saa sagde han til hende: Madame! hvoraf kan I have saadan en Tanke? Kan der ikke udi den ganske Verden let findes en Postei-Bager, der kan bage lige saa gode Tærter som eders Søn? Jeg giver det Magt, svarede hun; Men som ingen i Verden veed den Konst og besynderlige Maade, som jeg bager, uden min Søn Bedreddin, saa maa det endelig være ham, der har baget denne: Lad os derfor glæde os, min Broder! sagde hun videre, at vi endelig har fundet den vi saa længe har søgt efter. Madame! svarede Besidderen: Jeg beder, at stille eders Utaalmodighed, vi skal snart faae Sammenhængen at vide. Man tør ikkun hente Postei-Bageren hid, er han da Bedreddin Hassan, haaber jeg, at baade I og min Datter vel skal kiende hannem. Men I maae begge gaae i Skiul, at han ikke skal see eder; Thi jeg vilde ikke, at vores Besidderskab skal skee her i Damasko, men jeg har i Sinde, at opsætte det til vi kommer hjem til Cairo, hvor jeg derved vil anrette os en god Lystighed. Med disse Ord forsoiede han sig hen i sit Telt, og lod kalde halvtrediesindstive af sine

de han:
her er
rte, en
are just
a beste,
ne, jeg
ingen
Moder,

en, og
red Bes
Sikke
t det til
ig udaf
Beddin
desprent
id, og
Nette.
ve min
har ba

de her
ore sin
lingen.
ddins

Den

sine Folk til sig, hvilke han gav denne Befaling. Tager hver af eder en stor Stok med sig, sagde han, og følger efter Schaban, som skal føre eder ind i Staden til en Postei-Bager: Naar I der ere henkomne, da slaaer i Stykker, og bryder ned alt hvad I finder udi hans Lade, og dersom han spørger, hvorfor I gjører denne Allarm, da spørger ham ikkun igien, om han ikke er den, der har bagt den Tærte, som nylig blev kjøbt af hannem: Siger han da ja, saa bemægtiger eder hans Person, binder hannem, og fører ham til mig, men taaer eder vare, at I ikke slaaer ham, eller gjør ham nogen Skade: Gaaer, og forsømmer ikke Tiden.

Disse Beziers udskikkede Folk, vare strax færdige at udrette deres Herres Befaling, ginge hastig hen til Bedreddin, sloge alle Kade, Borden, Kiedler, Casseroller og alt andet Huus-Geraad i Stykker, og oversvømmede Boeden med lutter Sorbet, Flode og Sukker-Berk. Den over dette Syn hoitforstrækkede Bedreddin raabte med en bedrøved Stemme: U! I gode Folk! Hvorfor handler I saaledes med mig, hvad har jeg gjort eder imod? Er I ikke den, svarede de, som nylig har solgt denne sorte Slave en Flode-Tærte? Jo det er jeg selv, svarede Bedreddin, hvad har I paa den at sige? Jeg byder enhver Trods der skal bage den bedre: De i Steden for at svare, bleve ved at slaae i m og bryde ned, og blev end ikke Dønnen fors

ffaar
Alla
see
Mar
bold
enga
Dn
alt h
svare
en
han
fortie
bema
af ha
Ryge
og be

Med
og op
det se
vernet
og sa
saasom
hen
Efter
gjort
han i
Sulte
uagter
Magg

ffaar

Raanet. Imidlertid, da Naboerne horte denne
 Allarm, forsamlede de sig ganske forkræftede at
 see saadan Uorden af disse Halvtrediesindstue
 Mænd, og spurgte hvad Aarsagen var til denne
 voldsomme Gierning. Bedreddin sagde endnu
 engang til dem: Kiere! Siger mig dog hvad
 Det jeg har bedrevet, at I saa lidelia ødelegger
 alt hvad jeg har udi mit Huus. Er I ikke den,
 svarede de paa nye, der har solgt denne Slave
 en Fløde, Tærte? Jo! jo! det er jeg, svarede
 han, og jeg skal svare til, at den er god, og
 fortjener derfor ikke saa ubillig en Medfart. De
 bemægtigede sig derpaa hans Person, rev Klædet
 af hans Turban, bandt dermed han Hænder paa
 Dyggen, slebte ham ud med Magt af Boeden,
 og begyndte at føre ham derfra.

Det i Hobetal forsamlede Folk, vilde af
 Medlidenhed til Bedreddin tage hans Partie,
 og opsætte sig imod deres Forehavende; Men i
 det samme Dieblisk ankom fra Stadens Gou-
 verneur endeel Soldater, som adspredde dem,
 og saaledes befordrede Bedreddins Bortførel,
 saasom Schemseddin Mohammed var gaaet
 hen til Gouverneuren i Damasko, og givet
 Efterretning om hans Forsæt, og tilligemed
 stort Ansøgning om hans Hielp derudi, hvilken
 han ikke vilde negte sin Herres, den Egyptiske
 Sultans Store, Bezier; Hvorfore Bedreddin,
 uagtet al hans Graad og Skrigen blev med
 Magt bortført.

Sche?

Befaling.
 I, sagde
 Fal fore
 : Naar
 fer, og
 s Lade,
 r denne
 om han
 m nylig
 ia, saa
 annem,
 are, at
 Skade:

tre strax
 , ginge
 Borden
 Beraad
 D lutret
 Den
 reddin
 I gode
 mig,
 e den,
 e forte
 , swas
 t sige?
 bedre:
 slaae i
 en fors
 Raar

Scheherazade kunde nu for Dagens ^{End} ikke videre tale; Men den efterfølgende Nat ^{bes} gyndte hun igien saaledes at tale til Sutanen af Indien:

Den Hundrede og Fiftiende Nat.

Allernaadigste Herre! Stor-Bezieren Giasar ^{begyndte} at indrette sine Ord til Calife paa ^{efterfølgende} Maade. Bedreddin Zaffan maatte ^{saar} ofte som han vilde, underveis spørge dem som ^{hannem} førte, hvad Ont man havde fundet ved ^{hans} Gløde-Tærte, ^{saar} fik han dog ingen ^{Svar}. Endelig komme de med ham til Felterne, ^{hvor} man lod hannem ^{bie}, indtil Bezieren kom tilbage ^{igien} fra Stadens Gouverneur.

Da han nu spurgte efter Postei, Bageren, ^{førte} man hannem for hans Ansigt. ^{Naar} Dige Herre! sagde Bedreddin med ^{vaade} Dine, bevise mig den Maade og ^{saar} mig, hvormed jeg har fortørnet eder? ^{Hu} Du Ulyksalige! svarede Bezieren, er du ^{ikke} den der har baget den Gløde-Tærte du har ^{stiftet} mig? Ja jeg bekiender, det er jeg, ^{svarede} Bedreddin; Men hvad for en Misgjerning har ^{jeg} herudi begaaet; Ja skal lade dig straffe ^{efter} Fortieneste, raabte Schemseddin, og det ^{skal} koste dit Liv, at du har baget saa liderlig en Tærte. ^{at} Ak du store Himmel! skreeg da Bedreddin, ^{at} hvad horer jeg? Er det en dødelig Misgjerning,

at have bagt en stet Gløde: Tærte? Da sagde
 Bezieren, du har dig intet andet hos mig at
 vente.

Imedens de saa taledede med hinanden, betragte
 de de tvende i Skiul staaende Damer Bedreddes
 din med megen Flid, da de uagter den lange Tid
 de ikke havde seet, let kunde kiende hannem. Den
 Glæde de herover befom, var saa stor at de besvime-
 de, og da de vare komne til sig selv igien, vilde de
 løbe ind og falde ham om Halsen; Men det Løfte
 og Ord, de havde givet Bezieren ikke at vilde lade
 sig see, beholdt dog Overhaand over Kierligheds
 og Naturens inderlige Bevægelse.

Efterat nu Schemseddin Mohammed
 havde besluttet, at reise bort samme Nat, lod
 han Felterne sammenvikle, og Bognene holde
 færdig til at brække op, befalede og at sætte Bes-
 dreddin i en velforvaret Kiste, og føre hannem
 paa en Kameel. Da nu alting var færdig,
 begave de sig paa Veien med deres ganske Følges-
 skub, de reiste det øvrige af Natten, og den ganz-
 ske efterfølgende Dag, uden at hvile, og laae
 stille imod den igien tiltrædende Nat. Derpaa
 tog man Bedreddin frem ud af Kisten, for at
 give ham Mad, man tog sig derhos vel i agt,
 at holde ham langt fra hans Moder og Frue,
 at de ikke skulde faae ham at see de øvrige tive
 Dage, de endnu vare paa Reisen.

ens Skid
 e Nat bes
 tutanen af

e Nat.

n Giasar
 Calife paa
 an maatte
 e dem som
 fundet ved
 gen Svar.
 he, hvor
 om tilbage

Bageren,
 it. Nat
 ed vaade
 og siget
 der? Nu
 er du ikke
 a har stift
 g, svarede
 rning har
 raffe efter
 g det skal
 en Tærte.
 dreddin/
 igjærning/
 at

Efter Ankomsten til Cairo leirede man sig paa Bezierens Befaling rundt omkring Staden, da han lod Bedreddin føre for sig, og hans Nærværelse befalede en Sommermand, hvilken man lod hentre af Byen, i hast at bage en Pæl, og reise den i Beiret. *Herre!* sagde da Bedreddin, hvad har jeg i Sinde med denne Pæl? Jeg vil lade dig hænges derpaa, og siden føre dig omkring i hele Staden, svarede Bezieren, paa det at man i din Person kan beskue en lumpen Postei-Bager, der bager Gløde-Tærter, og kommer ingen Peber deris blant. Paa disse Ord raabte Bedreddin med saadan en Røst, at Schemseddin neppe kunde bære sig for Latter! O Himmels! Skal jeg dog saa skammelig en Død, fordi jeg ikke har kommet med Peber udi en Gløde-Tærte?

Herpaa taug Scheherazade stille, saasom hun merkede det var Dag, og Schahriar stod op, i det han hiertelig loe over Bedreddins Frygt, og var begierlig efter at høre Udgangen paa denne Historie, hvilken Sultaninden den efterfølgende Nat saaledes begyndte at fortælle:

Den Hundrede og Livende Nat.

Allernaadigste Herre! Calife Haroun Alraschid kunde, uagtet hans ellers store Værbarhed neppe holde sig for Latter, da Bezieren Giasar sagde ham, Schemseddin Mohammed

truede
havde
Schah
dere:
Suus,
gior m
Pæl so
mel! S
det vel
med fo
færdig
dette ha
sidst ud
er noget
vel mue
ffe, for
Tærte?
Guld,
jeg blev
Dieblig.

D
slage, og
at ha
Strig a
vel, sagd
en Forse
th Død
tie, ife
men for
Tærte: s
en N.

Bedreddin med Døden, fordi han ikke havde kommet Peber i Tærten, han havde solgt Schaban: Men hvorfor saade Bedreddin videre: Har man slaget alting i Stykker i mit Hus, sperret mig ind i en Kiste, og hvorfor gjør man endelig Anstalt at hænge mig paa en Væl for saa lidertlig en Aarsag Skyld? O Himmelmel! Har man nogen Tid før hørt sligt! Staaer det vel en Muselman an, saaledes at handle med Folk, der beslitte sig paa Fromhed, Retfærdighed og alle gode Gierninger? Da han havde sagt, græd han bitterlig, og brød til sidst ud i dette Klagemaal: Nei, sagde han, aldrig er nogen saa ilde medhandlet som jeg. Er det vel nogen saa uueligt, at man kan tage Livet af et Menneske, for ikke at have kommet Peber i en Glødestærte? Al gid alle Glødestærter vare pokker i Bold, og forbandet være den Dag, paa hvilken jeg blev fød! Gud give, jeg havde død i samme Dieblis.

Den trostløse Bedreddin holdt ikke op at klage, og da man bragte Vælen og Sømmene frem til at hænge ham paa, gav han et forskrekkeligt Skrig af sig ved dette forskædelige Syn. O Himmelmel, sagde han: Kan du vel taale, at jeg for saa ringe en Forsælse skal døe saa skammelig og smertefuld en Død! Det skeer ikke for Mord, eller Tyveri, men ikke heller for min Religions Fornægtelse: Stærte: Dei!

en N. I. B.

le man sig
ing Star
sig, og i
termand,
at hugge
E naadige
har Si
dig hænge
Staden,
i Person
der baget
eber deris
ddin med
ppe kunde
al jeg doe
har kom

, saasom
riar stod
dreddins
ldgangen
inden den
fortælle:

Nat.

n Altra
tore Er
Bezieren
hammed
vvs

Saa som Natten nu var temmelig nær for
 Haanden, lod Schemseddin igien indspærre
 Bedreddin i sin Kiste, sigende til ham: Bliv der indtil
 Morgen, saa vil jeg lade dig slaa ihjel. Man saar
 derpaa Kisten paa Camelet igien, som havde baaeret
 ham fra Damasko, og da alle igien vare Reise færdige
 dig, steg han selv til Hest, og lod de andre fare ind
 i forveien, og drog saa selv med sit øvrige Føl-
 ge ind i Staden, og foer først omkring igiennem
 mange Gader, indtil han kom til sit Pallads,
 hvor han lod Kisten afpakke, og derhos beføel,
 ikke at aabne den, førend han befalede.

Imedens de andre Cameler ligeledes bleve
 afpakke, tog han Bedreddins Moder, og sin
 Dotter til sig i Eenrom, sigende til den sidste:
 Himmelen være lovet min Dotter! som saa lyk-
 kelig har ladet os igien finde eders Fætter og
 Ægte Mand; Jerindrer eder muelig vel, hvors-
 ledes eders Sove-Kammer var beskaffet eders for-
 ste Brude-Nat. Gaaer og sætter alting i Lave, som
 de da vare, og kan I ikke erindre eder det, saa beties
 ner eder af den Antegnelse, jeg derover har ladet for-
 færdige, for det Øvrige skal jeg selv gjøre videre
 Anstalter.

Madame de Beaute gif med Glæde hen at
 forrette det hende var befalet af sin Fader, som
 og lod sætte alting i samme Orden paa Salen,
 som det havde været, da Bedreddin havde til-
 forn befundet sig der, med Sultanens Stald-
 Knegt: Hans Tienere tillavede Skienken, som
 den

den skul-
 le helle-
 paa
 mer,
 Dunge
 det,
 min
 snart
 beflager
 siger:
 hende,
 ham til
 gjøre m-
 Sornbie-
 ne Nat-
 begav
 lod hent
 So
 aleneste
 Rinne,
 Den
 Imod
 lig efter
 storie,
 fatede
 Morgen

Den skulde være, Thronen og Borslysene bleve ikke heller forglemte, da nu alle Ting vare færdige paa Salen, gik Bezieren i sin Datters Kammer, og lagde Bedreddins Klæder, og Penges pung paa samme Sted, som det havde for siget, og sagde til sin Dotter: Klæder eder af, min Dotter, og gaaer i eders Seng. Saa snart Bedreddin træder ind i Kammeret, saa beflager eder over hans lange Udeblivelse, og siger: At I høilig forundrede eder, da I vogtede, og fandt hannem ikke i Sengen: Nød ham til at legge sig igien, og i Morgen kan I give mig og eders Frue Svigermøder en stor Gornsielse, med at fortælle os, hvad som i denne Nat passerer imellem eder. Efter disse Ord begav han sig ud af sin Datters Kammer, og lod hende Frihed at slaae sig til Rolighed.

Scheherazade vilde blive ved at fortælle, alene den Dag, som i det samme begyndte at Rinne, forhindrede hende derfra.

Den Hundrede og En og Tivende Nat.

Umiddelbart næst paafølgende Nattes Ende, vækkede Sultanen af Indien, som var meget begierlig efter at vide Udgangen paa Bedreddins Historie, Scheherazade selv op af Sovne, og befalede hende at begynde, som hun den forrige Morgen havde sluppet, hvilken Ordre hun og

saaledes efterlevede. Schemseddin Moham- med lod alle sine Berientere gaae ud af Salen indtil to eller tre, hvilke han befalede at blive, og gav Ordre at tage Bedreddin ud af Kisten, trekke Skjorte og Buxer paa ham, føre ham i den Tilstand ind paa Salen, gaae saa fra ham, og lukke Døren vel i efter sig.

Bedreddin Hassan, ihvorvel han var opfyldt med Jammer og Bedrøvelse, var dog falsk den i saa stærk en Søvn, at Bezierens Beriente havde taget hannem af Kisten, trakt ham Skjorte og Buxer paa, førend han vognede, og bærede ham saa hastig ind i Salen, at han ikke fik Tid, at muntre sig, førend de igien vare borte, og havde lukket Døren i efter sig. Da han nu fornam sig alene paa Salen, saae han sig omkring alle vegne, og saasom alle de Ting han fornam paa dette Sted, gav ham Erindring om sit Brollup, saa merkede han og med Forundring, at det var just den samme Sal, hvor han havde seet den puffede Staldkarl. Hans Forundring blev endnu større, da han gik sagte hen til den aabenstaaende Kammer-Dør, og saae hans Klæder ligge paa samme Sted, som han i sit Brollups Nat selv havde lagt dem. O Himmels! sagde han, rivende sig i Dinene, sover jeg, eller er jeg vaagen.

Madame de Beaute, som gav nøie agt paa alt dette, og havde en inderlig Fornøielse af at

see h
Sids
sagde
Mad
leg
Jeg
eder
ste
me,
Per
sovet
for
alle
saret
skuld
len,
med
betra
der e
men
sagde
Kom
ter?
sagde
lange
maal
mig?
af an
jeg er
bet
ne

Moham
de af Salen
af Riffen
føre ham
a fra ham

han var op
var dog fals
ns Betien
am Skjorte
e, og bare
han ikke se
re bore, og
Da han nu
han sig om
han fornem
m sit Brev
ndring, at
e han havde
Forundring
e hen til den
saae hans
om han i sin
D Himmel
er jeg, eller

hoie agt paa
noielse af at
se

see ham saa forbausset, slog strax Gardinerne til Side fra hendes Seng, rakte Hovedet frem og sagde med en særdeles mild Mine: Min hierte Mand! Hvad gjør I der ved Døren? Kom og leg jer ned igien: Hvor har I været saa længe? Jeg blev ret angst, da jeg vognede, og fandt eder ikke ved min Side. Bedreddin blev ganske forandret i sit Ansigt, da han saae den Dame, som talte med ham, at være den livsalige Person, hos hvilken han erindrede sig at have sovet: Han gif ind i Kammeret; Men i Steden for at gaae i Seng, og i fuld Indbildning, om de Ting som nu i ti Aar var ham vedersaae, saa at han ikke kunde indbilde sig at det være passeret i en Nat, kom han til Stolslen, hvor hans Klæder laae tillige med Pungen med Beqvinerne udi, og i det han flittig havde betragtet dem, sagde han: Ak du store Himmel! det er Sager, som jeg ikke kan begribe; Da men sagde som forlystede sig ved hans Forstreffelse, Kom til ham paa nye igien: Ei naadige Herre! leg dog og leg eder i Sengen, hvad bier I efter disse Ord, gif han hen til hende, og sagde: Madame! siig mig, om jeg har været hos eder? Det er mig et underligt Spørgsmaal, sagde hun: Stod I ikke nu nyelig op fra eders Gempt maa retskaffen være indtaget af andre Tanker. Madame! svarede Bedreddin, jeg er ikke alt for rolig i Sindet, og erindrer mig vel, at have været hos eder, men og derhos at have boet i ti Aar i Damasco; Har

jeg virkelig sovet hos eder i Nat, saa kan jeg ikke
 have været saa længe borte. Si mig Kiere,
 om mit Giftermaal ikke ogsaa er et Bedragerie,
 eller en Drom ligesom min Fraværelse.
 Herre! sagde hun, I maa virkelig have drømt
 det, at I har været i Damasko. Da er det ret
 artig, raabte Bedreddin med en stor Latter,
 jeg kan forsikre jer Madame! Alt denne Drom
 vil komme eder lystig for: Bild jer ind om I be-
 hager, at jeg laae uden for Porten af Damasko
 i Skjorte og Buxer, som jeg nu her staaer, og
 blev forfulgt af en stor Mængde gemene Folk ind
 i Staden, hvor jeg skjulte mig hos en Posteis
 Bager, som gjorde mig til sin Arving, lærde mig
 sit Handverk, og efter sin Død efterlod mig alle
 sine Midler. Med et Ord, der ere mig utallige
 andre Hændelser vedersarne, hvilke vilde blive
 alt for længe at fortælle, og alt hvad jeg kan sige
 jer Madame! Er dette, at jeg har gjort vel i det
 at jeg er opvaagnet; Thi ellers havde man hængt
 mig paa en Pæl. Af hvorfor sagde Dame de
 Beaute, ligesom af stor Forundring, vilde man
 handle saa tyrannisk med eder? I maa derfor have
 ve begaaet en stor Misgierning. Ganske intet,
 svarede Bedreddin, det skede for den latterligste
 Aarsag af Verden, at min Korseelse var, at has-
 ve solgt en Glode-Tærte, hvor ingen Peber var
 kommet udi. Dame de Beaute raabte med stor
 Latter, jeg maa tilstaae, det var en stor Uret-
 færdighed. O Madame! Svarede han, det
 er endnu mere; For denne forbandede Glodes-
 Tærte

Tært
 Kran
 med
 jeg h
 endnu
 Som
 i Be
 været

forna
 for a
 Sag
 han,
 at I
 har
 Aller
 tilfor
 tælle
 mig
 op,
 samn

De

De
 g
 Herr
 vogn
 drom

Tærte Skyld uden Peber, sdelagde man min Krambod, slog alle Ting i Stykker, bandt mig med Strikker, sperrede mig ind i en Kiste, hvor jeg havde saa knap Rom, at jeg synes, jeg endnu kan finde det. Endelig lod man hente en Sommermand, og befalede ham at reise en Pæl i Beiret, til at hænge mig paa, men Himmelen været dog lovet, at alt dette er ifkun en Drøm.

Her holdt Scheherazade op, saasom hun fornam Dagen. Schariar kunde ikke holde sig for at lee deraf, at Bedreddin holdt en virkelig Sag for en Drøm. Jeg maa tilstaa, sagde han, at dette er meget lystigt, og er forsikret, at Bezieren Schemseddin og hans Svigerfke har Dagen efter fundet en stor Fornøielse derudi. Allernaadigste Herre! Svarede Sultaninden, tilkommende Nat skal jeg have den Ære at for- tælle dem Resten, om deres Majestet vil lade mig leve saa længe. Sultanen af Indien stod op, uden at svare til disse Ord, men var dog i de samme Tanker og Forsæt.

Den Hundrede og To og Tivende Nat.

Den for Dag opvaagnede Scheherazade be- gyndte da saaledes at tale: Allernaadigste Herre! Bedreddin sov meget urolig, undertiden vognede han op og spurgte sig selv, om han drømte eller var vaagen? I det han saaledes

kan jeg ikke
mig Kiere,
bedragerie,
telse. Ga
lave drømme
er det ret
for latter,
ne Drøm
om I bes
Damasko
stauer, og
te Folk ind
en Postens
lærde mig
d mig alle
sig utallige
vilde blive
eg kan sig
rt vel i det
man hængt
Dame de
vilde man
derfore has
mske intet
latterligste
ar, at has
Peber var
te med stor
stor Uret
han, der
ede Floden
Tær

vantroede sin Enkte, drog han Forhængeet tilfode
 og med Dinene vandrede det ganske Kam-
 igiennem: Nei jeg bedrager mig dog ikke, sagde
 han, det er det selvsamme Kammer, hvor jeg i
 Steden for den Skrutryggede gik ind og sov hos
 den deilige Dame, som for hannem var bestem-
 met. Den frembrudende Dag havde endnu ikke
 aldeles fordrevet hans Kummer, da Bezieren
 Schemseddin hans Farbroder, bankede paa
 Døren, og snart med dette samme gik lige ind
 at ønske ham en god Morgen.

Bedreddin Hassan blev høilig forbauset
 over at see for sine Dine en Mand, som han saa
 vel kiendte, hvilken nu dog ikke mere førte en
 streng Dommeres Ansyn, der vilde forkynde
 ham Døden. Al er det jer, raabte han, der
 har handlet saa ubarmhiertig med mig, og for-
 dømt mig til Døden, for en Gløde-Tærte Skuld-
 uden Peber? Bezieren begyndte at lee, og for-
 talte ham for at hielpe ham af Drømmen, hvor-
 ledes han ved en Geistes Hielp, (hvilket han
 havde sluttet af den Skrutrygædes Fortælling)
 var kommen til hannem, og havde ægtet hans
 Døtter i Steden for Sultanens Stald-Knægt.
 Han berettede hannem videre, at han af Nou-
 reddins egenhændige Brev havde erfaret, at
 han var hans Broder-Søn, og sagde ham endes-
 lig, at han i den Andledning havde reist fra
 Cairo til Bassora, at opspørge hannem.
 Fiere Søn, sagde han derhos: Meget ventlig om-

on-
 alt
 lærd
 eder
 eder
 meg
 meg
 ne
 see
 eder
 vil
 inde
 den
 fiend

tryk
 tage
 Dit
 at o
 og
 ligh
 din
 den
 aar
 De
 lider
 Car
 lig i
 have

get tilfødt
 Ramu
 ke, sagde
 hvor jeg i
 og sov hos
 ar bestem
 endnu ikke
 i Bezieren
 nkede paa
 E lige ind

forbauset
 om han saa
 e forte en
 e forkynde
 han, der
 J, og for
 rte Skyld
 e, og for
 nen, hvort
 vilket han
 fortælling
 zget hans
 ld-Knægt
 af Noug
 faret, at
 ham endes
 e reist fra
 m. Min
 get ventlig
 om

omfavnende hannem: Jeg beder at forlade mig
 alt hvad som er passeret fra den Dag jeg
 lærde at kiende eder; Jeg har først vilde føre
 eder hjem med mig, førend jeg vilde forkynde
 eder eders Lykke, hvilken skal nu være eder saa
 meget mere angenem, siden den har kostet eder
 megen Møie. Trøster eder over alle de ustand-
 ne Viderværdigheder med den Glæde, igien at
 see eder iblant de Personer, som herefter skal være
 eder de kiereste. Imedens J nu klæder eder paa,
 vil jeg afhente og hidbringe eders Moder, som
 inderlig længes at omfavne eder, og eders Søn,
 den J har seet til Damasko, og paa saa ubes-
 kiendt en Maade baaret saa stor Kierlighed for.

Min Pen er alt for svag til at kunde ud-
 trykkelig beskrive den Glæde Bedreddin blev ind-
 taget af, da han saae sin Moder og Søn.
 Disse trende Personer kunde ikke blive kiede af,
 at omfavne hinanden, og lade see alle de Frønds-
 og Glædes, Tegn, Bloder og en hiertelig Kier-
 lighed kunde opvække. Moderen sagde Bedreds-
 din de allerbevegeligste Ord af Verden, talte om
 den Bedrøvelse hans lange Graværelse havde for-
 aarsaget hende, og de Taare hans formeente
 Død, havde presset hende ud af Dinene. Den
 liden Agib, i Steden for at undflye sin Faders
 Careffer, som i Damasko, tog nu villig og kier-
 lig imod dennem; Og Bedreddin Hassan, der
 havde deelt sig imellem tvende hans Kierlighed

værdige Personer, kunde ikke noksom give dem sin inderlige Hengivenhed tilkiende.

Imidlertid alle disse Ting passerede hos Schemseddin, gif Bezieren til Hove, at fortælle Sultanen sin Reises lykkelige Udgang. Denne forunderlige Historie var Sultanen saa angenem og behagelig, at han lod den skriftlig antegne, og i det Kongelige Archiv flittig forvare. Saasnart Schemseddin kom hjem igien, lod han anrette et prægtigt Giestebud, satte sig til Taffeis med sin ganske Familie, og det hele Huus henbragte den ganske Dag med Fryd, Glæde, og megen Fornøielse.

Da nu Bezieren Giafar saaledes havde fuldendet Bedreddin Hassans Historie, saade han til Calife Haroun Alraschild: Stormægtigste Monark! Dette er, hvad jeg vilde have den Ære at fortælle eders Majestet Calife befandt den saa forunderlig, at han uden Betænkning benaadede Slaven Nihan, og det unge Menneske, som beviste saa stor Bedrøvelse over sin Kones Fortilfælde, den han saa høit havde elsket, og paa saa uhyggelig en Maade berøvet sig selv, giftede ham med en af sine Slavinder, og gav ham store Færringer, og elskede hannem til sin Død. Alleneste, allernaadigste Herre! sagde Scheherazade, da hun merkede, at Dagen begyndte at skinne, i hvor behagelig end denne Historie var, som jeg har fortalt, saa veed jeg dog endnu en anden, som er langt angnehmere.

Der

den i
at de
uden at
giøre.
sig selv
hun fo
nægte
veed i
benrette
maaske
kan end
maa i
derpaa
vil jeg

Den

Dina
ter be
at
delse
saaledes

Der

Den i nestkommende Nat, saa er jeg forsikret, at de skal give mig Bifald. Schariar stod op, uden at svare; Meget uvis, hvad han herudi skulde gjøre. Den gode Sultaninde, sagde han ved sig selv, fortæller meget lange Historier, og naar hun først har begyndt een, kan man ikke vel nægte hende at fortælle den ud til Enden. Jeg veed ikke, om jeg ikke i Dag torde lade hende henrette. Men nei! Vi vil ikke overiile os, maaskee den hun nu gjør saa stor Bæsen af, kan endnu være lystigere, end denne sidste. Jeg maa ikke berøve mig selv den Fornøielse, at høre derpaa. Men saasnart hun har fortalt mig den, vil jeg gjøre Anstalt til hendes Død.

Den Hundrede og Tre og Tivende Nat.

Dinarzade forsømte ikke, førend Dagen antog brod, at vække Sultaninden, som og, efter at hun havde udbedet sig Schariars Tillidselse at fortælle den belovede Historie, begyndte saaledes at tale:

Historie

Om

En liden Puffelrygget.

Der var til Casgar, som ligger paa de yderste Grændser af det store Tartarie, i forrige

give dem
 erede hos
 at for
 Udgang.
 tanen saa
 en skriftlig
 og forvare.
 tien, lod
 tte sig til
 hele Huus
 Glæde,
 es havde
 le, saade
 Stormæge
 have den
 fandt den
 og benaa
 leske, som
 s Forliib,
 saa ulyk
 ham med
 re Feræ
 Alleneste,
 razade,
 at finne,
 som jeg
 anden,
 Der

rige Eider en Skræder, der havde en meget
 smuk Kone, hvilken han hiertelig elskede, ligesom
 han og af hende igen blev særdeles afholden.
 Som han nu en Dag sad ved sit Arbeide, kom
 en liden Puffelrygged gaaende, som neppe var
 kommen ind til ham, før han satte sig ned at
 tromme og spille tillige. Skræderen fant saa stor
 Behag i at høre paa ham, at han besluttede at
 tage ham hjem med sig, for derved at kunde gjøre
 sin Kone en Fornøielse, sigende ved sig selv, at
 han med denne lystige Gang skulde om Aftenen
 fornøie dem begge. Giorde derpaa Forslag til den
 Puffelryggede derom, og da han havde villiget
 deri, lukkede Skræderen sin Boed til, og tog
 ham med sig. Saasnart de vare komne hjem,
 fant de Bordet dekket for sig, efterdi det var paa
 Eiden at spise Madvere, og Skræderens Kone
 frembar et Fad med Fisk, som hun havde tillar-
 vet. De satte sig derpaa alle tre til Bords, og
 i det de spisede, fik til Ulykke den Puffelryggede
 et stort Been ned i Halsen, hvoraf han inden en
 kort Tid maatte opgive Anden, og det saa han
 sig, at Skræderen og hans Kone ei kunde være
 om Raad til hans Frelse. Over dette ulykkelige
 Tilfald bleve de saa meget mere forskrekede, efter-
 di det var skeet hos dem, og havde Anrsag at
 frygte for, at de skulle blive straffede som Bolds-
 Mænd og Mordere, naar saadant blev Dørig-
 heden bekiendtgjort. Ikke destomindre fandt
 Skræderen paa et Middel, hvorved han kunde
 blive skilt af med det døde Legeme. Han erins-
 drede

drede sig, at der i Naboe-Lauget hos ham boede en Jødisk Doctor, og da han havde overlagt, hvorledes han vilde angaae sin Sag, tog han tilligemed sin Kone, det døde Legeme, en ved Hovedet, og en anden ved Benene, og bar det lige til Docterens Huus. De bankede strax paa Døren, som man maatte gaae paa en Trappe op til, hvorefter en Pige kom, uden at have noget Lys med sig, lukkede op, og spurgte hvad de forlangede. Skræderen svarede, at hun igien maatte gaae op, og berette sin Herre, at de havde bragt en meget syg Patient med sig, som de vilde at Doctoren ved sin Lægedom skulde hjælpe til rette. Leverede derpaa Pigen nogle Penge i Haanden, og bad hende, at hun forud vilde levere ham dennem, paa det han derved kunde være forsikret om, at de ei vilde forlange hans Umage forgieves. I det nu Pigen igien var gaaet op, for at bringe den jødiske Docter denne fordeelagtige Tidende, saa betienede Skræderen og hans Kone sig af Leiligheden, og fik det døde Legeme baaren op paa Trappen, hvor de lode det ligge, og ginge ufortøvet derfra tilbage.

Imidlertid forrettede Pigen sit Erinde og sagde til Docterens, at der stod en Mand og havde bedet ham at komme ned for at tage en Patient i Diesyn, som de havde bragt med sig, og da hun nu tillige leverede ham de bekomne Penge, saa blev han derover ligesom henrykt af bar Blæde, og meente, at det var et fedt Stykke
 man

en meget
 e, ligesom
 afholden-
 eide, kom
 neppe var
 sig ned at
 nt saa stor
 fluttede at
 kunde gjøre
 ig selv, at
 m Aftenen
 lag til den
 øde villiger
 it, og tog
 nne hjem,
 et var paa
 rens Kone
 havde tillad-
 Bords, og
 felyggede
 n inden en
 et saa han
 kunde være
 ulykkelige
 fede, efter
 Marsag at
 m Bolds
 ev Dvrig
 dre fandt
 han kunde
 Han erind-
 drede

man gav ham Anviisning paa, hvorudover han ei holt raadelig at forsomme det, allerhelst da han derfor saae sig forud at være betalt. Sagde der paa til Pigen, at hun skulde tage Lyset og følge med ham; Men den Begierlighed, han havde efter at komme ned til dem, tillod ham ikke at oppebie Pigens komme, gif derfor strax med en overmaade Hastighed ned af Trappen, og paa Veien stødte det døde Legeme saa hart i Siden, at det derved faldt ganske ned af Trappen, ja der manglede ikke meget i, at jo Docteren selv havde rulled bag efter. Han stod derpaa stille og raabte paa Pigen at hun dog ufortoved skulde bringe ham Lyset ned, og da hun nu endelig kom, gif de begge med hinanden ned. Men da han saae at det som var faldet ned af Trappen, var et dødt Menneske, saa blev han deerver saa besstyrtet, at han raabte baade paa Mosen, Aaron, Josvam, Esdra og alle andre Propheter. Hvor ulyksalig er jeg ikke nu, saade han fremdeles, og hvorfor vilde jeg foruden Lys gaae ned af Trappen? Jeg har jo fuldkommen dødet den Patient, som mig er tilbragt, og dersom Esra gode Esel (*) ikke kommer mig til Hielp, saa er jeg foreloren. Ak! man vil snart hente mig af mit Huus som en ublue Morder.

Zmid's

(*) Den Arabiske Autor forlyster sig her i at spotte Joderne; Thi dette Esel er det, som Esra, efter Mahomedanernes Mening, skal have berient sig af at ride paa, da han kom fra det Babiloniske Fængsel til Jerusalem.

Im
 For
 der
 skul
 at v
 Lege
 Kom
 hun
 felig
 te h
 hvor
 me
 og
 gen.
 Gaag
 Det
 men
 hvor
 og
 her
 Dag
 følge
 Det
 D
 skulle

Imidlertid brugte han dog i al sin Angest den Forsigtighed, at han tillukkede sine Dørre, og derved forekom, at ikke nogen, som gik forbi, skulle merke den Ulykke, som han formeente sig at være Aarsag udi. Herpaa tog han det døde Legeme og bar det op paa Kammeret, hvor hans Kone var, som næsten falt hen i Usmagt, da hun saae ham komme anstigende med saa forskrefelig en Byrde. **Å!** Det er ude med os, raabte hun, saafremt vi ikke finder paa et Raad, hvorledes vi igien i Nat kan faae dette døde Legeme ud af vores Huus, ja det vil uden Evil koste os vores Liv, dersom vi beholder det til i Morgen. **Å!** hvilken en Ulykke! Hvorledes er det gaaet til, at I har skilt dette Menneske ved Livet? Dermed er Sagen ikke afgjort, svarede Zoden, men det er hoi Tid, at vi griber til et Middel, hvorved vi kan redde os af denne yderlige Nød og Fare.

Men allernaadigste Herre! sagde Scherazade, jeg tænker ikke paa, at det alt er Dag. Herpaa taug hun stille, og begyndte den følgende Nat igien saaledes:

Den Hundrede og Fire og Tivende Nat.

Docteren og hans Kone overlagde med hinanden den ved hvad Middel de den værende Nat skulle slippe af med det døde Legeme. Han be-

finder

Wer han
 t da han
 agde der
 og folge
 n havde
 i ikke at
 med en
 og paa
 Siden,
 den, ja
 eren selv
 aa stille
 d skulde
 lig kom/
 da han
 n, var
 saa bes
 Alon/
 Hvor
 les, og
 Frap/
 Patient/
 de Wesel
 jeg for/
 t Huus
 Zoids
 at spotte
 t Esra/
 e berient
 Babilo/

sindede sig længe, dog forgieves, efterdi han ingen List kunde optænke til at redde sig ud af den Forvirring, han var udi, men hans Kone, som havde en større Færdighed til snedige Maasund end han selv, siger I det samme: Der falder mig nu et Anslag ind; Lad os bære det døde Legeme paa Altanen af vores Huus, og nedkaste det af Skorstenen til vor Nabo, den Mussel-Mand, som boer her næst ved os.

Denne Mussel-Mand var Sultanens Forraads-Indkøber; Han havde den Forretning, at han skulde anskaffe Olie, Smør og andre saas Danne feede Vare, men havde dertil en Forraads-Kjelder, hvor han af Røtter og Muus tog stor Skade paa sine Vare. Da nu den Jødiske Doctor biefaldt dette Anslag, saa tog han tillige med Konen fat paa det døde Legeme, bar det op paa Taget, og ved Hielp af en Strikke, som de havde bunden under Aplerne paa den Døds-hidsede ham saa sagte ned af Skorstenen, at han kom til at staae neden ved Muren ligesom han kunde være levende; Derpaa drog de Strikken tilbage og lod ham der blive staaende. Næppe vare de komne ned igien af Taget i deres Kammer, førend Indkøberen gik ind i sit Huus. Han kom fra et Brøllup, som han den Dag havde været indbuddet til, og havde en Logte hiem med sig, men han blev ikke lidet forstrefket, da han ved sin Logte saa et Menneske staaende i sin Skorsteen. Og da han af Natur var tem-

melig
 Prøge
 Eyv,
 sagde:
 Muus
 fra mig
 Beien
 mig,
 ved at
 udtalt
 me og
 at det
 lertid
 endelig
 vægelse
 se der
 hing fo
 hans
 de: H
 skilt et
 Brede
 Gud!
 saa er
 Vare
 det,
 udove
 kazade
 den fol
 Sultan
 en

melig dristig af sig; saa tog han fat paa en stor
 Pengel, og i den Gndbildung, at det var en
 Ekv, løb lige hen imod den Puffeltryggede, og
 sagde: **AK! AK!** Jeg bildede mig ind at det var
 Muus og Rotter som musede mit Fet og Smør
 fra mig, men nu seer jeg at det er dig, som veed
 Veien ned igiennem min Skorsteen for at bestiele
 mig; overalt saa troer jeg ikke, at du skal lystes
 ved at komme her igen. Saa snart han havde
 udtalt disse Ord, gik han løs paa det døde Leges
 me og gav det med sin Prygl saa mange Slag;
 at det faldt næsegrus ned imod Jorden; Imid-
 lertid blev han endnu ved at prygle indtil han
 endelig merkede, at Legemet var ganske uden Bes-
 vægelse; hvorudover han da holt oppe for ret at
 see derpaa: Da han nu under saadan Betragt-
 ning fornam, at det var et dødt Legeme, blev
 hans Brede omvejet til en inderlig Frygt, sigens
 de: **Hvad har jeg uhyksalige nu gjort? Jeg har**
stilt et Menneske ved Livet og har altsaa i min
Brede, desverre, gaaet alt forvidt! Store
Dersom du ikke forbarmer dig over mig,
jeg om en Hals. Min Olie og Fedes-
de, maatte heller Tusende gaae været forbans
end det skulde givet mig Anledning til at
saar saa skammelig en Gierning.

Morgenrødens Skin forbød nu Schehèz
 azade at fortælle mere, og altsaa ved Enden af
 den følgende Nat igien, begyndte hun sin Tale til
 Sultanen i Indien saaledes:

N. I. B.

Nu

Den

Den Hundrede og Fem og Tivende Nat.

Allernaadigste Herre! Sultanens Indkjøber i Casgar var endnu ei bleven Puffelen ved medens han pryglede ham, saa snart han derfor saae den, saa bandede han ham og sagde: Du uheldsalige Puffel, du skræmte Hund, giv Pokker, at du havde staalet mig alt mit Fet fra, og ei ladet mig finde dig her, saa havde jeg nu ikke været i saadan en Forvirring, som jeg nu for din og din Puffels Skyld er geraaden i. O! I Stærner, som skinner paa den udstrakte Himmel, sagde han fremdeles, lyser nu ikke for andre end for mig, nu da jeg er sted i saa synlig en Fare! I det han saaledes disse Ord, tog han den Puffeltryggede op paa sine Skuldre, og gik med ham lige op til Enden af Gaden, hvor han i en Hast fik sat ham til Stot ved en Bøe, og saa snart samme var forrettet, gik han uden at see sig om, lige til sit Huus igien.

Lidet derefter hendte det sig at en Kiøbmand af de Christne, som var særdeles rig, og forfærdede Sultanens Hof med de Sager som der blev forbragt, men nu just havde tilbragt denne Nat med Fylde, at denne, siger jeg, kom gaaende hjem for at gaae i Bad. Omendstund Sviren stod ham temmelig i Hovedet, saa medfædede han dog, at Natten mestendeel var forbi, og at man altsaa ved anbrekkende Dag vilde kalde ham til Bøn, hvorudover han tog vel

lange
hjem
kom
og so
ikke
Marso
af S
tanen
hvilk
sider
mand
Rove
med
der,
ham
raabe
Bæat
en (S
Man
gion)
til at
Man
Kiøb
dan
gldig
Gaae
paa
hjelp
dod,
Sterte
saalede

lange Skrit, at han desto snarere kunde komme
 hjem i Bad, og at ei en Musel-Mand skulde
 komme ham i Møde, naar han gik i Mosqueen,
 og som en Drukken-Bolt fore ham i Arrest.
 Ikke desmindre maatte han dog, for en vis
 Aarsags Skyld opholde sig lidet ved Enden
 af Baden, og traf just paa det Sted hvor Sul-
 tanens Indkøber havde sat det døde Legeme,
 hvilket stod og vaklede hid og did, og faldt om-
 sider om paa Riobmandens Ryg, i det nu Riob-
 manden faldt paa de Tanker at det var en Stratens-
 Røver, som overfaldt ham, saa slog han tilbage
 med Haanden, og ramte den Døde paa Hoves-
 det, hvorved han faldt omkuld til Jorden, gav
 ham dernest endnu mange Slag og begyndte at
 bruge Gewalt. Ved saadan Anstrig, kom
 Bægteren løbendes, og da han saa at det var
 en Christen, som saa ilde handlede med en Musel-
 Mand (thi den Puffelryggede var af vores Reli-
 gion) saa sagde Bægteren: Hvad Aarsag har I
 til at tage saa ilde af sted med denne Musels-
 Mand? Han har vildet udplyndre mig, svarede
 Riobmanden, og har her overfaldet mig. Saa-
 dan Undskyldning vilde Bægteren ei antage for
 sig selv, men greb ham strax om Armen og sagde:
 Gaae kuns fort, I har allerede nok hævnnet eder
 paa ham, rakte og tillige Haanden ned for at
 hjælpe den Puffelryggede op, men da han var
 død, raabte han: Ak Himmel! Har en Christen
 Sierte til at dræbe en Musel-Mand? I det han
 talede disse Ord, tog han Riobmanden med sig,

ende
 ober i
 vaer
 derfor
 Du
 give
 t fra
 og nu
 og nu
 den i
 traakte
 te for
 siens
 , tog
 idret
 uden
 ed en
 hall
 mand
 forsy
 der
 denne
 kom
 stiont
 mers
 forbi
 vilde
 g vel
 lang

og førte ham til Politie-Mesteren, hvor han blev
 arresteret, indtil bemelte Politie-Mester var op-
 staaet og kom i Stand til at holde et Forhør over
 den Anklagede. Imidlertid fik Kiøbmanden ud-
 sovet sin Ruus, og jo mere han estertænkte denne
 Hændelses Omstændigheder, jo mindre kunde han
 finde sig udi, at et Menneſke af saa smaa Næver-
 Slag kunde miste Livet. Da nu Politie-Meste-
 ren havde anført Bægterens Angivende, og
 derpaa besigtet det døde Legeme, som efter Dre-
 dre var ham tilbragt, spurgte han Kiøbmanden
 derom, som da ei heller kunde nægte den For-
 seelse, han havde begaaet. Efterdi nu den For-
 kelvagede hørte Sultanen til, og var en af hans
 Hof-Marrer, saa vilde Politie-Mesteren ikke fælde
 nogen Døds Dom over den Christne Kiøbmand,
 førend han derom havde indhentes Førstens Sam-
 ker. Gik derfor til Slottet, for at berette Sult-
 tanen hvad der havde tildraget sig, men fik til
 Svar, at der var ingen Naade for den Christne,
 der begaaer et Mord paa en Mussel-Mand, og at
 han uforsøvet skulde gaae at forrette sit Embede.
 Herpaa lod da Politie-Mesteren en Galae oprette
 og udsendte Herolder i Staden, der skulde of-
 fentlig for alle udraabe, at man vilde ophænge
 en Christen, der havde ihjelslaget en Mussel-
 Mand. Endelig kom det dertil, at man afhæng-
 tede Kiøbmanden fra sit Fænkel, og førte ham
 ind under Galgen hvor Bøddelen bandt ham
 Strikken om Halsen, og stod færdig at ophænge
 ham; Medens dette skede, kommer den forbemelte
 Jude

Ind
 med
 end
 ham
 mig.
 cutio
 Kiøb
 han
 brag
 Chri
 nu,
 skal
 ve
 gang
 skide
 tillig
 en u
 hinde
 begy
 synd
 De
 Que
 sig se
 Duff
 ten u

hvor han blev
 Rester var ops
 Forhør over
 Kjøbmanden uds
 tænkte denne
 dre Kunde han
 smaa Næves
 Politie-Mester
 givende, og
 om efter Dr
 Kjøbmanden
 ste den Fors
 nu den Puff
 er en af hans
 ren ikke fælde
 le Kjøbmand
 forstens Sam
 berette Gult
 men fik til
 den Christen
 Mand, og at
 e sit Embede.
 Salae oprette
 der skulde of
 vilde ophænge
 t en Mussel
 it man afhent
 og førte ham
 i bandt ham
 dig at ophæve
 in forberedte
 Indr

Indføder løbende, trænger sig med Magt ind
 mellem Folkene, og raabte til Boddelen: Vie
 endnu noget og forhast eder ikke; Thi det er ikke
 ham, som har begaaet dette Mord, men det er
 mig. Politie-Mesteren, som selv blevaaenede Eres
 cutionen, tog her af Anledning at forhøre Inds
 føderen, der og ordentlig forklarede hvorledes
 han havde ihjelslaget den Puffelryggede og hens
 bragt hans døde Legeme paa det Sted hvor den
 Christne Kjøbmand havde troffen det. Vil I
 nu, sagde han fremdeles, at en Uskyldig derfor
 skal miste Livet, da han dog ikke kan siges at ha
 ve slaget dette Menneſke ihjel, som allerede den
 gang var død? Det er mig alt nok, at have
 skidt en Mussel-Mand ved Livet, at jeg ikke nu
 tilligemed skulde besvære min Samvittighed med
 en uskyldig Christens Blod.

Dagen, som nu begyndte at skinne frem,
 hindrede Scheherazade at fare længer fort i den
 begyndte Historie, brød derfor af, og igjen be
 gyndte den næstkommande Nat saaledes:

Den Hundrede og Sex og Tivende Nat.

Allernaadigste Herre! Efterat nu Sultanens
 Indføder saaledes offentlig havde anklaget
 sig selv, og tilstaaet at han var Aarsag i den
 Puffelryggedes Død, saa kunde Politie-Meste
 ren umuelig andet, end lade Kjøbmanden veder
 fares

fares Ret, sagde derfor til Boddelen: Lad den
 ne Christen løs, og hæng dette Menneſke i hans
 Sted op, efterdi det af hans egen Bekiendelse
 er aabenbare, at han er ſkyldig i det begangne
 Mord. Boddelen ſlap derpaa Kiøbmanden løs,
 og i en Hast fik Strikken om Indkiøberens
 Hals, men da han vilde til at hidſe ham op i
 Galgen, blev han atter forhindret derfra ved den
 Jødiſke Doctors Røſt, ſom raabte og bad
 indſtændig, at han vilde holde op med Executionen,
 og ſtaffe ham Plads til at komme ind under Gal-
 gen. Som han nu ſtod lige for Politie-Meſtes-
 ren, ſagde han til ham: Naadige Herre! Den
 Muſſel-Mand, ſom I nu vil lade ophænge, har
 ikke fortient at døe, men jeg allene er ſkyldig der-
 til; Thi i gaar Nat kom en Mand og Kone til
 mig, dem jeg ikke kiendte, og med bragte en
 Patient. De bankede paa min Dør, og min
 Pige gif ned foruden Lyſ at lukke dennem op.
 Hun kom tilbage med nogle Penge til mig, og
 forlangede paa deres Begne at jeg ſkulde komme
 ned for at tage Patienten i Dieſyn. Imidlertid
 Pigen forrettede ſit Verinde til mig, har de ſat
 Patienten op paa min Trappe, og derefter gaaet
 deres Bei. Da jeg nu gif ned, uden at hie til
 min Pige havde tændt Lyſet, hendte det ſig at
 jeg i Mærke med mine Fødder ſtodte imod Patis-
 enten, og derved foraarſagede, at han falt ned
 af Trappen, jeg ſaae da omſider at han falt ned
 var død, og at han var en Muſſel-Mand, hvis
 Død man i Dag vil hørne. Jeg og min Kone
 tog

n: Lad den
 meste i hans
 Befiendelse
 det begangne
 ymanden løb
 Indføberens
 se ham op i
 rfra ved den
 ste og had
 Executionen,
 under Gals
 bolitie. Messes
 Herre! Det
 hænge, har
 r skyldig ders
) og Rene til
 ed bragte en
 or, og min
 z dennem op.
 e til mig, og
 Fulde komme
 Zmidlerid
 har de sat
 derefter gaaet
 iden at bie til
 de det sig at
 e imod Patis
 han falt ned
 at han der ned
 Mand, hvis
 og min Rone
 teg

tog derpaa det døde Legeme, bar det op paa vores
 Dag, og nedhidsede det igiennem vores Naboes
 Sultanens Indføbers Skorsteen, og lod det
 der blive staaende i hans Kammer, som I nu
 saa ubillig derfor vil henrette. Da nu bemeldte
 Indføber traf det døde Legeme i hans Kam-
 mer, har han anseet ham for en Tyv, og pryglet
 hannem af, hvorved han formener at have været
 Uarsag til hans Død, men at det ikke saaledes
 forholder sig, kan af mit Udsigende letteligen er-
 faaes. Jeg er allene skyldig udi dette Mord, og
 omendskiont det er skeet imod min Villie, saa
 har jeg dog foresat mig at lide for min Misgier-
 ning, paa det man skal ikke forekaste mig, at
 have været skyldig udi tvende Mussel-Mænds
 Død, om jeg taug stille og lod Sultanens Ind-
 føber straffes paa Livet for den Gierning, han
 efter min gjorde Forklaring, er ganske uskyldig
 udi. Lad ham derfor gaae, og om det saa be-
 hager eder, saa tag mig i Steden for ham, es-
 terdi ingen anden end jeg, er Uarsag i den Puffel-
 ryggedes Død.

Sultaninden Scheherazade fornam her at
 det alt var Dag, og derfor maate afbryde sin
 Historie. Schariar stod op, og som han sol-
 sende Nat vilde høre det øvrige af denne Histo-
 rie om den Puffelryggede, saa fornøiede Sche-
 herazade ham og derudi, og fortsatte den paa
 følgende Maade:

Den Hundrede og Syv og Tivende Nat.

Allernaadigste Herre! Sagde hun: saa snart
 som Politie-Mesteren var forsikkert om, at
 den Jødiske Doctor var skyldig i det begangne
 Mord, saa befalede han Bøddelen at bemagtige
 sig hans Person, og igien at stille Sultanens Jnds-
 kiser paa frie Fod. Doctoren havde i Folge
 af saadan Befaling, allerede faaet Strikken om
 Halsen, da man hørte Skræderen raabe til Bøds-
 delen og bede ham at holde stille, samt at han
 vilde skaffe ham Rom til at komme frem for Poli-
 tie-Mesteren; hvilket da og skeedte, og Skræder-
 ren begyndte saaledes at tale: Naadige Herre!
 Der har ikke inanglet meget udi, at J jo saa
 nær havde iadet trende uskyldige Personer af live,
 men dersom J vil have Taalmodighed at høre
 mig, saa skal J først faae at vide, hvem der er
 den rette Marsag til den Puffelhyggedes Dod.
 Thi dersom hans Dod skal betales med en and-
 dens, saa falder det ikke udi andres, end i min
 Lod. J gaar imod Asten, da jeg sad og arbej-
 dede i min Boe, og besluttede at holde mig lystig
 hændte det sig, at denne Puffelhyggede kom halv
 drukken ind til mig, og efterat han havde sat sig
 ned, begyndte han at synge for mig. Noget derefter
 tilbød jeg ham, at følge om Astenen hiem med
 mig, hvilket han ikke heller vegrede sig ved, hvors-
 for jeg ogsaa strax tog ham med mig. Da vi
 nu om Astenen kom til Bords, lagde jeg ham et
 Støp

Livende

: saa snart
 ret om, at
 et begangne
 t bemægtige
 tanens Inds
 vde i Folge
 Strikken om
 abe til Bode
 samt at han
 tem for Pos
 og Skrædes
 idige Herre!
 at I jo saa
 soner affve,
 hed at hore
 hvem der ee
 gedes Død.
 med en ans
 end i min
 ad og arbeids
 e mig lystig
 de kom halv
 havde sat sig
 loget derefter
 en hiem med
 g ved, hvor
 lg. Da vi
 je jeg ham et
 Styr

Stykke Fisk for, og i det han sad og spisede samme,
 fik han et Stykke Been i Halsen, hvor af han inden
 kort Tid døde, i hvorvel baade jeg og min Kone ikke
 svarede nogen Umage til at raade Boed derpaa.
 Vi blev ikke lidet bestyrket over saa uformodent-
 lig en Død, og den Frygt vi havde, derfor at
 blive straffet, tvang os til at see os om Raad,
 tog altsaa det døde Legeme, og bar det hen til den
 Jødiske Doctors Dør. Jeg bankede paa, og
 bad Pigen som lukkede op, at hun strax igien
 vilde gaae op, og bede sin Herre komme ned for
 at see en Patient, som vi havde medbragt, og
 paa det han ikke skulde vægre sig derved, leverede
 jeg hende nogle Penge, som hun skulde flye ham.
 Men saa snart hun var gaaet op, slæbde jeg den
 Puffeltryggede i en Hast midt op paa Trappen,
 hvor efter jeg og min Kone forsoiede os i en Hast
 hiem. Da nu Doctoren vilde gaae ned, stødte
 han det døde Legeme ned af Trappen, og dette
 har bragt ham paa de Tanker, at han maatte i
 saa Fald have været Uarsag til hans Død.
 Men da jeg nu har fortalt Sagens rette Sammens-
 hæng, saa lad Doctoren slippe løs, og lad mig døe.
 i Politie-Mesteren tillige med alle Tilstuerne
 over Almindelighed, kunde ikke noksom forundre sig
 over alle disse sælsomme Hændelser, som den
 Puffeltryggedes Død havde givet Anledning til.
 Imidlertid gav Politie-Mesteren Ordre til
 Boddelen, at han skulde løslade den Jødiske
 Doctor, og ophænge Skræderen, der nu saae
 omstændelig havde bekiendt sin Misgierning;
 Men

Man maae tilstaae, sagde han fremdeles, at disse Hændeiser ere ugemene, og de fortjener, at man skulde antegne dem med gyldene Bogstaver. Den Jødiske Docter blev derpaa givet løb, og Boddelen bandt Strikken om Skræderens Hals.

Men Allernaadigste Herre? Sagde Scherazade, jeg seer at det alt er Dag, og man faaer derfor, om det saa behager eder, opsætte Resten deraf til i Morgen. Sultanen i Indien gav sit Minde dertil, og stod op, for at begive sig til sine sædvanlige Forretninger.

Den Hundrede og Otte og Tivende Nat.

Da Sultaninden af hendes Søster, efter Sædvane var opvakt, begyndte hun igjen saaledes at tale: Allernaadigste Herre! I det nu Boddelen gjorde sig færdig at ophænge Skræderen, saa hændte det sig at Sultanen til Casgar forlangede at see den Puffelryggede, der var hans Hoff-Mar, hvilken han ikke længe kunde undvære; Hvorpaa en af hans Officerer svarede: Allernaadigste Herre! den Puffelryggede som eders Majestet forlanger til sig, har i Gaar drukken sig fuld, og imod hans Sædvane sneget sig ud af Slottet og løbet omkring i Byen, og er i Morges funden død paa Gaden. Den der blev beskyldt for at have begaaet dette Mord, har man fort frem for Politie-Mesteren, som

som
Da
kom
den
ene
Eid
greb
for

en
Her
men
An
tillig
sig
terer
den
S
at h
sna
D
fort
D
og
og
den
ne
S
ved
alle

emdeles, at
fortiener, at
Bogstaver.
bet løb, og
derens Hals.
sagde Sched
ag, og man
er, opførte
ten i Indien
for at begive

Livende

oster, efter
te hun igjen
være! I det
ænge Skræ
nen til Gads
oggede, der
ikke længe
ns Officerer
Puffeltrygs
t sig, har i
s Sædvane
bring i By
paa Gaden.
regaaet dette
e-Mesteren,
som

som da ogsaa strax lod en Galge oprette til ham. Da den Anklagede nu skulle været ophængt, saa kommer der en anden, og efter ham atter en anden, som anklagede sig selv, og saaledes at den ene løste den anden af. Dette varede en lang Tid, og Politie-Mesteren er nu virkelig i Besæb med at forhøre den tredie, der udgiver sig for den rette Morder.

Paa denne Beretning beordrer Sultanen en af sine Dør-Bogtere, at skulle forføie sig til Retter-Stedet, sigende: Gaf ufortøvet og anmeld for Politie-Mesteren, at han strax lader de Anklagede allesammen komme til mig, og at han tillige tager den arme Puffeltryggedes Legeme med sig, hvilket jeg endnu engang vil see. Dørvogteren gik altsaa fort, og som han just kom paa den Tid, da Bøddelen begyndte at flynge Skræderen op, saa raabte han af alle Kræfter, at han skulde holde inde med Executionen. Saa snart Bøddelen fornam, at det var Sultanens Dørvogter som raabte, saa torde han ikke fare fort, men strax lod Skræderen glide ned igjen. Dørvogteren gik derpaa hen til Politimesteren, og tilkiendegav ham Sultanens Billie, hvilken og strax blev efterlevet, saa at baade Skræderen, den Jødiske Docter, Indføberen og den Christne Kiobmand fulgtes med Politimesteren op til Slottet, ligesom og den Puffeltryggedes Legeme ved fire af hans Folk blev opbaaren. Da de nu allesammen kom ind for Sultanen, lagde Politi-

rie

tiemesteren sig ned for denne Førstes Fødder, og
 og efter at han isien var opstaaet, fortalte han
 ham troelig, alt hvad han af den Puffelryggedes
 Historie havde faaet at vide. Sultanen befandt
 alle Ting saa forunderlige, at han befalede sin
 egen Justiz Secretair samme med alle sine Omst.
 stændigheder at antegne. Herpaa vendte han sig
 til de samtlige nærværende Personer og sagde til
 dem: Har I nogen Tid hørt noget, der er mere
 forunderligt, end det, som nu har tildraget sig
 med den Puffelryggede, min forrige Hofnar?
 Den Christne Kjøbmand tog denne gang Ordet,
 og efter at han havde nedboiet sit Hoved imod
 Jorden sagde: Stormægtigste Monark! Jeg
 veed en langt forunderlige Historie, end den som
 man for nærværende Tid har berettet eder
 om, og jeg skal fortælle den, om eders Majestet
 ellers allernaadigst det vil tillade. Omstændig-
 hederne derudi er af den Beskaffenhed, at man
 ikke uden Bevægelse kan høre dem. Sultanen
 tillod ham at fortælle samme, hvilket han da og
 gjorde paa følgende Maade:

Historie

Som

Kjøbmanden fortalte om

de Christne.

Allernaadigste Herre! førend jeg begiver mig
 til at fortælle den Historie, som eders Maj-
 jestet.

Fødder, og fortalte han ikke tryggedes anen befandt befalede sin alle sine Omstændte han sig og sagde til der er mere tildraget sig lige Hofnar? gaa Ordet, Hoved imod snark! Jeg end den som beretter eder kers Majestet. Omstændig, at man Sultanen t han da og

jestet allernaadigst har tilladt mig, saa vil jeg, paa eders naadige Behag, derhos anmerke, at jeg ikke har den Ære at være fød paa et Sted, som ligger under deres Regiering, men jeg er en Fremmed, og er født i Cairo som ligger i Egypten; I Henseende til Nationen er jeg en Coffte, men hvad Religionen angaaer, en Christen. Min Fader var en Megler, og havde i sin Tid samlet sig anseelige Midler, hvilke han ved sin dødelige Afgang efterlod mig. Jeg folgede hans Exempel, og overgav mig til samme Forretning. Som jeg nu en Dag befandt mig i Korn Handlernes offentlige Huus, kom en velstikket og meget iirlig Klædt ung Riobmand ridende paa et Esel, til mig: Han helste mig og derpaa tog sit komme Forflæde op, hvori han havde en Prosvende af Seesam-Korn, som han viiste mig og sagde: Hvormeget gielder en stor Maade af dette Slags, naar det er saa got som det I her ser?

Scheherazade, som merkede at det alt var Dag, fant fornøden her at holde oppe, men begyndte den følgende Nat derpaa igien, sigende til Sultanen i Indien:

Den Hundrede og Ni og Tivende Nat.

I det nu Riobmanden, allernaadigste Herre! holdt ved at fortælle sin begyndte Historie om

om
begiver mig
eders Majestet.

om de Christne, for Sultanen til Casgar, saa
 sagde han til ham: Jeg betragtede Seesam-Korn
 net ganske nøie, som den unge Kiobmand vilste
 mig, og gav ham til Svar, at en stor Maade
 deraf kostede efter gangbar Priis Hundrede
 Qvintin Solv. Seer eder da om, sagde han,
 efter Kiobmænd, som for denne Priis vil have det,
 og kom der paa til mig ved Seier-Porten, hvor
 I skal finde en Kahu, assides fra alle de andre
 Huse, der vil jeg oppebie eders Ankomst. Han
 forlod mig strax da han havde givet mig denne
 Underretning, og jeg beholdt Proven af Seesam-
 Kornet tilbage, hvilken jeg vilste adskillige Kiob-
 mænd der paa Stedet, der alle tilbød sig at ville
 tage imod saa meget, som jeg kunde skaffe dem
 der af, Maaden for Hundrede Qvintin Solv
 beregnet. Og altsaa kunde jeg giøre mig Reg-
 ning om, paa hver Maade at profitere ti Qvintin-
 I hvilken Henseende jeg og strax begav mig ud
 til Seiers-Porten, hvor den unge Kiobmand
 stod og biede efter mig; Han førte mig med sig
 ind udi sit Magazin, der laae ganske fuld af Seesam-
 sam-Korn, af hvilket jeg maalede et Hundrede og
 Halvtrediesinstive store Maader af, som jeg bes-
 ladte Eseler med, og soldte det i Byen for fem-
 ten Tusende Qvintin Solv. Af denne Summe
 sagde den unge Kiobmand til mig, tilkommer
 eder med Rette femten hundrede Qvintin, ti for
 en Maade beregnet, jeg tilstaaer eder dem og
 saa, og hvad det øvrige anbelanger, som mig
 tilkommer, da, som jeg for nærværende ikke

ikke
 Riob
 der
 full
 tage
 derp
 for

saae
 Dv
 Dv
 jeg,
 udbr
 paa
 giør
 mig
 han
 gan
 boer
 paa
 bag
 mod
 tid
 bor
 tale
 den
 Sm
 ung
 ligh
 de

ikke har det nødig, saa indcasseer det hos eders
 Riobmænd, og forvaer det ikkun indtil jeg forlan-
 ser det af eder. Jeg svarede ham at det altid
 skulle staae i Beredskab, naar han enten selv vilde
 tage derimod eller lade det afhendte, kyste ham
 derpaa paa Haanden, og gik fra ham fuld af
 Forundring over hans Høimodighed.

Der gik en Maaned forbie førend jeg igien
 saa ham, og ved den Tid sagde han til mig:
 Hvor er de tretten Tusende og fem Hundrede
 Quintin som J skylder mig? De ligger, svarede
 jeg, alle i Beredskab, og jeg skal strax paa Timen
 udbetale eder dem. Som han nu var ridende
 paa et Æsel, saa bad jeg ham at stige af, og
 gjøre mig den Ære at nyde en Forfriskning hos
 han, førend han tog imod sine Penge. Men
 undskyldte sig og sagde: At han for den
 gang ikke kunde stige af, efterdi han der i Na-
 hoelauguet havde noget at forrette som laae Magt
 paa. Sagde derhos, at naar han kom til-
 bage igien vilde han komme ind til mig for at
 modtage sine Penge, som han bad mig imidler-
 tid at ville holde færdig. Han reed derpaa
 bort fra mig, men endskiønt jeg efter vores Af-
 tale ventede hans Tilbagekomst, saa skeedte
 den dog ikke førend en Maaned derefter.
 Imidlertid forundrede jeg mig over, at denne
 unge Riobmand havde fattet saa stor en Fortroe-
 lighed til mig, at han, uden at kiende mig, vil-
 de betro mig en Summa af tretten Tusende og
 fem

Sasgar, saa
 Seesam-Roer
 bmand vilste
 i stor Maade
 6 Hundrede
 sagde han,
 vil have det,
 horten, hvor
 alle de andre
 komst. Han
 et mig denne
 n af Sesams
 skellige Riob-
 ad sig at ville
 de skaffe dem
 Quintin Solv-
 re mig Reg-
 te ti Quintin-
 begav mig ud
 e Riobmand
 mig med sig
 fuld af Sen-
 Hundrede og
 som jeg be-
 hven for fem-
 ne Summa-
 , tilkommet
 intin, ti for
 eder dem ogs-
 r, som mig
 værende Tid
 ikke

fem Hundrede Qvintin Sølv, hvilket en anden ei saa lettelig skulde have giort, men snarere været bange for, at jeg skulde bedrage ham dem fra. Efter trende Maaneders Fortøb indfandt han sig igien, og ligesom før kom ridende paa sit Æsel, men var denne gang langt prægtigere klædt end tilforn.

Som nu Scheherazade her saae, at Dagen anbrød, saa kunde hun ikke længer fortfæres med Historien, men sparede det efterfølgende til næste Nat, da hun igien begyndte, og fremdeles indrettede sin Fortælling saaledes, som Kiobmanden kunde staae og tale med Sultanen af Casgar.

Den Hundrede og Tredivte Nat.

Saa snart jeg fik den unge Kiobmand at see, gik jeg ud imod ham, bad ham stige af, og forespurgte mig, om han nu vilde have de hos mig liggende Penge udbetalt. Men han svarede med milde og fornøielige Miner, at det endnu var ufornøden; Jeg veed, sagde han, at de hos eder ligger i god Forvaring, vil derfor bie at afhendte dem, indtil det som jeg allerede har fortæret. Lev imidlertid vel, og vent mig til eders igien ved denne Uges Udgang, derpaa gav han sit Æsel af Pidsken og reed bort. Denne Afsted overveiede jeg noie efter hans Bortreise, sigende ved mig selv: Vel an, han har talt om, at jeg igien ved denne Uges Udgang skulde vente hans

vilket en anden
en snarere var
aget ham den
orløb indfarede
ridende paa sit
rægtigere klæd

saar, at Dan
ænger fortfare
sterfølgende til
og fremdeles
som Riobmand
men af Casgar

ivte Nat.

mand at see, gik
n stige af, og
de have de hos
en han svarede
at det endnu
an, at de hos
erfor ble at af
erede har, er
nt mig til edet
rpaa gav han
Denne Af
ns Bortreise,
n har talt om
ig skulde vente
hans

hans Ankomst, men naar jeg betragter det øvrigt
ge af hans Ord saa er det ventelig, at han ei i en
lang Tid kommer tilbage, jeg vil imidlertid betien
ne mig af hans Penge, og de vil indbringe mig
noget anseeligt.

Tiden viiste, at jeg da ikke bedrog mig selv
i mine Tanker; Thi er heelt Nar gik forbie for
rend jeg igien hørte noget til den unge Riobmand.
Dan lod sig da ved Narets Udgang tilshue med
ligesaa prægtig en Klædning, som sidste gang,
men han kom mig denne gang særdeles dybsindig
for. Jeg udbad mig derpaa den Ære, at han
vilde komme ind til mig, og han svarede, at han
for denne gang, vilde gjøre det, men dog med
de Bilskaar, at jeg for hans Skyld ikke skulde fore
mig i nogen slags Beskæftning. Jeg forsikrede
ham derpaa om, at jeg ikke skulde foretage noget,
der var hans Villie imod, had han derfor, at
han vilde stige af, hvilket han og glotde, og
gik ind med mig. Jeg gjorde strax Anstalt til
de Tractementer, hvormed jeg vilde gjøre ham
til gode, og imidlertid samme blev tillært, til
bragte vi Tiden med at tale om et og andet, ind
til vi omsider, da Maaletid var færdig gik til
Bords. Saasnart han begyndte at spise, mærkede
de jeg, at han betiente sig af den venstre Haand,
og saar med største Forundring, at han ei det
allerringeste rørte eller brugte sin høire Haand.
Dette forarsagede adskillige Tanker hos mig,
og jeg vidste ikke hvad jeg derom skulde komme,
E. en N. I. B. Do aller

allerhelst da han, fra den første Tid af, jeg havde den Ære at kiende ham, var stedse forekommen med mig særdeles høflig, saa jeg umuelig kunde forestille mig, at saadan et artig Væsen skulde være skeet, for des bedre at kunde bestemme mig. Imidlertid satte det mig dog i en flags Bevægelse, og min Forstand var alt for liden til at udgrunde, af hvad Aarsag han ei vilde bruge sin høire Haand.

Den fremskinnende Dag, som begyndte at lyse i Sultanens Kammer, tillod ikke Scheherazade at fortælle mere, men hun begyndte den næstpaafølgende Nat igien saaledes:

Den Hundrede og En og Tredivte Nat.

Allernaadigste Herre! Kiøbmanden var meget begierlig efter at vide, hvorfor hans Gæst spisede med den venstre Haand. Gaasnaat Maaltidet var til Ende, sagde han, lod jeg mine Tienere tage af Bordet, og vi satte os derefter begge ned paa en Sofa. Da jeg nu overrakte ham en prægtig Sukker-Saal med noget, som skulde opvække en angenem Smag i Munden, og jeg da saae, at han imodtog den ogsaa med den venstre Haand, saa tog jeg Leilighed deraf at spørge ham om Aarsagen dertil, sigende: Min Herre! Gud beder, at det maa tillades mig at spørge, hvor det kommer sig, at I ikke bruger eders høire Haand, har

id af; jeg have
 steds forekom
 umuelig fundt
 Bæsen skulde
 inde bestemme
 dog i en flage
 ait for liden til
 ei vilde bruge
 om begyndte at
 ikke Scheher
 hun begyndte
 ledes:

Tredivte

iden var meget
 for hans Giest
 . Gaasnaet
 , lod jeg mine
 atte os derefter
 eg nu overraste
 ted noget, som
 i Munden, og
 ogsaa med den
 deraf at spørge
 sin Herre! God
 ørge, hvor det
 s høire Haand,
 har

har J maaskee faaet nogen Skade paa den? J
 Steden for at svare mig, drøg han et dybt Suf,
 og i det han udrakte den høire Arm, hvilken han
 hidindtil havde skult det yderste af, inden for
 Skolen, saa viiste han mig hvorledes den høire
 Haand var ham afbugaet, endskiont jeg maa til-
 staae, at jeg ikke saa det uden heftig Forskuffelse.
 Det er ventelig, sagde han til mig, at J ei uden
 Forrydelse har seet mig spise med den venstre
 Haand, men Døm nu selv, om jeg har fundet
 gjøre det anderledes. Zoo spurgte ham fremdeles,
 ved hvad for en Ulykke han saaledes havde mist
 sin høire Haand; Men jeg merkede at dette
 Spørgsmaal persede Taarer af hans Dine, dog
 alligevel søgte han at stille sin Bevægelse og astor-
 te sine Taare, og derpaa fortalte mig sin Histo-
 rie saaledes, som jeg nu for eder samme vil igen-
 tage. J maa vide, sagde han til mig, at jeg
 er fød i Bagdad, og at min Fader ikke alene
 besad store Midler, mens endog formedelst sine
 Ønder og Ære, Sæde var i største Anseelse.
 Jeg var neppe figet ind i Verden forend jeg ved
 Døngang med de Personer, der havde været ud-
 reist, og vidste at fortælle adskillige forunderlige
 Ting fra Egypten og i sær fra Store Cairo,
 blev forledet til at fatte en inderlig Længsel efter
 at jeg kunde gjøre en Reise til disse Stæder:
 Men som min Fader endda levede, saa blev sam-
 me mig ikke tilladt. Endelig blev han ved Dø-
 den bortkaldet, og efterdi samme Dods-Fald
 gav mig Frihed til at gjøre hvad jeg selv vilde,
 saa

saar besluttede jeg at reise til Cairo. Anvendte
altsaa en stor Summa Penge paa adskillige kost-
bare Sager, som jeg indkøbte i Bagdad og
Moussol, og begav mig ufortøvet paa Reisen.

Saa snart jeg ankom til Cairo, gif jeg ind i
en Kahn, som man kalder Kahn de Mesrouc,
og indrettede der min Boepæl, hvor jeg og lod
mine medbragte Wahre henbringe. Da nu
alle Ting var sat i Stand, gif jeg ind i mit
Kammer for at nyde nogen Rolighed, efterdi jeg
af min Reise var bleven temmelig træt og udmæt-
tet; Gav dog først mine Folk Penge, at de
imidlertid skulde indkøbe Proviant til Ristkøket.
Efter Maaltid gif jeg ud for at besee Slottet,
Mosqueerne, de publiqve Pladser og andet, som
jeg holdt værd at tage udi Diesyn.

Den næstfolgende Dag førte jeg mig i
prægtige Klæder, og efter at jeg havde udsøgt
adskillige slags nette og dyrebare Stoffer, lod
jeg mine Slaver tage det med sig, som skulde
følge mig hen til et Bezestn (*), hvor jeg vilde
prøve hvad man torde byde mig derfor. Paa
Veien blev jeg omringet af mangfoldige Mæklere
og Udraabere, som alle havde faaet Rundskab
om min Ankomst. Jeg maatte derfor uddele
en Mængde af Prøver iblant dem, hvilke de gif
omkring og viiste Folk i det ganske Bezestn,
men

(*) Bezestn er et offentlig Sted, hvor Gilde, Sol
og andre kostbare Wahre holdes fall.

men
mig
get,
med
fort
lod
fort
som
hv
ude

alt
den

D

R
ung
Sij
Ud
hvo
des
har
de
den
S
ind
lg

Anvendte
adskillige Koste-
Bagdad og
paa Reisen.

gik jeg ind i
de Mesrouc,
vor jeg og lod
ge. Da nu
jeg ind i mit
ed, efterdi jeg
æret og udmær-
Denge, at de
til Riøffener.
beseer Slottet,
og andet, som

te jeg mig i
havde udtaget
Stoffer, lod
som skulde
hvor jeg vilde
derfor. Paa
ldige Mæklere
derfor uddele
hvilke de gik
sikke Bezeftin,
hvor Silke, Sat
fall.

men der var ikke nogen Riøbmand, som lod mig noget retskaffen derfor, ja ei engang saa med, at jeg dermed kunde stoppe mit Indkøb med paaløben Fragt og Omkostninger. Dette fortrød mig ikke lidet, og som jeg dets Marsag lod mig for Udraaberne merke med, at jeg var fortrydelig derover, saa sagde de til mig: Derfor vil troe os, skal vi nok lære eder et Raad, hvorledes I skal faae affat eders Silke-Stoffer uden derpaa at tabe det allerringeste.

Her taug Scheherazade stille, efterdi hun alt saae at det var Dag, men begyndte den følgende Nat igien saaledes:

Den Hundrede og To og Tredivte Nat.

Riøbmanden som stedse blev ved at tale til Sultanen af Casgar, sagde fremdeles: Det unge Menneske, som blev ved at fortælle mig sin Historie, sagde til mig: Efterat Mæklerne og Udraaberne havde lovet at give mig et Raad hvorledes jeg med mine Bahre skulde slippe skadesløs, saa spurgte jeg, hvad jeg da i saa Fald havde at gjøre? I maa, svarede de, udlevere eders Bahre til Riøbmandene, saaledes at enhver af dem faaer noget, og lade dennem sælge det stykvis for eder. De Penge som de derfor indløser, kan I tvende gange om Ugen, nemlig, hver Mandag og Torsdag hos dennem af-

hente; og paa saadan Maade kan J profiterere i Steden for at tabe derpaa, ligesom og Kiøbmændene derved kunde have et slags Fordeel. Imidlertid kan J anvende Tiden til eders egen Fornøielse, at spadserere omkring i Staden og ved den Flod Nilo.

Jeg saa intet der kunde forbyde mig at følge deres Raad, tog dem derfor med mig i mit Magazin, og gjorde Anstalt at faae alle mine Bøger opbragt til forbemelte Bezestiu, hvor jeg uddede dem iblant adskillige Kiøbmænd, som mig for de rigtigste Betalere bleve anviste: og tog et lovformelig Beviis af dem, som af behørig Bidner blev underskrevet, dog med den Betingning, at jeg den første Maaned ikke maatte foredre noget af dem.

Efter at jeg saaledes havde faaet mine Bøger bragt paa saa god en God, var jeg særdeles fornøiet i mit Sind, og søgte altsaa at komme i Beskab med adskillige Personer af min Alder, for derved at tilveiebringe mig en fornøielig Tidens fordriv. Da nu den første Maaned var forbi, gjorde jeg Begyndelse med at besøge mine Kiøbmænd to gange om Ugen, under Ledsagelse af en Rettens Berient, der skulde eftersee deres Regnskabs Bøger, og en Beyerer, der kunde vurdere den Slags Mynt, som de betalte mig med; at jeg ei skulde tage dem høiere end de gik for. Da jeg nu paa Forfalds-Dagen, saaledes, som sagt

profitere i
og Riob
s Fordeel.
eders egen
den og ved

nig at følge
i mit Ma
mine Bahr
vor jeg ud
, som mig
og tog et
af behørig
ten Berings
maatte for

mine Saa
eg særdeles
at komme i
min Alder,
velig Tid
var forbie,
mine Riob
edsagelse af
eres Regn
kunde vore
mig med
de gif for
ledes, som
sagt

sagt er, lod mig indfinde, blev mig en stor
Summa Penge udbetalt, hvilke jeg lod hiembære
i det Kavn de Mesrur, hvor jeg logerede. Dog
alligevel forsømmede jeg mig ikke den anden Dag
i Ugen at gaae om Morgenen tilig snart til Een,
snart til en anden Riobmand, hvori jeg tillige
fandt et slags Fornøielse, Deels ved at indlade
mig i Discurs med dem og Deels ved at see hvad
der i deres Bezestiu passerede.

Som jeg nu en Mandag befandt mig i en
af disse Riobmænds Lader, som kaldte sig Bes
dreddin, hændte det sig, at da jeg nyelig havde
sat mig ned, kom en fornemme Dame derind
og satte sig ned hos mig. Jeg kunde afhendes
Bestalt, prægtige Klæder og nette iflædte Sla
vinde, som fulgte efter hende, let slutte, at hun
maatte være mere end ordinair. Hendes Bæsen
var desuden saa behagelig og indtagende, at det
i alle maader kom overens med den Skionhed
Naturen havde begavet hende med saa jeg i
saadan Henseende ikke alene fattede en Hoiagtelse
for hendes Person, mens endog blev indtaget af
Begierlighed efter at faae nogen Bekiendtskab til
hende. Jeg veed ikke om hun kunde merke, at
jeg havde Lyst til at see hende, eller om det ikke
stod hende an, at jeg saa noie gav agt paa hende;
Men i hvordan det end var, saa tog hun Døkket
fra sit Ansigt, og gav mig Leilighed at see hende
des store sorte Dine, over hvilke jeg faldt i største
Forundring. Endelig maa jeg tilstaae, at hende
des

des ærbare og yndige Gebærder, som hun lod see, da hun beyndte at tale med Kiøbmanden, gjorde mig ganske forelsket i hende, saa at jeg fra den Tid af stedse bespurgte mig hos Kiøbmanden, hvorledes hun levede, og om hun var ved en saakelig Helbred.

Efterat hun da nogen Tid havde talet om adskillige Ting med hannem, sagde hun, at hun var kommen for at udsøge sig et vis slags Stoff med Guld i Grunden, og at hun just havde udvalgt hans Lade, som den der var best forsonet med Wahre i det ganske Bezestn, saa at dersom han havde det Slags hun forlangede, saa gjorde han hende en stor Tjeneste, om han vilde vise hende samme. Bedreddin viiste hende strax fire Stykker, og som hun deraf udvalgte sig det ene Stykke, saa spurgte hun om Prisen derpaa, og fik til Svar at det skulde overlades hende for Elleve Hundrede Qvintin Penge. Jeg vil, sagde hun, give eder den forlangte Summa dersom men formoder derhos, at I krediterer mig til i Morgen, og lader mig nu tage Stoffet dersom med mig, da jeg næstkommende Dag ikke skal forsomme at skikke eder Pengene, saastemt vi derom med hinanden blive enige. Madame svarede Bedreddin, jeg vilde hiertelig gjerne betroe eder Stoffet, og strax overlevere eder samme, dersom det ikkuns horte mig til, men det er Dette unge Menneskes, som I her seer, og det er er i Dag just den Tid, da jeg maa udbetale ham

ham sine Penge derfor. **U** hvorfra kommer det, svarede Damen med største Brede, at **J** paa saadan Maade beegner mig? Kommer jeg ikke ofte i eders Lade, og jeg maatte gierne spørge, om jeg nogen Tid har forsomt at skikke eders Penge til den belovede Time, naar **J** tilforn har betroet mig Stoffer hlem med mig? **K**isbmanden kunde ikke andet end tilstaae at det var sandt, men sagde derhos, at han for denne gang havde Pengene strax nodig. **B**el, sagde hun, saa har **J** her eders Stof igien, kastede det derpaa med Brede fra sig, og sagde fremdeles, Gud betale eder for **K**isbmand **J** ere! **J** ere alle brendte med et Merke, og **J** viser aabenbare at **J** ei gjør Forskiel paa Folk. Saasnart disse Ord var udtalt, stod hun op og gik bort, fortornet over **B**edreddins Opførsel imod hende.

Scheherazade merkede alt at det var Dag, brød derfor af, og begyndte følgende Nat igien saaledes:

Den Hundrede og Tre og Tredivte Nat.

Kisbmanden fortsatte sin Historie paa følgende Maade: Som jeg nu saae, sagde den unge **K**isbmand til mig, at denne Dame gik bort, saa blev jeg derover inderlig rott, raabte hende derfor tilbage, og sagde: **M**adame! hav den Maade for mig at komme ind igien, mueligt man

im hun sov
sbmanden,
a at jeg fra
sbmanden,
ved en om

de talet om
an, at hun
ags Stof
t havde ud
st forsonet
at dersom
saa gjorde
n vilde vise
de strax fire
sig det ene
er paa, og
hende for
s vil, sag
ma derfor
er mig til i
toffer hjem
g ikke skal
aa fremt vi
Madame,
gierne bes
eder sam
men det er
r, og det
a udbetale
hals

man vel finder et Middel hvorved *J* paa begge Sider kan hjælpes. Hun kom derpaa tilbage, men hun foregav, at saadant alene skede for min Skyld. Vendte mig derefter til *Risbmanden*, sigende: Min Hr. Bedreddin! Hvad Priis vil *J* selge det stykke Stof for, som tilhører mig? Han svarede derpaa, at han ikke kunde selge det ringere end for Elleve Hundrede *Quintin*. Saa overleverer det da, sagde jeg, til denne Dame, og lad hende tage det med sig. Jeg giver eder Hundrede *Quintin* til Profit derpaa, og vil strax meddele eder et Brev, hvorefter *J* kan afforte samme i den Summa som *J* for migne Bahre til mig skal udbetale. Jeg satte mig strax ned at skrive Seddelen, og overgav den samme til Bedreddin. Tog derpaa Stoffet og leverede det til Damen, med disse Ord: *J* kan ikkun tage derimod, Madame! og hvad Pengene anbelanger, saa kan de mig enten i Morgen eller en anden Dag tilskikkes; Eller og om *J* saa behager, saa skal det være mig en Fornøielse at skienke eder Stoffet. Nei, svarede hun, paa saadan Maade forstaaer jeg det ikke. *J* viser eder saa overmaade hoffig og tjenstagtig imod mig, at jeg ikke var værd at skulde sees af noget Menneske, om jeg ei lod see nogen Bederlag derfor. Imidlertid vil jeg ønske, at Gud selv vil vedderlegge det, han velsigne eders Gods, og lade eder længe leve efter mig, samt efter eders Død aabne sin Himmel for eder, og at eders

Høimod
Stad.

J
fatte Un
kan ikke
gere
Ansigte
Kald
derpaa
sig,
Deilig
nægte,
Bevæg
gen,
meddele
Men
berragt
formee
Ansigte
det.
fer og
eder,
der ikke
Ankom
forund
mine
bespu
fiendte
mig st
en

Høimodighed maae udbredes over den ganske Stad.

Disse Ord satte Mod i mig, saa at jeg Undseelsen tilside, og saade: Madame! Jeg kan ikke vederlegge min Tieneste paa behagelig Maade, end naar J lader mig see eders Ansigt; Thi jeg kan forsikre eder, at J udi saa Fald betaler den med Rente. Hun vendte sig derpaa lige imod mig, tog sit Skjul fra sit Ansigt, og lod en ligesaa yndig som forunderlig Deilighed skinne mig i Øinene. Jeg kan ikke nægte, at jo dette Blesyn satte mig i en inderlig Bevægelse; Ja jeg blev deraf saa hæftig indtaget, at det snart ikke var min Tunge mueligt at hende det der laae mig om mit Hierte. Men den Godhed, som jeg saaledes fandt i at betragte hendes Deilighed, blev mig i en Hast formeent, i det hun strax derefter tilhyllede sit Ansigt saa behændig, at snart ingen skulde merke det. Saasnart dette var skeed, tog hun Stofset og gik bort fra mig, og J kan let forestille eder, at hun efterlod mig i saadan en Tilstand, der ikke var at ligne med den, i hvilken jeg for hendes Ankomst befandt mig. Jeg blev længe siddende i en forunderlig Forvirring, men samlede dog omsider mine Tanker saaledes, at jeg for min Afsked bespurgte mig hos Riibmanden, om han ikke kiendte Denne fortrefflige Dame? Han svarede mig strax Ja, og forklarede derhos, at det var en Emirs Datter, hvilken ved sin dødelige Afgang

paa begge
 ia tilbage,
 skeede for
 Riibmanden!
 Hvad
 som tilhørte
 ikke kunde
 ede Dvins
 g, til dens
 sig. Jeg
 it derpaa,
 vorefter J
 J for mig
 J satte mig
 ergav den
 Stoffet og
 id: J kan
 D Pengene
 orgen eller
 J saa ber
 rnoielle at
 hun, paa
 J viset
 igtig imod
 S af noget
 Bederlag
 id selv vil
 hods, og
 efter eders
 at eders
 Hoi

gang havde efterladt hende store og anseelige Midler. Min Uroelighed tillod mig nu ikke at opholde mig længer her, men jeg gik hjem i min Kahn de Mesrou, og lod mine Folk opvarte mig med Aftens-Maaltid, hvorvel det snart var mig umueligt at nyde noget; Thi min Hierne var saa fuld af Forestillinger, at den var aldeles ubequem til nogen slags Forretning. Jeg lagde mig vel omfiden i min Seng, men det var mig umueligt at sove, saa at denne Nat var mig den længste og fiedsommeligste af alle dem jeg havde levet. Jeg stod derfor op: saasnart Dagen anbrød, i det Haab igien at faae den Person at see, som havde været Aarsag til mit Sinds Uroelighed, og for at giøre mig desto behageligere for hende, iflæde jeg mig langt nettere og prægtigere end Dagen iltorn, og gik derpaa til Bedreddins Læde.

Men, allernaadigste Herre! sagde Scherazade, den fremskinnende Dag forhindret mig at fortælle videre. Taug herpaa stille, og begyndte den følgende Nat igien saaledes:

Den Hundrede og Fire og Tredivte Nat.

Allernaadigste Herre! I det nu det unge Menneske blev ved at fortælle Riobmanden sin Ekiebne, saa sagde han fremdeles til ham: Jeg havde ikke længe opholdt mig hos Bedreddin, for

førend
Slavin
at hun
forrige
at fier
Tigende
Min
mer
ger
saa at
eder,
kunde
eders
Glem
ret uft
gen;
var
gior
det gi
sagde
at mi
ved

mig
betier
mer
de.
reiste
Erste
mine

førend jeg saa bemeldte Dame tillige med hendes
 Slavinde at komme anstigende, og jeg fornam,
 at hun ligeledes var langt herligere iflæd end den
 forelge Dag. Hun gif da lige hen til mig, uden
 at fiere sig det allerringeste efter Ridsmanden,
 sigende paa en angennem Maade disse Ord:
 Min Herre! J seer nu at jeg efterkom-
 mer hvad jeg i Gaar lovede, og bring
 eder Pengene for Tøiet, som J var
 saa artig at sige god for. Og jeg kan forsikre
 eder, at saa lidet jeg som Een for eder ubekjendt
 kunde ventet saadan Tjeneste, saa lidet skal ogsaa
 eders beviste Artighed nogen Tid gaae mig af
 Glemme. Madame! Svarede jeg, det havde væ-
 ret ufornoden, at haste saa meget med Betalin-
 gen; Thi jeg kan vidne i Sandhed, at saadant
 var min mindste Betyrning, da det derimod
 gjør mig ont, at J i saadan Henseende har skul-
 det gjøre eder saa stor Umage. Det var ubilligt,
 sagde hun, om jeg havde været saa uskyldig
 at misbruge eders Hoffighed, satte sig derpaa ned
 ved Siden hos mig.

Den Leilighed Lykken altsaa havde aabnet
 mig til at tale med hende, forsomte jeg ikke at
 betiene mig af, men begyndte strax at lade mig
 merke med den Kierlighed jeg havde fattet til hende.
 Dette var aldrig saasnart skeed, førend hun
 reiste sig op og gif, ligesom hun ved saadan min
 Erklæring var bleven ganske fortorvet. Jeg lod
 mine Dine ledsage hende saalænge det var mueligt
 og

lige Midt
 t opholde
 Kahn de
 mig med
 var mig
 re var saa
 ubequem
 e mig vel
 umueligt
 n længste
 de levet.
 brod, i
 see, som
 elighed
 or hende,
 igere end
 reddins

le Scher
 orhindret
 le, og ber

redivte
 ge Mens
 nden sin
 m: Jeg
 reddin/
 for

og da jeg ikke længer kunde see hende, tog jeg Af-
 skeed fra Riobmanden og gik bort, uden at vide
 hvor hen. Som jeg nu allerbest gik og overveis-
 ede denne Hændelse, fornåm jeg at der var nos-
 gen som rørte mig bag i Klæderne, vendte mig
 derfor strax om for at see hvad det var, og i det
 samme saae jeg med Fornøielse, at det var Slavins-
 den, som fulgde med den Dame jeg var bleven
 forliebt i. Naadige Herre! Sagde hun til mig,
 den Person som nyelig var hos eder i Riobman-
 dens Lade, udbeder sig den Ære at tale et par
 Ord med eder. Skulde det behage eder, saa
 beder jeg at følge med. Jeg betænkte mig ikke
 længe, men gik strax med, og fandt hende hos en
 Bexelerer, hvor hun sad og biede efter mig.

Hun bad mig at sidde ned hos sig, og med
 de allerventligste Gebærder tiltalte mig saaledes:
 Min Hoistærede Herre! Lad det ikke falde eder
 forunderligt, at jeg saa hastig tog Afsked fra
 eder. Jeg ansaae det ikke for anstændigt i Riob-
 mandens Nærværelse, at give nogen fuldstændig
 Svar paa eders gjorde Beretning om den Rier-
 lighed jeg saa uvidende har opvaft hos eder.
 Imidlertid tilstaaer jeg, at samme saalangt fra
 forarsagede nogen Fortrydelse hos mig, at det
 langt heller var mig en inderlig Fornøielse at ho-
 re. Jeg skattede mig overmaade lykkelig, at det
 re elsket af en Person der besad saa store og stin-
 nende Guder, endskiont jeg ikke kan begribe hvor-
 ledes et Glimt af mit Ansigt kunde forarsage
 saa

hvidan
 side?
 re eder
 angene
 lig Til
 delig
 jeg nu
 et noie
 mig,
 det mig
 fornøie
 har at
 høre,
 holder
 større
 elsker
 Lykke
 ubeskr
 havde
 uden
 vilde
 ind i
 den fo
 Oprig
 eder
 alene
 følges
 jeg st
 jeg,
 alene
 serne

tog jeg Af-
den at vide
og overveis-
der var nos-
vendre mig
e, og i det
ar Slavins
var bleven
hun til mig,
Kjobermans
tale et par
eder, saa
ste mig ikke
nde hos en
er mig.

ig, og med
g saaledes:
e falde eder
Afskeed fra
digt i Kiob-
fuldstandig
den Kier-
hos eder.
aalangt fra
lig, at det
telse at hos
lig, at var
dre og skin-
gribe hvor
foraarfaae
saa

Madan Bevægelse hos eder. Men hvad skal jeg
sige? Jeg kan iligemaade paa min Side forsik-
te eder, at jeg fra den første Time, jeg fik eders
angenehme Person at see, har fundet en inder-
lig Tilboielighed hos mig, saa at mine Tanker
delig har havt med denne Sag at bestille. At
jeg nu saa tilig har hastet til eder, maa tiene til
et noiagtig Beviis paa at eders Person behager
mig, og at eders Kierlighed aldeles har overvun-
det mit Hierte. Jeg blev af disse Ord saa inderlig
fornøiet, at jeg strax svarede: Madame! Der
har aldrig noget været mig mere behageligere at
høre, end det som I nu har sagt mig, og jeg
holder det umueligt; at nogen kunde elske med en
større Begierlighed, end den med hvilken jeg har
elsket eder fra den første Time, jeg havde den
Lykke at see eder; Thi de utallige Under, og den
ubestribelige Deilighed som jeg fandt hos eder,
havde saa sod en Indtryk i mit Hierte, at det
uden Modstand strax maatte overgive sig. Jeg
ville bleven ved at tale mere, men hun faldt mig
ind i Ordene, og sagde: Lad os ikke tilbringe Ti-
den forgieves; Jeg tviler aldeles ikke paa eders
Opriktighed imod mig, og jeg skal snart gjøre
eder forvissat om min imod eder. Vil altsaa
alene spørge om jeg skal nyde den Ære at I vil
følges hjem med mig, eller det behager eder at
jeg skal følges med eder, Madame! Svarede
jeg, jeg er endnu fremmed her i Staden, og har
alene indlogeret mig i en Kavn, hvor Bærel-
serne ikke ere af den Bestaaffenhed, at jeg der
kun

Kunde imodtage en Dame af saa stor en Stand og Qualiteter.

Scheherazade vilde gierne bleven ved at fortælle mere, men som Dagen anbrød, maatte hun lade det blive indtil følgende Nat, da hun igien begyndte, og indrettede Fortællingen saaledes, som den af det unge Menneske kunde været fremført.

Den Hundrede og Fem og Tredivte Nat.

Det er mere raadeligt, Madame! Sagde han fremdeles, at I har den Godhed for mig, og meddele mig en Efterretning hvor I boer, og da vil jeg tage mig den Frihed at besøge eder. Den Damen foiede mig strax herudi, og saade: Det er overmorgen Fredag, og det var allerbequemligst, om I paa samme Dag efter Middags Bonnen vilde komme til mig. Jeg boer i Ais Dags Gaden, og I kan der spørge efter Abon Schamma med Tilmavn Berent, forrige Obriste Emirs, hans Huus, hvor I upaatværlig kan træffe mig. Vi skiltes derpaa fra hinanden, men I skal ikke tvivle paa min Tro paa eder, men hvad Guds Uretlighed jeg tilbragte den følgende Dag.

Om Fredagen stod jeg ganske tilfældig op, for at te mig mine bedste Klæder, og skal Halvtrediesindst

live
paa
de
Ma
i
de,
og
gere
vort
uom
heng
Mee

De
der
De
frem
de
lag
ind
der
S
affo
for
Dre
ne
lige
Sels
af
E.

er en Stand

even ved at
nbrod, saa
nde Nat, da
Fortællingen
meste kunde

Credivte

Sagde han
bed for mig,
der 3 boer,
besøge eder.
saade: Der
er allerbeqvæ
ter Midpaa
3 boer i Mus
efter Abon
et, forrige
3 upaarv
paa fra hilt
nde forestille
jeg tilbragt

ilig op, ifor
crediefind
tve

live Stykker Guld: Mynt hos mig, lod mig der
paa hendte et Væsel, som jeg Dagen tilforn had-
de leiet, og reed derhen under Ledfagelse af den
Mand, som tilhørte Væselet. Som vi nu kom
i Andagts Gaden, saa lod jeg Eiermanden af
Væselet forespørge sig hvor det Huus var at fin-
de, som jeg søgte, det blev os ogsaa strap viist,
og da jeg kom til Porten, betalede jeg min Ledsa-
gere for sin havde Umage, lod ham siden fare
bort med Aftale, at han den følgende Morgen
uomgiengelig igien her skulde findes, for at af-
hendte mig og hjembringe mig i min Khan de
Mesrou.

Saa snart han forlod mig, bankede jeg paa
Døren, og strap kom tvende Snee-hvide og mes-
get net iflædte smaa Slavinder at lukke mig op.
De bad mig begge, at komme ind, og sagde
fremdeles, at deres Herskerinde med Vængsel hav-
de ventet efter mig, og at hun i tvende Dage
uastadelig havde talt om mig. Jeg gik derpaa
ind i Gaarden, og saae der et meget stort Telt,
der var syv Trin høit opreist fra Jorden og med
Sprinkelvek runden om forsynet, hvorved det
affondredes fra en overmaade skion anlagt Have.
Foruden de Træer som intet tienede til andet end
Divat, var der endnu utallige andre med de skion-
neste Frugter. De mangfoldige Fugle som til-
lige derved fandtes, gjorde mig med deres beha-
gelige Sang, saadan een Fornøielse, at jeg der-
af ligesom ganske blev indtaaget, allerhøjest da sam-
E. en N. I. B.

me Fugle-Sang ledsagedes af et brusende Vand-
springs behagelige Lyd, hvilket forfærdelig høit
opsprang midt af et Blomster-Bed i Haven, og
ellers var meget angenem at see paa. Jeg saae
desuden et firkantet Bekken med fire gyldene
Kor i Hjørnerne, hvoraf udstraalede et over-
maade klart Vand, som visselig kunde lignedes ved
det allerklarreste Chrystall. Alle disse angenemme
Herligheder kunde ikke andet end overtale mig til
at fatte hois Tanker, om den Dame jeg havde
faaet mig. Men at komme til Historien selv
igien, saa blev jeg af bemeldte smaa Slavinder
indledt i en meget prægtig oppyntet Sal, og
imidlertid den ene indløb at anmeldte min
Komst for sin Hersterinde, forblev den anden hos
mig, og viste mig alle de kostbare Ting som i
Salen forefandtes.

Med disse Ord maatte Scheherazade holde
op, efterdi hun saae Dagen skinne frem. Schas-
riar stod op, og var begierlig efter at vide,
hvorledes det gik det unge Menneffe fra Bagdad,
da han til Cairo var indkommet paa sin Elsterin-
des Sal, hvorfor Sultaninden fornøiede ham
den følgende Nat, ved igien at begynde Historien
saaledes:

Den

Den

Aller

ste

talte

Jeg

Menne

kom

og

dog de

regne

ne.

længer

forefo

Jeg v

blev in

allerhe

beskriv

andre

vi os

med

dette

indbae

bragte

paa

føstelig

blev

der le

der b

kan sig

Den Hundrede og Sex og Tredivte Nat.

Allernaadigste Herre! I det nu Riobmanden
 stedse taledede til Sultanen i Coesgar, saa for-
 talte han det efterfølgende paa saadan Maade:
 Jeg biede ikke længe i Salen, sagde det unge
 Menneske, forend den Dame, som jeg elskede,
 kom ind til mig, og endskjønt hun med Perler
 og Diamanter rigelig var besmykket, saa var
 dog den Glands som de af Naturen har, ikke at
 regne imod den, der fremstinnede af hendes Di-
 gner. Hendes naturlige Deilighed, som nu ikke
 længere var skjult under de sædvanlige Dækker,
 forekom mig, som den skønneste i hele Verden.
 Jeg vil ikke tale om den Fornoielse som vi begge
 blev indtaget af, da vi igien fik hinanden at see,
 allerhelst da det er en Sag jeg ikke noksom kan
 beskrive, vil derfor alene sige, at da vi for, hver
 andre havde aflagt den første Compliment, satte
 vi os ned paa en Sofa, og taledede tilsammen
 med al oprænkkelig Fornoielse. Derpaa blev
 båret et Bord og de allernydeligste Retter derpaa
 indbaaren, saasnart Maaltidet var til Ende, til-
 bragte vi igien Tiden med en Samtale indtil ud-
 paa Natten, og vi manglede imidlertid ikke paa
 kostelig Viin, eller rare Frugter, ligesom vi og
 blev fornøiet med en velklingende Strengeseleg,
 der ledsagedes af Slavindernes Sang. Omfi-
 der begyndte Damen selv at synge med, og jeg
 kan sige med Sandhed, at hun med sin angenem-
 me

de Bando-
 rdelig høit
 Javen, og
 Jeg saae
 re gyldent
 e et over-
 lignes ved
 ngenemme
 ale mig til
 jeg havde
 torien selv
 Slavinder
 Sal, og
 min Ans-
 anden hos
 ting som i

sade holde
 Schas
 at vide,
 Bagdad,
 n Elskerins
 loiede ham
 Historien

Den

me Sang forogede min Kierlighed. Kort at sige, jeg tilbragte Natten med adskillige Slags Forlystelser.

Om Morgenens tilig søgte jeg Leilighed saa uformærkt at faae de medtagne Halvtrediesindstive Stykker Guld, Mynt lagte under Hovedkuden i Sengen; Og da nu Manden, som paa sit Væsel havde ført mig dertil, allerede efter Aftenen var kommen, saa tog jeg Afsked med Damen, som ikke forglemte at spørge mig, naar jeg igien vilde besøge hende? Jeg gav hende derpaa mit Lofte, at jeg om Aftenen vilde komme igien: Over hvilket hun syntes at være ganske fornøiet. Hun fulgte mig lige ned til Døren, og ved min Afsked indstændig bad mig at ihukomme mit Lofte.

Jeg opstigede paa mit Væsel og kom i en Hast hjem igien i min Kahn de Mesrou. Manden som havde ledsaget mig, betingede jeg mig at skulle komme til mig efter Middags Maaltidet, for igien at afhendte mig, og sagde derhos, at han da skulle blive paa engang betalt for begge gange.

Saa snart jeg i mit Logie var hjemkommen, bar jeg Omhu for at faae et got Lam og adskilligt Bage-Værk indkøbt, og lod samme ved en Drager hembære til Damen, tog mig derpaa nogle vigtige Ting for, indtil Manden igien

igien ankom med sit Væsel, da jeg ufortøvet føl-
gede med ham, og saaledes fant hende med lige
saa stor Ventlighed og Glæde at tage imod mig,
som den forrige Dag, og lige saa prægtig at trac-
tere mig, som sidst.

Den paafølgende Morgen lod jeg efter mig
ligeledes Halvtrediesindstive Stykker Guld-Mynt,
og derpaa forsoiede mig igien til min Kavn.

Dagens Eys forhindrede Scheherazade at
tale mere. Sultanen stod derfor op uden at er-
indre noget, og imod Enden af den næstkom-
mende Nat fortsatte hun altsaa Historien paa
saadan Maade:

Den Hundrede og Syv og Tredivte Nat.

Riismanden fortsatte sin Historie for Sultanen
til Casgar saaledes. Det unge Menneske
sagde freindeles til mig: Jeg blev stedse ved dags-
ligen at besøge denne Dame, og lod ikke af hver
Gang at efterlade mig Halvtrediesindstive Stykker
Guld-Mynt; Hvilket varede saa længe, indtil
Riismændene Tid efter anden paa de bestemte
Dage, havde ganske afbetalt mig den fulde
Summa for de Vahre dennem til Forhandling var
overleveret. Nu er det let at begribe, at jeg om-
sider ikke alene maatte fattes Penge, men end-
ogsaa Haab om igien at erlange nogen.

Fort at siges
Slags Fort

teilighed saa
itrediesindstive
Hoved, som
som paa sit
efter Afstale
Dnied Das
mig, naar
hende ders
vilde komme
være ganske
Døren, og
at ihukoms

og kom i en
ur. Man
de jeg igien
Maaltidet,
derhos, at
lt for begge

et hjemkom
et got Lam
lod samme
tog mig
til Manden
igien

I saadan en skrekkelig forvirret og snart for-
 tvivlet Tilstand, tog jeg ud af min Kaba, uden
 at vide hvad jeg skulde gribe til. Som jeg nu
 gik om paa hin Side af Slottet, saa blev jeg
 vaer at der en stor Mængde Mennesker var for-
 samlet, for at se paa et Skue-Spill, som Sul-
 tanen i Egypten havde ladet anstille. Jeg
 trængede mig ind imellem Folkene, og befandt
 mig endelig hos en Cavalier til Hest, der var
 meget prægtig klædt, og havde bag ved Sadelen
 fastbunden en Pøse, der var halv aaben, af
 hvilken udhængte en grøn Silke Snøer. Som
 jeg nu fik Leilighed at faae Haanden deri, saa
 merkede jeg at denne Snøer var gjort fast ved en
 Pung med Penge. Imidlertid jeg med Begier-
 lighed stod og tænkte paa hvorledes jeg kunde til-
 vende mig samme, hændte det sig just, at en
 Brænde Drager gik paa den anden Side Cava-
 lieren forbi, og det saa nær, at han maatte
 vende sig om efter ham, for at forekomme at
 hans Klæder ei skulde blive beskadiget; hvilket
 gav mig Leilighed til, at jeg efter den onde Fiens-
 des Tilskyndelse greb fat paa Snoren med den
 ene Haand, og med den anden saaledes udvidede
 Pøsen, at jeg i en Hast fik Pungen med Pen-
 ge uddraget, uden at nogen af de omkring staa-
 ende kunde mærke det. Den var saa tung at
 bære, at jeg ei havde nodig at tvile paa, der jo
 enten var Guld eller Sølv derudi. Men hvad
 skeede? Saa snart Brænde-Drageren var kom-
 men forbi ham, vendte han sig om og fandt i
 Pøsen!

ig snart for
 Labn, uden
 Som jeg nu
 saa blev jeg
 Ter var for
 som Sult
 lille. Jeg
 og befandt
 st, der var
 ved Sadelen
 aaben, af
 der. Som
 n deri, saa
 t fast ved en
 ned Begiere
 ea kunde til
 just, at en
 Side Cavails
 han maatte
 rekonne at
 et; Hvilket
 n onde Fiens
 ten med den
 des udvidede
 med Penges
 mkring staa
 saa tung at
 paa, der jo
 Men hvad
 en var kom
 og fandt i
 Posen/

Posen, og da han fornam at Pungen var borte, holdt han mig mistænkt for at have gjort det, gav mig derfor med sin Strids-Stage saa stærkt et Slag, at jeg styrtede ned til Jorden. Alle de, som saae hvor voldsom jeg blev medhandlet, bleve bevægede til Medlidenhed, saa at nogle løb til og greb Hesten i Bidselet, hvorved de anholdt Cavalleren, og spurgte ham, af hvad Aarsag han slog mig, og om det var ham tilladt, saa vilde at handle med en Muselman? Men han svarede dem ganske trodsig, at han ei vidste hvad det kom dem ved, at bemænge sig derudi. Jeg har, sagde han fremdeles, ikke gjort det uden Aarsag; Thi han er en Tyr. Paa disse Ord tog han mig op fra Jorden, men enhver tog sig mit Partie an, og raabte at han var en Løgnere, at det ei kunde være troligt, at saa ungt og skikkeligt et Menneske som jeg, skulle have begaaet saadan en Misgierning, som han beskyldte mig for, han faldt derfor omsider paa de Tanker, at jeg var uskyldig; Men i det nu Folkene anholdt hans Hest, for derved at skaffe mig Leilighed, til at undvige, saa hendte det sig til min Ulykke, at Politie-Mesteren tillige med hans Berientere kom gaaende forbi os, og da han saae at denne Cavaller var omringet af saa mange Folk, gif han hen til os og spurgte, hvad der havde tildraget sig? Folket var mig saa bevaagen, at de alle enstemmig beskyldte Cavalleren for, at have paa en ubillig Maade overfaldet mig, under det Stein, at han af mig skulde være bestaaen. Cavails

vailleren blev derpaa tilspurgt, om han ingen
 anden havde mistænkt end mig? Svortil han
 svarede nei, og tillige fortalte de Omstændighes
 der formedelt hvilke han troede, at hans Mis-
 tanke maatte være grundet. I følge deraf lod
 Politie-Mesteren ved sine Betientere strax holde
 mig an, og betalede dem, at de skulle visiter
 mig overalt, hvilke de og gjorde, saa at en af
 dem fandt Pungen hos mig, og viste den frem
 for alle Folk. Jeg vidste nu aldeles intet at sige
 til mit Forsvar, men blev derover saa elendig, at
 jeg strax falt hen i U-magt, Politie-Mesteren lod
 sig Pungen med Pengene imidlertid tilbringe.

Men allernaadigste Herre! sagde Scher
 herazade, jeg seer alt at det er Dag; Vil eders
 Majestet forunde mig Livet til i Morgen, saa
 skal det øvrige af Historien blive eders Maj-
 stæt fortælt. Schariar stod op uden at erindre nos-
 get, og begav sig til sine sædvanlige Forretninger.

Den Hundrede og Otte og Tredivte Nat.

Allernaadigste Herre! det unge Menneske fra
 Bagdad fortsatte sin Historie saaledes:
 Som nu Politie-Mesteren havde faaet Pengen
 Pungen i Hænderne, spurgte han Cavallieren
 om den tilhorte hannem, og om saa var, at
 han da vilde behage at sige hvor meget der var i
 den? Cavallieren svarede, at det var den selv
 i samt

han ingen
 Hvortil han
 uistændighes
 hans Miss
 ge deraf lod
 strax holde
 alle visiter
 ia. at en af
 ste den frem
 intet at sige
 elendig, at
 Mesteren lod
 tilbringe.

igde Sche
 ; Vil eders
 forgen, saa
 es Majstær
 erindre nos
 forretninger.

Credivte
 Kønnesse fra
 saaledes:
 aet Penge
 Cavalleren
 aa var, at
 get der var i
 dar den selv
 i samt

samme, som hannem var frataget, og forsikrede
 at deri skulle findes tiue Zeqviner. Politie-Me-
 steren aabuede Pungen, og som han befandt
 hans Angivende rigtig, leverede han den til Cas-
 vailleren, og lod mig derpaa strax komme for
 sig, sigende: Unge Menneske! Siig mig Sand-
 hed, om det er eder der har frataget denne Cas-
 vailler sin Pung med Penge; Er det saa, saa
 opsæt ikke Sandhedens Bekiendelse indtil man
 ved Piinster skal indhente eders Tilstaaelse.
 Ved disse Ord slog jeg mine Dine ned, og sagde
 ved mig selv: Derfor jeg benægter Gierningen,
 saa maatte jeg nødvendig aabenbare blive anseet
 for en Lognere, efterdi det er diensynlig, at
 Pungen blev funden hos mig, løstede derfor
 Hovedet i Veiret, og bekiendte reent ud at det
 var mig, paa det jeg ikke ved Benægtelse skulde
 paadrage mig en dobbelt Straf. Jeg havde
 neppe gjort saadan min Bekiendelse, førend Po-
 litie-Mesteren tog Vidner derpaa, og befalede
 at min Haand skulde afhugges, hvilken Dom
 ogsaa strax blev fuldført, hvorved alle Tilskuerne
 bleve bevægede til Medlidenhed. Jeg kunde og-
 saa lettelig læse i Cavallerens Ansigt, at han
 ikke mindre end de andre derved blev bevæget.
 Politie-Mesteren vilde endnu lade mig et Been
 afhugge, men jeg bad Cavalleren at bede om
 Naade for mig, hvilken han og ved sin Forbon
 erlangede.

Saa snart Politie-Mesteren nu var gaaet sin Vej, vendte Cavalleren sig om til mig, og ved at række mig Pungen med Pengene, sagde: Jeg kan let begribe, at den yderste Nød har maattet foranlediget eder til at begaae saa skammelig en Gierning, der var intet mindre end anstændig for saa unge og deilig et Menneske som I er, tag derfor nu den ulykkelige Pung til eder, og vær forsikret, at saadan eders ulykkelige Skiebne inderlig bedrøver mig.

Med Enden af disse Ord tog han Nisfed og reed bort; Men da Blodet temmelig var forløbet mig, saa vare mine Kræfter derved saa formindsket, at jeg neppe kunde gaae, og altsaa havde bleven et elendigt Menneske om ei got Folk havde forbarmet sig over mig. Der var i sær nogen, som beviste mig saa stor Godhed, at de ikke alene tog mig ind i deres Huus til sig, og der vederqvægede mig med et Glas Wiin, men endog forbandt min Arm, og indsvøbte min afhuggede Haand i et Klæde, hvilket derpaa blev heftet ved mit Belte.

Da jeg nu i saadan bedrøvet Tilstand igien hjemkom i min Kahn, og fornam, at det var umueligt der at nyde den Hielp, som jeg saa høilig trængte til, saa raadsløg jeg med mig selv, om jeg skulde begive mig hen til den unge Dame. Jeg ansaae det paa den ene Side, som en stor Forbovenhed, og maatte vente at

naar
da ik
naar
Kierl
stord
stutte
gik so
trætte
til det
soag
paa
min
ikke

faaet
Sva
strax
fede
til et
undr
stade
fund
en

bet,
hend
og
min
sid

i var gaaet
til mig, og
ene, sagde:
e Nød har
te saa skam
mindre end
et Menneske
ge Pung til
ers ulykka

n Alffed og
var forlobet
aa formind
Itfaa havde
Folk havde
sær nogen,
at de ikke
sig, og der
Siin, men
ste min af
terpaa blev

et Tilstand
m, at det
, som jeg
g med mig
il den unge
ene Side,
te vente at
naar

naar min Skiendsel blev hende aabenbaret; hun
da ikke mere vilde see mig for sine Dine, men
naar jeg paa den anden Side betragtede den
Kierlighed hun hidindtil havde baaret til mig, saa
glorde jeg mig Haab om et bedre Udfald; Bes
luttede derfor at sætte et Forsøg derpaa, og
gik saa fast igiennem Gaderne, at Folk skulde
trættes ved at følge mig. Jeg kom omsider ind
til den unge Dame, men befandt mig tillige saa
svag og udmattet, at jeg saa got som faldt om
paa en Sofa, men passede dog nøie paa at skiule
min høire Arm under Kiortelen, paa det hun
ikke skulde komme til at see den.

Den unge Dame havde aldrig saa snart
faaet Efterretning om min Ankomst, og den
Svaghed i hvilken jeg befandt mig, forend hun
strax kom løbende ind til mig, og i det hun mær
kede, at min forrige deilige Farve var omskiftet
til et blegt Ansigt, saa sagde hun fuld af For
undring til mig: Min allersødeste Siel! Hvad
skader eder? Jeg forstillede mig saa meget jeg
kunde, og svarede strax: Det er, Madame!
en meget heftig Hoved-Pine, som jeg plages af.

Hun syntes derover at være inderlig bedrø
bet, og som jeg var opstaaet, for at tage imod
hende, saa bad hun mig at sidde ned hos sig,
og spurgte mig, om jeg ikke vidste Aarsagen til
min Svaghed; J befandt eder, sagde hun,
saa gang saa frisk og munter, at eders bare
Dien

Diesyn opfyldte mit Hierte med Fornoielse, jeg
 kan derfor slutte, at der noget maa være hænder
 eder, som J følger for mig, hvilket jeg indstæn-
 dig beder eder at fortælle mig. Da jeg nu, i
 Steden for at svare, lod mine salte udstrøm-
 mende Taare vidne om mit Hiertes Bestæffens-
 hed, saa sagde hun fremdeles: Jeg kan umuelig
 begribe hvad der er Aarsag til eders Bedrøvelse;
 Da det skulde fortryde mig, om jeg imod min
 Billie skulde være Skyld derudi. Mueligt at
 eders nærværende Besøgelse er skeet for at for-
 kynde mig, at J ikke mere bærer Kierlighed til
 mig. Jeg svarede hende herpaa med mine græ-
 dende Taare: Madame! Det er visselig ikke
 saa, og jeg maa tilstaae, at min Smerte ikke
 lidet formeres formedelst saadan eders ubillige
 Mistanke.

Det var mig endnu ikke mueligt at kunde
 aabenbare hende den rette Aarsag. Imod Afrett-
 da Madveren var tillavet, bad hun mig at ville
 spise med hende, men som jeg i saa Fald maatte
 betiene mig af min venstre Haand alene, saa
 udbad jeg mig, at hun vilde have mig forskaaet,
 og undskyldte mig dermed, at jeg aldeles ingen
 Appetit havde. J faaer nok Appetit, saare
 hun, naar J ikkun aabenbarer mig det, som J
 med saa stor Haardnakkenhed søger at dølge for
 mig; Thi at J ingen Lust har til at spise, reiser
 sig uden Tvivl af de Besværligheder, der hils
 drer eder fra at begynde derpaa. Længe nok
 bes

betænkte jeg mig inden jeg kom til at svare disse Ord: Ak! Allersødeste Dame! Jeg faaer da endelig at resolve mig dertil. Hun tillavede derpaa en Drik til mig, og i det hun rakte mig Skaalen, sagde hun: Vær nu saa artig og drik det, og tvil ikke paa, at det jo skal gjøre eder munter. Nu var der intet andet for, end at jeg ligesaa got forst som sidst med den venstre Haand maatte tage Derimod.

Dagens Komme forhindrede Scheherazade denne gang at komme videre, begyndte der for igien den følgende Nat saaledes:

Den Hundrede og Ni og Tredivte Nat.

Efter at jeg havde taget imod Skaalen, sagde det unge Menneske, nedrandt mine Taare endnu sterkere end tilforn, og jeg kunde ikke forbinde, at de jo bleve ledsagede af de dybeste Sukke. Saadant gav Damen Anledning til at sige: Ak! hvad er det dog, som J saa indelig sukker og græder over? og hvorfor tager J Skaalen heller med eders venstre end høire Haand. Sødeste Dame! svarede jeg, jeg be-der i dette Fald om Forladelse; Thi det er alene det, som J følger for at følge for spise, reiser, der hins Længe nok bes

Saa viis mig da samme, sagde hun fremdeles, og lad mig see derpaa, om jeg med en liden Abning kun-

noiesse, jeg
bære hænder
jeg indstans
a jeg nu, i
lte udstrøm
& Bestaffens
kan umulig
Bedrøvelse;
g imod min
Mueligt at
t for at for
Kierlighed til
d mine græ
visselig ikke
Smerte ikke
ders ubillige

igt at Kunde
Smud Afren-
mig at ville
Sald maatte
alene, saa
forstaaet,
aldeles ingen
tit, svarede
det, som J
at følge for
spise, reiser
der hins
Længe nok bes

Kunde lindre eders Smerte. Jeg undskyldte mig at den endnu ikke var i Stand dertil, og derpaa tommede jeg Skaalen ganske ud, som hun havde givet mig, endskjønt samme var af en temmelig Størrelse. Som jeg nu baade var tret og afmægtig, saa varede det ikke længe, førend Dunsten af Vinen gjorde saadan Virkning paa mig, at jeg faldt i Sovn, og sov ganske rolige indtil Morgenens.

Imidlertid blev den unge Dame meer og mere begierlig efter at vide, hvad det var for et Tilfald jeg havde faaet paa min høire Haand, lettede derfor Kiortelen tilside, som den laae under, men blev overmaade forskrekket, da hun saa at min Haand var afhugget, og laae indsvøbt i et Klæde. Hun kunde deraf lettelig strax begribe, hvorfor jeg saa bestandig havde vægret mig i at føie hendes heftige Begiering, og altsaa tilbragte den ganske Nat med en inderlig Bedrøvelse over min ullyksalige Skiebne, og tvilede ikke paa, at saadant jo maatte være hendet mig for hendes Skyld.

Saa snart jeg om Morgenens igien opvognede, kunde jeg strax see paa hendes Ansigt, at hun var indtaget af en smertelig Bekymring, allerhelst da jeg fornam, at hun ikke vilde tale til mig, for ei at gjøre mig mere bedrøvet end jeg var. Hun lod mig strax opbære noget Mad, som efter hendes Befaling var bleven tillavet, og

ndskyldte mig
l, og derpaa
m hun havde
en temmelig
ir tret og afs
nge, forend
Birkning hos
ganske vilig

me meer og
det var for et
dixre Haand,
en laae skulte
ket, da hun
og laae inds
lertelig straf
vilde vægret
g, og altsaa
erlig Bedrø
g tvilede ikke
ndet mig for

igien opvogs
Ansigt, at
Bekjæmping,
de vilde tale
bedrøvet end
noget Mad,
den tillavet,
og

og lod mig bede, at jeg endelig maatte æde og
drikke noget, paa det jeg igien kunde erlange de
fornodne Kræfter. Jeg vilde derpaa taget Af-
sked fra hende; Men hun svarede, at hun
umuelig kunde tillade mig endnu at gaae fra
hende, esterdi hun var forsikret, at være Uarsag
i min ulyksalige Skiebne, omendskiont hun ikke
kunde saae mig til at aabenbare det. Den ubes-
krivelige Smerte, sagde hun fremdeles, som jeg
derover befinder, vil visselig ikke tillade mig me-
get længe at leve; Men forend jeg ved Døden
afgaaer, maa jeg i Vert sætte det Forsæt, som
jeg har fattet i Henseende til eder. Hun fikkede
derpaa Bud ester Rettens Betiente, at de tillige
med de behørigte Bidner, vilde indfinde sig hos
hende, for at oprexe et Gave-Brev, hvorefter
jeg skulde nyde alt hendes Gods og Midler.
Da nu samme virkelig var forrettet, betalede
hun Mændene for deres Umage, og lod dem
gaae. Dernæst oplukkede hun en stor Kiste,
hvori alle de Punge, som jeg Tid efter anden
hadde givet hende, fra det første vores Kierlighed
til hinanden blev antændt, laae ganske heel og
holden bevaret, sigende til mig: De ere der alle
sammen, og I maa være forsikret paa, at jeg
ikke har rørt en eneste deraf; Jeg overleverer
eder hermed Nøglen dertil, og ingen anden end
som I er Herre derover. Jeg takkede paa det
allerkierligste for saadan hendes Edelsindighed og
Godhed imod mig, men hun svarede: Det som
jeg allerede har beviist eder, holder jeg endnu
ikke

ikke for at være noget; Thi jeg bliver ingensinde
 fornøiet, førend jeg med min Død beviser hvor
 høit, hvor inderlig og oprigtig jeg har elsket eder.
 Jeg bad hende vel at afstaae fra saadan Forsæt,
 og det med saa stor Betsalenhed, som den mest
 brændende Kierlighed nogensinde kunde tilveies
 bringe, men det var mig ikke muelig at overtale
 hende derfra; Thi de stedsevarende Bekymrin-
 ger, som hun qvælede sig med, over at see mig
 skilt ved min ene Haand, bragte det omsider saa
 vidt, at hun faldt i en stor Sygdom, og efter
 en Tid af fem eller sex Ugers Forløb omskiftede
 Tiden med Eviigheden. Efterat jeg da, saa mes-
 get som mig tilkom, havde begrædt hendes dode-
 lige Afgang, tog jeg i Følge det oprettede Gaver-
 Brev, alt hendes Guds og Midler i Besiddelse,
 og det Seesam Korn, som I paa mine Begne
 har umaget eder at forhandle, er en Part deraf.

Scheherazade vilde have fortsat Historien,
 men Dagens Skin nødte hende til at bryde af,
 og igien den følgende Nat at begynde saaledes:

Den Hundrede og Fyrgetivende Nat.

Det unæe Menneske fra Bagdad blev ved at
 fortælle sin Historie for den Christen Klobs-
 mand paa saadan Maade: Dette, som I nu
 har hørt, sagde han, skal være nok til min Und-
 skyldning, at jeg ved eders Bord har berient
 mig

Mig
 forbe
 anve
 viste
 have
 ikke
 ma
 foru
 mine
 eph
 herf
 da
 vi d
 om
 have
 den
 de
 at f
 stor
 de
 besa
 vild
 vire
 Mef
 end
 god
 S
 e

Mig af min venstre Haand. Jeg er eder høilig
 forbunden for den Umage I paa mine Begne har
 anvendt, og kan ikke noksom forskyldt eders deri
 viste Trofskab. Som jeg nu, Gud være lovet,
 har Gods og Midler nok, saa beder jeg, at I
 vil forsinaae en liden Foræring af den Summe
 som I skylder mig. Jeg gjør eder ders
 foruden dette Forslag, at som jeg, formedelst
 mine fatale Omstændigheder, ikke længer kan
 opholde mig til Cairo, men har besluttet at reise
 herfra med Forsæt aldrig at see det mere, om I
 da har lyst til at følges med mig; Thi da kunde
 vi drive en fælleds Handling, og være lige gods
 om Gøvinsten.

Som nu det unge Menneske fra Bagdad
 ender sin Historie, saa lagde Riobmans
 Jeg aflagde min Taksigelse paa beste Maa-
 de, for hans frivillige Foræring, og gav ham
 at forstaae, at jeg hiertelig gierne antog hans
 Forslag om at reise med ham, og forsikre-
 de at hans Velgaaende altid skulle være mig li-
 kesa fier, som min egen.

Vi berammede altsaa en Dag, naar vi
 vilde reise, og da den samme kom, begav vi os
 virkelig paa Veien og reiste igiennem Syrien,
 Mesopotamien tillige med ganske Persien, og er
 endelig, efter at vi noget havde opholdt os paa
 adskillige Steder, ankommen her, allernaadigste
 i eders Residence Stad. Efter nogen
 Tid

er ingenlunde
 beviser hvor
 er elsket eder.
 dan Forsæt
 m den mest
 lunde tilvoies
 at overtale
 Bekymrin-
 er at see mig
 omsider saa
 dm, og efter
 b omskiftede
 da, saa mes
 hendes dodes
 ttede Gaver
 i Besiddelse
 mine Begne
 a Part deraf.
 fat Historien
 at bryde af
 de saaledes:
 etivende
 blev ved at
 bristen Riob-
 som I nu
 til min Und-
 har berient
 mig

Tids Forløb, gav det unge Menneſke mig at for-
 ſtaae hvorledes han havde i Ginde igien at reise
 ind i Perſien og der ſlaae ſig til Roelighed.
 gjorde derfor Reguſkab med hinanden, og med
 tusinde Lykonſninger ſkiltes fra hvoerandre.
 forblev tilbage her i Staden, hvor jeg har den
 Naade at ſtaae i eders Majestets Tieneste.
 te er da, allernaadigſte Herre, den Historie, ſom
 jeg haver at fortælle eder, og jeg har det aller
 underdanigſte Haab, at deres Majestet ſkal an-
 ſee den mere forunderlig end den Puffeltryggedes.
 Sultanen blev ganſke fortrydelig paa den Chri-
 ſten Kiøbmand, og ſagde til ham: Du er ikke
 lidet forvoven, i det du tør fortælle mig en Histo-
 rie, ſom ikke er værd at jeg ſkulde høre derpaa
 og endnu mere, at du tør ligne den ved den
 Puffeltryggedes. Hvorledes kan du vel bilde
 dig ind at kunde overtale mig til at troe, at en
 urimelig Oderes Hændelſer, ſkulde være mere
 værd at forundre ſig over, end min Hoff-Mars-
 forunderlige Historie? Jeg ſkal lade eder ſtrar
 ophænge, for at hævne hans uſkyldige Død.

Over diſſe haarde Ord blev Sultanens
 Indføer ſaa forſkrekket, at han ſtrar faldt ned
 for hans Fødder, ſigende: Allernaadigſte Her-
 re: Jeg beder eders Majestet at tilbageholde eders
 retmæſige Bredde, for at anhøre mig, og li-
 den Historie ſom jeg vil fortælle eders Majestet.
 er artigere end den Puffeltryggedes, at de
 vil bevise os alle ſire Naade. Det, ſom du be-

er tillavet; Thi jeg har endnu ikke forglemt hvad det kostede mig, da jeg sidste gang spisede deraf. Vi bad ham derfor indstændig, at han vilde for-
 tælle os, hvad der havde opvagt saa stor en Af-
 ske hos ham til at spise Hvidelog. Han fik ik-
 ke Tid at svare, efterdi Manden i Huset i det
 samme sagde til ham: Denne Ret er meget læk-
 ker tillavet, og I kan ikke undgaae, at I jo
 tillige med de andre, maa nyde noget deraf, og
 jeg formoder at I ikke nægter mig denne Tjen-
 ste. Min Herre, svarede den iædbudne Giest,
 som var en Riobmand fra Bagdad, bilder eder
 ikke ind at jeg af nogen sær Grille holder mig
 derfra, men dog skal det ikke mangle, at jeg jo
 denne gang skal adlyde eder, dog med de Vil-
 kaar, at det efter Maaltidet tillades mig at toe
 og rense mine Hænder fyrretive gange med Al-
 kali, (*) fyrretive gange med Afke af samme
 Slags Plante, og endelig ligesaa mange gange med
 Søbe. I maa ikke udtyde det til det verste,
 naar I seer mig at giøre dette, og viid i saadan
 Henseende, at sligt skeer for ei at handle imod
 den Sed, som jeg haver gjort, at jeg aldrig paa
 anden Maade skalde spise Hvidelog.

Bed disse Ord taug Scheherazade stille,
 og Schariat stod op med Længsel efter at vide,
 hvorfor denne Riobmand havde gjort en Sed,
 Hundrede og tyve gange at toe sig naar han spise
 sedde

(*) Alkali er paa Danske Potaske.

sede Hvideløg. Sultaninden fornøiede ham herudi og fortalte det den følgende Nat saaledes:

Den Hundrede og En og Tyrgeti- vende Nat.

Indkøberen blev ved at tale til Sultanen af Casgar, og sagde: Som nu Manden i Huset ikke vilde frietage Kjøbmanden fra at æde af Hvideløgen, saa lod han ved sine Folk indbære et stort Bækken med Vand, tillige med Alkali, Dissen af Planterne og Sæbe, der alt skulde staae færdig til Kjøbmandens Tjeneste, at han dermed kunde toe sig saa ofte han behagede: Bad han derpaa at han ikkun nu vilde begynde at spise.

Kjøbmanden blev ganske fortørnet over, man saa haardt vilde nøde ham til at spise, og man kunde ikke nok forundre sig over den Gysen og Bævelse, der paa kom ham, da han skulde tage det i Munden, og den Effekthed med hvilken han and det. Ved denne Leilighed merkede vi, at han ikkun havde fire Fingre og at Tommel-
fingeren var borte, hvilket kom os saa meget desmere sølsomt for, efterdi ingen af os endnu havde merket det, endskiont han dog allerede havde spist af de andre Netter. Manden i Huset begyndte altsaa igien at føre Ordet, sigende til ham: Jeg seer, flere Ben, at Fingen Tom-
melfinger har, og jeg slutter mig til, at i ved en

galemt hvad
sifede deraf.
in vilde fors
stor en Af
Han fik ikk
Huset i det
er meget lels
e, at I jo
t deraf, og
enne Tienes
ndre Giest,
bilder eder
holder mig
e, at jeg jo
ned de Bils
B mig at tog
ge med Al
af samme
te gange med
l det værste,
tid i saadan
handle imod
aldrig paa

zade stille,
frer at vide,
ort en Gedy
aar han spise
sede

ulykkelig Hændelse maa have mist den, ønskede der'or gierne, at J ville fortælle hvorledes ders med er tilgaaet, da jeg forsikrer, at J med saadant ikke alene viser mig en stor Tieneste mens end ogsaa gjør eder det ganske Compagnie forbunden. Min Herre! Svarede han, jeg fattes ligesaa vel Tømmelfingeren paa den venstre Haand, som paa den høire, og viste os i det samme sin venstre Haand, at vi selv kunde see, at det var Sandhed. Det er endnu ikke dermed gjort, sagde han fremdeles, Tømmeltæerne fattes mig iligemaade paa begge mine Fødder, og jeg formoder, at J i dette Fald troer mig endstøvst J ikke sees det. Den Hændelse, ved hvilken jeg har mistet samme, er saa forunderlig, at jeg kan ikke troe at der er Mage til den, og jeg skal ikke negte eder at fortælle den, dersom J har Taalmodighed at høre derpaa, men vil dog først udbede mig Tid til at toe mine Hænder. Herpaa stod han op fra Bordet, og efter at han Hundrede og Fve gange havde toet sine Hænder, forføiede han sig igien paa sit forrige Sæde, og fortalte os sin Historie paa følgende Maade.

Mine Herrer! Jeg maa i Forveien berette eder, at jeg er fød og baaren til Bagdad, under Calife Haroun Alraschild, hans Regiering, hvor min Fader levede og var anseet for en af de rigeste Kiobmænd der i Staden, men efterdi han af Naturen var særdeles tilbøielig til Bøllyst, og førte saa uordentlig et Levnet, at han liden eller

intet passede paa sine fornødne Forretninger, saa
 skeede det, at jeg, i Steden for at arve store
 Midler efter ham, blev nød til at indrette min
 Huusholdning paa det allerknappeste, paa det
 jeg derved kunde faae afbetalt den store Gield,
 som han efterlod sig. Jeg var saa lykkelig, at
 jeg omsider opnaaede mit Diemed, og det lidet
 jeg havde, blev ved min store Binsfibelighed
 merkkelig formeret.

Som jeg nu en Morgenstund luffede min
 Boed eller Lade op, saa jeg en fornemme Da-
 me komme ridende paa et Muel-Fsel, ledsaget
 af en Gilding og tvende Slavinder, og da hun
 kom ganske nær ved min Dør, holdt hun stille
 og lod bemeldte Gilding hielpe sig at stige ned,
 som og, i det han slap hende, sagde: Madame!
 Jeg vidste nok at vi endnu kom for tilig: J seer
 at der er aldeles ingen Riobmænd i deres Bezestn
 ankommen, saa at dersom J havde vilde troe mig,
 saa havde J sparet den Umage J nu maa have,
 med at bie efter dem. Hun begyndte derpaa at
 see sig om til alle Sider, og i det hun fornam,
 at der ingen andre Lader end min var aabnet,
 saa gik hun hen til mig, hilsede og bad, at det
 maatte tillades hende lidet at hvile sig hos mig,
 indtil de andre Riobmænd ankom, hvilken hens-
 des Compliment jeg ogsaa besvarede saa ærbødig
 som jeg burde.

ønskede
 ledes der
 med saa
 treste mens
 agnie for
 jeg fattes
 n venstre
 te os i det
 Kunde see,
 te dermed
 erne fattes
 te, og jeg
 enditiont
 hvilken jeg
 at jeg kan
 eg skal ikke
 ar Taalmo-
 derst udbede
 derpaa stod
 Hundrede
 forfoiede
 og fortales

eien berette
 dad, under
 Regiering,
 for en af de
 efterdi han
 Belyst, og
 in lidet eller
 intet

Scheherazade vilde ikke gierne have afbrudt sin Historie paa dette Sted, men som hun allerede saa Dagen skinne, saa saa hun sig forbrunden til at tie. Sultanen, som allerede var indtrædet af Historiens Begyndelse, længtes inderlig efter den følgende Nat at høre videre deraf.

Den Hundrede og To og Fyrgetiende Nat.

Sultaninden, som allerede i rette Tid af hendes Søster Dinarzade var opvakt, begyndte igjen at tale til Sultaninden, sigende: Allernaadigste Herre! Kjøbmanden blev ved at fortælle de nærværende Giesters sin Historie saaledes: Denne fornemme Dame satte sig ned hos mig i min Eade, og i det hun saa, at der i det ganske Bezestän ikke var noget Menneske til Stede uden alene jeg og hendes Gilding, saa blottede hun sit Ansigt for at tage sig frisk Luft. Jeg tog deraf Leilighed, noie at betragte samme, og jeg maa bekiende, at min Kierlighed derved i høieste Maade blev opvakt, saa det var mig en ganske umuelig Sag igjen at vende mine Dine fra hende. Jeg merkede derhos, at saadan noie Betragtning ikke var hende ubehagelig, efterdi hun selv gav mig al den Leilighed, jeg kunde forlange, til at betragte hendes Deilighed. Endelig maatte hun af Frygt for at blive seet af andre, igjen tildekke sit Ansigt.

have afbrudt
hun allerede
saa forbrunden
var indtaget
inderlig efter
raf.

I Syrgets

Eid af hende
opvakt, be-
en, sigende:
blev ved at
historie saales
sig ned hos
at der i det
neske til Gles
saa blottede
ift. Jeg tog
tune, og jeg
ved i hoieste
ig en ganske
ne fra hende.
die Betragt-
redi hun selv
forlange, til
velig maatte
re, igien til.

Saa snart hun igjen havde sat sig i sin forrige
Stand, sagde hun til mig, at hun var kommen
for at tilhandele sig mange Slags rare og kost-
bare Stoffer, dem hun nævnte ved Navn, og
spurgte, om de samme var at faae hos mig.
Madame! Svarede jeg, jeg er endnu en ung
Kjobermand, der nyelig har sat sig ned, altsaa ikke
Midler til i Begyndelsen at drive saa stor en
Handling. Imidlertid gjør det mig inderlig
Dun, at jeg ikke kan tilveiebringe de Slags
Bahre, som I nu er kommen for at kiøbe.
Men dog for at spare eder den Umage at gaae
af en Lade i en anden, saa vil jeg, om det eder
saa behager, hiertelig gjerne hos de andre Kiøb-
mænd, saa snart de ankomme, afhendte eder
de forlangede Sorter, og i tør ikke tvile paa at
skal finde eder fornøiet; Og altsaa kan I, uden
at have nødigt at gaae videre, her hos mig for-
rette eders Indkjøb. Hun villigede strax der-
di, og vi indlod os imidlertid i en Samtale med
hinanden, hvilken varede brav længe, efterdi jeg
bødte hende ind, at de Kiøbmænd, hos hvilke
de forlangte Stoffer var at faae, endnu ikke vare
ankomne. Omendskiont jeg nu ikke var mindre
indtagen af hendes forstandige Bæsen end af hendes
de med skabte Deilighed, og i saa Maade gjerne
havde seet at kunde forhalet hende Tiden noget
længer, saa maatte jeg dog omsider berøve mig
selv saa angennem et Selskab. Lob altsaa ind til
de andre Kiøbmænd for at udsege de forlangte
Stof

Saa

Stoffer og kom i en Hast dermed tilbage. Da hun nu havde udvalgt sig de Stykker som hun havde Lust til, blev vi for de samme accorderede om fem tusinde Qvintin Guld Mynt. Jeg indkøbte det derefter paa beste Maade, og overleverede det til Gildingen, hvor paa Damen tog Afsked og gik fra mig, men jeg lod ikke af at see efter hende, førend hun igien var opsteget paa sit Huul, &c.

Hun var neppe kommet mig af Syne før jeg merkede de allerhæftigste Kierligheds Bødder gælder hos mig. Hun havde bragt mit Sind i saadan en Forvirring, at jeg ikke en gang merkede, hvorledes hun var bortgaaet uden at betale Tøiet, eller sige mig hvem hun var, eller hvor hun boede. Da jeg nu betragtede omsider at jeg derved havde sat mig selv i saa anseelig et Gield hos Riismændene, saa blev jeg bange at de ei vilde have Taalmodighed med Betalingen; Løb derfor strax hen til dem, og med mueligste Flid undskyldte mig, at deres Penge ei strax blev betalt, sigende derhos, at jeg kiendte Damen, og frygtede ikke for skadesløs Betaling. Imidlertid gik jeg dog ligesaa forliebt, som bestyret over min ikomne store Gield tilbage.

Med disse Ord saae Scheherazade at Dagen anbrød, holdt derfor op med Historien indtil følgende Nat, da hun igien begyndte saaledes:

Den

Den

Jeg
de
Dage
dte
mig
kelig,
til, er
genen
me ri
me
forrig

de:
funde
bring
hos
lade
om,
efter
fulgt
Eun
tilba
bem
Be
rend
lige
en

Den Hundrede og Tre og Fyrgeti- vende Nat.

Jeg havde, sagde Riobmanden fremdeles, udbes
det mig hos mine Creditores, at de i otte
Dage skulde vie efter deres Betaling, og da de
otte Dage vare forløbne, kom de og ængstede
mig haardt for Pengene. Jeg var dog saa lyk-
kelig, at jeg ved min indstændige Bon fik dem
til, endnu at give mig otte Dages Frist. Mors-
genen derefter saae jeg en fornemme Dame kom-
me ridende paa et Muel-Wesel, just med selvsams-
me Svite og ved samme Klokket, som den
forrige.

de: Hun tog sin Bei lige hen imod mig, og sagde:
Jeg har ventelig opholdt eder noget længe,
kunde derfor ikke undlade, at jeg jo i Dag skulde
bringe eder Betaling for det Løi jeg forlængst
hos eder har udtager. I kan af en Bexelerer
lade den eftersee, paa det I kan være forsikret
om, at Pengene holder sin Værdie og er rigtig
efter Regningen. Guildingen, som bar Pengene
fulgtes altsaa med mig til Bexelereren, og den fulde
Cumina befandtes rigtig. Jeg vendte derpaa
tilbage, og havde igien den Lykke at tale med
bemeldte Dame indtil alle Læderne i det ganske
Bevestin vare oplukte. Omendskiont vi nu i væ-
rende Tid ikke talde om andet end ganske alminde-
lige Ting, saa vidste hun dog paa saa behagelig
en Maade at belegge sine Ord, at de havde det
ster

age. Da
fer som hun
accorderede
Jeg ind-
og overles
Damen tog
ikke af at
opsteget paa

f Syne for
eds Bøvær
mit Sind i
gang mere
en at betale
eller hvor
omsider at
anseelig en
eg bange at
Betalingen;
ed mueligste
ei strax blev
te Damen,
g. Imid-
m bestyret

ade at Da
storiem ind-
te saaledes:
Den

største Anseende af betydelige og vigtige Ting, at
 hvorved hun aabenbare gav mig at forståe, at
 de Tanker vare ubedragelige, som jeg ved hendes
 første Omgang havde fatter om hendes høie For-
 stand og Sinds Gaver. Da Kiøbmandene
 nu vare ankomne, og deres Lader aabned, saa
 bar jeg Pengene til dem, som jeg havde faaet
 Stoffet hos, og vægrede mig ikke for siden at
 udtage paa Credit hos dem, hvad bemeldte Da-
 me forlangede. Som hun vilde have Zahre
 igien for tusinde Stykker Guld-Mynt, saa staa-
 fede jeg det ogsaa, og lod hende tage det med sig
 uden Betaling, eller Bereining hvem hun var
 og hvor at finde.

Det som der dog i alt dette gjorde mig be-
 styrtsed, var at hun i vidrig Fald var alderes
 ingen Hazard underkast, da jeg derimod alene
 stod til Ansvar for Betalingen, efterdi jeg ingen
 Caution eller Forsikring var forsynet med, hvore-
 ved jeg kunde blive Skadesløs, i Fald jeg ikke
 skulde see hende mere. Hun har vel allerede
 tænkt jeg ved mig selv, rigtig præsteret en ansees-
 lig Summa Penge, men derimod sætter hun mig
 nu igien i Debet for en langt større Skulde
 hun nu være en Bedrageresse? Og mon det er
 mueligt, at hun har gjort det for at befordre min
 Ruin? Af sag var jeg ulyksalig, efterdi Kiøbman-
 dene, som ikke kiendte hende, vil da alene holde
 sig til mig. Den Kierlighed som jeg havde til
 hende, var langt fra ikke sterk nok, til at betage
 mig

mig saadanne tvilraadige Tanker, og min Frygt
 til og hver Dag mere og mere en heel Maaned
 igiennem, inden jeg igien fik nogen Efterretning
 fra bemeldte Dame. Imidlertid blev Riob-
 mændene utaalmelige, og før at faae dem tilfreds
 villet, var jeg alt færdig at ville solgt alt hvad
 jeg havde, der ogsaa virkelig var skeed, hvis jeg
 ikke en Morgenstund derefter havde faaet Damen
 igien at see i samme Equipage, som forhen.

Hun kom ind til mig, og sagde: Tag eders
 Bægt og forsøg hvad dette Guld veier, som jeg
 her bringer Eder. Disse Ord havde saa forun-
 derlig en Kraft hos mig, at de ikke alene fuld-
 kommen entledigede mig fra al Frygt, men end
 og fordoblede min Kierlighed. Men førend hun
 endnu udbetalede det medbragte Guld, gjorde hun
 adskillige Spørgsmaal til mig, og iblant andre
 dette: Om jeg var gift? Jeg svarede hende dertil
 Nei, at jeg hverken var, eller havde været gift.
 Derpaa overleverede hun Guldet til Gildingen,
 og sagde til ham: Vær 3 Mellem-Mand i denne
 Sag, og stræb at den bliver bragt i Rigtighed.
 Han begyndte at lee deraf, og tog mig assides
 hen for at veie Guldet. Imidlertid jeg forrettede
 samme, hviskede han mig disse Ord i Øret: Saa
 vidt som jeg kan see paa eder, kan jeg nok begris-
 pe, at 3 maa være indtaget af Kierlighed til
 min Hersterinde, men jeg kan visselig ikke nok
 forundre mig over, at 3 ikke endnu har havt
 Dristighed til at aabenbare hende saadan eders
 Kiers-

lige Ting
 staae, at
 ved hendes
 høie Fors-
 bændene
 med, saa
 vde faaet
 er siden at
 eldte Das-
 de Zahre
 , saa skat-
 et med sig
 hun var

 De mig her
 var alder
 mod alene
 jeg, ingen
 ed, hvor-
 id jeg ikke
 allerede
 en ansee
 re hun mig
 Skulde
 ton der er
 ordre min
 Riobmæn-
 lens holde
 havde til
 at betage
 mig

Kierlighed, da J dog sikkerlig kan være forvissed om, at hun elsker eder endnu langt mere end J kan nogensinde elske hende. Tænk ikke at hun haver eders Bahre fornøden, nei, at hun kommer her, skeer alene ved en Drift af den overmaade store Kierlighed, som eders behagelige Bæsen og medskabte Deilighed har opvaft hos hende; og dette er Uarsagen, hvorfor hun spørger eder, om J var gift. J tør kun frit tale; Thi det staaer til eder, om J finder Fornøielse i at indgaae en Ægte Forening med hende. Jeg kan ikke nægte, svarede jeg, at jeg jo fra den første Time af, da jeg havde den Lykke at see hende, har baaren en inderlig Kierlighed for hende, men jeg fandt ingen Mod til at tragte efter saadan Lykke. Jeg har ganske og aldeles overgivet mig i hendes Bold, og jeg skal ikke glemme at erkiende den Tieneste, som J herudi har villet vise mig.

Jeg blev omsider færdig med at veie Guldet, som jeg ialen forvarede i Pungen, og Gildet gik derpaa hen til sin Herskerinde, og sigende: Han er ganske vel tilfreds med det, som imellem os er aftalt. Damen reiste sig derfor op af sit Sæde, sigende: At hun vilde sende Guldvaagen til mig, og at jeg ikke havde nodig at bekymre mig om andet, end hvad han paa hendes Bæsen ne skulde sige til mig, hvorpaa hun tog Affsked og forlod mig.

hver
skal ik
Længst
omsider

heras
Ord
sende

Det

Det

at er

Det

Jeg

ledes

bar

forst

Gierl

eder

haver

tesa

hun

vær

Jeg

og

Jeg gjorde strax Anstalt til at afbetale enhver af Riobmændene hvad dem tilkom, men jeg skal ikke lettelig kunde forestille eder med hvad Længsel jeg ventede Gildingens, indtil han endelig omsider ankom.

Men Allernaadigste Herre! sagde Scherazade, jeg seer at det er Dag. Ved disse Ord taug hun stille, og igien begyndte den følgende Nat saaledes:

Den Hundrede og Fire og Tyrgeti- vende Nat.

Ved Gildingens Ankomst, sagde Riobmanden fra Bagdad, søgte jeg paa en slags Maade at erholde hans Beskab, og spurgte hvorledes det stod sig med hans Hersterindes Sundhed. Jeg, svarede han, den lyksaligste Elskere, som Jorden kan bære; Thi min Hersterinde er saaledes indtaget af Kierlighed til eder, at hun af Kierlighed er bleven syg, og jeg maa være forsikret paa, at hun ikke kan have større Besierlighed, end hun virkelig har, efter at see eder, saa at dersom jeg paa eders Side igien haver Hierte til at elske hende, saa har hun foresat sig at besøge eder; Thi der er intet, som hun heller onsker sig, end at hun med eder kunde være saa lykkelig at tilbringe sin øvrige Levetid. Jeg sagde, at jeg af hendes fortreffelige Skikkelse og yndige Bæsen, intet andet kunde slutte, end at

de forvished
tere end
Eke at hun
hun kom
den over
behagelige
opvakt hos
hun spurgte
frit tale
Fornoielle i
nde. Jeg
io fra den
Eke at see
ed for hend
tragte efter
deles over
Eke glemme
udi har vil

e veie Gul
og Gilt
de sigende
om imellem
re op af sit
Gildingens
at bekynne
endes Bes
og Afst

at hun jo maatte være en meget fornemme Dame. J har, svarede Gildingem, ikke heller bedraget eder selv med disse Tanker; Thi hun er ligesom en Die-Scen hos Zobeide Califes Gemahl, og da Zobeide saa got som fra hendes Barndom af har opfostreret hende, saa elsker hun hende saa meget desto mere, og betroer hende til at indkøbe alle de kostbare Værelse som hun har fornøden. Som hun nu har besluttet at gifte sig, saa kunde hun ikke forbigaae, at hun jo maatte aabenbare saadant for Califes Gemahl, og med samme lade hende forstaa, at det var eders, som hendes Kierlighed var falden paa, samt og i saadan Henseende udbede sig hendes Tilladelse dertil. Det er ogsaa virkelig skedd, og Zobeide har bevilget samme med de Villkor, at hun selv først vilde see eder, for at de om hun ogsaa havde gjort et fornuftigt Val, og i saa Fald vilde hun have dejs Naade for hendes at bekoste hendes Brøllup. J seer nu af saar danne Omstændigheder, at eders egen Lykke deraf oprinder; Thi efterdi Hendes Majestets Favorit har fattet Kierlighed for eder, saa vil det ikke heller feile, at J jo og skal finde den samme Naade, som eders Elskerinde: Allerhelst da Califes Gemahl alene søger hendes Beste, og ei at tvinge hendes Kierlighed. J har altsaa intet andet at giøre, end at gaa op til Hove, og til den Ende er jeg kommen til eder, saa at alle Ting nu beroer paa eders Mening. Jeg saar intet der kunde overtale mig til at negte saa for

deels
var
hvor
han
hvor
at
at
med
ford
alle
til a
kom
opfo
eders

at og
blev
Aft
eder
ma
Sto
afbe
begi
Kor
den
i be
alle

paa
E.

deelagtigt et Forslag, sagde derfor, at jeg aldeles var overvunden, og stod færdig at følge med, hvor han ledsagede mig! Det er vel, svarede han, men jeg formoder tillige, at I veed, hvorledes Mand's- Personerne ei maae tilstedes, at gaae ind i Hof-Damernes Gemakker, og at man derfor ikke kan bringe eder derhen uden med besynderlig Foranstaltning, hvilken just udfordrer noget hemmeligt, som min Hersterinde allerede paa beste Raade har udseet. See nu til at I paa eders Side gior alt hvad eder tilkommer; Men for alt det jeg kan bede, saa opfor eder beskedentlig; Thi det vil ellers koste eders Liv.

Jeg forsikrede med dyre Løfter, at jeg med al optænkelig Færdighed skulde forrette hvad mig blev anbefalet. Saa maa I da, sagde han, i Aften, naar det begynder at blive mørk, forsoie eder i den Mosqvee, som Sobeyde Califes Gemahl har ladet opbygge ved Bredden af Tigere-Floden, og der forblive indtil man kommer at afhente eder. Jeg villigede udi alt hvad han begierede, og ventede med Længsel paa Aftenens Komme, hvilken jeg omsider opnaaede, og havde den Lykke halvanden Time at bivaane Bonnen i bemeldte Mosqvee, hvor jeg forblev indtil allersidst.

Jeg saa strax derpaa et Skib ankomme; paa hvilket Roer-Knegtene alle vare Gildinger, E. en N. I. B. Rr som

me Dame.
er bedrøget
n er sigesom
s Gemahl/
s Barndom
hende saa
til at ind
un har fors
er at vilde
ae, at hun
es Gemahl/
at det var
alden paa/
sig hendes
kelig sked,
de Bilkor,
at demme,
at Nat, og
for hende,
nu af saar
egen Lykke
s Majestets
er, saa vil
i finde den
: Allerhelst
des Bester,
har altsaa
i Hove, og
saa at alle
Jeg saae
te saa fors
peels

som stigede i Land og indbar mange store Kister i Mosqueen, hvorefter de igien gif bort, uden en som blev tilbage, hvilken jeg holdt for at være den, som Damen til sin Ledfagelse betiente sig af. Og i det jeg saae Damen selv indkomme, gif jeg imod hende, og gav hende med de allervenskligste Gebærder at forstaa, at jeg stod færdig til at efterleve hendes Befaling. Vi har, svarede hun, ingen Tid til overs, og i det samme lukkede hun en stor Kiste op, og befalede at jeg skulde legge mig der udi, sagde derhos, at det var en Sag, der uomgængelig var fornøden, saa vel til min som til hendes Sikkerhed, og at jeg derfor ikke skulde frygte, men ifkuns lade hende raade for alle Ting. Som jeg nu havde begyndt at vise en blind Lydighed, saa fik jeg og at holde Yegen ud, kreb derfor uvægerlig i Kisten, og lod hende lukke til for mig. Gildingen, som hun havde betroet i disse Ting at gaar sig til Haande, raabte derpaa i en Hast de andre Gilderinger ind, hvilke igien udbar Kisterne i Eskibet, og da de samlig tilligemed Damen var kommen i Eskibet, begyndte de at roe, og forte mig saaledes lige til Zobeides Gemak.

Imidlertid laae jeg og gjorde mig mange aldortlige Tanker, og noie overveiede den Fare jeg havde underkast mig, hvilken jeg nu begyndte at fortryde, og gjorde i saadan Henseende mange store Bøstter og Bønner.

Eli

hvor
i det
gerne
forve
San
staae
blev i

razat
Scha
den se
rie,

Der

Da

fortæl
paa
sagde
man
gynde
sildig
til at
og at
fere,
der v
at ho

Skibet kom endelig for Califes Slots-Port hvor alle Kisterne bleve udfibede, og indbaaren i det Kammer, hvor Officeren over Gildingerne logerede, hvilken Officeer havde Nøglen i Forvaring til min forelskte Dames Gemak. Han var allerede gaaet til Sengs, men maatte staae op, og efter sit Embede noie besee hvad der blev indbragt.

Men Allernaadigste Herre! sagde Sheherazade, jeg seer allerede Dagen skinne frem. Schariar stod op at holde Raad, og besluttede den følgende Nat at anhøre mere af denne Historie, som han allerede fandt særdeles Behag udi.

Den Hundrede og Fem og Fyrgetivende Nat.

Da Sultaninden efter Sædvane noget for Daag var opvakt, begyndte hun igien at fortælle Historien om Kiobmanden fra Bagdad paa saadan Maade: Gildingernes Officeer, sagde han, som var bleven fortrydelig over at man havde opvakt ham af hans Sovn, begyndte at knurre imod Damen, fordi hun saasildig var kommen tilbage, sigende, at hun kom til at betale det dyrere, end hun bildte sig ind, og at ikke en eneste af hendes Kister maatte passere, førend de bleve aabnede, og efterseet hvad der var udi. Han befalede dernæst Gildingem, at han strax skulde tage Kisterne, en efter den

re Kister
 ert, uden
 e at være
 te sig af.
 nne, gik
 allervens
 færdig til
 , svarede
 mme lufte
 de at jeg
 s, at det
 ornoden,
 rthed, og
 luns lade
 nu havde
 fik jeg og
 rlig i Kis
 bildingen,
 aae sig til
 andre Gils
 ne i Elis
 amen var
 , og forte
 lig mange
 n Fare jeg
 gyndte at
 de mange
 Elis

anden frem, og i hans Nærværelse aabne dem. Begyndelsen skulde da skee med den, som jeg laae forvaret i, der ogsaa virkelig blev baaren frem. Imidlertid saadant tildrog sig, overfaldt mig en ubeskrivelig Frygt, i det jeg forestillede mig, at det sidste Dieblik af mit Liv var nu for Haanden. Men Damen, som selv havde Nøglen til Kisten hos sig, vilde aldeles ikke tillade at Kisten blev aabnet, langt mindre levere Nøglen fra sig; J veed, sagde hun til Officeren, at jeg ikke indbringer noget, der jo er til vores naadige Frues Tobeides Tjeneste, og denne Kiste er i Særdeleshed fyldt med mange kostbare Wahre, som af nye ankomne Kiobmænd er mig leveret, og over alt er der tillige en stor Deel Glasfer der udi, som fra Mecha er overskicket med Vand af den Brønd Benzem (*); Skulde det nu hende sig, at nogle deraf gik i Stykker, saa blev Wahrene fordervet, og ingen anden end J kom til at staa til Ansvar for saadan Skade. Alt jeg ikke skal tale om, at Califes Gemahl desuden i saa Fald torde hevne saadan eders Hovmod. Hun forsvarede sig saa frit og bestandigt, at Officeren tabte Modet, og altsaa hverken torde aabne den Kiste hvori jeg var, eller nogen af de andre, men sagde i sin Brede, at de ikke

(*) Benzem er en Brønd i Mecha, der efter Mahomedanernes Mening skal være den Kilde, som Gud for Hagars Skyld skal have ladet opvælde, da han af Abraham blev fordreven. Vandet bliver derfor brugt med Andagt, og stikkes som en Gave til Forster og Forstinder.

kun skulde gaae fort med dem. Man oplukte Damernes Gemak og alle Kister bleve indbaaren: Men det var dog neppe skeed, førend jeg hørte dem tale om, at Calife selv kom gaaende, hvilke Ord endnu var et større Torden-Slag i mine Øren; og min Frygt blev ved samme saa stor, at jeg ikke tænkte andet, end jeg strax skulle have opgivet min Land.

Saa snart Calife var indkommen, spurgte han Damen, hvad der var i Kisterne, hvorpaa hun svarede: Herskere over de Troende! det er nye hjemkomne Stoffer, som eders Majestets Gemahl har forlangt at ville see. Luk op! Luk op! sagde Calife, jeg vil ogsaa see dem. Damen begyndte derpaa at undskyldte sig, og foresag at det var Fruentimmer Sager, og at det altsaa alene kunde stikke sig for Damen at see det. Glemte ikke heller at foreholde Calife, hvorledes den Lust, hans Gemahl havde til Eoiet, vilde temmelig betages hende, dersom andre fik det at see førend hun. Men Calife svarede: Luk op! Thi jeg vil nu saa have det. Damen foreholdt ham atter: At hun derved maarte paadrage sig hans Gemahls Brede, naar hun viiste saadan Utroskab imod hende. O! nei svarede Calife, jeg giver eder mit Løfte, at I derfor ei skal vederfares det allerringeste. Luk kuns op, og lad mig ikke blive opholdt for længe.

libne dem.
 som jeg
 ev baaren
 overfaldt
 forestillede
 ar nu for
 lv havde
 es ikke til-
 dre levere
 Officeren/
 r til vores
 og denne
 ge kostbare
 end er mig
 stor Deel
 overstikker
 ); Skulde
 Stykker/
 anden end
 an Skade.
 emahl des
 eders Hov-
 bestandig/
 aa hverken
 eller nogen
 , at de ikk
 kun
 efter Maho-
 Kilde, som
 andet uvæld-
 en. Blandet
 g stikkes som

Nu var det da Tid at hun maatte vise Lydighed, jeg forsikrer, at min Angest for den Tid var saa stor, at jeg endnu i denne Time maatte skielve, naar jeg tænker derpaa. Calife satte sig til Sæde og Damen maatte lade en Kiste efter en anden frembære, og aabne den for ham, samt viiste ham hver Stykke Tøi for sig, og beskrev dets Skionhed saa vittøstigt at hun derved kunde forlænge Tiden, og betage ham Taalmodighed til at holde det ud tilsidst; Men det vilde paa den Maade ikke lykkes for hende. Da der nu ikke vare flere Kister til overs end den i hvilken jeg var, saa syntes hun ikke meget om at samme skulde indbringes eller aabnes, efterdi hun derved selv var ligesaa stor Fare underkastet som jeg, men som Calife merkede at hun vægrede sig ved at aabne samme, saa befalede han, at der skulde gøres en Ende derpaa, at han ogsaa kunde faae at see hvad der var udi. Jeg kan ikke sige, enten jeg i det Dieblisk var levende eller død, men overalt holdt jeg det utrolig, at undgaae saa stor en Fare.

Dagens Lyd hindrede Scheherazade, dens Gang at tale mere, begyndte derfor den følgende Nat igien saaledes:

Den Hundrede og Sex og Fyrgeti- vende Nat.

Som nu Damen fornam, at Calife vilde absolute have den Kiste aabnet, hvori jeg var, saa sagde hun med bevægelige Ord til ham: Eders Majestet vilde dog have den Naade for mig, og frietage mig fra at vise eder hvad der er i denne Kiste; Thi det er Ting, som jeg umuelig tør fremvise uden i Nærværelse af eders egen Høiellfelige Gemahl. Vel! Svarede Calife, jeg er tilfreds, lad dem derfor ifkun igien tage Kisten bort. Man tøvede ikke længe, førend man betiente sig af Friheden, og blev da saaledes Kisten i en Hast indbaaren i Damens eget Gemak, hvorved mit Sind begyndte at blive noget lettere.

Saa snart Gildingerne der havde baaren Kisten ind igien, og vare bortgangne, aabnede hun i en Hast mit Fængsel, og lod mig slippe ud, sigende at jeg skulde gaae op ad den Trappe, som hun vilde vise mig, og ledsagede mig saaledes ind i et Kammer, hvor jeg ganske stille skulde forblive indtil hun igien kom til mig. Hun havde neppe lukket Døren til for mig, førend Calife kommer ind og sætter sig paa den Kiste jeg nyelig var sluppen ud af, og det var let at slutte at saadan hans Besøgelse var en Drift af en Nysgierrighed, der nu ikke mere gif mig an. Han begyndte at spørge hende om, hvad Nytt hun enten

hav.

te vise Ly
e den Tid
ime maa
e satte sig
Kiste efter
for ham,
g, og bes
an derved
Saalmo
Det vilde
Da der
den i hvils
get om at
s, efterdi
underkast,
en vægrede
e han, at
han ogsaa
eg kan ikke
eller ved,
og gaae saa

Saa, dens
for den søls

Den

Deels svevede endnu omkring i Sandserne, nu og da hindrede mig Sovnen, saa var dog Sindet bragt i en angenem Koelighed, i det jeg havde Haab om at forenes med en Dame, der besad saa stor Forstand, og fortreffelig Skionhed.

Førend hun nu den følgende Dag ledte mig frem for Zobeide, underrettede hun mig om, hvorledes jeg i hendes Nærværelse havde at forholde mig, ja sagde mig ungesehr de Spørgsmaal, som hun ventede at blive gjort til mig, og tillige de Svar som jeg igien derpaa skulde svare. Endelig kom det dertil, at hun førte mig ind paa en stor Sal, hvor alleting var oversmaade net og prægtig. Jeg havde neppe sat min Fod inden Døren, førend der indkom tve gammelagtige Damer, som alle kom ud fra Zobeides Gemak, iflædte meget prægtig med en Couleur Klæder, og med ærbare Maneerer stillede sig lige for en Throne i tvende Rader. Siden efter dem kom endnu tve unge Damer der ligeledes var iflædte som de første, dog med den Forskiel, at deres Habit var noget nettere: Zobeide selv kom gaaende midt iblandt dem, med et særdeles Majestetisk Ansæende; og var med alle slags Juveler saaledes beprydet, at hun for medelst de sammes Tyngde neppe kunde gaae. Hun satte sig ned paa Thronen, og min for den Tid elskværdige Dame, som stedse ledsagede Zobeide, blev staaende ved hendes høire Side, da

ledes blev
 Ditt Calife
 et Gemak.
 in onffelig
 ammeret,
 Boed paa
 kan være
 ikke var
 ge var en
 rtid troer
 de saa let
 rede sig af
 udfordres
 hed til at
 en vær nu
 at der er
 frygte sig
 Samtale
 at det nu
 mig derfor
 at hun ei
 præsentere
 ue, saade
 r frie fra
 hende at
 re Varsen
 en Beders
 mig, for
 Soven, og
 det til
 Deels

derimod en anden Dame tillige med en stor
Mængde Slavinder stod længer borte.

Saa snart Califes Gemahl havde sat sig
ned, gav de først indkomne Slavinder mig et
Tegn, at jeg skulde nærme mig til hende, jeg
gik derfor lige igiennem begge Raderne, og bøjede
de Hovede ned imod det Tapete, som laae under
der Zobeides Fødder. Hun befalede mig strax
at opstaae, og af særdeles Naade spurgte mig
om mit Navn, og bad mig tillige at underrette
hende om min Familie og Tilstand, hvilket jeg
ogsaa paa den beste Naade forrettede. At hun
med mit Svar særdeles var fornøiet, kunde
jeg ikke alene see af hendes milde Miner, men
endog af det hun derpaa var saa naadig at svare
mig. Jeg er glad, sagde hun, at min Datter
(saa kaldte hun sin Favorit) thi jeg erklærer hende
de for at være min Datter, efterdi jeg har baaret
den Omsorg for hendes Opdragelse, at hun, si-
ger jeg, har troffet et Bål, der er mig til Fornø-
ielse, og billiget det derfor ganske og aldeles,
ligesom jeg og stæder mit Minde til at jeg ægter
hinanden, men jeg har paa en Tid af ti Dage
endnu min Datter nødvendig: Imidlertid vil jeg tale
med Calife derom og indhendre hans Tilladelse,
da jeg i værende Tid kan forblive her, og man
skal ikke efterlade at drage den fornødne Omsorg
for eder.

Scher

Rom
den fol

Den

Jeg
var i
min
dre sa
havde

Geme
ter at
strax
Billig
tillige
Uofst
ter
sere
Slor
Paa
bers
hver
Aster
delice
med
den

Scheherazade kunde formedelst Dagens komme ikke tale mere, men fortsatte sin Historie den følgende Nat paa saadan Maade:

Den Hundrede og Syv og Fyrgeti- vende Nat.

Jeg blev saaledes, sagde Kiøbmanden fra Bagdad, udi ti Dage i Damernes Gemak, og var i al den Tid betaget den Fornøielse at see min Elskerinde. Dog blev jeg efter hendes Ordre saavel tracteret, at jeg ellers i alle andre Ting havde Aarsag at være fornøiet.

Zobeide opholdt sig imidlertid hos Calife sin Gemahl, og sagde, hvorledes hun havde besluttet at gifte sin Favorit. Denne Første svarede strax at det var en Sag, der stod i hendes frie Villie at giøre og lade hvad hun vilde, bevilgede en anseelig Summa Penge til hendes Udstyr. Der blev altsaa gjort alle Anstalter til Brylluppet; Man lod hendre Dantserer og Dantserinder, og tilbragte ni Dage paa Slottet med allehaande angennemme Forlystelser. Paa den tiende Dag, som egentlig til Egtteskabets Fuldbgyrdelse var beskicket, bleve vi begge hver paa sin Side ført i Bad, og da jeg om Aftenen var sat til Taffels, saae jeg allehaande delicate Retter for mig, hvoriblant ogsaa var en Hvideløg tillavet Ret, just saadan en som den, af hvilken man nu har nødet mig til at æde af.

af. Denne Ret smagede mig ogsaa saa got, at jeg snart intet kunde spise af de andre. Da Tafelset var til Ende stod jeg op, og til min store Ulykke, lod det være nok at jeg alene afstærkede mine Hænder, i Steden for at jeg skulde have toet dennem, og dette skede af en slags Estreladenhed, som aldrig siden den Tid er funden hos mig. Saasnart nu Dagens Lys havde forladt Damernes Gemak, blev der ved prægtige Illuminationer gjort Anstalt til alle Musikalske Instrumenter som lode sig paa tusende Slags Maader høre, saa at det ganske Slot var overalt fuld af idel Fryde-Skrig. Min Kiereste og jeg bleve omsider indledte i en stor Sal, hvor vi maatte sette os paa tvende Throne; De Fruentimmer, som opvartede os, forandrede ofte deres Klædedragt, og maalede deres Ansigter paa adskillige Maader, ligesom det paa Bryllupsdage pleier at ske, og hver gang de bleve omklædte blev de præfenteret for mig.

Da nu alle disse Ceremonier var til Ende bleve vi ledsagede ind i Brude-Kammeret, og da vi der befandt os alene, nærmede jeg mig hen til min Brud, at jeg ved Favntag kunde give et Beviis paa min Kierlighed, men i Steden for at imodtage denne Virkning af min Glæde, stodte hun mig tilbage. og gav et forskæddelig stort Skrig af sig, hvorudover alle Damerne kom løbende ind til os for at spørge hvad der var Aarsag til saadant Skrig. Elskelige Søster! Sags de

de de til hende, hvad kan have vederfareet eder i den korte Tid vi har været fraværende? Siig os det, at vi kan hielpe eder til rette dermed. Kom, svarede hun, og tag mig dette uværdige Menneske bort fra mine Dine. Jeg blev ikke lidet bestyrret over saadan hendes Opførsel, sagde derfor til hende: Af Madame! Hvormed har jeg været saa uhykkelig at fortjene eders Brede? Ser, svarede hun med stude Ord, et usforskammet Menneske; Thi I har spiset Hvideløg og ikke toet eders Hænder; Mener I, at jeg kan fordrage saa sviinst et Menneske at ligge ved min Side, og gjøre mig stinkende? Tag og leg ham ned paa Jorden og hendt mig en Rem. De fastede mig saaledes omkring, og i det nogle holdt mig fast ved Armene andre ved Benene, saa slog hun mig uden Samhiertighed saa længe indtil hun selv derover blev saa udmattet, at hun ikke kunde slaae mere; Men dette var endnu ikke nok til at stille hendes urimelige Brede; Thi hun gav derpaa Ordre, at man skulde bringe mig hen til Politie-Mesteren, og befale ham at lade mig den Haand afhugge, med hvilken jeg havde spiset Hvideløgen.

Paa saadan Ordre gav jeg et Skrig af mig, og sagde: Af Himmel! Jeg bliver saa elendigt tracteret med Hug og Slag, og man vil endnu fordømme mig til at miste min Haand, alene derfor, at jeg har spiset Hvideløg og forglemt at toe mine Hænder! Af hvilken en stor Brede for saa ringe

Saa got, at
Da Sags
til min store
me afstærkede
g skulde have
Lags Ester
e funden hos
havde forladt
læggige S
usikallste S
Lags Maas
var over alt
hereste og jeg
al, hvor vi
De Fruens
rede ofte de
Ansigtet paa
Bryllups
de bleve om

var til Ende
meret, og
jeg mig hen
kunde give et
Steden for
sin Glæde,
ærdelig stort
erne kom lov
er var Mars
ster! Sags
de

ringe og intet betydende en Ting! Forbanded
være Hvideløg-Ketten! Forbandet være Koffen
som har tillavet den, og den som har baaret den
samme frem paa Taffelet!

Scheherazade merkede her at det var
Dag, og maatte derfor afbryde sin Fortælling.
Schariar stod op, og kunde ikke bare sig, at
han jo maatte lee af alle Kræfter over denne unge
Dames hæftige Passioner, givende derhos til
fiende, at han inderlig længtes efter Udfaldet af
denne Historie.

Den Hundrede og Otte og Fyrgeti- vende Nat.

Saa snart Scheherazade den følgende Nat
noget for Solens Opgang, var bleven op-
vakt, begyndte hun igien sin Historie saaledes:
De samtlige nærværende Damer, sagde Riobs-
manden fra Bagdad, som havde seet paa hvors-
ledes jeg havde faaet over tusinde Slag af Kemi-
men, fandt omsider et slags Medlidenhed med
mig, da de hørte hende tale om, at min Haand
skulde afhugges, sagde de til hende: Elskelige
Søster, og Naadige Frue! I gaaer alt for vidt
udi eders Brede. Han er et Menneske, som ikke
ret veed hvorledes han skal opføre sig, og altsaa
let kan tage Feil i de Guds Beviisninger, som
han efter eders Stand burde have viist eder.
Vi vil derfor samtligen bede, at I ikke vil ansee
hans

Forbandt
ere Koffen
r baar. i den

at det var
Fortælling-
bare sig, at
r denne unge
de derhos til
Udfaldet, af

Syrgeti-

lgende Nat
r bleven op-
tie saaledes:
sagde Riob-
et paa hvors
lag af Rem-
denhed med
min Haand
e: Eftfelige
alt for vidt
te, som ikke
, og altsaa
ringer, som
viist eder.
Effe vil ansee
hans

hans begangne Feil, men derimod tilgive og fors-
lade ham den. Jeg lader mig ikke dermed nøie,
sagde hun fremdeles, han maa lære at leve, og
han skal, for saadan sin Ureenlighed, bære saa
merkkelig et Kiende-Tegn paa sit Legeme, at han
aldrig sin Livs-Tid skal æde nogen Ket af Hvi-
deløg, at han jo tillige skal erindre sig at toe sine
Hænder. De nærværende Damer lod sig dog
ikke endnu ved saadan hendes Undskyldning af-
vise, men faldt derpaa ned for hendes Fødder,
kysste hendes Haand, og sagde: Naadige Frue!
Geld dog Naade med eders Brede, og viis os
den Naade, som vi paa hans Begne udbeder
os af eder. Denne deres Forbøn besvarede hun
med Laushed, og gik derpaa ind i et andet Kam-
mer, efter at hun havde udøvet tusinde slags
Virksomheder i Ord og Gierning af hendes her-
skende Had og Brede. Alle Damerne fulgde
ind efter hende og lod mig alene staae tilbage, i
en ubestribelig Bedrøvelse. Jeg maatte opholde
mig her i ti samfulde Dage, uden at see eller tale
med nogen, undtagen en gammel Slavinde,
der paa visse Tider indbragte mig det fornødne
til mit Livs Ophold. Denne tog jeg mig den
Frihed engang at spørge, hvorledes det stod sig
med min Brud, hun svarede, at hun formedelt
den giftige Stank, hvormed jeg havde befængt
hende, var bleven syg, og spurgte derhos, hvor-
for jeg havde været saa skodesløs, og forglemt
at toe mine Hænder, da jeg havde spiset af den
ulyksalige Hvide-Løg. Er det mueligt, sagde jeg
ved

ved mig selv, at denne Dame kan være saa over-
 maade delicat, at saadan en ringe Forseelse vil-
 de bevæge hende til saa stor Hævngierrighed.
 Smidlertid saae jeg derudi et Beviis paa Fruens
 timmernes hæftige Passioner; Thi da hun fandt
 Kierlighed til mig, saa brændte samme i en over-
 maade stor Hæftighed, og der var intet saa be-
 sværligt eller farligt, at hun jo skulde have un-
 derkast sig det for min Skyld, men nu, da hun
 har forandret sin Kierlighed til Vrede, saa er
 denne ligeledes opsteget til saa høi en Grad, at
 den ikke vil lade sig formilde uden at see mig styrt
 i den ulyksaligste Tilstand, saa at enten de els-
 ker eller hader, saa er deres Passioner stærkere
 og mere uregierligere end Mændenes. Men i
 hvortvel jeg allerede følede Sandheden af saadan
 Forestilling, saa kunde dog saadant ikke aldeles
 udslukke min Kierlighed til hende, men jeg langte
 heller beklagede hende af mit Hjerte, at hun vil-
 de lade sin store Forstand overvindes af saa fæle
 Passioner.

En anden Dag kom den gamle Slavinde
 igien ind til mig, og sagde: Eders Brud er nu
 igien bleven saa frisk, at hun i Dag er gaaet i
 Bad, og har ladet sig forlyde, at hun i Morgen
 vil besøge eder. Hav derfor ikkun nu Taalmo-
 dighed, da jeg Bind paa, at I i alle Ting
 kan soie eder efter hendes Sind; Thi hun er
 ellers en meget flog og fornuftig Dame, og
 staaer i langt større Raade hos Jøbeide, end

nogen af de andre. Min Kiereste lod sig og følgende Dag virkelig see hos mig, og saa snart hun var indkommen i mit Kammer, sagde hun: I maae ansee det som det klareste Beviis paa min Kromhed, at jeg endnu i Dag vil lade mig see af eder, som paa saa skammelig en Maade har forrøbet mig; Dog alligevel er det mig umulig at forsones med eder, førend jeg har afstraffet eder saaledes som I har forrient, i det I har spist Hvidelog, og ikke toet eders Hænder. Da hun havde udtalt disse Ord, raabte hun paa Damerne, at de skulde komme ind, og besaaledede dem at de skulde nedlegge mig paa Jorden. De bandt derefter baade mine Hænder og Fødder, og min Kiereste tog en skarp Kniv i Haanden, med hvilken hun havde saa Sten-haard et Hierte, at afskiere mig baade Tommel-Fingre og Tæer. En af Damerne, som imidlertid havde holdt mig, søgte vel at stille Blødet med et vis slags Rod, som hun lagde derpaa, men saadant kunde ikke hindre, at jeg jo, formedelst det forliste Blod og den store Smerte som jeg leed, maatte falde hen i Afsmagt.

Jeg kom omsider noget til mig selv igjen, og man søgte ved en Drik Wiin at oprette de forliste Kræfter. I det jeg nu saae min Kiereste staaende hos mig, sagde jeg til hende: Al Maadame! skulde det nogen Tid hændes sig, at jeg skulde spise en eller anden Ræt med Hvidelog udi, saa sværer jeg eder til, at jeg i Guden for

E. en N. I. B.

Es

ens

te saa over
rseelse
gierrighed.
paa Fruen
hun fandt
i en over
ntet saa be
de have un
u, da hun
de, saa er
Grad, at
ee mig stry
enten de el
ner sterkere
Men i
af saadan
ikke aldeles
n jeg langt
at hun vil
af saa fæle

Slavinde
Brud er nu
er gaaet i
i Morgen
u Saalme
i alle Ting
Ehi hun er
dame, og
eide, end
no

engang, skal toe mig Hundrede og Five Gang med Alkali, samt med Asken af den ulykkelige Plante, og endelig med Sæbe. Vel an! svarede hun, saa skal og det Forbigangne ganske og aldeles være glemt, og jeg vil paa saadanne Vilkor leve med eder, som med min Egtemand.

Saaledes seer I da, mine Herrer, sigde Riibmanden til det samtlige Compagnie, hvad der har været Aarsag til, at jeg har vægred mig ved at tæde af den for mig staaende Hvidelogs Ræt.

Den fremskinnende Dag tillod ikke Scherazade denne gang at tale videre, men begyndte igien den følgende Nat saaledes:

Den Hundrede og Ni og Tyrgeti- vende Nat.

Allernaadigste Herre! Riibmanden fra Bagdad blev ved at fortælle sin Historie paa saadan Maade: Bemeldte Damer brugte ikke alene Roden, for at stille Blodet, men lagde end ogsaa noget Balsam de Mecha derpaa, hvilke man var vis paa at være uforfalsket, eftersom terdi man havde faaet det fra Califes eget Apottheke. Samme Balsam havde saa forunderlig en Kraft, at jeg derved paa nogle faae Dage ganske blev restitueret, og derefter levede min Kiereste med mig i saa stor Enighed, som jeg

aldrig
delog
min
under
i det
Calif
med
skulde
søgte
dog o
at de
store
gegne
bragt
Chi
udelu
vare
omga
forsta
forst
noiel
og de
En
Kiere
dinge
Peng
sagde
har
somm
ter,
bar

aldrig kunde have forset mig med at spise Hviddeløg. Men som jeg altid var vandt til at have min egen Frihed, saa syntes mig dog, at jeg undertiden fandt et slags Urolighed hos mig, i det jeg saaledes ligesom saae mig indspærret paa Calises Slot, vilde dog ikke lade mig merke dermed for min Kiereste, af Frygt for, at samme skulde være hende ubehagelig; Men ihvørvel jeg søgte at skjule det for hende, saa blev hun det dog omfider vaer, og ønskede selv intet heller, end at det maatte tillades os at flytte derfra. Den store Skionsomhed, med hvilken hun altid besegnede Jobeides Godhed imod sig, tilveiebragte os endelig denne Forstindes Tilladelse; Thi den Evang, som jeg var udi, ved at være udelukt fra Folkets Omgiengelse i Staden, der vare af min Stand, og alletider var vant at omgaaes med, forestilte hun Jobeide paa saa forstandig og artig en Maade, at denne gode Forstinde heller vilde betage sig selv den Forsnoielse at have sin Favorit hos sig, end negte os den Frihed, som vi begge saa inderlig ønskede. En Maaned efter vores Bryllup, saae jeg min Kiereste engang komme, og havde en Deel Gilderinger med sig, der hver havde sin Pose med Penge at bære. Da nu disse vare bortgangne, sagde hun til mig: I hvørvel I aldrig for mig har ladet eder forlyde med, at det faldt eder fiedsommelig saaledes stedse at forblive her paa Slottet, og betages andre Folkets Omgiengelse, saa har jeg dog lettelig fundet merke eder det af, og har

Five Gang
n ulyksaligt
el an! var
te ganste og
a saadanne
Egtemand.

erer, sagde
gnie, hvad
vægred mig
Hvideløgs

ikke Sched
men begynd

Syrgeti

en fra Bag
Historie paa
brugte ikke
men lagde
cha derpaa
erfaller, ef
es eget Spor
forunderlig
faae Dage
r levede min
hed, som jeg
at

har i saadan Henseende lykkelig funden Middel til at raade Bod derpaa. Zobeide, min allernaadigste Frue, har havt den Godhed for os, ikke alene at tillade os at flytte ud af Slottet, men endog foræret os halvtrediesindstive tusinde Riquiner, med hvilke vi efter vores eget Godbedende i Byen kunde indrette vore Sager. Derfor nu de fem Tusinde heraf, og gaa at kobe os et Huus til vores fælleds Boepæl.

Jeg gik derpaa ud, og var saa lykkelig for denne Summa at bekomme et anseeligt Huus, hvilket strax meget prægtig blev meubleret. Jeg tog os altsaa en stor Mængde Slaver og Slaverinder, flyttede derind og lagde os en prægtig Equipage til, og begyndte endelig at tilbringe vores liv med de sødeste Forlystelser. Men det varede ikke længe; Thi efter et Aars Forlob blev min Kiereste angreben af en hæftig Sygdom, hvoraf hun inden faae Dage maatte omveje sig den med Evigheden.

Jeg kunde gierne til Bagdad igien have indladt mig i nyt Egteskab, efterdi jeg havde Midler nok til at leve skikkelig af; men den Begierlighed, der laae hos mig, til at see mig om i Verden, forledte mig til at fatte en anden Resolution: Solgte derfor mit Huus igien, og efterat jeg havde indkøbt adskillige slags Wahre begav jeg mig

mig
sien
min

de
rie,
sam
fand
rie

dog

den

frer

for

dig

hav

det

ster

for

gym

und

at j

for

dog

Den Middelt
min aller
for os, ikke
ttet, men
tusinde
at Gotbes
ager. Sag
laE at fiobe

mig under en Caravane (*) og reiste ind i Persien, og derfra til Samarcande, hvor jeg efter min Ankomst, strax satte mig ned i denne Stad.

Dette er da, Allernaadigste Herre! Sags de Indfioberen til Sultanen i Casgar, den Historie, som Riobmanden fra Bagdad fortalte det samtlige Compagnie, hvorunder jeg i Gaar befandt mig. Sultanen svarede, at denne Historie havde vel noget ugemeent i sig, men kunde dog ikke ligned med de Omstændigheder, i hvilke den liden Puffelryggede befandtes. Herpaa fremtraade den Jodiske Doeter, som boiede sig for denne Forstes Throne og sagde: Allernaadigste Herre! Dersom deres Majestet ogsaa vil have den Godhed at høre mig, saa gjør jeg mig det allerunderdanigste Haab, at de, ved den Historie jeg haver at fortælle, skal blive fuldkommen fornøiet. Belan! svarede Sultanen, saa besynd derpaa, men dersom den ikke er mere forunderlig en den Puffelryggedes, saa tænk ikke at jeg lader dig beholde Livet.

Sultaninden Scheherazade maatte vel her formædelst Dagens Romme afbryde, men gjorde dog igien den følgende Nat saadan Begyndelse:

S 3

Den

(*) Er en Mængde af Reisende, som slaer sig sammen i et Compagnie, og forsyner sig med Gevebr, naar de vil reise, for at være i Stand til at forsvare sig imod Røvere, som i stor Mængde overfalder reisende Folk paa de Steder.

Inffelia for
eligt Huus/
leret. Et
er og Slav
en prægtig
at tilbringe
Men det
Forlob blev
Sygdom,
omverle Ei

ien have ind
vde Midler
Begiertighed/
i Verden/
Resolution:
efterat jeg
re begav jeg
mig

Den Hundrede og Halvtrediesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Som nu den Jødiske Docter fornam, at Sultanen var færdig at høre paa hans Historie, saa begyndte han saaledes at tale:

Historie.

Som
Blev fortalt af den Jødiske Docter.

Da jeg til Damasko laae og studerede Medicinen, og begynte med Berømmelse at øve denne ædle Kunst, hændte det sig at Gouverneren i samme Stad skikkede en af sine Slaver til mig, der skulde bede mig at komme til ham for at helbrede en Patient. Jeg fulgede altsaa strax med hannem, og da jeg kom derhen, ledte man mig ind i et Kammer, hvor jeg fandt et meget deligt ungt Menneske, der formedelst udstandne Emerter ganske var udmattet. Jeg hellsede hannem ved min Ankomst og satte mig derpaa ned hos ham. Han svarede vel ikke noget til min Helsen, men gav dog med sine Dine et Tegn, at han forstod mig. Min Herre! sagde jeg til ham, jeg beder at række mig deres Haand, at jeg kan føle Pulsen. Men jeg fornam, at han i Steden for den høire Haand rakte mig den venstre, hvilket jeg ikke lidet forundrede mig over, sigende ved mig selv: At hvilken stor Uforstandighed, at

at vide, at man skal røkke en Docter den høire Haand og ei den venstre! efterlod dog ikke at føle Pulsen, og efter at jeg havde skrevet en Recept for hans Svaghed tog jeg igien Afsked og gif hiem.

Jeg holdt ved at besøge ham i ni Dage, og hver en gang jeg vilde føle ham Pulsen, rakte han mig stedse den venstre Haand. Den tiende Dag fandt jeg ham i en meget god Tilstand, og sagde derfor til ham, at han nu ikke havde anden Medicin nødvendig end at gaae i Bad. Gouverneuren, som i samme Tid var tilstede, lod mig, til et Tegn hvor vel han var tilfreds med mig, isøre en nye kostbar Kiortel og sagde derhos, at han bestikkede mig til at være Hospital Physicus der i Staden, og hans egen Livs Medicus, samt tilbød mig derhos, at jeg maatte spise ved hans eget Taffel naar mig lystede.

Det unge Menneske gav mig ogsaa mange store Prover paa sit Venkskab, og bad mig indstændig, at jeg vilde følges i Bad med hannem. Jeg svøiede ham ogsaa derudi og fulgtes med, og da hans Tienere flædte hannem af, merkede jeg, at han havde ikkuns en Haand, og jeg kunde let see, at den ham nyelig var bleven afhugged. Denne Skade havde ogsaa været Uarsagen til hans Sygdom, endskjønt man havde skiult sandt for mig, og alene vilde bruge mig til at cure

Diefinds

en Godisse
var færdig
gyndte han

Docter.

ede Medicis
nelle at ove
Gouverneurs
Slaver til
ham før at
altsaa strax
ledte man
et meget deis
t udstandne
helsede hans
derpaa ned
toget til min
et Tegn, at
jeg til ham,
at jeg kan
an i Staden
stre, hvilket
sigende ved
ighed, ikke at

re ham for Kolde, som han formedelst samme Skade var falden udi, og derved hindre, at den ikke skulde forårsage nogen større Ulempe i den Tid man var i Begreb med at læge Skaden. Jeg blev ganske bestyrtset derover, og bekymrede mig meget, at jeg skulde see ham i saadan Tilstand, hvilket den unge Person ogsaa strax kunde læse af mit Ansigts foranderlige Farver. Min allerkiæreste Ben! sagde han til mig, forundrer eder ikke, at I seer hvorledes min Haand er bleven afhugget, jeg skal en anden Dag fortælle eder Marsagen dertil, og I skal derudi finde en overmaade forunderlig Historie.

Efter at vi igien var kommen ud af Badet, forsoiede vi os til Berds, og i det vi nu sad og taledede med hinanden, spurte han mig, om han, uden at tage Skade paa sin Sundhed, kunde spadserere noget i Gouverneurens Have? Jeg svarede, at han ikke alene frit kunde gjøre det, men det endog kunde være ham tienlig, dersom ved at tage nogen frisk Lust. Dersom I da sagde han, vil være saa artig at gjøre mig Følgeselskab, saa skal jeg betiene mig af saadan Leilighed til at fortælle eder min Historie. Som jeg nu strax bevilgede samme, og lovede at jeg vilde anvende det øvrige af Dagen til hans Tjeneste, saa befalede han strax at Maden skulde indbæres, og saa snart Maaltidet var til Ende forsoiede vi os hen i Gouverneurens Have, hvor vi roe eller tre gange spadserede omkring, og omsider satte os ned

ned u
nere
Skyg
dette
til N
paa

forfr
fød
er ee
der
vare
Bes
dog
Ligs
kan
ung
som
af r

ber
mig
mig
stilt
So

ned under et Træ paa et Tapete, som hans Ties-
 nere der havde udbreed. Den angennemme
 Skygge som der var, gav os Marsag at udvælge
 dette Sted, og som vi nu saaledes havde sat os
 til Roelighed, saa fortalte han mig sin Historie
 paa følgende Maade:

Jeg anseer det som nødvendig at begynde
 forfra, vil derfor først lade eder vide, at jeg er
 fød og baaren til Moussoul, og at min Familie
 er een af de fornemste der i Staden. Min Fader
 der var den Ældste iblant ti Børn, hvilke alle
 vare levende og indlatte udi Ægteskab, da min
 Beste, Fader døde. Af alle disse Brødre var
 dog min Fader den eneste, der den Tid havde
 Livs- Arving, endskiont ikkuns mig alene. Jeg
 kan sige hannem til Berømmelse, at har bar en
 ungemeen Omhue for min Opdragelse, og fors-
 somte ikke at lade mig lære alt det som et Barn
 af min Stand havde fornøden.

Men allernaadigste Herre! Sagde Sches
 herazade, den klarfinnende Morgenrøde legger
 mig ligesom Haanden paa Munden, og forbyder
 mig at tale mere. Hun taug ved disse Ord
 stille, og Sultanen stod op til sine sædvanlige
 Forretninger.

bedelst samme
 idre, at den
 Klempe i den
 ge Skadel.
 g bekymrede
 saadan Ell-
 strax kunde
 ver. Min
 lig, foruns-
 min Haand
 in Dag for-
 derudi finde

D af Bader,
 t vi nu sad
 in mig, om
 Sundheds-
 Have? Jeg
 e giore det,
 ienlig, der
 rksom J da,
 re mig Fels-
 adan Leilige
 Som jeg
 at jeg vilde
 s Tieneste,
 de indbares,
 forfoiede vi
 e vi roe eller
 der satte os
 ned

Den Hundrede og En og Halvtreds diefindstivende Nat.

Scheherazade blev i rette Tid af sin Søster opvakt og begyndte altsaa sin Historie saaledes: Den Jodiske Docter fortsatte sin tæling for Sultanen til Casgar, og sagde: unge Menneske fra Moussoul blev fremdeles sigende: Jeg var allerede bleven temmelig og begyndte at kunde tage Deel i Folkets Omgiengeise, da min Fader og Brødre engang om Fredagen tog mig med Middags Bøn i den store Mosque til Da Bønnen var til Ende gik enhver hjem igien, undtagen min Fader og Brødre, som satte sig ned paa det Tapete, deres omkring den ganske Mosque, og i det hinanden om adskillige Sager, kom de dertil at tale om udenlands Reiser, særdeles berømmede de Herligheder og som fandtes i nogle Kongeriger, samt den Kornøielse man udi Hovedstæderne bringe sig. En af mine Farbrødre sagde, at dersom man skulde troe Reisesendes overensstemmende Beretning, kunde ingen Land være skinnere end den Flod Nilus. Og det, som han talte, fandt jeg saa stor Behag udi, den Tid af fik en inderlig Lyst og at reise derhen. Mine andre Farbrødre

ikke af
Bagd
for all
rette
blev
der i
gen
allere
da jeg
blefalt
de on
forn
saade
Weg
ken.
men
beria
mer
det
vndi
til d
i hel
vær
Bli
ligh
hvil
end
red
sag
Ri
B

Salvtres

sin Søster
 storie igien
 te sin Fort
 agde: Det
 deles ved
 melig stor
 forstandige
 e og hans
 med sig til
 Mouffoul.
 r sin Bei
 hans Bro
 der fand
 Exempel
 taledede med
 de ufornio
 Reiser, og
 Kariteter
 den store
 inde tilveie
 agde frem
 angfoldige
 ling, saa
 Egypten og
 derom fors
 at jeg fra
 ngstel efter
 e vare vel
 ikke

ikke af samme Mening, men derimod paastod, at Bagdad og Tigris-Floden burde have Fortrinet for alle andre, og at Bagdad detsuden var det rette Sæde for den Muselmanske Religion, samt blev kaldet en Hoved-Stat for alle andre Stæder i Verden, men denne Berømmelse havde ingen Virkning til at formindste de høie Tanker jeg allerede havde fattet om Egypten, allerhelst da jeg strax derpaa hørte, at min egen Fader biesaldt den af hans Brødres Mening, der talte om Egyptens Herligheder, hvilket ikke lidet fornøiede mig. Man maa sige hvad man vil, saa har dog den, der ikke har seet Egypten, endnu ikke seet det fornemste udi Verden. Jorden selv er jo der ligesom Guld, jeg mener, den er saa overmaade frugtbar, at den beriaer alle sine Beboere. Et hvert Fruentimmer er god for at opvekke Kierlighed hos os, og det enten ved deres naturlige Deilighed, eller vundige Sæder og Geberder, og vil man see hen til den Flod Nilus, er den ikke den forunderligste i hele Verden? Hvad for Band har nogen Tid været skønnere eller mere snarlobende end dette? Bliiver ikke alle Markerne giødet af den Ureenlighed som den ved sin Overgydelse efterlader sig? hvilket fører tusind gange meer Nytte med sig, end de man med største Umage og Arbeide tilbereder. I saadan Henseende har en vis Poet sagt, da han skulde forlade Egypten: Ederes Flod Nilus overvælder eder alle Dage med Betsignelser, og det er eder alene der haver saadan

Dan Fordeel. Al i det jeg nu skal skilles fra eder flyder mine Taare efter Proportion saa sterk som eders Nili Bænde. I kan altid nyde dens ubeskrivelige Sødheder, da jeg derimod er fordømt til imod min Villie at berøve mig samme.

Og vil man, sagde min Fader fremdeles, see hen til Siderne af dette Land, som udgjør Flodens to største Brene, hvilke adskillige grønne Steder og brogede Blomster finder man ikke der, at jeg ei skal tale om andre utallige Herligheder. Og vender man Nisene til den anden Side imod Æthiopien, da skal man falde hen i Forundring over de mange mærkværdige Ting som der forefindes; Hvorved kan jeg bedre lignede af saa mange og adskillige Canaler prydede grønne Marker, end ved de i Solv indfattede klareste Smaragder? Er ikke Stor Cairo den største, folkerigeste og meest formuende Stad i hele Verden, og hvor mange prægtige Bygninger kan den ikke fremvise? Kommer I saa vidt, at I kommer til Pyramiden, saa skal I blive ganske henrykt af Forundring, og ligesom blive ubevægelig, naar I betragter denne store og forskreffelige Steenhob, der er saa høi at den naaer op til Skyerne. I skal da og i saadan Henseende komme til at bekiende, at de Pharaoner, som tilsammes Opbyggelse har anvendt store Penge og mangfoldige Mennesker, at de i Pragt og Inventioner har maattet overgaae alle Marker saavel i Ægypten som ellers andre Steder i Ver-

i Verden, efterdi de ved saa overmaade prægtig Monument har gjort sig udødelig hos Efterkommerne. Der er endnu Disput iblant de Lærde om Tiden naar dette Monument er opreist, men ingen kan nægte, at det jo endnu staaer den Dag i Dag er, og ventelig skal blive staaende saa længe Verden staaer. Jeg vil ikke tale om Sæ: Stæderne i det Kongerige Egypten, saasom Damietta, Rosetta og Alexandria, hvorfra mangfoldige Nationer henter allehaande Korn og Søl samt tusinde andre Sager til Menneskenes Nytte og Forlystelse. Jeg kan af egen Erfaring tale med eder derom, efterdi jeg der har tilbragt nogle af mine unge Aar, og jeg kan frit sige, at den Tid var den angennemste jeg nogen Tid har levet.

Scheherazade fornam her at det var Dag, brod derfor af og begyndte den følgende Nat igien saaledes:

Den Hundrede og To og Halvtrediesindstivende Nat.

Mine Farbrødre, sagde det unge Menneske fra der, Moussoul kunde ikke herudi imodsiges min Sætalet om Nilo, Cairo og det ganske Kongerige Egypten. Jeg for min Part kan sige, at jeg derom gjorde mig saa høie Tanker, at jeg ten derpaa neppe kunde faae Sovn i mine Dine.
Kort

Kes fra eder
saa sterk som
de dens ubet
d er fordømm
omme.

er fremdeles
som udgjor
skillige grønt
der man ikke
illige Herlig
il den anden
an falde hen
værdige Ting
s bedre ligne
aler prøvede
lv indfattede
r Cairo den
ende Stad i
ige Bygning
J saa vidt,
skal J blive
ligesom blive
ne store og
høi at den
og i saadan
de Pharaos
nventet store
de i Prag
ae alle Mo
ndre Stæder
i Berz

Kort derefter lod mine Farbrødre sig ganske tydelig forstaae for min Fader, at det han havde fortalt dennem, havde særdeles meget bevirket dem, og i saadan Henseende spurgte, om han tillige med dennem vilde paatage sig en Reise til Egypten. Han samtykkede strax i saadan deres Forslag, og som de alle vare rige Kiobimænd, bestemte de at føre nogle Bahre med sig, som de der kunde gjøre i Penge. Saasnart jeg fik nogen Efterretning om, at der blev gjort Anstalt til deres Reise, gik jeg til min Fader og med mine grædende Taare bad ham at maatte følges med, samt at han vilde forsyne mig med en Capital i Bahre, og tillade mig selv at forhandle samme. J er endnu alt for ung, sagde han, til at begive eder paa Denne Reise; De Uleiligheder den har i sig, er alt for store at J skulde kunde udstaae dem, ja jeg er detsuden forsikret paa, at det vil koste eders Liv. Men disse Ord, vare ikke kraeftige nok for at betage mig Lusten til at reise, stræbte derfor at faae mine Farbrødre til at bede for mig, hvortil Forbøn omsider bragte det saavidt: At jeg fik Tilladelse at følge dennem til Damaskum, hvor de vilde jeg skulde opholde mig imedens de gjorde deres Reise til Egypten. Den Stad Damaskus, sagde min Fader, har ogsaa sine Herligheder, og han bør være fornøiet med den Tilladelse jeg giver ham at reise dertil. Vel maa jeg tilstaae, at jeg fandt en inderlig Begierlighed hos mig efter at see Egypten, men da jeg horte at

at min Fader ikke vilde bevilge det, maatte jeg som et Barn underkaste mig hans Villie.

Det kom da endelig dertil at min Fader tillige med hans Brødre og jeg reisede bort fra Moussoul, og tog vores Vej over Mesopotamien, igiennem Euphrat til Halep, hvor vi opholdt os i nogle faae Dage, og siden fortsatte Reisen lige til Damaskum, hvilken Stad ved første Oiekast satte mig i en overmaade sød Forundring. Vi logerede os strax ind i en Kabin, og ved Eftersyn befandt at Folkene i denne Stad vare ligesaa høflige som talrige, og at Staden i sig selv var stærk befæstet. Vi anvendte nogle Dage paa at besee os i de der værende skionne Haven, og maatte bekiende, at man ei uden Marsag kunde sige: Damaskus laa midt i Paradiis. Efter nogen Eids Forløb fik de i Sinde videre at fortsætte deres Reise, og derfor drog Omfarg for at de først kunde faae forhandlet mine Bahre, hvilket de og med saadan Fordeel fik forrettet, at jeg paa hver hundrede havde fire hundrede til Profit, saa at denne Gevinst beløb sig til en anseelig Summa, den jeg gjorde mig til Besiddere af. De reiste derpaa fra mig og lod mig med mine Midler blive tilbage i Damasko. Jeg kan dog med Sandhed sige at jeg efter deres Vortreise var overmaade varsom at jeg ei unyttig skulde fortære mine Penge. Jeg leiede mig vel strax i Begyndelsen et prægtigt Huus, der var opbyggt af bar Marmor, og inden til overalt prydet med

I ganske fr
han havd
heget bevæ
te, om han
en Reise til
ladan deres
mand, ja
sig, som
hart jeg nu
blev gjort
Fader og
at maatte
e mig med
selv at fors
ing, saade
reise; Og
ere alle
m, ja jeg
Koste eders
ge nok for
bte derfor
mig, hvis
At jeg fik
am, hvor
de gjorde
o Damas
ne Herlig
den Eik
Bel maa
gierlighed
jeg horte
at

For

Forgyldninger og blaa Løbverk, ligesom der
 forefandtes et meget skönt Spring, Vand
 Gaarden; Men jeg holt det dog ikke raadelig at
 sette alt for mange Penge hen i Meubler, hvor
 udover det ikke heller fik den Anseelse, som Stæ-
 dets Prægtighed udfordrede. Imidlertid blev
 det, i det mindste net nok for saa ung et Mennes-
 ske som jeg. Samme Huus havde en af de for-
 nemste Herrer der i Staden, ved Navn Mowos
 an Abdalrabam, tilforn været Eiere af, men til-
 horte nu en Juveleer, som jeg maanedlig betalte
 tvende Scheriffs (*) til Leie. Jeg antog mig et
 temmeligt Antal af Berientere, og førte et ganske
 ærbær Levnet, ihvorvel jeg tog Deel i mange
 sommelige Forlystelser, og undertiden bad gode
 Venner til Bords hos mig, og undertiden havde
 de den Ære at blive buden af dem. Saa-
 ledes søgte jeg paa en sommelig Maade at fors-
 drive Tiden imedens jeg skulde oppebie min Far-
 ders Tilbagekomst, og der var ingen uordenlig
 Begierlighed, der forstyrrede min Nøe, efterdi
 jeg alene holdt Omgiengelse med ærbære og skik-
 felige Folk. Som jeg nu en Dag havde sat
 mig ud i min Dør for at tage Frisk Luft, kom
 en meget prægtig iflædt Dame hen til mig, og
 spurgte om jeg havde nogle fionne Stoffer at sæl-
 ge, hvorpaa hun forsoiede sig ind i mit Logement.

(*) En Scheriff er saa meget, som en Zequin.
 Et Ord findes hos den gamle Autor.

Den fremfjinnende Dag forbød Scheherazade denne gang at komme videre; begyndte derfor igien den følgende Nat saaledes:

Den Hundrede og Tre og Halvtrediesindstivende Nat.

J det jeg nu saae, sagde det unge Menneske fra Moussoul, at: denne Dame var gaaen ind i Huset; saa stod jeg op, og efter at jeg havde tilluft Gade-Døren, ledsagede jeg hende ind paa Salen, bad hende at sætte sig ned, og dernæst sagde: Madame! Jeg har vel haft adskillige slags Stoffer, som vare værdige at lægges frem til eders Eftersyn, men jeg har allerede forhandlet dem, saa jeg for nærværende Tid ikke kan have den Lykke at tiene dem dermed, hvilket i Sandhed ikke lidet fortryder mig. Jeg havde neppe udtalt førend hun blottede sit Ansigt, der var saa overmaade deiligt, at jeg ved at see derpaa fandt saadanne Bevægelser hos mig, som jeg aldrig tilforn havde vidst af at sige. Denne Dame svarede mig strax, at hun ikke heller forlangede nogen Stoffer, men kom alene for at giøre mig en Besøgselse, sagde derhos, at dersom jeg fandt nogen Behag derudi, vilde hun Aftenen over forblive hos mig, og begierede intet andet end en ganske ringe Opvartning.

E. en N. I. B.

Et

Jeg

Gesom der er
 sigs Bland
 de raadelig at
 ubler, hvort
 e, som S
 tidlertid blev
 et et Mennes
 en af de fors
 Ravn Mord
 af, men til
 nedlig beralte
 antog mig et
 rre et ganske
 teel i mange
 den bad gode
 bertiden hav
 lem. Saa
 aade at fors
 ebie min Far
 en uordentlig
 Roe, efterdi
 bare og stik
 ig havde sat
 Lufst, kom
 til mig, og
 toffer at sæls
 sit Logement.

Den
 Hvilk

teqvint

Jeg ansaae saadan hendes Tilbud for en
 stor Lykke, og var overmaade glad, at nyde
 saa smuk en Dames Compagnie, befalede derfor
 mine Folk, at de strax skulde indbære mig alle
 haande Frugter, tillige med nogle Glasfer Wiin
 hvilket vi betienede os af, og fornøiede os ind-
 byrdes med hinanden indtil midt ud paa Natten.
 Kort at sige, jeg havde endnu aldrig levet nogen
 Nat, der var mig saa angenem som denne.
 Om Morgenen derpaa vilde jeg forære denne
 Dame ti Scheriffs, men hun tog i en Hast
 Haanden til sig, og sagde: Jeg er ikke kommen
 til eder for at søge nogen Profit, og jeg maatte
 bestemme mig selv, om jeg imodtog eders Gave.
 Det er saa langt fra, at jeg forlanger nogen
 Penge af eder, at jeg langt heller vil, at I skal
 tage dem af mig; Thi ellers tor jeg ikke en an-
 den Gang tage mig den Frihed at besøge eder;
 Tog i det samme ti Scheriffs op af sin Lomme,
 og med angennemme Overtalelser nødte mig til at
 tage derimod. I kan, sagde hun fremdeles,
 igiæn vente mig om tre Dage ved Solens Ned-
 gang. Herpaa tog hun Afsked og gik bort,
 men jeg befandt at hun ved sin Bortgang drog
 mit Hierte med sig. Det stod ikke tilbage at
 hun jo efter tre Dages Forløb rigtig indfandt
 sig paa den belovede Tid, og som jeg med en
 ubeskrivelig Længsel havde ventet paa hendes An-
 komst, saa er det let at slutte med hvad Fornøis-
 else jeg begegnede hendes Komme. Vi tilbragt
 Aftenen og Natten paa samme Maade som til-
 forn

bud for at nyde
 saaledes derfor
 re mig alle
 laster Wiin
 iede os ind
 paa Matten.
 levet nogen
 som demis.
 bræde denne
 i en Hast
 ikke kommen
 g jeg maatte
 eders Gave.
 anger nogen
 l, at I skal
 g ikke en an
 besøge eder;
 sin Lemme,
 re mig til at
 n fremdeles,
 Solens Neds
 og gif bort,
 ortgang drog
 ke tilbage at
 gtig indfandt
 i jeg med en
 a hendes An
 vad. Fornoi
 Vi tilbragt
 aade som til
 forn!

forn, og da hun om Morgenen igien forlod mig,
 lovede hun atter at vilde besøge mig om tre Dage,
 men vilde ikke gaae forend jeg havde imodtaget
 ti Scheriffs. Da hun nu tredie gang indfandt
 sig hos mig, og vi begge under vores Samtale
 befandt at Wiinen havde forskaffer os et munter
 Sind, saa tog hun ikke i Betænkning at sige:
 Min søde Siel, hvad tænker I om mig? Er jeg
 ikke baade fion og artig? Jeg svarede strap:
 Madame! Dette Sporsmaal var efter min
 Tanker uforudten. De diensynlige Tegn ved
 hvilke jeg har søgt at ytre min Kierlighed til
 eder, skal give eder fuldkommen Forsikring om,
 at jeg inderlig elsker eder. Ja der er intet som
 jeg heller vilde ønske mig, end at forenes og for
 bindes med eder, I alene er min Dronning og
 min Sultaninde, og det er eder alene, som kan
 gjøre mit Liv lyksalig. Al! jeg er forskreit,
 sagde hun, at I ikke taledes saaledes, dersom
 I havde seet en hvis Dame, en af mine Benin
 der, der er langt yngre end jeg, og er tillige af
 saa lystig en Humeur, at hun endog skulde faae
 de allertraurigste Gemyster til at smilte. Jeg
 har allerede talt med hende om eder, og hun er
 derfor meget begierlig efter at see eder; Men
 ihvorvel hun har bedet mig at vilde forskaffe hende
 den Fornoielse, saa har jeg dog derudi ikke tordt
 give hende nogen Fortroening forend jeg fik talet
 med eder derom. Madame! svarede jeg, I
 kan herudi gjøre hvad eder selv behager, men I
 maa sige om eders Beninde hvad I vil, saa
 trod.

trodsfer jeg dog alle saadanne Kierligheds-Opvækkelser der skulde drage mit Hierte fra eder; I maae være forsikret paa, at det allerede fast er bunden til eders, at ingen Ting Verden er god for at giøre nogen Forandring derudi. Hun svarede, at jeg ikkun skulde give vel agt paa, og lovede derhos at hun vilde sætte en selsom Prove paa min Kierlighed. Det blev da denne gang derved, og da hun Morgenen derpaa forlod mig, maatte jeg i Steden for ti imodtage femten Scheriffs, tog derpaa Afskied med disse Ord: Forglem ikke at I om tvende Dage faaer en ny Giest, og vær betænkt paa at tage vel imod hende. Vi vil komme paa den sædvanlige Tid, naar Solen er gaaet under. Jeg lod min Sal imidlertid net oppudse, og paa den Dag, hun havde lovet at komme, lod jeg tillave et prægtig Maaltid.

Scheherazade, som fornam at det alt var Dag, maatte her afbryde, og begynde igien den følgende Nat saaledes:

Den Hundrede og Fire og Halvtrediesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Det unge Menneske blev ved at fortælle den Jødiske Docter sin Historie paa saadan Maade: Jeg ventede, sagde han, med Længsel paa begge disse Damer, og deres Rom-

Komme opfyldte omsider mit inderlige Ønske. Saa snart de vare komne ind til mig, toge de begge to deres Stør af, men jeg maae bekiende, at som jeg havde forundret mig over den forstes Deilighed, saa havde jeg nu Marsag til, ligesom at blive henrykt af den anden. Denne unge Dame havde de aller behageligste Lineamenter, en Farve som Melk og Blod, og derhos saa klarfjinnende Dine, at jeg neppe kunde taale den Glands som de gav fra sig. Jeg afslagde strax min underdanige Taksigelse for den Ære hun bevisste mig, og bad hende at have mig undskyldt, ifald jeg ikke tog imod hende saaledes som hun i sig selv var værdig at imodtages. Vi vil, svarrede hun, sætte Complimenterne til Side; Thi ellers maatte jeg igien forforste os Tiden ved at aflegge vidtløftige Undskyldninger, at jeg saa frit gjør denne Dame Folgeskab, men dersom eder saa synes, saa vil vi heller være betænkt paa at anvende Tiden til vores fælleds Fornøielse.

Jeg befalede derpaa, at man skulle bringe og Madden ind, hvilket ogsaa strax skede, og vi forsoiede os alle tre til Bords. Jeg magede det dog saaledes, at jeg kom til at sidde lige over for den unge Dame, som under Maaltidet stedse smilede og saae til mig. Det var mig ganske unuuelig, at kunde imodstaae hendes indtagende Diensyn, eller forhindre hende fra at nyde Hersredomme over mit Hierte; Allerhelst da hun selv ligesom med Glid opvakte Kierligheden hos mig,

Opvæ-
ler; Nei
lerede saa
Eing udi
vandring
fulde give
ilde sætte
d. Det
Morgenen
den for ti
a Afsted
i tvende
enkt paa
e paa den
et under-
, og paa
lod jeg

et alt var
ndre igien

Salv-
t.
meste blev
sin Histor
agde han
og deres
Rom

og i Steden for at tvinge den, forestilte jeg mig de alvorligste Ting.

Den anden Dame, som idelig gav agt paa os, og kunde i Begyndelsen ikke bære sig for Latter, sagde omsider til mig: Jeg har jo sagt eder det forud, at denne min Veninde uomgiengelig maatte opvække eders Kierlighed, og jeg allerede, at I har brudt den Trokabs Fed, som I har gjort til mig. Jeg svarede hende her paa med Latter, at hun havde Marsag at beklage sig over mig, isald jeg ikke viiste mig mild og høflig imod en Dame, som hun selv havde bragt med sig, og tilstod at være hendes egen Veninde, og jeg maatte beskyldes for at være ukyndig i de Vres Bevisninger, jeg som Vært i Huset havde de at iagttage, om jeg opførte mig anderledes.

Vi bleve saalænge ved at fornøie os med Biinen indtil den omsider gjorde os lystige, saa at den unge Dame og jeg begyndte lidet at skiemte med hinanden, og som vi ikke derudi brugte den fornødne Barsomhed, saa opvakte samme saa stor en Brede hos den anden Dame, at hun ikke kunde bære sig derpaa at give os det allerbedrøveligste Kiendetegn. Hun stod derfor op fra Bordet og gik ud fra os, med Løfte at hun strax vilde være hos os igien: Men hvad skeer? Saa snart hun var gaaet ud, fornåm jeg hvorledes den unge Dame begyndte at forandres i sit Ansigt, og strax derpaa blev saa forfærdelig opsvæ-
ned,

ned, at hun maatte opgive sin Aand i mine Arms
 me; Jeg raabte vel paa mine Folk, at de skulle
 komme mig til Hielp, men hun var saa nær ved
 Døden, at hun ikke kunde oppebie deres Ankomst.
 Jeg gik altsaa ud for at see efter den anden
 Dame, men mine Tienere berettede mig, at hun
 havde opluget Gade-Døren og deraf udgaaet,
 hvilket gav mig Marsag at slutte, at det maatte
 være hende, der havde befordret den unge Da-
 mes Død; og at hun i den sidste Skaal Vinn,
 som hun præsenterede hende, virkelig maatte
 have blandet en dødelig Forgift, for derved at
 hevne sig paa os begge. Imidlertid blev jeg in-
 derlig bedrøvet over denne Hændelse, sigende ved
 mig selv: Hvad er her at gjøre? Hvorledes vil
 dette løbe af med mig? Men her var nu ingen
 Tid at give bort, den nærværende Fare ud-
 fordrede lige saa hastig som fornuftig Resolution.
 Da som det var klar Maanekin og min Gaard
 overalt var belagt med Marmor-Stene, saa lod
 jeg mine Tienere strax optage en stor Marmor
 Steen, og efter at de under samme havde gravet
 en Hule, blev den unge Dames Legeme derudi
 forvaret, og Stenen saa behændig igien paa-
 lagt, at ingen skulde kiende det. Men i hvor vel
 alt dette blev forrettet, saa syntes mig dog at jeg
 ei længer med Sikkerhed kunde opholde mig her i
 Byen. Hvorudover jeg besluttede for en Tid at
 reise derfra: Tog altsaa mine Reise-Klæder paa,
 indpakkede mine rede Penge, og tillukkede der-
 næst alle Dorene, som jeg detsuden satte mit

Jeg mig
 agt paa
 for Lats
 igt eder
 iengelig
 merker
 Sed,
 de her
 beklage
 mild og
 e bragt
 keninde,
 dig i de
 set hav
 ledes.

os med
 , saa at
 skiemte
 gre den
 me saa
 un ikke
 rbedrø
 op fra
 n strax
 Saa
 orleder
 sit An
 opsv
 ned,

Seigl for; Gik saaledes uden ringeste Forhaling ud at opsøge Juveleren, som tilhørte Huset, og ei alene betalte den forfaldne Leie, mens endog gav ham et heel Aars Leie forud, samt leverede ham Nøglerne, og bad at han i min Fraværelse vilde have nogen Tilsyn til Huset. En overmaade vigtig Sag, sagde jeg, nøder mig til at jeg for en Tid maa reise bort, for til Cairo at tale med mine Farbrødre. Tog derpaa Afsted og begav mig tillige med mine Tjenere paa Reisen.

Scheherazade fornam her at det var Dag, maatte derfor afbryde, og igien den følgende Nat begynde saaledes:

Den Hundrede og Fem og Halvtrediesindstivende Nat.

Min Reise, sagde det unge Menneske fra Mousoul, gik ganske lykkelig for sig, saa jeg ankom uden ringeste Mostand til Cairo, hvor jeg fandt alle mine Farbrødre for mig, som ikke lidet forundrede sig over at skulle faae mig der at see. Jeg sagde til min Undskyldning, at jeg med største Længsel havde ventet efter dem, og at min Bekymring havde været Aarsag til denne Reise, efterdi jeg aldeles ingen Efterretning havde faaet fra dem. De tog ikke alene vel imod mig, men end og lovede saaledes at vilde mage det hos min Fader, at han ei skulde blive vred paa mig, fordi jeg imod hans Villie havde paataget mig den

denne
samme
nemste

fat, o
sig pa
alleret
drede
mente
i hvif

seer al
de mi
vel en
de it

var
med
mig
paa
finde

sig

tre

at

var

ikke

bede

der

og

han

denne Reise; Indlogerede mig altsaa i den selv-
samme Kavn hvor de logerede, og besaae de fors-
nemste Ting som i Cairo foresandtes.

Kort derefter fik de deres Bære ganske af-
sat, og derfor taledede om, at de igien vilde begive
sig paa Hiemreisen; men da jeg merkede at de
allerede begyndte at giøre Anstalt dertil, afson-
drede jeg mig strax fra dem, og tog mig et Loge-
mente som var meget langt borte fra den Kavn
i hvilken de logerede; Thi jeg havde endnu ikke
seet alle de Herligheder, som jeg i Egypten giør-
de mig Haab om at tage udi Diesyn. De ledte
vel en lang Tid efter mig der i Staden, men da
de ikke kunde finde mig, meente de, at jeg igien
var reist tilbage til Damaskum, af Frygt for
med min Reise til Egypten at have underkast
min Faders Bredde. De begav sig altsaa
paa Reisen til Damaskum, i det Haab der at
finde mig og saaledes at kunde tage mig med
sig Underveis.

Jeg forblev da tilbage i Cairo, og anvendte
tre Aar paa at stille den Længsel jeg havde efter
at besee de utallige Herligheder som i Egypten
var værd at tage under Diesyn: Forglemte dog
ikke imidlertid at sende Juveleren sin Leie, og
bede ham at holde mig sit Huus tilgode, efterdi
det var mit Forsæt igien at reise til Damaskum,
og der at opholde mig i nogle Aar. Til Cairo
hændtes mig ikke noget, som jeg holder værd at
for-

Thaling
set, og
endog
everede
værelse
overs
til at
Cairo at
Uffsted
Reisen.
Dag
de Nat
vtre
Hous
saa jeg
hvor
m ikke
der at
eg med
at min
Reise,
faaet
men
et hos
et mig
et mig
den

fortælle; Men derimod skal I høilig forundre eder over det, som efter min Ankomst til Dama skum, er mig vederfaret. - Saa snart jeg igien kom tilbage til denne Stad, tog jeg ind til Juvelerens, som med Forskielse tog imod mig, og strax tilbød sig at vilde ledsage mig hen i Huset, for at vise mig, at der i min Fraværelse aldrig havde været nogen Derudi. Jeg befandt ogsaa alle Ting i den Stand, som jeg havde forladt det, saa at baade det foresatte Geigl og alt mit Boeskab var aldeles uøret.

I det jeg nu lod mine Værelser rense og udseie, fandt en af mine Folk i den Sal som jeg havde spiset med den unge Dame, et Guld Hals-Baand, i Form af en Kiede, hvorpaa fandtes ti store og fortreffige Perler. Dette blev bragt ind til mig, og jeg saae strax, at det havde tilhørt den unge Dame som der sidst var bleven forgiven, men naar jeg betragtede hvorledes denne elskværdige Person paa saa ufkværdig en Maade var bortdød, var det mig umuelig uden Taarer at see derpaa, saa derfor strax i Kommen, og forvarede det til hendes Ghukommelse.

I nogle Dage tog jeg mig ellers ikke noget for, uden at hvile mig af min lange Reise, men siden gjorde jeg igien Begyndelse med at besøge dem, som jeg ved min forrige Umgængelse var kommen i Bekjendskab med, og i det jeg ofte tog

Deel
forund
I saal
vilde
at ski
Men
Perler
som

fat pe
baand
ham
lerer
over
betra
Jeg
drig
biffel
tor
byde
i en
jeg
kom

maer
baa
som
og
Ud

Deel i adskillige Forhstelser, saa var det ikke forunderligt at jeg omsider maatte savne Penge. I saadan Tilstand syntes mig dog at jeg nodig vilde selge mine Meubler; besluttede derfor først at stille mig ved det forhen omtalte Halsbaand; Men som jeg lidet eller intet forstod mig paa Verter, saa løb dette saa uhykkelig af for mig, som I siden vil faae at høre.

Jeg forsoiede mig hen i Bezestiu og der fik jeg fat paa en Udraabere, som jeg leverede Halsbaandet, og sagde at jeg vilde sælge det; Bad ham derhos at lade nogle af de fornemste Juvelerer see det. Udraaberen forundrede sig meget over dette Klenodie, og, da han længe havde betragtet det, sagde: Al hvilken deilig Ting! Jeg er forsikret, at vore Riobmænd endnu aldrig har seet saa kostelig et Stykke! I gjør dem visselig en stor Tieneste med at selge det, og I tør ikke tvile paa, at jo den ene til Trods vil byde den anden over. Han førte mig altsaa ind i en Lade som just tilhørte Juveleren, hvis Hus jeg beboede, hvor han bad mig biev indtil han kom igien at bringe mig Svar.

Imidlertid han saaledes gik om til Riobmændene og i Fortroelighed lod dem see paa Halsbaandet, saa satte jeg mig ned hos Juveleren, som var fornøiet over at see mig lide vel, og gav os i Samtale med hinanden om adskillige Ting. Udraaberen kom omsider tilbage, tog mig Alfsides

Forundre
Dama
jeg igien
til Ju
mig, og
i Huset,
se aldrig
dt ogsaa
de fore
igt og alt

rense og
al som jeg
et Guld
hvorpaa
Dette
at det
Der sidst
betragtede
paa saa
r det mig
staf det
de det til

ikke noget
ise, men
at besøge
ngesse var
g ofte tog
Deel

sides for sig selv, og i Steden for at sette mig Halsbaandets Værdie i ringeste til to Tusende Scheriffs, forsikrede mig, at ingen vilde give mere end halvtrediesindstive derfor, man har sagde han fremdeles, desuden lodet sig forlyde med at Perlerne vare falske; Altsaa kan I nu betænke eder, om I vil selge det for denne Priis. Som jeg nu troede ham vel og derhos var temmelig stærk i Erana for Penae, saa sagde jeg til ham, at han skulde gaae og overlade det for den Summa der var ham buden for det, da det ikke feilede, at de jo bedre forstod sig derpaa end han, bad desuden at han ikkun vilde skynde sig at bringe mig Pengene derfor.

Denne Udtraabere var just troffen for en af de rigeste Juvelerer i det store Bezestiu, hvilsten alene til den Ende havde buden ham halvtrediesindstive Scheriffs, for derved at udforske om jeg og forstod mig paa den Tings Værdie, som blev buden Fal til at skulde selges. Han havde derfor neppe bragt ham Svar tilbage, førend han jo strax blev anholdt, og henbragt til Politimesteren. Juveleren fremviiste derpaa Halsbaandet og sagde: See min Herre! Jeg har her et Halsbaand, som er mig stiaalen fra, og Tyven, som nu giver sig ud for en Riobmand, er saa frek, at han offentlig tør byde det Fal, og er endnu at finde i det store Bezestiu. Ja der er intet som bedre kan bevise at han er Tyven, end dette, at han vil lade sig nøie med at faae halvt

halvt
eller
tiffs

faae
ham
som
der
beso
spun
vild
hvil
da
saa
os
at
S
rige
ten
S
lod

i d
hie
M
sta
led
sta
ede

halvtrediesindstive Scheriffs for et Klenodie, som
ellers ingen kan negte ham to Tusende Scher-
iffs for.

Politiemesteren gjorde strax Anstalt, at
saae mig afhendt, og saa snart jeg kom ind for
ham, spurgte mig, om ikke dette Halsbaand,
som han holdt i Haanden, var det, som jeg i
det store Bezestins havde ladet Fal byde? Jeg
besvarede dette Sporsmaal med Ja, og derpaa
spurgte han, om det og var sandt, at jeg har
bildet selge det for halvtrediesindstive Scheriffs?
hvilket jeg ligeledes tilstod. Herpaa sagde han
da ganske spodsk: Vel an da? saa skal han ogsaa
i sine smukke Riismands Klæder snart sige
os, at han er den rette Thy; Befalede altsaa
at man skulle slaae mig indtil jeg bekiendte det:
hvilket og skeedte, saa at de haarde og piinag-
tige Slag omsider tvang mig til tvært imod den
rene Sandhed at bekiende, at jeg havde stiaalen
Halsbaandet, paa hvilken Bekiendelse man strax
lod mig min Haand afhugge.

Denne Handel forarsagede en stor Allarm
i det ganske Bezestins, og jeg var neppe kommen
hiem, førend min Vert kom anstigende, og sagde:
Min Søn! Jeg har altid anseet eder for et fors-
standigt og vel opdraget ungt Menneske, og hvors-
ledes er det muelig, at I kan have begaaet saa
skammelig en Gierning, som jeg har hørt om
eder? I har jo selv underrettet mig om eders Til-
stand,

stand, og jeg vil ikke falde noget i Tvil af det, som J. har sagt mig. Men hvorfor har J. ikke talt til mig om Pengene? Da jeg forsikrer, at jeg gierne havde laant eder dem. Nu da det er kommen saa vidt, kan jeg ikke længer tilstede edet Logement i mit Huus, hvorfor J. faaer at tage hvad Meubler der horer eder til, og ophore eder et andet Logie. Den ene Modgang rakte saasledes den anden Haanden, og jeg blev over disse Ord endnu mere bekymret, saa jeg med grædende Taare bad Juveleren at jeg endnu i tre Dage maatte blive i hans Huus, hvilket han da ogsaa endelig bevilgede.

Å! Himmel! raabte jeg, hvad for en uheldsalig Spot! Mon jeg igien tør understaae mig at komme tilbage til Moussoul? Alt hvad jeg kan fortælle min Fader, vil aldrig være tilstrekkelig nok til at overbevise ham, at jeg er uskyldig.

Scheherazade sang hermed stille, ^{efterdi} hun saae at Dagen tiltog, men fortsatte dog Historien den følgende Nat saaledes:

Den Hundrede og Sex og Halvtredsindstyvende Nat.

Tre Dage efter denne uheldsalige Hændelse, sagde det unge Menneske fra Moussoul, saa jeg med største Forundring en heel Hob Politier Betientere tillige med min Bert og den Riobe mand,

mand, der falstelig havde anklaget mig for Ty-
 verie, at komme ind til mig. Jeg spurgte dem
 strax af hvad Aarsag de var kommen? Men de
 begyndte at bande, sfiende og larme som galne
 Mennesker; og udoevde den største Ondskab imod
 mig, og sagde omsider at Halsbaandet tilhorte
 Gouverneuren til Damasko, som for tre Aar
 siden havde mistet det, og ved samme Tid tillige
 en af sine Døtre. Nu vil jeg lade en hver døms-
 me, hvad Tilstand jeg da befandt mig udi, da
 jeg hørte denne Tidende. Jeg troer ikke at der
 var en Lem paa mit hele Legeme der jo bævede af
 Forskrækkelse: Ikke desto mindre besluttede jeg
 dog ved mig, at jeg sandfærdig for Gouverneu-
 ren vilde fortælle Sagen med alle sine Omstæn-
 digheder, og det maa da staae til ham endten at
 løsgive mig eller lade mig henrette. Saa snart
 jeg blev bragt frem for Gouverneuren, mærkede
 jeg, at han ansaae mig med medlidende Dine,
 hvilket jeg holt for at være Tegn til et got Ud-
 sagn. Han lod strax mine Baand løse, og der-
 paa vendte sig til min Bert og til den Juvelerer,
 der havde anklaget mig, sigende: Er det dette
 Menneske der har vildet solgt Halsbaandet? De
 havde neppe svaret Ja, førend han fremdeles
 sagde: Jeg er forsikret paa at han ei har stiaalen
 det, og jeg kan ei nøksom forundre over den Uret-
 han er vederfareet. Jeg fik ved disse Ord nogen
 Mod igien, og sagde: Naadige Herre! Jeg svæ-
 rer eder til, at jeg i al Sandhed er uskyldig,
 og jeg har desuden de Tanker, at samme Hals-
 baand

I af det
 er 3 ikke
 skræker, at
 da det er
 tede eder
 at tage
 bore eder
 afte saas
 over disse
 brædende
 fe Dage
 da ogsaa

en usyl-
 taage mig
 D jeg kan
 strekkelig
 yldig.

efterdi
 fatte dog

alvtræ

ændelse,
 ul, saas
 Politier
 en Kiøbs-
 mand,

baand aldrig har tilhørt min Anklagere; Thi jeg har aldrig seet ham, og dog har han ved sit falske Angivende været Aarsag udi, at jeg saa elendig er bleven medhandlet. Det er vel sandt at jeg har selv bekiendt mig skyldig i Tyveriet, men denne Bekiendelse maatte jeg gjøre imod mit bedre vidende, deels for at befries fra den Piinsel, ved hvilken man tvang mig til Bekiendelsen, og deels af en vis Aarsag, som jeg er villig at fortælle eder, om I saa behager. Jeg veed, svarede Gouverneuren alt for meget derom, og jeg skal strax lade eders Anklager saaledes afstraffe, som han det fortiener. Befalede dernæst at Politie-Bevakterne skulde tage den falske Anklagere med sig, og lade ham vederfares den selvsamme Straf, som han havde ladet mid udstaae, hvis Uskyldighed hannem fuldkommen var bekiendt.

Gouverneurens Ordre blev strax efterlevet, og Zuveieren bortført og afstraffet, som han fortiente. Da nu alle vare bortgaaet uden jeg alene, sagde han til mig: Min Søn! Fortæl mig frit ud, hvorledes dette Halsbaand er kommen eder udi Hænderne, og dolsq intet deraf for mig. Jeg aabenbarede saaledes alt hvad i denne Hændelse var hændet sig, og tilstod at jeg langt heller vilde passeret for en Tyv, end til min Befrielse fortælle denne bedrovelige Hændelse. Store Gud! Raabte Gouverneuren, dine Domme ere ubegribelige, og vi maae underkaste os de

fame
bodi
at se
sigen
num
bedr
Jeg
der
tale

det
ling
saar

D

U

det
sagt
ufor
W
hen
mer
hun
W
D
hng
ber
E.

samme med en god Villie! Jeg kysser med Ærbødighed det Kiis, hvormed det har behaget dig at slaae mig! Begyndte derpaa at tale med mig, sigende: Min Son! Efter at jeg nu haver fornummen eders uløksalige Skiebne, der inderlig bedrøver mig, saa vil jeg og fortælle eder min: Jeg kan da for det første sige eder, at jeg er Far der til de tvende Damer om hvilke I har fortalt mig.

Bed disse Ord fornam Scheherazade at det var Dag, maatte derfor afbryde sin Fortælling, og igien følgende Nat begyndte den paa saadan Maade:

Den Hundrede og Syv og Halvtrediesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! sagde hun, har fremdeles den Tale Gouverneuren forte med det unge Menneske fra Moussoul: Min Son! sagde han, den første Dame, der var saa uforfæmmet at besøge eders Hus, var den Ældste af mine Døtre. Jeg havde giftet hende med en af min Broders Sønner i Cairo, men der hændte sig, at hendes Mand døde, og hun reiste igien hjem til mig, efterat hun i Ægypten havde besmittet sig med Tusende slags Ondskab. For hendes Hiemkomst var hendes yngre Søster, som saa ynkelig i eders Arme er bortdød, et meget forstandig og artig Menneske, og

Nu

E. en N. I. B.

le; Thi
ved sit
jeg saa
et sandt
hyeriet,
e imod
fra den
Bekiens
n jeg er
Jeg
derom,
edes af
dernæst
ste M
res den
mid ud
kommen
erlevet,
han for
jeg ale
tal mig
ommen
er mig.
e Hen
s langt
sin Bes
E to
omme
os de
sams

og aldrig gav mig ringeste Anrsag til at befværte mig over hendes Opførsel; Men hendes ældste Søster fik siden imellem sig og hende oprettet saa noie en Forbindelse, at hun efterhaanden gjorde hende lige saa lastværdig som hun selv var. Som vi nu Dagen efter hendes Død skulde til at spise Middags-Maaltid, savnede jeg min yngre Døster ved Bordet, og derfor spurgte den ældste hvor hun var, men i Steden for at svare mig, brast hun ud i Graad, saa jeg lettelig deraf kunde spore en bedrøved Tidende, og altsaa indstændig begierede, at hun derom skulle give mig en fuldkommen Oplysning; Min Fader! svarede hun grædende, jeg kan herom ikke berette eder andet, end at hun i Gaar Klædte sig i sine beste Klæder, tog sit kostbare Perle-Hals-Baand paa og gik ud i Staden, og siden den Tid har jeg ikke seet hende. Jeg lod da strax foranstalte, at der i den ganske Stad skulde søges efter hende, men det var mig ikke muelig at faae noget at vide om hendes ulyksalige Skiebne. Imidlertid lod den Ældste ikke af at græde og beklage hendes Søsters Død, og saaledes viiste, at hendes udøvede Ondskab inderlig nu fortrød hende; Og da hun i saadan Tilstand ikke vilde nyde det ringeste til Livets Ophold, saa var det ikke at undre over, at hun inden kort Tid fik Ende paa sit Liv.

See! sagde han fremdeles, hvad et Menneske er, og hvor mange ulyksalige Tilfælde han

er und
har ta
vil vi f
hvoran
til ægt
dem i
besidde
forsikre
gelige
og gior
høver
efter
ger.
Beva
letter
mig i
Slig
mig i
talt
forgie
de for
i en
uden
Han
for
endo
der
haab
sient
Cred
eder

er underkastet! Men min Son! Efterdi vi begge har taget Deel i en og den samme Ulykke, saa vil vi foreene os med hinanden, og aldrig forlade hinanden. Jeg vil give eder min tredie Dotter til ægte, hun er yngre end de andre og giver dem i Forstand ikke det allerringeste efter, hun besidder desuden større Deilighed, og jeg kan forsikre eder, at hun ved sit ædle Sind og behagelige Bæsen skal forsøde eders bitre Smertter og gjøre det øvrige af eders Liv lykfsaligt. Jeg behøver ikke andet Huus end mit at boe udi, og efter min Død er I og hun mine eneste Arvinger. Naadige Herre, svarede jeg, den store Bevaagenhed og Godhed som I viser imod mig, sætter mig i en ugemeen Forundring, og det er mig ikke mueligt at begegne samme med saa stor Skionsomhed, som den forriener. Han brød mig ind i min Tale, sigende: Det maa være nok talt herom, og vi vil ikke spille Tiden med en forgiebes Samtale. Han lod derpaa strax hente de fornødne Bidner, saa at Egetskabs-Contracten i en hast blev oprettet, i Kraft af hvilken jeg uden videre Ceremonie ægtede hans Dotter. Han lod sig ikke noie dermed alene at Juveleren for sit falske Angivende blev afstraffet, men endog til min Nytte confiscerede alle hans Midler, der beløb sig til en stor Summa. I det øvrige haaber jeg, at I selv siden I er kommen her, siensynlig har seet, hvor stor Gouverneurens Credit er for mig. Jeg kan desuden berette eder, at mine Farbrødre i Moussoul nylig har

befværet
 s ældste
 rettet saa
 n gjorde
 Som
 at spise
 re Dots
 n ældste
 are mig,
 ig deraf
 g altsaa
 alle give
 Rader!
 ikke bes
 edre sig i
 e, Hals
 iden den
 da strax
 id skulde
 e muelig
 lykfsalige
 ikke af at
 og saa
 inderlig
 Tilstand
 old, saa
 den fort
 et Mens
 ælde han
 et

affærdiget et Bud til mig, som skulle i Egypten søge efter mig, men da samme undervejs fik at vide at jeg her opholdt mig, tog han lige her til, og i Gaar overleverede mig sine Brevskaber, hvor i man lod mig vide at min Fader var død, og at jeg uden Ophold skulde forsoie mig hiem, at tage hans efterladte Midler i Besiddelse; Som nu mit Giftermaal og Gouverneurens store Venskab bandt mig til at blive her, og ikke til lod mig at reise andre Steder hen, saa gav jeg mit Sendebud Fuldmagt, at tage alt det Gods i Behold, som arvelig mig var tilfalden. J
 Folge af saadanne Omstændigheder formoder jeg, at J ikke anseer det for en Uhosflighed af mig, at jeg i min Svaghed haver rakt eder den venstre Haand i Steden for den høire. Dette er, Allernaadigste Herre, sagde den Jødiske Docter til Sultanen i Casgar, den Historie, som det unge Menneske fra Moussoul har fortalt mig. Jeg forblev i Damasko saa længe Gou- verneuren levede, men siden fik jeg Lust at reise videre, efterdi jeg endda var i min blomstrende Alder; Reiste altsaa hele Persien igiennem, der fra til Indien, og endelig har nedsat mig her i eders Majestets Residents, Stad, hvor jeg med Berømmelse har fortsat det Medeciniske Studium.

Sultanen til Casgar fandt ei liden Behag udi denne Historie; Jeg tilstaaer, sagde han til Joden, at det du har fortalt mig, haver noget ugemeent i sig, men den Puffeltryggedes Historie har

har en
 Altsaa
 jeg me
 Rei,
 fire op
 og este
 naadig
 hører
 Histor
 Saab
 skal v
 taen
 ikke i
 du for
 feltry
 han
 og de

S

M

hvor
 var
 rette
 af ti

har endnu Fortrinnet, og er meget lystigere: Altsaa kan du ikke giøre dig nogen Haab om, at jeg mere skulde skienke dig Livet end de andre; Nei, det er mit faste Forsæt, at lade eder alle sine ophænge. Skræderen trædte derpaa frem, og efter aflagde Vres-Beviisning sagde: Allernaadigste Herre! vie endnu lider; Thi da jeg hører at deres Majestet finder Behag i lystige Historier, saa har jeg det allerunderdanigste Haab, at den Historie jeg haver at fortælle, skal være til Fornoielse. Vel an! svarede Sultanen, jeg vil da ogsaa høre dig, men bild dig ikke ind, at jeg skienker dig dit Liv, med mindre du fortæller noget der er mere artig end den Puskelryggedes. Skræderen var saa fornøiet for han allerede havde udrettet hvad han ønskede sig og derfor begyndte sin Historie saaledes:

Historie.

Som

Skræderen fortalte for Sultanen i Casgar.

Allernaadigste Herre! En Borger her i Staden gjorde for to Dage siden et Giestebud, hvortil jeg tillige med hans andre gode Venner var indbudet. Jeg indfandt mig der ogsaa til rette Tide, og fornam, at vi blev et Compagnie af tiue Personer tilsammen.

Egypten
 fik at
 her til,
 r, hvor
 ed, og
 em, at
 Som
 store
 ikke til-
 gav jeg
 t Gods
 en. I
 rimoder
 ghed af
 der den
 Dette
 Godiske
 historie,
 fortalt
 le Gous
 at reise
 nstrende
 m, der-
 sig her i
 jeg med
 tudium.
 Behag
 han til
 er noget
 Historie
 har

Da vi nu vare samlede, maatte vi gie noget efter Berten i Huset, som var udgaaet i en vis Forretning, men kom dog omsider hjem, og havde et ungt Menneske med sig, der var net Klædt og saae deilig ud af Ansigtet, men derhos holdte paa det ene Been. Ved deres Ankomst stod vi alle op, og bad den Fremmede at sidde ned hos os paa en Sofa. Han havde og i Sinde at giøre det, men som han i det samme fik Die paa en Barbeer, der var i vores Compagnie, røkkede han sig tilbage og igien vilde gaae sin Vej. Berten i Huset blev ganske bestyrtset derved, gif derfor hen at holde ham tilbage, sigende: Hvor agter I eder nu hen? Jeg har giort mig en Ære af at bringe eder hjem med mig, for at bivaane et Giestebud, som jeg har anrettet for mine gode Venner, og I er neppe kommet ind af Døren, førend I igien vil gaae! Min Herre! Svarede det unge Menneske, jeg beder at I ikke holder paa mig, men tillader mig at gaae herfra igien; Thi det er mig ikke muligt uden Væmmelse og Gysen, at see denne Barbeer, og endskiont han er fød i et Land hvor ingen er sort, saa synes han dog at ligne en Ethiopier, men hans Samvittighed er langt sølere og sortere end hans Ansigt.

Scheherazade, som fornam at Dagen anbrød, kunde denne Gang ikke længer fortsætte med Historien, begyndte derfor den næstkommende Nat igien at fortælle.

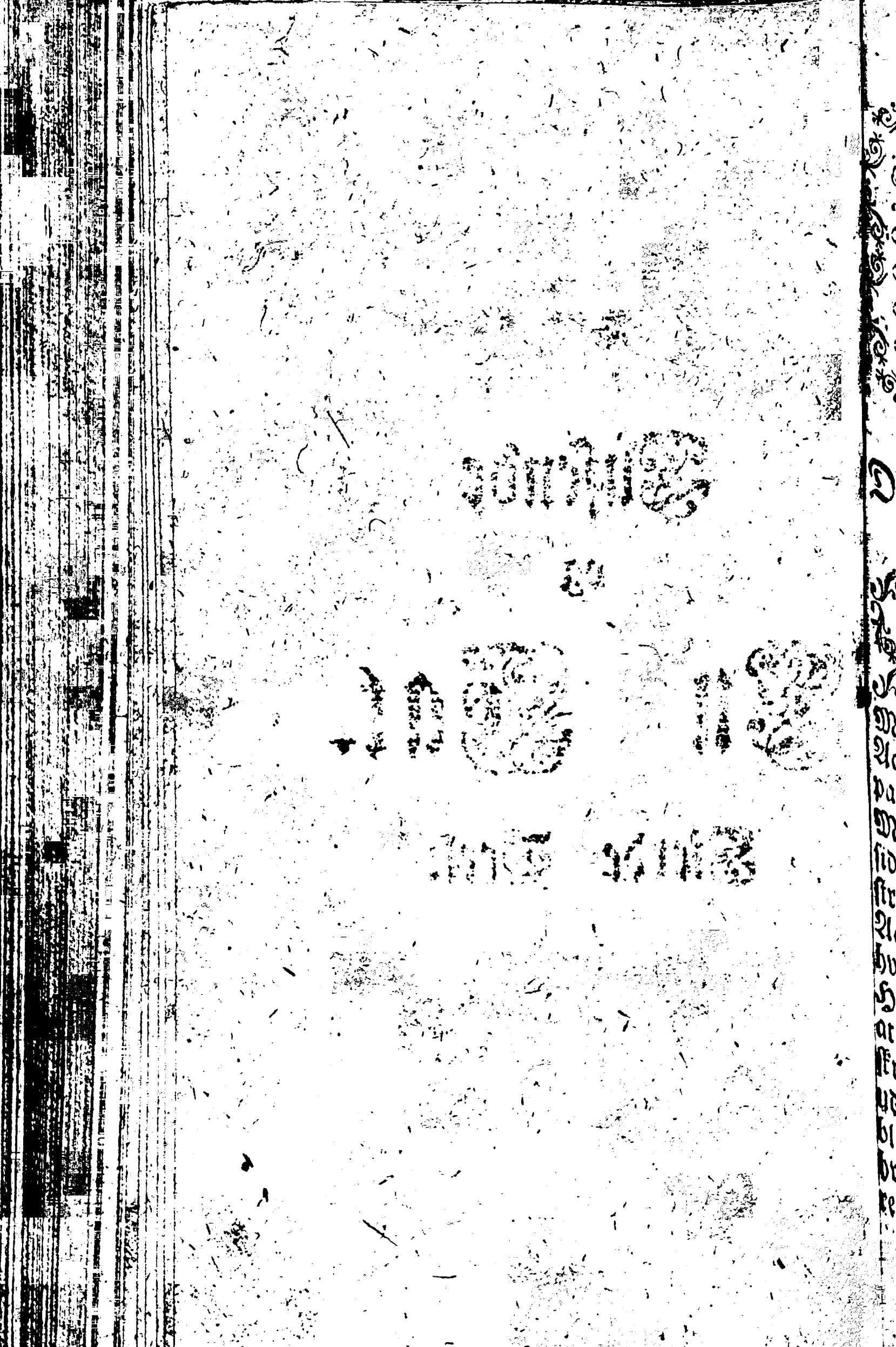
Ende paa den Tredie Deel.

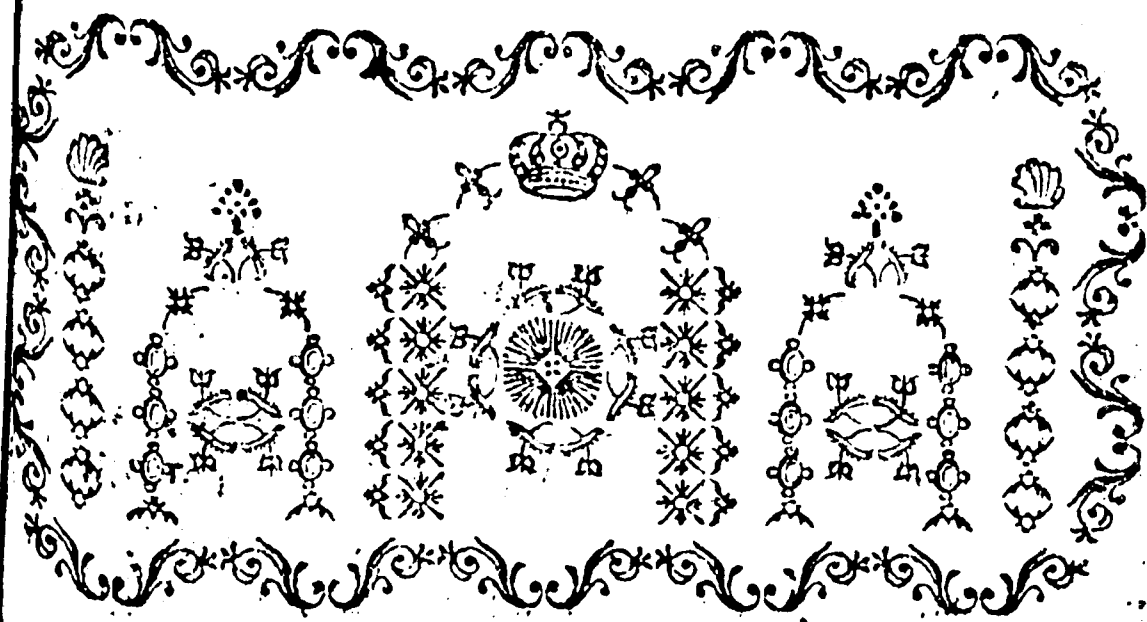
Zufende

og

En Sat.

Sierde Deel.

Den Hundrede og Otte og Halv- trediesindstivende Nat.

Bsi blev, sagde Skræderen fremdeles, allesammen bestyrtset over det unge Menneskes Tale, og fattede strax en Mistanke til Barberen, uden at vide hvad Marsag han havde til de Beskyldinger han lagde paa ham, og der var ingen vilde lide, at et Menneske, der saa heilig blev os afmat., skulde sidde til Bords med os. Berten bad derfor strax den Fremmede, at han vilde berette os Marsagen til det Had han bar til denne Barber, hvilket han og foiede ham udi, svarende: Min Herre, denne forbandede Barber er Marsag til at jeg nu halter, og han har tilføiet mig de forfærfeligste Ting nogen kan indbilde sig; hvorudover jeg med dyre Eder har lovet, aldrig at blive der hvor han er, eller boe i den Stad hvor han opholder sig. I saadan Henseende reiste jeg fra Bagdad, hvor han da var, og før

Uu 5 at

at komme til et Sted, hvor jeg ventede, han aldrig skulde see mig mere, har jeg paataget mig saa langt en Reise, og nedsat mig i denne Stad, der ligger midt i det store Tartarie. Men jeg maa imod Forhaabning erfare, at han ogsaa har vidst Veien hertil, i det jeg nu saa uformodentlig træffer ham i dette Selskab. Jeg maa derfor, mine Herrer! imod min Villie berøve mig selv al den Fornøielse jeg af saa gode og fornemme Benneres Nærværelse kunde mig, og min Eed forbinder mig til, at jeg endnu i denne Dag maa forlade eders Stad, og bortreise til saadanne Steder, hvor jeg nogensinde kunde være vis paa, at han aldrig mere skulde komme mig for Dine. Da han havde udtalt disse Ord, vilde han gaaet fra os, men Berten traadte til og holdt paa ham, med Begiering, at han i det mindste vilde opholde sig saa længe hos os, indtil han omstændelig havde fortalt os paa hvad Maade Barberen havde handlet med ham, siden han bar saa stor Afseelse for hans Person. At nu Barberen imidlertid stedse stod med nedslagne Dine, gjorde os alle begierlige efter at vide hvad han havde gjort, og derfor tillige med Berten indstændig bad det unge Menneske at fortælle os det. Vi fik ham omsider overtalt, saa at han nedsatte sig paa en Sofa og fortalte sin ganske Historie, men vendte dog imidlertid Ryggen til Barberen, at han ikke skulde see ham.

Min Fader var i saa stor Anseelse til Bagdad, at han med Billighed kunde have tragtet efter de fornemste Betieninger; men han holdt altid for, at det skulde Levnet forte mere Lyksalighed med sig end de høieste Ere-Sæder, dem han formedelst sine Forskæmperer dog fortiente at beklæde. I sit Egteskab var han ikke velsignet med flere Børn end mig alene, og jeg var allerede kommen til Forstands Aar da han ved Døden blev kaldet fra mig; De store Midler som han efterlod mig, vidste jeg fornuftig at raade over, og der skal ingen med Sandhed kunde sige, at jeg har forødet noget deraf paa en uordentlig Maade, men langt heller forhyveret mig derudi alles Berømmelse.

Jeg levede en lang Tid hen uden at finde den mindste Bevægelse af det man kalder Kierlighed, og maa (endskjønt til min egen Skam) bekiende, at jeg med fri Forsæt skyede og hadede alle Fruentimmers Selskab, for ikke imod min Villie at blive antændt af denne Lue. Men Eiden lærte mig at jeg lige saa vel som andre var af Riid og Blod, og derfor med al min Forsigtighed ei kunde forebygge det slags Bevæggelser. Som jeg nu en Dag kom gaaende i en stor Gade, blev jeg vaer, at en stor Deel fornemme Damer kom mig der imøde, hvorfor jeg forsoiede mig om i en anden Gade, og nedsatte mig der paa en Benk ved en Dør, for at kunde hvile mig saa længe indtil jeg nogenledes kunde slutte mig til, at bemelte Damer vare forbie.

Men

ventede
paataget
i denne
Tartarie
at han
g nu saa
ab. Jeg
Billie be-
saa gode
nde hofte
jeg endnu
stad, og
eg nogens-
drig mere
an havde
os, men
med Ber-
pholde sig
lig havde
en havde
stor Afsty-
imidlertid
de os alle
giort, og
bad det
si fik ham
te sig paa
rie, men
berer, at
Ditt

Men i det jeg derved søgte at undgaae en Fare, saa løb jeg i en anden; Og det paa følgende Maader: Ege over for mig stod en Urte-Potte i et Bindsve med alle slags rare Blomster udi som jeg nu sad og fornøiede mig med at see derhen, blev Bindsvet opluftet, og en ung Dame fremstillede sig derudi, hvis Dørlighed var saa ubeskrivelig stor, at jeg strax deraf ganske blev indtager. Hun kastede i Begyndelsen sine Dine paa mig, og imedens hun vandede sine Blomster, anfaae hun mig stedse med smilende Gæbærder. Hendes Hænder og Arme vare hvidere end det hvideste Alabast, og jeg kan med Blyghed sige, at dette Syn opvakte langt større Kjærlighed hos mig, end det Had jeg tilforn bar for alle Fruentimmer i Almindelighed. Da hun havde vandet sine Blomster, og endnu engang giver mig et Syn af hendes Dørlighed, der ret trængte mig ind i det inderste af mit Hierte i lukkede hun Bindsvet til igien og lod mig sidde i en ubegribelig Forvirring.

Jeg havde ventelig blevet længe siddende ligesom fra mig selv, om jeg ikke havde hørt en Summt paa Gaden, hvilken gav mig Anledning til at staae op, og see mig om, og i det samme saae jeg, at det var den fornemste Cavis der i Staden, der kom ridende paa et Munt-Pesel, og havde fem eller sex Tienere omkring sig; Han steg af ved det selv samme Huus hvor den unge Dame havde oplukket Bindsvet, og som han med

med
til at
havde
var ge
havde
stod
drage
denne
stærk
falder
ved
bleve

Rund
ikke
mig
Nars
noget
jeg
Befr
Hast
mang
mig
efter

min
noget

med sit hele Folge gik derind, saa sluttede jeg mig til at samme Eadis maatte være hendes Fader.

Den Tilstand jeg da befandt mig i, havde aldeles ingen Lighed med den i hvilken jeg var gaaet hiemme fra; Thi som jeg aldrig tilforn havde merket det allerringeste af saadanne Ansættelser hos mig, saa var det mig desmere uforgædeligt, og jeg blev desto mere foruroliget af denne uformodentlige Elskelse, der stedse saa stærkt tiltog hos mig, at jeg omsider blev overfaldet af en Feber, og i lang Tid maatte holde ved Sengen, over hvilket alle mine Betientere bleve ganske forrigfulde.

Saa snart mine nærmeste Venner fik Kundskab at jeg var syg, bleve de over samme ikke lidet forskrækkede, kom derfor i en Hast til mig og indstændig bad mig at ville sige dem Aarsagen til min Sygdom; Men som det var noget jeg ikke kunde aabenbare dem, saa svarede jeg dem aldeles ikke derpaa, hvorudover deres Bekymring blev meget større, og derfor i en Hast lod hente Doctores til mig, som ved mange kostbare Medicamenter søgte at helbrede mig, skjønt forgieves; Thi min Svagbed blev efterhaanden værre og ikke bedre.

Jeg blev omsider saa haardt angreben af min Svagbed, at mine Venner snart ikke saae noget Tegn til Livet; De lod derfor en aldrende

Fare
følgende
Notte
ter udi
see den
Dame
var saa
ikke blev
de Dine
Blomme
de Ge
hvidere
de Vids
re Kiers
bar for
Da hun
engang
der ret
Hierte
sidde i
ledende
hørt en
ledning
samme
is der i
Desel,
; Han
n unge
m han
med

Da

Dame komme ind til mig, som betragtede mig saa noie, at hun rigtig giættede sig til hvad der var Aarsag til min Sygdom, endskiont jeg ikke kan beskrive paa hvad Maade hun veiledte sig til denne Gissning. Denne Dame kaldte de affides for sig selv, og bad hende i Entrum at tale med mig, og at samme desbedre kunde gaae for sig, befalede de at alle mine Tienere skulde imidlertid gaae ud fra mig.

Da vi nu altsaa var alene, satte hun sig ned ved Hovedet af Sengen, og sagde til mig: Min kiere Son! J har hidindtil vægret eder for at aabenbare, hvad der er Aarsag til eders Sygdom; Men jeg vil spare eder Umagen med at aabenbare det; Thi jeg har allerede Erfaring nok til at udgrunde Sagen selv, og J skal ikke kunde negte at det is er Kierlighed, som har forarsaget eder denne Sygdom; Men lige saa vis som jeg er paa, at Sagen hænger saadan sammen, saa vis er jeg og om at kunde igien forskaffe eder eders Helbred, saa fremt J ikkuns vil sige mig hvad det er for en lykkelig Dame, der har kunde det bevæge eders Hierte, som dog tilforn har været saa ubevægelig; Thi J har Ord for, at J ikke elske Fruentimmer, og jeg er ikke den sidste af dem, der har erfaret at det er Sandhed. Imidlertid har jeg dog merket at J har forandret eders Tanker, og er glad i den Henseende, at jeg finder Leilighed til i saa vigtig en Sag, at rekker eder Haanden og see eder befriet fra eders nærværende Betyrninger.

Scher

Scheherazade, som merkede at det alt
 var Dag, maatte her afbryde sin Fortælling;
 Schahriar fandt en særdeles Fornøielse i det
 han allerede havde hørt, og stod derfor op med
 Længsel efter at anhøre mere deraf den næstfølgende Nat:

Den Hundrede og Ni og Halvtrediesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre, sagde Scheherazade, det unge haltende Menneske blev ved at fortælle sin Historie saaledes: Da den aldrende Dame havde giort mig saadant Forflag, vendte hun paa at jeg skulle svare hende, men endstiont jeg maa tilstaae, at hun allerede temmelig stærk havde bevæget mig, saa torde jeg endnu ikke aabenbare hende hvad der laae mig om Hjertet, vendte mig derfor om til Siden og i Steden for at svare, drog et dybt Suk. Dette gav hende Anledning fremdeles at sige til mig: Er det en blot Undseelse der binder eders Tunge? eller har I ingen Fortrolighed til mig? Vær I nogen Evil om mit Løstes Opfyldelse? O min kære Son! jeg kunde sandelig opregne eder mange unge Mandfolk der har været i samme Omstændigheder som eders, og dog ved min Uarvaagenhed lykkelig ere blevne hiulpne.

Hun fortalte mig saa mange andre Ting, at jeg ei længer tog i Betænkning at tale med hende

ede mig
 bad der
 jeg ikke
 e sig til
 affides
 ale med
 for sig,
 tidlertid

hun sig
 til mig:
 ret eder
 til eders
 med at
 ring nok
 le kunde
 draarsas
 vis som
 sammen,
 affe eder
 sige mig
 der kun
 orn har
 for, at
 ikke den
 sandhed.
 brandret
 nde, at
 Sag, at
 ra eders
 Scheh

hende derom, og altsaa aabenbarede hende hvort
 min Sygdom bestod, samt alle de Omstændig-
 heder, som derved var at merke, sagde derhos
 paa hvad Sted jeg havde seet dette Fruentimmer,
 som saa uformodentlig drog mit Hjerte til sig.
 J kan sikker giøre eder Regning paa, sagde jeg,
 at jeg af alle Kræfter skal erkiende eders God-
 hed for mig, saafremt J kan skaffe mig denne
 elskværdige Dame at see, og aabne mig en Lellig-
 hed, at tale med hende om den brændende Kier-
 lighed, jeg bær for hende. Min Son! svar-
 rede hun, jeg kiender den Person ganske godt,
 som J taler om, og J har ikke taget Feil, da
 J holdt hende for at være en Datter af den for-
 nemste Eadis her i Staden. Jeg forundrer
 mig ikke heller over, at J har fattet Kierlighed
 til hende; Thi hun er ikke alene den kionneste,
 men endog den elskværdigste Dame i hele Bag-
 dad, men det, som i denne Sag bekymrer mig,
 er alene, at hun derhos er særdeles heimodig,
 og ganske vanskelig at face i Tale. J veed des-
 uden, hvor noie Dyrigheds Personerne i agt-
 tage de strænge Love, ved hvilke Fruentimmerne
 holdes i en utaalelig Evang, og at disse Love
 allernøiest blive iagttagne med dem der er af
 deres egen Familie. Som nu denne Eadis, J
 haver seet, er heri den allerstængeste af dem alles
 sammen, og idelig forestiller sine Døttre hvor
 stor en Feil de begaae om de lade sig see af nogen
 Mand's Person, saa har han saaledes faaet
 hende bunden, at naar hun af Fornødenhed
 maa

maa ud i Byen, saa er hun saaledes tilhyllet, at ingen faaer hende at see. Jeg siger ikke just at denne Cadis Datter er saa findet, dog frygter jeg for, at jeg i Henseende til hende selv vil faae lige saa store Banskkeligheder at bestride, som i Henseende til hendes Fader. Var det saa vel, at eders Kierlighed var faldet til en anden Dame, saa skulde det ikke nærj være saa besværligt for mig, som jeg nu kan forud see at det vil blive, dog skal det ikke mangle, at jeg jo paa min Side udi dette Fald skal vise al mulig Flid og Omhu, endskiønt det vil tage nogen Tid bort inden man kan vente det Udfald, som man onsker sig. Sat imidlertid et got Mod, og lad ikke af at have Fortrolighed til mig.

Da nu den Gamle derpaa var gaaet bort fra mig, saa overveiede jeg den mig forestilte Banskkelighed ganske nøie og den Frygt jeg fandt hos mig, at hendes Forehavende ei skulde lykkes for hende, forøgede min Smerte. Hun kom Dagen derefter iglen til mig, og jeg kunde strax læse i hendes Ansigt, at hun ingen behagelig Tidende bragte med sig, hvilket jeg nærmere fik at vide, da hun sagde: Min Son! jeg har ikke bedraget mig, da jeg forestillede mig Banskkeligheden i denne Sag, og I maa tro at her er mere at bestride end en Faders Narvaagenhed. Jeg elsker en ubevægelig Person, en Person som finder Fornøielse i at kunde opvække Kierlighed hos alle dem, der lade sig forlede dertil, og det

E. en M. I. B. uden

hvor
ændig
derhos
immer
til sig
de jeg
i Godt
denne
Lellig
Kierl
! svar
e got
I, da
en for
undrer
elighed
meste
Bage
r mig
nodig
d des
i agt
merne
e Love
er af
is, I
i alle
hvor
nogen
faaer
denhed
maa

uden at have i Sinde nogen Tid at læge den kun
 med Flid faarer. Hun horte mig med Glæde
 saa længe jeg talede om den Sygdom I for hendes
 des Skyld maatte udstaae, men saa snart jeg
 alene lukte Munden op derom, at hun vilde unde
 eder den Fornoielse at see og tale med hende, saa
 gav hun mig strax dette umilde og vredagtige
 Svar: I maa være uforkammet dristig, ^{saa}
 I tør giøre mig saadanne Forslag, og I skal
 forbydes oftere at see mig, saa fremt I bringer
 saadan Tale paa Bane.

Men bekommer eder dog ikke derover, ^{sagde}
 den Gamle til mig; Thi jeg lader mig ikke saa
 let affpise, og dersom I ikkun vil have Saalme-
 dighed, saa har jeg, dette uagter, endnu det
 faste Haab, at jeg skal opnaae Diemerket af
 Forehavende.

For ikke at blive alt for vidtløstig, ^{sagde}
 det unge Menneske, saa vil jeg alene sige at det
 Svar, som denne ubarmhiertige Dame havde
 givet, formerede mine Smertter saa overmaade,
 at Docterne ganske overgav mig. Ja man an-
 saae mig som den der saa got som var død,
 indtil den Gamle igien indsandt sig at forkynde
 mig Livet.

Paa det nu ingen af de Nærværende skulde
 høre hvad vi talede om, saa hvistede hun mig
 disse Ord i Dret: Vær nu betænkt paa den
 gode

gode Foræring, som I skylder mig for den an-
 gennemme Tidende, jeg nu kan bringe eder.
 Disse Ord havde en forunderlig Virkning hos
 mig; Thi i hvor svag jeg var, gav de mig dog
 saadanne Kræfter at jeg selv reiste mig op udi
 Sengen, og sagde med Fornoielse til hende:
 Foræringen skal ikke staa tilbage: Har I noget
 behageligt at sige mig? Min Herre! svarede
 hun, I døer ikke af denne Sygdom, og jeg skal
 snart fuldkommen helbrede eder, saa skal I være
 fornøiet med den Umage jeg i den Henseende har
 gjort mig. Jeg gik i Gaar igien til den Dame,
 I saa høit elsker, og jeg var saa lykkelig, at jeg
 traf hende i en god Lune. Ved min Ankomst
 stillede jeg mig ganske bedrøvet an, og ved nogle
 dybe Suf fik de salte Taarer perlet ud af mine
 Dine, hvilket strax bevægede hende at sige til
 mig: Min kiere Moder, hvad skader eder? og
 hvorfor seer I saa hiertelig bedrøvet ud? Nu
 var det Tid at begynde paa Sagen selv, svarede
 den Dame saaledes: Af min elskelige og ærværdige
 Begne! Jeg kommer paa den unge Herres
 der er nu snart ganske ude med ham, og den
 Kierlighed han bær for eder vil inden kort Tid
 lægge ham i Graven, hvilket er en ubodelig
 Skade for hans Venner og en stor Ubarmhert-
 lighed af eder. Jeg veed ikke, sagde hun, med
 hvad Billighed jeg kan beskyldes for at være
 Ansag til hans Død, da jeg aldrig har gjort
 ham noget, der funde befordre den samme.

ze den hant
 id Glæde
 I for hant
 a snart jeg
 vilde med
 hende, saa
 vredagtig
 sig, siden
 og I skal
 I bringer

 ver, sagde
 lig ikke saa
 e Taalmod-
 endnu det
 rket af mig

 sig, sagde
 sige at det
 ame havde
 vermaade,
 a man an-
 var død,
 t forkynde

 ende skulde
 e hun mig
 t paa den
 gode

Al! svarede jeg, har jeg dog ikke i Gaar sagt
 eder, at han sad lige over for eders Vindue,
 da J lukkede det op, og gav eders Blomster
 Band? J lod ham altsaa faae et Diesyn udaf
 eders overmaade Deilighed, hvilken antandre
 saa stor en Kierlighed hos ham, at han fra det
 Dieblif af er bleven svag, og denne Svaghed
 efter Haanden saaledes tiltaget, at han endelig
 er geraaden i den elendige Tilstand, som jeg har
 havt den Ære at berette eder.

Scheherazade, fornam her at det var
 Dag, brod derfor af og begyndte sin Historie
 den næstfolgende Nat igien saaledes:

Den Hundrede og Trediesindsti- vende Nat.

Efternaadigste Herre! Den gamle Dame blev
 ved at fortælle det unge Menneſke den Sam-
 tale hun havde havt med den fornemste Cadis
 Pøtter, og det paa saadan Maade: Madame,
 sagde jeg fremdeles, J erindrer eder vel desuden
 hvor vred og fortørnet J blev, da jeg sidst tal-
 lede om hans Svaghed, og foreslog et Middel,
 hvorved han kunde befries fra den samme. Jeg
 gif derpaa hen til ham, og han fik mig neppe
 at see, førend han kunde merke, at jeg ingen
 god Tidende bragte ham tilbage, hvilket fordoblede
 hans Smerter saaledes, at han fra den Time
 af har været nærmere Død end levende; Nu
 veed

ved jeg ikke, Madame! om I kan endnu forekomme hans Død, i Fald I forbarmer eder over ham,

Bed disse Ord, sagde den Gamle, kunde jeg strax merke at hun blev bange I skulle døe, og saadan hendes Angest forarsagede at hun skiftede Farver i sit Ansigt. Da hun lidet havde overveiet Sagen, sagde hun til mig, er det ogsaa sandt hvad I fortæller mig? og kan jeg lide paa at det er for min Skyld han er bleven syg? Al Madame! svarede jeg, det er alt for sandt, og jeg vilde ønske det maatte befindes anderledes. Mener I da, sagde hun, at han skulde blive frisk i Fald jeg lod ham see og tale med mig? Jeg har det Haab, svarede jeg, og dersom I befaler det, saa er det allerbest at vi forsøge dette Middel. Velan, sagde hun, saa forsikre ham da derom, men han tør ikke vente sig andre Fordele af mig, i Fald det ikke er hans Forsæt at ægte mig, saa fremt min Fader vil tillade det. Madame, svarede jeg, I er nu overmaade gunstig, og I har nu opfyldt mit Sind med saa stor en Glæde, at jeg strax maa saae hen til den unge Herre, og forsikre ham om, at han nu skal nyde den Fornøielse at tale med eder. Ja, hiertelig gierne, sagde hun, og jeg ved hertil ingen beqvemmere Tid, end paa Fredag naar Middags Bonnen bliver forrettet. Der maa altsaa passes paa, naar min Fader gaar i Bon, saa at han strax indfinder sig

baar sagt
Vindue
Blonister
syn udaf
antandre
n fra det
Svaghed
n endelig
i jeg har

det var
Historie

idstis

ame blev
n Gamle
te Cadis
Madame/
Desuden/
sidst tal
Middel/
te. Jeg
ig neppe
og ingen
redoblede
en Time
e; Nu
ved

sig lige for vor Huus, i Fald hans Kræfter ellers vil tillade det, og jeg skal da i mit Bindue vente paa hans Ankomst, ligesom jeg og saa snart jeg seer ham skal gaae ned at lukke hannem op. Imidlertid Bønnen varer, kunde vi altsaa anvende Tiden paa at tale med hinanden, dog saa at han noget før min Fader kommer tilbage/ forsøier sig igien hjem.

Det er nu i Dag Tirsdag, sagde den Gamle til mig, saa at I til paa Fredag har Tid at berede eder og see derhen at I af eders Svaghed ikke skal forhindres. I det denne gode Dame saaledes taledes, fornam jeg ikke alene at min Svaghed forminskedes, mens endog at den ganske forlod mig, inden hun lod af at tale. Jeg tog derpaa en Pung, som var fuld af Penge, og overleverede samme til den Gamle, sigende: At jeg igien er bleven frisk og sund, har jeg eders Glid at tilskrive, og det er uimodsigeligt, at disse Penge jeg nu meddele eder, er langt bedre anvendt end alle de jeg har udøst til Docterne, efterdi disse har ikke udrettet andet, end med Pulver og Piller søgt at qvæle mig i min Sygdom.

Saa snart den Gamle var bortgaaet, fandt jeg mig saa sterk at jeg strax stod op, hvilket mine Venner fik at vide, og derfor kom til mig, sigende, at det var dem tiert de igien kunde see mig i en bedre Tilstand, med hvilken de ønskede mig til Lykke og igien forlod mig.

Gre

mig
 der,
 at i
 tør
 Thi
 nok
 der
 jeg
 rede
 derf
 Ba
 af t
 en s
 mer
 fore
 Ba
 affa
 fan
 De
 op
 jeg
 fel
 ede
 On
 Be
 les
 jeg
 got
 at
 tien

Fredag Morgen kom den gamle at besøge mig, just som jeg gik og udsøgte mine beste Klæder, dem jeg til den forestaaende Forretning tænkte at iføre mig; Hun hellsede mig og sagde: Jeg tør ikke ved at spørge, hvorledes I befinder eder; Thi eders nærværende Arbeide, er mig Beviis nok, at eders Tilstand er god. Hun spurgte derpaa, om jeg ikke vilde gaae i Bad, førend jeg gik hen til den fornemste Cadis, men jeg svarede, at det vilde tage alt for lang Tid, vilde derfor lade mig nøie med, at man hentede mig en Barbeer, der kunde mig tage mit Skieg af. En af mine Slaver fik altsaa Befaling at skaffe mig en Barbeer, der forstod sin Kunst saa fuldkommen som han burde, og det varede ikke længe førend han kom tilbage med denne uhyksalige Barbeer, som her er nærværende, hvilken efter aftagde Helsen sagde til mig: Min Herre! Jeg kan see paa eder, at I ikke befinder eder vel. Da jeg nu svarede, at jeg nyelig var kommen op af en stor Sygdom, sagde han: Saa vil jeg ønske, at Gud vil bevare eder fra alle uhykselige Hændelser, og at han stedse vil være hos eder med sin Naade. Jeg takkede ham for sit Ønske, og sagde at jeg ikke tvilede paa sammes Bonhørelse, Efterdi I da, sagde han fremdeles, er kommen op af eders Sygdom, saa vil jeg bede Gud, at han stedse vil forunde eder et got Helbred; I øvrigt maatte dette tillades mig at spørge, hvad jeg for nærværende Tid kan tiene eder med, jeg har bragt min Røge, Kniv

Kræfter
: Bindue
og saa
hannent
vi altsaa
den, dog
e tilbage

igde den
edag har
af eders
anne gode
alene at
og at den
at tale.
af Penge
sigende:
jeg eders
ligt, at
ngt bedre
docterne,
med Puls
Sygdom.

et, fandt
vilket mis
til mig,
kunde see
e ønskede
Gres

og Lånzet med mig, om det behager eder at jeg enten skal rage eller aarelade. Jeg har allerede sagt, svarede jeg, at jeg er kommen op af en Sygdom, og deraf er det ventelig, I kunde slutte eder til, at jeg har ladet eder hente for at rage mig mit Skieg af: Skynd eder derfor at forrette samme, og lad os ikke drive Tiden bort med unyttig Snak; Thi jeg maa nødvendig til Middag et Sted hen, hvor man ganske vist venter paa mig.

Den lyse Dag hindrede Scheherazade, at tale mere, tav derfor stille og igien den følgende Nat fortsatte Historien saaledes:

Den Hundrede og En og Trediesindstivende Nat.

Det tog temmelig lang Tid bort, sagde det unge vansøre Menneske fra Bagdad, inden Barbeeren sig sat sin Rage, Kniv i Stand, og da jeg ventede, at han omsider skulde komme Vand i Bekkenet og begynde at barbære mig, saa tog han en besynderlig Astronomisk Tabel ud af sin Barber-Pose, og med ret spanske Tringik midt ud i min Gaard, hvor han stod for at observere Solens Høide: Han kom igien med selvsamme Erbødighed tilbage og sagde til mig: Jeg kan til eders Fornøielse berette eder, at det i Dag er den Attende Fredag i Safari Maaned, det Sex Hundrede og Tre og Halvtrediesindstivens

tivende Nar fra vor stor Propbete Mahomets
 Reise fra Mecha til Medina og det Syv Tusend
 Tre Hundrede og Five efter den store Iskenders
 Epoque at regne, og betyder Martis og Mercurii
 Sammenfoielse, saa at I ikke kunde udvælge eders
 bedre Tid til at lade eders barbere end som denne,
 men jeg maa til Deels ogsaa sige, at denne
 selvsamme Sammenfoielse er et ont Tegn i Hens-
 seende til eder. Jeg har deraf fundet see, at Iudi
 denne Dag er i stor Fare, som ikke just gaaer eder
 an paa Livet, men bestaaer i en Uleilighed, som
 I ikke skal forglemme eders ganske Lives Tid.

Dømmer nu, mine Herrer! Hvor fortre-
 deligt det var for mig at være faldet i saa slads-
 deragtig og selsom en Barbers Hænder, just
 paa en Tid da jeg skulde gjøre mig færdig til en
 vis Tid at samles med den jeg saa inderlig elskede.
 Saadant kunde ikke andet end fortørne mig,
 hvorfor jeg og i min Vrede sagde til ham: Jeg
 bekymrer mig lidet eller intet om eders urimelige
 Beretninger og Spaadomme, og jeg har ikke la-
 det eder hente for at raadføre mig med eder om
 Astronomien, men I er kommen for at tage
 mig mit Skieg af, begynd derfor herpaa, eller
 gaa eders Bei fra mig, at jeg kan lade mig
 hente en anden.

I Steden for at gjøre mig den Tieneste jeg
 forlangede, saa svarede han mig saa forunderlig,
 at jeg satte al Taalmodighed til, Side: Min

e at
 alles
 op af
 kunde
 er at
 er at
 bort
 ig til
 vist

 cder
 fol

 ie

 e det
 inden
 , og
 mme
 mig,
 el ud
 Trin
 for at
 med
 mig:
 t det
 aned/
 indse
 tiven

Herre, sagde han, hvorfor bliver J vred? Veed
 J ikke at alle Barbeerer her i Staden ere ei at
 ligne inod mig, og vær forsikret at J ikke finder
 min Lige, om J end med Flid vilde søge derefter;
 Tilmed har J jo ikke begieret mere end en Bars
 beer, og J har forlangt mig som den beste i
 hele Bagdad, jeg som er tillige en erfaren Doc
 tor, en meget forstandig Chymist, en Stjernes
 Riger, og som i Tegns Udleggelse kan aldrig
 tage feil, en fuldkommen Sprog-Mester, en
 Betsalende, en fin Fornufts Lærer, en forfaren
 Mathematicus, en Mester i Regne-Konsten,
 Astronomien og Algebra, en troværdig Historie
 Skriver, der til Punct og Prikke veed alle Kon
 gerigers Historie over hele Verden, og overalt
 dette forstaaer jeg alle Philosophiens Afdelinger;
 Har alle vore Traditioner indprentet i Hufoms
 melsen, og endelig en hurtig Poet og en konstig
 Byamester. Men hvad er der, som jeg ikke
 skulde være? Der er jo ingen Ting i Naturen,
 som er forborgen for mig. Eders afgangne Sal.
 Herr Fader (hvis Død jeg endnu begræder, saa
 ofte jeg tænker derpaa) han, siger jeg, vidste
 ret, hvor store mine Fortienester vare, han holdt
 i Særdeleshed af mig, og i hvad for et Com
 pagnie han end var udi lod han mig kalde til
 sig, som jeg kunde have været den allerberømme
 liaste i den hele Verden. Den Bekjendtskab og
 Det Venfskab, som der var imellem ham og mig,
 nøder mig til at holde mig til eder, at tage eder
 under min Beskyttelse, og see eder bevaret for
 alle

alle de ulykkelige Hændelser, som Himmel-Tegnene skal kunde true eder med.

Jeg hør vel jeg var nu overmaade vred paa ham, saa kunde jeg dog over saadan hans Sladder ikke bare mig for Latter, sagde dog omsider til ham: Naar vil J Storpralere holde op en Gang med eders Sladder, og begynde at barbere mig?

Her maatte nu Scheherazade tie stille, eftersom hun saae, at det var Dag, fortsatte dog næste Nat derefter det øvrige af den unge vansføre Persons Historie saaledes som følger:

Den Hundrede og To og Tredie- sindstivende Nat.

Den unge halte Person fra Bagdad blev ved at fortælle sin Historie saaledes: Min Herre, sagde Barbeeren igien til mig, Jeg gjør mig Uret, at J falder mig en Sladderer, da jeg dog ellers passerer iblant Folk for at være af et stille Bæsen, og ikkun af saa Ord.

Jeg havde sex Brødre, som J med rette havde kundet faldet Sladdere, og at J hermed kan kiende dem, saa hedte den ældste Bachono, den anden Bakbarah, den tredie Bakbac, den fjerde Alcouz, den femte Alnaschar, og den siette Schacabai; Disse vare sex ubeskedene

Gvat

Beed
ei at
finder
efter;
Bær
beste i
Dogs
tiernes
aldrig
en
rfaren
isten /
istorie
Kons
veralt
inger;
ufoms
onstig
ikke
uren,
Sal.
saa
vidste
holdt
Com
de til
mines
ab og
mig
eder
for
alle

Svarfere; Jeg derimod, som den yngste, er alle tid alvorlig og ellers ikke af mange Ord.

Mine Kiere Herrer! Hvad mener I vel, jeg skulde have grebet til, da jeg saa mig saa ilde plaget? Giv ham tre stykker Guld hen, sagde jeg til den af mine Slaver, som gav Pengene ud for mig i mit Huus, og lad ham saa gaae sin Wei, at jeg kan blive i Fred. Jeg skiotter ikke om at blive mere barberet i Dag.

Min Herre! Svarede derpaa Barberen, hvad mener I hermed? Jeg er ikke kommen herhid af mig selv, I har jo ladet mig hente, og eftersom saa er, saa svær jeg paa Tyrkisk Parolle, at jeg gaar ikke fra eder, førend jeg har barberet eder. Erkiender I det ikke hvad jeg er for en Karl, saa er Skylden ikke hos mig. Eders Sal. Herr Fader gav mig mere Ret. Hver gang at jeg skulde slaa ham en Uare, maatte jeg sætte mig næst hos ham, og det var ham ret en Glæde, at høre de skønne Ting an, hvorom jeg talde med ham. Jeg holdt ham i en stedsevarrende Forandring, og naar jeg holdt op, saa raabte han og sagde: Ak! I er ligesom en uudsømmelig Kilde af alle Videnskaber, og ingen kommer imod eders Wiisdom. Min Kiere Herre, svarte jeg, I gjør mere af mig, end jeg fortjener. Har jeg talt noget, som har staaet min Herre an, saa er jeg ham det skyldig for hans naadige Gehør, som han har havt den Naade for

for
har
give
har
da
var
hur
at
nin
stim
bef
har
har
pa
me
ho
Si
ha
ha
S
er
af
sa
R
sa

for mig at unde mig; Ja det, at min Herre har givet mig den Frihed hos sig, er det, der giver mig disse høie Tanker ind, og at de derfor har den Lykke at staae min Herre an. Engang da det jeg talte, stod ham i Synderlighed an, var han saa gavmild, at han gav mig derfor et hundrede stykker Guld hen, og befalte derhos, at man skulde trække mig en af hans bedste Klædninger paa. Jeg bekom strax denne Foræring, stillede ham og strax derpaa hans Nativitet, og befandt ham for den lykkeligste i Verden; Viiste ham endnu videre min Erkiendtlighed, og slog ham derpaa en Nare.

Han holdt endnu ikke op, men begyndte paa en anden Diskours, hvilken varede fuldkomment en halv Time; og saasom jeg var træt af at høre længere, og saac med Fortredelighed, at Tiden gik bort, og at det kom ikke videre med ham, saa kunde jeg ikke sige meer end dette til ham: Nei det er umuelligt skreeg jeg hoit op i Beiret, at der i Verden kan være saadant et Menneske, som J, der finder en Fornøielse af at giøre Folk gal.

Her maatte nu Scheherazade holde op, saasom den lyse Dag skinnede ind i Schariars Kammer, men Natten derefter blev hun ved saaledes, som følger:

Den

er af
i vel
g saa
hen
Venn
ii sat
Jeg
ag.
eren
nimen
tente
yrkif
id jeg
hvad
mig.
Ret.
are
ham
drom
seva
saa
uud
ngen
erret
rties
min
hans
ade
for

Den Hundrede og Tre og Tredie sindstivende Nat.

Jeg holdte for, sagde den unge halte Person fra Bagdad, at det skulle gaae mig bedre med Barberen, om jeg med Sagmodighed gik Sagen til Værks med ham, og derfor sagde til ham: Holdt dog op for Guds Skyld med alle eders snukke Diskourser, og gior mig klar i en Hast: Jeg haver ikke Tid, jeg maae ud for en vigtig Aarlags Skyld som jeg allerede har sagt eder. Herimod begyndte han at lee og sagde: Det vilde blive en meget ædel Ting, om vi vare mere bestandige i vore Slumninger, og stedse kloge og forstandige; Derfor vil jeg troe, at naar I har været vred paa mig, har eders Sygdom forarsaget denne Forandring i eders Natur. Derfor har I ogsaa nodig at man underretter eder noget, og kan I ikke gior bedre, end at I følger eders Faders og eders Beste, Faders Exempel. De toge mig i alle deres Anliggende til Raads og jeg kan sige, uden at rose mig, at de vare meget vel tilfreds med mine Raadforeller. See! Min Herre, man kommer snart aldrig lykkelig fort med det man tager sig fore, tager man ikke kloge folk i Raad med sig, og der bliver ikke nogen duelig Mand af os, tager man ikke, som Ordsproget lyder, en duelig Mand i Raad med sig. Jeg er eder hoist forbunden og I har ikkun at befale.

Kan

ind i
varige
at de
at jeg
stille
eller
af B

sagde
Dere
mig
han
foren
Min
saaso
at I
og a

nu er
I ha
som
tager
sagt
alt
han
ber
fang
maa

Kan jeg da ikke faae af eder, faldt jeg ham ind i Taler, at J holder op med alle disse langvarige Taler, hvilke dog intet tiene til andet, end at de giøre mig Hovedet galt, og forhindre mig, at jeg ikke kan komme der, hvor jeg har at bestille, Derfor siger jeg eder, giør mig særdig eller og gaae eders Bei. Herpaa stod jeg op, fuld af Brede, trampende med Fødderne mod Jorden.

Som han nu saae, at jeg blev ret vred, sagde han til mig: Vær ikke saa hastig min Herre, vi vil begynde; Hvorpaa, han da toede mig Hovedet, og begyndte at rage mig. Men han havde knap gjort fire Strøg med Kniven, forend han holt op igien, og begyndte at tale: Min Herre! Han maae holde sig fra Brede, saasom den er fra Dievelen. Jeg fortjener ellers, at J for min Alders skyld, for min Videnskabs og andre mine herlige Dyders skyld ærer mig.

Siør. fort med Ragningen, sagde jeg endnu engang til ham, og det uden at tale flere Ord. J har sandelig, svarede han, noget at forrette, som det haster med, hvad? Jeg vil vædde at jeg tager ikke feil. Ja, jeg har ogsaa, svarte jeg, sagt eder det for to Timer siden, at jeg nu kunde have været klar. Got, min Herre, svarte han, men har J ogsaa ret overlagt det, J har ber at bestille. Det staaer fast: Alt naar man fanger en Sag med Ubetænkksomhed an, saa maae man siden fortryde det, Jeg saae derfor giere

redie

Person
ig bedre
ghed gif
te sagde
med alle
lar i en
d for en
var sagt
J sagde:
vi vare
g stedse
roe, at
r eders
i eders
at man
e giøre
ig eders
lig i alle
n siør,
tilfreds
Herre,
med det
ge folk
n duelig
dsproget
Jeg
t befale.
Kan

gjerne, at J lod mig vide hvad det er J har at
forrette, siden det haster saa meget dermed,
da vilde jeg sige eder min Meening derom:
har Tid nok, saasom J ventes ikke forend
Middag, og dertil er endnu tre Timer. Det
hindrer ikke, sagde jeg, at redelige og troværdige
Folk komme for den Tid, man har bestemt dem.
Aleneste jeg fornemmer at jeg i det jeg holder mig
oppe med at tale med eder, falder udi de snævre
somme Barberers Feil. Gjør gesvind fort, og
tag mig kun.

Jo mere jeg hastede, jo mindre lydde han
mig: Han lagde Kniven ned og tog sin Astron-
nomiske Tabel frem, han lagde Tabellen bort
igien, og tog fat paa Kniven igien.

J det Scheherazade, nu saae at det blev
Dag, tav hun stille, og begyndte Ratten derfor-
ter saaledes, som følger.:

Den Hundrede og Fire og tredies sindstivende Nat.

Barberer, blev den unge halte Person ved,
lagde endnuengang sin Kniv ned, tog anden-
gang til sin Astronomiske Tabel, lod mig sidde
halvraget, og gik hjem at see hvad Tid det egent-
lig var, han kom igien og sagde til mig, der er
endnu tre Timer til Middag, jeg forsikrer eder
derfor.

derom, ellers maas alle Astronomiske Regler
være falske.

Retfærdigæ Himmel! Skreeg jeg: Saalms-
digheden vil ikke holde længer, og jeg kan ikke
holde længere paa mig. Forbandede Barbeer,
ulykkelige Barbeer, der fattes ikkun lidt, at jeg
falder over dig og dræber dig. Sagte! Min
Herre, sagde han, med en koldsjindig Mine,
uden at lade eder saa overile af Vrede imod mig,
er I ikke bange for at blive syg igien? Der
ikke Vred, I skal inden et Dieblit være betient.

Com han sagde disse Ord, stak han sin
Astronomiske Tabel i hans Barbeer, og igien,
tog fat paa sin Kniv, som han havde hængendes
ved et Bælte, begyndte saa at barbære mig, og
kunde imidlertid han ragede, ikke lade af at
tale. Min Herre! sagde han, vilde I sige mig,
hvad det er for en Sag, som I har at forrette
til Middag, saa vilde jeg give eder et got Raad,
hvoorpaa I kunde besinde eder vel. For at blive
ham qvit, saa svarte jeg ham, at der var nogle
gode Benner, som bøde efter mig til Middag,
for at tage imod mig, og for min erlangte Sund-
heds Skyld at glæde sig med mig. Der Bar-
beren horte, at det var dette, skreeg han høit i
Beiret: Gid det gaaer eder vel baade denne og
alle andre Dage! Det falder mig og just ind
herved, sagde han, at jeg i Gaar har inviteret
fire eller fem gode Benner for at spise med mig i
E. en N. I. B. Uv Dag.

I har at
med, og
erom:
forend til
ter. Det
troværdig
steint dem
holder mig
i de snab
id fort, og

lydde han
sin Astro-
belen bort

at det blev
atten dere

tredie

erson ved,
tog anden
d mig sidde
d det egent-
lig, det er
tsifrer eder
per

Dag. Jeg havde ganske forglemmt det, og har ikke gjort den ringeste Anstalt dertil. Forstaae mig ret, sagde jeg til ham, skiont jeg gaaer ud at spise, saa er dog mit Spise-Kammer alle Døder vel forsynet. Jeg skienker eder alt hvad I finder derudi, vil og skaffe eder Wiin saa meget som I deraf forlanger; Thi jeg har den kostelig i Kielderen; alene I maae barbere mig gesvint og tænk derved paa: Alt ligesom min Gader begavede eder for det, at I talte, saa gjør jeg det for det, at I vilde tie stille.

Han var med de Ord jeg gav ham Tilfreds, men skreeg hølt op: Gud betale eder den Naade, I bevise mig! Men viis mig gesvint denne Forraad, at jeg kan see, om det er tilstrækkelig nok at tractere mine Gæster med. Jeg vilde ønske svarede jeg ham, at de vilde tage til Takke med de Tractamenter, de kan faae af mig; Jeg har et Lam, sex Capuner, et douzin unge Høns, hvoraf I kan gjøre fire Netter: Har ogsaa givet Ordre til en af mine Slaver, uden Ophold at bringe alt dette hen til eder, tilligemed fire store Krukker Wiin. Det er got, svarre Barberen, men man maae ogsaa have nogle Krugter og noget til Confect deraf hos. Jeg lod ham endnu faae alt hvad han begierede og han holdt imidlertid op med Barberingen, for at besee det ene efter det andet; Men som dette varede hen imod en halv Time, saa larmede og knurrede jeg derfor; Men det var

var, Dette uagtet, altsammen forgieves; Thi
 den urimelige Barbeer Kierte sig lidet derefter, tog
 dog Rage-Kniven igien og barberte mig et lidet.
 Holdt derpaa strax op igien, og sagde til mig:
 Jeg havde aldrig tænkt, min Herre, at I havde
 været saa gavmild, at eders Salige afdøde Fader
 lever udi eder igien. Jeg fortjener i Sandhed
 ikke den Naade, I saa overflødig beviser mig,
 og jeg forsikrer eder, at jeg er eder forbunden
 derfor med Tak indtil min Dod; Thi I maa
 vide, at jeg har intet, uden hvad jeg faaer af
 godgiørende Folk, saadanne som I er: Herudi
 ligner jeg Zantout, der river hver Mand i Ba-
 det; Sali, der gaaer paa Gaden og sælger ud-
 prægede Erter; Salout, der handler med Bøn-
 ner; Akërcha, der har Urter til Fals; Abou
 Mekares, der gader og sprenger Band paa
 Gaden for Stovens Skyld, og Cassen af Cas-
 lise vagt. Alle disse Folk lade hver Dag have
 sin Plage, de ere hverken fortredelige, ei heller
 deres at hype noget Klammerie, fornøiede med
 deres Lod som Calife midt i hans Pallads; altid
 lystige, altid ferdige baade til at siunge og til at
 dantse, og har ogsaa en hver deres besynderlige
 Sang og besynderlige Dants, hvormed de gior
 den hele Stad Bagdad lystig; Men det som jeg
 skatter allerhøiest hos dem, er: Alt de ere ingen
 store Svatsere, som eders Slave er, der har
 den Ære, at varte eder op. Giv ågt engang,
 min Herre, paa Zantouts Sang og Dants,

og har
 Forstaae
 gaaer ud
 alle
 hvad
 saa meget
 en kostelig
 gesvint
 in Fadet
 for jeg det

ham
 berale eder
 mig
 om den
 iester
 at de
 inter,
 Capuner,
 giore fire
 af mine
 te hen til
 n. Det
 maae ogsaa
 infect ders
 id han bar
 Barber
 det; Men
 ime, saa
 Men det
 var

der river alle Folk af i Badet: See paa mig, og see, om jeg gjør ham det ret efter.

Scheherazade talte nu ikke meer, saasom hun merkte at det var Dag; Men Natten derpaa fortsatte hun hendes Fortælling saaledes:

Den Hundrede og Fem og Tredies findstivende Nat.

Barberen sang Zantouts Sang og dansede Zantouts Dans, blev den unge halve Person ved at fortælle, og jeg maatte sige ham hvad jeg vilde, at han skulde gjøre en Ende paa sine Narre: Pustler, saa lod han dog ikke af, førend han havde efterbet alle dem, han havde nævnet. Herpaa kom han til mig, og sagde: Min Herre! Jeg vil lade alle disse ærlige Mand komme til mig; Vil I troe mig herudi saa kommer I nok ogsaa til os, og lader eders Gode Venner være for sig, hvilke maasse ere store Sludderer, og kan formedelst deres forredelige Snak føre eder af eders Skif igien og styrte eder i en Sygdom, der kan blive verre end den I er staaet op af, da I derimod hos mig intet skal have uden Lyst.

Jeg kunde ikke, i hvor vred jeg var, holde mig, at jeg jo maatte lee over hans Naarligheder, og sagde derfor til ham: Havde jeg intet at bestille, saa vilde jeg antage eders giorte Forslag.

flag, og af Hierrer gierne forlyste mig med eder; Men jeg beder eder, at forskaane mig derfor, saasom jeg i Dag har meget at forrette, paa en anden Dag kan jeg have mere Frihed, og da vil vi giøre det Partie; Barbeer mig smukt og skindt, og gaae derpaa bort, eders Giester ere maaske allerede i eders Huus.

Min Herre! svarte han, slaae mig min Begiering ikke af, kom og giør eder lystig med det gode Compagnie, som er hos mig: Naar J engang har været iblant disse Folk, saa skulde J blive saa fornoiet, at J for deres Skyld gierne skulde forlade eders gode Benner. Vi vil ikke tale mere derom, svarte jeg, jeg kan ikke være med i eders Lab.

Jeg vandt dog aldeles intet med Sagtno- dighed. Eftersom J da ikke vil komme til mig, svarte Barberen, saa maa J dog finde det for got, at jeg gaaer med eder; Jeg vil bære det hjem, som J har forceret mig, mine Benner fortærer det nok, om de finder nogen Smag deri; Og jeg vil komme strax igien, at jeg ikke skal begaae den Uhosflighed, at jeg skulde lade eder alene, J er det vel værd, at jeg beviser eder den Tjeneste. Af Himmels! skreeg jeg da, kan jeg ikke blive saa fiedsommeligt et Mennecke qvit i Dag? holt for den store levende Guds Skyld, sagde jeg til ham, op med eders fiedsommelige Snaat og gaae til eders gode Benner; Drikket, æder,

paa mig
saasom
tatten der
aledes:
Eredie
dantsede
unge halte
sige ham
Ende paa
g ikke af
han havde
og sagde:
lige Mand
i saa kom
eders gode
ere store
forredelige
styrte eder
nd den J
g intet skal
dar, holde
Daarligher
de jeg intet
giorte for
flay

æder, værre lystige og lader mig den Frihed, at besøge de, som ere mine: Jeg vil gaae alene, og har ingen Følge nødvendig; Maa og derhos tillægge for eder, at jeg ikke kan tage eder med derhen, hvor jeg gaaer, og at man der vil have mig alene. I skriftser, min Herre, svarte han, har eders Venner indbudet eder til et Maaltid, hvad kan da hindre, at I under mig at giøre Sølgeskab med derhen? I vil sandelig giøre dem en Fornøielse, at I har saadant et Menneske med eder, der som jeg, veed at faae det Compagnie til at see, og paa det allerbehageligste at forlyste det: I maa si mig, hvad I vil, jeg har besluttet det, imod eders Villie at giøre Sølgeskab med derhen.

Jeg blev over disse Ord, mine Herrer, overmaade forvirret. Hvorledes skal jeg blive denne forbandede Barberer quit? sagde jeg ved mig selv. Bliver jeg altid ved at si ham imod, saa faaer vi aldrig Ende paa vores Strid: Over dette horte jeg, at man kaldte allerede første gang til Middags Bønneu, og at det var Tid for mig at gaae min Vej. Derefter besluttede jeg hos mig, ikke at tale et Ord, og at anstille mig saaledes, som jeg havde i Sinde at tage ham med. Herpaa blev han ferdig med Mageringen, og da han var klar, sagde jeg til ham: Tag nogle af mine Folk med eder, at bære denne Proviant bort, og kom saa igien; Jeg vil bære efter eder, og jeg vil ikke gaae bort, uden jeg har eder med.

imod
gang
til
havl
imed
ved
han
ind.
en
nu
og
Wab

var
som
havl
den
i.
end
D
igier
Fad
Jeg
lad
seet

mig
bere

Endelig gik han sin Vej, jeg klædte mig
 imidlertid gesvindt paa, hørte, at de kaldte sidste
 gang til Bons, og jeg skyndte mig, at komme
 til at gaae; Men den slemme Barberer, der
 havde betænkt dette forud hvad der kunde skee
 imedens han var borte, lod det ei blive nok der-
 ved, at han kunde følge mine Folk indtil for-
 hans Huus, og at see hvorledes de var gaaet
 ind. Han havde forstuffed sig i en Kroa hen i
 en Gade, for at tage vare paa mig. Da jeg
 nu kom til Cadisis Dør, vendte jeg mig om
 og blev ham vaer, just hvor man gaar ind i
 Gaden, hvilket ret heftig fortrød mig.

Cadisis Dør var halv aaben, og som jeg
 var kommen ind, saae jeg den gamle Dame,
 som ventede paa mig, som og, efter at hun
 havde lukket Døren til efter mig, førte mig ind i
 den unge Dames Kammer, som jeg var forliebt
 i. Men jeg havde neppe begyndt at tale, for-
 end vi hørte en Tummel paa Gaden; Bemeldte
 Dame stak Hovedet ud af Vinduet, og saae
 igiennem Sprinkelet, at det var Cadis, hendes
 Fader, der kom allerede tilbage fra Bonnen.
 Jeg formærkte og ved samme Tid, at Barberen
 sad just skraas over for den Sted, hvor jeg havde
 seet bemeldte Dame.

Der var to Ting som denne gang gjorde
 mig heel forstrefket: Cadisis Ankomst, og Bar-
 berens Nærværelse. Den første angaaende,
 sats

satte bemeldte Daine Mod i mig igien, i det hun sagde til mig, at det var ifkun sielden hendes Kammer kom i hendes Kammer, og saasom hun forhen havde fornummet, at saadant dog kunde skee uforindendes, saa var hun allerede betænkt paa Raad at skaffe mig bort i Sikkerhed. Men den ulykkelige Barbers Ubekyendthed forarsagede mig en stor Uro, og I skal see at den samme var ikke ugrundet.

Saa snart som Cadis var kommen igien, gav han selv en Slave, som havde forment det, Prygl. Den samme skreeg overmaade sterkt, saa man kunde høre det paa Gaden. Barberen meente det var mig som skreeg, og som man saa ilde Tracterte, og saasom han var ganske fast i denne Tanke, gjorde han et forferdelig Skrig, rev sine Klæder, kaste Støv paa sit Hoved, og raabte det ganske Naboskab om Hielp an, som og strax samtedes omkring ham. Man spurgte ham, hvad han vilde, og hvormed man kunde hielpe ham? Ak! skreeg han, dræber min Herre, min kiere Patron! Han lob uden videre at sige noget, med lige saadant et Skrig hen til mit, og kom tilbage med alle mine Folk udrustede med Prygl. De komme ansettendes som rasende Folk og stormede derpaa løs paa Cadis's Dør; Han sendte derpaa en Slave ud, som skulde see hvad det var; Men den samme kom ganske forferdet igien tilbage til sin Herre, og sagde: Min Herre! Det vil over

Tusende Mennesker trænge sig her ind til eder med **Gevalt**, og de begynder at slaae Døren ind.

Cadis selv løb strax derhen, lukte Døren op og spurgte, hvad man vilde? Men mine Folk havde ingen **Ærbødighed** for hans Person; Thi de traadde imod ham, og sagde: Forbandede Cadis, skielmske Hund, hvad **Årsag** har J, at myrde vores Herre? Hvad har han gjort eder? J gode Folk, svarede Cadis, hvorfor skulde jeg have dræbt eders Herre, den jeg ikke kiender, og som ikke har gjort mig noget **Ont**; Mit Huus staaer aaben for eder, gaaer ind, og søger. J har givet ham **Prygl**, jeg hørte ham skrige for et Dieblisk siden, sagde Barberen. Men hvad, svarte Cadis, har eders Herre kundet gjort mig imod, at jeg skulde være nødt til at handle saa ilde med ham, som i foregiver? Er det fordi han er i mit Huus? og er det saa at han er der, hvor er han da kommen herind? Og hvem har fort ham herhd? Hvad vil J staae her og snakke mig noget for, J skielmske Cadis, svarte Barberen, eller mener J at gjøre mig noget viis her med eders store **Stieg**? Jeg veed nok, hvad jeg siger. Eders **Datter** bær Godhed for vores Herre, og har under Middags **Bønnen** forundt ham at komme ind i eders Huus; J har uden **Evil** saæet et Nys derom, forsoiet eder hiem igien, kommet over ham og ladet ham ved eders **Slove** afprygge; Men J skal ikke have gjort dette for intet, det skal blive **Calise** berettet, og man skal

i det hun hendes om hun til dog kunde de betænke ved. Men draarsagde den samme

amen hiem havde for overmaade aa Gaden. skreeg, og om han var i et forstov paa abostab om skring ham og hvormed han, de Han solv saadant et ed alle mine komme anrede derpaa te derpaa en var; Men in tilbage til Der vil over

skal faae en god og kort Dom derover. ham komme herud, lebeer os ham strax her paa Steden, hvis ikke saa falder vi ind og tager ham bort, eder til Bestiemmelse. Her giores saa megen Snak fornøden, ei heller at saa stort et Bæsen deraf, svarte Cadis; sandt som I siger, saa kan I ikkun komme ind og søge ham; Jeg tilsteder eder det hermed. Cadis havde neppe sagt disse Ord, førend Barberen og samtligen mine Folf trængte ind i set og begyndte overalt at søge efter mig.

Der Scheherazade blev her Dagen bød brod hun af i sin Tale; Schariar reiste sig op og maatte lee over Barberens ubeskedentlige Midkierhed for hans Herre, vilde og gjerne at vide hvad det var, som var passeret i Cadis Huus, og ved hvad Anledning den unge Person var bleven halt.

Natten derefter stillede Sultaninden hans Lyst, og gav sig til at fortælle igien paa følgende Maade:

Den Hundrede og Sex og Tredie- sindstivende Nat.

Skræderen blev ved, som han havde begyndt, at fortælle Historien for Sultanen til gar, og sagde: Naadigste Herre! Den Person blev ved, saaledes: Der jeg havde

over. Lad
 trax her paa
 tager ham
 gøres ikke
 ler at gien
 dis; Er det
 komme hert
 det hermed
 førend Bar
 te ind i Hu
 sig.

Dagen vaer
 reiste sig op
 beskedenlige
 giorne have
 et i Cadis
 unge Person

inden hans
 aa følgende

Exedie

te begynde
 en til Cab
 Den halve
 havde hørt
 alle

Ufsammen, hvad Barberen talte med Cadis, søgte jeg efter et Sted, hvor jeg kunde forstikke mig, og fandt ingen anden, end en stor tom Kiste, hvor jeg lagde mig smukt ned udi, og lukte til efter mig. Barberen, der han havde søgt om alle vegne, kom og ind i Kammeret, hvor jeg var; Og som han nu søgte, kom han og over Risten, hvor jeg var udi; Han lukte den op, og saa snart han saae mig, tog han den paa sit Soved og bar den bort. Han steg ned af en temmelig høi Trappe i en Gaard og kyndte sig geschwindt der igiennem, og fik endelig fat paa Gade-Døren. Imidlertid han nu bar mig, gik Risten til al Ulykke op, og saasom jeg kunde ikke taale den Skam, at det gemene Folk som fulgte efter os, skulle see mig og raabte efter os, saa løb jeg saa hastig i Gaden fort, at jeg stotte mig paa Skinne-Benet, hvor af jeg siden den Tid har været halt. I Begyndelsen fandt jeg ikke til nogen Smerte, men stod strax op igjen, og for at undgaae Folkets Latter, fastede jeg dem Næverne fuld af Guld og Solv til, hvormed jeg da havde forsynet mine Kommere vel, og i det de havde nu at bestille med at sanke det op, saa kom jeg fra dem, hen bort i de længst bortliggende Gader. Men den forbandede Barber betiente sig af dette mit Puts, og fulgte mig efter i Hælene, og skreeg af al Magt efter mig: Staa stille min Herre! Hvorfore løber I saa hastig? I skulde kun vide, hvor bedrovet jeg har været over denne flutte Tractament. Cadis

lod rette an for eder, eder der er af saa edel
 et Genlyt, og som baade jeg og mine Venner er
 saa høit forpligtet! Har jeg ikke sagt eder det
 at I vilde sætte eder i Fare, fordi I var
 meget imod at jeg ikke maatte følge med eder?
 See nu, hvorledes det er gaaet Eder, og
 I har at takke derfor; og havde jeg ikke gaaet
 ter eder, og seet hvor I gif hen, hvorledes
 det da vel løbet af med eder? Hvor vil I
 hen, min Herre? Vie mig! Saaledes stod den
 uhyfsalige Barberer og talte overlydt for
 Folk paa Gaden; Og det var ikke nok dermed,
 at han havde anrettet saa stor en Ulykke i
 sin Huus, men han vilde og, at hele Byen
 de vide det. Jeg havde gierne myrdt ham
 Steden, i det Kaserie som jeg da var i; Men
 hvad havde jeg udrettet dermed andet, end
 havde vanæret mig mere selv? Jeg befandt
 derfor, og saasom jeg saae, at Folk ved
 Skrigen og Raaben kom i Binduer og Døre,
 og at de blev staaende paa Gaderne for
 mig, saa gif jeg ind udi en Kohn (*), hvor
 var fiendt med Svenden i Huset. Han var
 just kommen til Døren for denne Alarms
 Gior mig for GUDS Skyld den Tieneste,
 sagde jeg til ham, og see til at denne grumme
 Skielm ikke kommer ind efter mig. Han
 lovede mig det, og holdt det og, men ikke uden
 Thi den halstarrige Barberer vilde ind
 imod

(*) Et Herberg i de Morgentændiske Byer, hvor
 fremmede Folk legger sig ind.

Billie, begav sig dog endelig, efter at han nogle gange var stodt ud igien, til sit Hiem, og lod ikke at at prale af den store Tieneste, han meente han havde gjort mig, for alle dem han kom til. Seer nu, hvorledes jeg blev saadant et kiedsomt meligt Menneske qvit! Derpaa bad Svenden mig, at fortælle ham hvorledes det var gaaet til med mig: Jeg gjorde det, og bad ham derhos at indrømme mig et Kammer til min Dagelighed indtil jeg var bleven lægt. Min Herre, svarte han mig, skulde I ikke have det meget beileligere hos eder selv? Ja vil ikke komme hiem igien, svarte jeg ham; Thi denne affvælgelige Barberer skulde ikke holde op, ogsaa at søge mig der; Jeg skulde nok have ham alle Dage paa Halsen, og da endelig døde af Fortred tilsidst, naar jeg stedse skulde see ham for mine Dine. Og over alt kan jeg ikke, for det som er skeet mig i Dag, overtale mig til at blive længere her i Byen. Jeg vil gaae hvor min ulykkelige Stierne vil føre mig hen; Jeg samlede da ogsaa i Folge heraf, saa snart jeg var bleven lægt, alle mine Penge sammen, som jeg eragtede fornøden til min Reise; Det øvrige af mit Gods skienkte jeg mine Benner.

Jeg reiste derpaa fra Bagdad mine Herrer! og kom her hid, i den Tanke, at jeg ikke i et fra mit hiem saa langt bortliggende Land, skulde see denne skadelige Barberer for mine Dine meer, og just træffer jeg ham iblant eder; Forundrer eder derfor ikke, at jeg saa hastig tager Afsted fra

Saa eders Benner er eder det var saa led eder? og hvem gaaede es havde vil I mi stod den for alle dermed, i Cadix byen skulde ham paa i; Men ind at jeg andre mig ved hans Dørre, or at see hvor jeg var og is skuld. Tieneste, Arumme og lovede Moie; id imod hans r, hvor

fra eder igien. Betænkter kun engang den Angest, saadant et Menneſke kan ſætte mig i, naar jeg ſer ham, der er Aarsag til min Hinken, og ſom har ſat mig i den bedrøvede Nød, at jeg maa ſe et Land bort fra mine Forvandre, fra mine Venner, og fra mit Fæderne Land. Herpaa ſtod den unge halte Perſon op, da han havde ſagt diſſe Ord, og gik ſin Vej.

Manden i Huſet fulgte ham til Døren, og gav ham derhos ogsaa at forſtaa, hvor ont det gjorde ham, at han havde kommet ham ſaa ſortred aſted.

Der den unge Perſon var borte, blev deren ved, forundrede vi os meget over ſine Historie, ſaſtede Dixene hen paa Barberen, og ſagde til ham, at han havde Uret, om det var ſandt ſom vi havde hørt. Mine Herrer! Han, i det han løſtede Hovedet op i Beiret, han altid hidindtil havde ſiddet og hængt ned med: Min Taushed, ſom jeg imidlertid at den unge Menneſke talte med eder, beſtittede mig paa, ſkal tiene eder til Beviis paa, at han har ikke ſagt eder noget for, ſom jeg jo maa tilſtaa. Men han maa have ſagt eder hvad han har kundet, ſaa holder jeg dog for, at hvad jeg har gjort det har jeg været pligtig til at gjøre. Derom mer ſelv derom; Havde han ikke ſtyrtet ſig i Døren, og var han vel ſaa lykkelig kommen der af igien, uden min Hielp? Han er alt for lykkelig

den Angest, naar jeg ser og som har saa maaske seer a mine gode Hjerter han havde Døren, og hvor ont det ham saa stor blev Skuffet over hans Barberen, og om det var rret! svarte Beiret, som ængte ned at stid at dette flittede mig at han har saa tilstrækkelig had han har had jeg har bre. Demmet sig i Sammen der alle for lykkelig

at han med et stødt Skinne-Been saa lykkelig er kommen der ud af. Haver jeg ikke været en større Fare underkast, at tage ham ud af et Hus, hvor man, som jeg indbildede mig, be- gnedede ham ilde? Har han vel Marsag at be- klage sig over mig, og at tale saa skammeligent om mig? Seer engang, hvad Nytte man har af at riene utaknemmelige Folk! Han beskylder mig for at være en Sladderer; Det er puur lutter Løgn at lægge mig det til, som ikke er saa i sig selv, og at sætte mig nogen Skam. Slik paa. Iblant syv Brødre, som vi ere tillsammans, er jeg den som taler mindst, og som til hans Fordeel har den beste Forstand; Og paa det I, mine Herrer, herudi maatte give mig ret, saa vil jeg fortælle eder mine og deres Begivenheder; ubes- vendes mig derhos, I vilde gjøre mig den Ære, at høre paa mig.

Barbereren fortæller:

Under Calife Monstanser Billah (*) Regiering, (en saa høit berømt Første for hans Gavnildhed imod de fattige) lagde sig ti store Roberer paa Deiene omkring Bagdad, og forvred deres Plynderie og uhorlige Grumhed. Der Calife fik Efterretning herom, lod han hente Polis

(*) Calife Monstanser Billah kom til denne Værdighed Anno Hegirte 623. det er Anno 1226. efter Christi Fødsel. Han har været den fjerde og tredivte Calife af de Abassideners Slægt.

Politie-Dommeren til sig nogle Dage for Bairams Fæst, og befalede ham ved Livs Straf at skaffe dem her frem alle ti.

Her tiede Scheherazade stille, og gav Sultanen af Indien at forstaae, at det beaundte at Dages. Denne Første stod op, og Sultanen inden begyndte Natten derefter hendes Tale saaledes:

Den Hundrede og Syv og Tredies findstivende Nat.

Politie-Dommeren, blev Barberen vedgjordt alt sit beste, og stillede saa meget Folk, i Marcken, at de ti Røvere just paa Bairams Dag bleve fort fangne ind. Jeg gik den gang og spatserte ved Bredden af Tiger-Floden, og saa ti temmelig prægtig anklædte Personer at træde i et Skib; Jeg skulde nok havde fundet kiender dem for de ti Røvere, havde jeg ikkun agtet paa den Bagt som gekidede dem; Men saasom jeg ikkun saa paa dem, og stod i den Tanke, at det var Folk, som paa Fæsten vilde forlyste sig, saa gik jeg, uden at tale et Ord med dem, i Skibet i det Haab, at de vel skulde kunde lide mig i deres Selskab.

Vi foer Tiggeren ned, og lagde til ved Calife Pallads. Jeg fik da imidlertid Tid at aare, at jeg havde taget feil. Der vi steg ud af Skibet bet

bet,
hvilke
mig
Svar
talde
Jeg
begeg
og tag
mig
notso

Orde
at Na
Rad
og je
fra D
han
saa
som
ikke
derne
bef?
Gud
eders
de og
jeg
Der
Saa
og f
Rov
bet

bet, bleve vi omringede af en nye Flok Bægtere, hvilke bandt os og jorte os for Calife. Jeg lod mig som de andre, binde uden at tale et Ord; Hvad vilde det have hjulpet mig, om jeg havde sagt noget, eller om jeg havde sagt mig detimod? Jeg havde ikkun givet Bægterne Anledning at begynde mig ilde; Thi de ere ufornuftige Bester, og tager ikke med nogen Forestilling. Jeg befandt mig ogsaa iblant Røvere, og dette kom dem noksom til at troe, at jeg maatte være en af dem.

Saa snart vi kom frem for Calife, gav han Ordre, disse ti Skielmer at afstraffe og Hovedet at slaas af dem. Bøddelen stille os strax i en Rad som det best kunde falde for hans Sjæand, og jeg var til min Lykke den sidste; Han huggede fra den første de ti Røvere Hovederne af, og som han kom til mig holdt han inde. Der Calife saae, at han slog mig ikke Hovedet af i lige maade som de andre, blev han vred og sagde: Har jeg ikke befaleet dig, at slaas mig de ti Røvere Hovederne af, og hvorfor hugger du da kun de ni Eders høie Majestet, svarede Bøddelen, Gud bevare mig, at jeg skulde ikke efterkomme Eders Majestets Befaling! Seer, her er ti Kropper de og lige saa mange Hoveder paa Jorden, som jeg har hugget af. De kan lade dem tælle; Der Calife selv saae, at det havde sig saa i Sandhed, saae han mig med Forandring an, og saasom han ikke traf hos mig Anseende af en Røvere, saa sagde han til mig: Gode gamle Mand!

Sale
Svaf
gub
egunder
Sultan
S Sale
ledies
gjorde
i Mars
is Dag
lang og
og saae
træde i
fiende
get paa
som jeg
at det
sig, saa
Slibes
de mig
ved Cal
at aare
af Slib
bet

Mand! Hvorledes er det gaaet til at I befinder eder iblant disse Skielmer, der Tusende gange har forient Døden? Eders høie Majestet, svarte jeg ham, jeg vil sige eder den rette Sandhed. Jeg saa denne Morgen disse ti Personer gaae til Skibs, hvis Henrettelse er et klart Beviis paa eders Majest. Retfærdighed, og jeg gif ogsaa om Borde med dem, i den Tanke, at det var Folk som vilde forlyste sig for at helligholde denne Dag, der hos os efter vores Religion er den fornemste.

Calife kunde ikke holde sig, han jo maatte lee over denne Hændelse, og da det unge halve Menneske holdt mig for en Gladdere, saa forundrede han sig derimod over min Bestedenhed og bestandige Taushed. Eders Høie Majest. sagde jeg til ham, forundre sig ikke over, at jeg har tiet stille i et Tilfælde, der hos en anden havde opvækket en Begierlighed til at tale. Jeg gjorde af Taushed en synderlig Profession, og ved denne Tid har jeg indlagt mig den prisværdige Titel, af den Tausheds Saaledes kaldre man mig altid, for at stille mig fra de andre sejs Brødre, jeg har havt. Det er den Nytte, jeg har havt af min Philosophie; Med et Ord: Denne Tid har bragt mig al min Roes og al min Ehke tilveie. Det er mig kiert, svarte Calife leendes, at man har lagt eder en Titel til, hvoraf I har saa herlig en Nytte; Men fortæl mig hvad eders Brødre vare for

for Golt, ligner I dem? Jugenlunde svarte jeg ham: De vare allesammen store Spatsere, og hvad det angaaer, saa var der desforuden en stor Forskiel imellem dem og mig; Den første var Puffelrøgget, den anden uden Tænder for i Munden; den tredje Gensiet, den fjerde Blind, den femte havde forskaaene Øren, og den siette fløstede Væber. Det er saaledes gaaet til med dem i Verden, at man deraf videre kan domme om deres Personer, maatte jeg ikkun have den Lykke, samme at fortælle for eders Majestet. Der jeg nu formerkte, at Calife forlangte intet hellere, end at anhøre saadant, saa efterkom jeg strax hans Ordre.

Historie

Om

Barberens første Broder.

Naadigste Herre! sagde jeg til ham, min ældste Broder, den Puffelrøggede, som hedder Bacbonc, var af sin Profession en Skræver. Da han havde staaet sine Lære-Åar ud, leiede han en Boe, lige over for en Mølle, og saasom han havde endnu kun faae Kunder, saa kunde han knap nære sig, at sit Arbejde. Mølle-leren derimod gif det efter Ønske, og han havde en smuk Kone. Da min Broder en Dag Arbejdede udi sin Boe, saae han op i Veiret, og blev Møllerens Kone-vaer, at hun stod i et Vind-

befinder
de gange
svarte
sandhed
er gaaet
Beviis
Gif ogsaa
det var
de denne
er den

o maatte
age halve
saa fors
Redenhed
Majest.
over, at
en anden
at tale.
Profess
indlagt
Tauf
skille mig
Det er
ilosophie;
et mig at
det er mig
har lagt
herlig en
ordre vare
for

due, og saae hen i Gaden; Hun kom ham saa smuk for, at han hæstigt blev forelsket i hende.

Møllerens Kone derimod agtede intet paa ham, lukte Vinduet til, og lod sig ikke see igien den ganske Dag. Imidlertid gjorde den arme Skræder intet andet, end at han, alt som han syede, skikkede op til Møllen; Han stak sig meer end engang i Singrene, og det var denne Dag ikkun slet bevendt med hans Arbeide. Der det nu blev Aften, og han skulde til at lukke sin Boe, var det knap han kunde resolve sig til at lukke den, saasom han endnu haabede, at Møllerens Kone skulde lade sig see; Men endelig blev han nøed til at lukke den, og at gaae smukt ind udi sit lille Huus, dette blev ham en Fiends sommelig Nat; Han stod derfor tillig op Morgen-
nen derefter, og skyndte sig til sin Boed, for at faae hende at see. Men han var denne Dag intet lykkeligere end den forrige; Thi hun lod sig ikke see mere end et Dieblit den ganske Dag, og det samme gjorde hãm til den allerforliebteste paa Jorden. Den tredie Dag havde han sagt at være mere fornøiet, end de to andre; Thi Møllerens Kone fastede ongefær Dinert paa ham, og toa just agt paa, at han stod med Ild og betragtede hende, hvoraf hun kunde slutte, hvor der passerede i hans Hierte.

Der det nu beaandt at Dages, maatte Scheherazade bryde af med hendes Fortælling.

men
sagde

De

Nu

liffe

Kno

min

for

lystige

an:

en

svine

skuld

Bro

Spa

lagde

med

be

støft

for

ning

Bill

en a

afren

og se

bede

men begyndte derpaa igien Natten derefter, og sagde til Sultanen af Indien:

Den Hundrede og Otte og Tredie- findstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Barberen fortsatte Historien om sin ældste Broder, og sagde til Casse Monstanser Billah: Deres Majestet! Min Broder havde Mollerens Kone formerket, hvad hun havde for sin Broders Tanker var, førend hun, i Stedet at gøre sig vred, besluttede at gøre sig lykkelig. Hun saae ham med en latterlig Mine og sagde ham i en venlig Maade, at hun paa det allergerne vilde lukke Vinduet til igien, at hun ikke kunde slaae en høi Latter op; Hvoraf min Broder kunde have merket, at hun drev Spot med ham, men den stakkels Bacbone lagde dette ud til sin Fordeel, og smigrede sig selv med det Haab, at man havde seet ham med Lyst.

Mollerens Kone besluttede derefter, at driske Skiemt med min Broder: Hun havde et meget kostbart Tøi, hvoraf hun allerede for længe siden havde vildet lade gøre sig en Klædning, dette svøbte hun ind i et prægtig med Silke besyede Tørklæde, og sendte ham det med en af hendes unge Slavinder. Den herudi vel afrettede Slavinde kom til Skræderens Boed, og sagde til ham: Min Frue lader eder heise og bede, at I vil gøre hende en Klædning af dette

n ham saa i hende.

e intet paa
Ee see igien
e den arme
st som han
an stak sig
var denne
Arbejde.
tit at luffe
besovere sig
kæbde, at
Den endelig
gaae smukt
om en Kæde
op Morges
ed, for at
denne Dag
hun lod sig
usse Dag
erforliebreste
de han Nær
andre; Thi
te paa ham
ed. Stiid og
lutte, hvad

s. maatte
Fortælling
men

stykke Tøi, som jeg har her med mig, og efter
 det Mønster, som hermed følger: Hun foran-
 drer tit, og dette er et Arbeide, hvoraf I skal
 blive særdeles fornøiet. Min Broder har nu
 ingen Tvil om, at Møllersens Kone jo var for-
 elsket i ham, og meente, at hun sendre ham dette
 Arbeide strax derpaa, da dette var passeret imod
 lem ham og hende, for dermed at give ham et
 forstaae, at hun havde erfaret hans Hiertes
 Grund, og at hun vilde nu hermed forsikre ham
 hvor høit Kjærligheden paa hendes Side til ham
 havde iligemaade taget til i hendes Hierte.

Han stod nu i denne gode Tanke; Og lod
 hende sige ved Budet igien, at han for hendes
 Skyld vil lade alting ligge, og at Klædningens
 skulde være færdig indtil i Morgen tilig; Derom
 fore han og da arbejdede saa flittig derpaa,
 at han just samme Dag blev færdig dermed.
 Dagen derefter kom den unge Slavinde igien at
 hente Klædningen; Bacbone svøbte den meget
 vel ind og gav hende den, sigendes derhos:
 Det var ham meget derom at giøre, at fornøie
 hendes Frue, og at skaffe hende Klædningen færdig
 dig i en Hast; Og jeg vil, sagde han, ved mit
 Arbeide saaledes søge at fornøie hende, at hun
 herefter ikke skal betiene sig af nogen anden,
 af mig.

Nævnte Slavinde gik nogle Trin bort
 Kom tilbage igien og sagde til min Broder gaa

saate: Jeg havde snart forglemmt, at forrette nos-
 det som min Frue befalte mig, som er: At giøre
 en helsen til eder og at spørge eder, hvorledes I
 har bragt Natten til? Hun, den arme Kone,
 har ikke kundet sove for Kierlighed til eder. Siig
 hende, svarede min ensoldiae Broder, ret fornøiet
 derved, at jeg har saa sterck en Kierlighed til hende,
 at jeg ikke har kundet lukket et Die til i fire
 Nætter. Efter denne aflagde Høflighed fra Møl-
 lerens Kone bildte han sig ind, at hun lod ham
 ikke forsmægte af Længsel efter hendes Gunst.

Det var ikke et Dvarters Tid, efter at Slav-
 inden var gaaet bort, førend han saae hende igien
 med et Stykke Atlas. Min Frue, sagde hun
 til ham, er med hendes Klædning meget vel for-
 nøiet, og den staaer hende an paa det beste; Men
 saasom det er meget kostbart, og hun ikke vil
 bære den uden med en nye Under-Klædning, saa
 beder hun eder, at I med det snarreste vil giøre
 hende en ferdig af dette stykke Atlas. Det er
 got, svarede Bacchus, den skal blive ferdig i
 Dag, førend jeg gaaer ud af min Boed, og I
 kan kun komme og hente den med Afsenen.
 Møllers Kone lod sig tit see i Vinduet, og saae
 min Broder med hendes Kierligheds Blik an,
 for at opmuntre ham. Man saae ham Arbeide
 med Eyst, og Underklædningen blev hastig ferdig.
 Slavinden kom, at hente den af, men bragte
 Skraederen hverken Penge for det, han havde
 lagt ud til Klædningerne, ei heller hans Arbeids-

Kon. Imidlertid havde denne uløbslige Fors
 liegte (hvilken man kun holdt oppe, og han merk
 te det ikke) intet at æde den ganske Dag, og
 maatte laane Penge, for at faae noget til Aft
 nens Maaltid. Dagen derefter, kjaastart han
 var kommen i sin Boed, kom Slavinden igjen
 og hellsede ham fra Mølleren: At han havde noget
 at tale med ham. Min Frue, sagde hun derhos,
 har viist ham eders arbeide, og talt saa meget
 got om eder, at han og vil lade arbeide hos eder;
 Hun har egentlig gjort det derfor, at det Baand,
 som hun vil binde imellem eder og ham, kan
 tiene dertil, at det som I to onsker tillige, kan
 naae en lykkelig Udgang. Min Broder lod sig
 overtale og fulgte med Slavinden til Mølleren.
 Mølleren tog meget vel imod ham, og tog et
 Stykke Lærret frem og sagde: Jeg trænger til
 nogle Skjorter; See her er Lærret, jeg faae
 gierne I gjorde mig en Sues deraf; Hvad der
 bliver til overs, giver I mig igjen.

Der Dagen skinnede nu ind i Scherians
 Gemak, tiede Scheherazade her stille, og fort
 satte Ratten derpaa Bacchons Historie saaledes:

Den Hundrede og Ni og Tredie sindstivende Nat.

Min Broder, blev Barberen ved, arbeidede fem
 eller sex Dage paa Møllereus Skjorter, og
 da han var bleven ferdig dermed, gav han ham et
 ans

andet stykke Lærret, at giøre ham lige saa mange
 Under-Buxer deraf. Da han nu var bleven
 ferdig med dem, bar han dem til Mølleren,
 som spurgte ham, hvad han skulde have for sin
 Umage; Min Broder svarte ham, at han
 vil lade sig nøie med tve Drachmer Penge.
 Mølleren kaldte derpaa den unge Slavinde,
 og befalte hende at tage Bægten frem, for
 at see om den Mynt, han vilde igive ham,
 havde sin Bægt. Slavinden, saasom hun
 havde Ordre, saae min Broder vredt an, for
 at give ham dermed at forstaae, at, dersom
 han tog Penge, saa fordervede han alting der
 med. Han holdte det da for raadeligt og vegres
 de sig ved at tage imod dem, endskiont han havde
 dem nødvendig, og havde laant Penge til at fiøbe
 Traad baade til Skjorterne og til Under-Buxer-
 ne. Der han gif bort fra Mølleren, kom han
 hen til mig og bad mig, at laane ham noget
 til Livets Underholdning, og gav for, at han ikke
 kunde faae sin Betaling. Jeg gav ham nogle
 stykker Kobber Penge, som jeg havde i min
 Pung, og deraf maatte han leve i nogle Dage.
 Det er sandt, han aad intet uden en Belling,
 og et Stykke af en Sille-Rumpe, og det ikke
 engang-saa meget, at han blev mæt.

En Dag kom han til Mølleren, da han havde
 at giøre med sin Mølle; Mølleren meente, han
 var kommen for at kræve sine Penge, og gav
 ham dem derfor hen; Men den unge Slavinde,
 som

Jeg fors
 an merk
 tag, og
 et til 21
 snart han
 den tyen
 vde noget
 i derhos
 aa meget
 hos eder;
 Baand
 im, kan
 ige, kan
 er lod sig
 Mølleren.
 og tog et
 ængeer til
 jeg saac
 hvad det

chariers
 og fort
 saaledes:

redie

videde sem
 orter, og
 ham et
 alle

som da var tilstede derhos, gav ham et Tegn, hvilket forhindrede ham at tage Derimod, og maatte i saa Maade undskulde sig, at han ikke var kommen dertore, men alene for at erkynndig sig om, hvorledes han levede. Mølleren betaf sig hertil og gav ham herover en Kiol at giøre. Bacbone braate ham den Dagen derefter igien; Mølleren træktes sin Vung berud, og den unge Slavinde saae i dette Dieblisk min Brøder an. Naboe! sagde han til Mølleren, det haster ikke, vi vil giøre Regnskab med hinanden en anden gang. Altsaa maatte denne enfoldige Stakkel gaae hjem igien i sin Boed med tre store Sygdomme, forelsket, hungrig og uden Penge.

Mølleren's Kone var gierrig og lersfærdig; Hun var ikke fornøiet dermed, at have ham ber droget om det hun var ham skyldig, men hun hidiede og hendes Mand til, at hævne sig over ham for den Kierlighed han havde til hende, og seer engang hvorledes hun fuldførte det.

Mølleren bad Bacbone en Aften at spise med sig, og da man havde ickun lert beværet ham, sagde han til ham: Broder! Det er alt for sildia at gaae hjem; bliv her. Som han saa saaledes forte han ham hen til en Plads i Møllen, hvor der stod en Seng, lod ham blive der, og begav sig med sin Kone til det Sted, hvor de pleiede at ligge. Ved Midnat kom Mølleren hen til min Brøder; Naboe, sagde han til ham, sover du? Min Muul

Muul. Eselinde er syg, og jeg har meget Korn
 at male, I gjorde mig en stor Tjeneste, om I
 i hendes Sted vilde dreie Møllen for mig. Bac-
 bone, for at vise ham at han var et godvilligt
 Menneſte, svarede ham, at han var ferdig der-
 til, og man ſkulde kun viſe ham hvorledes
 man gjorde det. Herpaa bandt Mølleren ham
 midt om Livet, ligesom en Eselinde, gav ham
 derpaa et got ſlag af Piſken, og ſagde: Gaae
 fort, Naboe! Af hvorfore ſlaer I mig? Svare-
 de min Broder. For at opmuntre eder, svarede
 Mølleren, Thi uden dette gaaer min Eselinde
 ikke af Steden. Bacbone forundrede ſig over
 ſaadan Medfart, og turde dog ikke klage ſig der-
 over. Naar han havde gjort fem eller ſex Trin,
 ſaa vilde han hvile; Men Mølleren ſlog dyrtig
 ham med tøre Snaa, og ſagde: Griſt fort, Na-
 boe! Hold eder ikke op jeg beder eder, man maae
 gaae herom uden at drage ſin Aande, ellers for-
 derver I mig mit Meel.

Scheherazade horte her op at tale, efter-
 ſom hun blev Dagen vaer, og begyndte Natten
 derefter igien ſaaledes:

Den Hundrede og Halvfjerdesindst- tivende Nat.

Mølleren lærte min Broder, blev Barberen
 ved, paa ſaadan Maade Natten over at
 dreie ham hans Mølle omkring; Og da det blev
 Morg.

et Tegn,
 lod, og
 han ikke
 erkendte
 en betale
 a Riol at
 den dereſ-
 tud, og
 min Brø-
 deren, det
 hinanden
 enfoldige
 tre store
 n Penge.

erfærdig;
 ham bet
 men hun
 sig over
 nde, og
 det.

at ſpiſe
 beværet
 er alt for
 aa ſaaledes
 hvor der
 begav sig
 e at ligge.
 Broder;
 ? Min
 Muul

Morgen, lod han ham staae ulost, og begav sig til Konen i Kammeret. Bacbone blev et Stund saaledes staaende, omfider kom den unge Slavinde og løste ham. Af hoor har vi, min Frue og jeg, beklaget eder, skreeg den falske Tingeste, vi har ingen Deel i det stemme Bud, som hendes Mand har spildt eder. Den ulykkelige Bacbone svarede hende intet derpaa, saa udmattet og fortærsket var han, men forfoiede sig hiem igien, og fattede den faste Resolution, ikke mere at tænke paa Mollerens Kone. Over denne Historie, blev Barberen ved, maatte Calife lee. Gaar eders Bei, hiem til eder selv, sagde han til mig, I skal faae noget at troste eder med imod det Tab, I gjorde paa det herlige Giestes Bud, I havde i sigte. Deres høie Majestet begyndte jeg, deres Majestet bedes underdanigst om, at finde det for got, at jeg ikke tager imod noget, forend jeg har fortælt om mine andres Brodres Tildragelser.

Efterkom Calife tiede stille hertil, gav han mig dermed at forstaae, at han vilde nok høre paa mig; Jeg foer derfor fort med disse Ord:

Historie

Om

Barberens anden Broder.

Om min anden Broder, der hede Barbarab Tandlos, gif en Dag igiennens Bøen / mod

modte ham en gammel Kone i en Gade langt hen i Byen, der talte ham til og sagde ham: Jeg har et Ord at tale med eder, og beder eder, at bier et Dieblif. Han stod stille og spurgte hende, hvad hun vilde? Har I Tid at følge med mig, svarede hun, saa vil jeg føre eder i et prægtig Pallads, hvor I skal see saa skion en Dame som Dagen er, hun vil tage imod eder med største Fornoielse og sette eder en Forfriskning for af den herligste Vijn. Det gøres ikke fortrøden at sige eder mere heraf. Er det vel sandt som I siger, svarede min Broder? Jeg er ingen Løgner, svarede den Gamle, og bringer eder intet for som jo er sandt; Men hør hvad jeg begierer af eder. I maae være fornøftig, tale lidet og altid være tjenstvillig.

Da Sakbarah havde indgaaet hende dette, gik hun foran og han efter. De komme til Pors ten af et stort Pallads, hvor der var mange Ose ficerer og Betientere. Der vare nogle som vilde holdt min Broder an, men saa snart bemeldte Gamle Kone talte med dem, lode de ham passere. Derpaa vendte hun sig om til min Broder, og sagde til ham: Lad det være eder forud sagt, at den Dame som jeg fører eder til, holder meget af Venlighed og Bessedenhed hos Folk: Hun taaler ikke man siger hende imod. Da tager I dette i agt, saa kan I gjøre eder den Regning, at I kan faae af hende alt hvad I forlanger. Sakbarah betakkede sig for saadan Esterrømt, og lovede at tage det i agt. Hun

begab sig
et Stund
te Slavins
n Frue og
ngeste, vi
om hendes
lige Bac
udmattet
sig hjem
ikke mere
denne Sla
Calife see.
sagde han
eder med
ge Giestes
Majestet
derdanigst
ager imod
line andre
gav han
nok høre
isse Ord:
er.
Sakbarah
Byen,
mod

Hun førte ham ind i et prægtigt Kammer. Det var en stor firkantet Bygning, hvilken kom overeens med den prægtige Vallee, med et Gallerie rundt omkring, og en meget dellig Have i midten. Den gamle Kone lod ham sætte sig ned paa en smuk oppudsset Sofa, og bad ham Dieblis indedens hun gik hen og meldte hans Komst for den unge Dame.

Min Broder, der aldrig havde været saa prægtigt et Sted, begyndte at betragte de skønne Ting der vare omkring ham, og han heraf domiede om sin Lykke; kunde neppe hemme sin Glæde. Han horte derpaa en stor Tummel, hvilket kom fra en hoben lystige Slavinder, der kom til ham og slog en Latter op. Midt iblant dem blev han en Dame vaer, af en overmaade Skønhed, den af de Eres Beviisninger hende kunde findes for den der havde over dem at

Bakbarah, som ventede paa en besønderlig Samtale med denne Dame, forundrede sig meget over, at han saa hende komme i et stort Selskab: Imidlertid stillede Slavinderne sig alvorlige an, der de kom nærmere til ham, og som den bemelte Dame nu ogsaa kom ham nærmere ved den Sofa hvor han sad, og gjorde en Dob helsen for hende. Hun tog det øverste Sted, og efter at hun havde bedt ham at tage sin Plads igjen, sagde hun til ham

min leendes Mine: Det er mig kiert at jeg seer
 eder, og jeg onsker eder at det gode I kan fors
 lange. Madame! svarede hende Sakbarah,
 jeg kan intet høiere ønske, end den Ære jeg har,
 at sees for eder. Mig synes, svarte hun, at I
 er af et muntert Sind, og forlangede vel at vi til
 bragte Tiden med hinanden i Lystighed. Hun
 satte sig med samtligen hendes Slavinder og min
 Broder til Bords, og som han sad lige over for,
 saa mærkte hun naar han lukte Munden op, at
 der var nogle Tænder borte i Munden paa ham,
 og gav det hendes Slavinder at forstaae, som
 da tillige med hende loe hierteligen derved. Sak
 barah, som iblant saae op for at betragte hende,
 og saae hende lee, meente det skeede af Glæde
 over hans Nærværelse, og smigrede sig med
 at hun vel snart vilde skikke hendes Slavinder
 deres Vel, for at blive med ham alene i Een
 tom. Hun sluttede at han havde disse Tanker,
 og hun tog ikke Feil heri, og saasom hun havde
 sin Lyst af at holde ham oppe i hans behagelige
 bildfarende Mening, saa talte hun ham til paa
 det allerventligste, og lagde ham for af alt det beste
 som der var med hendes egen Haand.

Efter Maaltidet stod man op fra Bordet,
 og ti af Slavinderne tog til Musicaliske Instru
 menter, begyndte at spille og synge, andre be
 gyndte at dandse! Min Broder, for at fornøje
 dem, dandsede med, og Damen gik i lige Maad
 de med i Dandsen. Da man havde dandset en
 Grund,

Kammert
 vilken kom
 id et Gals
 sig Have i
 sig ned
 ham ble et
 hans Ans

været paa
 trage alle
 og i det
 kunde han
 derpaa er
 ben lystige
 og en stor
 han en
 med, holla
 skede, let
 m at bydes

a besynder
 ndrede sig
 me i et saa
 lavinderne
 e til ham
 kom ham
 stod han
 Hun tog
 beder ham
 ham med

Stund, satte man sig ned for at vuste. Den unge Dame lod række sig et Glas Vin, og saae min Broder leendes an, at give ham dermed at forstaae, at hun vilde drikke hans Sundhed. Han stod op, og blev staaendes ret op imodens hun drak. Der hun havde drukket, lod hun i Steden for at give Glasset tilbage, skienke det fuldt igien, og rakte det over til min Broder, at giore Besked dermed igien.

Scheherazade vilde have blebet ved at fortælle: Men som hun saae, at det var Dag, holdt hun op, og begyndte Natten derpaa igien at fortælle for Sultanen af Indien.

Den Hundrede og En og Halvfiers Dejndstivende Nat.

Allernaadigste Herr! I det Barberen forfattede Historien om Bakbarah, sagde han: Min Broder tog Glasset af den unge Dames Haand, Eyste den, og drak staaendes til Erkiendelighed af den Naade, hun havde bevist ham. Derpaa lod bemeldte Dame ham sidde næst ved sig, og begyndte at caressere ham, hun tog ham med Haanden bag Hovedet, og strog ham lidt paa Rinden iblant. Han blev saa henrykt af disse Caretter, at han skatterede sig for det ulykkeligste Mennecke i Verden. Han fristedes med denne Amour opvækkende Person, og saa at ville skierste men turde ei tage sig den Frihed til for saa mange

ge Slavinder, der sad og saae paa ham, og lot
 over denne Leeg. Den unge Dame blev ved at
 stryge ham saa lidt paa Kindene, men gav ham
 til sidst saa haardt et Slag, at han cregrede sig
 derover. Han blev rød, og stod op at gaae sin
 Vej, saasom Regen blev noget for haard. Her
 paa saae ham den gamle Kone, der havde ført
 ham hid, an med en Mine, at give ham her
 med at forstaae, at han havde forseet sig, og at
 han maatte erindre sig det, hun havde sagt ham,
 at lade sig dette gefalde. Han forstod da, han
 havde forseet sig, og for at gjøre det godt igien,
 nærmede han sig til den unge Dame, med den
 Undskyldning, at det var ikke skeet af noget
 ont Gemme, at han var gaaet fra hende.
 Hun trækte ham ved Armen, lod ham sidde ned
 hos sig igien, og gjorde ham tusinde haarde Cas-
 resier. Hendes Slavinder, hvilke intet søgte,
 uden at fornøie hende, gjorde et med hende;
 En gav ham af alle hendes Kræfter Næse, Sty-
 verter, en anden trækte ham ved Ørene, de ov-
 rigte gav ham nogle Kind-Dasser, hvilket da gik
 uden for Raarvil. Min Broder leed det alle
 sammen med en forunderlig Taalmodighed, tog
 og en lystig Mine til sig, saae den gamle Kone
 an med en tvungen Latter, og sagde: Det er
 sandt, I har sagt, at jeg skulde finde en meget
 naadia, yndig og elskelig Dame for mig; Hoor
 høit er jeg eder ikke forpligtet derved? Dette er
 endnu intet, svarede hun, lad dette kun passere;
 I skal endnu see en anden Leeg. Den unge Dame
 En N. I. B.

Den
 og saae
 dermed at
 Sundhed:
 imedens
 lod hun
 skienke
 Broder,
 ed at for
 er Dag,
 spaa igien
 alvfielz
 n forfalte
 an: Min
 is Haand,
 etlighed af
 Herpaa
 ed sig, og
 ham med
 n lidt paa
 øft af disse
 lyfsaligste
 med denne
 lle skienke
 saa man
 ge

saade herpaa til min Broder: J staaer mig an, det er mig tiert, at J lader eder dette saa gefalde, og at jeg treffer hos eder et med mit saa over-eenstemmendes Humeur. Bakbarah blev ganske indtaget af disse Ord, og svarte: Madame! Jeg er ikke min mere, men eders ganske; J kan giøre med mig efter eders eget Behag. Hvad er det mig ikke en Fornoielse, svarte denne Dame, at J saaledes underkaster eder mit gode Behag; Jeg er fornøiet med eder, og vil, at J ogsaa er det med mig, tag mig noget Røgelse og noget Rosen-Band hid, sagde hun. Herpaa gik to af Slavinderne bort og komme strax igien, den ene med et Guld Røgelse-Kar hvori det beste slags Aloes-Træe var, hvormed de røgede ham, og den anden med Rosen-Bandet, hvormed de besprængte ham i Ansigtet, og kom noget i Hænderne deraf. Min Broder var snart fra sig selv, saa glad stille han sig an over, at man saa høflig beeguede ham.

Der denne Ceremonie var til Ende befalede den unge Dame Slavinderne, der allerede havde spillet og sunget, at begynde deres Concerter igien. De efterkom hendes Ordre, og imidlertid raabte hun en anden Slavinde, og befalede hende, at tage min Broder bort med sig, og sagde til hende: Gjør med ham det som J veed, og naar J er færdig dermed, saa fører ham til mig igien. Der Bakbarah hørte dette, stod han strax op, gik hen til den gamle Kone, som og var staaet op, for at følge med ham og Slavinden,

og b
bedrede
hvore
og
bort
eder
tima
svare
for
af
get
Chi
KneJ i
eder
er n
hold
da f
Hær
min
sagde
lod
nu
ham
ham
fald

og bad hende sige ham, hvad man vilde gjøre ved ham.

Bores befalende Grofen er nysgierrig, svarrede hun ham ganske sagte, hun har Lust at see, hvorledes Fruentimmer's Klæder staaer eder an, og denne Slavinde der har Ordre at tage eder bort med sig, vil male edet Dien-Brynene, skiere edet Skieggæt af, og klæde eder i som et Fruentimmer. Man kan male mig Dien-Brynene, svarede min Broder, saa meget man vil, ders for begreer jeg mig ikke, estersom jeg kan toe mig af igien derefter; Men at skiere mig Skieggæt af, det seer I vel, at jeg kan ikke tilstede; Thi hvorledes torde jeg da lade mig see, uden Rnebel's-Bart herefter?

Tager eder i agt, svarede den Gamle, at I ikke er gienstridig i det som man begierer af eder; I vil dermed forderve eders Sager, der er nu paa det beste de kan være i Verden. Man holder af eder og vil gjøre eder lykkelig? Vil I da for et heellig Skiegs skyld forkaste de skionneste Hærligheder der kan være i Verden? Hun ruede min Broder med den unge Dames Unaade, og sagde ham til sidst saa mange Ting for, at han lod gjøre med sig alt hvad man vilde. Der han nu var iflædt som et Fruentimmer, førde man ham frem for den unge Dame; Der hun saae ham, begyndte hun at lee saa stærk, at hun faldt tilbage paa den Sofa, hvor hun sad;

mig an,
a gefals
mit saa
tab blev
Madame!
; I kan
Hvad er
Dame,
Behag;
ogsaa er
og noget
gik to af
den ene
ste slags
, og den
sprangte
ne deraf.
glad stille
ede ham.
befalede
de havde
ncertor is
midtertid
lede hens
og sagde
sed, og
m til mig
stod han
m og var
lavinden,
og

Slavinderne gjorde det samme, og slog Hænderne, saa at min Broder over dette Bæsen blev ganske bestyret. Den unge Dame stod op igjen blev stedse ved at lee, og sagde til ham: Jeg maatte være ubillig, om jeg ikke elskede eder af mit Hjerter, da I har vist eder saaledes imod mig, at I har ladet gefalde eder alle Ting; Men I maae gjøre mig en Ting endnu til Billighed, nemlig: Dandse som I seer vi andre at gjøre. Han lodde hende heri, og den unge Dame med hendes Slavinder dandsede med en affindig Latter omkring med ham. Da de havde dandset et stund, faldt de alle paa den arme Staffel, og gavede ham saa mange Dre: Pæver, saa mange Slag i Hænderne og om Fødderne, at han faldt til Jorden snart fra sig selv. Den gamle Kone hjalp ham op igjen, og lod ham ingen Tid raae til at blive vred over den flette Medfart, ham var tilfoiet, men sagde til ham saa sagte i Dret: Frisk op! I har nu snart stridet over, og vil og bære Prisen deraf derfor.

Der det blev Dag maatte Scheherazade tie stille, og begynde Natten derefter saaledes:

Den Hundrede og To og Halvfierdesindstivende Nat.

Den gamle Kone, saade Barberen, blev ved at tale med Bakbarah. I haver ikke meer, sagde hun, end en eneste Ting at gjøre, og det er

in ringe Ting. Dette maa I vide til Efterretning, at vores befalende Frue har den Skik, at naar hun har druffet lidt, som i Dag, at hun ikke lader dem komme til sig mere som hun elsker, med mindre de ere nøgne indtil Skiorten. Naar de saaledes ere afflædde, tager hun et liden Kors spring for dem, og begynder fra at løbe for dem isigennem Galeriet og fra et Kammer til et andet indtil de har naaet hende. Dette er endnu en af hendes Pudser. Hun maa tage et Korspring hvorledes hun vil, saa skal I dog snart faae fat paa hende, saa let og gesvindt som I er. Vær derfor gesvindt, og flæder eder af, uden at gjøre meget Væsen indtil Skiorten.

Min ærlige Broder havde udi dette Fald gjort alt for meget, og fynde nu ikke komme ud der fra igien. Han flædte sig af, og imidlertid lod den unge Dame tage Skiortet af sig, og blev for desto bedre at løbe, i Under, Kloffen. Der de nu vare særdige begge to, tog den unge Dame et Korspring af tiue Skridt omtrent, og begyndte at løbe med en forunderlig Gesvindighed. Min Broder fulgte efter af alle sine Kræfter, alle hendes Slavinder beandte at lee og slog i Hænderne. Den unge Dame, i Steden for at tabe noget af det i Begyndelsen forud taagne Korspring, vandt endnu mere herudi over min Broder. Hun lod ham løbe to eller tre gange i Galeriet op og ned, og kom derpaa til en lang Gang, hvor hun kom fra ham igiennem

Hænder
 sin blod
 od op i
 til ham:
 ede eder
 es imod
 ; Men
 illighed,
 at gøre.
 mie med
 ig Læter
 et stund,
 ham saa
 i Hæns
 Jorden
 asp ham
 at blive
 e tilføiet,
 e op! I
 se Prisen

Perazade
 al des:

Uvfiere

blev ved
 ikke meer,
 og det er

en Alfvei, som var hende bekiendt. Der hun
 var kommen Bakbarah af Sigie i Gangen,
 der dog stedse forfulgte hende, saa maatte han
 for Mørket løbe noget sagtere. Til sidst blev
 han et Lys vaer, og saasom han løb deretter,
 saa kom han ud igiennem en Port, hvilkens Straaf
 blev lukket efter ham. I kan nu bilde eder ind
 hvad dette har maattet forarsage for en Forstrefe-
 kelse, at befinde sig midt paa en Garver-Gade.
 De saae ham her i bare Skjorten, med rød-malte
 Dien-Bryne, uden Skieg og Knebels-Bælt,
 hvorudover nogle af de tilstedeværende begyndte
 at flaafe med Hænderne, og at raabe ham ud
 med Spøtterie, nogle løbe efter ham, og slog
 ham med Skindene paa Kumpen, de holdt
 ham og an, satte ham paa en Esel (som de
 omgesfær traf der), og førte ham i Byen om-
 kring, til alle Folkes Latter.

Der han, til sin større Ulykke kom forbi
 Politie-Dommerens Huus, og han vilde vide
 hvad det var for en Tumult, sagde Garverne
 til ham, at de havde seet min Broder komme
 ud af Stor-Bizierens Krue-Stue igiennem
 en Port, som gik ud til deres Gade, saaledes
 som han der gik. Herpaa lod Politie-Dom-
 meren give den stakkels Bakbarah bundrede
 Præglet paa hans Godsoler, og lod føre ham ud
 af Byen, med det Forbud, at han aldrig
 maatte komme ind igjen.

Seer, sagde jeg til Calife Monstanser Billah, hvorledes der har gaaet med min anden Broder, hvilket var det jeg vilde fortælle deres Majestet. Han vidste ikke, at vores største Herrers Damer forlyster sig undertiden med at spille de unge Folk, der ere saa daarlige at falde i deres Garn, saadanne Puds.

Scheherazade maatte her tie stille, fordi det begyndte nu at dages, men begyndte Natten derpaa igien at fortælle, og sagde til Sultanen af Indien:

Den Hundrede og Tre og Halv
firdiesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Barberen skreed, uden at bryde af, til at fortælle om sin tredie Broder.

Historie

Om

Barberens tredie Broder.

Deres hoi Majestet! sagde han til Calife: Min tredie Broder Bakbac var blind, og saasom han for hans ulykkelige Skiebnes Skyld maatte tage til Beller-Staven, gif han fra en Dør til en anden at bede om Almisse. Han havde saalænge vandt sig til at gaae alene paa

Der hant
Gangen,
Gaar han
sidst blev
deretter,
altes Straf
eder ind
Forstrefe
er: Gade:
rod-malte
als: Bart
e begynde
de ham ud
og nog
de holder
(som de
Byen om

Kom forbi
vilde vide
Garberne
der komme
e igiennem
e. Saaledes
litie: Dom
hundrede
pre ham ud
han aldrig

Seer

Gaderne, at han ikke behøvede nogen at lede sig.
 Det var hans Maneer, at banke paa Døren,
 og ikke at svare, førend man lukte ham op.
 En Dag slog han paa en Dør, Manden i
 Huset der var alene, raabte: Hvem er der?
 Min Broder svarede intet, men bankede paa
 anden gang; Manden udi Huset raabte endnu
 en gang, hvem der var ved hans Dør? Men
 ingen svarede endnu. Han steg need, lukte op
 og spurgte min Broder hvad han vilde? At I
 svare mig noget for min Fattigheds Skyld, sagde
 Bakbac. I er blind, som mig synes, svarede
 Manden i Huset; Ja desværre! svarede min
 Broder. Ref. Haanden ud, sagde Manden;
 Min Broder rakte ham den, i den Tanke, at
 faae en Klunse, men Manden tog den ikke for
 at hielpe ham op ad Trappen til hans Kammer.
 Bakbac bildte sig ind, at han kom til at spise
 med ham, som ham ellers ofte beeguede. Der
 de var kommen begge to op i Kammeret, lod
 han Haanden løs igiort, fattede sig hen paa sit
 Sted, og spurgte ham paa Nyt, hvad han
 forlangte? Jeg har allerede sagt eder det, svarede
 Bakbac, og jeg beder om noget for mit Næd-
 tørstigheds Skyld. Min gode blinde Mand!
 svarede Manden i Huset, alt det jeg kan giøre
 det er, at jeg kan ønske, at Gud vil give eder
 eders Syn igjen. I havde vel kundet sagt mig
 dette ved Døren, svarede min Broder, og
 spare mig min Umage at gaae her op. Og
 hvorfor, saa uskyldig som I maa være, svarede
 Manden

Manden i Huset, svarede J ikke den første gang, da J bankte paa, og da man spurgte eder, hvem er det? Hvorfore umager J Folk at lukke eder op, naar man taler til eder? Hvad vil J da gjøre med mig? sagde min Broder. Jeg siger det endnu en gang, svarede Manden i Huset, jeg har ikke noget at give eder. Saa hielp mig da at komme ned igien, svarede Bakbac, som J har hiulpet mig at komme her op. Trappen er for eder, svarede Manden i Huset, gaae ned alene, naar J vil. Min Broder begyndte at gaae ned, men i det at den ene Fod skreed fra ham midt paa Trappen, saa faldt han ned til det nederste, og tog Skade paa begge Siderne og Hovedet. Han havde Moie nok for at komme op igien, kom dog endelig op og gik sin Vej med Sukken og Knurren imod Manden i Huset, der intet gjorde andet, end at se over hans Fald.

J det han gik sin Vej ud af Huset, mødte ham to Blinde af hans Kammerater, som kiendte ham paa hans Røst; De stode stille, og spurgte ham hvad han havde. Han fortalte dem, hvad han var vderfaret: Og der han havde sagt dem det, sagde han derhos: Saa beder jeg eder, at J gaaer hiem med mig, at jeg i eders Nærværelse kan tage nogle af de Penge som vi har tillsammans alle tre, for at fiske mig noget til Aftens Mad. De to andre Blinde samtykte heri og gik med ham hiem. Man maa agte,

agte, at den Mand i det Huus, hvor min
 Broder var bleven saa ilde begeguet, var en
 Røvere. Han havde hørt igiennem Vinduet
 hvad Sakbac sagde til sine Kammerater, og
 derfor gik han ned, og fulgte efter dem. Han gik
 ind med dem i et ringe Huus, hvor min Bro-
 der boede. Der de Blinde havde sat sig ned,
 saade Sakbac: Mine Brødre! vi maae lukke
 Døren, om eder saa synes, og tage os vel i
 agt, at her ikke skulde være en Fremmed her
 inde hos os. Over disse Ord blev Røveren mes-
 get bestyrtet, men som han saae en Strikke, som
 maaskee var bunden ved Dækkenet under Tager,
 tog han fat om den og holdt sig ved den saalænge
 i Veiret, indtil de havde raget omkring over alle
 med deres Staver. Der de nu ingen fandt,
 satte de sig hen paa deres Steder igien. Røveren
 slap Strikken og satte sig smukt hen ved min Bro-
 der, som da i den Mening, at han var alene hos
 sine Kammerater, sagde: Brødre! Efter som
 I har givet mig de Penge udi Forvaring,
 som vi alle tre for længe siden har saaet, saa vil
 jeg vise eder, at jeg ikke haver været den Fortro-
 lighed uærdig, som I har haft til mig. I veed
 at sidst vi talte dem, da havde vi ti Tusende
 Drachmer, og det i ti Poser. Jeg vil vise eder
 at jeg ikke har rørt noget deraf. Herpaa stak
 han Haanden ned ved Siden af sig iblant nogle
 gamle Papper, trakte Poserne den ene efter den
 anden frem, og gav sine Kammerater dem.
 Seer, her er de; sagde han: I kan domme af
 Synge

Bygden at de maae være der alle, eller vi kan
 tælle dem, om I saa vil. Der hans Kammer-
 rater havde svart ham igien, at de troede ham
 meget vel, saa løste han en Pose op, og tog ti
 Drachmer derud af, og de andre to blinde toge
 enhver lige saa meget.

Min Broder lagde derpaa de ti Poser paa
 deres Sted igien, og en af de Blinde sagde deraf
 efter til ham, han havde ikke nodig, at kiøbe no-
 get den Aften til sin Aftens-Maaltid, saasom der
 var Forraad af Mad nok for Haanden, for dem
 alle tre, som de havde faaet af got Folk. Han
 trakke strax sin Mad, Pose frem med Brød,
 Ost og nogle Frugter, lagde det altsammen paa
 et Bord, og de begyndte at æde deraf. Roveren,
 der sad ved den høire Side af min Broder,
 søgte det beste her af ud, og spiste med dem.
 Men han maatte bruge saa stor Forsigtighed,
 som han vilde, at man ikke skulde høre ham,
 saa horte dog Bakbac at han tuggede, og skreg
 strax op i Veiret: Ei! GUD bedre os, vi ere
 forraad, her er en Fremmed her inde; Som
 han dette sagde rakte han Haanden ud, og greb
 Roveren ved Armen, faldt hen over ham med
 et Skrig, og gav ham brav bank med Næverne.
 De andre begyndte iligemaade at skrige, og sloge
 dygtig paa Roveren løs, som forsvarede sig det
 beste han kunde. Som han nu var stærk, og
 havde Mod i Brystet, og havde dertil Fordelen
 i sine Slag, at han kunde see sig for, hvor han
 slog;

bor min
 var en
 Binduet
 iter, og
 Han gik
 sin Brod-
 sig ned,
 aae lukke
 os vel i
 med her
 deren me-
 ikke, som
 er Tager,
 saalange
 over alt
 en fandt,
 Roveren
 min Brod-
 alene hos
 Efter som
 bevaring,
 saa vil
 Fortro-
 I veed
 Tusende
 vise eder,
 derpaa skal
 blant nogle
 efter den
 ater dem-
 domme af
 Lyng

slog; saa gav han ogs dygtig ud af dem, snart
 paa den ene og snart paa den anden, og skreg
 langt stærkere end hans Fiender, om Hielp.
 Naboerne kom strax løbendes hertil, da de horte
 denne Skrigen, sloge Døren ind, og havde
 stor Noie med at skille dem fra hinanden, og
 spurgte dem ad, hvad der var Aarsag til deres
 Trætte. Mine Herre! svarede min Broder,
 der endnu stod og holdt fast paa Røveren. Dette
 Menneske, jeg her holder, er en Røver, som er
 gaaen her ind med os, for at tage os de saa
 mange bort, vi har. Men Røveren havde ikke
 sine Øie, da han saae Naboerne komme, og stille
 sig an blind an, og svarede herpaa: Mine Her-
 rer! han er en Røvere, jeg spørger eder til ved
 GUDS Navn og Calise Liv, at jeg er i deres
 Selskab, og de vegrer dem at give mig min Andeel
 mig tilkommer. De ere mig alle tre imod, og
 jeg begierer Ret. Naboerne vilde ikke mange sig
 udi deres Trætte, men forde dem alle fire for
 Politie.

Der de stode for denne Ret, sagde Røveren
 (der altid stille sig blind an) uden at bidt man
 svare ham: Min Herre! Etersom Justits-
 Rådvaldsmaect er eder betroet paa Calises Begær,
 hvis Herredominie Gud ville velsigne, saa vil jeg
 offentlig tiltaale eder, at mine tre Kammerater
 og jeg ere i en Forbundsmaect. Men eftersom vi
 har svoren hinanden til, at vi ikke skulde tilstaae
 noget uden indes Præglen, saa kan I kun b. saae,

om I vil have os til Bekiendelse, at man giver os den, og begynder paa mig. Min Broder vilde tale, men man bed ham tie stille, man lagde Røveren under Pnyglen.

Paa disse Ord bød Scheherazade hendes Fortælling af, saasom hun merkede, at det blev Dag, og begyndte Resten følgende Nat derefter saaledes:

Den Hundrede og Fire og Halvfierdiefindstivende Nat.

Man lagde derpaa Røveren under Støtten, sagde Barberen, og han havde den Standsfastighed, at han kunde lade give sig ti eller tredive Slag: Men der han stilte sig an, som at han kunde ikke staae det længere ud, saa lukte han først et Øie op, og strax derpaa det andet, raabte om Barmhertighed og bad Politie-Dommeren at holde inde med Huggene. Der Dommere saae, at Røveren saae paa ham med aabne Øine, forundrede han sig meget dertover, og sagde: Hvad betyder dette? Naadige Herre! Sagrede Røveren, jeg vil aabenbare eder en vigtig Hemmelighed om I vil tilsiige mig eders Naade, og for at holde Ord give mig den Ring, I har paa Fingeren og som I bruger til Signete, til en Forsikring derpaa.

Dommeren lod høre op med Bryalen, gav ham Ringen og lovede ham Naade. I Folge af eders Løfte, blev Roveren ved, vil jeg, min Herre! bekiende for eder, at mine tre Kammerater og jeg seer ganske lyst alle fire, stille os ikke Blind an, for at gaae frie ind i Husene, og trænger os ind i Fruentimmernes Kamre og misbruger der deres Skrobheligheder. Jeg tilstaaer endnu derhos, at vi herved har samlet os ti Tusende Drachmer tilsammen. Jeg har i Dag begieret fem og tiue Hundrede deraf, hvilket kommer mig til paa min Part; De nægtede mig det, saasom jeg erklærede mig for dem, at jeg vilde tage min Bei bort fra dem, og de frygtede for at jeg maatte give dem an, og derfor faldt de mig over og har begegnet mig saa itide, hvorpaa jeg har de Mænd til Bidne, som har fort os her frem for eder. Jeg venter, min Herre! paa Net her, at I lader dem levere mig de fem og tiue Hundrede Drachmer, som de ere mig skyldige. Vil I have dem til Bekiendelse, saa lad dem saa tre gange saa mange Slag som jeg har faaet, saa skal I see, at de skal lukke Dinene op, som jeg.

Min Broder og de andre to Blinde vilde forsvaret sig for dette grumme Bedragerie; Men Dommeren vilde ikke høre paa dem. I stemme Skielmer, sagde han til dem: Er det saa, at I stiller eder Blind an og bedrager Folk under Skin af at opvække deres Medlidenhed, og fore
over

Over saadanne slemme Gierninger? Han er en
 Bedragere, raabte min Broder, det er ikke
 sandt at nogen af os seer, vi kriver Gud til Vidne
 heri. Alt hvad min Broder sagde, var forgieves;
 Han og hans Kammerater fik hver to Hundrede
 Slag. Dommeren ventede stedse paa, at de skulle
 lukke Dinene op, og tilskrev det som var unues-
 ligt at haabe, en stor Halskarrighed. I medens
 dette skede, sagde Roveren til de Blinde: I stats-
 kets Folk som I der er, lukker Dinene op og bli-
 ver ikke indtil I dør under Stokken. Herpaa
 vendte han sig til Politie-Dommeren, og sagde:
 Jeg seer nok, min Herre! at de blive i deres
 Ondskab indtil Enden, og vil aldrig lukke Dinene
 mere op; De vil uden Tvil forekomme den
 Skam de skulle have, at læse deres Dom i
 deres Ansigter, der maatte faae dem at see.
 Det er bedre, at lade dem faae Pardon, og
 sende en hen med mig, at tage de ti Tusende
 Drachmer som de har forskult.

Dommeren antog dette og lod en af sine
 Folk følge hen med Roveren at bære Poserne,
 han talte de fem og tve Hundrede Drachmer
 af til ham og beholdt det øvrige for sig. Ans-
 gaaende min Broder og hans Kammerater, da
 forbarmede han sig over dem, og lod forvise dem
 af Byen. Jeg havde ikke saa snart hørt hvad
 der var hændet min Broder, saa løb jeg strax til
 ham. Han fortalte mig sin Ulykke, og jeg førte
 ham hemmelig ind i Byen igien. Jeg havde vel
 kun

gien, gav
 Folge af
 jeg, min
 Kammerats
 e os ikkun
 usene, og
 re og mis-
 g tilstaaer
 os ti Tus
 ar i Dag
 vilker kom
 de mig det
 at jeg vilde
 rede for at
 det de mig
 paa jeg har
 her frem
 Net heri
 og tve
 g Skuldige.
 a lad dem
 har faaet
 inene op/
 kinde vilde
 erie; Men
 I slemme
 t saa, at
 Folk under
 , og for-
 over

Kundet forklaret hans Sag for Politie-Dommes-
ren, og lader Koveren astraaje, som han fore-
siente; Men jeg turde ikke tage mig det paa, af-
Frygt for at fore mig selv en slemt Sag paa
Halsen.

Saaledes fortalte jeg da min blinde Brod-
ders bedrøvelige Historie ud til Enden. Calise
loe ikke mindre over den, end over dem han als-
lerede havde hørt, og befalte mig at give noget
paa nyt igien. Men jeg begyndte, uden at bide
efter hans Ordre, Historien om min fjerde
Broder.

Historie

Om

Barberens fjerde Broder.

Min fjerde Broder hedde Alcons; Han var
ved en Hændelse bleven Enkelt, som jeg
nu skal have den Ære at fortale deres Majestets
og af sin Profession var han en Stager; Han
havde en besynderlig Gave at føde Lyre op, og at
afrette dem til Strid, hvorved han indluadede sig
Venskab og Bekendtskab hos fornuumle Herrets
som havde lyst at see saadan en Regning an,
holdt han til den Ende Lyre hos sig i Huset; hvor
derover mange Kunder, da fik man da altid
det beste Riid hos ham, som der kunde findes
i Boderne, eftersom han var meget riig og spaa-
rede intet for at faae det beste.

gam-
giert
for,
denn
at be-
hen-
Ma-
Eio-
talte
en b-

vide
denn
men
Stet
Blat
Han
bort
lede
styrte
give
denn
hid!
han
imod
Mun-
nu
som
talte
E. et

En Dag som han stod i sin Boed, kom en gammel Mand med et hvidt Skæg ind, og besierre ser Pund Kiod, talte ham Pengene derfor, og gik bort igien. Min Broder syntes denne Mynt var saa fin, og saa vel præget, at han lagde den derfor paa et besynderlig Sted hen ved en Side i en Kiste. Samme gamle Mand kom fem Maaneder efter hinanden og kjøbte hver Dag lige saa meget Kiod, og betalte det med samme Mynt, hvilket forarsagede en besynderlig Opmerksomhed hos min Broder.

Der Alcons efter fem Maaneders Forløb vilde kjøbe en Deel Beder og betale dem med denne smukke Mynt, lukte han sin Kiste op, men geraadede i største Forvirring, da han i Steden for Penge fandt intet uden runde skaarne Blader der, hvor han havde lagt Pengene. Han blev overmaade bestyrret herover, og besøndre at skrige op i Veiret, hvorndover han samlede Naboerne til sig, hvilke ikke bleve mindre bestyrrede, der de horte hvorfor det var. Gud give, fik min Broder med grædende Røst, at denne Forrædere, den Gamle, vilde nu komme! Han havde knap sagt disse Ord, forend han saae ham komme et stykke fra, han løb hant imod af Overiling og greb fat paa ham. I Muselmænd! fik han af alle Kræfter, kommer nu og hielper mig! hører det listige Bedragerie som dette onde Menneske har gjort mig, og fortsatte tillige en temmelig hoben Folk det, han als

En N. I. B. B b b

Dommer
han for
et paa, af
Sag paa

lunde Bro
Calise
em han al
give noget
don at bie
min fjerde

ber.
Han var
som jeg
Majestet
ter: Han
re op, og at
indlagde sig
me. Herr
ng an, og
tset, harer
en. da alid
kunde findes
riig og spæ
Et

lerede havde fortalt sine Naboer. Der han
 havde udtalt, sagde den Gamle til ham med al
 Koldsindighed og ligesom det ikke rørte ham: J
 gjorde meget vel om J lod mig gaae, og gjorde
 mig derved den Skam got, som J gjør mig for
 saa mange Folk, at jeg ikke imod min Willie
 skulde gjøre eder en langt større. Ei! hvad har
 J at sige imod mig? svarede min Broder: Jeg
 er i min Handtering en ærlig Mand og frygter
 mig ikke for eder. Saa vil J da, svarede den
 Gamle i forrige Belassenhed, at jeg gjør det
 Kundbar? Derpaa vendte han sig mod Folket og
 sagde: Dette være eder sagt, at han i Steden for
 Bede Riød sælger Menneske Riød. J er en Ber-
 dragere, svarede min Broder, Nei; nei, sagde
 herpaa den Gamle. J dette Dieblif, som jeg sæl-
 ler med eder, hænger der et stukken Menneske
 som en Bede, uden for eders Boed, gaae kun-
 hen, saa skal J see at jeg siger Sandheden. For-
 end min Broder havde lutt Risten op, hvorudi
 Bladerne vare, havde han samme Dag slagret
 en Bede og lagt den uden for Boden, som han
 ellers pleiede at gjøre. Han stod hart paa, at
 alt det som den Gamle sagde, var falsk. Mens
 alt det uagtet, lod den lættroende Pøbel sig dog
 overtale imod et for saa gruelig en Gierning an-
 klaget Menneske, og vilde derfor strax have Klart
 gjort i denne Sag. De nødde min Broder til
 at slippe den Gamle løs, han forsikrede sig om
 sig selv og løb hen i sin Forbittresse til Boden,
 hvor han saae det stukne og ophængte Menneske
 som

som hans Anklagere havde sagt. Thi denne gamle Mand var en Hæx-Mester, og havde forblindet Folkets Dine samtligen, som og min Broders, at han havde taget Blader i Steden for got Guld.

Paa dette Spectakel sagde en af de tilstedeværende til Alconz: Hvorledes, du stemme Skielm! har du givet os Menneſke-Kiød at æde? og gav ham derpaa et dygtig Slag af den knyttede Næve, og den Gamle gav ham ogsaa et, at Diet derved faldt ud paa ham, og alle de der kunde komme ham nær, gav ham deres ligeledes. De lod det ikke blive ved denne slette Tractament, men førte ham og for Politie-Dommeren, og lagde den dode Krop for ham, at den skulde være et Bidne imod den Anflagede. Min Herre! sagde den gamle Hæx-Mester, her seer I et Menneſke, der er saa grum at han dræber Menneſker og selger deres Kiød for Bede-Kiød; Folket venter i dette Fald, at bemeldte Person Exemplariter straffes. Politie-Dommeren hørte min Broder med Taalmodighed an; men de i Blader forvandlede Penge kom ham saa utrøvelig for, at han holdte min Broder for en Bedragere, og lod ham give fem hundrede Slag. Og som han herpaa maatte sige ham, hvor hans Penge var, saa tog han det altsammen bort, hvad han havde, og lod ham ride tre Dage efter hinanden paa en Casmeel, Byen omkring til et Spectakel, og bandsatte ham saa til evig Tid.

Men, allernaadigste Herre! sagde Scherherazade til Schahriar, jeg maa her bryde af, saasom jeg seer Dagen skinne; Holdt derfor op, og beayndte Matten derefter for Sultanen i Indien saaledes igien:

Den Hundrede og Fem og Halvfiers Diesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Barberen foer fort med Alconzis Historie saaledes: Jeg var ikke i Bagdad, sagde han, der et saa bedroveligt Tilfaelde beegnede min Broder; Han havde begivet sig hen paa et Sted, som laae noget derfra, hvor han holdt sig oppe saa ubekiendt, at ingen vidste det, indtil hans brun og blaae slagne Ryg blev helet igien. Der han befandt sig i den Stand, at han kunde gaae igien, gif han igiennem krumme Veie ud i en Bye, hvor han ikke var bekiendt, og tog et Logemente, hvoraf han snart aldrig kom ud, til sidst gif han, af Fortred for altid at leve indelukket, spatsrenderes i en Forstad, hvor han altsaa snart horte en stor Tummel af Ryttere, som kom bag paa ham. Han var da ongefær ved Doren af et stort Huus, og saasom han efter den Tid, som dette var ham beegnet, frygtede for alle Ting, saa var han bange for, at disse Ryttere kom efter ham for at tage ham i Arrest, derfor lukte han Doren op, for at forstikke sig, og lukte den til igien efter sig, og gif ind i en lang Gaard; Han var ikke kommen

men saa snart derind, førend der kom to efter ham som greb ham fat i Struben, og sagde til ham: Lovet være GUD, at J indstiller eder selv hos os, J har gjort os saa meget af det i disse tre sidste Nætter, at vi ikke har kundet sove, og J har ikke skaanet vores Liv, dog vi har vist, at tage os i agt for eders onde Forehavende.

J kan vel tænke, at min Broder blev meget forstreckt over denne Helsen. J gode Mænd! sagde han, jeg veed ikke hvad J vil have af mig, J holder mig uden Tvil for en anden. Nei, nei, svarte de, vi veed vel, at J og eders Kammerater ere Fri-Byttere. Jer ikke tilfreds med, at stiele fra vores Herre alt hvad han har, og bringe ham til Beller-Staven; J vil og have hans Liv. Vi vil en gang see til, om J ikke har den Kniv, som J havde J Haanden, der J forfuldte os i Gaar den hele Nat igiennem. Herpaa visiterede de ham og fandt en Kniv hos ham. Ha, ha, skreeg de, der de tog den bort, tør J endnu sige, at J er ingen Røvere? Ja hvorfor, svarede min Broder, kan man ikke bære en Kniv hos sig, uden at være en Røvere? Hører, hvorledes det er gaaet mig, i Steden for at have saa stem en Tanke om mig, mine ulykkelige Hændelser vil bevæge eder til Medlidenhed. De havde ingen Dren at høre med, faldt hen over ham, traadde paa ham med Fodderne, trækte ham Kiolen ned og rev hans Skjorte i Stykker. Der de saae Dagggen paa ham, at der var endnu Mærker af

de Scher
er bryde
et derfor
ultanen i

ulykkelig

fort med
var ikke
droveligt
havde bes
et derfra
at ingen
agne Ryg
sig i den
gif han
hvor han
, hvoraf
han, af
tserendes
hørte en
paa ham.
rt Huus,
var ham
var han
m for at
horen op,
efter sig,
ikke kom
men

Slag, gav de endnu mere Hug paa ham, og sagde: Ak du Hund! Du vil giøre os noget viis, at du est en ærlig Mand, og din Ryg den viser os andet. Ak! skreeg min Broder, mine Synder maae nok være store, eftersom jeg, efter en paa saa ubillig en Maade allerede bekommen Mis-handling, maae anden gang udstaae det samme uden i mindste Maade at have fortient det.

Disse to Bud bleve ikke i ringeste Maade bevægede til Medlidenhed ved det han her gav sig, men førte ham for Politie, Dommeren, hvor han fik dette Spørsmaal: Hvor har du tordeet vove at gaae ind til dem, og forfølge dem med en Kniv i Haanden? Min Herre! svarede Alconz, jeg er det uskyldigste Menneſte paa Jorden, og maa omkomme, hvis J ikke viser mig den Maade med Taalmodighed at høre mig. Ingen er mere værd at ynkes over, end jeg. Min Herre! talte da en af de to ind imellem: Vil J høre paa en Rovere, der gaaer ind i Husene for at stiele og at myrde Folk? Vil J ikke troe os, saa kan J ikkun see paa hans Ryg en gang. I det han talte, tog han af min Broders Ryg, og viiste Dommeren den; Han befoel derpaa, uden videre Forhør, at give ham nem hundrede Slag over Skuldrene af Tyren Vidſken, og derefter at føre ham omkring i Byen paa en Cameel, og at raabe ud for ham: Seer, hvorledes man straffer dem, der med Gervalt gaaer ind i Husene.

Derefter førte man ham ud af Byen, med det Forbud, aldrig mere at lade sig see der. Andre Folk, som havde talt med ham, efter denne hans anden Ulykke, gav mig Underretning om, hvor han holdt sig oppe. Jeg gik hen for at søge efter ham, og tog ham ind med mig i Bagdad igien, saa ingen vidste deraf, og stod ham biev med al min liden Formue.

Calife Monstanser Billah, blev Barberen ved, loe ikke saa meget over denne Historie, som de andre. Han var saa naadig, at han besørgede den ulykkelige Alconz, han vilde lade give mig noget og sende mig fort; Men jeg gav ikke Tid til hans Ordre blev udrettet, men besørgte at tale igien, og sagde til ham: Min besalende Herre! I seer, at jeg gjør ikke vittostig deraf, og estersom Deres Majestet har bevist mig den Naade, at høre mig hidindtil, saa ville I dog have den Naade for mig, at høre hvorledes det er gaaet til med mine andre to Brødre; Jeg haaber, det skal ikke mindre forlyste eder, end det forrige. I skal kunde lade gjøre en fuldkommen Historie heraf, som vel skal kunde føres ind i eders Bibliotek. Jeg skal da have den Ære herefter at sige eder, at min femte Brøder lod kalde sig Alnaschar.

Men jeg formerker, at det er Dag, sagde Scheherazade. Her tiede hun stille, og besørgte Matten derpaa saaledes:

ham, og
noget viis,
den viser
e Synder
er en paa
nen Mis
et samme
det.

de Naade
her gav
ammeren,
or har du
følge dem
! svarede
nesske paa
I ikke be
ed at høre
over, end
ind imels
der gaaet
Folk? Vil
paa hans
an af min
Den; Han
t give ham
af Tyver
ing i Byen
am: Seer
led Gervall

Dere

Den Hundrede og Sex og Halvfiers diefundstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Barberen blev ved at
tale saaledes:

Historie

Om

Barberens femte Broder.

Alnaschar var, saa længe vores Fader levede, meget lad. I Steden for at han skulde for-
tiene sit Brod med Arbeide, saa skammuede han
sig ikke om Alstenen at betale det, og at leve af
det han havde faaet, den anden Dag. Vores
Fader døde i en hoi Alder, og efterlod os til Vores
Guds syvhundrede Drachmer i Penge: Vi deelte
dem i lige Dele, saa at enhver paa sin Part fik
hundrede. Alnaschar, der aldrig havde haft
saa mange Penge paa engang tilforn, var for-
medetst den Nytte, han deraf vilde have, meget
bekymret. Han gik længe i Raad med sig selv
herover og besluttede til sidst, at sette dem i Glas-
Glasfer og andre saadanne Kar, hvilke han alle
kjøbte hos en Kjøbmand. Han lagde altsammen
udi en Kurb for en Dag, og udvalgte sig en
meget liden Bødd, haerudi han sad med Kurven
for sig og med Ringaen mod Muren, og ventede
indtil man vilde kjøbe ham hans Bødd af.
Han sad i denne Skikkelse og saae sin Kurb an,
br

Alvfier

ved at

begyndte at overlegge med sig selv og sagde i det han saa sad ved sig selv, følgende Ord saa lydt, at en Skræder der var hans Nabo, hørte dem: Denne Kurv, sagde han, koster mig Hundrede Drachmer, og dette er alt hvad jeg haver i denne Verden; Heraf vil jeg giøre To Hundrede Drachmer, naar jeg selger hvert Stykke for sig, og naar jeg setter dem i Glas igien, deraf Fire Hundrede Drachmer. Naar jeg saaledes bliver ved, saa kan jeg med Tiden samle Fire Tusende Drachmer tilfammen, og fra de Fire Tusende kan jeg let gaae til Otte Tusende; Naar jeg nu har vunden ti Tusende herpaa, saa vil jeg strax give Glas-Handelen over, og begynde at handle med Juveler, Diamanter, Perler og allehaande Edel-Stene. Naar jeg saaledes har samlet mig saa stor Rigdom, som jeg vil, vil jeg kiope mig et smukt Huus, legge mig stort Jorde-Gods til, kiope mig Slaver, Gilderinge, Heste, leve herligen og giøre mig berømt i Verden; Jeg vil lade alt det komme til mig, som er at finde i Staden, Musikantere, Dantserer og Dantserinder. Derved skal det ikke blive, men jeg vil, om det Gud behager, vinde indtil Hundrede Tusende Drachmer. Naar jeg nu seer mig saa rig, saa vil jeg agte mig saa høit som en Prins, lade giøre Ansøgning hos Stor-Visieren at give mig hans Dotter til Egte, og derved forestille denne Minister, hvorledes jeg har hørt forunderlige Ting om hans Dotters Skionhed, Kloghed, Forstand og andre Egens-

er levede
 Pulde fors
 mede han
 at leve af
 Nores
 til Krves
 Vi deelte
 Part af
 vde havt
 var fors
 e, meget
 id sig selv
 i Glas
 han alle
 sammen
 re sig en
 Kurven
 a ventede
 Bare af
 Kurv an
 br

skaber, ogsaa næste Nat for Brølluppet give hende tusende Stykker Guld. Skulde Bezieren ikke begegne mig som jeg ønskede, hvilket jeg dog ikke haaber skulde skee, og negte mig hans Dotter, saa vil jeg tage hende bort for hans Dine, og imod hans Billie føre hende hjem med mig.

Saa snart jeg har holdt Brøllup med Stor-Bezieren's Dotter, vil jeg kiøbe hende ti sorte af de yngste og velkøbteste Gildinger; Jeg vil klæde mig som en Første, ride paa en skion Hest, med en Sadel af fint Guld og er med Perler og Diamanter besadt Guldens Stykkes Dække, saaledes for og bag til geleidet af Slaver passere igiennem Staden og lade mig see ved Bezieren's Hof af store og af smaa, hvilke skal giøre mig deres dybe Reverentser.

Naar jeg nu er stegen af ved Bezieren's, nedent for hans Trappe, saa vil jeg gaae op midt igiennem mine paa hoire og venstre Side stille Folk, og Stor-Bezieren vil, i det han tager imod mig, overlade mig sit Sted, og for at bevise mig desto større Ære, gaae nedent for mig. Naar dette skeer, som jeg haaber, saa skal to af mine Folk enhver bære en Pung med Tusende Stykker Guld, deraf vil jeg tage en, give ham den og sige: See, her er de Tusende Guld-Stykker, som jeg har lovet for den første Nat, naar jeg traadde i min Egte-Stand, og

naar
hos
mege
give
tagen
end
Prag
legge
liere
Bez
Klæ
Sti
Ma
Dv
jeg
nog
dere
skee
en
vær

me
als
der
og
M
son
sta
og
ed

naar

naar jeg reffer ham den anden, vil jeg sige Der
 hos: Sag den hen, jeg giver eder endnu saa
 meget, for at vise eder at jeg holder mit Ord og
 giver mere end jeg lover. Paa et saadant Fores
 tagende som dette, vil man intet tale om andet
 end et stort Mod. Herpaa vil jeg med samme
 Pragt vende hjem igien, og min Frue vil lade
 legge en Taffigelse af hos mig ved nogle Caval
 lierer for den aflagde Besogelse hos hendes Fader,
 Bezieren: Jeg forærer nok den samme en skion
 Klædning og affærdiger ham med en herlig
 Skienk. Tænker hun at sende mig en i lige
 Maade, saa tager jeg ikke derimod, eller holder
 Overbringeren saadant til gode; Ei heller tilstedet
 jeg hende at gaae ud af hendes Kammer paa
 nogen Maade, førend jeg har faaet Efterretning
 derom, og naar jeg selv gaaer ind, da skal det
 skee paa saadan Maade, som kan opvække hende
 en Erbødighed for mig. Der skal endelig ikke
 være et bedre anordnet Huus end mit.

Naar jeg om Aftenen tager min Bei bort
 med hende, vil jeg sette mig øverst, tage en
 alvorlig Mine paa mig, og hverken vende Hoved
 det til høire eller venstre Side, ogsaa tale lidet,
 og naar end min Frue, skion som den fulde
 Maane staaer for mig i al hendes Pragt, lade
 som jeg ikke seer hende. Hendes Damer, som
 staaer omkring hende, vil sige til mig: Naadige
 og elskelige Herre! Se! Her staaer eders Frue,
 eders ydmygste Tienerinde for eder, hun bier
 paa

spet give
 Bezieren
 vilket jeg
 mig hans
 or hans
 de hjem

up med
 be hende
 bildinger;
 e paa en
 uld og et
 Gyldens
 l geleidet
 lade mig
 f smaa
 tser.

Bezierens,
 gaae op
 stre Side
 det han
 , og for
 neden for
 ber, saa
 Jung med
 tage en
 Tusende
 den første
 stand, og
 naar

paa eders Fierlige Favntag, og er ret skamfuld
 over, at I ikke værdiger hende at see til hende;
 Hun er træt af at staae saa længe ret op, siig
 hende i det ringeste at hun setter sig ned. Jeg
 svarer dem intet herpaa, hvilket vil giøre deres
 Forundring og hendes Smerte saa meget desto
 større. De vil kaste sig for mine Fødder, og
 naar de længe har bedet mig, at jeg dog maatte
 lade bevæge mig, saa vil jeg tilsidst løfte Hovedet
 op, see dem an paa tværs, og sette mig i samme
 Skikkelse igien. I de Tanker de skal giøre sig,
 at min Frue hverken maatte være smuk eller net
 nok anklædt, vil de føre hende ind i hendes Cas-
 binet for at flæde hende om, og jeg vil imidlertid
 staae op af mit Sted, og tage en langt prægtigere
 Klædning paa end den forrige. De vil komme
 igien anden Gang, tage samme Ord til mig
 igien, og jeg vil have min Lust ikke at see til
 hende, de maae end bede mig lige saa meget som
 den første Gang. Til dette, vil jeg fra den
 første Dag mit Brøllup er holdt, begynde at
 undervise hende, hvorledes jeg forlanger, at
 hun hendes øvrige Livs-Tid skal omgaaes mig.

Sultaninden Scheherazade tiede herpaa
 stille, saasom hun saae, at Dagen brød frem,
 men begyndte Natten derpaa at fortælle igien,
 og sagde til Sultanen i Indien:

Den Hundrede og Syv og Halvfjer- diefindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Den snaksomme Bar-
 berer blev ved at fortælle sin femte Broders
 Historie, saaledes som følger: Naar Brollops
 Ceremonierne ere forbie, blev Alnaschar ved,
 vil jeg tage af en af mine Tjeneres Haand en Pung
 med fem hundrede Guld-Stykker, og give dem til
 Dypuds, Svinderne, at de dermed lader mig
 alene hos min Brud. Naar disse ere borte, saa
 vil jeg derpaa legge mig næst hos hende, med
 Ryggen vendt fra hendes Side, og henbringe Nat-
 ten uden at tale et eneste Ord til hende. Morgen
 derpaa vil hun ikke forsomme at besvære sig hos
 hendes Moder, Stor-Bezierens Frue, over
 min Foragtning og mit høie Mod, og jeg vil rec-
 hiertelig glæde mig derover. Hendes Moder vil
 igien besøge mig, kysse mig Hænderne med Ær-
 bodighed, og sige til mig: Naadige Herre! (Thi
 hun skal ikke torde falde mig hendes Svigers-
 Son, af Frygt for at det skulde ikke behage mig,
 at hun talte saa fortrolig med mig) Jeg beder
 eder, at I ikke foragter min Dotter, ved at I
 ikke vil see hende an, og at I gaaer til hende.
 Jeg forsikrer eder, at hun intet forlanger, uden
 at behage eder, og elsker eder af hendes Hiertes
 Grund. Men min Sviger-Moders Tale vil
 være forgieves, jeg svarer hende ikke en Stavelse,
 og jeg bliver fast i mit alvorlige Væsen.

samfuld
 hende;
 op, siig
 . Jeg
 te deres
 et desto
 der, og
 maatte
 hovedet
 samme
 ore sig,
 eller net
 des Cas
 tidlertid.
 ægtigere.
 komme
 til mig
 t see til
 get som
 fra den
 ynde at
 er, at
 mig.

herpaa
 frem,
 e igien.

Herpaa vil hun falde ned for mine Fødder,
 kysse mig i mange Maader og sige til mig: Naar
 dige Herre! Skulde det være mueligt, at I skulde
 sætte nogen Mistanke i min Dotters kloge For-
 hold? Jeg forsikrer eder, at jeg har stedse haft
 hende for mine Dine, og I er den første Mandes
 Person, der nogen Tid har faaet hende at see.
 Gjør hende ikke saa stor en Spot, beviis hende
 den Naade at see paa hende, og at styrke hende
 i det gode Forsæt hun har, at fornøie eder i alle
 Ting. Alt dette vil ikke bevæge mig, og naar
 min Sviger, Moder seer det, saa tager hun et
 Glas Biin, giver hendes Datter, min Trost
 vede, det i Haanden og siger: Gaf hen og overs
 giv ham selv dette Glas Biin, han vil maasse
 ikke være saa grum, at afslaae det fra saa stien
 en Haand. Min Frue vil da komme med Gaffel
 og vil blive staaendes for mig ret op ganske sit-
 trende. Naar hun seer, at jeg ikke vil vende
 Ansigtet til hende, men bliver ved at forsmaae
 hende, saa vil hun sige til mig med grædende
 Taare: Mit Hjerte! Min søde Siel! Min aller-
 kiereste Herre! Jeg beder eder for den Vindst,
 hvormed Himmelen overhyller eder, beviis mig
 den Naade, at tage dette Glas af eders domme
 geste Tjenerindes Haand. Jeg vil endnu høre
 mig for at see til hende, og svare hende.
 allerkiereste Egte, Skat! vil hun blive ved, med
 dobbelt saa mange Taare endnu, holde mig
 Glasset for Munden og sige: Jeg holder ikke op
 for end jeg faaer eder til at drikke. Herpaa bliver
 jeg

 jeg
 delig
 Da
 bage

 saa
 lige
 Uly
 Kun
 Gaf
 tuse

 han
 han
 for
 B
 at
 giv
 D
 du
 og
 din
 hun
 inie
 B
 bed
 han
 for
 sig

jeg ganske tret af hendes Beden, kaster et forfærdeligt Blik hen paa hende, gir hende en god Dreps Dast, og støder hende vældig med Foden tilbage, at hun skal falde langt hen over en Sofa.

Min Broder var af sine indbildte Tanker saa indtaget, at han gjorde dette med sin Fod, ligesom det nu allerede kunde skee, og til al Ulykke stødte han saa haardt imod hans Glas Kurv, at den faldt oven fra hans Boed i Badet, og brød i saa Maade alle Glassene i tusende Stykker.

Skræderen, hans Naboe, der havde hørt hans lange Snak, brast i en stor Latter, der han saa Kurven falde. Af! hvad est du ikke for et ubilligt Menneske? sagde han til min Broder; Skulde du ikke skamme dig til Døden, at begegne en ung Kone saaledes, der ikke havde givet dig nogen Aarsag at besvare dig over hende. Du maa ret være et ufornuftigt Menneske, at du vilde foragte saa elskelig en Persons Taare og Kierligheds Tegn. Var jeg i Bezieren's din Sviger-Faders Sted, saa vilde jeg give dig hundrede Slag af Tyre-Pidsten og lade dig fore igiennem Byen med den Lov du fortiente. Min Broder kom, fornedelst denne for ham saa bedrovelige Hændelse, til sig selv igjen, og da han saa at dette som hendes ham, var skeedt fornedelst hans taabelige Hovmod, saa slog han sig i Ansigtet, rev sine Klæder i tu, og begyndte med

med et stort Skrig at græde, hvorover Naboernes samlede strax, og de som gik forbi i Middags Bønnen stode stille, (thi saasom det skede paa en Fredag, saa befandt sig flere Folk paa Gaden, end de andre Dage) nogle havde Medynke med Alnaschar, nogle loe ikkun over hans Daarlighed. Imidlertid havde den indbildte Gørfængelighed med hans Gods adspredet sig, og han begræd endnu sin Vanhykke bitterlig, der en fornemme Dame reed forbi paa en med et kosteligt Dække belagt Muul-Esel. Den Tilstand, hvorudi hun saae min Brøder, opvakte hos hende en Medlidenhed; Hun spurdte, hvem han var og hvorfor han græd? Man sagde hende, at han var et fattigt Mennecke, der havde sadt de saae Penge han havde i Glas, og at Kurven var faldet ned og alle Glassene i Luften. Damen vendte sig strax om til den Gilding, der fulgte med hende, og sagde til ham: Giv ham hvad I har hos eder. Gildingens gjorde som hun befalede, og lagde Fem Hundrede Guldstykker i min Brøders Hænder. Alnaschar tænkte at døe af Glæde over dette, gav Damen tusende Belsignelser, lukte sin Boed til og gik hjem.

Han gjorde sig dybe Tanker over den Lykke ham var vederfaren, der han hørte banke paa sin Dør, førend han lukte op, spurgte han, hvem der bankte? og der han hørte paa Røsten, at det var en Qvindes Person, saa lukte han op.

Min

eder
Bor
mig
Lad
ligt
Dre
aller
ikke
hvad
fuld
igier
der
Den
bær
imitt
rette
sig
Jor
stod
had

beg
her
igie
ber

Min Son! sagde hun til ham, jeg haver
 eder at bede om en Naade; See, Tiden til
 Bonnen er for Gaanden, jeg maatte vel toe
 mig, for at være i Stand til at forrette den;
 Lad mig gaae ind til eder, om det er eder belei-
 ligt, og giv mig et Fad med Vand. Min
 Broder saae paa hende, og blev vaer, at hun
 allerede var et meget gammelt Folt; Skont han
 ikke kiendte hende, saa lod han hende dog faae
 hvad hun begierede. Han rakte hende et Fad
 fuldt med Vand, gif derpaa hen paa sit Sted
 igien, og saasom han stedse gif og tænkte paa
 det, ham sidst var vederfareet, stak han sine
 Penge i en lang og snever Pose, hvori han kunde
 bære dem ved sit Bælte. Den gamle forrettede
 imidlertid hendes Bon, og der hun havde for-
 rettet den, kom hun til min Broder igien, lagde
 sig to gange ned, og slog hendes Hænde paa
 Jorden, som om hun havde vildet bede til Gud,
 stod derefter op igien og ønskede ham alle-
 haande Got.

For Morgenrodens Klarheds Skyld, der
 begyndte at bryde frem, maatte Scheherazade
 her holde inde. Natten derefter begyndte hun
 igien, og talte stedse, som det kunde været Bar-
 beren, saaledes:

Den Hundrede og Otte og Halv- firdiesindstivende Nat.

Den Gamle ønskede derpaa min Broder alt
 Got, og takte ham for hans Høflighed.
 Saasom hun var temmelig fattig Klæd, og
 ydmygede sig meget for ham, saa meente hun,
 at hun forlangte en Almisse af ham, og gav
 hende to Guld-Stykker. Den Gamle traadde
 tilbage og blev ganske bestyrret derved, som om
 min Broder havde gjort hende nogen Uret.
 Store Gud! sagde hun til ham, hvad betyder
 dette? Er det vel mueligt, min Herre! at I
 holder mig for en af de Fattige, der gaaer uden
 al Frygt til Folk og taler dem til om en Almisse.
 Tag eders Penge igien, jeg har det, Gud ske
 Tak! ikke nødigt. Jeg hører en Dame til her
 i Byen, der er baade deilig og rig, hun lader
 mig ikke fattes noget.

Min Broder var ikke flok nok, at han
 kunde merke den Streg af den Gamle, at hun
 havde derfor slaaet de to Guld-Stykker af, for
 at bringe sig flere til deraf: Han spurgte hende
 om hun ikke kunde skaffe ham den Ure, at see
 denne Dame. Hiertelig gierne, svarede hun
 ham, det vil være hende en stor Glæde at øge
 eder, og at indromme eder alt hendes Guds-
 Besiddelse, i det hun gjør eder til Herre over
 hendes Person. Tag eders Penge og følg med
 mig. Han, af Glæde over at have fundet en
 stor

stor
 og
 Sid
 og l

Sty
 hvor
 igien
 lufte
 igien
 Skil
 sig
 var
 der
 Ga
 Næ
 var
 næ
 Da
 hend
 fatte
 han
 vent
 igien
 viste
 da
 sage
 nok
 hun
 me

stor Summa Penge og derhos tillige en smuk og rig Kone, satte alle andre Overveielser til Side, tog de Fem Hundrede Guld: Stykker og lod sig føre frem af den Gamle.

Hun gik foran og han fulgte hende et langt Stykke efter, indtil Døren ved en stor Gaard, hvor hun bankte paa. Han kom just til hende igien ved den Tid, at en ung græsk Slavinde lukte op, den Gamle lod ham først gaae ind igiennem en Gaard, der smukt var belagt med Fliser, og førte ham i en Sal, hvor han gjorde sig den Tanke, at de Meubler som han der saae, var de man havde skaffet ham med denne Frue, der eiede Huset hvor de fandtes udi. Der den Gamle gik bort, for at berette Damen hans Nærværelse, satte han sig ned, og saasom det var varmt, tog han sin Turban af og lagde den næst ved sig. Han saae derpaa strax en ung Dame komme herind, hvilken mere formedelst hendes Deilighed end hendes kostelige Habit satte ham i Forundring, han stod op saa snart han saae hende. Damen bad ham med en venlig Mine at sette sig ned paa sin Plads igien, og hun satte sig næst ved ham. Hun viste sig særdeles fornøiet over at see ham, og da hun havde givet ham nogle venlige Ord, sagde hun til ham: Vi sidder her ikke beleiligt nok, kom og giv mig Haanden. Herpaa rakte hun ham hendes Haand og førte ham hen i et Kammer noget derfra, hvor hun endnu talte et Stund

Salv
 der alt
 Nished.
 og
 e han,
 og gav
 traadde
 om om
 Uret.
 betyder
 at J
 er uden
 Almisse.
 bud skee
 til her
 in lader
 at han
 at hun
 af, for
 te hende
 at see
 de hun
 at øgte
 Godses
 re over
 sig med
 ndet en
 stor

med ham, forlod ham derpaa, og sagde til ham:
 Wie her lidt, jeg vil i dette Dieblif være hos
 eder igien. Han ventede paa hende, men i
 Steden for hende kom der en stor sort Slave
 med en Sabel i Haanden, han saae min Broder
 med forskreffelige Dine an, og sagde med en
 truende Mine til ham: Hvad gjør du her?
 Alnaschar blev herover saa forskreffet, at han
 havde ikke Kraft i sig til at svare. Slaven
 flædde ham af, tog ham Pengene fra han
 havde hos sig, og gav ham adskillige Hug af
 Sabelen. Der han faldt ned til Jorden og
 blev der ganske stille liggendes, endskiont han
 endnu havde sine Sandser, fordrede Slaven
 som da holdt ham for død, Salt, den græ-
 kiske Slavinde bragte et stort Bekken fuld: De
 rev min Broders Saar dermed, og havde han
 den Forstand uagtet den store Pine han leed,
 ikke at give det ringeste Tegn af Liv fra sig.
 Der den sorte og den grækiske Slavinde vare
 borte, kom den Gamle der havde ladet min
 Broder falde i det Garn, tog ham ved Benene,
 slebde ham hen til en Grav og kastede ham der
 ned; Han kom der i et Sted under Jorden
 iblant mange døde Menneske-Kropper, som vare
 blevne myrdte; Han blev dem strax vaer, der
 han kom til sig selv igien; Thi hans Fald havde
 betaget ham hans Følelse, og Saltet hvormed
 man rev ham, opholdt ham hans Liv. Han
 fik Kræfter igien efter Haanden, at han kunde
 forsøge paa, at komme derop af igien, og som han

han
 dert
 et b
 fund
 Bro
 Gar
 ud
 kom
 op
 han
 saa

 de
 læg
 Sa
 gior
 hvo
 fer
 Sla

 ma
 No
 der

 D

 D

han efter to Dages Forløb fandt sig i Stand dertil, lukte han Graven op om Natten og blev et beqvemt Sted vaer i Gaarden, hvor han kunde forstikke sig, og blev der indtil mod Dags-Brekningen. Herpaa saae han den forbandede Gamle, at hun lukte Gade-Døren op, og gik ud at søge et andet Bytte. Til sidst der hun kom ham af Sigte, gik han nogle Dieblisk derefter op af denne Morder-Grube og kom til mig, da han fortalte mig alt hvad der var hændet ham i saa kort en Tid.

Efter en Maanedes Forløb, blev han ved de herlige Midler jeg lod ham bruge, fuldkommen lægt igien. Han besluttede at hæbne sig paa den Gamle, der saa grummelig havde bedraget ham, gjorde sig til den Ende en temmelig stor Pose, hvorudi der kunde gaae fem hundrede Guld-Stykker, men fyldte den i Steden for Guld med Glas-Stykker.

Der Scheherazade havde talt disse Ord, mærkte hun at det var Dag, og talte da denne Nat ikke mere; Men blev ved den følgende Nat derefter i Alnaschars Historie saaledes:

Den Hundrede og Ni og Halvfierdiefindstivende Nat.

Min Broder, blev Barberen ved, bandt Posen med Glassene samt sit Belte om sig,

til ham:
være hos
men i
rt Slave
in Broder
e med en
du her?
at han
Slaven
fra han
e Hug af
Jorden og
Piont han
e Slaven
den græs-
fuld: De
havde han
han leed,
e fra sig.
vinde vare
ladet min
d Benene,
e ham der
der Jorden
, som vare
vaer, der
Fald havde
et hvormed
Liv. Han
han kunde
en, og som
han

forstilte sig som en gammel Kone, tog en Sabel og skjulte den under sine Klæder; mødte derpaa en Morgen-Stund den Gamle, der allerede spadserede omkring i Byen, for at spille en anden samme Puds; han gik til hende, tog en Qvindes Kæst paa sig, og sagde til hende: Har I ikke en Bægt at laane mig? Jeg er en Kone af Persien; som nylig er kommen hid, har bragt fem hundrede Guld-Stykker med mig, og vilde gjerne see, om de havde deres Bægt. Min ærlige Kone! svarte den Gamle, I kunde ikke have kommet bedre an end hos mig, kom og følg ifkun mig, jeg vil føre eder til min Søn, han er en Bexelerer, det vil være ham en Fornøjelse at betage eder den Umage at veie dem: Vi vil passe paa Tiden; at vi kan finde ham, førend han gaaer i sin Boed. Min Broder fulgte hende indtil ind i det Huus, hvor hun havde ført ham hen den første Gang, og Døren blev lukket op af den Grækiske Slavinde. Den Gamle førte sin Broder ind paa Galen, hvor hun bad ham bie et Dieblif, indtil hun lod hendes Søn komme. Den formænte Søn kom i den sorte Slaves Gestalt, og sagde til ham: Forbandede Gamle, staar op og følg efter mig! Med disse Ord gik han først an, at føre ham til den Sted, hvor han vilde myrde ham. Alnaschar stod op og fulgte ham efter, og i det han trekte sin Sabel frem, hug han ham saa net bag til efter Halsen, at han slog Hovedet glat af; Han tog derpaa Hovedet med den ene Haand, og slebede Kroppen med den

den anden hen til Hulen, og fastede dem tilsammen derned.

Den Græfiske Slavinde, som var afrettet til denne Handel, kom strax frem med Bækket fuldt af Salt; Men som hun saae Alnaschar med Sabelen i Haanden, som da og havde taget det Klæde bort fra Ansigtet, som han havde be- dekket sig med, lod hun Bækket falde og løb sin Bei, men min Broder løb meget sterkere end hun, naaede hende strax og kom hende Hovedet at flyve over Skuldrene! Den Gamle kom ved saadan Tumult løbendes hertil, og han fik hende fat, førend hun fik Tid at undløbe ham. Du Eroløse! skreg han, fiender du mig? Af min Herre! svarede hun ham med zittren: Hvem er du? Jeg erindrer mig ikke at have seet eder nogen Tid. Jeg er den, sagde han til hende, som du en gang kom til og bad om Band at to dig i, for at forrette din skindhellige Bøn, erindrer du dig det? Herpaa faldt hun ned paa Knæ, at bede ham om Naade, men han huggede hende i fire Stykker.

Der var intet mere til overs, end Damen, som intet vidste af det som gik for sig hos hende; Han søgte hende og fandt hende i et Kammer, hvor hun tænkte at falde i Besvimmelse, der hun saae ham komme. Hun bad ham om Livet, og han skienkte hende det af Medlidenshed. Madame! sagde han til hende; hvorledes kan I

en Sabel
te derpaa
rede spad
en anden
Ovindes
I ikke en
f Persien,
fem hun
ilde gjerne
sin ærlige
ikke havde
følg ikkun
han er en
noielse at
Si vil passe
vrend han
ligte hende
e ført ham
luft op af
førte min
id ham be
on komme.
Slaves Ges
amle, staae
gik han fors
er han vilde
fulgte ham
frem, hug
en, at han
na Hovedet
coppem med
den

omgaaes med saadanne slemme Folk, som disse
 haver været, paa hvilken jeg saa villigen har
 hævnnet mig. Jeg var, svarede hun, en ærlig
 Kjøbmands Kone, og den forbandede Gamle,
 af hvis Ondskab jeg intet vidste, besøgte mig
 undertiden; Madame! sagde hun en Dag til
 mig, vi har et skjønt Brøststykke hos os, og I vil
 finde det en stor Fornøielse, om I vil giøre os
 den Ære at komme dertil med. Jeg lod mig
 overtale, tog min bedste Klædning paa, dertil en
 Pose med Hundrede Guld-Stykker og fulgte
 efter hende. Hun førte mig i dette Hus,
 hvor jeg fandt den Sorte, der holder mig oppe
 med Bold, og det er nu tre Aar, at jeg har
 været her med stor Smerte. Paa saadan
 Maade, som denne afskyelige Sorte har forholde
 sig, svarede min Broder, maa han vel have
 samlet sig store Midler. Ja der er saa mange,
 svarede hun, at I aldrig skulde fattes, om I
 kan faae dem bort; Følg efter mig, saa vil jeg
 vise eder dem. Hun førte Alnaschar ind i et
 Kammer, hvor hun viste ham mange Kister
 fulde af Guld, hvilket han med en stor Forund-
 ring stod og betragtede. Gak, sagde hun, og
 bring Folk hid, som kan bære det bort altsammen.
 Min Broder lod sig ikke sige dette to gange,
 men gik strax fort og var ikke længere borte, end
 han kunde kalde en halv snees Mand sammen.
 Han tog dem med sig derhen, og blev meget
 bestyrtset, der han fandt Døren aaben, og
 endnu mere, der han kom i Kammeret, hvor
 han

som disse
 ligen har
 en ærlig
 Gamle,
 ogte mig
 Dag til
 og I vil
 gøre os
 lod mig
 dertil en
 og fulgte
 Huus,
 mig oppe
 at jeg har
 saadan
 forhold
 vel have
 mange,
 om I
 saa vil jeg
 er ind i et
 nge Kister
 or Foru
 e hun, og
 ltsammen.
 to gange,
 borte, end
 sammen.
 blev meget
 ben, og
 heret hvor
 han

han havde seet Kisterne, og fandt ikke en eneste.
 Damen, hvilken var meget listigere end han,
 havde skaffet dem væk og forføiet sig bort. At
 han ikke skulde vende om igien med tomme
 Hænder, og at han kunde have noget for
 Kisterne, lod han bære bort alt hvad der var af
 Huus: Geraad, hvorudi var langt mere end
 den Skade, han havde lidt i de Fem Hundrede
 Guld: Stykker, som han der af den Sorte
 vare tagne fra. Der han gik ud af Huset,
 glemte han at lukke Døren. Naboerne, der
 havde kiendt min Broder og seet dem som bare,
 gaae frem og tilbage, løb hen at melde Politie-
 Dommeren, at Huus: Geraad og saadant
 blev baaret ud af Huset, hvilket kom dem mis-
 tænkelige for. Anaschar sov Matten over i
 Noe, men om Morgenen, der han gik ud af sit
 Logement passede ham tiue Mænd af Politie-
 Dommerens Folk op, hvilke sloge Arrest paa
 ham. Kom med os, sagde de til ham, vores
 Herre vil tale med eder. Min Broder bad dem
 at have et Diablik Taalmodighed, og bød dem
 en Summa Penge, at de vilde lade ham komme
 bort sin Bei, men de vilde ikke høre ham herudi,
 men bandt ham og tvang ham at gaae fort;
 De traf og i en Gade en af min Broders gamle
 Benner, hvilken holdt dem op, og spurgte Aars-
 sagen af dem, hvorfor de førte ham bort;
 Han bød dem i lige Maade en anseelig Summa
 Penge til, at de skulde lade ham løs, og sigte
 for Politie: Dommeren, at de havde ikke troffet
 ham,

ham, men kunde ikke faae dem dertil; Han maatte da følge med dem til Politie-Dommeren.

Scheherazade hørte her op at tale, saasom hun saae Dagen. Natten derpaa begyndte hun hendes Fortælling igien, og sagde til Sultanen i Indien:

Den Hundrede og Firesindstyvende Nat.

Allernaadigste Herre! Der Bagten, blev Barberens ved, havde bragt min Broder for Politie-Dommeren, sagde han til ham: Jeg spørger eders hvorfra har I taget alt det Huusgeraad, som I i Gaar lod bære til eder? Min Herre! svarede Alnaschar, jeg er færdig at sige eder Sandheden, men forunde mig forud at tage min Tilflugt til eders Naade, og at bede eder, at I vil give mig eders Løfte paa, at intet skal skee mig. Jeg giver eder det, svarede Dommeren. Herpaa fortalte min Broder ham ufortøvet alt hvad han var begegnet, og hvad han fra den Tid af havde gjort, som den Gamle var kommen til ham og toede sig hos ham, indtil den Tid, at han ikke fandt den unge Dame i Kammeret meer, hvor han lod hende, efter at han havde myrdet den Sorte, den grækiske Slavinde og den Gamle. Hvad det anbelangede, som han havde ladet bringe til sig, saa bad han Dommeren, at han i det rimligste

Han
meren.
saasom
te hun
anen i

Beste vilde lade ham en Deel deraf, paa det at han kunde komme til nogen Opreisning igien for de Fem Hundrede Guld-Stykker, som ham vare blevne berøvede.

Sti

Dommeren, uden at love min Broder noget, sendte nogle af sin Folk hiem til ham, at tage fra ham alt hvad han havde, og der man havde berettet ham, at der var intet mere til overs, og at al Ting var sadt hen i hans Huus. Geraads Kielder, saa bød han min Broder strax at forsoie sig ud af Byen, og ved hans Liv ikke at komme derind igien, saasom han befrygtede sig for, at dersom han blev der, han da maatte besvære sig hos Calife over hans Uretfærdighed. Imidlertid lydde Alnaschar Ordren uden Murren, og gik ud af Byen, at tage sin Tilflugt hos en anden. Under Reis faldt han iblant Røvere, hvilke plyndrede ham og klædte ham saa nogen som den bare Haand. Jeg havde ikke saa snart hørt denne fortredelige Tidende, førend jeg tog en Klædning og søgte ham hvor han var; Der jeg havde trøstet ham det beste jeg kunde, førte jeg ham tilbage, og lod ham gaae ind i Byen saa ingen vidste det, hvor jeg ogsaa drog saa stor Omsoerg for ham som for hans andre Brødre.

Bar
er for
Jeg
Huus
eder?
færdig
mig
og
e paa
sva
Broder
et, og
m den
ig hos
dt den
an lod
Sorte/
Hvad
nge til
et rim
geste

Hi

Historie

Om

Barberens siette Broder.

Der staer mig intet mere tilbage, at fortælle eder, end min siette Broders Historie, Schacabac med de fløstede Lipper kaldet. Han var i Begyndelsen meget besørget for at anvende de hundrede Drachmer vel, hvilke han, som hans andre Brodre, havde faaet til sin Anpart, og saae sig og i saa Maade i Stand dertil; Men en uheldig Hændelse bragte ham i den Nød, at betale sit Brod. Han var sig meget flogt ad heri; Thi han besluttede sig i Særdeleshed paa ved Berentene at forskaffe sig en frie Udgang i de store Huse, og derved saa meget lættre at komme til Herrerne og bevæge dem til Medlidenhed.

Der han en Dag gik forbi et prægtigt Palads, hvor der igennem Porten var at see en meget stor Gaard inde, og han der saae en hoven Tjener, gik han til en af dem og spurgte ham: Hvem dette Palads herte til? Min gode Mand! svarede Tjeneren ham, hvorfor spørger I mig derom? Kan I ikke see af alle Ting, at det er et Barmeciderne (*) Palads? Min Broder, saasom han fiendte Barmecidernes Gæmildhed, fortsiedt sig hen til Portvarterne, hvoraf der vare flere end en, og bad dem give ham en Almisse. Gaf

(*) Barmeciderne var en Familie af Persien, som ind, som
 havde sadt sig ned til Bagdad.

ind,
 eder a
 tilbag

sa h
 Eilla
 loftig
 til
 til er
 gif i
 mege
 belag
 forly
 gif v
 og n
 hvilk

Ma
 vær
 Sa
 ret
 ret
 med
 Sc
 har
 He
 He
 gie
 me

Ind, sagde de til ham, det er eder tilladt, og meld eder an hos Herren, han vil sende eder fornøiet tilbage igien.

Min Broder havde ikke tænkt at begegnes saa høflig, sagde dem tak, og gik med de andres Tilladelse ind i Paladset, hvilket var saa vidtloftig, at der gik lang Tid hen inden han kom til Barmecidens Kammer. Han kom omsider til en meget smuk stor firkantet Bygning, og gik igiennem et Forhuus, hvorfra han blev en meget smuk Have vaer, hvorudi Gangene vare belagt med Stene af adskillige Farver, hvilke ret forlystede Synet. De underste Kamre hvilke gik rundt Omkring, laae svart alle mod Dagen, og naar Solen var forbie vare der store Gardiner, hvilke bleve trokne op for at faae frisk Luft ind.

Et saa angeneomt Sted havde fundet i høieste Maade forlystet min Broder, i fald han havde været mere fornøiet i sit Sind, end han var. Han skyndte sig, og kom ind i en prægtig meubleret og med Guld og blaaemalet Lov-Verk udjiret Sal, hvor han fandt en ærværdig Mand med et langt hvidt Skieg siddendes paa det øverste Sæde paa en Sofa, hvoraf han sluttede, at han maatte være Herren i Huset. Det var og Herren Barmecide selv; Han bød ham med al Høflighed velkommen og spurgte hvad han begerede. Naadige Herre! svarede min Broder med en Mine, for at bevæge ham til Barmhertige

righed, jeg er en fattig Mand, der behøver for-
muende og godgjørende Mænds Hielp, saadans
nes som I er. Han kunde ikke have kommet til
en bedre Herre end denne, der for sine mange
herlige Egenstaber var berømmet af alle.

Det syntes som Barmecide forundrede sig
over min Broders Svar, og foer med begge
Hænderne til sit Bryst, ligesom han, til at vise
sin Medlidenhed, vilde revet sin Kiøle i tu. Er
det mueligt at jeg er til Bagdad, og at saadant
et Menneske som I, stikker i Armod som I siger?
Ved det at han saa skilte sig an, gav min Broder
ham, saasom han tænkte at han vilde give ham
et synderligt Kiende. Tegu paa hans Gavngheds-
tusende Belsignelser og ønskede ham alt got. Det
er ikke sagt, blev Barmecide ved, for at vise eder
af, og jeg begierer just ikke, at I skal gaae bort
fra mig. Naadige Herre! svarede min Broder,
jeg sværger eder til, at jeg intet endnu har spist i
Dag. Er det sandt, svarede Barmecide, at I
endnu er fastendes? Ak den arme Mand! Han
doer af Hunger, løb Dreng! sagde han med
høi Røst, bring snart Bekkenet og Vand at to
Hænderne i. Endskjønt ineen Dreng kom, og
min Broder saae hverken Bekken eller Vand,
saa gav Barmecide sig dog til at gnie sine Hænder,
ligesom han tode dem, og sagde til min
Broder: Kom ifkun hid og to eder, ligesom jeg.
Schacabac domte heraf, at Herr Barmecide
maatte være en Liebhaber af det som var latters
ligt.

ver fors
saadant
met til
mange

ligt, og saasom han forstod sig selv paa Skieint,
og vidste vel at de Fattige maatte lade som alting
gefaldt dem for de Rige, naar de vilde nyde got
af dem, saa gif han til ham og gjorde ligesom
han.

ede sig
begge
at vil
u. Er
saadant
siger?
Broder
ve ham
nithed,
Det
bise eder
ae bort
Broder,
er spist i
at I
! Han
an med
od at to
om, og
Baud,
e Hans
til min
rmecide
latter
ligt

Vel an! sagde Barmecide derpaa, bringer
Mad frem, og lader os ikke bie; Der han Lette
havde sagt, endskiont man ikke havde bragt
noget, begyndte han at tage som han havde ta-
get af Fadet, stak det i Munden og tyggede,
og sagde derhos til min Broder: Ved, min Giest!
jeg beder eder, og gjør det saa frit som om I
var hjemme i eders eget Huus. Ved dog, det
synes mig, som I æder kun lidet for et hungrigt
Menneske. Forlad mig, naadige Herre! sva-
rede ham Schacabak, der gjorde ham hans
Gebærder fuldkommelig efter. I seer at jeg be-
tiener mig af Leiligheden og forsømmer mig ikke.
Hvad siger I om dette Brød, spurgte Barme-
cide, er det ikke kosteligt Brød? Af naadige
Herre! svarede min Broder, der saae ikke mere
Brød end Kiød, saa hvidt og saa fint Brød
har jeg aldrig ædt. Saa æd da eders Fornøielse
deraf, svarede Barmecide; Jeg forsikrer eder,
at jeg har kjøbt den Bagerste for hundrede og
fem stykker Guld, som bager mig saa got Brød.

Scheherazade vilde have bleven ved; Men
for ved Dagens skyld maatte hun lade det blive der-
og begyndte Natten derpaa saaledes:

Den

Den Hundrede og En og Fives findstivende Nat.

Der Barmecide, sagde Barberen, havde talt om Slavinden, hans Bagerste, og roset hendes Brød, hvoraf min Broder bildte sig ind at æde, raabte han: Dreng! bring os et andet Fad; Min gode Giest, sagde han til min Broder, skiont der kom ingen Dreng, æd af denne nye Ket, og siig mig om I nogen Tid har ædt af en kogt Bede, der har været bedre tillavet, end denne? Den er fortreffelig, svarede min Broder, og jeg æder ogsaa saa meget deraf, som jeg behøver. Hvad gjør I mig ikke for en Korneielse? blev Barmecide ved, jeg beder eder for den Korneielses Skyld, jeg har af at see eder spise saa vel, at I lader intet blive tilovers deraf, saasom det smager eder. Kort derefter fordrede han en Gaas, med en sød Sauce, som skulde være tillavet af Biin-Edike, Honning, torrede Bær, og torrede Figener, hvilket han befalede at bæres ind paa Bordet, ligesom Fadet med Bede-Kiødet. Gaasen er ret feed, sagde Barmecide, æd ifkun et Laar og en Vingederaf; I maa æde saa meget, som I lyster; Thi her kommer endnu mange andre Sager; Saa at han ogsaa virkelig fordrede mange andre Fader med adskillige Sorter, hvoraf min Broder snart død af Hunger, lod som han aad. Men det som han mest roste, var et med Pimpers-Rødder opfostret Lam, hvilket han befalede at bæres

tes
forrig
anbr
en
mig
Der
have
Bro
og
Ket
Sal
tog
ned
blev
den
Br
har
jeg
mer
I
bal
An
De
bla
den
G
og
P
De
P

tes Ind paa Bordet, og som man ligesom de
 forrige Fader satte op. Ak! hvad denne Ret
 anbelanger, sagde Herr Barmecide, saa er det
 en Spise, som man ellers ikke faaer, uden hos
 mig, og jeg vil at I æder eders Fornoielse deraf.
 Der han dette sagde, lod han, som han havde
 haft et Stykke i Haanden, holdt det til min
 Broders Mund, og sagde: Tag det, slug det ned
 og siig om jeg har Uret, at jeg har roset denne
 Ret for eder. Min Broder gjorde en lang
 Sals, sperrede Munden op, og lod som han
 tog imod Bidden, tryggede den, og slugte den
 ned med største Fornoielse. Jeg vidste det vel,
 blev Barmecide ved, at I vilde finde Smag i
 den; Intet er nydeligere i Verden, svarede min
 Broder, og det er sandelig et lekkert Bord I
 har. Lad være Saucen op, raabte Barmecide,
 jeg haaber I vil ikke være mindre fornøiet der-
 med, end med Lammet. Ei vel! hvad tænker
 I derom? Den er fortreffelig svarede Schaca
 bak, man smager altsammen paa en gang:
 Ambraen, Nellekerne, Muskaten, Ingeferen,
 Pebereren, og de vellugtende Urter ere saa vel
 blandede med hinanden, at ingen betager den an-
 dens Smag; Hvad for en Fornoielse er det ikke?
 Gjør denne Sauce den Ære, sagde Barmecide,
 og æd deraf, jeg beder eder derom. Gaf
 Dreng! foiede Barmecide dertil med lydelig
 Rost, lad dem give os en nye Sauce! Nei, om
 det saa behager eder, sagde min Broder, naadige
 I. en N. I. B. Her

fire
 de tall
 og roset
 sig ind
 et andet
 Broder
 if denne
 har ædt
 tillavet,
 de min
 deraf,
 e for en
 der eder
 see eder
 s deraf/
 fordrede
 m skulde
 , vor
 han bes
 Fader
 sagde
 Binge
 ter; Thi
 ; Saa
 dre Far
 Broder,
 Men
 Pimpers
 de at bes
 res

Herre! det er mig umuligt at æde mere, og jeg kan ikke mere.

Saa lad da tage bort, sagde herpaa Barsmeicide, og bring os nogen Frugt hid. Han biede liden, ligesom han gav dem Tid at tage bort; Herefter begyndte han igien at tale og blev ved: Smag disse Mandeler, de ere gode og friske. De gjorde lige eens paa begge Sider, ligesom de toge Skallen af Mandlerne og aade dem. Barsmeicide bad min Broder fremdeles at tage til andre Sager. See, der er allehaande slags Frufter, syltede Æbler, Pærer og tørre Confiturer, vælg eder ud, hvad I vil, derefter strakte han Haanden ud, ligesom han vilde give ham noget. See, her har I et fortreffeligt Bord til at forsætte Maden med. Schacabak lod som han tog deraf og aad. Naadige Herre! sagde han, den gode Lugt fattes ikke derpaa. Saadant faaer man hos mig, svarte Barsmeicide, som og i alt hvad der tillaves i mit Huus sparer man intet. Han manede min Broder endnu meer til at spise; For et Mennecke, sagde han, der endnu var fastendes den Tid I kom herhid, syntes det mig ikke at I har spist meget. Naadige Herre! svarede min Broder, som Kinderne gjorde ont paa formedelst den megen tomme Tuggen, jeg forsikrer eder, at jeg ikke formaaer at faae en Bid mere ned.

Min Giest! blev Barmecide ved, efter saa
 et Maaltid, miaa vi og drikke (*). I drikker
 Vin? Naadige Herre! svarte min Broder,
 drikker ingen Vin, om det behager eder,
 saasom den er mig forbuden; I gjør eder alt
 formeget af Samvittigheden, svarede Barme-
 cide, gjør som jeg: Jeg vil da drikke efter som
 befalder, svarede Schacabak, saasom jeg
 at I vil ikke lade noget fattes ved eders
 Maaltid; Men, saasom jeg er ikke vandt til at
 drikke Vin, saa frygter jeg for, at jeg skal begaae
 en Feil imod det som er sammeligt, og imod den
 Verbodighed som eder tilkommer. Jeg vil lade mig
 høre med at drikke Vand. Nei, nei, saade
 Barmecide, I skal drikke Vin, og gav tillige
 Ordre at bringe nogen hid; Men der kom lige
 saa meget af Binen, som af Rindet og Frugten.
 Han lod som han skienkte i for sig, og som han
 drak først, derefter for min Broder, og som han
 rakte ham Glasset. Drik paa min Sundhed,
 sagde han til ham, og siig os engang, om den
 har eders Bisald. Min Broder lod som han
 tog Glasset, holdt det for Næsen og saae der-
 paa hvorledes den stod i Glasset, og om den
 lugtede got, derefter boiede han sig dybt ned med
 hovedet imod Barmecide, at give ham dermed
 at forstaae, at han tog sig den Frihed til at
 drikke hans Sundhed, og viiste han sig i alle
 Maader som en der drikker med Fornøielse.

DDD 2

Maas

(*) De Orientaliske Folk og i særdeleshed Maho-
 metanerne druse ikke, uden efter Maaltidet.

Min

og jeg
 a Bar
 Han
 at tage
 og blev
 i friske.
 ligesom
 e dem.
 tage til
 e slags
 Confu
 straffe
 de ham
 bord til
 od som
 Herre!
 derpaa.
 a Bar
 i mit
 re min
 enneske,
 Tid I
 ar spist
 broder,
 megen
 jeg ikke

Naadige Herre! sagde han, det er en forstelig Biin, men den er ikke stærk nok, som mig synes. Forlanger I en, som er stærkere, svarte Barmecide, saa kan I ikkun sige det; Der ere adskillige Slags i min Kielder; see om denne er stærk nok. Paa disse Ord lod han som han skienke sig selv og derefter min Broder anden Biin ind, og det saa tit, at Schacabat stillede sig an, som han var drukken, løstede Haanden op i Beiret og slog Herr Barmecide saa haardt paa Hovedet, at han tumlede om til Jorden. Han vilde og endnu slaaet ham mere, men Barmecide holdt Haanden for, at tage Slaget af med, og raabte: Er I taabelig? Her paa holdt min Broder inde, og sagde til ham: I har været saa naadig, at tage eders ringeste Knegt i eders Huus, og at give ham et herligt Maaltid; I skulde have ladet det blive ved Maal den og ikke givet mig Biin; Jeg har sagt eder det, at jeg kunde forsee mig imod Unstændigheden. Det fortryder mig, og jeg beder eder tusende gange om Forladelse.

Han havde neypt sagt dette, førend Barmecide, i Steden for at blive vred, begyndte at lee over indt. Jeg har længe, sagde han, søgt efter et Menneffe af eders Naturel.

Men, allernaadigste Herre! sagde Scherherazade til Eultanen i Indien, jeg har ikke agtet at det er Dag. Schariar stod straf op og

er en For og Matten derpaa foer Sultaninden fort at tale,
 of, som om følger:
 stærkere,
 fige det;
 ; see om
 han som
 roder an
 hacabat
 løstede
 barmecide
 de om til
 om mere,
 at tage
 ig? Her
 til ham:
 ringeste
 et herligt
 ved Mad
 sagt eder
 digheden.
 tusende

Den Hundrede og To og Firesindstivende Nat.

Det, allernaadigste Herre! Barberen blev ved i sin siette Broders Historie, foiede han Barmecide beviste min Broder stor Høflig- og sagde til ham: Jeg tilgiver eder ikke alene Slag I har givet mig, men vil ogsaa, at fremdeles ere gode Venner, og at I ikke bes eder af nogen andens Huus, end mit. I har havt den Lykke at stikke eder i mit Sind, og den Taalmodighed at holde Legen ud til Ende; Men nu vil vi æde for Alvor. Derefter slog han i Hænderne og befalte Tjenerne, som da kom i Mangfoldighed, at dække Bordet og bære ind. Det skede strax som han befalte, og min Broder blev spist med den samme Mad, som han tilforn havde nydt i Indbildningen. Der man havde taget den af igien, blev der baaren Wiin op, og kom der tillige en Deel smukke og kostbar Klædde Slavinder, hvilke gjorde en behagelig Consert af Vocal og Instrumentals Musik tillige. Endelig havde Schacabat Aarsag at være fornøiet med Barmecides Godhed og Høflighed, saasom han gav ham endnu et kiendeligere Beviis derpaa, i det han forærede ham en Klædning af hans Klæde-Kammer.

ind Bar
 begynde
 gde han,

de Sch
 har ikke
 strax op
 og

Barmecide fandt hos min Broder saa stor
 Forstand og en saa stor Videnskab i alle Ting,
 at han saa Dage derefter betroede ham sit ganske
 Huses Forvaltning og hvad han ellers havde
 som der laae ham noaen Magt paa. Min Bro-
 der stod i tve saamsfælde naar sit Embede meget
 vel for; Derpaa dode Barmecide i en høj Al-
 der, og saadom han lod ingen Arvinger efter sig,
 saa faldt alt hans Gods til Forsten. Man tog
 min Broder alt det fra, han havde samlet, og
 som han laae sig nu igien i sin forrige Til-
 stand, saa gav han sig i Selskab med Pilgrim-
 merne paa Mecha, i den Tanke at gjøre en Reise
 med dem for deres Goddædighed. Til al Ulykke
 blev dette Selskab overfalden og udplyndret af
 en Deel Bedoviner (*), der vare Pilgrimmene
 overlegen. Min Broder blev en af Bedoviners
 nes Slave, og fik imidlertid dygtig Progl, for
 derved at tvinges til at give Lospenge; Schaca-
 bak forsikrede ham, at han forgieves saa ilde
 medhandlede ham, I kan gjøre med mig hvad
 I vil; Og jeg forsikrer eder, at jeg er i største
 Armod, og har ikke det mindste at losse mig for.
 Endelig havde min Broder forgieves foresillet
 ham al sin Eendighed, og forsogt ved sine Taar-
 rer at bevæge ham! Men Bedovinen var uovers-
 taelig, og saadom han laae sig bedragen i den
 Summa, han havde gjort sin Regning paa,
 saa tog han af Uergierighed sin Kniv og spaltede

(*) De Bedoviner ere de Straber, der streiffe omkring
 i Orterne og plyndrer de Reisende.

Lippenne op paa ham, for at hevne sig for den Forliis, han formeente sig han havde giort.

Bedovinen havde en temmelig smuk Kone, og hos hende lod han min Broder tit alene, naar han gik ud paa Koverie. Konen forsømte da ikke at trøste min Broder for hans Slaverie; Hun gav ham noksom at forstaae, at hun elskede ham, men han torde ikke svare hende som hun ønskede, saasom han frygtede sig for, at det vilde bekomme ham ilde, og derfor jo mere hun søgte Leilighed at være hos ham alene, jo mere skædede han at være hos hende alene. Hun var saa frie i at skiemte med Schacabaß, naar hun saae ham, at hun engang end ogsaa svæde det i hendes Mand's Nærværelse. Min Broder der ikke agtede at han tog vare paa dem, tænkte til hans Ulykke ogsaa at slaae en Skiemt af med en gang. Bedovinen bildte sig strax ind, at der var en god Forstaaelse imellem dem, og saasom denne Mistanke gjorde ham arrig, saa faldt han hen over min Broder, og efterat han havde medhandlet ham paa sin Barbariske Maade, satte han hannem paa en Kameel, og førte ham hen til et øde Bierg, og lod ham blive der. Bierget laae ved Lande, Beien, som man farer til Bagdad, saa at de som vare komne den Bei og havde troffet ham der, gav mig Underretning om hvor han var. Jeg forsoiede mig usfortøvet derhen, og fandt den ulykkelige Schacabaß i Denne beklagelige Tilstand, stod ham bie med hvad han

Der saa stor alle Ting, i sit ganske ers havde, Min Broder bedede meget en høj Alter efter sig, Man tog samlet, og forrige Tilværelse, Pillegrims re en Reise til al Ulykke, plyndret af legimene Bedoviners Drogel, for Schacabaßes saa ilde D mig hvad der i største Dse mig for, S forestillet D sine Taar var uoversagen i den mining paa, og spaltede Eip, reiffe omkring

han behøvede, og tog hannem ind i Byen igien.
 Seer, det er det som jeg har fortalt. Calife
 Monstanser Billah, satte Barberen til. Dens
 ne Forste gav ved det at han loe igien, sit ja
 til (*): Nu, sagde han til mig, tviler jeg ikke paa,
 at man jo med Rette har lagt eder det Tilnavn
 af den Tause til; Ingen kan sige derimod. Ikke
 destomindre byder jeg eder hermed, for disse Aars
 sagers, Skyld med det snarest at forsøie eder ud
 af Byen. Gaae eders Bei, og gjør at jeg kan
 høre tale om eder! Jeg maatte fort, og reise
 udi mange Aar i de længst-bortliggende Lande,
 hørte omsider at Calife var død, og vendte om
 igien til Bagdad, hvor jeg da ikke fandt en eneste
 af mine Brødre i Livet. Ved min Tilbagekomst
 har jeg gjort den unge halte Person den store
 Tieneste (**). Imidlertid kan I være Vidner
 til hvor utaknemmelig han er, og hvor skammes-
 lig han har beskienmet mig. I Steden for
 at han skulde have givet mig en Erkiendtlighed
 Derfor, saa har han eller vildet flye for mig,
 og forlade sit Land. Der jeg fornam at han
 var ikke mere i Bagdad, saa har jeg dog
 ikke, endskjønt ineen kunde sige mig hvor han
 havde begivet sig hen, forsømt at begive mig
 paa Beien at søge ham. Jeg har gaaet en
 lang Tid fra Provincer til Provincer, og har i

(*) Næmlig at denne Barberer med rette kunde bære
 det Tilnavn af den Tause.

(**) See den Hundrede og Sex og Trediesindsti-
 vende Nat. 1

Da
menDa
igien

D

M

og
jeg
M

tet

de

I

og

i

til

im

en

fr

de

E

2

Dag da jeg mindst tænkte derpaa troffet ham,
men havde ikke ventet at see ham saa vred paa mig.

Der Scheherazade merkte at det var
Dag, tiede hun stille, og begyndte Natten derpaa
igien saaledes:

Den Hundrede og Tre og Firesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Skræderen fuldendte for
Sultanen til Casgar den unge halte Persons
og Barberens Historie til Bagdad saaledes, som
jeg i Gaar har havt den Ære at fortælle deres
Majestet.

Der Barberen, blev han ved, havde slut-
tet, befandt vi deraf, at den unge Person ikke havde
havt Uret, at holde ham for en stor Pludderer;
Ikke destomindre vilde vi gierne at han blev hos
os, og maatte nyde af det Maaltid, som Herren
i Huset havde tilredet for os. Vi satte os da
til Bords og forlystede os med hinanden indtil den
imellem Middagen og Solens Nedgang angaa-
ende Æn. Derpaa skiltes det ganske Selskab
fra hinanden; Jeg gik i min Boed, og biede
der til det var Tid at gaae hjem.

Imidlertid stillede sig den halv-drukne Puf-
felryggede for min Boed, sang og spillede paa sin
Lromme. Jeg tænkte at giøre min Kone en
D d d s Fors

n igien.
Calife
Dens
sit ja
te paa,
Eilnavn
Jeg
de Vars
eder ud
jeg kan
og reiste
Lande,
adte om
n eneste
gekomst
en store
Bidner
Kammer
Den for
Orlighed
er mig,
at han
eg dog
for han
tve mig
laeret en
og har i
Dag
nde bære
iefindst

Fornoielse, og tog ham derfor hjem med mig. Min Kone gav os et Fad Fisk og jeg lagde den Puffeltryggede et Stykke for; Han aad det og agtede ikke paa, om der maatte være et Been i, hvorpaa han faldt ned for os, som en der var uden al Følelse. Efterat vi forgiepes havde forsøgt at hielpe ham igien, forsoimte vi os ikke i den Forvirring som saa bedrøveligt Tilsfald satte os udi, og i den Frygt, han fortrætsagde os, at skaffe Kroppen bort af vores Huus, og lagde den smukt uden for Jøde-Docterens Huus. Han bar ham ind i Indkjoberens Kammer, og denne bar ham ud paa Gaden, hvor man da meente at Kiobmanden havde slaaet ham ihjel. See, naadigste Herre! soiede Skræderen til, det er det, som jeg havde at sige for deres Majestet. Det staaer hos eder at fælde Dommen, om vi har fortient deres Naade eller Brede, Livet eller Døden.

Sultanen til Casgar lod see en naadig Mine fra sit Ansigt, hvilket gav Skræderen og hans Kammerater Livet igien. Jeg kan fast ikke, sagde han, forundre mig mere over den unge halte Persons, Barberens og hans Brodres Hændelser, end over min Stof Narres; Men førend jeg lader eder gaae bort alle fire, og førend man begraver den Puffeltryggede, saa vilde jeg gierne see Barberen, hvilken er Uarsag til at jeg tilgiver eder; Og saasom han er i min Residents-
 Stad, saa er det let at fornoie min Nysgierrig-
 hed

hed heri. Han sendte tillige med Skræderen, der vidste hvor han var at finde, en Port-Bogtere at søge efter ham.

De kom begge strax igien og havde Barberen med sig, og stillede ham for Sultanen. Barberen var en gammel Mand omtrent af halvfemsfindstive Aar. Skiegget paa ham og Dien-Brynne vare snee-hvide, Ørerne hængte ned paa ham og Næsen var meget lang. Sultanen kunde ikke bære sig for at lee der han saae ham. I tausse Mand! sagde han til ham, jeg har hørt at I veed forunderlige Historier, vil I vel fortælle mig nogle? Lader os, Allernaadigste Herre! svarte Barberen, om det saa behager eder, sætte de Historier jeg kan vide, for nærværende Tid til Side; Jeg beder deres Majestet underdanigst, at forunde mig at spørge eder, hvad denne Christen, Jøde, Muselman og Døde Puffeltryggede, som jeg seer der paa Jorden ligge udstrakt, gjør her for eder? Sultanen loe over Barberens Driftighed, og svarede ham: Hvad kommer det eder ved? Allernaadigste Herre! svarede Barberen, det er mig tienslig paa det Spørsmaal jeg gjør, at deres Majestet kan vide, at jeg er ikke en stor Pludderer, som nogle holde mig for, men en Mand som man med Billighed falder den Tause.

Der Dagen begyndte at skinne ind i Sultanens Kammer, tiede Scheherazade stille, og blev ved Matten derpaa saaledes:

Den

mig.
e den
et og
Been
n der
havde
ikke
sætte
e os,
lagde
huus.
og
an da
ihiel.
n til,
Ma
men,
brede,

Mine
hans
ikke,
unge
dres
Men
førend
de jeg
at jeg
dents
errig
hed

Den Hundrede og Fire og Firesindstivende Nat.

Sultanen til Casgar, allernaadigste Herre! var saa naadig, at han fornsiede Barberens Nysgierrighed, og befalte at fortælle Historien om den Puffelryggede, saasom det synes, at han var meget derfor.

Der man havde fortalt Barberen den, rystede han med Hovedet, ligesom han vilde sige, at der var noget forborgent derunder, hvilket han ikke begreb. Denne Historie er sandelig, raabte han, underlig, men jeg er ret glad ved, at jeg kan betragte denne Puffelryggede. Han gik hen til ham, satte sig ned paa Jorden, tog hans Hoved paa sine Knæ, og efter at han flittig havde betragtet ham, slog han op saa stor en Latter, og det med saa liden Beskedenhed, at han tomlede om bag paa Njnggen, uden at have nogen Agt paa, at han var for Sultanen af Casgar. Herpaa stod han op, holdt endnu ved at lee og raabte endnu en Gang hoit op: Man siger vel ret, at man doer ikke uden Nars saa; Har nogen Historie nogen Tid fortient at opskrives med gyldene Bogstaver, saa er det den Puffelryggedes.

Paa disse Ord, saae enhver Barberen an for en Skalk, Mar, eller som en gammel Mand, der var forrykt i Forstanden. Du tause Mand!
sage

sagde Sultanen, sig mig, hvorover leer du saa heftig? Allernaadigste Herre! svarede Barberen, jeg sværger ved det naadige Naturel, som eders Majestet er af, at denne Puffelryggede er ikke død, men er endnu i live, og jeg vil være en Nar, om jeg ikke strax skal lade eder see det.

Der han dette havde sagt, tog han en Eske med mange Medicamenter frem, hvilken han bar hos sig, for at betiene sig af den ved forefaldende Leiligheder, og tog en liden Glasflaske med Balsam derud af, hvormed han længe rev Halsen paa den Puffelryggede, trekte derpaa ud af sit Futteral en meget net lille Jerns Ringest, hvilken han stak imellem Tænderne paa ham, og der han havde luft Munden op, saa foer han ham med smaae Tænger ind i Halsen og trekte det Stykke Fjæs og Benet herud, og viste det for dem alle. Strax derpaa begyndte den Puffelryggede at nyse, strakte Hænder og Fødder ud, lukte Øinene op, og gav mange Kiende, Tegn fra sig, at der endnu var Liv i ham.

Sultanen til Casgar og alle de som saae denne herlige Gierning, forundrede sig ikke mindre over, at de saae den Puffelryggede levendes igien, der dog en heel Nat og en stor Deel af Dagen var bleven holdt for død, som over Barberens Forstand, hvilken man, da hans Skrøbeligheder uagtet, begyndte at ansee for

for en stor Person. Sultanen forundrede sig meget herover og befalede, at denne Historie om den Puffelryggede skulde indføres i Barberens Livs og Levnets Beskrivelse, paa det at den aldrig skulde glemmes. Han lod det ikke blive derved, og saasom Skræderen, den Jødiske Docter, Indkøberen og den Christne Kiebmænd glædede sig derover, saa lod han dem ikke for gaae bort fra sig, førend han havde foræret en hver af dem en smuk Klædning, hvilken han lod dem tage paa i hans Nærværelse. Hvad Barberen anbelagde, saa afslagde han ham med en stor Pension, og beholdt ham hos sig.

Sultaninden Scheherazade sluttede her saasom det allerede begyndte at dages, og hendes elskelige Søster, der hun saae at hun talde ikke meer, sagde til hende: Min Princesse! min Sultaninde! Jeg er saa meget mere hentagen af den Historie I har fortalt, som den endes med en Begivenhed, som jeg ikke havde ventet. Jeg havde holdt den Puffelryggede aldeles for død. Denne Historie har lige saa vel behaget mig, som den om Barberens Brodre, sagde Schariar. Og den Historie om den unge halte Person fra Bagdad, sagde Dinarzade, har i sær fornøiet mig. Jeg er ret fornøiet derover, min elskelige Søster! sagde Sultaninden, og saasom jeg har havt den Lykke, at jeg ikke er bleven Sultanen, vores allernaadigste Herre, Fiedsommelig, saa ønsker jeg at have den Ære,
om

om det
i Morg
Suffa
Calife
Kierlig
høres
gedes.

melig
indtil
at an
Han
Conse
gode

Den

Dir

denne
lige
blive
tælle
Man
Sch
Ebn
Calife
deres

om deres Majestet vilde bevise mig den Naade, i Morgen at fortælle ham den Historie om Aboul Hassan Ali Ebn Becars og Schemselnibars Calife Haroun Alraschids Favoritinde, deres Kierlighed, hvilken ikke mindre fortjener at anføres af ham, og eder, end den Puffelrygs Gedes.

Sultanen i Indien, saasom han var temmelig fornøiet med de Ting Scheherazade hidindtil havde fortalt ham, lod sig befalde endnu at anhøre den Historie, hyn havde lovet ham. Han stod op at forrette sin Bøn og kalde sit Conseil, uden at han lod sig noget merke om sin gode Villie imod Sultaninden.

Den Hundrede Fem- og Firesindstivende Nat.

Dinarzade, som altid var omhyggelig for at vække hendes Søster, faldte paa hende denne Nat ved den sædvanlige Tid. Min elskelige Søster! sagde hun til hende: Det vil snart blive Dag; Jeg beder eder imidlertid at fortælle os nogle af eders angenemme Historier. Man har ikke nodig at tage andre, svarede Schariar, end den om Aboul Hassan Ali Ebn Becars hans og Schemselnibars hendes, Calife Haroun Alraschids hans Favoritinde, deres Kierlighed.

Allernaadigste Herre! svarede Scheherazade, jeg vil strax fornoie Eders Nysgierrighed, og begynde derpaa saaledes som følger:

Historie

Om

Aboul Saffan Ali Ebn Becar, og
Schemselnihar, Calife Haroun Al-
raschids Favoritinde.

Under Calife Haroun Alraschids Regiering, var der til Bagdad en Materialist, der lod falde sig Aboul Saffan Ebn Thaber, en meget rig Mand, som saae meget vel ud, og som af sin Person var meget behagelig. Han var forstandig og hofflig, som de Folk af hans Handerering i Almindelighed ikke er, og for hans Billedighed, Oprigtighed og lystige Sinds Skyld var han afholden, og enhver sogte at omgaaes med ham. Calife, der vidste af hans Fortienester, havde en blind Fortroelighed til ham, og agtede ham saa høit, at han betroede ham at anskaffe Damerne, hans Favoritinder, alle de Sager de kunde have nodig. Han sogte dem deres Klæder, deres Meubler og Juveler ud, og dette gjorde han med en synderlig Forstand.

For hans gode Egenskabers Skyld og for den Raades Skyld, som han stod udi hos Calife, strakte han og Emirernes og andre fornemme Stander

Stal
var e
Hovt
sogte
leshe
derlig
Abol
Her
sten.
Dad
indte
have
samt
til h
rel.
alle
den
at u
end
han
stor
No
han
han
tere
paf
hof
dre
hed
nin
hol
E.

Stand's-Personers Sønner til sig; Hans Huus
 var en Samlings-Plads for den ganske Adel til
 Hove. Iblant de unge Herrer der dagligen bes-
 søgte ham, var en, som han agtede i Særde-
 lesshed, og som han havde indlagt sin et besyn-
 derligt Venskab med; Denne Herre lod sig kalde
 About Gaffan Ali Ebn. Becar og havde sin
 Herkomst af en gammel Kongelig Familie i Pers-
 sien. Af denne Slægt var der endnu til Bag-
 dad, fra den Tid af da Muselmændene havde
 indtaget dette Rige. Naturen syntes at have
 havt en Fornøielse af, i denne unge Prints at
 samle de rareste Egenskaber, saa vel i Henseende
 til hans Skabning, som hans Sind og Natu-
 rel. Han saae saa vel ud i hans Ansigt, som den
 allerdeiligste; Hans Legem saae vel skabt, som
 den allerbestes og hans Udseende saae behageligt
 at man aldrig saa snart havde seet ham an, før
 end man fattede Kierlighed til ham. Naar
 han talde, kom det saa net frem, at man med
 største Fornøielse maatte høre paa ham. Hans
 Røst var saa behagelig, at alle de som horte
 ham, snart maatte blive henrykt. Og saasom
 han over alt dette havde megen Forstand og Ef-
 tertænkksomhed, saa talte han stedse saa at det
 passede sig. Han var i saa Maade beskeden og
 hofflig, at han ikke bragte noget frem, med min-
 dre han tilforn havde bruat al muelig Forsigtig-
 hed, paa det han ikke skulde give nogen Anled-
 ning til, at nogen skulde tænke, at han vilde
 holde sin Mening og sine Slutninger bedre end
 L. en N. I. B. E e e au

perazas
 hed, og

er, og
 Als

egiering,

der lod

er, en

og som

Han var

s. Hand's

ans Bils

tyld var

aes med

kienester,

og agtede

anskaffe

de Sager

em deres

og dette

ld og for

os Calife

fornemme

Stand's

andres. Eftersom han var saaledes beskaffen, som jeg har forestillet eder det, saa maa man ikke undre sig over, at Ebn Thaber har skildt ham fra de andre unge Herrer ved Hoffet, hvoraf de fleste vare lige saa lastefulde, som han var dydes fuld. Der denne Prinds en Dag var hos Ebn Thaber, saae de en Dame komme ridende paa en sort og hvid Mul-Esel, under ledsagning af ti Slavinder til Fods, hvilke alle vare meget smukke; saa meget man kunde domme af deres Ansende og igiennem det Klæde som bedækte dem Ansigtet. Damen havde et rosenfarved Eivs Baand om sig, fire Finger bredt, hvorfra der skinnede Perler og Diamanter, hvilke vare større end almindelig, og vilde man domme dem efter deres Skionhed, da kunde man let see deraf, at de overgik hendes Slavinders saa meget, som den fulde Maane overgaaer den voxende, der ikke kun varer i to Dage.

Hun kom for at fiske nogle Bæse ind, og som hun talte med Ebn Thaber, gik hun ind i hans Hverving, hvilken var reen og røddelig; Han tog imod hende med dybeste Erhødighed, og viiste hende med Haanden det øverste Eæde. Imidlertid vilde Prindsen ikke forsomme saa skion en Leilighed at lade see sin Høflighed, hvorfor han lagde til rette den Gylden Stykkes Pude, som Damen skulde hvile paa, og begav sig derpaa geivind tilbage igjen, at hun kunde sette sig ned; Der han havde hilset hende med

med
han
ved
tiens
hun
Eft
end
Da
see
sam
hun
ned
ned
sted
haa
me
og
han
Su
at
svu
Ea
E
me
E
hu
S
ha

Med Tapetets Kysen for hendes Fodder, stod han op og blev staaendes lige op for hende neden ved hendes Sofa. Derefter, saasom hun be-
 tiente sig af sin Frihed hos Ebn Thaber, tog hun hendes Skjul af og lod Prinszen see en Skonhed fra Ansigtet paa hende, der var meer end sædvanlig, hvoraf han blev rørt til Hjertet. Damen kunde ikke holde sig der hun sad, fra at see paa Prinszen, hvis Ansigt havde gjort den samme Virkning hos hende. Min Herre! sagde hun med en høflig Mine, jeg beder eder at sidde ned. Prinszen gjorde som hun bad, og satte sig neden ved Kanten af hendes Sofa. Han havde stedse Dinene paa hende, og svælgede saa efterhaanden Kierlighedens søde Gift ned i sig. Hun mærkte strax hvad der gik for sig i hans Hjerte, og hun blev, ved det at hun formærkte dette hos ham, tilfulde antændt af Kierlighed til ham. Hun stod op, gik hen til Ebn Thaber, og efter at hun havde sagt ham hvorfor hun var kommen, spurgte hun efter Prinszens Navn og af hvad Landskab han var. Madame! svarede Ebn Thaber, denne unge Herre, som I taler med mig om, lader sig kalde Aboul Hassan Ali Ebn Becar, og er en Prins af Kongelig Stamme.

Damen hørte med Glæde, at den Person som hun nu elskede saa høit, var af saa høi en Stand. I vil uden Tvil sige, begyndte hun iagen, at han er af Kongerne af Persien deres Stamme.

Ja Madame! svarede Ebn Thaber, de sidste Konger af Persien ere hans Stam-Herrer, og siden dette Kongerige blev erobret, har Prinserne af deres Slægt steds indlagt sig stor Lov ved vores Califers Hof. I gjør mig, sagde hun, en stor Fornøielse, om I gjør denne Herre bekendt med mig. Naar jeg sender denne Kone til eder, føiede hun derhos, i det hun viiste ham en af hendes Slavinder, at I skal komme til mig, saa beder jeg eder at tage ham med. Jeg vilde gjerne at han saa den Herlighed i mit Huus, at han kunde bringe det ud iblant Folk, at Sierrighed ikke hersker saa meget iblant Stands-Personer. I horer vel hvad jeg siger eder, forsom det ikke, ellers har I min Unaaide, og I skal ikke faae mig her at see igien min ganske Leve-Tid.

Ebn Thaber havde alt for stor Forstand til, at han af disse Ord ikke skulde kunde slutte hvad hendes Mening var. Min Princesse! Min Dronning! svarede han, Gud bevare mig fra nogen Tid at give eder Anledning til at blive vred paa mig! Jeg vil steds gjøre mig en Samvittighed af ikke at efterkommer eders Villie.

Herpaa tog Damen Afsked, bukkede med Hovedet for ham, steg op paa hendes Mulstuel, og efter at havde givet Prinszen af Persien en venlig Mine fra sig, red hun bort derfra igien.

Sultaninden Scheherazade tiede her stille, hvilket Sultanen af Indien fandt en Misforholdelse i, saasom han maatte staae op fordi det begyndte at dages. Hun fortsatte Historien Naas derpaa og sagde til Schariar:

Den Hundrede og Sex og Fire- sindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! Den i Damen forelskede Prinds fulgte hende med Dinene, saa længe han kunde see hende, og det var allerede en lang Tid efter at hun var kommen ham af Sigte, at han dog endnu vendte Ansigtet til den Side, hvor hun havde taget sin Bei hen. Ebn Thaber paamindte ham, at han skulde agte, at der stod nogle Personer og gav agt paa ham, og som begyndte at see over, at de saae ham i denne Skikkelse. Ak! sagde Prindsen, de og I skulde have Medlidenhed med mig om I vidste, at den smukke Dame som tog bort fra eder, har taget den beste Deel med sig fra mig, og der der er tilbage, søger ikke at skilles derved. Ei Kiere! siig mig dog, foiede han dertil, hvad dette er for en tyrantisk Dame, der har Herredomme over Folk, at komme dem til at elske hende uden at give dem Tid at betænke sig derpaa. Naas dige Herre! svarede Ebn Thaber, det er den berømte Schemselihar (*), den fornemste af Califes, vores høistyndende Herres Favoritinder.

E e e 3

(*) Dette Arabiske Ord betyder Solen.

de sidste
r, og
Prinds
or Lov
de huns
re be-
Kone
te ham
me til
Jeg
i mit
Folk,
iblant
siger
naade,
ganske

orstand
e slutte
! Min
mig fra
de vred
ambits

de med
Muul
Persien
a igien.

Gulf

der. Hun bliver med Rette kaldet saaledes, faldt Prinszen ham ind i Talen, saasom hun er skionnere end Solen om den lyse Dag. Det er sandt, svarede Ebn Thaher, hans Majestet de Troendes Beherskere elsker og tilbeder hende ogsaa meget. Han har udtrykkelig givet mig Ordre, at skaffe hende alt hvad hun begierer, og derudi endog at forekomme hende saa meget mig mueligt er.

Han talte saaledes, for dermed at vilde hindre ham, at han ikke skulde indlade sig udi saadan Kierlighed, der ikkun vilde gjøre ham uslykkelig. Men dette tjenede ikke til andet, end at tænde ham mere an. Jeg kunde vel tænke, allersødeste Schemselnihar! raabte han, at det blev mig ikke forundt at tænke paa eder; Fornemmer dog, skiont uden noget Haab at blive elsket af eder igien, at det staaer ikke udi min Magt, at staae af fra den Kierlighed jeg har til eder; Jeg vil dette uagtet elske eder, og prise min Skiebne, at jeg er en Slave af den skionneste Person som Solen bestinner.

I det Prinszen af Persien saaledes opofrede den skionne Schemselnihar sit Hierte, var hun ved hendes Hjemkomst i Arbeide med at op- tænke, paa hvad Maade hun skulde komme til at tale frit med ham. Hun var ikke kommen saa snart hjem i hendes Palads, forend hun sendte til Ebn Thaher den Slavinde, hun havde

blift
at
til
hent
just
ged
kun
Saa
mer
Fru
for
her
den
ver
vilt
udi
im
ik
fog
det
se
he
re
ve
fo
si
at
9

alledes,
 hun er
 Det er
 icke det
 de ogsaa
 ig Ors
 er, og
 get mig

blikt ham, og som hun havde ganske fortroet sig, at hun skulde sige ham, at han strax skulde komme til hende og tage Prinszen med sig for at besøge hende. Slavinden kom ind til Ebn Thaber, just som han endnu talde med Prinszen og uansede sig, ved de kraftigste Forrestillinger han kunde, med at raade ham fra at elske Califes Favoritinde. Der hun saae dem begge tilsammen, sagde hun til dem: Mine Herrer! Min Frue Schemselnibar, de Eroendes Beherskers fornemste Favoritinde, lader hendes Respect hermed formelde, og beder om den Ære, at see dem hos hende i hendes Palads i Dag, og hun venter dem begge tillige. Ebn Thaber, for at viise hvor villig han var at følge, stod strax op uden at svare et eneste Ord derpaa, og fulgte imod hans Villie med hende. Prinszen, der ikke tænkte paa den Fare der var ved denne Besøgelse, fulgte i lige Maade bag efter; Og betog det ham meget af hans Uroe, at han havde Ebn Thaber med sig, der havde Udgang til Hende. De fulgte Slavinden, og gik efter hende ind udi Califes Palads, og kom til Døren til den lille Gaard, hvor Schemselnibar var, hvilken allerede stod aaben for dem; Derfra førte hun dem ind i en stor Sal, og bad dem sidde ned.

Prinszen meente han var kommen udi et af de herligste Palladser, og lovs i den anden Verden: Han havde endnu aldrig seet noget der
 Kom

ehindre
 saadan
 lykkelig.
 it tænde
 r sødeste
 lev mig
 her dog,
 af eder
 at staae
 Jeg vil
 skiebne,
 son som

opofrede
 te, var
 D at osv
 mine til
 kommen
 end hun
 n havde
 vilj

Kom imod den Prægtighed, der var paa den Sted han nu var paa. Tapeterne, Buderne og andet meer, som der hørte til Sofaen, som og Meublerne, og Byaningen af Salen vare overmaade prægtige. Kort derefter, der Ebh Thaber og han havde sat sig ned, kom der en meget net sort Slavinde frem, og vartede op ved Bordet; Retterne vare af de allernydeligste; Og kunde man af den fortræfflige Lugt der gik ders fra, domme om de kostelige Specerier der var derpaa. Imidlertid at de spiste, blev hin Slavinde hos dem, der havde ført dem hid, og bad dem flittig spise af de Retter hvilke hun holdt for de beste. De andre Slavinder skienkte Viin i for dem efter Maaltidet, hvilken og var af den beste.

Der de havde spist, bragte man enhver af dem i Særdeleshed et Bækken og en smuk Guld-Skaal fuld af Vand, at toe deres Hænder udi. Derefter bragte man dem Røgeise af Alloe, i et Røgeise-Kar, hvilket og var af Guld, hvorefter med de røgede Skieget og Klæderne paa dem. Det vellugtende Vand blev ikke heller foralemt, og kom man dermed frem i en med Diamanter og Rubiner besat og hertil udi Guld-Skaal. Deraf blev øst udi begge Hænderne paa dem, hvormed de, efter deres Skik, smurte dem omkring i Ansigtet og i Skieget.

Herpaa satte de sig hen igien paa deres
 Sted, men havde knap sat sig ned, førend Slavs-
 inden bad dem staae op igien og følge med hende.
 Hun lukte dem en Dør op i Salen hvor de vare,
 og gik derfra ind i en stor Sal af en forunderlig
 Bygning. Det var en Hvelving af en af de al-
 lerssmukkeste Indretninger, og stod paa Hundrede
 Marmor-Pilarer, der vare saa hvide som Al-
 baster. Oven og nedentil vare disse Støtter
 udjirede med allehaande fire-føddede Dyr og for-
 sylvde Fugle. Tapeterne bestod af et heelt Stykke
 Gylden-Stykke med Roser i af rød og hvid Sil-
 ke, og Kronen udi Hvelvingen, hvilken var ma-
 let paa Arabisk, var et af de deiligste Syn man
 kunde see. Imellem hver Pille var en liden,
 just paa samme Maade udpyntet, Sofa, med
 store Kar gjort af Porcellain, Jaspis, sort Agat,
 Crystal, Porphyr og andre kostbare Materier,
 og besat med Guld og Edelstene. Imellem
 Pillerne vare der store Binduer, med Tag-Skieg
 over, udjirede med samme Zirater, som Safa-
 erne, og gik ud til Have, som laae lige over for,
 og var en af de allerangenemste. Gangene der-
 udi vare af smaa Stene af allehaande Farver,
 hvilke forestillede Tapeterne af Salen i Hvelvingen,
 saa at naar man betragtede Tapeterne uden
 og inden til, det lod da ligesom at Hvelvingen
 og Haven med alle deres Angenemheder stod paa
 Tapetet. Udsigten gik langs med Gangene, is-
 giennem to Canaler som gik der omkring, med
 Vand saa klart som det kunde flyde af en Klippe,

aa den
 Juderne
 som
 en vare
 er Ebn
 i der en
 op ved
 ste; Og
 gik der
 der var
 in Glas
 og bad
 oldt for
 Binn i
 af den

enhver
 en smuk
 Hænder
 af Alloe,
 hvor
 aa dem.
 ralemt,
 manter
 Skaal.
 a dem,
 em om

Her

hvilke og gik rundt ligesom Hvelvingen var, og hvoraf den ene laae lidt høiere end den anden, og lod falde sit Band fra sig i den anden, som af en Dam, og stod der ogsaa skønne forgyldte Urte-Potter af Kobber, en efter anden, forset med Voder og Blomster. Paa Siderne af Gangene stod der Træer, hvilke vare lige voxede, og tyk plantet paa hinanden; Man hørte derfra den lifligste Musik i Verden, af det smaa Fugle-Chor, og var der en Samling af nogle Hundrede af dem der; Man kunde og see sin Fornoielse i dem, i det man saae dem flyve snart hist og her i Lusten, og lod det snart som de legte sammen, snart som de gik i blodig Slag sammen mod hinanden.

Prinsessen og Ebn Thaber holdte sig længe op, for at betragte disse herlige Ting; Ved enhver Ting, som dem forekom, skreeg de over sig af Forundring, i Gærdeleshed Prinsessen, der aldrig havde seet det der kunde lignedes mod det han nu saae. Ebn Thaber, skiont han nogle gange havde været paa dette skønne Sted, efterlod dog ikke at betragte de Ting ham foreto. Overalt stode de i en stor Forundring over det de havde seet, og kom dette dertil, at i det de gik og beskuede dette, blev de en hober. kostelig flædtre Fruentimmer vaer. De sadde alle uden for, noget ud fra Hvelvingen, enhver paa en Stool af Indianisk Eben, Træ med Solv. Snorer omkring Sædet, og havde enhver af dem, et Mus

Musicalist Instrument i deres Haand, og biede
 ikkun til de fik Ordre at spille. De gik alle
 Begge og satte sig under et Fortag, hvor man
 saae dem lige i Ansigtet, og der de saae dem om
 til den høire Side, bleve de en stor Gaard vaer,
 hvorfra der gik en Trappe ind i Haven; Og var
 der i samme Gaard mange smukke Kamre rundt
 omkring i Gaarden. Slavinden var gaaet fra
 dem, og der de vare alene, talede de en Stund
 med hinanden. Hvad eder anbelanger, sagde
 Prinsfen til Ebn Thaber, saa tviler jeg ikke,
 at I jo anseer alt dette med stor Fornøielse, og
 jeg tænker, at der er intet forunderligere i Ver-
 den; Men naar jeg overveier dette, at her er
 den Gaard, hvor den skønne Schemselnihar
 er til Huse udi, og at den fornemste Monark
 paa Jorden underholder hende der, saa maa jeg
 tilstaae, at jeg agter mig for den ulyksaligste paa
 Jorden.

Mig synes at der er ingen større Banlykke
 end min, saasom at elske en, og derhos at have
 en Rival, der haver Magt og Bold over den
 man elsker, og at man er paa det Sted, hvor
 den samme har den Magt, at man ikke kan
 være vis paa sit Liv.

Scheherazade talte denne Nat ikke mere,
 saasom hun saae, at Dagen begyndte at skinne,
 men tog til Ordet igien Matten derpaa, og
 sagde til Sultanen i Indien:

Den

og
 anden,
 som
 egylde
 forseet
 ene af
 dovede,
 te der
 t smaa
 f nogle
 see sin
 e snart
 de legte
 g same

længe
 Bed
 de over
 n, der
 lod der
 b nogle
 d, es
 refo:n-
 det de
 e de gik
 Elædre
 en for,
 i Stoel
 Snorer
 m, et
 Mus

Den Hundrede Syv og Firefinds- tivende Nat.

Allernaadigste Herre! Der Ebn Thaber
 horte Prinsfen saaledes at tale, som jeg
 fortællede deres Majestæt det, saa sagde han til
 ham: Naadige Herre! Vid jeg kunde saa vist
 forsikre eder om, at det vilde lykkes eder med
 eders Kierlighed, som jeg kan sige eder fri for,
 at I ikke staaer i nogen Fare med eders Liv.
 Endskiont dette prægtige Pallads hører Calife
 til, saasom han alene har ladet det bygge for
 Schemselnibars Skyld, under det Navn af
 de evige Fornoiellers Pallads, og i visse Maader
 overgaaer hans eget, saa maa I ikke desto
 mindre vide dette, at samme Dame har her
 hendes fuldkomne Frihed. Hun har ingen
 Gildinger hos sig, der skal see hende paa Ting-
 rene, hvad hun bestiller; Huset er hendes i Bes-
 synderlighed, hvorudi hun anordner alting efter
 hendes Behag. Hun gaaer ud i Byen uden at
 bede nogen om Forlov, hun kommer igien naar
 det behager hende, og Calife besøger hende
 aldrig, med mindre han sender Mesrouren,
 Opsyns-Manden over Gildingerne forud, at
 lade hende vide det, at hun kan giøre sig færdig
 til at tage imod ham; Vær derfor ved et god
 Mod, og tænk paa den Concert hun, som jeg
 seer, vil beære eder med.

Der Ebn Thaber havde sagt dette, saae Prinsfen og han Favoritindens fortrøelige Slavinde komme; Ved hendes Ankomst bød hun de forbemeldte Fruentimmer, der tilforn havde sat sig ned, at synge og at spille op engang paa deres Instrumenter. De spillede strax tillsammans et Præludium alle tillige, og der de havde holdt ved en Stund dermed, begyndte en af dem alene at synge og spille med en Lut, hvilken hun forstod fortrefflig vel. Der hende var sagt, hvordan hun skulde synge, passede Ordene sig saa net paa Prinsfens Tænder, at han maatte give hende de Bisald indtil Enden af Stykker. Skulde det vel være muligt, sagde han, at I har den Gave at see ind i Hierterne, og vide hvad der gaaer for sig i mit, at I derfor med disse Ord har givet os en Prove paa eders behagelige Stemme? Jeg skulde ikke selv bedre have fundet forklare mig. Hun svarede intet herpaa, men blev ved og sang mange andre Stykker, hvoraf Prinsfen blev saa rørt, at han igientog nogle med Taare i Øinene, og gav derved noksom at forstaae, hvorledes han tydede det hen paa sig selv. Der hun havde synget alle hendes Stykker ud, stod hun og hendes Kammeratinder op, og sang alle tillige, givende med deres Ord at forstaae, at den fulde Maane begyndte at gaae op med sin Glands, og at man fik snart at see den nærme sig til Solen: Dette betydede, at Schemselnibar snart vilde være hos dem, og Prinsfen skulde strax have den Fornøielse at see hende

Inds
 Thaber
 m jeg
 an til
 aa vist
 r med
 ri for
 s Liv.
 Calise
 lge for
 von af
 Raader.
 destor
 ar her
 ingen
 Sings
 i Bes
 g efter
 Den at
 naar
 hende
 puren
 at
 færdig
 et god
 om jeg
 Der :

hende. I det samme saae Ebn Thaber og Prinszen hen ved Siden af Gaarden, og blev vaer, at den Slavinde Schemselnihar havde saa stor Fortrolighed til, kom og havde ti sorte Fruentimmer efter sig, hvilke kom bærende med stor Møie paa en stor massiv Sølv-Trone, fortreffelig udarbejdet, og satte ned for sig paa et vis Sted, hvorpaa de sorte Slavinder ginge bag Træerne ved Indgangen til en af Gangene.

Herpaa traade ti Qvinder frem, alle smuk og kostelig klædte i en slags Habit, i to Rader, begyndte at synge og at spille paa et Instrument, hvilket de holdt alle i Hænderne og stillede sig paa begge Siderne ved Tronen i en Orden.

Alle disse Ting opholdt Prinszen og Ebn Thaber i en saa meget større Opmerksomhed, som de vare begierlige efter at vide, hvad Udfald det vilde faae hermed. Omfider saae de, just ved den Dør hvor de ti sorte med Tronen, og de ti andre vare komne igiennem, endnu ti andre Qvinder, i lige Maade smuk og vel klædte, hvilke nogle Dieblif blev staaende, og ventede paa Favoritinden, hvilke lod sig sidst see efter dem alle, og stillede sig midt iblant dem.

Der Dagen nu begyndte at skinne ind i Schariars Kammer, maatte Scheherazade tie stille. Natten derpaa blev hun ved saaledes:

Den

D
S
Der
Per
let g
paa
des
ligste
man
en
havi
af
Ma
med
ved
So
vae
Me
sog
seer
hed
dig
en
ald
sac
er

Den Hundrede og Otte og Fire- sindstivende Nat.

Schemselnihar stillede sig saaledes midt iblant de ti Qvinder, der havde bier paa hende. Det var let at kiende hende, saa vel af hendes Person og Majestetiske Bæsen, som af en meget let guld og himmelblaa Kappe, der var heftet paa hendes Skuldre, og som hun bar over hendes Klædning, hvilken var det fineste og kosteligste man kunde see for Dinene. Perlerne, Diamanterne og Rubinerne som hun bar, stode alle i en god Orden; Det var ikke saa mange hun havde heraf, som de hun havde vare kostbar og af Værdi til. Hun traade her frem med en Majestet, hvilken ikke var ulig Solen, naar den med al sin Glæds gaaer ind i Skyerne uden der ved at miste sit Skin, og satte sig ned paa den Solv-Trone, der for hende var bleven henbaaren.

Saa snart Prinszen blev Schemselnihar vaer, fæstede han Dinene ifkun paa hende. Man begierer intet nyt mere om det som man søger, sagde han til Ebn Thaber, naar man seer det, og man tviler ikke meer, naar Sandheden aabenbarer sig. Seer I denne elskværdige Skionhed? Den er Aarsag til min Ulykke, en Ulykke siger jeg, som jeg priser lykkelig, og aldrig skal ophøre at velsigne, den maa være saa haard og saa langvarig som den vil. Jeg er ikke mere ved mig selv, min Siel er urolig og

Den

ther og
og blev
e havde
ti sorte
nde med
Trone,
sig paa
er ginge
angene.

m, alle
dit, i to
e paa et
berne og
nen i en

og Ebn
sombhed,
Udsald
de, just
n, og de
ti andre
klædde,
ventede
see efter

ne ind i
perazade
saaledes:

og oprørist, jeg føler hun vil forlade mig; Saa reis da min Siel! jeg formener dig det ikke, men at det skeer til dette svage Legemes Velsærd og Opholdelse! J handler alt for tyrannisk, Ebn Thaber, at J er Aarsag til denne Forsørrelse! J har meent at gjøre mig en stor Tjeneste, at føre mig herhid, og jeg seer at jeg er kommen hid til min ganske Fordervelse. Forlad mig! blev han ved, der han kom til sig: Jeg tager Feil, det har været min Billie at gaae med, og jeg kan ikke klage over nogen uden over mig selv, og der han havde sagt dette, brød han ud i Taarer. Jeg glæder mig, sagde Ebn Thaber, at J giver mig ret. Naar jeg har sagt at Schemselnihar er Califes fornemste Favoritinde, saa har jeg gjort det for at foresomme eders bedrovede Kierlighed, som det behager eder at opdægge i eders Hierte. Alt det J seer her, skal gjøre eder fri derfra, og det kan J ikkun alene lade være eders Tanker, at erkiende den Ære, Schemselnihar har gjort eder, at hun har befalet mig at tage eder med mig herhid. Tag derpaa eders Fornuft sammen igien og sæt eder i den Stand, at komme for hende, som Sammelighed udfordrer det. Seer hvor hun kommer frem! var det endnu i Begyndelsen, saa vilde jeg tage en anden Vej, men saasom det er skeet, saa beder jeg Gud, at vi ikke maatte lade det angre os. Det jeg endnu har at forestille eder er dette, foiede han deril, at Kierlighed er en Forræderste, der kan styre eder

eder
eder

saasom
paa
med
sen,
det
hinan
Eid

jo m
styrk
fors
for
vend
at de
skulle
det
hvilk
tes
Eki
Prii
Saa
som
fel s

paa
E.

eder i en Afgrund, hvoraf J aldrig kan hielpe
eder igien.

Ebn Thaber havde ikke Tid at sige meer
saasom Schemselnibar kom an; Hun satte sig
paa sin Trone og hilsede dem begge, bukkende
med Hovedet, men havde Dinene stiv paa Printsens,
og de talte begge et stumt og med suk blandet
Sprog, hvorved de i en liden Stund sagde
hinanden flere Ting, end de med Ord i en lang
Tid havde fundet sagt.

Jo mere Schemselnibar saae paa Printsen,
jo mere fandt han i hendes Diefast det som kunde
styrke ham i hans Tanker, og Schemselnibar,
forsikret om Printsens Kierlighed, agtede sig
for den lykfsaligste Person i Verden. Omfider
vendte hun Dinene bort fra ham, for at befale
at de første Qvinder som havde begyndt at synge,
skulle komme her frem. De stode op, og i
det de aik fort, kom de andre sorte Qvinder,
hvilke kom ud af Gangen hvor de vare, med deres
Stole, og satte dem ved Vinduet og Taag-
Ekiegget af Hvelvingen, hvor Ebn Thaber og
Printsen holdte sig oppe, saaledes, at de med
Favoritindens Trone og med det Fruentimmer,
som hun havde ved sin Side, gjorde en halv Cirkel
for dem.

Efterat de Qvinder der tilforn havde siddet
paa disse Stole, havde med Schemselnibars
E. en N. I. B. Els

Saa
ikke,
elfærd
niff,
Gors
er Ties
jeg er
forlad
jeg
gaae
n over
id han
Ebn
eg har
hemste
t fores
det bes
alt det
er kan
at er
t eder,
id mig
tinnen
me for
See,
i Ber
Bei,
id, at
endnu
deril,
styrte
eder

Lilladelle, der befoel dem det ved et Tegn, igieng
taget deres Sæder, enhver sit, saa tog hun en
af dem ud til at synge. Den samme, der hun i
en Hast havde stemmet hendes Lut, sang en
Sang, hvoraf Indholden var denne: At to
Forliebte, der fuldkommen elske hinanden, har
en uendelig Kierlighed til hinanden, og gjør deres
Hjerter i to adskildte Legemer ifkun til et, og naar
noget hindrer deres Forlangende, de da med
grædende Taare kan sige til hinanden: Elsker
vi hinanden, estersom vi befinder os værd at
elkes af hinanden? Skal man give os Skyld,
man maa skyld paa, at det er saa beskieret.

Schemselnibar gav med hendes Dine og
Gebærder at forstaae, at disse Ord skulde passe
sig paa hende og Prinszen, der var sig nu ikke
selv mægtig. Han stod halv op, og i det han
laae sig over et Gitterværk, forarsagede han,
at en af Fruentimmer Compagniet gav agt paa
hvorsledes han stille sig an. Der hun var nær
hos ham sagde han til hende: Hør mig og gjør
mig den Billie, paa eders Lut at spille den
Sang, I nu skal faae at høre. Derpaa sang
han et Stykke, hvoraf de forelskte Ord gav
hans heftige Kierlighed noksom at forstaae.
Saa snart han holdt op, fulgte Schemseln
nibar hans Exempel, og sagde til en af hendes
Fruentimmer: Hører mig ogsaa, og spiller
med mig. Begyndte derpaa strax at synge, saa
at Prinsens Hjerter derved mere tændtes i
Brand!

Brat
Styl
han

havd
hina
hend
fra
han
ogsa
hina
den
saa

De
hine
De
Co
Kre
tent
alle

saa
Fris
at
st
det
det
bel

Brand, og at han svarde hende med et nyt Stykke, der var endnu mere kjerligt end det han allerede havde syngt.

Der de to Forelskte ved deres Sange havde givet den Kjerlighed tilkiende, de havde til hinanden, saa gav Schemselnihar sig tabt for hendes. Hun stod op af hendes Trone ganske fra sig selv, og gik til Døren. Prinsjen, der han formærkte hendes Forehavende, reiste sig ogsaa strax op og gik imod hende: De beegnede hinanden neden ved Døren, hvor de tog hinanden ved Hænderne og omfavnede hinanden med saa stor Fornoielse, at deres Kraft gik fra dem. De vare faldne om, havde de Qvinder ikke forhindret det, der fulgte efter Schemselnihar; De holdt dem oppe og bar dem begge hen paa en Sofa, hvor de lod dem komme igjen til deres Kræfter, i det de besprengte dem med vellugtendes Vand i Ansigtet og røgede dem med allehaande Røgverk.

Der de vare komne til dem selv igjen, saa saae Schemselnihar først paa alle Siderne omkring, og der hun ikke kunde faae Ebn Thaber at see, saa spurgte hun flittig hvor han var. Ebn Thaber var gaaet bort af Verbodighed, i det Qvinderne havde at bestille med at forfriske deres Frue, og frygtede ikke uden Aarsag, for en bedrovelig Udgang paa det han havde seet; Saa

igien
hun en
der hun i
sang en
At to
en, har
er deres
og naar
da med
Elster
værd at
Skyld/
Kieret.

Dine og
ilde passe
nu ikke
det han
de han/
agt paa
var nær
og gjør
bille den
paa sang
Ord gav
forstaae.
chemseln
f hendes
og spiller
nge, saa
ændtes i
Brand/

snart, han fornam Schemselnibar spurgte efter ham, gik han strax frem og stillede sig for hende.

Her horte Sultaninden Scheherazade op at tale, saasom det begyndte at dages; Natten derpaa blev hun ved saaledes:

Den Hundrede og Ni og Fire sindstivende Nat.

Schemselnibar var meget glad over at see Ebn Thaber; Hun gav ham det tilkiende med disse Ord: Tienstagtige Ebn Thaber! Jeg veed ikke hvorledes jeg skal kunde vederlegge den store Tieneste I har gicrt mig: Havde I ikke været, saa havde jeg aldrig saaet Kiendskab til Prinsien af Persien, ei heller elsker det, som er det elskværdigste paa Jorden. Vær forsikret at jeg ikke skal glemme det, saa længe jeg lever, og vil jeg søge at min Erkiendilighed, om det er muligt, kan gaae saa hoit, som den Belgierens er stor, for hvilken jeg er eder forbunden. Ebn Thaber svarede ifkun med en dyb Nelsen, og onskede hende at alt det maatte opfyldes, som hun forlangede. Schemselnibar vendte sig om til Prinsien der sad hos hende, og saasom hun efter det som havde tildraget sig imellem dem, saae ham an med en Forvirrelse, saa sagde hun til ham: Naadige Herre! Jeg er forsikret at I elsker mig, I kan ogsaa ikke wile paa, at min Kierlighed er jo lige saa heftig som eders; Men
vi

te efter
hende.

ade op
Natten

ires

Vi vil ikke hylle for hinanden; Endskiont vore
Lanker komme overens, saa seer jeg dog baade
for eder og mig intet andet, end Anaest, Utaals-
modighed, og dødelig Fortrød. Der er intet
andet Raad for vores onde Skiebne, end at vi
stedse elske hinanden, overgiver os Himmels
Billie, og oppebier hvad ham got synes at ans-
ordne for os. Madame! svarede Prinszen, J
giorde mig den største Uret af Verden, om J er
 eneste Dieblisk tvilte paa min Kierlighed's Bestans-
dighed; Den er saa forenet med mit Hierte, at
jeg kan sige den har den beste Deel deraf, og
jeg kommer til at beholde den efter min Død.
Angest, Qual, Hindringer, ja det maie være
hvad det være vil, skal ikke kunde formene mig
at elske eder.

Der han dette havde sagt, flød Taarene
strømmeviis ned ad Kinderne paa ham, og
Schemselnihar kunde ikke holde hendes.

Ubn Thaber tog Tiden i Agt at tale med
Favoritinden, og sagde til hende: Madame!
Forund mig at forestille eder, at J, i Steden
for at gøde Taare, skulle glæde eder at J seer
eder hos hinanden. Jeg seer ikke hvad eders
Klagen skal betyde; Hvad vil der da blive af,
naar J skal nødes til at skilles fra hinanden?
Men hvad siger jeg, skal nødes til? Vi har
allerede været her en lang Tid, og J veed,
Madame, at det er Tid at vi forsoier os herfra.

at see
ilkiende
baber!
verlegge
avde J
endskab
t, som
forsikret
lever,
der er
Belgiens
sunden.
Helsen,
s, som
saa om
om hui
dem,
de hui
at J
at min
; Men
vi

Al! hvor grum er J? svarede hun; Vil J da ikke, da J vel veed Aarsagen til mine Saare, have Medynk over min uhyfjalige Tilstand som J seer mig i? Bedrøvede Menneſte! Hvad har jeg gjort, at jeg er den ſtrenge Lov underkaſt, at jeg ikke kan nyde det, ſom jeg alene elſker?

Der hun havde forſikret ſig om, at Ebn Thaber talte med hende af et oprigtigt Hjerter, tog hun det ikke ilde op, hvad han havde ſagt hende, men betiente ſig deraf til hendes Nytte. Hun vinkede til den Slavinde ſom hun havde ſaa ſtor Fortrolighed til, og hun gik ſtrax derpaa ud, og kom ind kort derefter igien med nogle Frugter paa et lidet Golv-Bord, og ſatte dem imellem hendes naadige Frue og Printſen. Schemſelnibar ſogte det ud ſom hun holdt for det beſte, og gav Printſen det, at han ſkulde æde det, hende til Fornoielle. Han tog det og ſtaf det i Munden ved det Sted, hvor hun havde rørt ved det, og bød hende i lige Maade noget, hvilket hun tog og aad paa ſamme Maade. Hun forgiættede derved ikke, at bede Ebn Thaber at ſpiſe med dem; Men han, ſaaſom han ſaae ſig paa et Sted, hvor han ikke var ſikker, var heller bleven hjemme, og aad ikkun hende til Behag. Derefter da man havde taget bort, kom man frem med et Golv-Bekken med Vand i et Guld Fad, og de toede dem Hænderne tilſammen. De ſatte ſig derpaa hen paa deres Steder igien, og tre af de ſorte

Dvint

Qvinder kom frem enhver med en Skaal af den beste Biin paa en Tallerken, hvilken de sad ned for Schemselihar, Prinsfen og Ebn Thaber.

Saa som hun foruden dette gierne vilde være alene, saa beholdt hun ikkun de ti sorte Qvinder hos sig, og de andre ti som kunde synge og spille, de øvrige sendte hun bort; Hun tog derpaa en af Skaalerne i Haanden, og imedens hun holdt samme, sang hun Stykker der overmaade sterkt opmuntrede til Kierlighed, hvortil en af Fruentimmeret spillede med sin Lut. Der hun havde syngt ud, drak hun; Tog en af de andre to Skaaler og overgav Prinsfen den med Begiering, at han vilde drikke for hendes Skold, som hun i lige Maade af Kierlighed til ham havde druffet. Han tog imod den, henrykt af Glæde og Kierlighed! Men førend han drak, sang han ogsaa et Stykke efter sin Maade, da en anden af Fruentimmeret imidlertid spildte, og flød ham Saarene en efter en anden af Dinene imedens han sang; Han gav ogsaa at forstaae i Stykket som han sang, at han ikke vidste enten det var Biin man havde givet ham at drikke, eller det var hans egne Saare. Til sidst langede hun Ebn Thaber den tredie Skaal, og takkede han hende for den Maade og den Ære hun beviste ham. Derpaa tog hun en af hendes Fruentimmer Lutten ud af Haanden, og sang imedens hun spillede saa forliebt hen, at det syntes hun var fra sig selv, og Prinsfen, der vendte

I da
Saare,
nd som
had har
derkast,
lffer?

at Ebn
Hierre,
ode sagt
Nyite.
n havde
derpaa
ed nogle
atte dem
Prinsfen.
holdt for
an skulde
g det og
vor hun
Maade
samme
at bede
en han,
han ikke
og aad
an havde
Beffell
bede dem
epaa hen
de sorte
Qvint

ikke et Ord fra hende, blev saa stiv som hun havde været forhexet.

Imidlertid kom den Slavinde som hun havde saa stor Fortrolighed til, ganske forstreckt heran løbendes, og sagde til hende: Madame! Mesroue og to andre Officerer, som og nogle af Gidingerne, som følger med, ere her ved Døren og begjere at tale med eder fra Calife. Der Prinszen og Ebn Tchaher hørte disse Ord, forandrede de deres Farver, og begyndte at bæve, som om deres Fordervelse selv havde været for Haanden; Men Schemselnibar, der hun blev det vaccr, satte Mod i dem igien ved en liden Ratter.

For Dagens Skyld, der nu begyndte at bryde frem, maatte Scheherazade her bryde af; Hun begyndte Natten derpaa igien saaledes, som følger:

Den Hundrede og Halvfemtesindstivende Nat.

Efterat Schemselnibar havde muntret Prinszen og Ebn Tchaher op igien, befalede hun forbemeldte Slavinde, at holde Mesrouen og de andre to Officerer med Snak, indtil hun havde sat sig i Stand at taale imod dem, og hun lod hende sige at hun skulde føre dem hid, forordnede derhos, alle Vinduerne i Salen at lukke

luffes, og at man skulde lade det maledede Klæde
ned, som var paa Siden af Haven, og der
hun havde forsikret Prinszen og Ebn Thaber,
at de kunde blive der uden Frygt, gif hun ud
igiennem den Dør, som var lige over for
Haven, og lukte den for dem til; Men de
fandt, uagtet den Forsikring dem var giort, at
den Tid de vare alene, den allerstørste Angest
nogen kunde være udi.

Saa snart Schemselnibar var af Haven
med hendes Folge, lod hun bære alle de Stole,
hvorpaa de havde siddet som havde musiceret,
hen ved Vinduet hvor Prinszen og Ebn Thaber
havde hørt paa dem, og der hun saae alle Ting
i den Stand som hun onskede, steg hun op paa
hendes Golv-Trone, og sendte hen til forbe-
meldte Slavinde, at lade hende vide, at hun
nu kunde føre Opsynsmanden over Gildingerne
med hans to Officerer hid. De komme under
et Folge af tiue sorte Gildinger, hvilke alle vare
net klæd, og førte Sabler ved Siden i et fire
Finger bred Guld-Belte.

Der de saae Schemselnibar langt fra
giorde de en dyb Hilsen, hvorimod hun igjen
gav dem en fra sin Trone, og der de kom nær-
mere til hende, stod hun op og gif Mesrouen,
der var den første, i Mode; Hun spurte
ham, hvad han bragte med sig; Han svarede
hende: Madame! De Troendes Hofding der har
sendt

am han
un hav
Prefket
adame!
g nogle
ber ved
Calife.
fe Ord,
ndte at
havde
ar, der
zien ved
ndte at
bryde
aledes!
sinds?
Printe
de hun
aren og
til hun
m, og
m hid,
alen at
luf

sendt mig til eder, har befaldt mig at vidne for eder, at han ikke kunde leve længere uden at see eder. Han har i Sinde i denne Nat at give eder en Besøgelse, og jeg er kommen for at give eder Efterretning herom, at I kan sætte eder i Stand til at tage imod ham. Paa denne Messrourens Tale lagde Schemselihar sig, til Beviis paa hendes Verbødighed, ned til Jorden, hvormed hun antog Califes Ordre. Der hun var staaet op igien, sagde hun til ham: Jeg beder at I melder de Troendes Høfding, at jeg alle Tider holder det for en Ære, at efterkomme hans Majestets Ordre, og at hans Slavinde skal lægge al Bind paa, at antage den samme med al tilbørlig Verbødighed. Hvorpaa hun ogsaa ved samme Tid i følge heraf besøet forbemeldte Slavinde, at lade laves til i Paladset, ved de dertil forornede sorte Qvinder, til at tage imod Calife. Herpaa sagde hun til Opsynsmanden over Gildingerne, ved det hun tog Afsked med ham: I seer at vi maae have nogen Tid at lave alle Ting til, jeg beder eder, see til I faaer ham til at give sig lidt Tæalmødighed, at han ved hans Ankomst ikke skal træffe os udi en Uorden.

Der Opsynsmanden over Gildingerne og hans Folge, var gaaet bort, vendte Schemselihar i høieste Bedrøvelse om igien til Salen, saasom hun saae sig nødt til, at lade Prinsessen komme sin Bei, førend hun havde ventet det. Hun kom med grædende Dine derhen, hvorved

Lbii

Ben Thahers Frygt blev formeret, og domte
 han heraf, at det ikke maatte betyde noget godt.
 Madame! sagde Prinszen til hende: Jeg seer nok
 I kommer hid for at forkynde os vores Skils-
 misse; Har jeg intet af bedrøvede Hændelser at
 frygte for, saa haaber jeg, at Himmelen vil for-
 lens mig den Taalmodighed jeg behøver, at bære
 eders Graværelse. Ak! mit dyre Hierte! faldt
 ham den alt for heftig forliebte Schemselnicar
 ind i Talem: Jeg finder eder lykkelig og mig ulyk-
 kelig, naar jeg betænker hvad der staaer mig for
 imod det som kan staae eder for. I kommer
 uden Tvivl til at udstaae noget, at I ikke kan
 faae mig at see, men derudi skal al eders Qual
 bestaae, og I kan troste eder i Haabet, at faae
 mig at see igien; Men hvad er det ikke for en
 skarp Prøve, retfærdige Himmel! som derimod
 settes paa mig? Jeg maa ikke alene være berø-
 vet dens Ansigt som jeg elsker frem for alt, men
 og lide den Person, I har gjort mig forhadet.
 Califes Komme, vil den ikke føre mig vores
 Skilsmisse til Gemytte? og hvorledes skal jeg,
 der af eders elskelige Person er saa ganske ind-
 tagen, kunde vise denne Prins den Glæde og
 Fornøielse, som han stedse ved hans Nærværelse
 hidindtil har merket i mine Dine? Min Uland
 vil blive ganske ustadig i mig naar jeg taler med
 ham, og de mindste Kierligheds Tegn jeg skal
 gjøre ham, vil blive mig lige saa mange Dolke-
 Stik, der vil støde mig mit Hierte igiennem.
 Skulde hans venlige Ord og Dimgang kunde
 behas

dne for
 i at see
 at give
 at give
 e eder i
 e Mess
 til Bes
 jorden,
 der hun
 s beder
 jeg alle
 te hans
 il lægge
 d al til
 aa ved
 e Slavs
 le dertil
 Calife.
 der Gilt
 am: I
 lle Ting
 m til at
 ed hans
 l.

jerne og
 Schems
 Calen/
 Prinszen
 nter det
 hvorved
 Lbn

behage mig? Dom Prints! hvad for en Pine jeg kommer til at lide, saa snart jeg ikke kan saa eder mere at see? For Taare og Suk kunde hun nu ikke tale meer. Prinsen vilde svaret hende, men havde ingen Kraft i sig dertil: Hans egen Smerte og den han saae hos hans Elskelige, havde betaget ham hans Maal.

Zbn Tchaher, der intet onskede heller, end at han var ud af Palladset, maatte troste dem og formane dem til Taalmodighed. Men forbemeldte Slavinde, som hun havde saadan Fortrolighed til, tom og brød den af, og sagde: Madame! Her er ingen Tid at miste; Gildingsgerne begynder at gaae, og I veed, at Calife vil snart komme. O Himmel! Denne Skilsmisse er grum! Kreeg Favoritinden. Besvindt! sagde hun til Slavinden, for dem alle begge paa det Gallerie, som paa den ene Side gaaer ud til Haven og paa den anden til Tageren, og naar det bliver Nat, da lad dem ud igiennem Bagdoren, at de kan komme deres Bei tilbage igien i Sikkerhed. Paa disse Ord omfavnede hun Prinsen med brændendes Kierlighed, uden at sige ham et eneste Ord, og gik i denne Forvirrelse, hvilken man let kan forestille sig, Calife i Møde.

Amidlertid førte forbemeldte Slavinde Prinsen og Zbn Tchaher til det Gallerie, som Schem,elnihar havde sagt hende, lod dem der, lufte

lukte Døren til der hun gik bort fra dem, og forsikrede dem at de havde intet at frygte for, og at hun skulde komme igien at lade dem ud naar det var Tid.

Men allernaadigste Herre! sagde her Schederazade, jeg maa tie stille, saasom det begynder at dages; Hvorfor hun ogsaa holdt op og besyndte Natten derpaa igien at fortsætte hendes Fortælling:

Den Hundrede og En og Halvfemtesindstivende Nat.

Allernaadigste Herre! blev hun ved, der Slaven inden var gaaet bort, glemte Prinszen og Ebn Thaber, at hun havde forsikret dem, at de havde intet at frygte for. De søgte hele Galesriet igiennem, og geraadede i største Forskrefelse, der de saae ikke et eneste Sted hvor de kunde komme ud igiennem, i fald Calife eller nogen anden af hans Folge skulde komme derhen.

Som de nu gik i denne Anaest, blev de ved Siden af Haven igiennem Sprinkelet et stort Glimt vaer, de lob i det samme hen og vilde see hvorfra det kom, hvilket de og fik at vide, i det de saae en Skare af hundrede unge sorte Gildingar komme gaaende hver med sin hvide Box, Kaffel i Haanden; Efter dem fulgte over et hundrede andre, hvil

hine
te kan
kunde
svaret
dertil:
hans

beller,
troste
Men
saadan
sagde:
Bildina
Calife
Skilse
vinder!
begge
gaaer
, og
ennem
tilbage
vnedde
uden
Fors
Califo

vinde
som
der,
lukte

hvilke vare meget ældre, alle af Damernesragt i Califes Palads, og Klæd ligesom de hvorom jeg allerede har sagt, og med Sabler forsynede. Efter dem kom Calife med Mestrouren, deres Opfølsmand, paa den høire Side, og Bassifen, deres anden Officerer, paa den venstre.

Schemselnihar ventede paa Calife ved Indgangen til en Gang med et Følge af tiue Fruentimmer, hvilke alle vare overmaade smukke, og udyrede med Hals-Baand og Dre-Ringer af store Diamanter og andre Juveler. De sang og spillede med Instrumenter, og gjorde dermed en liflig Musik. Favoritinden fik denne Første ikke saa snart at see, førend hun løb ham i Møde og lagde sig for hans Fodder. Men i det hun forrettede dette, sagde hun ved sig selv: Prins af Persien! Ere eders bedrovede Dine vidner til det jeg gjør, saa kan I domme om min strenge Skiebne. Jeg vilde med største Fornoielse saaledes ydmyge mig for eder, og det med en god Billie.

Calife glædte sig høiligen ved at see Schemselnihar; Stat op, Madame! sagde han til hende, og kom nærmere hid. Jeg veed det, jeg har mig selv at takke derfor, at jeg saa længe har berøved mig den Fornoielse at see eder. Der han dette havde sagt, tog han hende ved Haanden, og gav hende adskillige søde Ord; Forsøiede sig derpaa paa den Solv-Trone, Schemselnihar

Sche
Sun
tve
da
Fak
Sted
stor

vegn
den
foru
Mer
luft
sage
bedr
om
og
end
So
Jeg
for
de

igi
ber
ho
ha
m
S

Schemselnihar havde ladet bære hid for ham; Hun satte sig paa en Stoel ned for ham, og de tiue Fruentimmer satte sig rundt omkring hende, da imidlertid de unge Guldinger, der holdte Fakterne, spredte sig omkring i Haven fra et Sted til en anden, paa det at Calise med desto større Fornoielse kunde nyde Aften-Luften.

Der han havde sat sig ned, saae han alle vegne omkring sig; Han saae med stor Fornoielse den hele Have lyse af utallige mange andre Lys, foruden Fakterne som de unge Guldinger holdte! Men han blev i det samme vaer, at Salen var luft, forundrede sig derover og spurgte efter Aarsagen dertil. Det vaer skeet med Glid, for at bedrage ham; Han havde ikke saa snart talt derom, førend alle Vinduerne bleve luft op tillige, og saae han den uden og inden ganske anderledes, end han havde seet den tilfoen, Hul-salige Schemselnihar! skreeg han ved dette Syn; Jeg forstaaer eder vel, I har vildet give mig at forstaae, at ogsaa Nætterne ere saa skionne, som de skionneste Dage.

Lader os gaae til Printsen og Ebn Thaber igien, som vi har ladet i Galleriet. Ebn Thaber kunde ikke noksom forundre sig over alt hvad han saae. Jeg er en gammel Mand, sagde han, og har i mine Dage seet mange Ting, men troer ikke man kunde see noget, der er mere Forundring værd, eller af en større Prægtighed.

Alt

Bagt
vorom
spede.
es Op
sijfen,

id Ind
e Fru
nukke,
nger af
de sang
permed
Forste
i Mode
Det hun
Prints
dner til
strenge
lle saae
en god

Schem
han til
Det, jeg
a længe
ee eder.
nde ved
e Ord;
Erone,
Schem

Alt hvad man fortæller os om Hæernes Slotter, Kommer ikke imod det forunderlige Syn vi har for Dinene. Et hvad for en Skat og Pragt er her ikke paa et Sted! Prinsen blev ikke rørt af alle disse herlige Ting, der gjorde Ebn Thaber saa stor en Fornøielse. Han havde ikkun Dinene vendt paa Schemselnibar, derhos i høieste Maade bedrøvet over Califes Nærværelse. Min Kiere Ebn Thaber! sagde han til ham, give Gud jeg havde mit Sind saa frit som J! Jeg er desværre i en langt anden Tilstand, alle disse Ting tiene ikke til andet, end at forøge min Pine. Kan jeg see Calife saa nær hos den jeg elsker, og ikke døe af Fortvilelse? Maa en saa hæftig Rierslighed som min, forstorres af saa mægtig en Rivval? O Himmel! Hvor underlia og grum er min Skiebne! Det er ikkun et Diablik siden, at jeg holdt mig for den Lykseligste i Verden, og i dette Minut finder jeg mit Hierte rørt af et Slag, hvilket vil blive min Død. Jeg maa give mig tabt, min Kiere Ebn Thaber! Jeg kan ikke holde det ud, min Ulykke kaster mig omkuld og mit Mod har forladt mig. Der har dette sagde, saae han at der gik noget, for sig i Haven, hvilket forarsagede ham at tie stille, og at vende sin Opmærksomhed derhen.

Calife havde befalot en af Qvinderne som vare hos ham, at spille paa Luten, og hun begyndte at synge. Ordene hun sang vare meget forliebt, og Calife i den Mening, at hun sang samme

efter

efter
ofte
Dro
for
Det
net.
i Ut
Der
hun
fald
mer
og
af
om
hent
Sa

For
sen
til
mel
at
Kie
ni
Bl
kun
me
gio
Pr
EF
2

efter Schemselnihar's Anordning, saasom hun
 ofte pleiede at give ham saadanne Kierligheds-
 Prover, tydede dem hen paa sig; Men det var
 for denne gang ikke Schemselnihar's Absigt;
 Det var hendes forelskede Ali Ebn. Becar mes-
 net. Som man nu sang, faldt Schemselnihar
 i Almaat af Pine over at see den for sig, hvis
 Person hun ikke kunde lide, og til end Lykke faldt
 hun med Ryggen mod Stolen, da hun ellers var
 falden ned, vare ikke nogle af hendes Kruentims-
 mer strax kommen hende til Hielp, og saasom der
 og desforuden ikke var noget paa Siderne
 af Stolen, hvor hun kunde falde imod,
 om hun var falden til nogen af dem. De tog
 hende derpaa af Stolen og bar hende ind udi
 Salen.

Ebn Thaber der var i Galleriet, og stod i
 Forundring over dette Tilfald, saae om til Print-
 sen, i den Tanke at finde ham staae og holde sig
 til Sprinkelet for at see sig om, som han gjorde,
 men fandt ham ligge for sine Koder udstrakt uden
 at Foelse. Han domte heraf om den stærke
 Kierlighed Prinsens maatte have til Schemsel-
 nihar, og forundrede sig over den forunderlige
 Virkning, der maatte være i Naturen, at den
 kunde foraarsage ham saa stor en Smerte, for-
 medelst det Sted, som de var paa. Imidlertid
 gjorde han alt hvad han kunde, at opmuntre
 Prinsens igien, men forgieves. Der Ebn
 Thaber stod nu i denne Forvirrelse, kom den
 E. en N. I. B.

Slotter,
 vi har
 sagt er
 kort af
 Thab
 ikkun
 rhes i
 værelse.
 m, gi
 ! Jea
 le disse
 Pine.
 er, og
 Kiers
 en Ris
 rum er
 siden,
 verden,
 et af et
 g maa
 ! Jeg
 ia om
 ber han
 or sig i
 stille,
 ne som
 un bes
 get for
 samme
 efter

forbemeldte Slavinde, at lukke Døren paa Galleriet op, og traadde her ind i fuld Forvirrelse, og som en der ikke vidste hvor hun var. Kom gesvind, skreeg hun, at jeg kan lade eder gaae, alle Ting er her i Forstyrrelse, og jeg holder for, at det er vores sidste Dag. Af! hvorledes vil I begiere at vi skal gaae fort, svarede Ebn Thaber med en bedrovet Tone; kom for Guds Skyld hid, og see i hvad for en Tilstand Prinszen er. Der Slavinden saae ham liage i Daanelse, løb hun, uden at forlise Tiden med Snak, hen at hente Band, og kom strax igien. Omsider kom Prinszen sig der man havde sprengt ham med Band i Ansigtet, og Ebn Thaber sagde derpaa: Prins! Vi løber i vores egen Fordervelse, om vi holder os længer oppe her, stat derfor op, og lader os strax gaae. Han var saa asmeægtig, at han kunde ikke staae op alene; Ebn Thaber og Slavinden maatte give ham Haand og førte ham imellem dem hen til en liden Jern-Dør, hvilken aabnede sig for dem imod Tageren. De gik der igiennem, og kom til Bredden af en liden Canal, hvilken løb udi Floden. Slavinden slog i Hænderne, og strax blev de en liden Baad vaer, med en eneste Kors-Karl som kom ansesrendes til dem. Ali Ebn Becar og hans Reises Cammerat steg deri, og Slavinden blev staaende paa Bredden af Canalen. Saa snart Prinszen havde sat sig ned, rakte han den ene Haand ud imod Palladset og lagde den anden

til sit
raab
denn
som
i Evi

var
deres

De

Si

det
de
kun
og

Et

at
na
got
mi
Ti
at
ter
fu
m

til

til sit Bryst: Min Siel! min Kiereste Skat!
 raabte han i sin Afmagt, tag Trost af an af
 denne Haand, og jeg forsikrer eder, at den Tid
 som jeg brænder af imod eder i mit Hierte, skal
 i Ewigbed aldrig udslukkes.

Her blev nu Scheherazade vaer, at det
 var Dag, tiede derfor stille, og begyndte Natten
 derefter igien saaledes, som følger:

Den Hundrede og To og Halvfem- tesindstivende Nat.

Smidlertid at Roers, Karlen roede af alle sine
 Kræfter, og Slavinden fulgte med dem, i
 det hun gik paa Bredden af Canalen, indtil
 de kom til Strømmen af Tigeren, at hun ikke
 kunde følge videre, saa tog hun Afsked fra dem
 og gik tilbage igien.

Prinszen var immer saa afmægtig, skiont
 Ebn Thaber trostede ham og formanede ham
 at fatte Mod. Tænk, sagde han til ham, at
 naar vi kommer til Lands, saa har vi endnu et
 got Stykke Wei at gaae, førend vi kommer til
 mit; Thi hvad nærværende Tid angaaer og den
 Tilstand I nu har udi, saa er jeg ikke i Sinde
 at føre eder i eders Loament, hvilket ligger et
 temmeligt got Stykke Wei bort fra mit; Vi
 kunde ogsaa geraade i en Fare, om Bagten
 mødre os. Omfider steg de ud af Baaden,

men Prinszen var saa asmægtig, at han ikke kunde gaae, hvilket satte Ebn Thaber i stor Forvirring. Det faldt ham ind derved, at han havde en god Ven der i Naboskabet, og slæbede han Prinszen med stor Nøie derhen. Den gode Ven tog imod dem med Glæde, og der han havde ladet dem sette sig ned, spurgte han dem, hvor de kom: saa sildig fra. Ebn Thaber svarede ham: Jeg fik i denne Aften at vide, at en Mand, hvilken var mig en anseelig Summa Penge skyldig, havde i Sinde at giøre en lang Reise bort herfra. Jeg har ikke vildet forsømme Tiden, er gaaen hen at søge ham, og har under Veis troffet denne unge Herre som I her seer, og som jeg i tusende Maader er forbunden; Og eftersom han kiendte min Skyldener, har han gjort mig den Tieneste at følge med mig derhen. Vi har havt temmelig Umage, inden vi bragte ham til Billighed, kom dog omsider til Endeligt dermed, og dette er Aarsagen at vi ikke har fundet gaae fra ham, førend meget sildig. Der vi var gaaen nogle Skrit derfra, befandt sig denne gode Herre, for hvilken jeg har al tilbørlig Erbødighed, uformodentlig oversalden af en Upasselighed, hvilket har forarsaaget, at jeg har taget mig den Frihed at banke paa eders Dør, og saasom jeg forud er forsikret om eders Hoflighed, haaber jeg at I laaner os Huus i Nat.

Manden lod sig dette bilde ind, bød dem velkommen, og bød Prinszen, hvilken han ikke

kiendte

kiendte
Men
sagde
bed,
den
Han
han
Der
utolig
Sche
der,
drove

at fo
sikret
saaso
bleve
bort
forst
der
forre
og D
hiem
Huus
der g
som
han
Ebn
paa

fiendte, at den Hielp til han kunde forlange; Men Ebn Thaber tog Ordet for Printzen og sagde, at denne Sygdom var af den Bestaffenhed, at den behøvede intet andet end Hvile. Manden fornam heraf at han nok forlangede at sove. Han førte dem derpaa ind i et Kammer, hvor han lod dem den Frihed at lægge dem ned. Der Printzen var falden i Søvn, blev han foruroliget af en Drøm, hvor han forestillede sig Schemselnihar ligge i Daanelse for Calife Fodder, hvilket fremdeles opholdt ham i hans Besværelse.

Ebn Thaber, saasom han forlængtes efter at komme hjem til sit Huus, og var derhos forsikret, at de var i stor Angest for ham hjemme, saasom det aldrig var hændet ham, at han var bleven ude nogen Nat tilforn, stod op og gik bort tiligen i Morgenstunden, efterat han først havde taget Afsked med Manden i Huset, der var staaet op med Dags-Brefningen, at forrette sin Bøn. Omfider vagnede Printzen, og da han hørte at Ebn Thaber var gaaet hjem, stod han op og gik til Ebn Thabers Huus saa got som han kunde. Det første han der gjorde, var at han lagde sig paa en Sofa, som om han havde reist en lang Reise. Saasom han nu ikke var i Stand til at gaae hjem, lod Ebn Thaber anrette et Kammer for ham, og paa det man skulde ikke være bekymret for ham,

sendte han til hans hiem og lod dem vide hans Tilstand og hvor han var.

Imidlertid bad han Printsens at fatte et roligt Sind, og at befale hos ham efter hans Behag i alle Ting. Jeg tager af Hjertet gierne imod det Tilbud I gjør mig, sagde Printsens, men for ikke at være eder til hinder, saa beder jeg at I gjør efter eders Behag, ligesom jeg ikke var hos eder; Vilde ei heller blive et Dieblik hos eder, om jeg vidste at I skulde hindres i det allerringeste for min Skyld. Saa snart Ebn Thaber fik lidt Tid at komme i sin Skif igien, fortællede han for dem hiemme i hans Huus, alt hvad der var passeret i Schemselnibars Palads, og sluttede sin Fortælling med en Taksigelse til Gud, at han havde frelst ham af den Fare, de stak udi. Printsens fornemste Betientere kom, for at opvarte ham i Ebn Thabers Huus, og der kom ogsaa mange af hans Benner, hvilke havde erfaret hans Upasselighed. De samme fordrev ham den meste Tid af Dagen, og kunde deres Samtaler ikke ganske fordrive ham de bedrovede Forestillinger, hans Engdom forarsagede ham, saa havde han dog denne Fordeel derved, at de ved dem ophorede iblant. Der det nu lakkede imod Aften, vilde han have taget Afsked med Ebn Thaber, men denne tro Ben, saasom han saae ham endnu ikke i Stand til at lade ham komme fra sig, formaade ham til at blive indtil Dagen derefter, og anrettede imidlertid en Ver
cal

tal og Instrumental-Musik, at fornøie ham med. Men denne Consort gav Ham ikkun Anledning til at tænke paa den forrige Aften, og opvækkede ham hans Smerter mere end den lindrede dem, saa at hans Upasselighed syntes Morgenen derefter at have tiltaget. Ebn Thaber var derefter Prinsens ikke mere imod i hans Forehavende, at han kunde komme hiem; Han bar selv Omsorg der for, fulgte med, og der han saae sig alene hos ham i hans Kammer, forestillede han ham alle de Aarsager, hvorfor han maatte tvinge sig at overvinde en Kierlighed, der vilde giøre baade ham og Favoritinden ulykkelig. **Al! Min fiere Ebn Thaber!** svarede Prinsens, hvor let er det ikke for eder at give det Raad, men hvor tungt er det ikke for mig at følge det! Jeg maa give eder Ret, men kan dog ikke følge; Jeg har allerede sagt, den Kierlighed jeg har til Schemselnihar, skal følge med mig i Graven. Der Ebn Thaber saae, at han udretteds intet med Prinsens, tog han Afsked, og vilde gaae bort.

Der Scheherazade saae, at det blev Dag, tiede hun stille, og begyndte Matten derpaa igien saaledes:

2 hans
 atte et
 r hans
 gierne
 prinsens,
 eder jeg
 kke var
 s eder,
 ringeste
 her fik
 rtællende
 vad der
 s, og
 til Gud,
 de stat
 n, for at
 og der
 ke havde
 fordrev
 de deres
 edrovede
 de ham,
 at de
 u lakkede
 keed med
 saasom
 lade ham
 live indtil
 en Ver
 cal

Den Hundrede og Tre og Halvfems tesindstivende Nat.

Printsen vilde ikke slippe ham; Eienstfærdige Ebn Thaber! sagde han til ham, estersom jeg har givet eder at forstaae, at det staaer ikke i min Magt, at følge eders gode Raad, saa beder jeg eder, at I tager mig det ikke ude op, og derfor ikke ophører, at lade mig endnu see Prover paa eders Venskab. I kan herpaa ikke give mig en større, end at I beretter mig, hvorledes det gaaer med min elskelige Schemselnihar, naar I faaer Tidende fra hende. Den Uvished jeg er udi, at jeg ikke veed hvorledes det er gaaet af med hende, og den Frygt, hendes Daanelse forarsagede mig, holder mig oppe i den Alsmægtighed, I kaster mig for. Naadige Herre! svarede ham Ebn Thaber, I skal haabe at hendes Daanelse ikke har havt noget bedrøveligt Folge, og at forbemeldte Slavinde, som hun har saa stor Fortrolighed til, vil ufortovert komme, at meddele Efterretning om, hvorledes det er løbet af med hende. Saa snart jeg faaer det at vide, skal jeg ikke efterlade at berette eder det.

Ebn Thaber lod Printsen i dette Haab, og gik hjem, hvor han den ganske øvrige Deel af Dagen ventede paa Slavinden; Han saae hende ikke heller den anden Dag. Den Beskyning han stak udi, for at vide hvorledes det stod

stod til med! Prinsen, tilkød ham ikke at blive længere fra ham. Han gif hen til ham, at formæne ham til Taalmodighed, fandt ham paa Sengen ligesaa upasselig som tilforn, med mange af hans Benner omkring sig og Læger derhos, hvilke anvendte al deres Konst at udforske Aarsagen til hans Sygdom. Der Ebn Thaber det saae, saae han til ham og loe, og vilde dermed give ham to Ting at forstaae, det ene, at han glædde sig ved at see ham, det andet, hvorledes Lægerne, der ikke kunde finde Aarsagen til hans Sygdom, bedrog sig udi deres Domme. Bennerne og Lægerne gif en efter en anden bort fra ham, saa at Ebn Thaber blev hos ham alene. Han gif nærmere hen til Sengen, og spurgte ham, hvorledes han havde befundet sig siden sidst. Jeg kan sige eder, svarede han, at min Kierlighed, tager dagligen nye Kræfter til sig, og den Uvished jeg er udi, at jeg ikke kan faae nogen Esterretning fra Schemselnihar, hvorledes det er gaaet af med hende, formerer hvert Dieblif min Smerte, og setter mig i en Tilstand, der bedrover mine Benner og mine Vaarørende, ja gjør mine Læger, der forstaaer intet deraf, forvirret. Jeg kan ikke tro, sagde han derhos, hvor meget jeg staaer ud med at see saa mange Folk omkring mig, hvilke er mig ikkun til en Last, og jeg ikke kan afvise, uden at forsee mig imod Høfligheden.

fem

ærdige

ter som

ikke i

bedet

p, og

ni see

ja ikke

mig,

hems

hende.

hvor

Frygt,

er mig

g for

haber,

er havt

melde

lighed

terrets

hende.

eg ikke

Daab,

Deel

i saae

i Bes

es det

stod

J er den eneste, af hvis Nærværelse jeg
 finder nogen Lindring, men beder eder herhos,
 at I intet dolger for mig. Hvad Tidende
 bringer I mig fra Schemselnihar? Har I
 talt med Slavinden? Hvad har hun sagt?
 Ebn Thaber svarede ham, han havde ikke seet
 hende; Knap havde han hørt dette, førend
 Zaarene stod ham i Dinene, og han kunde ikke
 tale et Ord af Bedrøvelse. Prints, sagde
 Ebn Thaber igien, forund mig at vise eder at
 I er alt for forstandig, at I skulde vælge eder
 hermed; Hold for Guds Skuld inde med
 Graaden! Her kunde i dette Dieblif Komme en
 ind af eders Folk, og I veed hvor omhyggelig
 I maa være for at dolge det der trykker
 eder; Men han maatte sige hvad han vilde,
 saa var det dog Printsen umuligt at hemme sine
 Zaare; Kloge Ebn Thaber! raabte han, der
 han begyndte at tale igjen, jeg kan nok formene
 min Tunge at aabenbare mit Hjertes Hemme-
 lighed, men over mine Zaare har jeg ikke Magt,
 i saa stor en Aarsag jeg har, at være i Frygt
 for Schemselnihar. Skulde hun, der er den
 eneste som al min Hu staaer til, være død, da
 forlangede jeg ikke at leve et Dieblif. Lad
 saadan bedrøvet Tanke fare, svarede Ebn
 Thaber, Schemselnihar er endnu til, I har
 ikke nodig at toile derpaa. Har hun ikke ladet
 eder vide nogen Tidende fra sig, saa er det sket,
 fordi der har ikke givet sig nogen Leilighed hertil,
 og jeg haaber, at I inden Aften har Bud fra hende.

Han

Har
 gif
 kom
 hun
 det
 hvo
 Be
 staa
 jeg
 bor
 El
 og
 og
 S
 de
 bli
 og
 fe
 hi
 S
 h
 g
 s
 i

Han bad ham herhos at give sig tilfreds, og gik saa bort. Ebn Thaber var ikke saa snart kommen hieni, førend forbemeldte Slavinde kom, hun gjorde et bedrovet Ansigt, og han tydede det hen paa et slet Tegn. Han spurgte hende hvorledes det stod til med hendes naadige Frue. Bær saa god og siig mig først hvorledes det staaer til med eder, svarede Slavinden; Thi jeg var i en stor Angest, der jeg saae eder fare bort i den Tilstand, som Prinszen var udi. Ebn Thaber fortællede hende det hun forlangte, og der han horte op, tog Slavinden til Ordet og sagde: Har Prinszen lidt for min Frues Skyld, og lider endnu, saa lider hun ikke mindre end han. Der jeg var gaaet fra eder, blev hun ved, vendte jeg om igien til Salen, og fandt der, at Schemselnihar endnu ikke var kommen til sig igien af hendes Afmægtighed, hvad Hielp man og havde forsøgt at giøre hende. Calife sad hos hende, og kunde man ret see paa ham, at det gjorde ham meget ont. Han spurgte Fruentimmeret samtlig og mig i Særdeleshed: Om vi ikke i nogen Maade vidste Aarsagen her til; Men vi tiiede dermed, og sagde ham noget ganske andet, end det vi vel vidste, græd derhos bitterlig tilsammen, at hun maatte lide saa længe, og forsømte ei heller noget af det vi kunde tænke, der kunde hjælpe hende. Omsider gik det snart ud mod Mid-Nat, førend hun kom sig. Calife, der havde havt den Taalmodighed at oppebie denne Tid, viiste sig meget glad herover, og spurg-

e jeg
 hos,
 dende
 ar I
 sagt?
 e seet
 ørend
 e ikke
 sagde
 der at
 eder
 med
 ne en
 ggelig
 tykker
 vilde,
 e sine
 , der
 emene
 mmes
 Magt,
 Frygt
 er den
 d, da
 Lad
 Ebn
 I har
 ladet
 e seet,
 her til,
 hende.
 Han

spurgte Schemselnihar, hvorfra dette Onde maatte være kommet. Saasnart hun hørte Maalet paa ham, rettede hun sig op i Beiret, og, førend han kunde forekomme det, kyssede hun ham Fodderne, og sagde: Allernaadigste Herre! Jeg maa beklage mig over Himmelen, at den ikke har været mig saa gunstig, at jeg maatte give min Aand op for eders Majestets Fodder, at jeg hermed kunde bevise, hvor høi Priis jeg setter paa eders Naade.

Jeg veed meget vel at I elsker mig, sagde Calife til hende, men jeg byder eder, for min Skyld at opholde eder. I har uden Tvil i en eller anden Maade forseet eder i Dag, hvoraf dette Tilfælde er kommet over eder, tag eder i Nat, jeg beder eder, en anden gang. Det fornøier mig ret, at jeg seer eder i en anden Tilstand, og jeg raader eder at I bliver her i Nat, og gaaer ikke i eders Kammer, i Fald saadan Bevægelse ikke skulde være eder tienlig. Herpaa befalede han, at man skulde bringe lidt Viin hid, hvilken han gav hende til at styrke hende med, tog derpaa Afsked, og gik ind i sit Gemak.

Saa snart Calife var borte, gav min Naadige Frue mig et Bink, at jeg skulde komme nærmere til hende. Hun spurgte med Angest efter eder, jeg forsikrede hende, at I for længe siden vare borte af Paladiet, og stillede hende
i saa

i saa
sige
ikke
med
Mer
saae
here
din
sker
du
Ea
det
ind
med
Kie
me

D
M

S

A

A
ne
nu
or
ho

i saa Maade tilfreds, men tog mig vare for at sige hende noget om Prinsens Daanelse, at hun ikke igien skulde falde i den Tilstand, hvoraf hun med stor Møie var draget ved vores Bumsorg; Men min Barsomhed var forgivenes, som I skal saae at høre. Prins! skreg hun, jeg affiger herefter alle Fornoielser saalenge jeg skal være din Person berøvet. Naar jeg ret faaer udforsket dit Hierte, saa gior jeg intet, uden ligesom du gior det. Du lader ikke af at gyde dine Taarer, førend du har fundet mig igien, saa er det ogsaa billigt, at jeg græder og ynker mig, indtil du fylder min Længsel. Dette sagde hun med saadan Maneer, at det viiste hendes heftige Kiertlighed, og sank derpaa ned imellem mine Arme anden gang i Daanelse.

Her hørte Scheherazade op, saasom Dagen frembrød, og fortsatte sin Historie Natten derefter saaledes:

Den Hundrede og Fire og Halvfemtesindstivende Nat.

Forbemeldte Slavinde blev ved at fortælle Ebn Thaber alt hvad der siden hendes anden Daanelse havde tildraget sig med hende. Vi, nemlig mine Kammeratinder og jeg, bragte endnu lang Tid hen, at hjælpe hende til rette igien, omfider kom hun sig, og jeg saade herpaa til hende: Madame! Har I da besluttet at doe og lade

lade os døe tillige med eder? Jeg beder eder for Prinsens Skyld, som det er eder gelegen at leve for, at I ikke forforkter eders Dage. Kiære! Lad eder overtale, og tving eder; Det maae I gjøre for eders egen Skyld, for den Kiærlighed Prinsens har til eder, og for den Omsorg vi bær for eder. Jeg er eder i høieste Maade forbunden, svarede hun, for eders Omsorg og gode Raad; Men Ak! hvad hjælper de mig? Det er eder ikke tilladt, svarede jeg, at holde os oppe i Haabet, at vi skal vente, til vores Dval endes i Graven. En af mine Kammeratinder vilde forslaaet hende hendes bedrovede Tanker, begyndte at synge et Stykke, og slog paa Lutten dertil; Men hun bød hende tie stille og befoel hende, som og de andre, at gaae deres Vej, beholdt ikkun mig hos sig at fordrive Natten med hende. O Himmel! Hvad for en Nat! Hun tilbragte den samme med Græden og Sukken, nævnede Prinsens vel tusende gange, og beklagede den ulykkelige Stund, hun have tilredt Calife, at hun saa lidet kunde lide ham, som hun heftig elskede Prinsens.

Saa som der var ingen Leilighed for hende i Salen, hielp jeg hende Morgenen derefter ind i hendes Cabinet, hvor hun ikke saa snart var kommen, førend alle Hoffets Medici kom efter Califes Ordre, og selv blev han ikke heller længe borte. Medicamenterne som de forornede hende, gjorde saa meget mindre nogen Virkning, som
de

de va
og de
værel
lertid
Nat,
salte
skab

han
til et
Prin
retni
Mer
rer
hent
med
hent
saa
naa
tage
min
at l
tale
Th
sen
de
Eil
der
bef

de vare ukyndige i Marsagen til hendes Sygdom, og den Evang hun var i fornedelst Califes Mars værelse, formerede hende den ifkun mere. Imidlertid var hun kommen lidt til Roelighed denne Nat, og i det Dieblisk da hun blev vaagen, besalte hun mig at gaae til eder og indhente Kundskab fra Printsens.

Jeg har allerede sagt eder den Tilstand, han er udi, sagde Ebn Thaber, gik hiem igien til eders naadige Frue, og forsikrer hende, at Printsens med samme Længsel ventede paa Esters retning fra hende, som hun venter paa fra ham. Men bed hende i Særdeleshed, at hun modererer sig, og tager sig i Algt for, at der falder hende ikke et Ord af Munden for Calise, hvorefter med det vilde være ude, baade med os og med hende. Hvad mig angaaer svarede Slavinden, saa tilstaaer jeg at jeg frygter for det altsammen, naar hun ligger i hendes Daaneller. Jeg har taget mig den Frihed at sige hende det, hvad min Mening i saa Maade var, og er forsikret, at hun ikke vil tage det ilde op, naar jeg endnu taler med hende derom paa eders Begne. Ebn Thaber, der nu tænkte paa at gaae til Printsens, kunde ikke saa strax gaae til ham igien, for de vigtige Forretningers Skyld, som ved hans Tilbagekomst var kommen der imellem, men gik derhen imod Alstenen. Printsens var alene, og befandt sig ikke bedre end han var om Morgenens.

Ebn

e for
leve
lere!
re J
ghed
vær
huns
gode
et er
ope i
ndes
vilde
bes
atten
efoel
Bei,
med
Sun
ken,
igede
alife,
jefsig

nde i
ind i
var
efter
længe
ende,
som
de

Ebn Thaber sagde til ham, der han saae ham ankommendes: J haver uden Evil mange Benner, men de samme erkjender ikke hvor meget J er værd, som J ved eders Omsorg og Umage, J gior eder, lader mig kiende. Det Jeg er ganske skamfuld over alt det som J gior for mig med saa stor Billighed, og veed ikke hvorledes jeg skal kunde forskyldte det mod eder igien. Prins! svarede Ebn Thaber, vi vil, beder jeg eder, sette denne Tale til Side. Jeg er ikke alene særdis at give et af mine Dine hen, for at bevare eder et derfor, men og at opofre mit Liv for eders. For nærværende Tid vil vi ikke tale derom. Jeg kommer for at sige eder, at Schemselnihar haver sendt mig hendes fortrolige Slavinde til, at spørge mig om eders Tilstand, og derhos at give mig Esterretning om hendes. J kan vel tænke, at jeg ikke har sagt hende noget, som jo har stadfæstet eders store Kierlighed til hendes naadige Frue, og den sammes Bestandighed, som J derhos elsker hende med. Prinsen hørte paa ham med adskillige Passioner, af Frygt, af Kierlighed og af Medlidendighed, i det han over enhver Ting han hørte, gjorde sig enten lutter bedrovede eller trøstelige Anmerkninger.

Deres Samtale varede indtil langt ud paa Matten, da Prinsens formaaede Ebn Thaber at blive hos sig. Der denne troe Ben Morgensen derefter gif hiem igien, saae han en Kone komme

Komme
Slav
lader
Print
vendt
med

som
Matt
dien

De

U

han
snar
hval
J
ber
S
mal
Fr
hen
fre
der

af
E.

i saae
lange
er me
og og
der.
gior
ikke
eder
si vil,
Jeg
hen,
opofre
vil vi
eder,
is for
eders
ing om
ar sagt
s store
n sans
hende
skillige
Medli
horte,
ostelige

Komme til sig, hvilken just var samme forbemeldte
Slavinde, og sagde til ham: Min naadige Frue
lader eder hilse, og bede at befordre dette Brev til
Prinsfen. Ebn Thaber tog det til sig, og
vendte om igien til Prinsfen med Slavinden
med sig.

Scheherazade holdt her op at tale, saas
som det allerede dagedes, og gif videre fort
Natten derefter; sigendes til Sultanen af In
dien saaledes:

Den Hundrede og Fem og Halv femtesindstivende Nat.

Illernaadigste Herre! Der Ebn Thaber med
Slavinden var kommen til Prinsfen, bad
han hende gie et Dieblif i Førgemakket. Saa
snart Prinsfen blev ham vaer, spurgte han ham,
hvad Nyt han bragte med sig. Et bedre end
J kan indbilde eder, svarede ham Ebn Tha
ber: Man elsker eder saa høit, som J elsker.
Schemseluhars Fortroelige er i eders Førges
mak, har et Brev med sig fra hendes naadige
Frue til eder, og venter ikkun paa, at J lader
hende komme herind. Lad hende komme herind,
skreg Prinsfen med en glædelig Røst! og der han
dette sagde, rettede han sig op at tage imod hende.

Saa som Prinsfens Folk vare gangne ud
af Kammeret, der Ebn Thaber kom, for at
E. en N. I. B. lade

H h

lade

ud paa
Thaber
Morges
n Rone
komme

lade ham alene hos deres Herre, saa lufte. Ebn Thaber selv Døren op, da lod Slavinden komme ind. Prinsens Kiendte Hende, da tog meget høfligen imod Hende. Naadige Herre! saade hun til ham: Jeg veed alt hvad I har lidt siden jeg havde den Ære at følge med eder til Baaden, som I foer bort paa. Men jeg haaber at det Brev jeg bringer eder, skal hielpé noget til eders Forbedring. Han tog det fra Hende, kyste det nogle gange, bred det og læste det.

Brev

Fra

Schemselnihar til Ali Ebn Becar,
Prinsens af Persien.

Den Person som leverer Eder dette Brev, kan give Eder bedre Beretning om mig, end jeg selv; Thi jeg kiender mig ikke mere, siden jeg har været Eders Person berøvet. Har jeg da ikke den Lykke at see Eder hos mig, saa lader jeg mig nøie dermed, ved disse fler stiledé Linier med samme Fornøielse at opholde Eder, som om jeg havde den Lykke at tale med Eder. Man siger, at Taalmodighed overvinder alle Besværinger, og dog fornyer den mine, i Steden for at lindre dem. Endskiont Eders Billede sidder dybt ind-
gra

Ebn
 i kom
 meget
 saade
 t siden
 Baas
 ber at
 oget til
 , fyste

ECAR,

Brev,
 n mig,
 e, siden
 t jeg da
 ader jeg
 tier med
 t om jeg
 in siger,
 ringer,
 te lindre
 pbt ind-
 gra

gravet i mit Hierte, saa onsker dog mine Dine
 stedse at see Originalen deraf, og de vil alle
 begge miste deres Lys, om de samme endnu
 længe skal være berøvet. Kan jeg smigre mig
 af, at Eder forlænges i lige Maade efter at see
 mig? Ja jeg kan det, de har noksom givet det
 tilkiende ved deres forelskede Dieblif. Hvor havde
 Schemelnihar vel ikke været lykkelig, og hvor
 havde det ikke været hende angenem, Prints!
 var hendes Længsel ikke blevet hindret ved uover-
 vindelige Hindringer! De samme bedrøver mig
 saa meget mere, som de bedrøver Eder. Disse
 Tanker, som jeg her har forfattet, og som jeg
 med en overmaade megen Fornøielse, i det jeg
 nogle gange har igientaget samme, udtrykker mig
 med, vidner om mit Hiertes inderste Grund,
 og de ulæselige Saar, I har tilføiet det samme.
 Et Saar, siger jeg, som jeg tusende gange priser
 lykkelig, uanset den store Smerte jeg lider for-
 medelst Eders Fraværelse! Jeg vilde regne alt det
 for intet, som staaer vores Kiærlighed i Veien,
 var mig ikkun forundt, at see Eder i en friere
 Stand; Da vilde jeg have Eder til min Eiens-
 doms-Besiddelse; Hvad kunde jeg mere forlange.

Tænk ikke at jeg siger mere end jeg mener:
 At! Hvad for Talemaader jeg end kunde betiene
 mig af, saa fornemmer jeg dog, at mine Tæn-
 ker ere flere end mine Ord: Mine Dine, der
 stedse vaager og uophørligen udgyder sine Taare,
 i det de venter at see Eder igien: Mit bedrøvede
 Hierte, der ifkun forlanger Eder alene: Mine
 Suf, der stedste gaaer fra mig, naar jeg tænker
 paa Eder, hvilket er alle Dieblif: Mine Tanker,
 i hvilke mig intet andet forestilles, end min el-
 skelige Prints: De Klagemaal, jeg for min
 grumme Skiebne sender til Himmelen, som og
 min Sorg, mine Bekymringer og mine Plager
 der stedse holder ved, siden I er kommen mig fra
 Dinene, de skal være Borgen og Vidner i det
 jeg skriver Eder.

Er jeg ikke fød i en uhykkelige Stund, at
 elske Eder uden Haab, at nyde det jeg elsker?
 Denne bedrøvede Tanke overvælder mig, at jeg
 maatte døe deraf, om jeg ikke var forsikret om
 Eders Gienfierlighed; Men en saadan sød Trost
 overveier min Fortvilelse og holder mig ved livet.
 Skriv mig til at I elsker mig; Jeg vil forvare
 Eders Brev meget vel, læse det tusende gange om

Das

Dage
 Sme
 være
 vi, u
 den d
 at elst
 fra m

en g
 læst
 gynd
 og bl
 Læst
 glad
 med
 Haab
 læst
 fores
 gen
 paa

skal
 Mel
 For

Dagen og med mindre Utaalmodighed bære mine
 Smerter. Gid Himmelen maatte ophøre at
 være vred paa os, og lade os finde Lidelighed, at
 vi, uden at være saa tvungen, kunde sige hinan-
 den at vi elsker hinanden, og aldrig vilde aflade
 at elske hinanden! Lev vel! Hels Ebn Thaber
 fra mig, som vi begge ere saa høit forbudne.

Printsen lod sig ikke nøie med, at han havde
 en gang læst Brevet, det syntes ham han havde
 læst det med al for liden Agtsomhed. Han be-
 gyndte at læse det igien, meget langsommere,
 og blev saa rørt af det han læste, at han under
 Læsninger snart sukede, snart græd, og var snart
 glad igien. Omfider løb han Brevet igiennem
 med Dinene, for at beskue de af saa elskelig en
 Saand skæbne Bogstaver, og havde han snart
 læst det tredie gang, havde Ebn Thaber ikke
 forestillet ham, at Slavinden ikke havde saa me-
 gen Tid at forlise, og han maatte være betænkt
 paa Svar igien.

Å! skreg Printsen, hvorledes vil J at jeg
 skal give Svar paa saadant et forbindligt Brev?
 Med hvilke Ord skal jeg kunde forklare mig i den
 Forvirring jeg stikker i? Mit Sind er foruroeli-

ter:
 ene
 an-
 der
 are,
 jede
 line
 æter
 ker,
 i el,
 min
 og
 ager
 fra
 det

at
 ker?
 t jeg
 om
 trost
 ivet.
 vare
 e om
 Da

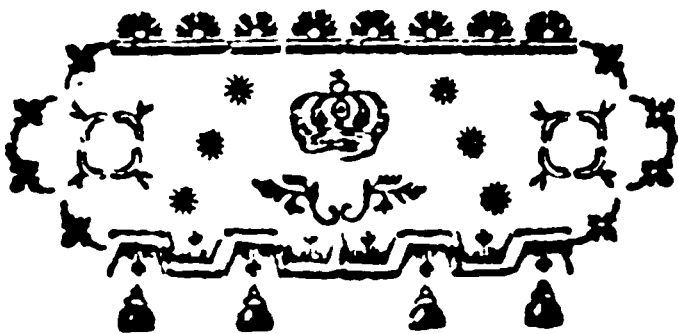

get af Tusende slags Tanker, og jeg har ikke
 saa snart samlet mine Sandser at tænke paa et,
 forend de adspredt sig til noget andet. Hvorles
 des skal jeg kunde holde Papiret, og føre Kør
 ret (*) at giøre Bogstaverne, da mit Sind er i
 saa stærk en Bevægelse, at mit Legeme, og
 alle mine Lemmer, deraf ogsaa har deres Deel.

Der Scheherazade fornam, at det blev
 Dag, brød hun af her, men begyndte næste
 Nat derpaa igien at fortælle videre, og sagde til
 Schariar, hvad som Læseren finder i femte Deel.

(*) Araberne, Persianerne og Tyrkerne holder Papi
 ret med den venstre Haand, naar de skrive, leg
 ger de det gewenligent paa Knæet, og skriver fra
 den høire og venstre, med et lidet skaaret opsplitt
 tet Kør, som vores Penne. Denne Art af
 Kør er hul, og ligner vores Sif, er dog noget
 slivere og haardere.

Ende paa den Fjerde Deel.

paa
 S
 B
 Krig
 Bar
 De
 Ny
 De
 B
 E
 B

Fortegnelse

paa nogle Danske Boger, som er at faae, hos
Forleggeren, i No. 22. og 23. paa Borsen.

Bierings Tanker over Lissabons Odelegelse ved det
uhørlige Jordskielv paa alle Helgens Dag. 8. 12. Sk.

Krigs-Raad Hedegaards Juridiske Afhandlinger, om
Voldgift, om Williens Straffældighed, om
Barne-Fødsel i Dødsmaal, og om ringe Tyve-
rie. ic. 4. St. 8. 1756. 2. Mk.

Baron-Hollbergs Epistler, befattende adskillige historiske,
politiske, metaphysiske, moralske og skiemtsomme
Materier. 5te Deel. 8. 1755. 3. Mk. 8. Sk.

• • • Herodiani Romerske Historie. 8. 1753.
3. Mk. 8. Sk.

• • • smaae Skrifter, udgivne efter hans
Død, under Titul af Holbergiana. 8. 1756. 1. Rdlr.

Den Danske Vice-Admiral Just Juels Liv og Levnets
Beskrivelse med hans Portrait. 8. 1755. 2. Mk. 8. Sk.

My fuldstændig Raage-Bog eller grundig Underretning,
hvorledes man efter den nyeste Maner skal tillave
alle slags Potager, Supper, Teriner, Creg,
Ragout ic. 8. 1755. 3. Mk.

Den Svenske Robinson eller Gudstav Panderons Liv og
Levnet, med Kobberst. 8. 1757. 3. Mk.

Werners Kiernen af Geographien, eller den hele Ver-
dens mathematicke, naturlige og politiske Beskri-
velse, med 5. Land-Kortet. 8. 3. Mk.

Tusende og en Fierderdeel Time, bestaaende af Tartar-
riske Historier. 8. 1756. 3. Mk.

Weisbachs rejskasne og grundige Cur, af alle det Men-
neskelige Leageme paakommende Sygdomme, efter
Naturens fornuftige og bestandige Methode, for-
bedret ved D. Carl Jensenius. 8. 1755. 4. Mk.

3oppe

er ikke
sa et,
worles
Kos
id er i
, og
Deel.

blev
næste
igde til
Deel.

er Papi-
er, leg-
iver fra
opsplit-
Art af
og noget

Zopffens Grundvold til Universal-Historien, indtil det Aar 1751. tillige med en historisk Examen. 8. 1752. 2. Mk. 8. Sk.

Mallets Iuleduing til Dannemarks Riges-Historie, hvorudi handles om de gamle Danstes Gudsdyrkelse, Sæder og Skikke. 4. 1756. 1. Rdlr.

John Norcrosses den bekjendte Kaper-Capitain, hans Levnet og Trefker. 8. 1756. 3. Mk. 8. Sk. med hans Portrait.

Hr. Procantsler Pontoppidans uforgribelige Betænkninger over den naturlige Aarsag til de mange Jordskiev. 8. 1. Mk. 8. Sk.

Verden: eller Samling af adskillige udvalgte moraliske Tanker, Betænkninger og Lære-Regler. 8. 1754. 3. Mk.

Kothes Udtog og Samling af hidindtil utrykte Kongel. Rescripter, Resolutioner, Cancellie-Breve og Kammer-Ordres. 8. 1754. 7. Mk.

Admiral Tordensskiolds Liv og Levnet, med Kobberst. 3. Dele. 4. 3. Rdlr. 2. Mk.

Hedegaards Trifolium Juridicum, eller Anvisning til at forene de Steder i den Danske Lov, som synes at være eller sigge sig selv imod, indeholdende over 200. Lovens Artikler som forklares. 4. 4. Mk.

Robinson den Tyrkiske eller Prinds Eberhards af Westphalen Eleonores og Zulimas Kierligheds og Levnets Beskrivelse. 8. 1. Mk.

Den Spanske Grævinde Los Rios merkværdige Hændelser af hende selv i Spansk skreven. 8. 6. Sk.

Kong Carl den Tolvtes merkværdige Levnets Beskrivelse 8vo. under Pressen.

135265

